

Mong ước lâu bền

Contents

Mong ước lâu bền	2
1. Chương 01 Part 1	2
2. Chương 01 Part 2	7
3. Chương 02 Part 1	13
4. Chương 02 Part 2	19
5. Chương 03 Part 1	26
6. Chương 03 Part 2	32
7. Chương 04	37
8. Chương 05	45
9. Chương 06	47
10. Chương 07	52
11. Chương 08 Part 1	58
12. Chương 08 Part 2	63
13. Chương 09	68
14. Chương 10	71
15. Chương 11 Part 1	77
16. Chương 11 Part 2	84
17. Chương 12 Part 1	90
18. Chương 12 Part 2	97
19. Chương 13 Part 1	103
20. Chương 13 Part 2	110
21. Chương 14	117
22. Chương 15 Part 1	123
23. Chương 15 Part 2	129
24. Chương 15 Part 3	135
25. Chương 16 Part 1	140
26. Chương 16 Part 2	146
27. Chương 16 Part 3	151
28. Chương 17 Part 1	155
29. Chương 17 Part 2	161
30. Chương 17 Part 3	167
31. Chương 18 Part 1	173
32. Chương 18 Part 2	177
33. Chương 18 Part 3	183
34. Chương 18 Part 4	188
35. Chương 19 Part 1	192
36. Chương 19 Part 2	197
37. Chương 19 Part 3	202
38. Chương 20 Part 1	208
39. Chương 20 Part 2	212
40. Chương 21 Part 1	216
41. Chương 21 Part 2	221

42. Chương 22 Part 1	227
43. Chương 22 Part 2	233
44. Chương 22 Part 3	236
45. Chương 23 Part 1	240
46. Chương 23 Part 2	246
47. Chương 23 Part 3	251
48. Chương 24 Part 1	257
49. Chương 24 Part 2	263
50. Chương 24 Part 3 (end)	268

Mong ước lâu bền

Giới thiệu

Một tình yêu tuổi trẻ cuồng nhiệt của đôi nam thanh nữ tú - giữa cô gái xinh đẹp thông minh, quyết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-uoc-lau-ben>

1. Chương 01 Part 1

Chương 1: Thời niên thiếu ảm đạm

Tần Khả Nhi, tên ban đầu là Trịnh Khả Nhi. Vào ngày Khả Nhi ra đời, Trịnh Đại Vĩ đứng ở bên ngoài phòng phụ sản, mặt mày lập tức sa sầm, quay người bỏ đi một mạch không thèm đoái hoài gì đến vợ con khi hay tin con mình là con gái. Tần Tuyết Liên ôm cô con gái sơ sinh gầy gò và yếu ớt trong lòng, hôn lên khuôn mặt nơn nót của con, những giọt nước lăn dài trên gò má. Đứa trẻ hình như cũng hiểu được nỗi đau khổ của mẹ liền khóc “oe oe oe”. Tiếng khóc náo lòng khiến cho các bác sĩ và y tá đứng bên cạnh cũng cảm thấy xót xa.

Vì sinh mổ nên Tần Tuyết Liên phải nhập viện mất bảy ngày. Kể từ sau khi Khả Nhi ra đời, chồng và mẹ chồng cô không hề xuất hiện thêm lần nào nữa. Cũng may Tuyết Liên vốn là y tá ở bệnh viện này, lại có mối quan hệ thân thiết với các bác sĩ, y tá trong viện, cộng thêm sự đồng cảm của mọi người đối với hai mẹ con cô nên ngoài thời gian làm việc, họ thường thay phiên nhau chăm sóc cho hai mẹ con.

Ngày thứ ba sau khi sinh, bà ngoại của Khả Nhi từ dưới quê lên, mang cho con gái bát canh gà để tắm bổ. Xoa xoa đầu cháu gái, bà khẽ thở dài: -Con bé này đúng là số khổ!

Đến ngày hai mẹ con Tuyết Liên xuất viện, nhà chồng cô cũng không có ai đến đón. Bà ngoại của Khả Nhi nói với con gái:

-Chi bằng về quê với mẹ mà ở cữ!

Tuyết Liên lắc đầu đáp:

-Dù sao thì Khả Nhi cũng là cốt nhục của Đại Vĩ, chẳng nhẽ anh ấy lại nhẫn tâm bỏ rơi con mình?

Vừa về đến nhà, Tuyết Liên đã thấy cửa nhà đóng chặt, gõ cửa rất lâu mà ở bên trong chẳng thấy có chút động tĩnh gì, không những thế còn làm kinh động hàng xóm xung quanh. Mấy người hàng xóm mở cửa ra, nhìn thấy Tuyết Liên liền lên tiếng chào hỏi:

-A, chị Tuyết Liên ra viện rồi à? Anh Trịnh không có nhà sao? Hay là qua nhà em ngồi một lúc đi, chị còn đang ở cũ, không được ra gió đâu!

Tuyết Liên gượng cười đáp:

-Không sao đâu, chắc là anh Đại Vĩ đi mua thức ăn sắp về rồi, em đứng ngoài cổng chờ một lát cũng được!

Một chị hàng xóm khác nói:

-Không phải đâu, lúc nãy tôi vừa nhìn thấy chú Trịnh mà, hình như chú ấy bận làm gì ở trong nhà nên không nghe thấy cô gọi cửa. Để tôi gọi cửa giúp cho!

Chị hàng xóm nhiệt tình chạy sang gõ mạnh vào cửa, vừa gõ vừa lớn tiếng gọi: Chú Trịnh, chú Trịnh ơi...Mau mở cửa cho tôi với!

Cuối cùng thì cửa cũng mở ra. Trịnh Đại Vĩ đứng ở trước cửa, miệng tươi cười nói:

-Vừa nãy tôi mãi hầm canh ở trong nhà, không nghe thấy tiếng gọi cửa, cảm ơn các chị nhé! –Thời bấy giờ vẫn chưa có những căn nhà cao cấp như bây giờ. Nhà chồng Tuyết Liên chỉ là một căn chung cư phúc lợi được đơn vị nơi Trịnh Đại Vĩ làm việc cấp cho nhân viên. Tất cả căn chung cư trong tòa nhà này đều được đơn vị cấp cho các nhân viên trong đơn vị, thế nên trên dưới, xung quanh...đều là những đồng nghiệp của Trịnh Đại Vĩ. Trịnh Đại Vĩ vì sợ làm to chuyện này sẽ mất mặt trước đồng nghiệp nên đành phải mở cửa cho vợ con vào nhà.

Vừa đóng cửa lại là sắc mặt anh ta thay đổi hẳn.

Trịnh Đại Vĩ gầm lên với Tuyết Liên:

-Cô còn về đây làm gì?-Tuyết Liên vốn là một phụ nữ dịu dàng và yếu đuối, thấy chồng mắng mỏ, cô chỉ biết đứng ngây ra giữa phòng khách, những giọt nước mắt lăn tuôn rơi, không biết phải làm thế nào.

Bà ngoại Khả Nhi xót con gái liền nhẹ nhàng khuyên bảo con rể:

-Đại Vĩ, Tuyết Liên còn đang ở cũ. Có chuyện gì thì để hết tháng hãy nói!- vừa nói bà vừa dìu con gái về phòng ngủ.

Vì đứng quá lâu nên Tuyết Liên cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Vừa đặt được con gái xuống giường đã nghe thấy tiếng mẹ chồng đập bát đập đĩa loảng xoảng ở ngoài phòng khách, cùng với đó là tiếng nói chối tai của bà:

-Nhà họ Trịnh chúng ta sao mà đen đủi đến vậy, bị một kẻ chẳng ra gì khiến cho tuyệt tự tuyệt tôn. Ở quê tao mà lỡ sinh con gái đầu lòng là người ta ném hết vào rừng cho sói nó ăn rồi!.

Trịnh Đại Vĩ và Tần Tuyết Liên đều là nhân viên công chức nhà nước, theo quy định là không được phép sinh con thứ hai. Vì vậy con dâu và cháu gái đương nhiên trở thành cái gai trong mắt bà Trịnh.

Tuyết Liên mệt mỏi dựa vào thành giường, nhìn vào khuôn mặt non nớt đang chìm trong giấc ngủ của Khả Nhi. Nước mắt của cô lại thi nhau tuôn rơi. Đứa trẻ chưa đầy tháng còn chưa biết xung quanh mình đang xảy ra chuyện gì, vẫn say sưa chìm trong giấc ngủ. Bà ngoại của Khả Nhi là một bà lão nông dân hiền lành, chất phác. Điều duy nhất bà có thể làm lúc này là lặng lẽ lau nước mắt cho con gái.

Chưa đầy tháng, bà Trịnh đã hoanh hộc ép bà ngoại của Khả Nhi phải về quê. Chẳng những không chăm lo cho con dâu và cháu nội của mình, bà Trịnh còn suốt ngày hoanh hộc, mắng nhiếc Tuyết Liên. Tuyết Liên khổ sở vô cùng, đến cơm cũng không được ăn no. Mẹ dúi đương nhiên lấy đầu ra sữa cho con bú, thế nên Khả Nhi khóc oe oe suốt ngày vì khát sữa.

Không chỉ có vậy, Tuyết Liên chưa ở cữ được hết tháng đã phải xuống giường làm việc nhà, phục vụ mẹ chồng và chồng mệt đến tối tắm mặt mũi, thế mà còn phải chịu đựng sự lạnh nhạt và mỉa mai của hai mẹ con họ. Đúng lúc ấy thì Tuyết Liên mắc bệnh. Thế là từ đó về sau, cứ mỗi lần thay gió trở trời là Tuyết Liên lại đau nhức toàn thân. Hết thời gian nghỉ đẻ, Tuyết Liên không thể không tiếp tục đi làm. Sau khi cho con bú và thay tã cho nó xong, Tuyết Liên rụt rè nói với mẹ chồng:

-Mẹ ơi, mẹ giúp con chăm sóc cho Khả Nhi một lúc nhé! Hết giờ làm con sẽ lập tức về nhà!

Mẹ chồng lạnh nhạt “Ừ” một tiếng.

Tuyết Liên vẫn cảm thấy có chút không yên tâm, muốn trao đổi với mẹ cách chăm sóc đứa trẻ thì mẹ chồng đã bực mình gắt:

-Thôi đủ rồi, chẳng qua chỉ là chăm sóc một đứa trẻ con thôi mà. Đại Vĩ do một tay tao chăm sóc từ nhỏ đến lớn, chẳng lẽ lại không biết chăm trẻ bằng mày?

Tuyết Liên thấy mẹ chồng nói vậy liền im bặt không dám lên tiếng nữa. Cô đi làm mà lòng dạ cứ thấp thỏm. Chắc là do giữa mẹ và con luôn có thần giao cách cảm, thế nên lúc đi làm Tuyết Liên luôn cảm thấy nóng ruột. Trưa hôm ấy, cô xin y tá trưởng cho nghỉ buổi chiều rồi tắt tuổi chạy về nhà. Trong phòng yên ắng đến lạ thường. Bình sữa bột cô chuẩn bị cho Khả Nhi trước khi đi làm vẫn nằm yên ở trên bàn chưa ai pha. Nói một cách khác, suốt cả sáng nay Khả Nhi vẫn chưa được bú sữa. Tuyết Liên xộc thẳng vào phòng ngủ, thấy con gái đang nằm trên giường, miệng bị dán băng dính kín mít. Khuôn mặt non nớt tím tái vì ngạt thở. Tuyết Liên hoảng hốt gỡ miếng băng dính ra khỏi miệng con gái nhưng đứa trẻ lúc này khóc không thành tiếng được nữa. Hai tay của Tuyết Liên như run lên. Cô ép bản thân mình phải thật bình tĩnh để thực hiện cấp cứu cho con. Một lúc sau, Khả Nhi cuối cùng cũng khóc được ra tiếng. Tuyết Liên thở phào nhẹ nhõm, hai chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, hai tay ôm chặt lấy đứa con tội nghiệp của mình. Nỗi đau đớn bị dồn nén ở trong lòng bật ra thành tiếng khóc.

-Khóc cái gì mà khóc, ồn quá đi mất!-mẹ chồng của Tuyết Liên hùng hổ xộc vào phòng ngủ.

-Tại sao mẹ lại làm như vậy?-Tuyết Liên giờ miếng băng dính lên hỏi.

Bà Trịnh khinh khỉnh đáp:

-Hừ, cái con ranh này khóc luôn mồm, ồn ào chẳng để cho ai ngủ cả!

Tuyết Liên phẫn nộ quát:

-Bà nở làm như vậy với một đứa bé chưa đầy một trăm ngày, bà có phải là con người không vậy?

Bà Trịnh đứng ngây ra vì bất ngờ. Cô con dâu ngoan ngoãn, hiền lành thường ngày hôm nay bỗng nhiên dám chống đối lại bà. Hơn nữa đây là lần đầu tiên bà Trịnh thấy con dâu mình tức giận đến thế. Đúng lúc ấy thì Trịnh Đại Vĩ đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt liền thuận miệng hỏi một câu:

-Có chuyện gì thế?

Vừa nhìn thấy con trai về, bà Trịnh liền tỏ vẻ ầm ức, ngồi bệt xuống đất vừa vỗ đùi vừa gào khóc:

-Ông trời ơi, tôi đã tạo ra nghiệp chương gì thế? Suốt nửa đời người ở góa nuôi con, khó khăn lắm mới nuôi con khôn lớn. Thế mà bây giờ tôi còn phải đi làm kẻ hầu người hạ cho chúng nó. Chẳng may hầu hạ không tốt là nó mắng, nó chửi. Tôi sống trên đời này còn có ý nghĩa gì cơ chứ? Bố Đại Vĩ ơi, ông đợi tôi với, tôi đi tìm ông đây!-nói dứt lời bà Trịnh liền lao ra cửa.

Trịnh Đại Vĩ vội vàng kéo mẹ lại rồi vung tay tát mạnh vào mặt Tuyết Liên. Cái tát như trời giáng khiến cho mặt Tuyết Liên như lệch hẳn về một bên, trên má còn hằn đủ vết nắm ngón tay của Trịnh Đại Vĩ.

Tuyết Liên vẫn ôm chặt lấy đứa bé, từ từ ngoảnh mặt lại, nhìn thấy mẹ chồng đang cười đắc chí ở sau lưng Trịnh Đại Vĩ. Cô giờ miếng băng dính vẫn đang cầm trong lòng bàn tay lên trước mặt Trịnh Đại Vĩ rồi hỏi:

-Anh có biết mẹ anh vừa làm cái gì không? Bà ấy dùng băng dính để dán miệng của Khả Nhi lại. Nếu như tôi không về sớm thì Khả Nhi đã chết từ lâu rồi!

Trịnh Đại Vĩ bực mình gắt:

-Chết thì càng tốt! Nó chết rồi tôi có thể sinh một đứa con trai!

Tuyết Liên mặt trắng bệch ra vì kinh ngạc. Cô lạnh lùng nhìn vào người đang đứng trước mặt mình hiện giờ. Anh ta chẳng khác gì một người xa lạ! Đây chính là người đàn ông dịu dàng và tình cảm lúc còn theo đuổi cô sao? Đây là người chồng biết quan tâm chăm sóc vợ lúc hai người mới cưới sao?

Trong những năm 80 của thế kỉ 20, li hôn chẳng phải là một chuyện vẻ vang gì, đặc biệt là ở một huyện nhỏ như thế này, đâu đâu cũng có người quen, ai ai cũng có cái nhìn không tốt, không tán đồng đối với việc li hôn. Trịnh Đại Vĩ không nhắc tới chuyện li hôn là vì anh ta sợ mất mặt với mọi người và ảnh hưởng tới tiền đồ của mình. Tuyết Liên cũng không hề dă động tới việc li hôn, bởi tư tưởng bảo thủ trong cách giáo dục truyền thống đã ăn sâu vào trong tận xương tủy của cô. Bà ngoại của Khả Nhi khuyên con gái:

-Cả ngàn chiếc giày chỉ có chiếc đầu tiên là tốt nhất. Đàn bà li hôn rồi khó mà tìm được người khác! Mà cho dù có tìm được thì bổ dưỡng liệu có thể đối xử tốt với Khả Nhi không? Trước đây Đại Vĩ đối xử với con rất tốt, bây giờ chẳng qua chỉ là nhất thời hồ đồ, thôi thì con cứ cố gắng nhẫn nhục vậy! Đợi một thời gian nữa nó sẽ tỉnh ngộ thôi! Con cứ để Khả Nhi ở đây với mẹ, bao giờ nó đến tuổi đi học thì con đón nó về cũng không muộn!

Thế là đứa bé chưa đầy một trăm ngày đã bị gửi về quê cho bà ngoại chăm. Cứ đến kì nghỉ là Tuyết Liên lại đạp xe về quê thăm con gái. Bởi vì được ông bà ngoại thương yêu, bà con lối xóm lại hiền lành, chất phác nên Khả Nhi đã được sống những ngày tháng ấu thơ rất vui vẻ. Mãi cho đến sáu tuổi mà Khả Nhi vẫn chưa biết mặt bố và bà nội. Vì thế trong suy nghĩ của Khả Nhi hoàn toàn không có hai từ này. Cô bé chỉ biết đến ông bà ngoại và mẹ mà thôi.

Cho dù là xét về mức độ giáo dục hay là môi trường học tập, các trường tiểu học ở quê không thể nào sánh bằng các trường tiểu học ở trong huyện. Sau khi Khả Nhi tròn sáu tuổi, Tuyết Liên liền đón con về ở với mình và cho con đi học ở trường tiểu học trong huyện. Khả Nhi vốn đang quen sống trong tình yêu thương của ông bà ngoại, lúc nào cũng có thể ra ngoài đồng ruộng chạy nhảy, nô đùa nay bị dẫn đến một môi trường lạ lẫm, Khả Nhi lúc nào cũng cảm thấy không thoải mái. Hơn nữa lại phải đối mặt với hai người lạnh như băng đá trong căn nhà ấy, một người lúc nào cũng nhìn cô bé bằng ánh mắt khinh bỉ và căm thù, một người lúc nào cũng thờ ơ như không có sự tồn tại của cô bé khiến cho Khả Nhi không thể thích ứng với một môi trường sống quá sức lạnh lẽo, không có chút tình người này. Thế nên lúc nào có thể tránh không phải về nhà là Khả Nhi cảm thấy vui mừng lắm.

Các bạn học sinh cùng lớp ai ai cũng mong chờ đến ngày thứ sáu, nhưng Khả Nhi lại cảm thấy sợ hãi ngày thứ sáu. Một buổi chiều thứ sáu nọ, Tuyết Liên lại một lần nữa phải lôi Khả Nhi đang nhảy nhót trên sân vận động về nhà. Căn nhà vẫn lạnh lẽo và u ám y như vậy, Trịnh Đại Vĩ đang ngồi xem báo, nghe thấy vợ và con gái về nhà cũng chẳng thèm ngẩng đầu nhìn lấy một cái. Bà Trịnh đang ngồi ôm cái đài nghe tin tức, thấy Tuyết Liên và Khả Nhi vừa vào đến cửa đã liếc xéo một cái rồi bóng gió:

-Cuối cùng cũng chịu về rồi à, tao còn tưởng mày định để cho mẹ con tao chết đói cơ đấy!

Tuyết Liên đã quen với việc nhẫn nhục, không kịp uống cốc nước đã vội vàng xuống bếp nấu nướng. Nhưng Khả Nhi tỏ ra vô cùng bất bình nói:

-Mẹ đi làm cả ngày vất vả, các người đều ngồi chơi sao không tự xuống bếp mà nấu cơm?

Bà Trịnh trợn mắt quát:

-Con mất dạy, người lớn đang nói ai cho mày nói chen vào? Bà già quê mùa đó đã dạy mày thành đứa mất dạy như thế đấy hả?

Khả Nhi chẳng chút e sợ, quát lại:

-Ai cho bà mắng bà ngoại của cháu!

-Tao cứ mắng đấy, đồ nhà quê, đồ ngu dốt...Mày làm gì được tao nào?

Bà ngoại là người thân yêu nhất của Khả Nhi, vì thế Khả Nhi không thể chịu được có người mắng chửi bà ngoại của mình nên bực mình quát trả:

-Bà là đồ yêu quái độc ác!

-Con nghe đi, nghe thấy chưa?-bà Trịnh tức đến tím tái mặt mày, quay sang gào lên với con trai:

-Bây giờ ngay cả con ranh này cũng dám mắng mẹ rồi, cái nhà này thật chẳng còn chút phép tắc nào hết!

Trịnh Đại Vĩ sa sầm mặt mày, với tay lấy cây roi mây rồi quát Khả Nhi:

-Quỳ xuống!

Khả Nhi đứng yên tại chỗ, đôi mắt bừng bình nhìn Trịnh Đại Vĩ.

Cái roi mây vun vút xuống người Khả Nhi bé bỏng. Tuyết Liên nghe thấy chồng đang đánh con liền vội vàng từ dưới bếp chạy lên, ôm chặt lấy Khả Nhi vào lòng, lấy thân mình che chắn cho con gái khỏi những cái roi mây đang quật xuống túi bụi. Thế nhưng bàn tay của Trịnh Đại Vĩ vẫn không ngừng vung lên, trận đòn roi mây trút hết lên người Tuyết Liên. Cô cắn chặt răng không kêu lên một tiếng.

Bà Trịnh đứng ở bên cạnh thấy vậy liền hoa chân múa tay, ra sức cổ vũ con trai:

-Đánh đi, đánh mạnh vào! Để xem cái con nhãi ranh ấy có còn dám cãi lại nữa không!

-Mẹ ơi, mẹ...-Khả Nhi vừa khóc vừa giãy giụa thoát khỏi vòng tay của mẹ rồi lao đến ôm chặt lấy cánh tay kia của Trịnh Đại Vĩ và cắn thật mạnh.

Trịnh Đại Vĩ đau đớn ném cái roi xuống đất rồi giáng một bạt tai xuống mặt Khả Nhi, không chỉ có vậy, anh ta còn giơ chân lên đạp cho Khả Nhi một cái bay ra xa. Khả Nhi yếu ớt bị đá va vào tường và ngã lăn ra đất.

Khả Nhi nghe thấy tiếng kêu thất thanh của mẹ:

-Khả Nhi...- rồi từ từ mất đi tri giác.

Tỉnh lại ở trong bệnh viện, Khả Nhi thấy toàn thân mình bị băng bó bất động. Bác sĩ kiểm tra tỉ mỉ vết thương trên người Khả Nhi rồi nói:

-Đứa bé bị thương không nhẹ đâu, không để lại di chứng gì đã là may mắn lắm rồi!

Tuyết Liên cúi xuống nhìn con gái xót xa, đôi mắt của cô đã sưng đỏ vì khóc quá nhiều. Khả Nhi cố gắng đưa bàn tay bé nhỏ của mình lên lau nước mắt cho mẹ:

-Mẹ ơi, chúng ta về nhà đi! Con nhớ ông bà ngoại lắm!

-Khả Nhi...Khả Nhi của mẹ...-Tuyết Liên khóc không thành tiếng.

-Khoai lang ông ngoại nướng vừa ngọt vừa thơm. Bà ngoại còn nuôi bao nhiêu là thỏ, ngày nào con cũng cho chúng nó ăn cà rốt đấy mẹ ạ! Lâu lắm rồi không được nhìn thấy chúng. Con chó nhà anh Hắc sắp đẻ rồi mẹ ạ, anh Hắc bảo sẽ chọn một con xinh nhất cho con...-giọng nói của Khả Nhi ngày càng nhỏ đi. Cơ thể vừa làm phẫu thuật nên còn rất yếu ớt. Mi mắt của Khả Nhi từ từ khép lại, hai giọt nước mắt khế lăn ra từ khóe mắt của cô bé. Khả Nhi từ từ chìm sâu vào giấc ngủ.

Bác sĩ Triệu Vĩnh Niên phụ trách chữa bệnh cho Khả Nhi chính là bố của Triệu Tương Vũ, bạn học cùng lớp của Khả Nhi. Lần trước ở trường có cậu học sinh nam bày trò nhét con sâu róm vào trong túi áo của Triệu Tương Vũ làm cho cô bé khóc thét lên vì sợ nhưng lại không dám thò tay vào lấy con sâu róm đó ra. Khả Nhi từ nhỏ đã sống ở nông thôn, suốt ngày chơi đùa với bạn bè trên đồng ruộng nên không hề sợ hãi mấy con côn trùng này. Thế là Khả Nhi liền thò tay vào túi của Triệu Tương Vũ lấy con sâu róm đó ra và ném vào mặt cậu bạn trai đùa ác kia. Kể từ đó, Triệu Tương Vũ đã trở thành bạn thân kiêm “kẻ sùng bái chân thành” của Khả Nhi.

Trong thời gian Khả Nhi nằm viện, Triệu Tương Vũ thường xuyên đến bệnh viện chơi với Khả Nhi sau giờ tan học, còn mang cả vở ghi chép về cho Khả Nhi xem. Có một lần, Triệu Tương Vũ hỏi Khả Nhi:

-Người đánh bạn chắc là bố dượng của bạn phải không, thế nên mới tàn nhẫn như vậy?

-Bố dượng á?-Khả Nhi không hiểu được ý nghĩa của từ này.

-Đúng thế!-Triệu Tương Vũ gật gật đầu-Bố mẹ để thường đối xử với con mình rất tốt, chỉ có bố dượng, mẹ kế là độc ác thôi. Cô bé lọ lem và nàng Bạch tuyết chẳng phải đều bị mẹ kế bắt nạt hay sao?

Khả Nhi chỉ được nghe câu chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ mà các cụ già ở quê thường kể, thế nên chẳng biết cô bé lọ lem và nàng Bạch Tuyết là ai cả. Triệu Tương Vũ liền kể cho Khả Nhi nghe những câu chuyện cổ tích thú vị của phương tây. Kết cục của mọi câu chuyện cổ tích đều là cô gái được gả cho chàng hoàng tử đẹp trai còn kẻ độc ác sẽ bị trừng trị.

-Hóa ra lấy hoàng tử là có thể trừng phạt kẻ ác à? - Khả Nhi mừng rỡ reo lên: -A, thế thì hay quá, sau này tớ lớn tớ sẽ lấy hoàng tử!

Thực ra Khả Nhi hoàn toàn không biết hoàng tử là ai, càng không hiểu lấy hoàng tử là như thế nào, chỉ cảm thấy làm như vậy có thể trừng trị kẻ ác nên tưởng rằng đây là một chuyện đáng vui mừng. Chính vì vậy, lí tưởng và nguyện vọng lớn lao nhất của Khả Nhi lúc còn nhỏ chính là lớn lên sẽ lấy hoàng tử.

2. Chương 01 Part 2

Mặc dù đánh mắng con cái không phải là chuyện gì to tát, nhưng đánh con gãy xương và bị thương nặng như vậy lại là một chuyện hiếm thấy ở trong cái huyện nhỏ này. Ban quản lí chung cư, các thầy cô giáo trong trường, các lãnh đạo ở đơn vị của Trịnh Đại Vĩ đều bàng hoàng trước chuyện động trời này. Sau khi bị đơn vị và bà con lối xóm làm công tác tư tưởng, Trịnh Đại Vĩ và bà Trịnh không dám tiếp tục ngược đãi Khả Nhi nữa. Khả Nhi vốn không phải là một đứa trẻ ngoan theo tư tưởng giáo dục truyền thống. Người nào đối xử với Khả Nhi càng tốt thì cô bé càng gần gũi với người đó, người nào đối xử với Khả Nhi càng không tốt thì cô bé càng chống đối lại. Có thể nói tính cách của Khả Nhi hoàn toàn trái ngược so với tính cách của mẹ.

Bà Trịnh và Trịnh Đại Vĩ nhiều khi bị Khả Nhi khiến cho tức điên lên nhưng lại không dám mạnh tay như lần trước, chỉ dám đánh vài cái vào những nơi không bị lộ ra trên người Khả Nhi rồi sau đó đem cơn tức giận trút hết lên đầu Tuyết Liên. Dần dần Khả Nhi cũng nhận ra rằng, bản thân mình càng phản kháng mạnh thì mẹ mình càng bị bà nội và bố đánh chửi thậm tệ hơn. Lâu dần, Khả Nhi trở nên trầm tính, lạnh lùng không thêm phản kích những lời bóng gió, mỉa mai hay chửi mắng của bà Trịnh nữa. Đồng thời Khả Nhi cũng cố gắng hạn chế đến mức tối đa số lần xuất hiện trước mặt bà Trịnh và Trịnh Đại Vĩ.

Những ngày tháng nặng nề trôi qua trong sự nhịn nhục của Tuyết Liên. Khả Nhi cũng ngày một trưởng thành.

Làn gió mùa xuân của công cuộc cải cách mở cửa thổi đến khắp nơi trên mảnh đất Trung Quốc rộng lớn không chỉ mang đến cuộc sống sung túc hơn cho người dân mà còn khiến cho tư tưởng của họ trở nên cởi mở hơn. Đến đầu những năm 90 của thế kỉ này, việc li hôn không còn là vấn đề cấm kỵ trong cuộc sống nữa. Trịnh Đại Vĩ cũng leo được lên chức vụ cao hơn trong đơn vị. Trong làn sóng cải thiện nhà ở, anh ta đã có được một căn nhà như ý và cảm thấy vô cùng đắc chí. Người đàn bà mang thai ba tháng tên Tiểu Tam ngang nhiên vào nhà nói với mẹ con Khả Nhi:

-Đưa con trong bụng tao chắc chắn là con trai, hai mẹ con mày cút ngay ra khỏi nhà cho tao!

Tần Tuyết Liên không hề khóc lóc hay than thở, có lẽ những giày vò trong suốt 10 năm chung sống đã khiến cho cô trở nên chai sạn. Tuyết Liên bình tĩnh thu dọn hành lí, dắt tay Khả Nhi ra khỏi cửa và nói:

-Khi nào phân chia tài sản xong, tôi với anh sẽ làm thủ tục li hôn.

Bà Trịnh đang bưng trà dâng lên tận miệng Tiểu Tam nghe thấy vậy liền khoanh tay trước ngực, khinh khỉnh nói:

-Hứ, tiền của con trai tao làm ra, mày là cái thá gì mà đòi chia chác?

Tuyết Liên trợn mắt nhìn Trịnh Đại Vĩ đáp:

-Khả Nhi ra đời đã mười năm nay, anh chưa bỏ ra một xu nào nuôi dưỡng con, cũng chẳng chăm sóc nó được lấy một ngày, thậm chí còn thường xuyên đánh chửi nó. Tôi không cần tiền của anh, nhưng tài sản

chung của hai vợ chồng nhất định tôi phải trả lại cho tôi đầy đủ!- người phụ nữ yếu mềm, nhu nhược bấy lâu nay cuối cùng cũng trở nên kiên cường, không vì sự nhu nhược của mình mà không dám lên tiếng đòi hỏi cái gì để cho con gái phải chịu khổ.

Tiểu Tam lạnh lùng hừ một tiếng, bà Trịnh lớn tiếng chửi mắng, Trịnh Đại Vĩ gầm lên: “Cút” rồi đập thẳng hai mẹ con Tuyết Liên ra khỏi cửa:

-Ngoài con ranh này ra, cô đừng mong lấy được bất kì thứ gì từ cái nhà này!

Khả Nhi ngẩng cao đầu, lạnh lùng nhìn người đàn ông đang phát điên ở trước cửa. Ánh mắt của Khả Nhi khiến cho Trịnh Đại Vĩ cảm thấy nổi gai ốc, một con nhóc mới mười tuổi đầu sao ánh mắt lại đáng sợ đến như vậy?

“Rầm”, cánh cửa đóng sập lại trước mặt mẹ con Khả Nhi. Tuyết Liên quỳ xuống ôm chặt lấy Khả Nhi bé bỏng, nước mắt rơi ướt cả áo của Khả Nhi:

-Khả Nhi, mẹ xin lỗi, mẹ không thể cho con hạnh phúc, mẹ không thể cho con một gia đình hoàn chỉnh!

Khả Nhi không hề khóc, vòng hai tay ôm lấy cổ mẹ, giọng nói bình thản chẳng phù hợp với lứa tuổi của cô bé chút nào:

-Mẹ và ông bà ngoại chính là gia đình của con. Khi nào con lớn nhất định con sẽ bảo vệ mọi người, không ai có thể ức hiếp gia đình ta hết!

Dưới sự giúp đỡ của bạn bè đồng nghiệp, Tuyết Liên đã đưa vụ li hôn này lên tòa án. Cuối cùng tòa án quyết định phân chia một nửa tài sản chung của hai vợ chồng cho Tuyết Liên. Trịnh Đại Vĩ hàng tháng phải trợ cấp 15% tiền thu nhập cho Tuyết Liên để nuôi dưỡng Khả Nhi, phải đưa đúng vào ngày 15 hàng tháng. Học phí hàng tháng và tiền thuốc men cho Khả Nhi nếu chẳng may bị bệnh tật thì mỗi bên phải gánh vác một nửa.

Vừa hay đúng lúc ấy, bệnh viện nơi Tuyết Liên làm việc đang xây dựng nhà ở cho công nhân viên, Tuyết Liên nhân cơ hội liền tập trung số tiền nhận được sau li hôn đã mua được một căn nhà nhỏ ba phòng với giá ưu đãi. Tuyết Liên vui mừng đón bố mẹ ở dưới quê lên ở chung. Thế là Khả Nhi cuối cùng cũng có được một gia đình thuộc về riêng mình, một gia đình không giàu có nhưng lại thật sự ấm áp.

Còn về tiền nuôi dưỡng, tiền học phí và tiền thuốc men của Khả Nhi, Trịnh Đại Vĩ chưa bao giờ chủ động gửi cho Tuyết Liên. Bản thân Tuyết Liên cũng không bao giờ đòi hỏi. Thỉnh thoảng tình cờ gặp nhau ở trên đường nhưng hai người luôn tỏ ra như người không quen biết.

Khả Nhi chứng chắc hơn nhiều so với bạn bè cùng trang lứa. Khả Nhi thông minh và rất hiểu chuyện. Cô bé luôn phấn đấu học tập, từ khi còn học tiểu học đến lúc lên cấp ba, kết quả học tập của Khả Nhi lúc nào cũng xếp trong top ba của lớp. Trong tất cả các cuộc thi học sinh giỏi, chỉ cần có Khả Nhi tham gia là nhất định sẽ có giải thưởng. Với thành tích học tập xuất sắc, lại ngoan ngoãn nên Khả Nhi nhanh chóng trở thành con cưng của các thầy cô giáo. Lên đến cấp ba, Khả Nhi dường như đã trở thành đối tượng trọng điểm bảo vệ của nhà trường. Triệu Tương Vĩ thường nói đùa rằng: Khả Nhi được các thầy cô giáo bảo vệ và chăm sóc chẳng khác gì một con gấu trúc!

Tương Vĩ và Khả Nhi đã là bạn cùng lớp suốt mười năm liền kể từ khi cả hai còn là học sinh tiểu học, ngay đến chỗ ngồi cũng được xếp ở gần nhau. Tương Vĩ thành tích học tập bình thường, không cao không thấp so với các học sinh khác trong lớp, thường được xếp loại khá. Tuy nhiên độ nổi tiếng của Tương Vĩ trong trường lại không hề thua kém Khả Nhi. Chủ yếu là bởi vì Tương Vĩ có ngoại hình rất xinh đẹp, thuộc vào loại hoa khôi của trường, hơn nữa lại giỏi ca hát, nhảy múa, biết đọc thơ, kể chuyện, diễn thuyết...Nói chung chỉ cần là các hoạt động văn nghệ, làm người dẫn chương trình, ca hát...người đảm nhiệm tuyệt đối không phải ai khác mà chỉ có thể là Tương Vĩ.

Thực ra xét về độ xinh xắn thì Khả Nhi chẳng hề thua kém Tương Vĩ. Chỉ có điều, gia cảnh nhà Khả Nhi tương đối khó khăn, một mình Tần Tuyết Liên phải đi làm nuôi cả nhà bốn miệng ăn, thế nên Khả Nhi chẳng có tiền bạc dư dả để chăm chút cho “nhan sắc” của mình. Quanh năm suốt tháng cô chỉ mặc những bộ quần áo rộng thùng thình, mái tóc xòa tự nhiên. Phần lớn thời gian Khả Nhi đều dành cho việc học

hành, thế nên sức sống và vẻ đẹp của tuổi thanh xuân đều bị chôn vùi trong sự thật thà và trầm lắng của Khả Nhi.

Gia cảnh của Tương Vũ khá hơn nhiều so với Khả Nhi. Bố Tương Vũ giờ đã là viện trưởng của bệnh viện trung tâm trong huyện. Mẹ Tương Vũ hiện đang là cục trưởng cục công thương nghiệp của huyện. Mặc dù không phải giàu có nhưng cuộc sống của gia đình Tương Vũ có thể nói là khá giả so với các gia đình trong huyện lúc ấy. Tương Vũ rất tinh tế trong việc ăn mặc. Những bộ quần áo vừa tao nhã lại rất vừa vặn giúp cho cô ấy càng trở nên xinh đẹp hơn. Cho dù là đi đâu, vẻ đẹp của Tương Vũ cũng khiến cho người khác phải ngưỡng mộ.

Hoàn cảnh sống khác nhau, sự khác biệt trong tính cách không hề ảnh hưởng đến tình bạn của hai cô thiếu nữ. Cứ mỗi lần Tương Vũ gặp phải bài khó, Khả Nhi lại vội vàng buông sách vở xuống, nhần nạy chỉ cách giải hoặc hướng đi cho Tương Vũ. Tương Vũ biết hoàn cảnh gia đình Khả Nhi khó khăn nên mỗi khi đi mua đồ dùng học tập đều mua gấp đôi rồi tỏ vẻ khổ sở nói với Khả Nhi:

-Mình không cần thận nên mua quá nhiều, bỏ đi thì phí lắm! Chi bằng...cậu dùng hộ mình nhé!

Khả Nhi hiểu rõ là Tương Vũ có ý tốt nên vui vẻ nhận lấy, chưa bao giờ cô phải nói những lời cảm ơn khách sáo với Tương Vũ. Mẹ của Tương Vũ là bà Trương Cường rất yêu mến Khả Nhi. Mỗi lần Khả Nhi đến nhà Tương Vũ chơi, bà thường làm cơm rất thịnh soạn để chiêu đãi Khả Nhi, cứ như thể nhà có gì ngon bà đều mang ra cho Khả Nhi ăn vậy!

Tương Vũ làm nũng nói:

-Mẹ ơi, sao mẹ thiên vị thế? Con sẽ đau lòng lắm đấy!

Mẹ Tương Vũ lườm yêu con gái nói:

-Lần sau con thử xếp thứ nhất cho mẹ xem nào!

-Oái...-Tương Vũ chạy đến bên cạnh bố, nũng nịu nói: -Bố nhìn kìa, con gái của bố bị chê bai rồi đấy!

Triệu Vĩnh Niên lấy đũa gõ nhẹ lên trán con gái rồi nói:

-Ai bảo con, không bị chê mới lạ!-nói là nói thế thôi chứ trong mắt ông tràn ngập tình thương yêu đối với con gái.

Mẹ Tương Vũ nhìn thấy vậy liền bật cười.

Khả Nhi mỉm cười nhìn gia đình hạnh phúc của bạn, trong lòng cảm thấy thật ngưỡng mộ. Cũng là con gái như nhau nhưng bố Tương Vũ coi cô ấy như châu báu, trong khi bố của Khả Nhi lại coi con gái mình như cái gai trong mắt. Cùng là đàn ông như nhau sao tính cách của họ lại khác nhau thế nhỉ?

Kì thi đại học được tổ chức vào tháng bảy hàng năm. Thi đại học lúc bấy giờ chẳng khác gì đi bộ lên trời. Chính vì thế mà tháng bảy được coi là “tháng đen tối” nhất trong năm. Một tháng trước khi thi đại học, Tương Vũ bảo Khả Nhi đến nhà cô ở, một mặt để thuận tiện cho việc ôn tập của cả hai, mặt khác lại thuận tiện cho việc đi lại vì nhà của Tương Vũ ở gần trường, trong khi đó nhà của Khả Nhi lại cách trường khá xa. Nếu đến ở nhà của Tương Vũ thì hàng ngày Khả Nhi không cần phải đi lại xa xôi dưới cái nắng hè oi ả nữa. Khả Nhi vốn không muốn làm phiền gia đình Tương Vũ. Nhưng dưới sự khuyên nhủ và thuyết phục của hai mẹ con Tương Vũ, ngay cả mẹ của Khả Nhi cuối cùng cũng gật đầu đồng ý cho con đến ở nhà bạn. Khả Nhi cũng đành phải đồng ý đến ở nhà Tương Vũ và cuối tuần về nhà một lần.

Ngày thi đang cận kề trong cái nắng hè như thiêu như đốt. Gần như tất cả mọi thí sinh dự thi đều ở trong trạng thái căng thẳng chờ đợi ngày thi. Ngày nào Khả Nhi cũng ôn tập đến tận khuya. Mỗi lần cơ thể mệt mỏi rã rời, Khả Nhi lại đứng dậy ra ngoài cửa sổ, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời đầy sao, tạm thả lỏng suy nghĩ trôi theo từng đám mây bồng bềnh để thư giãn tinh thần.

-Khả Nhi, cậu định thi đại học ở thành phố nào?-Tương Vũ nằm bò trên giường, neho neho mắt hỏi Khả Nhi.

-Bắc Kinh

-Hài, xa vậy sao?- Tương Vũ thở dài.

-Bắc kinh là một thủ đô đang được quốc tế hóa, là trung tâm chính trị, văn hóa của cả đất nước. Tổ muốn đến đó mở rộng tầm mắt!

Khả Nhi ngược mặt nhìn lên bầu trời cao rộng, hào hứng nói:

-Tương Vũ, chúng ta cùng thi nhé! Hai đứa mình lại học chung một lớp!

Tương Vũ ngập dài một cái:

-Tớ làm gì có khả năng đó, thi được vào một trường chính quy trong tỉnh là tớ đã mãn nguyện lắm rồi!

Dưới ánh đèn dịu dàng, hình bóng của Khả Nhi càng trở nên xinh đẹp. Tương Vũ nhìn chăm chăm vào cô bạn thân, khe khẽ đôi hàng mi lại, miệng lí nhí:

-Khả Nhi, cậu thật là xinh đẹp! Nếu tớ là con trai, nhất định tớ sẽ lấy cậu!

-Tuyệt đối đừng có chuyện đó xảy ra!-Khả Nhi cười hi hi đáp:- Đàn ông mà xinh đẹp như cậu thì có khác gì mấy người chuyển giới ở Thái Lan đâu. Thế thì ai mà dám gả cho cậu chứ!

Vừa dứt lời thì cả cái gối to bay thẳng vào người Khả Nhi. Tương Vũ hùng hổ lao đến:

-Trịnh Khả Nhi, cậu muốn chết phải không? Đã thế tớ cho cậu biết tay!

-Chẳng phải là tớ đang khen cậu xinh đẹp hay sao?-Khả Nhi vừa giải thích vừa giằng co với Tương Vũ: -Này, cậu vô lí vừa vừa thôi nhé...

Hai cô gái vật nhau một hồi lâu rồi nằm lăn ra giường cười ha ha. Có thể nói đây là một kí ức vui vẻ trong khoảng thời gian cực kì áp lực và căng thẳng của Khả Nhi.

Hai ngày thi trôi qua rất nhanh, phần lớn các thí sinh dường như vẫn chưa thể thoát ra khỏi trạng thái gồng mình lên để đối phó với kì thi thì kì thi đã kết thúc. Dòng người ào ra khỏi trường thi, những dây thần kinh đang căng như dây đàn phút chốc được giãn ra. Trên khuôn mặt mệt mỏi của các thí sinh đang hiện lên sự nhẹ nhõm và hào hứng. Còn về kết quả của kì thi ra sao thì đó lại là chuyện của tháng sau.

Vừa nhìn thấy Khả Nhi và Tương Vũ ra khỏi cổng là mẹ của Tương Vũ đã chạy đến kéo Khả Nhi vào trong chiếc xe đỗ sẵn ở bên cạnh và nói với tài xế:

-Đến bệnh viện trung tâm mau!

-Dì Trương, có chuyện gì xảy ra thế?-Khả Nhi căng thẳng hỏi, một linh cảm không lành bao trùm tâm trí cô.

-Khả Nhi, cháu phải chuẩn bị tâm lí đi!- mẹ Tương Vũ ngập ngừng một lát rồi nói tiếp: -Ông ngoại của cháu lâm bệnh nặng, có khi khó mà qua khỏi được...

Hai bàn tay của Khả Nhi bất giác nắm chặt vào nhau, những ngón tay bị siết chặt đến trắng bệch ra. Ánh mắt cô đờ đẫn như chưa hiểu ra những điều mà dì Trương nói.

-Ông ngoại cháu một tháng trước đột nhiên phát bệnh, mọi người không muốn chuyện này ảnh hưởng đến việc thi đại học của cháu, thế nên...- dì Trương nắm lấy bàn tay lạnh giá của Khả Nhi:-Khả Nhi, cháu phải kiên cường lên! Đừng để ông ngoại ra đi mà không yên lòng!

Khả Nhi dần dần hiểu ra mọi chuyện, chẳng trách mà mọi người đều khuyên cô đến nhà Tương Vũ ở. Chẳng trách mà mỗi lần về nhà, mọi người không nói là ông về quê thì lại bảo ông sang nhà họ hàng chơi. Nói chung mỗi lần về nhà, Khả Nhi đều không được gặp ông.

Ông ngoại của Khả Nhi đang thở hắt ra, mắt cứ dán chặt ra ngoài cửa cho đến khi Khả Nhi xông vào phòng bệnh. Gương mặt đã cứng đờ của ông hiện ra một nụ cười khó nhọc. Khả Nhi lao đến bên giường bệnh của ông ngoại, đôi môi run run:

-Ông...ông ngoại ơi...

Ông ngoại cố gắng giơ tay lên chạm vào khuôn mặt của Khả Nhi. Khi bàn tay vừa chạm được vào khuôn mặt của cô cháu gái thương yêu thì đôi mắt của ông cũng từ từ khép lại.

Khả Nhi nghe thấy tiếng bác sĩ thông báo với người nhà rằng ông ngoại đã qua đời, nghe thấy tiếng bà ngoại bật khóc. Sao lại có thể như vậy được? Lúc nào Khả Nhi cũng mong ước có thể lớn thật nhanh để thi vào một trường đại học nổi tiếng, mau chóng kiếm được thật nhiều, thật nhiều tiền để cho mọi người trong gia đình có thể sống một cuộc sống tốt đẹp nhất, có thể bảo vệ người thân không bị người khác ức hiếp. Tại sao chỉ trong chớp mắt mọi thứ đã thành ra thế này rồi?

-Khả Nhi ơi...-Tương Vũ ôm chặt lấy Khả Nhi- Cậu hãy khóc đi, khóc ra được sẽ nhẹ nhàng hơn đây!

Khả Nhi ngược đôi mắt vô hồn và mông lung nhìn ra phía xa. Trước mặt cô lúc này chỉ là một sự ảm đạm thê lương...

Một tháng sau đó, kết quả thi đại học được công bố. Với thành tích thủ khoa của khoa văn, Khả Nhi nghiêm nhiên đỗ vào một trường đại học nổi tiếng của Bắc Kinh. Tin vui này nhanh chóng xua đi không khí mất mát ảm đạm trong gia đình Khả Nhi. Bà ngoại Khả Nhi tóc đã bạc trắng, cầm tờ giấy thông báo đỗ đại học của cháu gái cười mãn nguyện:

-Tốt, tốt lắm! Thế là nhà chúng ta có một nữ trạng nguyên rồi đây! Sau này tiền đồ của cháu sẽ rộng mở lắm đây!

Tần Tuyết Liên mỉm cười sung sướng nhưng vẫn không giấu nổi sự mệt mỏi trong đôi mắt. Để chữa bệnh cho bố, Tuyết Liên đã phải chạy vạy khắp nơi, giờ còn nợ của người ta một số tiền lớn, biết phải làm thế nào để gom đủ tiền học phí và sinh hoạt phí cho Khả Nhi đây?

Khả Nhi vô tình nghe được bà ngoại và mẹ bàn nhau ở trong phòng. Bà ngoại nói:

-Đem bán căn nhà cũ hai gian ở dưới quê đi con! Hài, nhưng cũng chẳng được bao nhiêu tiền!

Tần Tuyết Liên lắc đầu:

-Dù sao đó cũng là nơi dưỡng già của mẹ, con nghĩ tốt hơn vẫn là bán căn phòng này đi. Chúng ta chuyển về quê sống. Chi tiêu hàng ngày chắc bóp một chút là được!

Khả Nhi nghe thấy vậy liền đẩy cửa bước vào:

-Con không học đại học nữa!

-Con nói cái gì vậy? -Tần Tuyết Liên đứng bật dậy.

Khả Nhi đã lớn đến như vậy rồi mà đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy mẹ mình nghiêm nghị đến thế. Khả Nhi cúi đầu, lấy hết dũng khí để nói:

-Nếu như cái giá để con có thể học đại học là bà và mẹ không còn chốn dung thân, con thà không đi học nữa cho xong!

-Con nghe cho rõ đây...-Tần Tuyết Liên siết chặt hai vai của Khả Nhi, nghiêm nghị nói: -Nhà bán rồi sau này còn có thể mua lại được. Đi học chính là con đường duy nhất cho con gái xuất thân trong gia đình nghèo khó. Nếu không kiếp này của con sẽ là sự tiếp diễn nỗi khổ đau của đời mẹ. Sau này con của con cũng sẽ như vậy, cũng sẽ phải lớn lên trong gia đình nghèo khó!-Tuyết Liên vừa nói vừa khóc, nỗi đau đớn chất chứa trong lòng bao lâu nay hóa thành dòng nước mắt tuôn ra. -Khả Nhi, cuộc đời mẹ khổ lắm, cả đời này mẹ không còn mong ước nào khác, chỉ hi vọng con có thể sống tốt hơn mẹ, đừng khổ cả đời như mẹ!

Khả Nhi ôm chặt lấy mẹ, nước mắt thi nhau tuôn rơi. Bà ngoại đứng bên cạnh cũng rút nước mắt.

Rất nhiều năm sau đó, Khả Nhi luôn nhớ đến những kí ức năm cô 18 tuổi. Ba người phụ nữ của ba thế hệ, vì cuộc sống khốn khó mà ôm nhau khóc nức nở. Cô thể với lòng mình sẽ không bao giờ để cho những người thân trong gia đình mình phải chịu khổ thêm lần nữa.

Nếu như không phải vì bất đắc dĩ thì Khả Nhi thà chết cũng không bao giờ muốn gặp lại Trịnh Đại Vĩ. Đứng trước cửa căn hộ mới mua của bố để mình, Khả Nhi do dự hồi lâu mới nhấc những bước chân nặng nề đến gõ cửa. Người ra mở cửa chính là bà Trịnh. Bảy năm không gặp, bà ấy trở nên già cỗi và xanh xao đi nhiều, tóc đã bạc trắng đầu, mặc một bộ quần áo cũ rách. Bà Trịnh ngược đôi mắt mờ đục nhìn chăm chăm vào Khả Nhi, không biết người đang đứng trước mặt mình là ai.

-Bà già chết tiệt, làm cái gì mà lâu thế?-giọng nói the thé của một người đàn bà từ trong phòng vang lên,
-Còn không mau đi rửa táo cho Tiểu Dũng ăn đi!

Về mặt bà Trịnh hiện rõ sự hoảng hốt, run rẩy đi vào trong phòng. Khả Nhi cảm thấy thật đáng mỉa mai. Khi ngược đại hai mẹ con cô, liệu bà ta có nghĩ rằng rồi mình cũng sẽ có ngày hôm nay hay không? Ông trời quả nhiên có mắt. Gieo nhân nào thì gặt quả ấy!

Khả Nhi đẩy cửa bước vào. Người đang ngồi bệ vệ trên ghế sofa trong nhà chính là Tiểu Tam. Mẹ ta đã già đi rất nhiều, khuôn mặt chảy xệ, ánh mắt sắc nhọn, trông ghê gớm chẳng khác gì bà Trịnh năm ấy:

-Cô là ai? Đến đây có chuyện gì?-Tiểu Tam gườm gườm nhìn Khả Nhi từ đầu đến chân.

-Tôi là Trịnh Khả Nhi, tôi đến tìm ông Trịnh Đại Vĩ!

-À...-người đàn bà ghê gớm ấy ngoảnh đầu về phía phòng ngủ và hét lớn: -Đại Vĩ, của nợ nhà anh đến tìm này!

Trịnh Đại Vĩ mặc bộ quần áo ngủ, chậm rãi bước ra khỏi phòng ngủ. Nhìn thấy Khả Nhi, Trịnh Đại Vĩ liền ngậy người ra. Mặc dù đã nhiều năm không gặp nhưng chỉ cần nhìn qua là hẳn có thể nhận ra ngay đây chính là đứa con gái bị hắn ghét bỏ bao nhiêu năm nay. Ánh mắt Trịnh Đại Vĩ lập tức trở nên sắc lạnh:

-Mày đến đây làm gì?

Khả Nhi chẳng chút e sợ, thẳng thừng nói:

-Tôi nhớ năm đó khi ông li hôn với mẹ tôi, tòa án đã phán quyết rằng ông phải chi trả học phí, sinh hoạt phí, và tiền thuốc men cho đến khi tôi đủ 18 tuổi. Bao năm nay ông chưa hề bỏ ra một đồng. Nhưng giờ tôi đi học cần có tiền, ông có thể thanh toán hết trong một lần không? Đợi khi nào tôi đi làm, tôi sẽ trả cả vốn lẫn lời cho ông!

-Ha ha...-Người đàn bà đó cười lớn- Hóa ra là mày đến tận đây để vòi tiền à...

-Mày đi học có liên quan gì đến tao? Tao một xu cũng không cho! Cút!- Trịnh Đại Vĩ đưa tay định đẩy Khả Nhi ra ngoài.

Khả Nhi lùi ra sau một bước để tránh cánh tay của hắn ta rồi nói:

-Nói như thế có nghĩa là ông không muốn đưa chút gì?

-Tao không muốn đưa đấy, mày làm gì được tao nào? Có giỏi thì gọi con mẹ của mày ra tòa kiện cáo đi! Nó mà dám kiện, tao sẽ thuê người đánh gãy chân nó!

Khả Nhi lạnh lùng nhìn người cha khốn nạn của mình.

Lại là ánh mắt đáng sợ ấy...Trịnh Đại Vĩ hơi ngẩn người ra, trong lòng có chút e sợ.

Khả Nhi lạnh lùng hỏi:

-Rốt cuộc ông có còn chút nhân tính nào không?

Trịnh Đại Vĩ hét xấu hổ liền chuyển sang phần nộ. Hắn vung tay tát một cái nẩy lửa vào mặt Khả Nhi và gầm lên:

-Cút! Mày mà còn không cút đi tao sẽ đánh chết mày!- vừa quát hắn vừa nhìn quanh tìm kiếm cây gậy để đánh Khả Nhi.

Khả Nhi ôm lấy bên mặt bị đánh đến bồng rạt của mình, ưỡn ngực ngẩng cao đầu đáp:

-Ông chưa bao giờ coi tôi là máu mủ của mình, nếu đã không cần sao còn sinh ra một sinh mạng vô tội? Tôi đâu có yêu cầu ông phải sinh ra tôi?

-Mày tưởng là tao thích sinh ra cái của nợ như mày đấy à?- cuối cùng thì Trịnh Đại Vĩ cũng đã tìm ra được cái gậy cán bột. Hắn vung cao cây gậy trong tay và giáng xuống người Khả Nhi: -Cút mau, đừng để tao nhìn thấy cái mặt của mày nữa!

Khả Nhi vùng tay chặn lại, cả cái gậy to đập mạnh vào cánh tay cô. Một vết bầm tím hiện lên, đau nhức tới tận xương tủy. Khả Nhi nghiêng chặt răng không kêu một tiếng:

-Hôm nay ông đánh đuổi tôi ra khỏi cánh cửa này, sau này chúng ta chẳng còn quan hệ gì hết. Tôi sẽ lên ban quản lý hộ tịch đổi lại họ của mình. Ông không có ý kiến gì chứ?

-Mày họ gì đâu có liên quan gì đến tao. Mày nhìn cho rõ đi, giờ tao đã có con trai rồi!-Trịnh Đại Vĩ đắc chí chỉ vào đứa con trai bảy tuổi ở sau lưng mình. Nhìn thấy bố đánh Khả Nhi, thằng bé tỏ ra vô cùng thích thú.

-Tiền của tao phải để lại cho con trai tao. Còn mày, một xu tao cũng không cho!-Trịnh Đại Vĩ lại lần nữa vùng cao cây gậy: -Cút ngay, sau này đừng để tao phải nhìn thấy mày nữa. Nếu không, tao gặp mày ở đâu là tao đánh mày ở đó!

3. Chương 02 Part 1

Khả Nhi gật đầu, khuôn mặt điềm tĩnh:

-Tôi sẽ đi, chỉ cần ông viết cho tôi một tờ giấy chứng nhận giữa ông và tôi không còn quan hệ cha con nữa! Cả đời này tôi sẽ không bao giờ đến tìm ông nữa. Nếu không, tôi sẽ đến đơn vị ông làm việc để đòi tiền!

Vừa nghe Khả Nhi nhắc đến đơn vị của mình, Trịnh Đại Vĩ có hơi chột dạ. Hắn nghĩ hồi lâu rồi bỏ cái gậy xuống, lập tức viết một tờ giấy tuyên bố cắt đứt quan hệ cha con với Khả Nhi, có kí tên và đóng dấu đầy đủ.

Cầm tờ giấy đó trong tay, Khả Nhi không chút phẫn nộ. Cô cảm thấy mình thật nhục nhã vì có một người cha như vậy. Khả Nhi cẩn thận cất tờ giấy đó đi, hít một hơi thật sâu rồi trịnh trọng nói:

-Kể từ ngày hôm nay, giữa tôi và ông chẳng còn chút quan hệ gì hết! Ông sống tôi chẳng phải phụng dưỡng, ông chết tôi chẳng phải chịu tang!

Về đến trước cửa nhà, Khả Nhi hít thở sâu ba lần để ổn định lại tâm trạng, nở một nụ cười thật tươi rồi mở cửa bước vào.

Có rất nhiều người đang ngồi trong phòng khách: thầy hiệu trưởng, cô chủ nhiệm, vợ chồng nhà Triệu Vĩnh Niên và Trương Cương.

-Khả Nhi, cuối cùng thì con cũng đã về!-Tần Tuyết Liên vui vẻ nói: -Mọi người đang đợi con đấy!

Không để Khả Nhi kịp chào hỏi mọi người, thầy hiệu trưởng liền đưa cho Khả Nhi một phong bì và nói:

-Khả Nhi, em đã mang lại vinh quang cho nhà trường, nêu gương sáng cho các học sinh khóa dưới. Đây là phần thưởng mà nhà trường tặng cho em!

Liền sau đó, Triệu Vĩnh Niên lại đưa ra trước mặt Khả Nhi một phong bì khác và nói:

-Khả Nhi, đây là một chút thành ý của các bác sĩ và y tá trong bệnh viện trung tâm. Cháu là người đầu tiên đạt thủ khoa thi đại học trong số con cái của các bác sĩ, y tá trong bệnh viện trung tâm. Mọi người ai cũng vui mừng thay cho cháu đấy!

-Khả Nhi...-Trương Cương nhét vào tay Khả Nhi một bao lì xì màu đỏ: -Nhìn thấy con và Tương Vũ lớn lên bên nhau, cô luôn coi con như con gái của mình. Chút thành ý này của cô con đừng từ chối nhé!

Khả Nhi định nói điều gì đó nhưng cổ họng cứ như nghẹn lại.

Sau lưng Khả Nhi vang lên giọng nói thân thuộc của Tương Vũ:

-Khả Nhi... Khả Nhi ơi...", Tương Vũ vừa gọi vừa lôi cái va li to vào trong nhà: -Mẹ tớ bảo tớ đi mua mấy thứ vật dụng cần thiết để nhập trường, tớ lại vô tình mua nhiều quá, cậu giúp....

Khả Nhi nắm chặt lấy tay của Tương Vũ, khẽ nhoẻn miệng cười, mắt cô như mờ đi...Hóa ra ông trời không hề bạc đãi cô, để cho cô có thể may mắn gặp được những người tốt bụng như vậy. Cô thầm mong nhanh chóng đến một ngày cô có thể báo đáp lại lòng tốt của tất cả những người này.

Chương 2: Chiến lược đường cong của Chu Chính Hạo

Một năm học mới lại bắt đầu. Nếu như những học sinh năm nhất đang tràn ngập mơ ước về một môi trường hoàn toàn mới mẻ thì không ít các nam sinh viên khóa trên đang hào hứng giương to đôi mắt để tìm kiếm mục tiêu bạn gái lí tưởng. Đại học Z là một trường đại học tổng hợp với hai khoa văn và khoa lí. Nhưng sinh viên ở khoa lí lại đông hơn nhiều so với sinh viên ở khoa văn, tỉ lệ giữa nam và nữ là 1:5, năm nam và một nữ. Vì thế có thể nói, sinh viên nữ ở trong ngôi trường này chính là “động vật quý hiếm”, và đương nhiên, những sinh viên nữ xinh đẹp càng là những “báu vật” mà các học sinh nam săn lùng. Do đó, cứ mỗi năm khi các “động vật quý hiếm” này đến nhận trường, các học sinh nam khóa trên lại hào hứng thể hiện sự quan tâm và nhiệt tình vô tận của mình đối với các “em gái” mới đến. Dương Phàm đã quen với Tần Khả Nhi trong hoàn cảnh như vậy.

Dương Phàm là đội trưởng đội bóng rổ. Giải thi đấu bóng rổ hàng năm giữa các trường đại học sẽ diễn ra vào trung tuần tháng mười tới. Dương Phàm là đội trưởng nên phải chuẩn bị một số việc có liên quan đến cuộc thi. Vì vậy Dương Phàm liền đến kí túc xá nam để tìm Chu Chính Hạo, đội phó đội bóng rổ đồng thời là bạn chí cốt của anh để bàn bạc. Lúc đi qua kí túc xá nữa, Dương Phàm từ xa đã nhìn thấy Chu Chính Hạo đang đứng trước cổng kí túc xá nữ, đang nói gì đó với một cô gái xinh đẹp mặc đồng phục của trường. Anh bất chợt bật cười, con gái thường thích ăn mặc, chải chuốt xinh đẹp. Trong những trường hợp không bắt buộc như thế này, phần lớn chỉ có học sinh mới vào trường mới chịu mặc những bộ quần áo rộng thùng thình không thể tôn lên những đường cong gợi cảm của cơ thể. Rõ ràng là Chu Chính Hạo đang hướng vào mục tiêu lí tưởng của mình. Để tránh làm hỏng việc của bạn, Dương Phàm lặng lẽ đứng từ xa quan sát.

Chu Chính Hạo lúc này làm gì có thời gian rảnh rỗi mà chú ý đến Dương Phàm. Anh đang mải mê khoác lác với cô gái xinh đẹp trước mặt:

-Trong trường này anh quen biết rất rộng, bạn bè rất nhiều, là anh cả trong rất nhiều câu lạc bộ của sinh viên. Hội trưởng các hội sinh viên đều là anh em chí cốt của anh. Anh nói cho em biết...

-Khoan đã...-Tần Khả Nhi liền cắt ngang lời của Chu Chính Hạo và lịch sự hỏi: -xin hỏi những điều anh đang nói có liên quan gì đến em?

Câu hỏi này dường như đã nằm ngoài dự liệu của Chu Chính Hạo. Anh ngăn người ra vì kinh ngạc và bối rối. Một hồi lâu sau mới bên lên đáp:

-Cái này...cái này...hình như là không có liên quan lắm...

Khả Nhi lại hỏi một cách thành khẩn:

-Nếu đã không liên quan, sao anh còn nói với em nhiều thế để làm gì?

Chu Chính Hạo cứng lưỡi không nói được câu gì, tay chân lóng ngóng không biết phải làm sao để chữa thẹn.

Chu Chính Hạo xuất thân trong gia đình khá giả, lại đẹp trai, vừa giỏi bóng rổ lại vừa giỏi bóng đá. Lần đầu tiên thấy Chu Chính Hạo bị con gái làm cho bẽ mặt, Dương Phàm không thể nào nhịn được liền bật cười sảng sặc.

Nghe thấy tiếng cười, Khả Nhi liền ngoảnh đầu lại nhìn. Vô tình chạm phải ánh mắt của Khả Nhi, Dương Phàm hơi ngăn người kinh ngạc. Ánh mắt trong veo, đôi con ngươi đen láy mê hoặc lòng người. Anh mỉm cười gật đầu chào cô. Sau khi lịch sự mỉm cười đáp lại, cô trịnh trọng quay đầu lại hỏi Chu Chính Hạo:

-Giờ em có thể đi được chưa?

Chu Chính Hạo ngượng ngùng đứng tránh sang một bên cho Khả Nhi đi. Cô lướt qua trước mặt anh và bước vào cánh cổng của kí túc xá nữ. Nhìn theo bóng dáng của Khả Nhi khuất dần đằng sau cánh cổng, vẻ mặt của Chu Chính Hạo hiện rõ sự hụt hẫng. Dương Phàm vỗ vào vai Chu Chính Hạo, định tỏ ra đồng cảm với người bạn chí cốt nhưng anh lại không thể nhịn cười:

-Hoa hồng đẹp nhưng mà lắm gai lắm!

-Ừm- Chu Chính Hạo xoa xoa cằm, gật gật đầu đáp: -Có cá tính! Tôi thích mẫu con gái như vậy!

Một tuần trước khi sinh viên mới đến nhập học, cánh cổng kí túc xá bình thường vẫn khép lại đối với nam sinh viên nay được mở ra, cho phép họ được thoải mái ra vào trước bảy giờ tối để giúp đỡ các nữ sinh vận chuyển hành lí lên lầu. Thế là các nam sinh nhân cơ hội này thường tìm đến kí túc xá nữa với lí do: thăm bạn bè đồng hương, giúp đỡ những em khóa dưới...nhưng thực chất ai nấy đều có dụng ý riêng.

Tần Khả Nhi quyết định học chuyên ngành quản lí công thương thuộc khoa văn của học viện kinh tế đại học Z. Cả lớp có 42 sinh viên với 16 sinh viên nữ. Đây là lớp có nhiều sinh viên nữ xinh đẹp nhất trong học viện kinh tế, trong khi đó những nữ sinh xinh đẹp trong lớp này hầu hết lại tập trung ở trong phòng 312 kí túc xá. Vì thế nên những “người viếng thăm” cứ ra vào không ngớt, đến nỗi mà sáu cô gái mặc dù rất mệt nhưng cũng không thể nào nằm xuống giường nghỉ ngơi được.

Tình trạng này cứ tiếp diễn cho đến tận chiều tối thứ sáu. Cô nữ sinh Bắc kinh xinh đẹp tên Tang Lệ Na cuối cùng không thể chịu đựng được nữa đành đuối khéo hai anh chàng hội trưởng đang ba hoa khoác lác trong phòng ra về rồi khóa chặt cửa phòng lại. Xong đâu đấy, cô quay vào nói chuyện với mọi người trong phòng: -Tốt nhất sau này cứ đóng chặt cửa vào, đừng có để cho mấy người lạ ấy tùy tiện vào phòng!

Tổng Diễm, cô gái có khuôn mặt thanh tú đến từ Tứ Xuyên mặt chợt biến sắc. Có thể chính thức thi vào ngôi trường này ai nấy đều là những học sinh ưu tú, chẳng ai thua kém ai. Bị Tang Lệ Na đuối mất hai người bạn đồng hương, trong lòng Tổng Diễm đã cảm thấy khó chịu, giờ lại nghe thấy Lệ Na nói như vậy, Tổng Diễm càng thêm tức giận:

-Thế nào là lạ? Mấy ngày hôm nay người đến tìm cậu cũng đâu có ít. Cậu nói thử xem những người ấy có phải là người lạ không?

Tang Lệ Na đang định phản kích thì Khương Lan, cô bạn giường trên đã cúi đầu xuống ca cẩm:

-Hài, mọi người đều là bạn cùng phòng, đừng làm tổn thương hòa khí của nhau!- Khương Lan là cô gái nhỏ tuổi nhất trong phòng, đến từ một miền quê tỉnh Thiểm Tây. Khương Lan có gương mặt rất thân thiện, ngọt ngào, dáng vẻ ngây thơ, nụ cười đáng yêu ai ai cũng thích. Nhìn thấy hai bạn cùng phòng đang tranh cãi, Khương Lan liền lên tiếng giảng hòa.

Diệp Phi, cô gái có tính cách cởi mở, lạc quan nhất phòng nói:

-Người đến phòng quá nhiều cũng không hay, nhưng không cho ai đến cũng không được. Chi bằng chúng ta đặt ra một mật khẩu ngầm. Mỗi người có thể nói mật khẩu này cho người quen của mình biết. Sau này người nào mà không nói được mật khẩu này thì không cho vào phòng.

Vốn dĩ chỉ là một câu nói đùa, nào ngờ lại nhận được sự tán thành của tất cả các thành viên trong phòng. Ngay cả Tang Lệ Na và Tổng Diễm cũng bỏ qua chuyện không vui ban nãy và sôi nổi bàn bạc về nội dung mật khẩu. Nhưng tranh cãi mãi cả ngày trời mà mọi người vẫn không thống nhất được ý kiến.

-Khả Nhi...-Hà Mạn Tuyết ngồi đối diện với Khả Nhi lên tiếng: -Sao bạn không có ý kiến gì thế?

-Muốn tớ nói à....-Khả Nhi đang cầm cụi viết thư cho Tương Vũ, thấy Tuyết Mạn nói vậy liền buông bút xuống, ngẩng đầu lên đáp: -Đợi tí nữa nếu có người gõ cửa, chúng ta hỏi người đó một vấn đề bất kì xem đáp án của người ấy có thuận tai không thì mới mở cửa.

Khả Nhi vừa dứt lời liền có tiếng gõ cửa. Tang Lệ Na chỉ về phía cửa rồi bảo Khả Nhi: -Nào, cậu làm thử cho chúng tôi xem đi!

-Được thôi- Khả Nhi vui vẻ nhận lời. Cô đến bên cánh cửa rồi hắng giọng: -Nói xem tôi có phải là mỹ nhân không nào?

Người đang đứng bên ngoài cửa là Chu Chính Hạo và Dương Phàm. Hai anh chàng nhìn nhau khó hiểu:

-Làm cái trò gì thế nhỉ?-Chu Chính Hạo lẩm bẩm.

Từ sau cánh cửa vọng lên tiếng nói thánh thót của một nữ sinh:

-Đáp án của bạn sai rồi, hệ thống không thể xác nhận!- tiếp theo đó là tiếng cười giòn tan của các nữ sinh trong phòng.

-Để tớ thử xem!-Dương Phàm ghé sát vào cửa, cao giọng nói: -Đúng, bạn chính là một tuyệt thế giai nhân!

-Đáp án chính xác, xin mời vào!-Khả Nhi từ từ mở cửa ra.

Chu Chính Hạo liên tục đưa tay lên lau mồ hôi trên trán. Dương Phàm đứng bên ngoài cửa, nhìn từ đầu đến chân Khả Nhi rồi nói: -Quả nhiên là một tuyệt thế giai nhân!

Khả Nhi mặt không hề biến sắc, quay người lại nhìn vào những cô gái đang cười lẩn lộn kia, thản nhiên nói:

-Nhìn thấy chưa, sau này cứ thế mà làm!

-Cái này hay đấy! Cứ quyết định như vậy đi!- thế là cuối cùng mọi người cũng đi đến thống nhất.

Chu Chính Hạo thò đầu vào cửa gọi to:

-Lệ Na ơi!

Tống Diễm cười mỉa mai:

-Lệ Na kìa, lại tìm cậu đấy!-Tống Diễm dài giọng ra vẻ châm chọc.

Tang Lệ Na có chút bối rối nhưng không cãi nhau với Tống Diễm mà chỉ lừ mắt nhìn cô bạn cùng phòng, bực bội gắt lên:

-Có việc gì?

Chu Chính Hạo tốt tính nên chẳng để ý đến sự cáu kỉnh của Lệ Na. Anh nhoẻn miệng cười, mắt liếc qua chỗ của Khả Nhi, tay xách một túi to bước vào phòng:

-Mẹ em gọi điện nói với anh là em đã trở thành sinh viên khóa dưới của anh, sợ em mới đến nên không thích nghi được với cuộc sống ở trường, bảo anh để ý chăm sóc em một chút!-Chu Chính Hạo quả nhiên có tài đồ dành con gái, anh mang đến một túi đồ ăn vặt đưa cho Lệ Na chiêu đãi cả phòng. Chu Chính Hạo nhanh chóng dỗ cho Lệ Na cười tươi như hoa mà chẳng tốn chút công sức nào, lại tự nhiên trò chuyện với mấy cô gái khác. Chỉ có Khả Nhi và Tống Diễm là tách mình ra khỏi sự náo nhiệt trong phòng.

Dương Phàm vốn không hứng thú với mấy chuyện đến thăm kí túc xá của con gái. Anh chẳng qua là bị Chu Chính Hạo kéo đến mà thôi. Trong khi đang ngồi chán ngán chờ đợi, anh vô tình nhìn về phía Khả Nhi lúc ấy đang ngồi cặm cụi viết thư. Hình như toàn bộ con người cô đều đang chìm đắm trong bức thư, hoàn toàn không để ý gì đến sự ồn ào trong phòng, không tỏ ra khó chịu nhưng cũng chẳng hứng thú. Đôi mắt Khả Nhi chăm chú nhìn vào từng hàng chữ trên giấy, miệng cô khẽ mỉm cười. Lần này Khả Nhi không mặc đồng phục mà mặc một chiếc váy dài màu tím có điểm vài bông hoa màu xanh. Hình như Khả Nhi vừa gội đầu nên những lọn tóc còn ẩm rũ xuống bờ vai. Cả con người cô toát ra một vẻ đẹp vô cùng thanh tao và lôi cuốn.

Dương Phàm đang thầm đoán xem Khả Nhi viết thư cho ai thì đột nhiên bị Chu Chính Hạo gọi giật. Chu Chính Hạo quay sang giới thiệu với các cô gái trong phòng:

-Dương Phàm với anh đều là người Bắc Kinh. Các em là bạn cùng phòng với Lệ Na, cũng là học sinh khóa dưới của bọn anh. Vì vậy với tư cách là chủ, xét cả về tình về lý thì bọn anh nên làm một bữa chiêu đãi các em. Sang tuần sau là các em phải học quân sự rồi. Nhân tiện tuần này các em đang rảnh rỗi, bọn anh sẽ mời các em đến Hương Sơn ngắm lá đỏ. Dương Phàm, cậu thấy thế nào?

Dương Phàm thờ ơ đáp:

-Ý kiến của tôi không quan trọng, quan trọng là ý kiến của các cô gái xinh đẹp này cơ!-Dương Phàm vừa nói vừa đưa mắt nhìn Khả Nhi.

Khả Nhi đã viết xong bức thư. Cô đứng dậy đi đến giá sách rồi với tay lấy một chiếc phong bì thư. Trước khi vào nhập học, Khả Nhi không chuẩn bị được quần áo mới cho bản thân, chiếc váy tím cô đang mặc trên người là quà của dì Trương Cương tặng. Trương Vũ thi đỗ vào một học viện chính quy trong tỉnh. Lúc đi mua sắm quần áo và vật dụng, Trương Vũ lại chuẩn bị thêm một phần cho Khả Nhi. Trương Vũ rất biết chọn quần áo, chiếc váy dài bó vào người làm tôn những đường cong trên người Khả Nhi. Dương Phàm nhìn

chăm chăm vào người con gái dịu dàng trước mặt, đột nhiên nhớ đến một câu thơ trong sách: Tĩnh lặng tựa như tranh, mềm mại tựa như nước.

Tang Lệ Na nhìn theo ánh mắt của Dương Phàm, phát hiện ra anh đang nhìn Khả Nhi liền mỉm cười cất tiếng hỏi:

-Tần Khả Nhi, những người khác đều đồng ý đi Hương Sơn rồi, cậu mà vắng mặt là không được đâu đấy!

Khả Nhi thản nhiên bỏ thư vào phong bì, nháy mắt với Lệ Na:

-Được, tôi sẽ đi!

Ra khỏi kí túc xá nữ rồi nhưng Chu Chính Hạo vẫn chưa hết hào hứng:

-Thế nào? Con mắt của tôi quả là không tồi phải không? Ban đầu đám con trai trong phòng chúng ta đưa thì bảo Tang Lệ Na là xinh nhất, đưa lại bảo xinh nhất là Tống Diễm. Nhưng tôi nhìn cái là biết ngay Khả Nhi mới là cô gái xinh đẹp nhất. Chỉ có điều cô ấy suốt ngày mặc đồng phục nên không bắt mắt mà thôi. Hôm nay không mặc đồng phục nhìn khác hẳn phải không? Xét về độ xinh đẹp thì Khả Nhi của tôi vượt xa Tang Lệ Na và Tống Diễm là cái chắc!

Trên đường về, Chu Chính Hạo và Dương Phàm gặp không ít người quen. Họ đang đi về phía kí túc xá nữ. Nhìn thấy Chu Chính Hạo và Dương Phàm từ kí túc xá nữ đi ra, ánh mắt của những nam sinh ấy nhìn hai người đầy ẩn ý. Dương Phàm dở khóc dở cười. Mục đích đến kí túc xá nữ của Chu Chính Hạo chẳng khác gì bọn họ, nhưng Dương Phàm là do bị Chu Chính Hạo lôi đi chứ đâu phải tình nguyện. Thế nên bị những người kia chụp cho cái mũ “đến cửa gái” như vậy khiến cho Dương Phàm cảm thấy vô cùng uất ức. Anh đi như bay ra khỏi cổng kí túc xá nữ.

Chu Chính Hạo nói với theo:

-Này người anh em, đi chậm thôi! Cậu không tìm được đối tượng vừa ý à? Nếu như có tôi sẽ nhờ Lệ Na thám thính tình hình của đối phương cho cậu. Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng mà! Hay là...tôi làm mối Lệ Na cho cậu nhé. Hai anh em ta phải phối hợp với nhau thật ăn ý mới được!

Dương Phàm lườm bạn đáp:

-Lúc này thấy cậu thân mật với cô bạn thanh mai trúc mã của mình, tôi tưởng là cậu đã thay đổi mục tiêu rồi chứ?

-Cậu không hiểu đâu!-Chu Chính Hạo đắc chí: -Tôi gọi đây là chiến lược đường cong. Tuyển phòng thủ chính diện của Tần Khả Nhi quá vững chãi, vì vậy tôi phải bắt đầu từ những người xung quanh cô ấy, sau đó bao vây toàn diện và tấn công tới tấp. Ha ha ...-năm ngón tay của Chu Chính Hạo xòe ra rồi từ từ thu vào: -Làm sao cô ấy thoát khỏi lòng bàn tay của tôi được?

Nhìn nụ cười gian xảo của bạn, Dương Phàm lắc đầu thở dài:

-Những người tình ý ai chả nhìn ra cô bạn thanh mai trúc mã kia của cậu có ý với cậu rồi. Vậy mà cậu còn lợi dụng người ta để tán gái. Cậu chơi hiểm thật đấy!

-Cậu muốn nói đến Tang Lệ Na sao?-Chu Chính Hạo ngậy người một lúc rồi xua xua tay:

-Không thể nào, tôi từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh cô ấy. Nhìn xinh đẹp vậy thôi chứ thực ra tính cách cô ấy ghê gớm kinh khủng. Từ trước tới giờ tôi có bao giờ coi Lệ Na là con gái đâu. Tôi mà dám yêu Lệ Na thì chắc chắn chỉ có hai con đường: nếu như không phải bố mẹ Lệ Na áp giải tôi đến lễ đường kết hôn với con gái ông bà ấy ngay sau khi tốt nghiệp thì cũng bị ông bà ấy chặt thành trăm khúc ném xuống biển cho cá ăn thịt! Không phải sống không bằng chết thì cũng là chết thảm, thế nên tôi nào có dám chọc vào cái ổ kiến lửa ấy!

-Tôi thấy cậu nên ngoan ngoãn chút đi, đừng có nghịch lửa để mà bị lửa thiêu thành than đấy!-Dương Phàm chán nản nói.

Trong khi ấy, mấy cô gái phòng 312 đang bàn bạc rất sôi nổi về Chu Chính Hạo và Dương Phàm.

-Lệ Na này, bạn trai của cậu đối xử với cậu tốt thật đấy! Lại còn đẹp trai nữa chứ!- Khương Lan không giấu nổi sự ngưỡng mộ của mình.

-Cậu đang nói cái anh chàng Chu Chính Hạo đó hả?- Lệ Na bĩu môi tỏ vẻ không đồng ý với ý kiến đó: -Anh ta chẳng phải là bạn trai của tớ đâu. Gia đình bọn tớ có chút quan hệ với nhau. Từ nhỏ đến lớn anh ta lúc nào cũng bắt nạt tớ, thế nên cứ nhìn thấy anh ta là tớ khó chịu. Nếu như không phải vì nể mặt hai bác Chu thì tớ đâu có muốn cho anh ta vào!- nói là nói vậy thôi chứ đôi mắt của Lệ Na như đang lấp lánh niềm vui.

Diệp Phi cố ý chọc Lệ Na:

- Người ta đối xử với cậu tình sâu nghĩa nặng như vậy mà cậu lại thờ ơ như không thế à? Nói là mời mấy đứa chúng mình đi chơi nhưng mục đích thực sự là muốn lấy lòng ai? Người ta vì ai mà vất vả như vậy chứ? Lệ Na à, người ta vì cậu mà lao tâm khổ tứ, chẳng nhẽ cậu không động lòng chút nào sao?

Lệ Na mặt mày đỏ bừng, bẽn lẽn nói:

-Ai thèm động lòng chứ!- không giấu được niềm hân hoan trong lòng, Lệ Na cắn chặt môi để không bật cười vui sướng.

-Chỉ sợ có người say không phải vì rượu!- Tống Diễm lạnh lùng thêm vào.

Lệ Na lập tức sa sầm mặt mày:

-Cậu nói thế là có ý gì hả?

Diệp Phi vội vàng lườm Tống Diễm ra ý bảo cô đừng nói nữa. Nhưng Tống Diễm giả bộ không nhìn thấy, ánh mắt của cô hướng về phía Khả Nhi đang ngồi yên lặng ở trên giường, lạnh lùng nói:

-Chắc là các cậu không để ý, lúc này Khả Nhi vừa đồng ý đi Hương Sơn với chúng ta, trông Chu Chính Hạo thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng ngàn cân vậy!

Lệ Na nhìn Khả Nhi hoài nghi.

Khả Nhi không hề bối rối, cô thản nhiên nhìn thẳng vào ánh mắt của Lệ Na và mỉm cười:

-Còn nói không thèm để ý đến người ta, Tống Diễm vừa thử một cái cậu đã lòi đuôi rồi nhé!

Nói rồi Khả Nhi lại nhìn sang Tống Diễm nói:

-Cậu thật là, đừng có đùa linh tinh như vậy! Có người đang ghen rồi đấy! Tớ bị nghi oan rồi kia kìa!

Ánh mắt trong veo và sắc lạnh của Khả Nhi vừa lướt qua người đã khiến cho Tống Diễm cảm thấy có chút e sợ. Thế là Tống Diễm đành mỉm cười hòa theo:

-Oa, ghen thật rồi à? Tôi đùa với cậu đấy, xem lần sau cậu còn nói cứng nữa không?

Tâm trạng của Lệ Na có vẻ đã dịu xuống, cô cười ngượng ngùng:

-Nói vậy, còn lâu tớ mới ghen!

Diệp Phi là cô gái lớn tuổi nhất trong phòng, có vẻ rất người lớn. Diệp Phi biết rằng không nên tiếp tục chủ đề này nữa nên lập tức chuyển chủ đề:

-Cái anh chàng Dương Phàm ấy thật là đẹp trai, trông lại rất đàn ông. Anh ta hình như cũng học ở học viện của chúng ta thì phải?

-Anh ấy là sinh viên năm hai chuyên ngành công trình cơ khí máy móc của học viện công trình, là bạn cùng lớp hồi cấp ba của Chu Chính Hạo. Về sau hai người cùng thi đỗ vào một trường, lại thường xuyên đi đá bóng và đánh bóng rổ với nhau. Có thể nói hai người bọn họ thân nhau như anh em vậy!-Lệ Na vừa nói vừa đi đến bên cạnh Khả Nhi thì thầm: -Này, cậu không để ý thấy Dương Phàm cứ nhìn cậu mãi? Chắc chắn là anh ấy có ý với cậu rồi! Cậu có cần cần nhắc chút không? Nghe nói anh ấy chính là một hotboy nổi tiếng ở học viện công trình, rất được các cô gái hâm mộ đấy!

-Hài...-Khả Nhi chán nản thở dài: -Hóa ra là cậu có ý với Dương Phàm à? Hai chúng ta là người như thế nào chứ? Đóng cửa lại là người một nhà, mở cửa ra cũng vẫn là người một nhà. Con trai ở trường đại học

này nhiều như châu chấu, cần gì phải vì một nhánh cỏ mà khiến cho chúng ta trở mặt thành thù?- Khả Nhi vừa nói vừa xoa xoa đầu Lệ Na như đang dỗ dành một đứa em gái, nhưng trên thực tế thì Khả Nhi còn sinh sau Lệ Na những nửa năm: -Yên tâm đi, tớ không tranh giành với cậu đâu!

-Dừng, dừng, dừng...-Lệ Na cuống quýt lên tiếng: -Ai bảo là tớ có ý với Dương Phàm nào?

Khả Nhi tỏ vẻ ngây thơ vô tội:

-Thì bản thân cậu chứ ai? Dương Phàm cứ nhìn tớ là có ý với tớ, thế nếu như không phải cậu cứ mãi mê nhìn Dương Phàm thì làm sao cậu biết rằng Dương Phàm đang nhìn tớ? Mà cậu cứ mãi nhìn anh ấy chẳng phải là cậu có ý với anh ấy thì gì?

Cả phòng cười lăn bò càng trước sự phản bác rất có lí của Khả Nhi. Hà Mạn Tuyết cười nói:

-Tần Khả Nhi không nói gì thì thôi, cậu ấy mà nói thì chẳng ai cãi lại được đâu!

-Cậu không nhận ý tốt của tớ thì thôi!-Lệ Na bĩu môi nói: -Tớ vốn có ý tốt, Dương Phàm chẳng hề thua kém Chu Chính Hạo, chỉ là không biết điều kiện gia đình ra sao mà thôi! Tớ vốn định thăm dò tình hình của anh ấy từ Chu Chính Hạo giúp cậu...

-Yên tâm đi!-thỉnh thoảng Tống Diễm lại nói chen ngang: -Gia cảnh nhà Dương Phàm chỉ có khá hơn chứ không hề thua kém gia đình Chu Chính Hạo.

Lệ Na lườm Tống Diễm:

-Cậu biết được đấy?

-Ai da, thế để tôi nói cho cậu biết bài học đánh giá con người ở ngoài sách vở nhé! Biết đâu chừng sau này lúc tìm bạn trai cậu lại phải dùng đến. Mấy ngày hôm nay, đám con trai đến phòng chúng ta phần lớn đều ăn mặc rất đẹp đẽ, bắt mắt. Trong số đó có những kẻ mặc toàn đồ hiệu nhưng thực ra có không ít kẻ nghèo rớt mùng tơi.

-Nghèo rớt mùng tơi thì sao? -Khương Lan bất bình lên tiếng: - Ở quê tôi thiếu gì người nghèo. Nhưng họ không ăn trộm ăn cắp, họ vất vả lao động để nuôi bản thân và gia đình, vậy thì có làm sao?

4. Chương 02 Part 2

-Nghèo không phải là chuyện nhục nhã- Khả Nhi khẽ nói: -Nhục nhã là có những kẻ lấy đi đồng tiền xương máu của bố mẹ để tiêu xài phung phí. Nếu gặp phải những thằng con trai như vậy, tốt nhất chúng ta nên tránh càng xa càng tốt!

-Đúng, đúng vậy!-Tống Diễm tán đồng: -Tớ đang muốn chứng minh cho mọi người thấy phẩm chất của một thằng con trai không thể đánh giá bằng việc ăn mặc của người ấy. Chúng ta cần phải xem xét cụ thể hơn, đặc biệt có thể nhìn nhận từ ba yếu tố: đôi giày, ví tiền và đồng hồ. Dương Phàm ăn mặc rất phù hợp với bản thân nhưng đều là các nhãn hiệu phổ biến, bình dân. Ví tiền thì tôi chưa có cơ hội kiểm tra, nhưng mà...-Tống Diễm nháy mắt tinh nghịch với Khả Nhi: -Khả Nhi này, lúc này cậu có để ý đến nhãn hiệu đôi giày và đồng hồ anh ấy đeo không?

Khả Nhi bật cười trước trò đùa của bạn:

-Tớ làm gì có khái niệm gì về nhãn hiệu. Hơn nữa đó là chuyện riêng của người ta, có liên quan gì đến tớ đâu!

-Ý của tớ là nếu như anh ấy có ý với cậu thật thì cậu phải tìm hiểu kĩ về người ta. Biết đâu anh ấy chính là “hoàng tử ếch” của cậu đấy!

-Là bởi vì anh ấy rất có thể là con cháu của một gia đình giàu có sao?

Tống Diễm gật đầu có vẻ rất thành khẩn:

-Mẹ tớ từng nói, hôn nhân rất có thể là cơ hội thứ hai để phụ nữ thay đổi vận mệnh của mình!

Khả Nhi lắc đầu nói:

-Mang số phận của mình gửi gắm cho một thằng đàn ông ư? Nhưng cuộc đời dài lắm, phụ nữ chúng mình sẽ trở nên già và xấu, lại còn ốm đau bệnh tật. Nếu như có một ngày nào đó bị người đàn ông vứt bỏ, mình biết phải làm thế nào?

Hôm sau là một ngày đẹp trời. Chu Chính Hạo đã thuê trước một chiếc xe ô tô và đến đón các cô gái phòng 312. Một đoàn người hào hứng xuất phát đến Hương Sơn. Đều là thanh niên nên mọi người có rất nhiều chủ đề bàn tán. Vì vậy suốt dọc đường đi, không khí trên xe vô cùng náo nhiệt.

Lệ Na âm thầm để ý Chu Chính Hạo. Cô thấy thái độ của Chu Chính Hạo đối với Khả Nhi chẳng khác gì đối với những cô bạn khác trong phòng. Khả Nhi cũng rất thản nhiên, chẳng có chút tình ý gì. Chỉ thỉnh thoảng ánh mắt của hai người vô tình chạm vào nhau nhưng cũng rất vô tư, chẳng có chút bối rối hay e dè nào. Chỉ có ánh mắt của Dương Phàm thường hay hướng về Khả Nhi. Cuối cùng thì Lệ Na cũng xóa bỏ được tia nghi ngờ cuối cùng trong lòng. Cô ghé vào tai Chu Chính Hạo thì thầm:

- Sao Dương Phàm cứ ngây người nhìn Khả Nhi thế?

Chu Chính Hạo liếc bạn một cái cảnh cáo. Dương Phàm nhếch môi cười rồi càng nhìn chăm chú hơn khiến cho Chu Chính Hạo tức điên, nghiêng răng bóp mạnh củ lạc ở trong tay khiến cho củ lạc nứt làm đôi. Chưa hả giận, Chu Chính Hạo lại cầm thêm một củ lạc nữa lên, tưởng tượng đó như cái đầu của Dương Phàm rồi bóp mạnh khiến cho nó kêu đánh "tách" một cái:

-Ai bảo cậu ta dám dùng ánh mắt như vậy để nhìn vào bạn gái tương lai của mình chứ? Chẳng nhẽ cậu ta không biết luật bất thành văn của những thành đàn ông là không được chọc ghẹo bạn gái của bạn sao?-Chu Chính Hạo nhủ thầm.

-Anh làm cái gì vậy? -Lệ Na ngạc nhiên hỏi.

-Vỏ lạc cứng quá nên anh bóc cho em ăn!-Chu Chính Hạo xị mặt ra nói.

-Thật là chu đáo!

-Lãng mạn quá đi!

-Dịu dàng thế!

...

Mấy cô gái cùng trầm trồ ghen tị.

Lệ Na cúi gằm mặt xuống khẽ mỉm cười, trong lòng cảm thấy ngọt ngào như đang ăn mật ong vậy.

-Oe...một tiếng nôn ọc vang lên, ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía phát ra âm thanh ấy. Khương Lan mặt mày trắng bệch, ấp úng nói: -Xin...xin lỗi, tôi...hơi bị say xe...oe...

Khả Nhi vội vàng với lấy một cái túi ni lông đưa cho Khương Lan:

-Đừng căng thẳng, buồn nôn thì cứ nôn ra đi! Nôn ra rồi sẽ dễ chịu hơn!

Khương Lan nôn ọc dữ dội, nôn đến lúc không còn gì để nôn nữa. Khả Nhi ngồi bên cạnh khẽ vỗ vào lưng Khương Lan rồi lấy tay vuốt vuốt lưng cho bạn.

-Ôi trời ơi...-Lệ Na thốt lên: -Khương Lan, làm thế nào cậu đi được từ quê lên Bắc Kinh thế? Chẳng nhẽ là đi bộ?

Khương Lan nói không ra hơi:

-Tôi...đi xe vào trong thành phố, rồi ngồi tàu hỏa đến đây. Đi bằng hai phương tiện này tôi không bị say. Oe...

Trong xe bật điều hòa nên các cửa kính bị đóng chặt, mùi khó chịu bốc lên nồng nặc khắp xe. Máy cô gái khác khẽ nhíu mày khó chịu nhưng không dám nói ra, liền hé cửa kính ra cho bớt mùi. Mặc dù đã là

tháng chín rồi nhưng nhiệt độ lúc gần trưa vẫn vô cùng nóng nực. Một luồng khí nóng ulla vào trong khoang xe.

Khương Lan cảm thấy rất áy náy, mặt đỏ hoe, khuôn mặt trắng bệch, đáng vẻ mệt mỏi, khó chịu.

Khả Nhi nhìn Chu Chính Hạo cầu cứu. Anh lập tức hiểu ý cô, liền đi lên đầu xe nói gì đó với bác tài xế. Bác tài nhanh chóng cho xe tấp vào bên lề.

-Ở đâu có một công viên bên hồ phong cảnh rất đẹp!- Chu Chính Hạo nói: -Chúng ta có thể xuống đây nghỉ ngơi một chút. Nhân tiện để anh bảo Dương Phàm chụp vài tấm ảnh cho mọi người. Cậu ấy đã từng học nhiếp ảnh, đảm bảo sẽ chụp cho các em những tấm ảnh không chê vào đâu được! Liếc thấy Khả Nhi đang mỉm cười nghe mình nói, Chu Chính Hạo cảm thấy hình tượng của mình đã trở nên cao lớn và vĩ đại trong mắt người đẹp. Anh thấy lòng mình lâng lâng vì sung sướng.

Một đám con gái hào hứng nhảy xuống xe. Dương Phàm đi đến bên cạnh Chu Chính Hạo, vỗ vỗ vào vai bạn rồi nói:

-Người anh em, kiểu tạo dáng này không tồi. Nhưng mà tôi phải nhắc nhở cậu rằng, người ta đã đi mất rồi!

Lúc này Chu Chính Hạo mới phát hiện ra là Khả Nhi và Diệp Phi đã dìu Khương Lan đi được một đoạn khá xa rồi. Anh vội vàng nhảy xuống xe, tóm lấy Dương Phàm rồi thì thầm:

-Này, cậu nói thật đi! Cậu nhìn người ta đăm đăm như vậy là có ý gì?

-Thích thì nhìn thôi!- Dương Phàm thẳng thừng đáp: -Cậu tán người ta thì được, tôi nhìn thì không được à?

-Nhìn cũng phí công vô ích thôi!-dứt lời, Chu Chính Hạo nhìn Dương Phàm đầy nghi ngờ: -Không phải là cậu cũng thích Khả Nhi rồi đấy chứ?

Dương Phàm hừ giọng đáp:

-Cậu tưởng tôi cũng như cậu, thấy con gái đẹp là có ý đồ xấu đấy à?

-Cút...-Chu Chính Hạo gào lên: -Không có ý mà cậu nhìn người ta bằng con mắt tóe lửa tình như thế à? Chẳng may cô ấy hiểu nhầm thì sao?

-Thì tôi sẽ thế chỗ cho người khác chứ sao? Nhưng mà Khả Nhi của cậu được làm từ băng đá, chắc chắn sẽ không hiểu nhầm đâu!

-Ha ha...-Chu Chính Hạo cười sung sướng rồi lườm cho Dương Phàm một cái.

Dương Phàm cười hi hi nói:

-Cậu xem, bị tôi nhìn bằng ánh mắt phóng điện như vậy mà cô ấy chẳng thẹn đỏ mặt lấy một cái. Cậu bảo cô ấy liệu có hiểu nhầm được không?

Dưới bóng cây râm mát phía xa xa, Lệ Na đang gọi to:

- Chu Chính Hạo, mau đến đây đi! Còn lề mề ở đó làm gì thế hả?- nghe giọng điệu của Lệ Na cứ như thể Chu Chính Hạo “vật sở hữu” của cô ấy vậy .

Chu Chính Hạo nhú mày khở sở. Dương Phàm liền nhét hai chai nước khoáng vào tay Chu Chính Hạo rồi đánh mắt về phía chiếc ghế cạnh bờ hồ nơi Khả Nhi và Khương Lan đang ngồi, thì thầm:

-Cơ hội tốt đến rồi! Mau đi thể hiện đi! Còn cô bạn thanh mai trúc mã của cậu cứ để tôi lo!- dứt lời, Dương Phàm liền cầm máy ảnh đi về hướng Lệ Na đang đứng.

Khương Lan nước mắt lưng tròng, ghen ngào nói:

-Hôm ngồi xe ô tô của nhà trường đến đón sinh viên mới về trường tớ đã say gần chết rồi. Nào ngờ hôm nay còn say kinh khủng hơn, làm mất hứng của mọi người!

-Không sao đâu!-Chu Chính Hạo đột nhiên xuất hiện ở sau lưng hai cô gái, lên tiếng an ủi: -Mới đến một nơi lạ nước lạ cái, cơ thể sẽ trở nên yếu ớt hơn, say xe là chuyện bình thường mà!

-Thật sao? –Khương Lan chớp chớp mắt tìm kiếm một sự đồng cảm ở Chu Chính Hạo.

-Thật!-Chu Chính Hạo đưa cho Khương Lan một chai nước rồi nói tiếp: -Thế nên em không cần phải áy náy. Đây không phải là lỗi của em, đúng không Khả Nhi?- Chu Chính Hạo ngoảnh đầu nhìn sang Khả Nhi đang ngồi bên cạnh, ánh mắt trìu mến nhìn cô.

Khả Nhi mỉm cười để lộ một cái núm đồng tiền nhỏ ở trên má trái khiến cho tâm trí của Chu Chính Hạo lại lần nữa lâng lâng như được bay lên mây.

-Em và Khương Lan đã bàn bạc xong rồi- Khả Nhi chậm rãi nói: -Bọn em sẽ ở đây nghỉ ngơi, mọi người tiếp tục đi Hương Sơn chơi đi, bọn em sẽ đi tàu điện về trường!

-Thế đâu có được!-Chu Chính Hạo hoảng hốt: -Muốn về thì tất cả cùng về, dù sao thì bây giờ cũng không thể ngắm lá đỏ được. Ừm, thế cứ quyết định như vậy đi nhé! Đợi đến tháng mười Hương Sơn tổ chức Tết lá đỏ chúng ta lại đến xem!

Khương Lan bật khóc:

-Lệ Na sẽ lột da của em mất!

Chu Chính Hạo kinh ngạc hỏi:

-Tại sao?

Khả Nhi mỉm cười:

-Lệ Na là người Bắc Kinh, chắc chắn đã từng xem lá đỏ ở Hương Sơn rồi, chắc chắn cũng biết bây giờ không phải là lúc có thể ngắm lá đỏ. Vậy thì tại sao cô ấy lại đồng ý đi chứ? Chẳng nhẽ anh còn không hiểu?

Chu Chính Hạo ngây người, mặt đỏ dừ, lắp bắp giải thích:

-Anh...anh với cô ấy không..không có gì đâu! Bọn anh lớn lên cùng nhau, chỉ là bạn bè thân thiết thôi! Em chớ có hiểu nhầm!

-Hiểu nhầm cái gì cơ?-Lệ Na và mấy người khác đang đi về phía Khả Nhi, vừa hay nghe được câu này.

Khả Nhi thấy vậy liền cướp lời:

-Tớ và Khương Lan quyết định đi tàu điện về trường, mọi người cứ tiếp tục đi chơi đi!

Mọi người quay sang nhìn nhau, rồi lại nhìn sang khuôn mặt trắng bệch của Khương Lan. Một lúc lâu sau, Diệp Phi mới rụt rè lên tiếng:

-Hay là...chúng ta cùng quay về...

-Không, không được!- Khương Lan hốt hoảng: -Mọi người đừng làm tăng thêm cảm giác tội lỗi của tớ nữa!

-Để tớ đưa cậu ấy về là được rồi!-Khả Nhi khẽ nói: -Khương Lan chỉ bị say lúc ngồi ô tô thôi. Hơn nữa bọn tớ chưa đi tàu điện ngắm bao giờ, nhân cơ hội này đi thử xem sao!-vừa nói Khả Nhi vừa kéo Khương Lan đứng dậy: -Bọn tớ đi trước đây, mọi người đi chơi vui về nhé!

-Đợi đã!-Chu Chính Hạo đột nhiên lên tiếng.

Khả Nhi và Khương Lan dừng bước và quay đầu lại.

-Để anh đưa hai em về, bọn em mới đến Bắc Kinh, lại lần đầu tiên ra ngoài, còn nhiều thứ lạ lẫm. Dù sao cũng là do anh lôi các em ra ngoài, thế nên anh phải chịu trách nhiệm đưa các em về!- Chu Chính Hạo quay lại nói với Dương Phàm: -Cậu dẫn các cô gái xinh đẹp này đến Hương Sơn chơi nhé!

Khương Lan khẽ liếc nhìn Lệ Na rồi lắc đầu nguầy nguậy:

-Không cần đâu, bọn em có phải là trẻ con đâu. Hơn nữa ở đây cách trường cũng không xa, để bọn em tự về cũng được!

Dương Phàm bèn lên tiếng:

-Thế này đi, để anh đưa bọn em về, còn Chu Chính Hạo dẫn cả bọn tiếp tục lên đường!

Chu Chính Hạo khẽ lườm Dương Phàm nhưng anh coi như không nhìn thấy, mỉm cười đi ngang qua người Chu Chính Hạo rồi thì thầm vào tai bạn:

-Người anh em, cậu tán gái thì không sao nhưng đừng gây mâu thuẫn nội bộ cho người khác. Nếu không cậu thất bại là chắc rồi!

Chu Chính Hạo khẽ đánh mắt nhìn sang Lệ Na, thấy cô ấy đang xì mặt ra liền không nói thêm lời nào nữa.

Trên xe điện ngầm chẳng còn ghế trống nào cả. Có một người tốt bụng nhìn thấy vẻ mặt xanh xao của Khương Lan liền đứng dậy nhường chỗ cho cô. Thế là Khả Nhi và Dương Phàm liền đứng ở bên cạnh. Khương Lan chẳng còn hơi sức đâu mà nói chuyện, còn Dương Phàm và Khả Nhi lại không phải là người hay nói chuyện. Thế nên cả ba người cứ im lặng suốt cả quãng đường.

Tàu vừa đến trạm tiếp theo liền có một đám người ồ ạt chen lên. Khoang tàu vốn đã nhiều người nay càng trở nên chật chội hơn. Khả Nhi cảm thấy có người ở đằng sau đang cố áp sát mình. Cô khẽ nhú mào nhích lên phía trước một bước, người ấy lại lập tức áp sát vào người cô. Một bàn tay khẽ sờ lên vai cô.

Khả Nhi cắn chặt răng rồi co tay thúc mạnh ra phía sau, đập trúng vào ngực người đàn ông đó. Cùng lúc ấy, cô nhấc cao chân lên dẫm mạnh một cái vào chân của kẻ đó khiến cho hắn phải cắn chặt môi để không phát ra tiếng kêu la. Hắn hung hãn nhìn Khả Nhi như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Nhưng Khả Nhi chẳng chút e sợ, cô lạnh lùng nhìn tên khốn sau lưng, ánh mắt chẳng chút e dè.

Dương Phàm nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền hiểu ra vấn đề. Anh kéo Khả Nhi ra phía sau lưng mình rồi lờ mắt cảnh cáo tên yêu râu xanh kia. Tên yêu râu xanh thấy Dương Phàm cao lớn, cường tráng, biết không thể đánh lại anh đành phải lí nhí chửi thầm rồi nhanh chóng chen vào giữa đám đông.

Khả Nhi muốn rút tay ra khỏi bàn tay của Dương Phàm nhưng tay anh nắm quá chặt. Sau mấy lần cố rút tay ra mà không được, Khả Nhi đành khẽ rên lên:

-Ái, tay của em...

Lúc này Dương Phàm mới chợt ý thức được là mình đang nắm tay của Khả Nhi. Anh lập tức thả tay của Khả Nhi ra, phản ứng nhanh như người vừa vô tình chạm phải một hòn than nóng bỏng, mắt nhìn ra xa, thần nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Khả Nhi xoa xoa bàn tay bị siết đến tê dại rồi ngẩng đầu lên, bất chợt cô nhìn thấy tai của Dương Phàm đã đỏ ửng vì ngại ngùng. Khả Nhi bỗng nhếch môi khẽ mỉm cười. Đúng lúc ấy Dương Phàm ngoảnh đầu sang nhìn cô, hai ánh mắt vô tình chạm vào nhau. Nụ cười trên môi cả hai lập tức biến mất.

Chưa đến bốn giờ chiều, bốn cô gái còn lại đã trở về. Khương Lan ngạc nhiên hỏi:

-Sao về nhanh thế, không có gì vui à?

Diệp Phi khẽ xua tay ra hiệu cho Khương Lan đừng hỏi nữa.

Lệ Na mặt mào lăm lè không nói không rằng.

-Hài, hai người vừa đi thì Chu Chính Hạo mặt mào ỉu xìu như bánh đa gặp nước. Suốt đường đi cứ im như thóc chả chịu nói chuyện. Lên Hương Sơn được khoảng nửa tiếng đã vội vàng tìm chỗ ăn uống qua loa rồi hò hét mọi người quay về! Khương Lan, đều là tại cậu mà ra đấy!

-Cậu nói gì vậy hả?-Hà Mạn Tuyết nói: -Có phải là Khương Lan cố tình say xe đâu!

-Say xe không có lỗi- Tống Diễm vẫn không chịu thua: -Lỗi là cậu ấy đã dẫn nhân vật quan trọng nhất đi cơ!

-Tớ hiểu rồi!-Khả Nhi gật đầu.

Lệ Na quát mắt nhìn Khả Nhi:

-Cậu tưởng cậu hiểu cái gì chứ?

-Hóa ra người mà cậu thích đích thị là Dương Phàm!

-Hả?- Khương Lan mặt mày thất sắc, đôi mắt mở to vô cùng đáng yêu. Khương Lan nhìn Lệ Na thương cảm, ấp úng nói không thành lời: -Lệ...Na...

Cả phòng ai nấy không nhin được cười. Tang Lệ Na cũng bật cười, khuôn mặt đầy căng thẳng như được giãn ra.

Mọi người đang cười đùa thì Chu Chính Hạo gọi điện thoại đến. Sau khi nhận được điện thoại của Chu Chính Hạo, tâm trạng của Lệ Na thay đổi hẳn:

-Chu Chính Hạo mời cả phòng chúng ta tối nay đi uống cà phê để đền tội!

Diệp Phi lắc đầu:

-Tôi thấy mấy người chúng ta không đi thì tốt hơn! Dù sao thì người mà Chu Chính Hạo muốn hẹn chỉ có cậu thôi!

Lệ Na nhìn Khả Nhi hỏi:

-Khả Nhi, cậu cũng đi chứ? Có cả Dương Phàm cùng đi đấy!

Khả Nhi không lên tiếng đáp lời.

Khương Lan mở miệng trước:

-Ừm, Khả Nhi nên đi! Dựa vào biểu hiện của cả hai người ngày hôm nay trên tàu điện ngầm, tớ thấy cậu nên đi!

-Biểu hiện gì? Mau kể đi, kể đi nào!- đám con gái trong phòng hào hứng đổ xô đến bên cạnh Khương Lan nghe kể chuyện.

Khương Lan tỉ mỉ kể cho họ nghe chuyện trên tàu điện ngầm rồi kết thúc câu chuyện bằng màn “nhìn nhau mỉm cười”.

-Có vấn đề, chắc chắn là có vấn đề!

Thái độ của Lệ Na đối với Khả Nhi đột nhiên trở nên vô cùng thân thiện. Lệ Na ôm lấy cánh tay của Khả Nhi, nheo nheo mắt hỏi:

-Cậu còn dám nói là không đi sao?

Khả Nhi thản nhiên đáp lời:

-Tớ đâu có nói là tớ không đi?

Chu Chính Hạo đến quán karaok gần trường đặt trước một phòng rồi đến tìm Dương Phàm. Chu Chính Hạo hào hứng:

-Cậu có để ý không? Ánh mắt của cô ấy nhìn tôi lúc sáng đầy dịu dàng và ngọt ngào- Chu Chính Hạo ngây ngất trong tưởng tượng: -Tôi dám khẳng định là tình cảm của cô ấy đối với tôi hiện giờ đã sâu đậm lắm rồi. Sao tôi có thể để vượt mất thời cơ tốt này chứ?

Dương Phàm cúi đầu nhìn xuống bàn tay mình, bất giác nhớ đến bàn tay của Khả Nhi. Bàn tay của Khả Nhi hơi lạnh nhưng rất mềm mại, mềm mại như không có xương vậy.

-Dương Phàm, Dương Phàm...-Chu Chính Hạo gọi to: -Cậu có nghe thấy tớ nói gì không hả?

Dương Phàm chợt sực tỉnh:

-Có chuyện gì vậy?

-Tối nay tôi mời bọn Khả Nhi đi uống cà phê. Cậu đi cùng tôi nhé! Thỉnh thoảng thăm dò Khả Nhi giúp tôi, nhưng tuyệt đối đừng có nói là do tôi bảo cậu nhé! Cứ nói là, nói là...

Dương Phàm nghiêng răng ken két:

-Cậu tán gái liên quan gì đến tôi. Sao cứ lôi tôi đi thế? Cậu có thể tha không làm phiền tôi có được không?

Chu Chính Hạo gất:

-Cậu có phải là anh em của tôi không hả?

Dương Phàm quả quyết:

-Kể từ bây giờ thì không!

Chu Chính Hạo giả vờ khóc lóc:

-Là anh em với nhau ai lại làm thế? Sao cậu nỡ bỏ lại tôi một mình đứng vào lúc lâm nguy như vậy? Lần cuối cùng, tôi đảm bảo với cậu đây là lần cuối cùng...

Dương Phàm đau đớn đập đầu xuống bàn, không hiểu kiếp trước bản thân mình đã làm gì xấu xa để đến kiếp này lại phải chịu sự trừng phạt như thế này.

Buổi tối lúc đi uống cà phê, Khả Nhi lại mặc quần áo đồng phục. Cô ngồi yên lặng uống cà phê, nghe Chu Chính Hạo và Lệ Na song ca. Họ vừa song ca một bài có tên “Cầu chúc”. Hai người họ hát rất hay, lại phối hợp với nhau rất nhịp nhàng.

Dương Phàm ngồi xuống bên cạnh Khả Nhi nói:

-Em không mặc đồng phục thì đẹp hơn!

Khả Nhi đặt cốc cà phê xuống bàn, mỉm cười với Dương Phàm:

-Em biết!

Cô quá thẳng thắn đến nỗi làm cho Dương Phàm không biết phải nói thế nào.

-Hai người họ hát rất hay, phối hợp lại rất ăn ý. Đi với nhau chẳng khác gì một đôi kim đồng ngọc nữ-Khả Nhi khẽ nói.

Dương Phàm khẽ cười: -Chắc em không đến nỗi không biết tình cảm thực sự của Chu Chính Hạo đâu nhỉ?

-Biết...-Khả Nhi khẽ nói: -Anh ấy nhắm vào một mục tiêu, muốn chinh phục mục tiêu, tìm kiếm sự kích thích và cảm giác chiến thắng trong quá trình chinh phục. Bởi vì tạm thời chưa chinh phục được nên anh ấy đang rất hào hứng với việc này. Nhưng một khi đã chinh phục được, anh ấy sẽ cảm thấy vô vị. Thế nên anh ấy lại sẽ đi tìm một mục tiêu tiếp theo, rồi mục tiêu tiếp theo nữa để chứng minh khả năng “bất khả chiến bại” của mình.

Dương Phàm không nói nữa lời, chỉ lặng lẽ uống cà phê. Anh mỉm cười:

-Cuối cùng thì anh cũng hiểu được vì sao phần lớn đàn ông đều không thích những phụ nữ quá thông minh và sắc sảo. Trước mặt những người phụ nữ thông minh, đàn ông không thể giấu được tâm tư của mình.

Khả Nhi lập tức sửa lại:

-Phải nói là phần lớn đàn ông đều không xứng với những người phụ nữ thông minh. Ở trước mặt những người phụ nữ thông minh, họ cảm thấy tự ti. Trong khi đó phụ nữ thông minh lại không cần thiết phải lấy lòng đàn ông.

Dương Phàm ngạc nhiên hỏi:

-Em năm nay bao nhiêu tuổi?

Khả Nhi không trả lời, chỉ nhấc cốc cà phê lên và hỏi:

-Anh có thường xuyên uống cà phê không?

-Anh ít uống, nhưng rất thích mùi vị của cà phê!

-Trước đây em đã từng đọc một câu chuyện ngắn. Có một người xuất thân nghèo hèn nói với một người xuất thân từ một gia đình giàu có rằng: tôi phải phấn đấu 18 năm nay mới có thể cùng ngồi đây uống cà phê với cậu. Hôm nay cũng là lần đầu tiên trong đời em được uống cà phê.

Dương Phàm ngoảnh đầu sang nhìn Khả Nhi. Khuôn mặt của cô vô cùng xinh đẹp nhưng hành vi và lời nói lại cực kì già dặn, không mấy phù hợp với lứa tuổi của cô. Trầm ngâm hồi lâu, Dương Phàm liền lên tiếng:

-Thực ra Chu Chính Hạo là một chàng trai rất tốt! Cậu ấy hoàn toàn không có ý xấu với em!

-Em hiểu, anh ấy chẳng qua chỉ thích đùa chơi thôi! Nhưng anh ấy lại không biết rằng chỉ vì trò chơi của anh ấy đã gây ra những phiền toái gì cho người khác. Hôm nay em đến đây, là bởi vì em muốn nhờ anh chuyển lời tới bạn của anh là: Anh ấy thích chơi đùa với tình cảm sẽ có người cùng chơi với anh ấy. Những chuyện của anh ấy em tuyệt đối không can thiệp. Nhưng em không phải là người bạn cùng chơi của anh ấy. Em chơi không nổi! Lệ Na là một cô gái thật thà và thẳng thắn. Chuyện giữa họ em cũng không có quyền can thiệp. Nhưng em và Lệ Na phải ở chung phòng với nhau suốt bốn năm học, quay ra quay vào lúc nào cũng có thể chạm mặt. Em không muốn chúng em thành kẻ thù!

Nói dứt lời, Khả Nhi uống một hơi hết cốc cà phê rồi đặt cốc xuống bàn, mỉm cười nói:

-Cà phê thơm lắm, nhưng hi vọng sau này có cơ hội mời các anh đi uống cà phê! Em về kí túc trước đây, nhờ anh cảm ơn bạn anh giúp em nhé!

Nói rồi Khả Nhi lặng lẽ bỏ về mà không gây sự chú ý cho Lệ Na. Chu Chính Hạo mặc dù luôn theo dõi động tĩnh của Khả Nhi nhưng thấy cô ấy đứng dậy ra ngoài, anh còn tưởng là Khả Nhi đi vào nhà vệ sinh nên không có phản ứng gì.

Mãi nửa tiếng sau, không thấy Khả Nhi quay trở vào, Chu Chính Hạo mới phát hiện ra có điều gì đó bất thường. Anh lặng lẽ chuồn đến bên cạnh Dương Phàm, khẽ hỏi:

-Khả Nhi nói gì với cậu? Sao cô ấy ra ngoài mà không thấy quay lại?

Dương Phàm đánh mắt về phía Lệ Na, cô ấy vẫn còn đang đắm chìm trong bài hát, không có thời gian chú ý đến họ. Dương Phàm hỏi:

-Cậu vất vả theo đuổi cô ấy như vậy là vì cái gì? Chẳng nhẽ sau này định lấy cô ấy làm vợ?

Chu Chính Hạo ngơ ngác:

-Sao có thể thế được? Tố vẫn còn rất trẻ, chuyện cưới vợ là chuyện xa vời! Đến nghĩ tố còn chưa bao giờ nghĩ đến nữa là.

-Khả Nhi là một cô gái rất chân thành. Trừ phi cậu có ý định và có thể gánh vác được gánh nặng gia đình. Nếu không thì đừng bao giờ đến tìm cô ấy!

Dương Phàm đứng dậy, chậm rãi nói với Chu Chính Hạo:

-Cậu cứ từ từ suy nghĩ!- nhân lúc Chu Chính Hạo còn đang ngây người không nói được gì, Dương Phàm liền bỏ về.

5. Chương 03 Part 1

Chương 3: Lập nghiệp hay là mưu sinh

Tuần học quân sự khởi đầu với khí thế hừng hực của các sinh viên mới. Những sinh viên mới vào trường ai nấy đều hừng hực sức sống, ngay cả những câu khẩu hiệu cũng hô rất “máu lửa”, đến nỗi mà đến cả những chàng trai trong đội bóng rổ đang ở trong sân cách đó rõ xa cũng có thể nghe rõ tiếng hô khẩu hiệu: Một, hai, ba.... Nhân lúc nghỉ giữa hiệp, Giang Ba rú rề:

-Đi, đi ngắm gái xinh đi!

Một toán người hào hứng đi vào sân vận động, uốn ngực ngẩng cao đầu đưa mắt quan sát đám người náo nhiệt bên dưới sân vận động. Dương Phàm quét mắt khắp một lượt sân vận động. Đứng nhìn từ xa chỉ thấy

một mảng đen sì, những gương mặt mơ hồ không thể nhìn rõ. Thế này thì làm sao phân biệt được ai đẹp ai xấu:

-Thế này thì có gì hay ho chứ?- Dương Phàm ngán ngẩm quay người định bỏ đi.

-Xem cho kĩ đi đã nào!-Giang Ba kéo áo Dương Phàm lại: -Cậu phải biết là bình thường con gái đứa nào chả thích chải chuốt cho xinh đẹp. Một người chỉ bình thường mà hóa trang lên cũng trở thành xinh đẹp. Vì thế muốn biết ai đẹp tự nhiên thì chỉ có lúc này mới nhận ra được.

Giang Ba vừa nói dứt lời thì một tốp sinh viên đang tập đi đều diễu qua dưới khán đài. Người dẫn đầu không ai khác chính là Tần Khả Nhi. Cô có vẻ đen đi một chút nhưng dưới ánh nắng gay gắt, thần thái của cô vẫn yên tĩnh như mặt nước. Giang Ba chú ý đến Khả Nhi:

-Oa, cô bé này không tồi!- rồi cười ha ha:-Thân hình rất chuẩn! Bộ quần áo quân sự này càng khiến cho cô bé trở nên hấp dẫn hơn!

Dương Phàm tỉ mỉ quan sát rồi bật cười. Đúng là bộ quân phục này rất vừa vặn với Khả Nhi, trên eo cô còn thắt một chiếc thắt lưng nhỏ. Mặc dù không được đến mức như Giang Ba nói nhưng quả thực thân hình Khả Nhi rất là thon thả!

Khả Nhi hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua khán đài nơi mấy cậu con trai đang đứng. Hình như Khả Nhi nhìn thấy Dương Phàm, thế nên khóe môi khẽ nhếch lên mỉm cười chào hỏi. Dương Phàm còn chưa kịp nhìn rõ thì đội ngũ của Khả Nhi đã đi xa rồi. Nhìn về phía đội ngũ đang đi xa dần, trong lòng Dương Phàm bất giác dậy lên một cảm giác nao nao.

Trong trận thi đấu tiếp theo, dường như cả Chu Chính Hạo và Dương Phàm đều không tập trung. Giang Ba ngạc nhiên hỏi:

-Có chuyện gì vậy? Chẳng nhẽ các cậu bị người đẹp bắt mắt hồn rồi à?

Chu Chính Hạo thở dài:

-Tôi lại nhìn thấy người trong mộng rồi. Sau khi bị cô ấy từ chối, vết thương trong lòng tôi còn chưa lành hẳn, giờ vết thương lại đang chảy máu đây này! Dương Phàm, người anh em, mau đến an ủi tôi đi!

Dương Phàm nói chẳng chút thiện chí:

-Tôi để ý người trong mộng của cậu rồi, đang cân nhắc xem có nên xen ngang cướp lấy cô ấy không.

-Ê người anh em, hóa ra cậu định bán đứng tôi à?-Chu Chính Hạo đau khổ than thở.

Giang Ba lắc đầu kết luận một câu xanh rờn:

-Tài nguyên thiếu thốn là chuyện đáng sợ như vậy đấy!

Kể từ đó, mỗi lần có tiếng hô khẩu hiệu từ sân vận động vang vọng đến, Dương Phàm lại bất giác nhìn về hướng đó. Trong đám người đông đúc đi qua đi lại trên sân, anh không thể nào tìm thấy bóng dáng thân thương của Khả Nhi.

Từ khi vào học cho đến giờ, Khả Nhi cứ bắn khoăn chuyện phải sửa lại họ tên của mình từ họ “Trịnh” thành họ “Tần” trước khi ban quản lí sinh viên với làm xong thẻ sinh viên. Mỗi khi giới thiệu bản thân, Khả Nhi thường tự giới thiệu tên mình là Tần Khả Nhi, vì vậy ai nấy đều gọi cô như vậy.

Nhưng trên thực tế, tên của cô vẫn là Trịnh Khả Nhi theo như sổ hộ khẩu và giấy khai sinh. Vốn định đổi họ ngay từ khi còn ở nhà nhưng lúc ấy giấy gọi đã được chuyển đến, nếu như thông tin trên hộ khẩu và trên giấy gọi nhập học không thống nhất thì khi đến nhập học sẽ rất phiền phức. Thế nên Khả Nhi phải cố gắng chờ đợi đến khi vào học mới làm thủ tục thay đổi. Mấy lần đến ban quản lí hộ khẩu mà nhân viên trong ban quản lí ai nấy đều bận rộn, chẳng ai giải quyết cho Khả Nhi cả. Thế nên chuyện đổi họ cho Khả Nhi cứ bị trì hoãn hết lần này đến lần khác.

Trong ngày cuối cùng rèn luyện quân sự, các lớp sẽ phải tiến hành diễn tập. Từ chín giờ sáng tới bốn giờ chiều, các khoa sẽ lần lượt hoàn tất việc diễn tập. Cuối cùng thời gian huấn luyện quân sự với thời hạn nửa tháng cũng kết thúc. Thấy vẫn chưa đến giờ tan ca, Khả Nhi liền vội vàng chạy đến ban quản lí hộ tịch của

trường để giải quyết mà không kịp về phòng thay bộ quần áo quân sự ra. Ông trưởng ban quản lý hộ tịch cuối cùng cũng có thời gian rảnh rồi tiếp Khả Nhi. Nghe xong ý định của Khả Nhi, ông một mực từ chối:

-Không được...Không có lí do chính đáng thì không được tùy ý thay họ đổi tên!

-Thưa.....-Khả Nhi ngẫm nghĩ một hồi rồi rụt rè lên tiếng:-Chú không thấy là cái tên Tần Khả Nhi hay hơn cái tên Trịnh Khả Nhi sao?

Ông trưởng ban quản lý mặt mày nghiêm nghị nói:

-Không!

Khả Nhi cứng đầu không chịu bỏ cuộc:-Lần đầu tiên nghe thấy có thể chú không thấy thế, nhưng nghe nhiều lần chú sẽ cảm thấy đúng là như vậy!

Một tiếng chào hỏi vang lên từ phía sau Khả Nhi. Ông trưởng ban mỉm cười chào hỏi người ngoài cửa:

-Tiểu Dương, mang tài liệu của sinh viên mới vào đây!

-Vâng ạ!-Dương Phàm bê một chồng hộ tịch bước vào phòng: -Đây là loạt tài liệu cuối cùng của những sinh viên mới vào trường ta!- nói xong, Dương Phàm gật đầu chào Khả Nhi.

Nhưng Khả Nhi chẳng có tâm trí nào mà đáp lại Dương Phàm. Thấy ông trưởng ban chuẩn bị ra ngoài, cô vội vàng nói:

-Thưa chú, chú hãy đổi họ giúp cháu đi, cháu đã đến đây mấy lần rồi!

-Cô mau về đi!-vừa nói ông trưởng ban vừa vỗ vào đồng tài liệu mà Dương Phàm đưa cho: -Cô xem, tôi còn phải giải quyết bao nhiêu là việc đây này!

Khả Nhi vội vã năn nỉ:

-Cháu biết là chú rất bận, chỉ cần chú đổi họ cho cháu, cháu đảm bảo không bao giờ đến làm phiền chú nữa!

Ông trưởng ban bực mình gắt:

-Tôi không hiểu các cô các cậu nghĩ gì, đang yên đang lành tự dưng đòi tự động đổi tên đổi họ của bố mẹ đặt cho. Đây là cái thích đổi là đổi được à? Không coi tổ tiên ra gì nữa phải không?

-Tại sao không thể đổi?-Khả Nhi đột nhiên trở nên kích động, hai má đỏ bừng: -Sinh ra và nuôi dưỡng cháu đều do một tay mẹ. Còn về cái người được gọi là bố kia từ khi cháu sinh ra không thèm nhìn cháu lấy một cái. Ông ta đánh đuổi cháu ra khỏi cửa. Ông ta có con trai rồi, thế thì cái của nợ như cháu mang họ gì đâu có liên quan đến ông ta nữa? Cái họ ấy đối với cháu là một điều sỉ nhục lớn. Vậy thì tại sao cháu không thể đổi họ thành họ mẹ?- cuối cùng thì Khả Nhi cũng trút hết được những điều kìm nén ở trong lòng ra ngoài. Cô thở hồng hộc vì tức giận, đôi mắt mờ đi như bị phủ sương mù.

Cả ông trưởng ban quản lý và Dương Phàm đều kinh ngạc không thốt lên lời. Kể từ khi quen biết Khả Nhi cho đến nay, trong suy nghĩ của Dương Phàm, Khả Nhi luôn là một người cực kì điềm tĩnh. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô kích động đến như vậy. Một hồi lâu sau, Dương Phàm liền lên tiếng:

-Bình tĩnh lại đi! Em qua đây với anh!

Dương Phàm kéo tay áo của Khả Nhi, dẫn cô ra phòng chờ ở bên ngoài. Anh đi lấy cho cô một li nước rồi nói:

-Em ngồi xuống đây trước đã, uống hết cốc nước này đi, anh sẽ nói với chú ấy xem sao!

Dương Phàm nói xong liền đi vào trong phòng, thì thầm to nhỏ gì đó với ông quản lý. Khả Nhi siết chặt cốc nước trong tay. Những giọt nước mát từ từ ngấm vào cổ họng cô, tưới mát tim phổi cô. Khả Nhi dần dần lấy lại được bình tĩnh. Những nỗi đau trong quá khứ thật quá khủng khiếp. Nếu như có thể, cô thà chết cũng không muốn nhắc lại nỗi đau đớn này.

Một lát sau, Dương Phàm cầm hai tờ phiếu ra đưa cho Khả Nhi:

-Trước tiên em hãy điền đầy đủ các thông tin vào hai tờ khai này. Ban quản lý sẽ tiến hành xem xét hồ sơ và hộ khẩu của em. Nếu như không có vấn đề gì mới có thể đưa lên cấp trên xét duyệt. Nói chung thủ tục không hề đơn giản, có thể họ cần đến sự phối hợp của em bất cứ lúc nào.

-Vâng!-Khả Nhi dán mắt vào trang giấy, chăm chú điền các thông tin cần thiết.

Dương Phàm đứng bên cạnh Khả Nhi. Từ trên cao nhìn xuống, anh chỉ thấy mái tóc của cô. Một mái tóc dày, đen và mượt mà. Cái gọi là tóc mây có lẽ chính là mái tóc như thế này đây!

-Em điền xong rồi!-Khả Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên nói với Dương Phàm.

Dương Phàm lập tức hướng ánh mắt đi nơi khác. Anh cầm lấy hai tờ giấy trên tay Khả Nhi, ngập ngừng hỏi:

-Còn về bố mẹ em...em có thể cung cấp một số tài liệu chứng minh được không?

-Em có một tờ giấy tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha con...-Khả Nhi lấy từ trong túi ra tờ giấy đó. Cô mang nó đi vốn là để đề phòng trường hợp bất đắc dĩ, không ngờ giờ cần dùng đến nó thật.

Mặc dù chỉ là một tờ giấy mỏng dính nhưng cầm trên nó trên tay sao thấy thật nặng nề. Cô chậm chậm đưa cho Dương Phàm:

-Cái này có ích không?

Dương Phàm lướt qua tờ giấy đó một lượt, đính kèm vào hai tờ khai ban nãy rồi đi thẳng vào trong phòng.

Đi ra khỏi phòng làm việc, Khả Nhi đang đứng ngoài cửa chờ Dương Phàm. Dương Phàm nói:

-Đợi vài ngày nữa sẽ có tin tức cụ thể, lúc ấy anh sẽ thông báo cho em!- nói rồi Dương Phàm đưa cho Khả Nhi một tờ giấy:-Đây là số điện thoại phòng anh,có chuyện gì cần anh giúp em cứ gọi cho anh nhé!

Khả Nhi nhận lấy tờ giấy, gật đầu lia lịa. Hai người chậm rãi đi ra khỏi trụ sở. Khả Nhi chạy đến bên cửa hàng đồ ăn gần đó, mua hai bát mì lạnh và đưa cho Dương Phàm một bát:

-Tạm thời em chỉ mời anh ăn cái này thôi! Sau này nhất định sẽ mời anh đi ăn một bữa thịnh soạn!

Khả Nhi không nói một lời cảm ơn đối với chuyện ban nãy. Dương Phàm hiểu rằng cô muốn dùng cách này để bày tỏ sự cảm ơn của mình. Anh mỉm cười đón lấy bát mì lạnh từ tay cô.

-Mì lạnh à?

-Ừ, ở phương Nam cứ đến mùa hè là mọi người lại ăn món này để hạ hỏa. Không ngờ ở phương Bắc này cũng có. Chắc đây là lần đầu tiên anh ăn món này nhỉ?

-Ừ, đây là lần đầu tiên đấy!- vừa nói anh vừa gấp một đũa bỏ vào miệng. Một vị ngọt mát tràn vào cổ họng.

-Thế nào?-Khả Nhi hồi hộp nhìn anh.

-Mùi vị rất tuyệt!

Khả Nhi thở phào như vừa trút được gánh nặng trên vai, cô mỉm cười:

-Em còn sợ anh ăn không quen đấy!

Trong giọng điệu của Khả Nhi có đôi chút nũng nịu của con gái, hoàn toàn khác với hình ảnh một Khả Nhi lạnh lùng và điềm tĩnh thường ngày. Dương Phàm bất chợt ngẩng người nhìn Khả Nhi.Nghĩ đến thân thể của cô, nhìn vào đôi mắt của cô...Dương Phàm bất giác cảm thấy có chút đồng cảm.

Cái cảm giác bị người ta thương xót như thế này khiến cho Khả Nhi chẳng dễ chịu chút nào. Nhưng cô cố gắng không để lộ cảm xúc của mình ra. Khả Nhi giả bộ sờ lên mặt mình rồi hỏi Dương Phàm bằng giọng đùa trêu:

-Em đẹp đến thế sao?

Dương Phàm bật cười:

-Em bây giờ có vẻ rất tự nhiên, khiến cho người khác cảm thấy rất dễ gần!

Khả Nhi bướng bỉnh đáp:

-Chẳng nhẽ trước đây em rất khó gần sao? Chẳng phải lần nào gặp anh em cũng cười toe toét sao?

-Trước đây em rất lạnh lùng, đến nỗi mà đứng bên cạnh em cảm thấy rất ngột thở. Thế nên chỉ dám đứng nhìn từ xa thôi!

-Chuyện này hết sức bình thường, bởi vì em là một cô gái thông minh. Phần lớn con trai đều không thích con gái thông minh!-Khả Nhi dùng những điều mà Dương Phàm đã từng nói để chặn họng anh.

Dương Phàm cười như mếu:

-Tại sao cứ phải thông minh như vậy nhỉ?

Khả Nhi mỉm cười rạng rỡ:

-Bởi vì em muốn trở thành một người có tiền. Trong thời đại này, người thông minh chưa chắc sẽ trở thành người giàu có. Nhưng nếu không thông minh thì chắc chắn không thể trở thành người giàu có được!

-Thất kính, thất kính!-Dương Phàm tỏ vẻ hoảng hốt: -Xin “đại gia trong tương lai” hãy nhận của kẻ hèn này một lễ! Sau này xin đừng quên bố thí cho kẻ hèn này vài đồng nhé!

-Được, đơn giản thôi mà!

Về đến kí túc, Diệp Phi đưa cho Khả Nhi một bức thư và bảo:

-Lúc này tớ đi lấy thư, nhìn thấy thư của cậu liền nhân tiện lấy về luôn!

Nhìn những dòng chữ ngay ngắn trên phong bì thư, Khả Nhi đoán được ngay là thư của Tương Vũ. Cô vui mừng luôn miệng cảm ơn Diệp Phi.

Trong thư Tương Vũ than thở với Khả Nhi về nỗi nhớ nhà và kể tóm tắt cho cô nghe về cuộc sống mới của mình trong trường đại học. Cuối thư Tương Vũ còn viết:

“Trường tớ có tổ chức buổi liên hoan chào mừng sinh viên mới, tớ đã tham gia bằng một tiết mục múa Ấn Độ. Nào ngờ nhờ tiết mục múa ấy mà tớ nổi tiếng khắp trường và trở thành hoa khôi đầu tiên của học viện. Tớ vui lắm, nhưng ngoài mặt vẫn phải tỏ ra hết sức bình thản! Hi hi...”

Khả Nhi bật cười vui vẻ.

Tống Lệ Na thấy thế liền tò mò hỏi:

-Cậu cười gì vậy? Xem thư mà vui vẻ như vậy chắc là thư của bạn trai gửi đến rồi!

-Không, không phải là bạn trai, mà là bạn gái! Một cô bạn gái rất xinh đẹp!- Đi kèm với thư còn có một bức ảnh chụp Tương Vũ đứng ở ngoài cổng trường, trên đầu đội một cái mũ lệch, nụ cười rạng rỡ nở trên môi. Vì tâm trạng đang vui vẻ nên Khả Nhi đã không từ chối yêu cầu được xem ảnh Tương Vũ của mọi người trong phòng.

Tống Lệ Na cầm ảnh lên xem rồi bĩu môi:

-Cũng bình thường thôi mà!

Khương Lan kinh ngạc:

-Thế này mà còn bình thường á? Thế thì thế nào mới được coi là đẹp?

Lệ Na đưa trả tôi bức ảnh rồi bảo:

-Những người như thế này ở Bắc Kinh này thiếu gì? Vợ một cái là có cả năm!

-Tớ rất hiểu tâm trạng của cậu!-Khả Nhi cất ảnh đi rồi nói tiếp: -Một cô gái xinh đẹp không thể nào có thiện cảm với một cô gái xinh đẹp hơn mình được! Càng không thể nào thừa nhận vẻ đẹp của đối phương mặc dù trong lòng thừa hiểu mình không thể so sánh với người ta được, nhưng ngoài miệng vẫn cứ phải nói cứng!- Khả Nhi nói đùa.

Tang Lệ Na tức đến tím tái mặt mày nhưng vẫn phải cố nuốt cục tức to đùng vào bụng vì không biết phải trút ra với ai.

Tống Diêm và Lệ Na trước nay vẫn thường mâu thuẫn với nhau, thế nên Tống Diêm chẳng bỏ lỡ thời cơ chọc tức Lệ Na:

-Khả Nhi quả là có tài ăn nói, nói câu nào là chết câu đấy!

Cuối cùng không thể kìm chế được nữa, cơn tức giận của Lệ Na trào ra:

-Các người có ý gì thế hả? Các người...dám thông đồng với nhau để bắt nạt tôi à?-nghe giọng của Lệ Na thì hình như cô ấy sắp khóc đến nơi rồi.

-Thôi được rồi, được rồi!-Diệp Phi lại làm người hòa giải: -Mọi người đang nói đùa cậu ấy mà, sao lại coi chuyện đùa là thật thế?- nói rồi Diệp Phi kéo Lệ Na ra ngoài: -Đi thôi, chúng ta đi mua cơm thôi! Tớ đói sắp chết đến nơi rồi đây này!

Sau chuyện đó, Diệp Phi nói thầm với Khả Nhi:

-Lệ Na tính tình có chút kiêu ngạo, nói chuyện chẳng mấy lọt tai. Nhưng con người cậu ấy không phải là xấu. Dù sao mọi người cũng là bạn cùng phòng, nên đối xử hòa thuận với nhau một chút!

Khả Nhi cười bảo:

-Lần sau tớ sẽ nhường nhịn cậu ấy một chút là được chứ gì?-Khả Nhi rất thích thái độ hiền hòa của Diệp Phi. Thực ra Khả Nhi chẳng hơi đâu đi tính toán, so đo với người khác làm gì, thường thì cô lúc nào cũng sống chan hòa với mọi người. Chỉ có điều có một số người mà cô cần phải bảo vệ cho đến cùng, tuyệt đối không thể để cho người khác khinh thường, ví dụ như bà ngoại, mẹ và Tương Vũ.

Sau khi ăn cơm xong, cô giáo phụ trách đến thông báo một tin quan trọng: Để tăng cường tình đoàn kết giữa các sinh viên mới và hội sinh viên, cán bộ sinh viên của các học viện và những người phụ trách các câu lạc bộ sinh viên trong trường sẽ lần lượt tổ chức các buổi giao lưu với từng lớp sinh viên mới. Tối nay đến lượt lớp Khả Nhi.

Ở trường đại học, sự tiếp xúc giữa thầy cô và học trò chỉ hạn chế ở trên giảng đường, việc triển khai các công tác sinh viên thường ngày hầu hết là do các cán bộ hoặc phụ trách của các đoàn, hội trong học viện xử lý. Trong đó hội sinh viên có thể coi là một tổ chức quyền lực nhất của học viện. Vì vậy mà các học sinh mới vào ít nhiều đều có chút kính nể và tò mò đối với hội sinh viên của đại học.

Cô giáo phụ trách vừa đi ra là các cô gái bắt đầu bàn tán xôn xao. Tống Diêm lên tiếng:

-Tôi thấy bạn đồng hương trên hai khóa kể là hội sinh viên chính là một nơi có thể rèn luyện khả năng của bản thân, hơn nữa nếu được đảm nhận một chức vụ nào đó như chủ tịch hoặc trưởng ban sẽ có lợi ích lớn cho việc tìm kiếm việc làm sau này!

-Hừ...-Lệ Na bắt đầu phản pháo lại: -Cậu tưởng được làm trưởng ban hay chủ tịch hội sinh viên mà dễ à? Tôi nghe Chu Chính Hạo nói, những sinh viên mới ban đầu gia nhập hội sinh viên chỉ có thể làm cán sự. Cậu có hiểu thế nào là “cán sự” không? Có nghĩa là mỗi khi trưởng ban ra lệnh, cậu sẽ phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi làm việc nhưng công lao lại thuộc về kẻ khác. Đợi đến học kỳ sau, nếu như trưởng ban cất nhắc thì cậu mới được lên làm chức vụ phó trưởng ban. Mặc dù là phó trưởng ban nhưng thực tế chỉ là một chân lon ton của trưởng ban mà thôi! Nếu như không được cất nhắc thì cậu coi như công toi, mất cả kỳ làm việc không công cho kẻ khác. Đến nhiệm kỳ sau, nếu được bầu thì mới có cơ hội làm chủ tịch hoặc trưởng ban. Còn nếu không được bầu thì còn thảm hơn là làm chân lon ton, mất toi nửa năm làm việc vất vả!

Diệp Phi tròn mắt ngạc nhiên:

-Sao mà kinh khủng thế? Thế thì chẳng nhẽ chủ tịch, trưởng ban của hội sinh viên bây giờ đều từ “người giúp việc” ngoi lên à?

-Đúng thế!-Tống Diêm hậm hực:-Dù sao cũng phải bắt đầu từ những việc nhỏ mà! Diệp Phi, tối lúc ấy chúng ta cùng đăng kí tham gia vào hội sinh viên đi!

-Không đâu-Diệp Phi lắc đầu:-Tớ thích tham gia vào ban cán sự lớp hơn. Tớ muốn làm bí thư chi bộ của lớp. Khả Nhi, cậu thì sao? Có dự định gì không?

-Tớ á?-Khả Nhi bật cười:

-Cậu tự ứng cử đi, tớ bỏ phiếu cho cậu là được rồi! Còn chuyện tham gia vào các hội sinh viên hay cán bộ lớp thì...tớ không tham gia đâu, không có thời gian mà!

-Học kì đầu của năm nhất đâu có nhiều môn, cậu bận gì mà không có thời gian chứ?- Lệ Na lẩm bẩm.

-Bạn kiếm tiền chứ gì? Đại tiểu thư thân mến, no ấm là nhu cầu hàng đầu của con người mà!

Buổi giao lưu xét về tổng thể có thể coi là đã tổ chức thành công. Mọi người đều là sinh viên, không cần thiết phải e dè, hơn nữa các sinh viên mới phát hiện ra rằng các cán bộ của hội sinh viên cũng không quá kiêu căng như trong tưởng tượng. Thế nên các sinh viên mới này nghĩ gì hoặc muốn tìm hiểu về điều gì đều mạnh dạn nêu ra. Còn các cán bộ của hội sinh viên ai nấy đều kiên nhẫn trả lời.

6. Chương 03 Part 2

Khả Nhi ngồi bên cạnh lặng lẽ lắng nghe một lúc. Trong nội dung giao lưu không có những vấn đề mà cô quan tâm, vì thế nên suy nghĩ của cô dần dần chuyển sang vấn đề khác. Khả Nhi ngồi ở vị trí gần cửa sổ, chỉ hơi ngẩng đầu lên là đã có thể nhìn thấy mặt trăng lơ lửng trên bầu trời cao. Chỉ còn hai ngày nữa thôi là đến trung thu rồi. Ở nhà chỉ còn có bà ngoại và mẹ, không biết hai người có cảm thấy buồn tẻ hay không. Nhớ lại mái tóc bạc phơ của bà, khuôn mặt mệt mỏi của mẹ, tự nhiên Khả Nhi lại thấy sống mũi cay cay. Bà ngoại tuổi tác đã cao, mẹ lại gầy yếu, lắm bệnh, gia đình còn nợ chồng nợ chất...dù sao thì cô cũng phải cố gắng nhanh chóng tự lập, gánh vác bớt một phần trách nhiệm trên vai mẹ. Phải nhanh lên, nhanh nữa lên mới được!

Bỗng nhiên một cốc nước được đưa tới trước mặt Khả Nhi:

-Bạn có uống nước không?- Khả Nhi ngoảnh đầu sang nhìn...trước mắt là khuôn mặt khôi ngô của một nam sinh: đôi mắt to, đôi lông mày rậm, khuôn mặt rất ưa nhìn. Chàng trai này có vẻ rất thật thà, điều đó khiến cho Khả Nhi liên tưởng tới Khương Lan.

Thấy Khả Nhi đang nhìn mình, chàng trai có chút bối rối:

-Tôi là Từ Quang Tông, là bạn cùng lớp với cậu.

Khả Nhi đón lấy cốc nước từ tay Từ Quang Tông rồi lịch sự nói:

-Cám ơn cậu!

-Không có gì!-Từ Quang Tông có vẻ đã lấy lại được vẻ tự nhiên trên khuôn mặt: -Hình như cậu không mấy hứng thú với những vấn đề trong buổi tối ngày hôm nay?

-Tôi quan tâm đến vấn đề làm thêm hơn!-Khả Nhi thẳng thắn đáp: -Nhưng mà ngồi nghe cả tối mà không thấy những thông tin có liên quan.

-Cậu có thể tới trung tâm môi giới việc làm cho sinh viên để hỏi thăm xem sao. Tuy nhiên cơ hội tìm việc ở trung tâm đó rất có giới hạn. Chủ yếu vẫn phải tự mình tìm kiếm! Tôi nghĩ làm gia sư vẫn là công việc phù hợp nhất!

Khả Nhi chỉ mỉm cười không nói. Không phải là cô chưa từng nghĩ tới việc đi làm gia sư, nhưng trường đại học Z này nằm ở ngoại ô, xung quanh chẳng có khu dân cư, mà phần lớn học sinh của trường tiểu học trực thuộc đại học Z lại là con em của các giáo viên trong trường, bản thân bố mẹ chúng đều đã là những giáo viên giỏi, thế nên công việc gia sư đâu có dễ tìm. Còn nếu đi vào thành phố để làm gia sư, ngồi xe buýt đi đi lại lại cũng mất hai tiếng đồng hồ, làm gì còn thời gian làm việc khác?

Từ Quang Tông nói:

-Tôi cũng đang cần tìm việc làm thuê nên đã nhờ người đồng hương tìm giúp. Hi vọng có thể tìm được hai nơi làm thêm, khổ cực một chút cũng không sao. Xuất thân nghèo khó như tôi thường phải trả giá đắt hơn những người khác mới mong có cơ hội tiến thân.

Cụm từ ‘xuất thân nghèo khó’ sao nghe thân thiết thế. Khả Nhi bỗng chốc có chút thiện cảm với cậu bạn này.

Giữa đám đông, chủ tịch hội sinh viên đứng dậy nói:

- Trong trường đại học là như vậy đấy! Các em phải dũng cảm thể hiện bản thân. Bất kể là có sở trường gì cũng phải cố gắng phát huy. Phải tin tưởng vào bản thân, tin rằng đã là vàng thì nhất định sẽ phát sáng!

Từ Quang Tông nhìn hội trưởng bằng ánh mắt đầy sự kính nể và khâm phục:

-Anh ấy nói hay quá, quả là xuất sắc! Đúng không?

Khả Nhi cười nói:

-Cậu cũng vào hội sinh viên luyện một hai năm, có khi đến lúc ấy cậu còn giỏi hơn cả anh ấy cũng nên!

-Tôi cũng muốn rèn luyện thêm bản thân, nên đã đăng kí tham gia rồi!-Từ Quang Tông nhìn Khả Nhi bằng ánh mắt cảm kích: -Cảm ơn sự động viên của cậu! Cậu làm cho tôi cảm thấy tự tin hơn rồi đấy!

Khả Nhi cúi xuống uống một ngụm nước, cố gắng dùng cốc nước để che đi biểu cảm trên mặt mình. Chẳng qua cô chỉ thuận miệng nói ra câu đó thôi chứ nào có ý định cổ vũ cho cậu ta?

Tối hôm ấy, chủ đề bàn tán của các cô gái phòng 312 là hình tượng nam sinh trong lớp. Tống Diễm lên tiếng trước tiên:

-Mọi người đều nói số lượng là nền tảng của chất lượng. Điều này rất có lí! Số lượng nam sinh ở khoa văn chúng ta rõ ràng là ít hơn nhiều so với khoa lí. Vì thế chất lượng đương nhiên thua kém. Đặc biệt là lớp chúng ta, nhìn tới nhìn lui mà chẳng thấy có anh chàng nào là ra hồn cả!

Diệp Phi cười nói:

-Làm gì đến mức như thế! Chỉ có điều muốn tìm một anh chàng có phong thái như Dương Phàm và Chu Chính Hạo thì hơi khó!

-Tớ thấy cái cậu Từ Quang Tông và Lưu Tử Côn cũng còn được, chiều cao và vẻ ngoài đều đạt tiêu chuẩn!-Hà Mạn Tuyết nói bằng giọng ngái ngủ. Dứt lời cô lại nằm lăn ra giường ngủ tiếp. Ưu điểm lớn nhất của Hà Mạn Tuyết là cho dù xung quanh có ồn ào đến mấy thì cô ấy vẫn ngủ ngon lành. Mà Hà Mạn Tuyết không chỉ có thể ngủ say đến mức sấm đánh bên tai không hay biết mà còn có thể nói chuyện với người khác ngay trong khi còn đang ngủ. Lúc ban đầu Hà Mạn Tuyết khiến cho cả phòng sợ chết khiếp, nhưng lâu dần mọi người đều biết được khả năng đặc biệt này của cô nên ai nấy đều phục sát đất.

-Hài...khó khăn lắm mới tìm được hai nhân vật có đôi chút giống Chu Chính Hạo, nào ngờ hai người ấy đều quê một cục!- Tang Lệ Na có chút khắt khe trong việc đánh giá: -Đặc biệt là cái cậu Từ Quang Tông gì đó. Nghe cái tên thôi cũng thấy cậu ta ở quê ra mà! Quê mùa chết đi được!

-Nông thôn thì có làm sao? Cậu định kì thị khu vực đấy à?- Khương Lan bất bình.

Lệ Na cao giọng:

-Khương Lan, cậu đừng có nhạy cảm quá như vậy! Tớ có nói cậu đâu? Khả Nhi còn chẳng có ý kiến gì, cậu bất bình gì chứ?

Thực ra Khả Nhi cũng cảm thấy những điều Lệ Na vừa nói thật khó nghe. Lúc còn nhỏ, lớn lên ở quê, cô còn nhớ những con người nơi thôn quê ai ai cũng đều thật thà, chất phác và hiền lành như ông bà ngoại của mình. Chỉ có điều cô thường giữ thái độ im lặng trong các cuộc tranh luận của phòng, hơn nữa cũng không cần thiết phải tranh cãi với Lệ Na. Giờ nghe thấy Lệ Na nói đến mình, Khả Nhi ngạc nhiên hỏi:

-Liên quan gì đến tớ?

-Lúc giao lưu chẳng phải cậu và cái anh chàng Từ Quang Tông đó nói chuyện rất tâm đầu ý hợp hay sao?-Lệ Na nói.

-Đúng thế!-Khả Nhi thẳng thắn đáp: -Ông bà ngoại của tớ đều ở nông thôn. Mãi đến tận năm sáu tuổi tớ vẫn còn ở quê với ông bà. Tớ thấy những người ở quê ai nấy đều thân thiện, thế nên có nói chuyện vài câu. Có gì không được à?

-Không phải chứ?- Lệ Na nói bằng giọng tiếc nuối: -Mặc dù cái tên Từ Quang Tông ấy cũng có vẻ khôi ngô, nhưng còn thua xa Dương Phàm. Có là người mù cũng biết phải chọn thế nào nữa là!

-Tớ và Dương Phàm chẳng có gì hết. Tớ đã nói điều này không chỉ một lần. Hơn nữa tớ và Từ Quang Tông cũng chỉ là bạn học bình thường!-Khả Nhi bực mình nói: -Cậu tin thì tin, không tin thì thôi! Thay vì nói tớ chỉ bằng cậu tự nói bản thân mình đi!

Tổng Diềm nhân cơ hội hòa theo:

-Đúng thế, Lệ Na này, cậu và Chu Chính Hạo thế nào rồi? Sao dạo này không thấy anh ấy đến tìm cậu thế?

-Phát triển gì chứ? Anh ấy coi tớ như em gái, tớ cũng chỉ coi anh ấy là anh trai thôi, chẳng có ý gì khác đâu!-Mặc dù miệng nói như chẳng có gì nhưng thực ra mọi người trong phòng ai nấy đều biết Lệ Na đã trầm trọc bao đêm, suốt ngày than vãn thở dài.

Các môn học sẽ chính thức bắt đầu sau ngày quốc khánh. Thế nên trong khoảng thời gian sau khi tập quân sự cho đến hết quốc khánh, các sinh viên mới được hoạt động tự do, trừ một vài buổi tối phải cùng cô giáo phụ trách đi tham gia một số hội nghị sinh viên. Các cô gái phòng 312 cũng nhân cơ hội này để triển khai kế hoạch của mình.

Mơ ước của Diệp Phi thành thật khi cô được bầu vào vị trí bí thư chi bộ của lớp. Các cô gái phòng 312 luôn biết đoàn kết vào những thời điểm cần thiết. Họ đồng loạt bỏ phiếu bầu cho Diệp Phi. Hơn nữa phần lớn các sinh viên nam trong lớp cũng bỏ phiếu cho Diệp Phi dưới sự “hiệu triệu” của các cô gái xinh đẹp.

Tổng Diềm trở thành cán sự của ban đời sống ở hội sinh viên, nghe nói đó chính là cơ quan có quyền hành lớn nhất trong hội sinh viên.

Khương Lan tham gia vào câu lạc bộ kịch của trường. Mục đích không phải là diễn kịch mà là luyện tiếng phổ thông nhằm thay đổi giọng địa phương của mình.

Hà Mạn Tuyết không tham gia bất kì tổ chức nào, chỉ chuyên tâm cho việc ăn chơi giải trí. Theo lời của Hà Mạn Tuyết thì: suốt thời học cấp ba đã tiêu tốn quá nhiều thời gian tuổi trẻ cho việc học hành, giờ lên đại học rồi phải ăn chơi để bù đắp lại.

Người gây ngạc nhiên nhất cho mọi người chính là Tang Lệ Na. Lệ Na có một giọng hát rất hay, ngoại hình lại xinh đẹp. Ban đầu ai cũng tưởng rằng nếu tham gia vào hội sinh viên, Lệ Na nhất định sẽ tham gia vào ban văn nghệ. Nào ngờ Lệ Na lại trở thành cán sự của ban thể thao. Mãi cho đến tháng mười thay đổi nhiệm kì của hội sinh viên, Chu Chính Hạo chính thức trở thành trưởng ban thể thao, mọi người mới vỡ lẽ.

Tần Khả Nhi cũng không tham gia vào bất kì tổ chức nào, cô còn bận rộn tìm kiếm việc làm thêm. Cũng may là Khả Nhi nhanh chóng nhận được một mối dạy gia sư cho một gia đình nọ. Học sinh của cô là một cô bé 12 tuổi, là học sinh lớp 6 của trường tiểu học Z. Bố mẹ cô bé này có mở một nhà hàng quy mô lớn ở gần trường. Mỗi lần nhà trường phải tiếp khách quý hoặc tổ chức tiệc mừng tốt nghiệp cho sinh viên, các thầy cô thường bố trí tiệc rượu ở nhà hàng này. Bố mẹ bận rộn với việc làm ăn nên lơ đãng việc chăm sóc và giáo dục con cái khiến cho cô bé này vô cùng ngang ngạnh. Trước Khả Nhi, bố mẹ cô bé này đã mời cả thầy 5 gia sư nhưng cô bé này đã dùng mọi cách để đuổi họ đi. Vì vậy từ đó cho đến nay không ai dám nhận làm gia sư cho cô bé này nữa. Nào ngờ cô bé lại có vẻ rất hợp với Khả Nhi. Lần đầu tiên gặp mặt, Khả Nhi không nói chuyện học hành mà chỉ nói dẫn cô bé ra ngoài đi dạo. Hai người đi vòng quanh trường Z một vòng. Sau khi về nhà, cô bé ấy cứ luôn miệng “Chị Khả Nhi ơi...”,

“Chị Khả Nhi à...”. Bố mẹ cô bé vui mừng lắm, lập tức bàn đến vấn đề thù lao. Theo giao ước, 7 giờ tối thứ hai, tư, sáu trong tuần, Khả Nhi sẽ đến nhà kèm cặp cho con họ. Hai giờ rưỡi đến bốn giờ chiều thứ bảy, Khả Nhi sẽ dẫn cô bé đi chơi trong trường đại học Z để học hỏi thêm những kiến thức ngoài sách vở, thù lao

mỗi tháng là một trăm nhân dân tệ. Như vậy mỗi tháng Khả Nhi có thể kiếm được hơn bốn trăm tệ tiền gia sư. Khả Nhi tiêu tiền không nhiều, trừ đi tiền sinh hoạt hàng tháng, cô có thể để dành được một ít.

Một buổi sáng nọ, khi đang ăn sáng thì Diệp Phi hỏi Khả Nhi có hứng thú nhận làm gia sư nữa hay không. Một người bạn đồng hương của cô vì muốn chuyên tâm học hành nên đã quyết định nhường lại công việc này cho người khác. “Chỉ có điều”, Diệp Phi bổ sung thêm một câu: -Nhà của học sinh đó cách trường rất xa. Đi đi về về cũng phải mất một tiếng rưỡi đi xe đạp, hơn nữa thời gian học lại là vào buổi tối. Bạn của tớ là một anh chàng cao to, đi về muộn một chút cũng chẳng sao. Nhưng cậu là con gái, đi như thế liệu có an toàn không?

-Tớ đã làm gia sư ở một chỗ rồi. Nếu không, hay là cậu nhường cơ hội lại cho học sinh nam của lớp mình đi! Nghe nói Từ Quang Tông cũng đang định đi làm gia sư đấy!

Diệp Phi gật đầu:

-Tớ cũng nghĩ công việc này thích hợp cho con trai hơn. Tí nữa ăn sáng xong tớ sẽ đi hỏi cậu ta!

Tang Lệ Na tròn mắt ngạc nhiên nhìn Khả Nhi:

-Chẳng phải cậu định để dành tiền học cho năm học tới sao? Sao không nhân lúc có nhiều thời gian đi dạy thêm để kiếm thêm ít tiền? Chẳng nhẽ vì cái cậu Từ Quang Tông đó mà cậu nỡ từ bỏ cơ hội này sao?

-Cậu muốn nói thế nào thì nói!-Khả Nhi chẳng thích phải giải thích dài dòng với Lệ Na. Thực ra trong lòng cô đã có dự tính rồi. Hiện nay số tiền thù lao mà cô kiếm được từ việc làm gia sư có thể coi là tương đối cao. Nếu như tìm được một mối gia sư nữa có tiền thù lao như vậy thì một tháng cũng chỉ để dành được hơn bốn trăm đồng.

Phải để dành đủ một năm mới đủ tiền học phí năm hai. Nhưng công việc gia sư không phải là công việc lâu dài. Ví dụ bây giờ cô đang dạy cho đứa nhóc này, nhưng sang năm sau nó lên cấp hai phải vào học nội trú trong trường, không cần đến gia sư nữa thì chẳng phải tiền học phí và tiền sinh hoạt phí năm ba, năm bốn của cô cũng chẳng biết lấy ở đâu ra hay sao? Hơn nữa cô còn muốn giúp gia đình trả nợ, giảm nhẹ gánh nặng kinh tế cho mẹ. So với việc tìm thêm vài việc làm thêm, Khả Nhi vẫn muốn tìm kiếm một con đường kiếm tiền có triển vọng hơn. Chỉ có điều mấy ngày nay, cô đi lang thang xung quanh trường đến ba lần nhưng vẫn không tìm được con đường kiếm tiền nào khác.

Khả Nhi ngồi ủ rũ ăn hết bữa sáng rồi thu dọn đồ đạc, đang chuẩn bị ra ngoài thử vận may thì thấy Hà Mạn Tuyết tay ôm cái bát đi vào, thở dài chán nản:

-Lại không mua được sữa tươi rồi! Sao chẳng có chỗ nào đặt mua sữa tươi thế nhỉ?

Diệp Phi tò mò hỏi:

-Tại sao cứ nhất định phải uống sữa tươi, ở dưới nhà ăn chẳng phải có bán đầy sữa đóng chai hay sao?

-Đó là các loại sữa đã qua gia công, chế biến, mùi vị không giống với loại sữa tươi mà trước đây tớ uống ở nhà, nói chung là không ngon bằng!

-Tớ cũng thấy thế - Lệ Na tán đồng: -Trước đây ở nhà tớ thường đặt mua sữa tươi nửa năm hoặc một năm một. Nhân viên đưa sữa sáng nào cũng mang sữa đến giao tận nhà, vì là sữa mới chế biến chưa đến 24 giờ nên uống rất thơm ngon. Nhưng mà bây giờ vào trường rồi khó mà đặt sữa được nữa, ngay cả nơi bán sữa tươi cũng chẳng có. Cái cửa hàng cạnh kí túc xá của trường thỉnh thoảng mới nhập ít hàng nhưng mỗi lần tớ đi mua đều hết mất rồi! Bà chủ cửa hàng ấy nói vì sữa tươi không thể bảo quản được nên không dám nhập nhiều!

Nghe đoạn đối thoại của hai người xong, Khả Nhi chợt nảy ra một sáng kiến. Cô liền hỏi:

- Có nhiều người thích uống sữa tươi phải không?

-Đương nhiên rồi- Lệ Na nói: - Khu xung quanh nhà tớ có rất nhiều người thích uống sữa tươi. Ở trong trường có không ít sinh viên là người Bắc Kinh. Lần trước bọn tớ tụ tập, mọi người đều nói điểm không lí tưởng nhất của trường mình chính là cách quá xa trung tâm thành phố, muốn uống sữa tươi cũng khó!

Một khái niệm mơ hồ dần dần hình thành trong đầu Khả Nhi. Khả Nhi hào hứng siết chặt hai vai của Lê Na rồi lắc lắc mạnh:

-Tang Lê Na, cậu thật đáng yêu! Quả đúng là tài hoa tuyệt đỉnh!- dứt lời, Khả Nhi liền đeo ba lô lên vai rồi chạy một mạch ra ngoài, chỉ để lại những ánh mắt ngơ ngác và những cái miệng há hốc vì kinh ngạc.

-Cậu ta làm sao thế?-Hà Mạn Tuyết ngạc nhiên hỏi.

Diệp Phi lắc đầu.

Tang Lê Na đi đến trước gương, nhìn mình từ đầu đến chân rồi nghiêm nghị gật đầu:

-Ừm, đúng là tài hoa tuyệt đỉnh thật!

“Phụt...” một tiếng, ngụm nước trà trong miệng Diệp Phi phun hết cả ra ngoài.

Mấy ngày sau đó, ngày nào Khả Nhi cũng đi sớm về muộn. Mãi cho đến trưa hôm nay, Khả Nhi mới ôm một đồng giấy gió và bút nghiên về phòng. Vừa vào đến cửa đã về ngay bàn học rồi bày giấy và bút ra bàn.

-Cậu làm cái gì mà úp úp mở mở thế?-Lê Na lại gần, nhìn thấy tựa đề trên tờ giấy là “Nhận đặt sữa tươi”

-Có muốn đặt sữa tươi không? -Khả Nhi hỏi: -Nếu có thì đặt với tớ là được, tớ đảm bảo từ ngày một tháng mười trở đi, trước bảy rưỡi sáng và trước 6 giờ chiều hàng ngày sữa tươi sẽ được đem đến tận nơi.

-Cậu á? -Mấy cô gái trong phòng mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau.

Sau một hồi giải thích, cuối cùng thì mọi người cũng hiểu ra mấy ngày nay Khả Nhi đang bận rộn làm gì. Kể từ hôm nghe thấy cuộc đối thoại của Hà Mạn Tuyết và Tang Lê Na, Khả Nhi đã đi điều tra quanh trường, dân số trong trường đại học Z này vào khoảng 50 nghìn người, bao gồm: các sinh viên đại học Z cộng với các giáo viên trong trường cùng gia đình của họ và một số cư dân sống ở gần đây.

Với một con số lớn như vậy mà quanh đây không hề có một điểm cung cấp sữa tươi cố định nào. Trong khi đó sữa tươi lại là sản phẩm bán rất chạy trên thị trường. Thế là Khả Nhi đã đi thuyết phục bà chủ cửa hàng gần kí túc xá trước. Hai người đã giao ước: bà chủ cửa hàng sẽ giúp Khả Nhi liên hệ tìm nguồn hàng và cung cấp nơi nhận hàng cho Khả Nhi còn Khả Nhi thì lo tìm kiếm khách hàng và đưa hàng. Trừ đi tất cả các khoản chi, lợi nhuận sẽ được chia đôi cho cả hai người. Dưới sự dẫn dắt của bà chủ cửa hàng, Khả Nhi nhanh chóng liên lạc được với công ty cung cấp sữa tươi. Hai bên đã giao ước sẽ lấy mỗi đơn đặt hàng của khách hàng trong một tháng làm đơn vị tính toán. Nếu như Khả Nhi có thể tìm kiếm được bốn mươi đơn đặt hàng trước ngày một tháng mười thì công ty này sẽ đảm bảo chuyển hàng đầy đủ đúng sáu giờ hàng ngày đến cửa hàng gần kí túc xá, Khả Nhi sẽ lo giao sữa đến tận tay khách hàng.

Khương Lan cảm thấy bất bình:

- Người vất vả làm việc là cậu, tại sao lại phải chia cho chủ cửa hàng một nửa? Như vậy là không công bằng!

-Không sao, không sao!- Khả Nhi chẳng để bụng đến điều này: -Có đôi khi tính toán thiệt hơn quá nhiều sẽ mất đi càng nhiều!

Những cô gái trong phòng 312 thỉnh thoảng cũng hay nảy sinh những mâu thuẫn nho nhỏ nhưng lúc cần thiết vẫn rất đoàn kết và biết giúp đỡ lẫn nhau. Hà Mạn Tuyết và Tang Lê Na lập tức đặt mua một tháng sữa tươi giúp Khả Nhi, đồng thời còn giới thiệu cho bạn bè, đồng hương của mình đến đặt hàng. Mấy người Diệp Phi và Khương Lan còn giúp Khả Nhi dán giấy thông báo trên bảng thông báo của trường, còn mang giấy thông báo đi phát cho các sinh viên khác trong trường. Trải qua một tuần nỗ lực, đến ngày cuối cùng của tháng chín, Khả Nhi đã nhận được cả thảy 42 đơn đặt hàng. Mỗi đơn đặt hàng trung bình Khả Nhi thu được 20 đồng tiền lãi, cả tháng vất vả chỉ có thể kiếm được 504 đồng, còn phải chia một nửa tiền lãi với chủ cửa hàng.

Diệp Phi khuyên Khả Nhi:

-Chỉ bằng tìm thêm một mối gia sư nữa, vừa kiếm được nhiều hơn lại không vất vả mấy!

Khả Nhi tràn đầy niềm tin vào công việc này:

-Đây mới chỉ là bắt đầu, sau này sẽ còn phát triển hơn nữa!

Để đảm bảo có thể chuyển sữa đến cho khách hàng trước 7 rưỡi, mỗi sáng Khả Nhi phải thức dậy từ 6 giờ, 6 giờ 15 phút xuống cửa hàng gần kí túc xá để nhận hàng, 6 giờ 20 bắt đầu đi giao hàng. Trong khi đi giao hàng, Khả Nhi thường nhận thêm được vài đơn đặt hàng nữa. Bảy, tám ngày sau đó, tổng số đơn đặt hàng từ 42 tăng lên 57 đơn. Khả Nhi nhìn thấy công việc này có chút hi vọng nên làm việc càng hăng say hơn.

Cuối tuần này, mới sáng sớm mà Giang Ba đã thức dậy rồi. Thường ngày dậy sớm đã quen, có cơ hội ngủ nướng cũng không sao ngủ được. Giang Ba lững thững ra đứng ngoài cửa phòng, ngẩn người nhìn vào đám sương mù dày đặc trước mặt. Bỗng nhiên một bóng người thanh mảnh rơi vào tầm nhìn của anh. Người đó đang mặc một bộ quần áo thể thao màu xanh lá cây, đi đôi giày thể thao màu trắng, mái tóc dài buộc cao như đuôi ngựa, sức sống tràn trề khiến cho người khác phải ngỡ ngàng. Dung mạo của người con gái ấy mờ nhạt trong sương mù nhưng cái gọi là “hoa ở trong sương thì càng nhìn càng thấy đẹp”. Giang Ba không rời mắt khỏi người con gái xinh đẹp ấy mãi cho đến khi cô gái biến mất ở dưới chân cầu thang kí túc. Rồi bất chợt anh phát hiện ra cô gái ấy lại xuất hiện ở hành lang trên tầng của mình. Giang Ba nhìn thấy cô gái ấy đặt một túi sữa vào trong thùng sữa ở cửa phòng bên cạnh rồi lướt qua chỗ anh đang đứng, cúi xuống đặt một hộp sữa chua vào trong thùng sữa trước cửa phòng kế bên.

7. Chương 04

Nhìn thấy cô gái xinh đẹp trong sương mù chuẩn bị biến mất khỏi tầm mắt, Giang Ba vội vàng cất tiếng gọi:

-Người đẹp ơi!

Không có phản ứng gì.

Giang Ba lại gọi:

-Bạn ơi!

Cũng không thấy có phản ứng.

Giang Ba vội vàng hô to:

-Mình muốn đặt sữa!

Cuối cùng thì người con gái xinh đẹp trong sương mù cũng dừng bước, ngoảnh đầu lại cười thật tươi:

-Xin hỏi, bạn ở phòng nào?

Cuối cùng thì Giang Ba đã có thể nhìn rõ ràng khuôn mặt cực kì xinh đẹp của cô gái. Lúc cười trên má của cô còn có cái núm đồng tiền nho nhỏ. Giang Ba bối rối lấy tay chỉ vào biển số phòng treo trước cửa và nói:

-Mình ở phòng 208.

-Mình phải đi giao hàng cho kịp giờ. Nếu như bạn muốn đặt sữa thì khoảng 9 giờ mình quay lại, đưa danh mục sữa và bảng giá cho bạn tham khảo, thế có được không?- giọng nói vừa dịu dàng vừa ngọt ngào, dứt lời cô lại mỉm cười duyên dáng, cái má lúm nhô xinh lại hiện lên trên má.

Giang Ba gật đầu lia lịa:

-Được được, mình đợi bạn!

Sau khi giao hết đơn đặt hàng ở kí túc xá này, Khả Nhi liền đi xuống. Cô vô tình ngẩng đầu lên...Giang Ba lúc này đang nằm bò trên lan can nhìn xuống, không biết Dương Phạm đã đứng bên cạnh Giang Ba từ lúc nào. Lúc này Khả Nhi mới nhớ ra, hình như Dương Phạm cũng ở trong phòng 208 ở kí túc xá này. Cô liền nhoẻn miệng cười với anh.

Giang Ba vô cùng sung sướng:

-Ba lần cười!- Giang Ba hồ hởi: -Cô ấy cười với tôi ba lần liền. Cậu có nhớ năm đó Thu Hương cười với Đường Bá Hổ ba lần để bày tỏ tình cảm không?

Dương Phạm khoan tay đứng dựa vào lan can nhìn theo cái bóng đang khuất dần ở dưới cổng kí túc xá. Trước đây mỗi lần gặp Khả Nhi, anh đều thấy cô mặc đồng phục. Anh còn tưởng cô không nhận thức được vẻ đẹp của bản thân. Nhưng nhìn thấy tình hình ngày hôm nay, anh biết hình như cô đã nhận thức được rất rõ lợi thế của mình.

Đúng chín giờ sáng, Tần Khả Nhi đến phòng 208 kí túc xá nam của học viên công trình, vừa hay Chu Chính Hạo cũng có mặt ở đó. Nhìn thấy Khả Nhi, Chu Chính Hạo kinh ngạc thốt lên:

-Ồ, sao em lại...

-Cô ấy đến tìm tôi, tìm tôi đấy mà!- nhìn thấy Khả Nhi, Giang Ba liền lao như tên bắn đến trước mặt cô, suýt chút nữa đâm sầm vào Khả Nhi vì không phanh kịp.

Khả Nhi lùi lại phía sau một bước rồi chìa mấy danh mục sữa ra cho Giang Ba:

-Đây là danh mục sữa và đơn giá. Bạn xem qua đi, thích mùi vị nào thì tôi sẽ viết đơn đặt hàng cho bạn loại đó. Sáng ngày mai tôi sẽ lập tức giao hàng cho bạn!

-Đặt sữa? - Chu Chính Hạo cướp lấy mấy tờ giấy trong tay Giang Ba. Nhìn qua một hồi, Chu Chính Hạo mới vỡ lẽ: -A...anh nhớ ra rồi. Vài ngày trước anh có đọc được bảng tin nhận đặt sữa bò tươi ở trên bảng thông báo của trường. Hóa ra là em phụ trách chuyện này à?

Khả Nhi khẽ gật đầu.

-Anh cũng muốn đặt, đặt...-Chu Chính Hạo chợt nhớ ra điều gì đó, liền quay đầu lại nhìn Dương Phạm từ nãy đến giờ vẫn im lặng rồi quả quyết: -Đặt cho đội tuyển bóng rổ của anh mỗi người một phần. Dù sao cũng sắp đến giải thi đấu rồi, mọi người ai cũng cần phải bồi bổ cơ thể!- Chu Chính Hạo tự đưa ra chủ trương rồi móc ví của mình, lấy ra mấy tờ một trăm tệ và hỏi: -Đặt mười phần sữa tươi hết tất cả bao nhiêu hả em? Ngân này có đủ không?

Khả Nhi không hề đưa tay ra nhận tiền:

-Anh không cần...

Chu Chính Hạo xấu hổ xua xua tay ngăn không cho Khả Nhi nói tiếp:

-Anh muốn nói riêng với em vài câu, có được không?

Khả Nhi và Chu Chính Hạo đi ra bên ngoài.

-Nghe anh nói này...- Chu Chính Hạo khẽ nói: -Mặc dù anh từng theo đuổi em và bị em từ chối. Nhưng không vì thế mà chúng ta trở thành kẻ thù của nhau, không cần phải căm ghét đến mức không thèm nhìn mặt hay qua lại với nhau, có phải không nào?

-Em không có ý đó...

Chu Chính Hạo nói rất chân thành:

-Giờ anh không hề có ý đồ gì với em hết. Không làm người yêu thì chúng ta là bạn của nhau cũng được mà!

Khả Nhi bật cười:

-Làm bạn thì đâu cần đến tiền? Em đang làm ăn mà, nhưng cho dù anh có làm ăn với em trong vụ này hay không thì chúng ta vẫn là bạn. Vì vậy anh không cần phải bỏ ra món tiền này đâu!

Chu Chính Hạo cười ha ha:

-Yên tâm đi, món tiền này anh sẽ đòi lại. Mấy thằng kia chỉ cần bớt hút mấy bao thuốc là có tiền uống sữa cả tháng rồi. Hút thuốc có hại cho sức khỏe, làm sao mà tốt bằng uống sữa được! Chẳng phải là anh đang làm việc tốt cho chúng nó hay sao?-Chu Chính Hạo lại chìa tiền ra trước mặt Khả Nhi: -Cứ quyết định như vậy đi! Giúp anh viết đơn đặt hàng đi nào!

-Không được!- Khả Nhi vẫn cố chấp lắc đầu.

-Đội bóng rổ cũng có kinh phí hoạt động mà- giọng nói của Dương Phàm đột ngột vang lên.

Chu Chính Hạo giật bản cả người, vội vàng quay lại gắt lên:

-Cậu làm cái gì mà xuất quỷ nhập thần thế hả?

Dương Phàm chẳng thèm đếm xỉa đến Chu Chính Hạo mà quay sang nói chuyện với Khả Nhi: -Chu Chính Hạo nói không sai, sắp đến lúc phải thi đấu rồi! Mọi người ai cũng cần phải bồi bổ cơ thể. Anh vốn định nhờ bên đời sống của hội sinh viên đặt mua hộ một ít sữa bột cho đội, nhưng giờ có sữa tươi rồi thì càng tốt!- nói dứt lời, Dương Phàm liền chìa ra một xấp tiền giấy và một tờ danh mục: -Anh vừa xem qua bảng giá và sản phẩm. Đây là số tiền vừa đủ để đặt 10 phần sữa nguyên chất. Nếu tiện thì sáng mai em hãy giao hàng đến những địa chỉ ghi trên này nhé!

Khả Nhi có chút do dự:

-Như vậy có được không? Anh không hỏi ý kiến của các thành viên trong đội à?

-Không- Dương Phàm lắc đầu: -Chẳng mấy khi có cơ hội độc tài, hỏi làm gì cho mệt!

Giang Ba ủ rũ đứng đơ ở một góc. Rõ ràng người là do anh gọi đến, kết quả lại bị đẩy sang một góc chẳng ai đoái hoài.

Sau khi viết đơn hàng xong, Dương Phàm liền tiễn Khả Nhi xuống dưới kí túc:

-“Đại gia tương lai”, đây chính là bước khởi đầu cho việc lập nghiệp đấy hả?

Khả Nhi thật thà đáp:

-Đây không phải là lập nghiệp, đây chỉ là mưu sinh thôi!

Dương Phàm nhìn Khả Nhi, nụ cười của Khả Nhi rạng rỡ như ánh mặt trời, mát lành như ngọn gió thu. Cả khuôn mặt cô bừng lên sức sống tuổi thanh xuân, chẳng vương lại chút mệt mỏi nào.

-Bây giờ đã có bao nhiêu đơn đặt hàng rồi?

-Ban đầu có 57 đơn đặt hàng, ban nãy có thêm 10 đơn đặt hàng của các anh nữa, tổng cộng có 67 đơn đặt hàng. Nếu như không có gì thay đổi, em nghĩ đến cuối tháng này số đơn đặt hàng có thể lên tới con số một trăm.

Một trăm đơn đặt hàng? Dương Phàm nhìn vào đôi bàn tay mảnh mai của Khả Nhi, như vậy là mỗi ngày cô phải xách cả trăm túi sữa đi bộ suốt cả tiếng đồng hồ?

Hình như Khả Nhi hiểu được suy nghĩ của Dương Phàm, cô liền giơ đôi bàn tay của mình lên, mỉm cười rất tự nhiên:

-Một giỏ sữa bò quả thật cũng hơi nặng. Cũng may khách hàng đều là các sinh viên của trường, chỉ cần đưa sữa bò hết khu kí túc này sang kí túc khác, từ gần đến xa...cứ như vậy cái giỏ sẽ nhẹ dần thôi. Kế hoạch phát triển trong tháng tới của em là mở rộng dịch vụ ra cả khu chung cư của giáo viên. Lúc ấy em sẽ mua một chiếc xe đạp để phục vụ cho việc giao hàng. Vừa nhanh hơn lại nhẹ nhàng hơn!

-Em đợi một chút!- Dương Phàm liền chạy xuống nhà để xe ở dưới kí túc xá, dắt ra một cái xe đạp còn rất mới và bảo: -Cái xe này anh không dùng đến, em lấy mà dùng!

Khả Nhi biết Dương Phàm có ý tốt muốn giúp mình nên mới nói không dùng đến. Cô liền lắc đầu:

-Anh...

-Em đã nhận lời làm bạn với Chu Chính Hạo rồi, chẳng nhẽ không thể làm bạn với anh? Mà đã là bạn bè sao còn phải khách sáo? Dù sao cái xe đạp cũ này cứ bỏ ở đó chẳng có ai dùng cũng phí! Em lấy mà dùng!

Khả Nhi không từ chối nữa:

-Thực ra kể từ lần nhận được sự giúp đỡ của anh ở phòng quản lí hộ tịch, em đã coi anh là bạn rồi- nhắc đến chuyện lần trước, Khả Nhi mới sực nhớ. Cô lấy thẻ sinh viên trong ví của mình ra đưa cho Dương Phàm:
-Anh xem đi!

Dương Phàm chăm chú quan sát bức ảnh trên thẻ học sinh của Khả Nhi rồi phán:

-Không xinh như ở ngoài!

-Ai bảo anh xem ảnh, em bảo anh xem phần họ tên cơ mà!-đôi mắt của Khả Nhi ánh lên sự hân hoan: -Trên đó viết tên em là Tần Khả Nhi. Cuối cùng thì em cũng có thể đường hoàng nói với các bạn rằng em tên là Tần Khả Nhi rồi! Anh giúp em việc lớn như vậy, hôm nào nhất định phải mời anh ăn cơm mới được!

Dương Phàm giả vờ nghiêm nghị:

-Giúp em việc lớn như vậy mà chỉ mời ăn cơm thôi sao?

-Hơ...thế anh muốn em làm thế nào?

Dương Phàm cười hi hi:

-Lấy thân báo đáp!

-Biến ngay!-Khả Nhi giơ chân đạp cho Dương Phàm một cái.

-Anh ở đây mà, còn biết biến đi đâu được chứ?

-Thế thì em đi!-Khả Nhi giật lấy cái xe đạp từ trong tay của Dương Phàm rồi ngồi lên phòng vèo đi mất.

Nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của Khả Nhi, Dương Phàm không sao nhịn được cười.

Chu Chính Hạo đột nhiên xuất hiện từ sau lưng của Dương Phàm, vỗ vào vai anh rồi hỏi:

-Thích rồi chứ gì?

-Đâu có!

-Không thích sao cười tươi như hoa thế kia?

-Tôi....

Chu Chính Hạo khoát tay:

-Giải thích chính là ngụy biện!

Đã thế Dương Phàm chẳng thèm giải thích nữa.

Chu Chính Hạo vẫn không tha:

-Im lặng chính là thừa nhận.

Dương Phàm bóp chặt vai của Chu Chính Hạo, nghiến răng ken két và bảo:

-Tôi cũng giống như cậu, chưa từng nghĩ đến việc tìm một cô vợ cho mình khi còn học đại học. Tạm thời tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lí- dứt lời Dương Phàm liền đi một mạch lên tầng.

Chu Chính Hạo đứng ngây ra, miệng lẩm bẩm:

-Không có thì nói là không có! Đang yên đang lành tự nhiên nổi giận làm gì?

Chương 4: Tình bạn của Từ Quang Tông

Đây là chương ít hay nhất trong cả truyện, thế nên là qua chương này phần kịch tính sẽ bắt đầu, nhưng mà phải theo dõi đoạn này mới hiểu được chương tiếp theo, Kiên trì đọc nhé các bạn ...

Khả Nhi tính tình hiền hòa nên rất hòa đồng với các bạn trong lớp. Chỉ có điều những người có thể coi là bạn bè thân thiết thì không nhiều, con gái chỉ có Diệp Phi và Khương Lan, còn con trai thì cô chỉ có thể nói chuyện với Từ Quang Tông mà thôi.

Lúc mới bắt đầu, các sinh viên tỏ ra rất hào hứng, ai cũng chen lên ngồi đầu. Được một dạo thì cảm giác mới mẻ này không còn, thế là các sinh viên lại tranh nhau xuống ngồi mấy hàng ghế cuối, thậm chí hiện tượng bỏ tiết còn xảy ra như cơm bữa. Từ đầu đến cuối không thay đổi thái độ học tập chỉ có hai người. Tần Khả Nhi là một trong số đó, cho dù là môn tự chọn hay môn bắt buộc, Khả Nhi lúc nào cũng ngồi ở hàng ghế đầu, chăm chú nghe giảng và ghi chép.

Tổng Diêm nhìn Khả Nhi bằng ánh mắt hoài nghi:

-Nội dung bài giảng thú vị lắm à?

Khả Nhi gật đầu:

-Ồ, cũng được!

-Cũng được á? –Tổng Diêm mắt tròn mắt dẹt: -Sao tớ không cảm thấy thế nhỉ?

-Là bởi vì tớ nghĩ...-Khả Nhi chậm rãi nói: -Dù sao cũng đã ngồi vào phòng học rồi, thời gian bỏ ra là như nhau, tiền cũng mất như nhau, không nghe chẳng phải là thiệt sao? Chúng ta không thể chịu thiệt như vậy được.

Tổng Diêm bật ngón tay cái tỏ ý khâm phục:

-Đúng là người kinh doanh, tư duy quả nhiên không giống số đông!

Một người nữa chưa từng thay đổi thái độ học tập từ trước tới nay chính là Từ Quang Tông. Mặc dù là con trai nhưng cậu ta có vẻ tỉ mỉ và cẩn thận hơn cả con gái, lúc nào bài vở cũng ghi chép rất cẩn thận. Mức độ chăm chỉ của Khả Nhi còn thua kém đôi chút so với Từ Quang Tông. Thỉnh thoảng cô vẫn phải mượn vở ghi của Từ Quang Tông để chép bài. Lâu dần hai người trở nên thân với nhau hơn. Lúc nghỉ giải lao thường quay sang nói chuyện đôi ba câu. Nhưng tình bạn của hai người chính thức bắt đầu từ sau một sự cố ngoài ý muốn trong việc đưa sữa của Khả Nhi.

Mọi việc đúng như Khả Nhi đã dự liệu. Đến đầu tháng 11, đơn đặt hàng đã tăng lên con số 120. Mỗi ngày phải giao hết số hàng này trước bảy rưỡi quả là không đơn giản đối với Khả Nhi. Khả Nhi liền đề xuất với chủ cửa hàng bớt ra một phần lợi nhuận để trả tiền thuê nhân công, gánh bớt trách nhiệm giao hàng cho Khả Nhi.

Chủ cửa hàng là một phụ nữ ngoài bốn mươi, có vẻ rất chi li trong vấn đề tiền bạc. Vì vậy nghe đề xuất của Khả Nhi liền từ chối ngay lập tức:

-Phần lợi nhuận của tôi không ai được động chạm tới! Cô muốn mời người làm thì cô tự trích một phần lợi nhuận của mình ra mà trả! Những chuyện khác tôi không quan tâm!

Phải chia một nửa lợi nhuận cho chủ cửa hàng thì thu nhập của Khả Nhi đã chẳng còn lại bao nhiêu rồi. Nếu như còn phải chi trả tiền thuê người nữa thì Khả Nhi chẳng còn được bao nhiêu. Thực ra chủ cửa hàng đã không còn phải chịu trách nhiệm liên hệ với nguồn hàng từ lâu rồi, tất cả những việc này đều là do Khả Nhi tự liên hệ với nhà cung cấp. Hai bên đã xây dựng mối quan hệ hợp tác tốt đẹp, còn nguồn khách hàng do Khả Nhi kiểm soát hoàn toàn. Vì vậy Khả Nhi muốn tách ra khỏi chủ cửa hàng không phải là chuyện khó khăn, chỉ có điều hành vi “qua cầu rút ván” này cô cảm thấy có chút vô đạo đức. Thế nên Khả Nhi đành phải cắn răng kiên trì thêm một thời gian nữa.

Sinh hoạt của Từ Quang Tông rất có quy luật. Hàng ngày thức dậy đúng vào lúc 6 giờ, 6 giờ 15 chạy ra sân vận động thể dục khoảng nửa tiếng, sau đó học tiếng Anh đến 7 rưỡi. Một buổi sáng nọ, Từ Quang Tông đi ngang qua kí túc xá nữ thì vừa hay nhìn thấy Khả Nhi đang cố sức nhấc làn sữa tươi đặt vào yên sau xe đạp. Vì đặt chưa cân nên không may làn sữa rơi xuống đất, có tiếng thủy tinh vỡ loảng xoảng phát ra.

Từ Quang Tông vội vàng chạy đến:

-Sao rồi, có bị vỡ nhiều không?

Khả Nhi lắc đầu thở dài:

-Phải xem thế nào mới biết được!

Khả Nhi nhắc cái làn không ra, Từ Quang Tông giúp Khả Nhi nhặt những túi sữa tươi bỏ vào trong làn. Tình hình có vẻ không quá nghiêm trọng, sữa đóng trong túi và trong hộp vẫn còn nguyên chưa bị vỡ, chỉ có hai chai sữa chua bị rơi vỡ mà thôi.

Khả Nhi cầu cứu chủ cửa hàng:

- Chỗ cô có còn chai sữa chua nào không? Để cho cháu hai chai!

Trước tình hình đó, chủ cửa hàng vẫn thản nhiên đáp:

-Tôi làm gì ra có sữa chua dự trữ sẵn. Làm vỡ rồi thì để mai giao bù là được chứ gì!

Khả Nhi nhìn đồng hồ, vẻ mặt lo lắng.

Từ Quang Tông liền hỏi:

-Tớ có giúp gì được không?

Khả Nhi cười như mếu:

-Sợ là không! Hai chai sữa chua này chẳng đáng bao nhiêu tiền, nhưng mà thất tín với khách hàng mới là quan trọng. Mới sáng bảnh mắt, tôi biết đi đâu tìm mua hai chai sữa chua này đây?

Từ Quang Tông cầm lấy mảnh thủy tinh vỡ lên quan sát một lát rồi vỗ vỗ đầu bảo:

-Tôi nhớ ra rồi! Thế này đi, giờ cậu cứ đi giao chỗ sữa tươi này trước đi, à, nhớ đưa cho tôi địa chỉ khách hàng của hai chai sữa chua này. Tôi biết chỗ nào bán loại sữa chua này, mua được rồi tôi sẽ mang giao cho họ!

Khả Nhi bán tín bán nghi nhìn Từ Quang Tông. Từ Quang Tông kiên quyết gật đầu:

-Tin tớ đi! Hãy yên tâm giao cho tớ xử lý việc này!

Không còn cách nào khác, không còn nhiều thời gian nữa, Khả Nhi đành phải đưa tiền mua hai chai sữa chua cho Từ Quang Tông rồi vội vã đi giao hàng.

Suốt cả buổi sáng Khả Nhi cứ thấp thỏm không yên. Giao xong sữa là Khả Nhi lập tức quay về cửa hàng trước kí túc. Từ Quang Tông đã đứng ở đó chờ Khả Nhi về và giao lại cho cô hai cái chai không. Cậu cười bảo:

-May mà không phụ lòng mong mỏi của cậu!

Khả Nhi vừa kinh ngạc vừa vui mừng:

-Cậu mua được hai chai sữa chua này ở đâu thế?

-Cậu có nhớ lần trước cậu đã bảo Diệp Phi giới thiệu việc làm gia sư cho tớ không? Có lần trên đường đến đó tớ đã ghé vào cửa hàng thức ăn nhanh 24 giờ ở bên đường để mua chai nước. Tình cờ nhìn thấy hình như ở đó có bán loại sữa chua này. Ban đầu tớ cũng không dám chắc, chỉ định đến đó thử xem sao, nào ngờ có bán thật!

Khả Nhi vô cùng cảm kích:

-Cám ơn cậu nhiều lắm! Bắt tội cậu phải đi một đoạn đường xa như vậy! Hay là tớ mời cậu ăn sáng nhé!

Từ Quang Tông khách sáo nói:

-Cũng không xa lắm, cả đi lẫn về hết có nửa tiếng đi xe đạp. Mà xét đến cùng thì phải cảm ơn chính bản thân cậu mới phải. Nếu như lúc đó không phải cậu bảo Diệp Phi giới thiệu việc làm cho tớ thì tớ làm sao biết cái cửa hàng ăn nhanh đó được?

Nói qua nói lại một hồi, cuối cùng Từ Quang Tông cũng nhận lời mời đi ăn của Khả Nhi, nhưng cậu ta đề nghị chỉ đi ăn sáng ở trong nhà ăn của trường thôi.

Khả Nhi bật cười:

-Cậu đang giúp tớ tiết kiệm tiền đấy à?

-Tiền kiếm được đâu có dễ, có thể tiết kiệm được là phải tiết kiệm!- ngập ngừng hồi lâu, Từ Quang Tông liền lên tiếng: -Tớ có thể đưa ra một ý kiến không?

-Ý kiến gì?

-Trong trường có rất nhiều sinh viên cũng muốn đi làm thêm. Tớ nghĩ cậu nên nhờ người đến gánh vác bớt cho đỡ mệt. Dù sao tiền bạc một người kiếm cũng không hết, cậu thấy sao?

Khả Nhi thở dài:

-Tớ cũng nghĩ đến việc này rồi, nhưng chủ cửa hàng không đồng ý.

Từ Quang Tông đáp:

-Nhưng đơn đặt hàng sẽ ngày càng nhiều, nếu như chủ cửa hàng cứ không đồng ý thì cậu phải làm thế nào?

Khả Nhi lại thở dài:

-Đành phải đợi xem thế nào đã, dù sao cũng phải có một giới hạn nhất định!

Từ Quang Tông gật gật đầu và không nói gì nữa. Đến nhà ăn, cậu chọn lấy hai chỗ ngồi sạch sẽ rồi bảo Khả Nhi ngồi xuống để mình đi gọi thức ăn:

-Cậu muốn ăn gì, để tớ đi gọi cho!

Chiếc ti vi treo trên giá của nhà ăn đang phát chương trình tin tức về tài chính. Khả Nhi đang mải theo dõi nội dung tin tức nên tiện tay đưa thẻ cơm cho Từ Quang Tông rồi bảo:

-Tớ ăn gì cũng được, cậu thích gọi gì thì gọi nhé!

Thời sự đang đưa tin ông Đỗ Tu Vũ, chủ tịch tập đoàn nhà họ Đỗ đã lâm bệnh và qua đời khiến cho cổ phiếu biến động. Trước ông kính chính là cô con gái xinh đẹp Đỗ Tích Nhã, người kế thừa của tập đoàn nhà họ Đỗ đang công bố với báo giới sẽ mời ông Cảnh Thiệu Vân lên làm chủ tịch tập đoàn nhà họ Đỗ theo di nguyện của phụ thân. Đây là lần đầu tiên Đỗ Tích Nhã xuất hiện trước truyền thông. Cô mặc một chiếc áo đen, khuôn mặt vẫn còn hốc hác và buồn bã.

Không hiểu sao Khả Nhi lại nhớ tới ông ngoại, tâm trạng đột nhiên lại trở nên u ám. Người có tiền hay không có tiền nếu mất đi người thân cũng đều đau đớn như nhau. Đột nhiên bên tai Khả Nhi vang lên tiếng “ê” khiến cô giật bắn cả người. Ngoảnh đầu lại nhìn hóa ra là Dương Phàm đang cười hi hi. Cô trợn mắt quát:

-Anh có biết là vừa nãy anh có thể dọa chết người được không hả?

Dương Phàm không đáp lại mà chỉ tay về phía Từ Quang Tông và hỏi:

-Bạn trai à?

Khả Nhi lạnh lùng lườm cho Dương Phàm một cái:

-Bỏ chữ “trai” ở đằng sau chữ “bạn” đi!

-Anh đã nói rồi mà, con mắt của em đâu có đến nỗi tồi như vậy?

Khả Nhi ngạc nhiên hỏi:

-Cậu ấy đắc tội với anh à?

-Đâu có, chỉ là cảm thấy nghịch mắt chút thôi!- Dương Phàm thản nhiên ngồi xuống bên cạnh Khả Nhi chẳng chút khách sáo: -Em còn nợ anh một bữa cơm đấy, chỉ bằng hôm nay mời anh ăn luôn đi!

Khả Nhi nhìn thấy Giang Ba đang vẫy tay chào hỏi cô từ chỗ ngồi cách đó không xa, trước mặt anh còn có hai suất ăn sáng. Khả Nhi nhìn Dương Phàm bằng ánh mắt nghi hoặc:

-Chẳng phải anh đang ăn sáng cùng Giang Ba sao?

-Ăn rồi thì không thể ăn nữa sao? -Dương Phàm thẳng thắn: -Để anh giải quyết luôn cả bữa trưa cùng một thể!

Từ Quang Tông nhanh chóng bê hai suất ăn quay lại ghế ngồi. Nhìn thấy Dương Phàm đang ngồi bên cạnh Khả Nhi, Từ Quang Tông có chút nghi hoặc nhưng cậu không hỏi gì, chỉ đưa thể cơm cho Khả Nhi.

-Anh có cần cầm lấy thể cơm của em và gọi thêm một phần nữa không? -Khả Nhi hỏi Dương Phàm.

-Không cần, không cần đâu!- Dương Phàm vừa nói vừa kéo suất ăn của Khả Nhi ra giữa hai người rồi tự nhiên cầm lấy cái bánh mì lên: -Anh ăn không nhiều!

Cũng may là Từ Quang Tông mua theo suất ăn của con trai, Khả Nhi lại cũng không ăn nhiều nên bữa sáng nói chung cũng đủ cho cả hai. Từ Quang Tông nhìn Khả Nhi rồi quay sang nhìn Dương Phàm. Thấy Khả Nhi chẳng chút phản ứng gì trước thái độ tự nhiên của Dương Phàm, Từ Quang Tông hơi nhú mày, định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng đành cúi đầu ăn nốt phần thức ăn của mình.

Ở phía bàn bên kia, Giang Ba đang một mình hậm hực ăn hết cả hai suất ăn.

Buổi sáng có tiết học nên ăn xong bữa sáng là Khả Nhi nhanh chóng chạy về phòng lấy sách vở rồi lên lớp. Trên đường đi tình cờ gặp Từ Quang Tông nên cả hai cùng lên lớp. Từ Quang Tông nhân cơ hội liền hỏi:

-Cậu và Dương Phàm có vẻ thân thiết nhỉ?

-Cũng được, anh ấy có thể coi là một người bạn tốt! Cậu quen anh ấy à?

-Một công tử lắm tiền chỉ biết ăn chơi nhảy múa!- giọng điệu của Từ Quang Tông hiện rõ sự khinh thường.

-Hơ...- Khả Nhi cảm thấy vô cùng khó hiểu, hai người này sao lại vô duyên vô cớ đối địch nhau như vậy? Có chút gì đó giống như mối quan hệ giữa Tang Lệ Na và Tống Diễm. Mọi người đều nói từ trường của những cô gái xinh đẹp đều đẩy nhau, chẳng nhẽ từ trường của mấy anh đẹp trai cũng đẩy nhau à?

Sáng sớm hôm sau, Khả Nhi vừa kiểm tra số lượng hàng và kí tên thì Từ Quang Tông đột nhiên dắt xe đạp đến:

-Một mình cậu đi giao hàng thì mệt lắm! Chia cho tớ một nửa để tớ giao hộ cho!

Khả Nhi nghĩ ngợi hồi lâu rồi vui vẻ nhận lời:

-Được!-Khả Nhi chia thành hai lần sữa rồi đưa địa chỉ giao hàng cho Từ Quang Tông: -Cậu phụ trách giao hàng ở khu phía bắc, tớ phụ trách giao hàng ở khu phía nam nhé!

Kể từ hôm đó, cứ đúng 6 giờ 20 hằng ngày là Từ Quang Tông lại đến đúng địa điểm để nhận hàng, không cần đợi Khả Nhi giao phó mà tự động lấy đủ số lượng hàng rồi đi giao cho khách.

Hai người chia nhau đi giao hàng nên tốc độ giao hàng nhanh hơn nhiều. Tận dụng khoảng thời gian dư thừa, Khả Nhi lại tiếp tục tìm thêm được 10 đơn đặt hàng nữa. Đến cuối tháng, Khả Nhi tính toán sổ sách rồi chia một nửa lợi nhuận của mình cho Từ Quang Tông:

-Đây là tiền lương của cậu!

Từ Quang Tông nhìn mấy tờ giấy bạc trên tay Khả Nhi rồi hỏi:

-Cậu đã từng giúp tớ, có thể sau này tớ còn cần đến sự giúp đỡ của cậu. Có phải mỗi lần cần đến sự giúp đỡ của cậu, tớ đều phải trả cậu tiền không?

-Tớ xin lỗi- Khả Nhi rút tay lại: -Chỉ có điều, khi nào mà hết tiền thì cậu cứ đến hỏi vay tớ nhé!- Khả Nhi mỉm cười: -Nghe nói đám con trai các cậu cứ đến cuối tháng là hết tiền.

-Đương nhiên!-Từ Quang Tông bật cười: -Sang tháng sau nếu cần tớ giao hàng giúp thì cứ bảo nhé!

Khả Nhi biết bản thân Từ Quang Tông cũng rất bận rộn, vừa đi làm gia sư lại vừa đi làm in ấn cho tạp chí của trường, lại vừa đảm đương chức vụ cán sự kỉ luật của hội sinh viên, thường xuyên phải chạy lon ton giải quyết các vấn đề trường ban giao cho. Thế nên Khả Nhi lắc đầu:

-Không, không cần đâu, cậu cũng làm gì có nhiều thời gian!

Từ Quang Tông cười bảo:

-Thời gian muốn có là sẽ có ngay ấy mà!

Khả Nhi bật cười khanh khách:

-Cậu tưởng dễ như vắt sữa bò ấy à?

Từ Quang Tông vội vàng giải thích:

-Ồ tớ nói thật mà!

Sau khi cười hả hê, Khả Nhi nghiêm chỉnh nói với Từ Quang Tông:

-Thật sự không cần phiền đến cậu đâu, mọi thứ đã quá sức chịu đựng của tớ rồi!

8. Chương 05

Chương 5: Áo mùa đông cho bà và mẹ

Số đơn đặt hàng trong tháng 12 lại tiếp tục tăng lên 260 đơn hàng, phạm vi khách hàng được mở rộng từ kí túc xá sinh viên ra cả khu chung cư của các giáo viên và một số nhà dân xung quanh trường. Nếu chỉ dựa vào sức của một mình Khả Nhi thì không thể nào giao hết được số hàng này, hơn nữa việc làm ăn ngày càng mở rộng ra. Thế là Khả Nhi lại lần nữa đến tìm chủ cửa hàng để bàn bạc. Nhưng thái độ của bà chủ cửa hàng vẫn như vậy:

-Mở rộng việc làm ăn, phải thuê người giúp đỡ...những chuyện đó chẳng liên quan gì đến tôi cả. Cô muốn làm thì tự móc tiền túi ra mà trả. Nói tóm lại, một nửa lợi nhuận của tôi không ai được động vào, nếu không thì đừng nghĩ đến chuyện mượn cửa hàng của tôi làm nơi nhận hàng.

Nghe bà chủ cửa hàng ngang ngược như vậy, Khả Nhi cũng cảm thấy bực mình:

-Được, đây là cô nói đấy nhé! Mặc dù chúng ta chỉ là giao ước miệng nhưng cháu phải nhắc lại cho cô biết, chúng ta đã giao ước là: cô phụ trách liên hệ nguồn hàng và nơi nhận hàng. Còn cháu phụ trách việc tìm khách hàng và tổ chức giao hàng đến tận tay khách hàng. Sau khi trừ đi các chi phí, tiền lãi sẽ chia cho mỗi người một nửa. Nhưng cháu không hề nói việc giao hàng sẽ do đích thân cháu đi giao. Hiện giờ người liên hệ nguồn hàng là cháu, người đưa hàng cũng là cháu, cô lại không chịu bỏ ra chi phí thuê người. Vậy thì chúng ta cắt đứt hợp đồng cũng không phải là vi phạm hợp đồng đúng không?

-Cắt đứt thì cắt đứt- bà chủ cửa hàng vẫn khinh khỉnh đáp: -Mày không làm thì còn ỏi người muốn làm!

-Cháu nghĩ là cô hiểu nhầm rồi!- Khả Nhi lạnh lùng đáp: -Không phải là cháu không làm nữa mà là cháu không cần dùng đến cửa hàng của cô nữa!

-Mày định làm gì?- bà chủ cửa hàng lắc đầu: -Định dọa tao đấy à? Mày đừng tưởng tao không biết là trường chúng mày cấm học sinh buôn bán trong khi còn đi học. Nếu như không mượn danh của tao thì mày còn lâu mới được làm!

Khả Nhi bình thản nói:

-Được, vậy để cháu chứng minh cho cô thấy!

Trước khi nói chuyện với bà chủ cửa hàng, Khả Nhi đã có chuẩn bị sẵn để đối phó với việc đàm phán không thành. Thế nên ra khỏi cửa hàng ở gần kí túc xá là cô lập tức đi tìm cô giáo phụ trách. Cô giáo phụ trách cùng đi với Khả Nhi đến gặp và nói chuyện với người phụ trách trung tâm việc làm cho sinh viên. Về việc kinh doanh sữa tươi của Khả Nhi, phụ trách trung tâm giới thiệu việc làm cho sinh viên đã có nghe nói. Sau khi tìm hiểu cụ thể, phụ trách trung tâm nhanh chóng đưa ra ý kiến ủng hộ.

Thế là việc nhận đặt sữa tươi lại được thực hiện dưới danh nghĩa của trung tâm giới thiệu việc làm cho sinh viên. Trung tâm việc làm còn cung cấp cho Khả Nhi một gian phòng riêng để làm nơi xử lí các công việc hàng ngày, đồng thời còn tạo điều kiện thuận lợi cho Khả Nhi phát triển công việc. Trung tâm này không hề yêu cầu Khả Nhi phải chia đôi lợi nhuận mà chỉ yêu cầu Khả Nhi để cho trung tâm sắp xếp công việc giao

hàng cho một số sinh viên có hoàn cảnh khó khăn trong trường và nếu như sau này Khả Nhi ra trường, bắt buộc phải để lại nguồn hàng và các tài liệu liên quan để cho nhân viên của trung tâm việc làm tiếp quản.

Dưới sự sắp xếp của trung tâm, Khả Nhi đã có thêm năm sinh viên thuộc diện khó khăn đến xin nhận đi giao sữa và đặt ra chế độ quản lý hoàn thiện cho nghiệp vụ của mình: các khách hàng được chia thành năm phân khu cụ thể, mỗi người phụ trách giao hàng ở một phân khu, nếu ai kí được tiếp đơn đặt hàng hoặc nhận được đơn đặt hàng mới sẽ được nhận thêm tiền hoa hồng. Sau khi hoàn thiện chế độ làm việc là ổn định công việc, Khả Nhi không cần phải tự mình đi đưa sữa nữa mà chỉ cần chuyên tâm cho việc quản lý và phát triển công việc.

Nhờ việc mở rộng cung cấp sữa bò tươi nên Khả Nhi không chỉ có thể giải quyết được vấn đề của bản thân mà còn có giải quyết được vấn đề việc làm thêm cho các sinh viên khó khăn trong trường. Nhờ đó cô cũng trở nên nổi tiếng trong trường, là tấm gương sinh viên nghèo vượt khó điển hình. Phóng viên của tập san trong trường có ý muốn phỏng vấn Khả Nhi, viết một bài báo ca ngợi cô với tựa đề “Hoa mai nở trong tuyết” nhưng Khả Nhi từ chối, thậm chí còn có ý tránh né. Có người cho rằng cô kiêu căng nhưng cũng có người khen ngợi thái độ khiêm tốn của cô. Trong thư gửi cho Tương Vũ, Khả Nhi có viết: “Tớ chỉ cảm thấy mấy tờ báo ấy thật phiền phức. Có lẽ tớ nên thuận theo xu thế chung, cao giọng kể lể là tôi phải cảm ơn sự nghèo khó và gian nan đã rèn rũa con người tôi trở nên như vậy. Nếu như có thể lựa chọn, có ai tình nguyện được rèn rũa trong khó khăn chứ? Tớ chẳng thấy biết ơn sự gian khổ chút nào. Con người bị bức bách đến bước đường cùng thường phải nghĩ cách mà sống tiếp. Tớ chỉ nghĩ làm thế nào để cho người thân của mình được sống hạnh phúc. Tớ làm tất cả mọi việc cũng chỉ là để mưu sinh mà thôi!

Một học kì nhanh chóng trôi qua. Vì nghỉ tết không có đơn đặt hàng nên Khả Nhi quyết định sẽ tạm thời dùng việc buôn bán, về quê ăn tết với bà và mẹ. Khả Nhi kiểm tra lại sổ tiết kiệm của mình trong học kì vừa qua, tất cả có 2300 tệ. Trong đầu Khả Nhi đã có dự tính sẵn: bà và mẹ lâu lắm rồi chưa được mua áo mới, vì vậy sẽ mua cho hai người một chiếc áo mùa đông thật tốt. Số tiền còn lại cũng đủ để cả nhà đón một cái tết thịnh soạn.

Mặc dù Khả Nhi đã nhiều lần vào thành phố nhưng mỗi lần đều là vì bàn bạc công việc, xong việc là vội vàng về trường nên cô chẳng biết gì về trung tâm thành phố hết. Mà tất cả các môn thi đều tập trung vào tuần sau. Phương pháp học tập của phần lớn các sinh viên đại học là: trước khi đi thi ra sức chép bài, chuẩn bị thi thì cố học thuộc lòng, thi xong thì ném sách vở đi. Thường ngày mọi người ai nấy đều chơi đùa thỏa thích, cứ đến khi thi mới vội vã vào học tập. Vì thế họ lấy đâu ra thời gian mà đi mua đồ với Khả Nhi trong lúc nước sôi lửa bỏng này. Nhưng nếu như đợi đến khi thi xong mới đi mua thì không kịp. Vé tàu về nhà của Khả Nhi được đặt mua chung với các đồng hương của mình, thời gian xe chạy là vào buổi tối đúng vào ngày thi hết môn cuối.

Khả Nhi đành phải hỏi thăm Lệ Na xem có nơi nào bán hàng chất lượng mà giá cả ưu đãi để tự đi mua. Lệ Na nói:

-Tớ quả thực biết rất nhiều nơi mua quần áo đẹp, biết rõ đường đi nhưng lại không thể chỉ rõ đường cho cậu. Quả thực không có thời gian chứ nếu không tớ đã dẫn cậu đi một chuyến!

Khả Nhi giở một tấm bản đồ ra rồi bảo:

-Cậu nói cho tớ biết nó nằm ở đâu là được rồi. Tớ sẽ tự tìm theo bản đồ!

-Thực ra cũng không phải là không có cách nào khác- Lệ Na đưa ý kiến: -Tớ nghe Chu Chính Hạo nói lớp Dương Phàm đã thi xong hết rồi, chỉ còn một môn tự chọn là chưa thi, nhưng phải đến thứ sáu tuần sau mới thi cơ. Chi bằng cậu đi hỏi anh ấy, xem xem anh ấy có thể dẫn cậu đi một chuyến không!

Khả Nhi có chút do dự:

-Để một anh chàng dẫn đi mua quần áo sao?

-Hài, là mua cho người lớn mà, có phải dẫn cậu đi mua quần áo lót đâu mà ngại? Hơn nữa nhà anh ấy cũng có người lớn, biết đâu lại có thể góp ý cho cậu. Dù sao cũng tốt hơn là để cậu một mình lơ mọ khắp nơi. Cậu đi hỏi anh ấy xem, nếu không được còn tìm cách khác!

Khả Nhi quyết định đi hỏi thử Dương Phàm xem sao. Sau nghi nghe xong mục đích đến tìm của Khả Nhi, Dương Phàm liền vui vẻ nhận lời:

-Ok, không vấn đề! Anh có một người họ hàng bán quần áo, em đưa số đo của bà và mẹ cùng với kiểu dáng mà em thích cho anh. Cuối tuần anh sẽ mang áo về cho em xem! Làm thế em đỡ phải mất công đi, để dành thời gian mà ở lại kí túc ôn tập!

Khả Nhi im lặng cân nhắc đề nghị của Dương Phàm. Mặc dù thường ngày cô vẫn học hành đầy đủ nhưng trước khi thi có thời gian ôn tập vẫn tốt hơn. Mặc dù vài trăm đồng tiền học bổng giờ chẳng thấm vào đâu so với thu nhập của Khả Nhi nhưng cô vẫn muốn giành được nó để dễ ăn dễ nói với bà và mẹ.

Thấy Khả Nhi không lên tiếng, Dương Phàm tưởng là Khả Nhi không yên tâm, anh vội vàng nói:

-Yên tâm đi! Anh sẽ mang về cho em xem trước, nếu như không đồng ý anh sẽ giúp em đổi lại! Dù sao cũng là của người nhà nên cũng dễ ăn nói hơn!

-Sao lại không yên tâm chứ, chỉ là em thấy làm phiền anh quá thôi!- vừa nói Khả Nhi vừa lấy ví tiền trong túi ra: -Khoảng bao nhiêu tiền hả anh? Nếu như chỗ này không đủ, em sẽ...

Dương Phàm đẩy bàn tay đang cầm tiền của Khả Nhi lại. Bàn tay của cô vẫn hơi lạnh như ngày nào. Anh vừa chạm phải cô lập tức rút tay lại:

-Đợi khi nào có quần áo rồi nói sau!

Đến chiều chủ nhật, quả nhiên Dương Phàm mang áo đến cho Khả Nhi. Hai chiếc áo hoàn toàn giống như ý của Khả Nhi. Chiếc áo mua cho bà là áo khoác nhưng, chiếc áo mua cho mẹ là chiếc áo làm bằng lông cừu...chất vải rất mềm mại, mặc vào vô cùng dễ chịu, lại rất đẹp nữa.

-Thế nào? Dương Phàm hỏi: -Em có hài lòng không?

-Có chứ, em rất thích!- Khả Nhi gật đầu lia lịa: -Bao nhiêu tiền, em lập tức trả anh!

-Đừng vội, tiền nhất định là phải đòi em rồi!- vừa nói Dương Phàm vừa giơ ra ba ngón tay: -Ba trăm đồng, không hơn không kém một xu! Mau moi tiền ra đây!

9. Chương 06

Khả Nhi bán tín bán nghi:

-Sao lại rẻ vậy?

-Đương nhiên rồi!- Dương Phàm mặt không hề biến sắc: -Anh đã ra tay thì gạo xay ra cám! Bác ấy đã để cho anh hai cái áo này với giá ưu đãi đấy! Thích chứ hả? Nào, mau nói vài câu dễ nghe xem nào!

Nổi nghi ngờ trong đầu Khả Nhi biến mất, cô vừa rút tiền trong ví vừa nói:

- Anh thật là thông minh tài giỏi, đẹp trai quyến rũ, độc nhất vô nhị...

Dương Phàm gật đầu hài lòng:

-Câu này anh thích nghe đấy! Nào, cô bé, hôn anh cái nào!

-Được!-Khả Nhi cười ngọt ngào rồi ghé sát vào bên má của Dương Phàm. Bỗng nhiên một tiếng gầm lớn như tiếng gầm của sư tử vang lên bên tai Dương Phàm: -Anh biến đi càng xa càng tốt cho tôi nhờ!

-Oa, quả nhiên không phải hạng dễ bắt nạt- Dương Phàm xoa xoa tai: -Sao trước mặt người khác em hiền như bụt mà trước mặt anh em chẳng khác gì con sư tử cái thế hả?

-Em có một cô bạn thân tên là Triệu Tương Vũ. Cô ấy rất xinh đẹp, ai cũng khen cô ấy vừa xinh đẹp vừa dịu dàng.

-Hơ?- Dương Phàm vẫn chưa hiểu ý của Khả Nhi.

Khả Nhi thở dài: -Nhưng mà trước mặt em cô ấy chẳng dịu dàng cũng chẳng hiền lành chút nào. Có một lần, cô ấy mặc một cái áo nhung màu trắng rồi hỏi em có đẹp không. Em bảo là nhìn xa giống gấu trắng bắc cực, lại gần quả nhiên đúng là gấu bắc cực. Kết quả là cô ấy lao đến tấn cho em một trận!

-Sau đó thì sao?

-Sau đó em hỏi cô ấy câu hỏi y hệt của anh lúc này!

-Cô ấy nói gì?

-Cô ấy ngửa cổ lên trời cười ba tiếng : ha ha ha rồi bảo, giả vờ hiền lành để cho người ngoài xem thôi. Cậu là chị em tốt của tớ, mà đã là chị em tốt thì cần gì giả vờ cho phí công!

Dương Phàm vẫn chưa hiểu ý của Khả Nhi:

-Em có ý gì hả?

-Ý của em là: Em đã truyền đạt nguyên văn câu nói của cô ấy cho anh nghe, anh có cần em ngửa cổ lên trời cười ba tiếng ha ha ha nữa không?

-Chị em, chị em...-Dương Phàm lúc này mới vỡ lẽ, anh nghiêng răng, gằn giọng: -Em thật nham hiểm!

Khả Nhi cười khanh khách rồi nhanh chân chạy vào kí túc xá.

Về đến phòng, Diệp Phi và Khương Lan thấy hai chiếc áo đẹp như vậy mà chỉ có ba trăm tệ nên vô cùng kinh ngạc, kêu ầm lên là muốn mua hai cái áo như vậy nên cứ bám lấy Khả Nhi đòi Khả Nhi phải hỏi hộ xem Dương Phàm mua chúng ở đâu.

Tang Lệ Na giở nhãn hiệu của hai chiếc áo ra xem rồi “Hả” một tiếng rõ to:

-Khả Nhi, đích thị là Dương Phàm có ý với cậu rồi!

Khả Nhi vốn đã nghi ngờ, giờ nghe thấy Lệ Na nói như vậy liền hoang mang hỏi:

-Thế hai chiếc áo này khoảng bao nhiêu tiền?

-Quần áo của thương hiệu này chỉ có bán ở các bách hóa lớn, hơn nữa xưa nay chưa bao giờ giảm giá! Đừng nói là ba trăm tệ, ngay cả ba nghìn tệ chưa chắc đã mua nổi!- nói rồi Lệ Na cười đầy ngụ ý: -Dương Phàm đã có lòng với cậu như vậy thì trước mặt anh ấy cậu cứ làm như không biết, đừng phụ lòng người ta!

Khả Nhi lặng lẽ gấp hai chiếc áo lại rồi cầm sổ tiết kiệm ra ngân hàng rút hết tài khoản tiết kiệm của mình ra

Chương 6: Đứng động vào cô ấy

Lúc Khả Nhi đến phòng của Dương Phàm, anh đang ngồi chơi cờ vây với Giang Ba. Nhìn thấy Khả Nhi đến, Dương Phàm liền bảo:

-Em ngồi xuống đâu đó đi, đợi anh chơi nốt ván cờ này đã!- nói rồi Dương Phàm quay lại nhìn bàn cờ, lông mày nhíu lại tập trung suy nghĩ.

Khả Nhi lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh quan sát hai người đánh cờ. Cô không biết chơi cờ vây, nhìn vào bàn cờ hồi lâu mà vẫn không hiểu chơi như thế nào nên Khả Nhi có chút chán nản. Ánh mắt cô rời khỏi bàn cờ rồi bất giác dừng lại trên khuôn mặt của Dương Phàm. Lúc Dương Phàm tập trung suy nghĩ, hai lông mày nhíu lại, khuôn mặt lúc nhìn nghiêng chẳng khác gì một bức tượng được điêu khắc kì công với những đường nét rất tỉ mỉ và rõ ràng. Khả Nhi cũng giống như phần lớn những người khác, thích nhìn chăm chú vào con người hoặc sự vật là hiện thân của cái đẹp. Nhìn Dương Phàm, cô nghĩ ngay đến bốn từ “khô ngô tuần tú”.

Dương Phàm đi một nước cờ rồi ngoảnh sang mỉm cười với Khả Nhi. Khả Nhi cũng mỉm cười đáp lại.

Giang Ba ném mấy con cờ trong tay xuống rồi bảo:

-Thôi, không thể đánh nổi nữa!

-Sao thế? Sợ thua rồi chưa gì?- Dương Phàm nheo nheo mắt.

-Hai mắt của các người...-Giang Ba vừa nói vừa chỉ vào Dương Phàm và Khả Nhi: -Hai người các người đầu mày cuối mắt như vậy rõ ràng là đang chọc tức một kẻ cô độc như tôi. Thôi đủ rồi, tôi sẽ tự giác một chút, không ở đây làm kì đà cản mũi nữa!- dứt lời Giang Ba liền cười hi hi rồi bỏ ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Dương Phàm và Khả Nhi.

-Cái thằng ranh này, sắp thua rồi nên bày đặt nọ kia, mặc kệ nó đi!- lúc nói câu này Dương Phàm không quay sang nhìn Khả Nhi mà chỉ chăm chú phân loại những quân cờ trắng đen và bỏ vào hai cốc khác nhau.

- Anh Dương Phàm...- Khả Nhi khẽ gọi.

-Ơi?- Dương Phàm ngẩng đầu.

-Em muốn hỏi một chút, hai chiếc áo đấy giá bao nhiêu?

Bàn tay đang nhặt các quân cờ của Dương Phàm chợt khựng lại. Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm phải đôi con ngươi đen láy của Khả Nhi. Khuôn mặt Dương Phàm bất giác đỏ lựng lên: -Anh...anh không biết mua quần áo nên đã nhờ chị họ mua giúp. Trước khi mua anh đã dặn chị ấy chỉ mua loại bình thường, giá cả không quá cao. Nhưng mà chị ấy...hài...Xin lỗi em!

-Hai chiếc áo ấy rất đẹp, em rất thích!-Khả Nhi mỉm cười, nhìn có vẻ rất vui: -Nói thực lòng nếu tự đi mua có lẽ em chẳng nỡ mua những cái áo đắt như vậy đâu, cũng may nhờ có chị họ anh giúp em hạ quyết tâm này! Phiền anh nói cảm ơn chị họ anh giúp em!

Dương Phàm có chút kinh ngạc:

-Em không nổi giận à?

-Tại sao phải nổi giận chứ?- đôi mắt của Khả Nhi mở to, miệng tươi cười bảo: - Mua được cho bà và mẹ một cái áo đẹp như vậy cũng đáng lắm chứ! Nếu như có thể, em vẫn muốn mua cho họ càng nhiều quần áo tốt hơn!

Dương Phàm thở phào nhẹ nhõm. Chưa kịp nheo miệng cười Dương Phàm đã thấy Khả Nhi móc từ trong túi ra một xấp tiền và đặt lên bàn trước mặt anh:

-Trừ đi tiền xe cộ về quê, đây là tất cả số tiền mà em có. Giờ em chỉ có thể trả trước anh ngần này thôi, số còn lại đợi nghỉ tết xong em sẽ trả nốt cho anh!

Nụ cười trên môi biến mất, Dương Phàm dán mắt vào xấp tiền giấy trước mặt, khẽ lên tiếng: -Nhất định phải vạch rõ ranh giới như vậy sao?

-Anh hiểu nhầm ý của em rồi!- Khả Nhi thành khẩn: -Anh đã giúp em rất nhiều lần rồi, mặc dù em chưa từng nói một lời cảm ơn với anh nhưng trong lòng em luôn khắc ghi điều đó. Trên đời này không có ai sinh ra để hi sinh vì người khác hết, cũng không có ai có thể thoải mái đón nhận tất cả mọi việc mà người khác làm cho mình. Cái nợ ân tình tạm thời em chưa trả được, em đành phải nợ lại anh. Sau này có cơ hội nhất định em sẽ trả. Còn nợ tiền nhất định phải trả, ít nhất cũng có thể khiến cho em yên tâm một chút!

Dương Phàm đẩy xấp tiền trên bàn về phía Khả Nhi:

-Nếu coi anh là bạn thì đừng làm thế này! Hoặc là lấy tiền lại, hoặc là trả lại áo cho anh!

-Dương Phàm- Khả Nhi khẽ thở dài:-Đừng thương hại em nữa! Thực ra cái cảm giác bị người khác thương hại chẳng dễ chịu chút nào!

-Anh? -Dương Phàm mở to đôi mắt: -Thương hại em á?

Khả Nhi mỉm cười:

-Em cảm thấy bản thân mình thật may mắn vì đi đến đâu em cũng gặp những người tốt!

Dương Phàm ngồi ngây ra ở trên ghế, thậm chí còn không biết Khả Nhi đã đi về từ lúc nào. Lúc Chu Chính Hạo bước vào phòng, nhìn thấy Dương Phàm đang ngồi ngây ra trước xấp tiền đặt trước mặt, anh liền xòe bàn tay ra khua khua trước mặt Dương Phàm:

-Này, này, đây là cái gì?

-Tiền.

-Đúng- Chu Chính Hạo gật đầu: -Đây đúng là tiền. Nhưng cậu đâu cần phải say đắm nó đến mức này đâu!

Dương Phàm vẫn không ngẩng đầu lên, miệng thốt ra một câu:

-Cô ấy cái gì cũng tốt, chỉ có điều... tính cách quá cứng cỏi!

-Hả?- Chu Chính Hạo chồm người lại gần, nhìn chăm chăm vào Dương Phàm rồi sờ lên trán Dương Phàm xem anh có sốt không.

Dương Phàm bực mình gạt tay của bạn ra rồi bảo:

-Cô ấy nói là tôi đang thương hại cô ấy! Người khó khăn trên đời này nhiều như quân Nguyên, bảo tôi phải thương hại tất cả bọn họ thì sống thế quái nào được? Cô ấy tưởng tôi là ông thánh chắc?

-À...- cuối cùng thì Chu Chính Hạo cũng hiểu ra Dương Phàm đang nói cái gì. Chu Chính Hạo chỉ tay vào mặt Dương Phàm cười lớn: -Thằng ranh, còn nói là không thích nữa thôi?

-Thích rồi thì làm sao?- Dương Phàm cúi đầu ừ ừ: -Cậu nói xem, rõ ràng là cô ấy rất thông minh, sao trong vấn đề này lại ngốc nghếch đến vậy?

-Ngốc nghếch càng hay! Nếu cô ấy mà thông minh lão luyện, kinh nghiệm phong phú trong vấn đề này thì cậu thảm rồi!- Chu Chính Hạo nháy mắt với Dương Phàm: -Chưa bao giờ theo đuổi con gái chứ gì? Bối tôi làm sư phụ đi!

Thi liền năm môn khiến cho ai nấy tối tăm mặt mũi. Môn thi cuối cùng vừa kết thúc là Hà Mạn Tuyết lập tức vứt sách vở sang một bên rồi nằm bò ra giường:

-Tở đi ngủ đây! Tở phải ngủ bù, tở phải ngủ bù mới được!

Khả Nhi vừa cố sức kéo Hà Mạn Tuyết ra khỏi giường vừa giục:

- Tuyết Mạn, chúng ta phải đi cho kịp tàu hỏa!

Hà Mạn Tuyết cùng đường với Khả Nhi. Hai người ở cùng một tỉnh nhưng Hà Mạn Tuyết ở trong thành phố còn Khả Nhi ở trong một huyện nhỏ. Tàu hỏa xuất phát từ Bắc Kinh sẽ đến thành phố nơi Hà Mạn Tuyết ở trước rồi mới đến huyện của Khả Nhi. Vì vậy hai người đương nhiên trở thành bạn đồng hành của nhau.

Dưới sự giúp đỡ của Khả Nhi, Hà Mạn Tuyết cuối cùng cũng sắp xếp xong hành lí. Hai người đeo ba lô hành lí lên vai rồi bắt đầu khởi hành. Hai người vừa đi đến cầu thang thì Diệp Phi vội vàng gọi to:

-Khả Nhi, Khả Nhi ơi...

Khả Nhi ngoảnh đầu lại, thấy Diệp Phi tay cầm ống nghe điện thoại, thò đầu ra ngoài gọi với theo:

-Điện thoại, cậu có điện thoại đấy!

-Mạn Mạn, cậu xuống lầu đợi tớ tí nhé!- nói xong Khả Nhi liền chạy về phòng nhận điện thoại: -A lô, ai đấy ạ?

-Anh đây... - trong điện thoại vang lên giọng nói của Dương Phàm.

-Ồ...- Khả Nhi mỉm cười: -Có chuyện gì không anh?

-Không có gì, em thi xong chưa?

-Hôm nay vừa thi xong, em đang chuẩn bị về nhà!

-Em đi xe lúc mấy giờ, anh...

Hà Mạn Tuyết ở dưới lầu lớn tiếng giục Khả Nhi:

-Khả Nhi ơi, nhanh lên! Cả hội đồng hương chỉ còn chờ mỗi cậu thôi đấy!

-Em phải đi ngay mới kịp, không còn thời gian nói chuyện với anh nữa đâu! Em đi nhé! Bye bye!- dứt lời, Khả Nhi liền dập điện thoại và chạy như bay xuống dưới lầu.

Ở đầu dây bên kia, Dương Phàm tay cầm điện thoại đang ngẩn ngơ như người mất hồn. Anh vốn định sẽ đưa Khả Nhi ra ga tàu hỏa. Nhưng còn chưa kịp mở miệng thì cô đã cúp máy mất rồi.

-Sao rồi? -Chu Chính Hạo cẩn thận quan sát sắc mặt của bạn.

-Tôi nghĩ...- Dương Phàm từ từ đặt điện thoại xuống: -Không nên động chạm tới cô ấy thì hơn!

-Đùa à? Vừa mới gặp một chút trắc trở mà đã nản lòng rồi sao?- Chu Chính Hạo mặt mày hậm hực: -Tôi nói cho cậu biết, nếu thích thì mau mà ra tay đi, nếu không đợi khi kẻ khác cướp mất rồi, cậu chỉ còn nước nén đau thương mà chúc phúc cho người ta thôi!

Dương Phàm bực mình gất lên:

-Thế cậu có dám khẳng định chẳng có chút tình cảm nào với Lệ Na không? Sao còn chưa thấy cậu ra tay gì thế hả?

-Một chuyện bí mật như vậy mà cậu cũng nhìn ra được à?-Chu Chính Hạo ngại ngần xoa xoa đầu: -Tôi với cô ấy lớn lên bên nhau, nói là chẳng có chút tình cảm nào là nói dối. Căn cứ trên mối giao tình giữa hai nhà chúng tôi, nếu như tôi có gì với cô ấy thì chắc chắn tôi phải cưới cô ấy thôi! Nhưng giờ tôi mới hai mươi tuổi, đến lúc tốt nghiệp đại học mới 22. Trên đời này còn bao nhiêu thứ tôi chưa được nếm trải. Lấy vợ là chuyện cả đời, ai lại định sẵn chuyện cả đời sớm như vậy?- nói đến đây, ánh mắt của Chu Chính Hạo trở nên mờ mịt: -Ai biết được sau này còn có gì thay đổi hay không? Ngộ nhờ phát hiện ra hai đứa hoàn toàn không hợp nhau, hoặc là cảm thấy hối hận thì phải làm thế nào?

Dương Phàm trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

-Tôi cũng giống như cậu! Đã sớm biết cô ấy là một người chân thành nhưng lại rất kiên cường, nếu như cô ấy cảm thấy không thích thì có thể coi đó như một trò đùa...Nhưng giờ đây chính bản thân tôi cũng không dám khẳng định bản thân có thể làm được trò trống gì, cơ sao còn phải lôi người khác xuống bùn chung với mình?

Chu Chính Hạo nhìn Dương Phàm bảo:

-Nói cho cùng vẫn là chưa đủ thích! Nếu như tình yêu thực sự đã làm tối tăm đầu óc thì cậu chẳng thể suy nghĩ được nhiều đến thế đâu!

Dương Phàm trầm ngâm không nói.

Tàu hỏa xuất phát từ 6 giờ 50 phút tối. Khả Nhi và các bạn đồng hương không nỡ bỏ tiền ra mua ghế nằm nên cả bọn mười mấy người đành chen chúc trong khoang ghế cứng. Lên xe chưa đầy nửa tiếng cả lũ đã túm năm túm ba để chơi tú lơ khơ. Khả Nhi vốn không biết chơi trò này nhưng sau một hồi ngồi bên cạnh quan sát, cô dần dần nắm được luật chơi. Đúng lúc ấy thì Hà Mạn Tuyết có vẻ hơi mệt nên Khả Nhi liền vào thay chân. Khả Nhi học rất nhanh, càng chơi càng thích thú đến nỗi chẳng thể ngừng chơi.

Hà Mạn Tuyết nghỉ một hồi hết mệt liền đòi vào chơi lại nhưng Khả Nhi không nghe. Hà Mạn Tuyết đành ngồi ủ ê ở bên cạnh than thở:

-Khả Nhi à, cậu cái gì không học, lại đi học chơi tú lơ khơ! Như thế này là sa ngã, sa ngã đấy cậu có hiểu không hả?

Khả Nhi nghiêm nghị đáp:

-Tớ không xuống địa ngục thì ai xuống? Tớ phải dùng sự sa ngã của mình để cứu vớt cậu khỏi sự sa ngã!

Hà Mạn Tuyết nói không lại Khả Nhi đành ôm đầu than thở. Người chây lì cô gặp không ít, nhưng chây lì như Khả Nhi thì đây là lần đầu tiên cô gặp phải.

Mười giờ sáng hôm sau, tàu hỏa đến thành phố nơi Hà Mạn Tuyết sống. Cô kéo tay Khả Nhi ra vẻ quyến luyến, nước mắt lưng tròng: -Khả Nhi, cậu phải nhớ kĩ, đừng có nói chuyện với người lạ, đừng có ăn đồ ăn

của người lạ! Ôi đứa bé tội nghiệp, còn phải ngồi tàu một mình thêm ba tiếng đồng hồ nữa, bảo tôi làm sao mà yên tâm cho được...

Những hành khách đứng bên ngoài cửa nghe thấy Hà Mạn Tuyết nói vậy cũng phải sờn gai ốc. Khả Nhi mím môi dồn sức đá Hà Mạn Tuyết ra khỏi xe, miệng lầu bầu:

-Biến đi!

Sau hành trình dài 17 tiếng đồng hồ, cuối cùng Khả Nhi cũng về đến nhà. Ngồi suốt một ngày một đêm khiến cho cô cảm thấy rất mệt mỏi. Nhà Khả Nhi vẫn nghèo khó y như trước nhưng cũng vẫn ấm áp y như trước. Trên mặt bà ngoại đã có thêm vài nếp nhăn, trên đầu mẹ đã có thêm vài sợi bạc. Khả Nhi nhủ thầm: Bà và mẹ hãy cho con thêm chút thời gian, con nhất định sẽ làm cho cuộc sống của chúng ta ngày càng tốt hơn!

Người nhớ nhung đến bạn ở đâu thì đó chính là nhà của bạn. Chỉ ở nơi nào có hai người thân yêu nhất này thì nơi ấy mới chính là nhà, là bến đỗ tránh bão của Khả Nhi.

Mùa đông năm nay thực sự rất lạnh, hai chiếc áo khoác mà Khả Nhi mang về trở nên hữu dụng. Nhìn bà ngoại và mẹ mặc chiếc áo khoác ấm áp, trong lòng Khả Nhi cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

10. Chương 07

Chương 7: Âm mưu bại lộ

Tháng đầu tiên của học kì hai năm nhất, công việc của Khả Nhi càng trở nên mỹ mãn khi đơn đặt hàng tăng lên gấp ba so với trước tết. Nếu như cứ tiếp tục đảm bảo được chất lượng phục vụ như thế này, thu nhập của Khả Nhi mỗi tháng có thể lên đến ba nghìn nhân dân tệ, tương đương với lương tháng của một nhân viên công chức bậc trung trong xã hội. Đây có thể coi là một thu nhập khá quan trọng đối với một sinh viên làm thêm như Khả Nhi. Sau khi tính toán các đơn hàng xong, Khả Nhi vui vẻ nói:

-Chúng ta sau này cũng trở thành người có tiền rồi!

Khương Lan nhìn Khả Nhi bằng đôi mắt sùng bái:

-Khả Nhi đúng là một thiên tài...- Sau đó cô đưa tay lên ôm mặt ủ ê, đôi môi cong lên: -Tại sao tớ lại là một kẻ ngu ngốc và bắt tài cơ chứ?- Học kì trước, mặc dù Khả Nhi bận rộn với việc kiếm tiền nhưng việc học của cô vẫn không hề sa sút, điểm trung bình các môn đứng thứ hai trong lớp, giành được học bổng loại A. Ngoài Khả Nhi ra, Diệp Phi và Tống Diễm cũng lần lượt giành được học bổng loại B và loại C. Hà Mạn Tuyết và Tang Lệ Na mặc dù không giành được học bổng nhưng cũng xếp loại khá trong lớp. Cả phòng chỉ có một mình Khương Lan có kết quả kém nhất. Mặc dù không đến nỗi phải thi lại nhưng cũng bị xếp thứ mười từ dưới lên. Điều này khiến cho cô cảm thấy vô cùng mất mặt. Hôm biết điểm thi, cô đã ca cẩm suốt cả buổi tối rồi.

Khả Nhi an ủi:

-Em gái à, thi cử không như ý nhưng tình cảm được như ý. Lúc nhàn rồi thì đừng nghĩ đến chuyện thi cử làm gì, dành thời gian mà nhớ đến anh Bân của cậu ấy.

Vừa nhắc đến anh bạn trai cao to, đẹp trai Trần Văn Bân là Khương Lan lập tức cười tươi như hoa. Các cô gái phòng 312 ai nấy đều xinh đẹp, mỗi người một vẻ. Vì vậy những kẻ theo đuổi liên tục viếng thăm, hết lượt này đến lượt khác. Các cô gái phòng 312 cũng thường nằm bò trên giường và suy đoán xem ai sẽ là người có bạn trai đầu tiên. Ban đầu mọi người đều cho rằng Lệ Na là người có khả năng cao nhất. Nhưng về sau thấy Chu Chính Hạo chẳng có chút động tĩnh gì nên họ chuyển sang cho rằng Khả Nhi và Dương Phàm có khả năng rất cao. Nhưng hình như Khả Nhi chỉ có hứng thú đối với tiền bạc. Những anh chàng đẹp trai như hoa trong mắt cô vẫn không đủ sức hấp dẫn bằng một tờ giấy một trăm tệ. Thất vọng, mọi người mở to mắt dồn sự chú ý vào Tống Diễm.

Ba người bọn họ thường được coi là hoa khôi của học viện kinh tế, khiến cho bao chàng trai phải ngơ ngác. Nhưng đoán già đoán non mãi, cuối cùng chẳng ai ngờ rằng Khương Lan, cô gái nhỏ tuổi nhất, đơn thuần nhất lại là người ra hoa đầu tiên. Bạn trai của cô còn là một thành viên trong đội bóng rổ.

Trong đợt thi đấu bóng rổ giữa các trường, Tang Lệ Na thường xuyên lôi kéo bạn cùng phòng đi cổ vũ cho Chu Chính Hạo. Nhưng thật không may, nụ hoa của Lệ Na chưa kịp nở thì Khương Lan và Trần Văn Bản đã trao tình cảm cho nhau rồi. Tang Lệ Na nửa thật nửa đùa bảo rằng hóa ra Trần Văn Bản thích loại con gái ngây thơ nên mới chọn cô gái có điều kiện kém nhất trong phòng. Nhưng Khả Nhi lại cảm thấy Trần Văn Bản rất có con mắt, Khương Lan vừa ngây thơ vừa đáng yêu, tính tình chân thành, nhiệt tình và hoạt bát, hơn nữa Khương Lan ngày càng trở nên xinh đẹp hơn.

Nhưng vui vẻ chưa đầy mười phút là Khương Lan lại nhăn nhó:

-Học kì trước ít môn mà tớ còn suýt phải thi lại. Học kì này nhiều môn gấp đôi, chẳng may phải thi lại hay học lại môn nào thì thật mất mặt! Khả Nhi, cậu chỉ cho tớ bí quyết thi cử đi! Tớ không tham điểm cao, chỉ cần không bị đội sổ là được!

-Em gái à- Diệp Phi trình trọng nói: -Trên đời này làm gì có cái gì không làm mà được hưởng đâu? Cậu nhìn xem hai người đạt học bổng loại A trong lớp mình là ai thì cậu sẽ biết họ đã phải bỏ ra công sức như thế nào để có được thành quả ấy?

Trong lớp có hai người đạt học bổng loại A, Khả Nhi là một trong hai người đó. Người còn lại chính là Từ Quang Tông. Hai người họ đều là những người luôn chăm chú nghe giảng và ghi chép bài cẩn thận ở trong lớp. Lúc gần thi, vở ghi của cả hai đều bị các bạn trong lớp mượn để chép lại. Khương Lan nghĩ ngợi một hồi rồi cảm thấy rất khâm phục Khả Nhi và Từ Quang Tông. Cô tự kiểm điểm bản thân:

-Kể từ bây giờ tớ sẽ không trốn học nữa. Lúc vào lớp tớ sẽ không ngủ gật, tớ sẽ học tập Khả Nhi và Từ Quang Tông, ngồi lên bàn đầu để nghe giảng và chép bài.

Tống Diêm cười bảo:

-Xem cậu kiên trì được bao nhiêu ngày?

Khương Lan hào khí ngút trời:

-Khả Nhi được bao nhiêu ngày thì tớ được bấy nhiêu ngày! Tớ phải học hỏi tấm gương của Khả Nhi!

-Người ta có động lực tinh thần cổ vũ, anh Bản của cậu có lên lớp với cậu không?- Tống Diêm cố ý liếc sang Khả Nhi rồi nói tiếp:

-Khả Nhi, theo tớ thì Từ Quang Tông cũng được, có tiền năng đấy!

Sau nửa năm làm sinh viên, ai nấy đều có sự thay đổi. Nhưng người thay đổi nhiều nhất chính là Từ Quang Tông. Có lẽ cuộc sống sinh viên thực sự rất phù hợp với cậu ta. Chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi, Từ Quang Tông đã rũ bỏ được bộ dạng quê mùa của mình, ăn mặc gọn gàng, trông rất phong độ. Nói như Lệ Na thì Từ Quang Tông giống như một cái bánh gai quê mùa rừng mình biến thành một cái bánh Hamburger ngon lành. Khả năng ăn nói của Từ Quang Tông cũng ngày càng khá lên, hoàn toàn chẳng còn chút ngại ngùng, xấu hổ như đợt mới vào đại học nữa. Từ Quang Tông luôn cư xử rất lịch sự và lễ độ đối với các bạn gái trong lớp bất kể là xinh hay xấu. Vì vậy mỗi lần nói chuyện về con trai trong lớp, bọn con gái thường mang Từ Quang Tông ra để bàn bạc. Ai nấy đều có đánh giá cao về Từ Quang Tông. Không chỉ có vậy, Từ Quang Tông sau khi gia nhập vào hội sinh viên như cá gặp nước, chủ tịch và trưởng ban của hội sinh viên đều có đánh giá rất tốt về Từ Quang Tông, ngay cả lãnh đạo của học viện cũng có đánh giá tốt về cậu ta. Tống Diêm và Tang Lệ Na từng bàn luận ở phòng là sinh viên năm nhất rất có thể được bầu vào chức vụ chủ tịch hội sinh viên, và Từ Quang Tông chính là ứng cử viên sáng giá cho chức vụ này.

Sau lần Từ Quang Tông giúp đỡ Khả Nhi, hai người có mối quan hệ khá tốt đẹp. Thỉnh thoảng Khả Nhi vì bận rộn mà nghỉ học, Từ Quang Tông thường chủ động đưa vở ghi chép cho Khả Nhi mượn. Trước khi thi học kì, Từ Quang Tông có được một số đề thi của những năm trước, cậu cũng chủ động phô tô thêm một bản cho Khả Nhi. Từ Quang Tông làm việc trong hội sinh viên, cần phải lấy lòng trưởng ban nên không tránh khỏi những lần đi ăn đi uống. Do vậy mỗi khi gặp khó khăn về kinh tế, Từ Quang Tông lại đến nhờ Khả Nhi chi viện. Đương nhiên, Từ Quang Tông có vay có trả đầy đủ. Từ Quang Tông từ trước đến nay

chưa bao giờ bày tỏ cái gì trước mặt Khả Nhi, mà Khả Nhi cũng không muốn có bạn trai trong khi còn đang học đại học. Hai người chỉ đơn thuần là bạn bè thân thiết, nhưng trong con mắt của người ngoài lại không phải như vậy.

Bởi vì trong lòng trong sáng nên Khả Nhi chẳng để tâm xem mọi người nghĩ thế nào. Con người là như vậy đấy, có những chuyện bạn càng giải thích thì người khác càng nghĩ rằng bạn đã bị nói trúng tim đen. Nhưng nếu không giải thích họ lại cho rằng nói đúng nên bạn chẳng còn gì để nói. Vì vậy nghe Tống Diễm nói vậy, Khả Nhi chẳng mất công giải thích làm gì mà chỉ hùng hồn vỗ ngực, nói đùa với các bạn:

-Thiên tài đã ở đây rồi, tiềm năng để làm cái gì?- dứt lời Khả Nhi liền ôm ngực nhăn mặt.

Hà Mạn Tuyết bật cười:

-Làm gì thế hả? Định học Tây Thi ôm ngực kêu la chứ gì?

-Không cẩn thận lỡ tay đập mạnh quá! Cũng may là Cup C nên cũng đỡ hơn chút!

Hà Mạn Tuyết tức mình gắt:

-Cup C thì có gì mà ghê gớm chứ? Tổ hận cup C...- Mặc dù có thân hình tương đối cao và cân đối nhưng có một điểm khiến cho cô cảm thấy không hài lòng đó chính là bộ ngực “màn hình phẳng” của mình, hay còn gọi là “Thái Bình công chúa”... -Thật là đáng ghét, dám mang ngực cup C ra để chọc tức mình!- Hà Mạn Tuyết bất mãn.

Khả Nhi nhún vai tỏ vẻ vô tội:

-Là do mẹ tổ tạo ra đấy chứ, đâu phải là lỗi của tớ! Tha lỗi cho tớ nhé!

-Hôm nay là thứ bảy, cậu không phải đi làm gia sư, vậy thì mời tớ ăn cơm đi! Ăn uống no say rồi tớ sẽ tha lỗi cho cậu!

-Được thôi!- Khả Nhi vui vẻ nhận lời: -Đi ăn gì nào?

-Ăn canh đu đủ đi!- Khương Lan thật thà lên tiếng: -Nghe nói ăn cái đó tốt cho vòng ngực!

-Khương Lan, cậu...-Khả Nhi nghiêng răng kèn kẹt vì tức tối: -Đợi tuần sau Trần Văn Bân mời chúng ta đi ăn uống, tớ sẽ xử đẹp anh ta cho coi!

Theo luật của phòng 312, bất kì người nào giành được học bổng cao nhất sẽ phải mời cả phòng đi ăn một bữa, người nào có bạn trai thì bạn trai của người ấy sẽ phải mời cả phòng đi ăn một bữa hoành tráng. Bạn trai của Khương Lan vốn dĩ hẹn cả phòng vào tối thứ bảy tuần này nhưng về sau mới biết hôm đó đội bóng rổ ăn mừng chức vô địch của đội nên đành phải lùi lại thứ bảy tuần sau, thay vào đó, Khả Nhi sẽ mời cả phòng đi ăn trước.

Khả Nhi mặc dù tiết kiệm nhưng không hề keo kiệt. Hơn nữa khi mới triển khai công việc đặt sữa tươi, cả phòng đã hết lòng giúp đỡ cô, thế nên cô đã muốn mời cả phòng đi ăn từ lâu rồi. Địa điểm ăn uống là nhà hàng của bố mẹ cô bé mà Khả Nhi đang làm gia sư. Bà chủ thấy Khả Nhi đến liền tỏ ra vô cùng nhiệt tình, còn dành cho Khả Nhi một phòng ăn lịch sự nhất.

Khương Lan thò đầu ra cửa sổ nhìn ra xung quanh:

-Hình như tớ có nghe Văn Bân nói tối nay bọn anh ấy cũng ăn uống ở nhà hàng này. Không biết có gặp không nữa?

Diệp Phi gõ nhẹ vào đầu Khương Lan:

-Trọng tình quên bạn! Cậu có thể tạm thời quên đi anh bạn trai của mình được không? Không có lại khiến cho cả phòng nổi đóa lên bây giờ!

Các cô gái trong phòng đang hào hứng gọi món thì tiếng ồn từ phòng bên cạnh vọng sang. Khả Nhi nghe được loáng thoáng vài câu, hình như có liên quan gì đó đến phòng ăn bên này. Cô nháy mắt bảo Diệp Phi:

-Chúng ta ra ngoài xem sao!

Đứng trong phòng khách hiện giờ là mười nam sinh, một nam sinh dáng người to cao trong số đó đang nói chuyện với bà chủ nhà hàng:

-Phòng ăn đó rõ ràng là chúng tôi đã đặt trước rồi, tiền đặt phòng cũng trả rồi. Bây giờ bà lại nói là không còn, làm ăn kiểu gì vậy hả?

Bà chủ nhà hàng toát mồ hôi hột, vội vàng giải thích:

-Xin lỗi, thực sự xin lỗi các cậu, tôi nhất thời quên mất chuyện này. Hiện giờ tạm thời chúng tôi không còn bàn trống. Hay như thế này đi: tôi cho dựng bình phong xung quanh một cái bàn ở giữa phòng khách, tạo một không gian riêng cho các cậu. Toàn bộ chi phí ngày hôm nay chúng tôi sẽ giảm giá 20%.

-Tại sao bà không để cho mấy người ở trong phòng ăn ra ngồi ở phòng khách? Giảm giá 20% cho họ cũng được! Cái phòng ăn này dù sao cũng là chúng tôi đặt trước rồi, làm ăn phải giữ chữ tín chứ!

-Như vậy...- bà chủ cửa hàng vô cùng khó xử.

Khả Nhi lên trước vài bước nói với bà chủ:

-Bà chủ ơi, nếu đã có người khác đặt rồi vậy thì cứ để bọn cháu ra ngoài cũng được!

Giọng nói của Khả Nhi trong veo lại rất êm tai. Mấy nam sinh đứng đó liền quay đầu lại nhìn. Khả Nhi lập tức nhìn thấy Dương Phàm đang đứng trong đám người đó. Người như Dương Phàm, cho dù có đứng giữa một đám những anh chàng đẹp trai trong đội bóng rổ cũng khiến cho người khác khó mà thờ ơ. Học kì mới đã bắt đầu được gần một tháng rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp lại anh. Mấy lần Khả Nhi đến phòng của Dương Phàm trả tiền nhưng anh đều không có ở đó. Mấy lần gọi điện thoại sang anh đều nói đang bận, chưa nói được hai câu đã vội vàng dập máy. Cuối cùng, vì bất đắc dĩ Khả Nhi đành phải nhờ Giang Ba gửi lại tiền cho anh.

Vừa nhìn thấy Khả Nhi, Dương Phàm có vẻ hốt hoảng. Anh ngây người trong giây lát:

-Là em à?

-Đúng, là em!- nói xong câu đó, Khả Nhi không nhịn được cười. Cô biết mình nói câu đó là thừa. Có lẽ là bởi vì đã quá lâu không gặp nên không biết phải nói cái gì nữa.

Bà chủ cửa hàng thở phào nhẹ nhõm:

-Hóa ra đều là người quen cả. Là người quen thì dễ nói chuyện thôi mà!

Sau khi bàn bạc, mọi người quyết định sẽ cùng ăn tối. Có các cô gái xinh đẹp đứng trước mặt, các anh chàng trong đội bóng rổ ai nỡ từ chối. Mặc dù không có ý đồ gì khác nhưng được ăn cơm chung với các người đẹp quả là chuyện đáng mừng. Khương Lan và Lệ Na đương nhiên không có ý kiến phản đối, mấy cô gái còn lại cũng dễ hòa đồng nên mọi chuyện đã được quyết định như vậy. Không gian phòng ăn rất rộng rãi, bà chủ cho đổi một cái bàn ăn to hơn để đủ chỗ cho cả 16 người cùng ngồi.

Chẳng biết vô tình hay cố ý mà Chu Chính Hạo chọn một chỗ ngồi cách xa Lệ Na nhưng lại gần Khả Nhi. Nhìn thấy ánh mắt oán trách của Lệ Na, Khả Nhi cảm thấy vô cùng mất tự nhiên. Đang định đứng dậy đổi chỗ ngồi thì chân của Khả Nhi bị ai đó đá mạnh. Khả Nhi cúi đầu nhìn xuống, thấy hai tay của Chu Chính Hạo đang chấp lại dưới bàn, ra hiệu xin cô giúp đỡ. Khả Nhi vô cùng khó xử, ngẩng đầu nhìn lên thấy Dương Phàm đang nhìn cô, anh đang ngồi phía bên kia Chu Chính Hạo, đương nhiên anh có thể quan sát hết mọi chuyện đang xảy ra. Dương Phàm mỉm cười với Khả Nhi và khẽ gật đầu. Khả Nhi thở dài... Thôi được rồi, nể mặt Dương Phàm từng nhiều lần giúp đỡ cô, lần này cô sẽ giúp đỡ Chu Chính Hạo một lần. Cô ép mình phải ngồi xuống trong ánh mắt tức tối của Lệ Na.

Thanh niên ăn uống với nhau thường rất vui vẻ, ồn ào. Chưa qua ba tuần rượu, mọi người ai nấy đều đã thấy quen thuộc với nhau, không còn ngại ngùng hay dè dặt nữa. Giang Ba và mấy anh chàng khác ép Trần Văn Bản phải kể lại tỉ mỉ quá trình “săn được thỏ non” Khương Lan.

Trần Văn Bản bất mãn:

-Ở đây không chỉ có mỗi mình tôi có bạn gái, dựa vào cái gì mà các cậu bắt một mình tôi phải khai? Như thế là bất công!

Xuất phát từ khái niệm bất công, lũ con trai lăm chuyệu liên đề ra một trò chơi: Mỗi người ngồi ở đây đều phải kể một đoạn tình sử của mình, khi nào được tất cả mọi người chấp nhận mới được thông qua. Nếu như không được mọi người chấp nhận sẽ bị phạt rượu. Người nào không có mối tình vắt vai nào có thể kể một câu chuyện cười thay thế nhưng bắt buộc phải làm mọi người cười hết mới được tính. Nếu như có một người không cười sẽ phải uống một li rượu, hai người không cười sẽ phải uống hai li rượu. Người kể trước có quyền chỉ định người kể sau.

Bởi vì ở đây chỉ có Trần Văn Bân và Khương Lan là một đôi nên trò chơi bắt đầu từ hai người họ. Hai người họ phối hợp với nhau rất ăn ý, mọi người cuối cùng đành chấp nhận cho qua. Trần Văn Bân quyết định chỉ định Giang Ba, kể bày ra trò chơi này sẽ là người tiếp theo.

-Tôi chưa bao giờ được trải nghiệm dư vị ngọt ngào của tình yêu. Chỉ có điều...- Giang Ba ngoảnh đầu nhìn sang Diệp Phi đang ngồi bên cạnh, đôi mắt sáng lấp lánh: -Từ giây phút này, tôi đã bắt đầu cảm nhận thấy trái tim mình đang đập dữ dội. Quá trình tiếp theo như thế nào, mời mọi người chờ đến hồi sau sẽ rõ!

Diệp Phi nâng cốc rượu lên để che chắn ánh mắt đưa tình kinh dị của Giang Ba.

Nể mặt cậu ta thành thật, đa số mọi người đồng ý cho cậu ta qua, chỉ có Trần Văn Bân là kiên quyết không đồng ý:

-Cậu như vậy là đang chuyệu công báo thù riêng đấy!- vừa nói Giang Ba vừa chỉ tay về phía Dương Phàm: -Người tiếp theo sẽ là Dương Phàm, dù gì cậu ta cũng là đội trưởng của chúng ta, sao có thể để cậu ấy đi sau cơ chứ?

Dương Phàm lên tiếng:

-Tôi chưa có người yêu, vậy để tôi kể lần gặp tình cờ vào một buổi tối có được không?

-Ừm...-Giang Ba nhìn Khả Nhi, cứ cảm thấy hình như hôm nay Dương Phàm có gì đó không bình thường, suốt buổi cứ trầm ngâm không nói, hình như là có tâm sự gì đó. Cuối cùng anh vẫn quyết định không gây chuyệu thị phi là tốt nhất, nên gật đầu đồng ý: -Được rồi, mau kể đi!

Đúng lúc mọi người đang vểnh tai chăm chú lắng nghe cuộc gặp gỡ thú vị của Dương Phàm thì anh chỉ nói vài câu đã kể hết rồi:

-Tối qua, tôi uống say, đi nhầm vào khu rừng trúc.Nôn ọe, nôn ọe khắp nơi, làm kinh động vô số đôi chim uyên ương.

Đám con gái bật cười vì câu chuyệu “thú vị” của Dương Phàm. Dương Phàm nâng cốc lên, nói bằng giọng năn nỉ với các cậu con trai: -Ngày mai tôi sẽ mua cho mỗi cậu một đôi giày cỡ nhỏ!- thế là đám con trai liền cười ầm ĩ.

Chu Chính Hạo than thở:

-Quả là một câu chuyệu thú vị!

Dương Phàm lườm Chu Chính Hạo:

-Tiếp theo sẽ là cậu đấy!

-Tôi á? Thiên tình sử của tôi nhiều lắm! Không biết bắt đầu từ hồi còn học tiểu học hay là mẫu giáo nữa?

-Cần gì phải đi đâu xa?- Nguyễn Phong, bạn cùng phòng với Chu Chính Hạo lên tiếng: -Bên cạnh cậu chẳng phải có một người rồi đấy thôi! Năm ngoái lúc sinh viên mới bắt đầu nhập học, chúng tôi suốt ngày phải nghe cậu cả ngày lăm bầm gọi tên Tần Khả Nhi hay sao...

Nụ cười trên khuôn mặt Khả Nhi chợt cứng lại, cô khẽ liếc nhìn Lệ Na. Khuôn mặt của Lệ Na sa sầm, ánh mắt không ngừng đưa qua đưa lại giữa Khả Nhi và Chu Chính Hạo.

Nhân lúc mọi người không để ý, Lệ Na đổi chỗ sang ngồi bên cạnh Nguyễn Phong rồi giả bộ ngạc nhiên:

-Chu Chính Hạo đang theo đuổi Khả Nhi sao?

Nguyễn Phong kinh ngạc:

-Em là bạn cùng phòng với Khả Nhi mà không biết chuyện này sao?

Lệ Na lắc đầu:

-Chuyện là như thế nào, anh kể cho em nghe đi!

Mọi người thường bảo con gái lắm chuyện nhưng thực ra đám con trai cũng lắm chuyện chẳng kém. Nguyễn Phong đã uống vài li rượu cộng thêm với ánh mắt chăm chú của người đẹp khiến cho anh dốc cả ruột gan ra với Lệ Na. Nguyễn Phong kể chuyện lúc đó Chu Chính Hạo đã phải lòng Khả Nhi như thế nào, đã bỏ ra tâm sức theo đuổi Khả Nhi ra sao. Để có được một nụ cười của Khả Nhi, tối đến Chu Chính Hạo còn kéo bạn cùng phòng ra ngoài mua đồ ăn vặt rồi cả chuyện Chu Chính Hạo háo hức chuẩn bị đi Hương Sơn ra sao và Chu Chính Hạo đã thất vọng đến thế nào khi bị Khả Nhi từ chối. Cuối cùng, Nguyễn Phong còn bổ sung một câu:

-Hài, nói chung đây là lần đầu tiên Chu Chính Hạo bị con gái từ chối. Nói đi cũng phải nói lại, cái cô Khả Nhi này quả thật không tồi. Mặc dù đã từ chối Chu Chính Hạo nhưng cũng không đi khoe khoang nọ kia như những cô gái khác. Chẳng trách mà Chu Chính Hạo đến giờ vẫn còn thầm thương trộm nhớ người ta, vì cô ấy mà thuyết phục mỗi đứa trong phòng anh đặt một phần sữa tươi mỗi tháng. Nhưng thực tế cậu ta mới là người trả tiền- đang kể đột nhiên thấy sắc mặt nhợt nhạt, hơi thở gấp gáp của Lệ Na, Nguyễn Phong hốt hoảng: -Em sao thế, khó chịu ở đâu à?

Lệ Na tức giận đập tay xuống bàn một cái rầm:

-Đồ khốn kiếp!

Tất cả mọi người ở đó đều giật nảy cả mình, toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn về phía Lệ Na. Lệ Na nước mắt lưng tròng, run rẩy đứng dậy, chỉ tay vào Chu Chính Hạo và Khả Nhi:

-Các người, hai người các người...lừa tôi...lừa tôi ra nông nỗi này!

Khả Nhi nhìn sang Nguyễn Phong lúc này đang ngồi ngây ra bên cạnh Lệ Na, cô như hiểu ra tất cả. Khả Nhi lấy tay day mạnh vào hai thái dương đang đau nhức. Cuối cùng thì mọi chuyện cũng bị bại lộ, cái kim trong bọc thật sự không thể giấu mãi được!

Chu Chính Hạo dường như hiểu ra mọi chuyện. Anh cười cười đến bên cạnh Lệ Na, nói bằng giọng ngọt ngào:

-Có chuyện gì hiểu lầm chúng ta ra ngoài nói đi em!

-Hiểu lầm? Hiểu lầm gì chứ?- Lệ Na nước mắt lưng tròng, giọng nói rất gay gắt: -Đồ lừa đảo, anh là đồ lừa đảo! Anh còn định lừa tôi đến khi nào?

Chu Chính Hạo cố nuốt cục tức vào trong bụng:

-Được rồi, được rồi, em muốn nói anh thế nào cũng được! Chúng ta ra ngoài nói chuyện có được không, đừng làm ảnh hưởng đến mọi người!- Chu Chính Hạo kéo tay của Lệ Na.

Lệ Na giật mạnh tay mình lại, chạy đến trước mặt Khả Nhi:

-Tần Khả Nhi, tôi có chỗ nào không phải với cô? Tại sao cô lại đùa giỡn tôi như vậy? Muốn lấy tôi ra làm trò cười phải không?

-Chuyện không như cậu nghĩ đâu...- Khả Nhi còn chưa kịp nói hết thì một cốc rượu đã tạt thẳng vào mặt cô.

-Đồ đê tiện, bỉ ổi...Tần Khả Nhi, tôi hận cô!

-Đủ rồi đấy!- Dương Phàm giật lấy cốc rượu từ tay Lệ Na, đứng chắn trước mặt Khả Nhi, đánh giọng quát: -Em không thể để cho người khác nói hết được à?

-Tang Lệ Na, em để anh giải thích đã nào...- Chu Chính Hạo kéo tay Lệ Na.

-Giải thích? -Lệ Na cười nhạt: -Được, tôi cho anh có cơ hội giải thích! Anh hãy nói trước mặt mọi người hai người các người đã biến tôi thành con ngốc như thế nào!

Chu Chính Hạo nhú mày.

-Sao, không nói được chứ gì? Dám làm mà không dám nhận! Lũ chó má...

11. Chương 08 Part 1

Từ nhỏ đến lớn chưa có ai dám chửi mắng Chu Chính Hạo như vậy, thế mà càng nhịn Lê Na càng lấn tới. Cuối cùng cơn giận bùng lên, Chu Chính Hạo sa sầm mặt mày:

-Tôi có gì mà không dám thừa nhận? Đúng, là vì tôi theo đuổi Khả Nhi nên mới tới kí túc của các người, mời mọi người đi Hương Sơn, đi uống cà phê...Mục đích chỉ là để tiếp cận cô ấy! Cô luôn mồm nói tôi lừa đảo, tôi lừa cô cái gì? Lừa đảo để chiếm đoạt trái tim cô hay thể xác cô? Cô là cái gì của tôi chứ? Tôi thích cô gái nào, theo đuổi ai chẳng nhẽ phải báo cáo với cô à? Cô có quyền gì mà can thiệp?

Lê Na bật khóc nức nở và chạy như bay ra khỏi phòng ăn.

-Tang Lê Na...- Diệp Phi hốt hoảng đuổi theo.

Đầu Khả Nhi vô cùng đau nhức, cô không biết phải giải quyết chuyện này ra làm sao, đành ngai ngùng nhìn các bạn cùng phòng:

-Tớ xin lỗi! Các cậu về trước đi! Bữa cơm này làm mọi người mất hứng quá, tớ sẽ bù vào lần sau!

-Còn cậu thì sao? -Khương Lan lo lắng hỏi.

-Tớ á? -Khả Nhi cúi đầu: -Đợi tí nữa tớ sẽ về!- nói rồi Khả Nhi đi ra phía cửa.

-Tần Khả Nhi...- Dương Phàm gọi to: -Giờ em định đi đâu?

Khả Nhi khẽ cười gượng gạo:

-Ăn rồi thì phải trả tiền chứ!

-Đợi một chút, anh sẽ đi cùng với em!- Dương Phàm ngoảnh lại nói với các thành viên trong đội bóng rổ:

-Chúng ta cũng giải tán thôi, để hôm khác lại tụ tập sau!- dứt lời Dương Phàm liền ra ngoài cùng với Khả Nhi.

Đi qua đại sảnh, một cơn gió hạnh thổi đến. Khả Nhi khẽ thở dài.

-Sự việc chỉ có thể thành ra thế này sao?- Dương Phàm hỏi.

Khả Nhi chán nản đáp:

-Chẳng như thế này thì còn như thế nào được?

-Có thể giải thích cho rõ ràng hơn!

-Hi vọng là Tang Lê Na chịu nghe!

Dương Phàm biết Khả Nhi không thích mang ơn của người khác nên lúc trả tiền, anh không dám đề cập đến vấn đề trả tiền hộ Khả Nhi. Hai người ai nấy tự trả tiền phần mình rồi lặng lẽ quay trở lại phòng ăn.

Những người trong phòng ăn đã đi về hết cả, chỉ còn một mình Chu Chính Hạo buồn phiền ngồi uống rượu. Nguyễn Phong, kẻ đầu sỏ gây ra tai họa này áy náy ngồi bên cạnh Chu Chính Hạo. Thấy Khả Nhi bước vào, Nguyễn Phong nói:

-Xin lỗi, chỉ tại anh lắm mồm!

-Không liên quan gì đến anh cả, cho dù hôm nay không có chuyện này thì sớm muộn gì nó cũng xảy ra!- dứt lời cô giật lấy li rượu trên tay Chu Chính Hạo: -Đừng có uống nước, anh mau về phòng nghỉ ngơi đi!

Chu Chính Hạo ngẩng đầu nhìn Khả Nhi:

-Tính tính của Lệ Na anh rất hiểu. Từ nhỏ cô ấy đã được nuông chiều quen rồi! Chỉ sợ sau này em với cô ấy sẽ rất khó xử! Anh thành thật xin lỗi!

Khả Nhi mỉm cười khẽ bảo:

-Không sao đâu!- ánh đèn dịu dàng phản chiếu lên khuôn mặt trắng ngần của Khả Nhi, Chu Chính Hạo có thể nhìn rõ từng sợi lông mi trên mắt cô. Anh ngậy người không nói lên lời. Khả Nhi ngoảnh sang nói với Nguyễn Phong: -Chu Chính Hạo hôm nay uống không ít, anh mau dìu anh ấy về nghỉ đi!

Chu Chính Hạo chân nam đá chân chiêu, bị Nguyễn Phong dìu ra đến cửa rồi vẫn quay đầu lại nhìn Khả Nhi một cái. Khả Nhi đang bê một cốc trà lên uống, cảm thấy Chu Chính Hạo đang nhìn mình liền quay ra mỉm cười với anh lần nữa.

Tất cả mọi người đều đã ra về. Cuối cùng Dương Phàm đưa Khả Nhi về kí túc. Đứng ở bên ngoài cổng kí túc xá, anh khẽ nói:

-Anh sợ về đến kí túc em sẽ lại phải đối mặt với một trận cãi vã!

-Dù sao cũng vẫn phải về mà!- Khả Nhi đáp: -Có thể nhịn sẽ nhịn, có thể nhường cũng sẽ nhường. Cái cọ chẳng phải là một chuyện hay ho gì!

-Nếu như không thể nhịn, không thể nhường được nữa?

-Thì không nhịn cũng không nhường nữa chứ sao!

Khả Nhi vừa đẩy cửa vào phòng thì giọng nói chói tai của Lệ Na đã vang lên:

-Cuối cùng thì cũng chịu về rồi à? Tôi còn tưởng cô biết thế nào là liêm sỉ, không còn mặt mũi nào về gặp tôi nữa cơ đấy!

Khả Nhi khẽ nhắm mắt lại giây lát rồi nói:

-Tang Lệ Na, tớ không nợ cậu cái gì cả! Chu Chính Hạo chỉ là chơi đùa cho vui chứ không thực sự thích tớ! Tớ cũng chưa bao giờ đáp lại tình cảm của anh ấy!

-Mày là đồ dối trá! Mày còn dám nói như vậy à? -Lệ Na hung hãn lao đến, lấy tay đẩy Khả Nhi một cái khiến cho cô phải lùi lại đằng sau vài bước: -Cướp được Chu Chính Hạo từ tay tao rồi, mày mãn nguyện lắm có đúng không?

Diệp Phi và Khương Lan mỗi người một bên kéo Lệ Na ra và giữ chặt không cho Lệ Na ra tay:

- Cậu bình tĩnh lại một chút đi!- Diệp Phi nói: -Là Chu Chính Hạo muốn theo đuổi Khả Nhi, Khả Nhi làm sao ngăn lại được. Hơn nữa cậu ấy đã từ chối rồi còn gì. Chuyện này không thể trách cô ấy được!

-Con ranh này rất giỏi giả bộ, lời của nó mà các cậu cũng tin được sao?- Lệ Na trừng mắt nhìn Khả Nhi đầy thù địch, đôi mắt đỏ ngầu lên vì tức giận: -Chúng mày có thể lợi dụng tao, lừa gạt tao. Rồi sẽ có một ngày tao sẽ trả thù mày, làm cho mày phải tổn thương, tổn thương gấp trăm gấp ngàn lần!

Đầu của Khả Nhi lại đau như búa bổ. Cô quay người đi ra khỏi phòng, để lại sau lưng là tiếng chửi rủa, thóa mạ của Lệ Na.

Ánh trăng đêm nay rất đẹp, ánh trăng như dòng nước màu vàng trải đầy mặt đất. Khả Nhi lặng lẽ giẫm lên ánh trăng, từ từ đi ra khỏi cổng kí túc xá, một tiếng cười khẽ vang lên bên tai:

-Tám phút! Vừa nãy anh cứ nghĩ không biết còn phải đợi bao lâu nữa đấy!- dưới ánh trăng, Dương Phàm tay khoanh trước ngực, đang thông dong đứng chờ cô.

Khả Nhi bật cười, những áp lực nặng nề trong lòng bỗng chốc như tan biến hết.

Anh không nói mấy lời an ủi với Khả Nhi, chỉ lặng lẽ đi dạo một vòng quanh trường với cô. Cuối cùng hai người dừng lại ở một khu rừng trúc nhỏ bên cạnh sân vận động. Khả Nhi ngồi lên bậc cầu thang, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời bao la. Dương Phàm ngồi dựa vào thân cây trúc ngắm nhìn Khả Nhi. Rất nhiều người đều nói rằng Khả Nhi xinh đẹp, thực ra lúc ban đầu gặp mặt, anh không cảm thấy cô có gì nổi bật. Những cô gái xinh đẹp anh đã gặp rất nhiều, nhiều người còn xinh đẹp đến mức khiến cho người khác hồn xiêu phách

lạc. Chỉ có điều anh chưa từng thấy ai có được nét đẹp dịu dàng và sâu sắc như cô. Nhất là lúc này, dưới ánh trăng dịu dàng, cơn gió đêm thổi bay bay mái tóc dài khiến cho Khả Nhi càng trở nên xinh đẹp, đẹp như một bài thơ được lưu truyền từ thời xa xưa. Nhìn Khả Nhi, anh chỉ cảm thấy dễ chịu vô cùng, dễ chịu vô cùng...

Bàn tay của Dương Phàm vô tình chạm phải chiếc kèn môi trong túi áo. Anh liền lấy chiếc kèn ra và thổi một bản nhạc rất du dương. Khả Nhi hòa theo điệu nhạc, khe khẽ hát:

-Chỉ mong tình cảm lâu bền, dù xa cách cũng như gần bên nhau...

Cách đó không xa, Chu Chính Hạo đã nhìn thấy cảnh tượng này, một cảnh tượng đẹp như tranh vẽ!

Chương 8: Say nắng

Sau đêm đó, Lệ Na không còn tiếp tục gào khóc nữa. Ngày hôm sau, cô ra khỏi ban thể thao, thể hiện rõ ý muốn cắt đứt mọi quan hệ với Chu Chính Hạo, cũng không nói nữa lời với Khả Nhi, chỉ thỉnh thoảng dùng ánh mắt lạnh như băng đá để nhìn Khả Nhi. Trong phòng chỉ cần có sự hiện diện của cả hai là không khí lập tức trở nên ngột ngạt. Khả Nhi cảm thấy rất mệt mỏi nên tìm mọi cách tránh phải ở trong kí túc. Các môn học của học kì này tương đối căng thẳng, việc giao sữa tươi của Khả Nhi cũng ngày càng bận rộn, thế nên tối đến, chỉ khi nào chuẩn bị đi ngủ Khả Nhi mới về kí túc, thời gian còn lại phần lớn đều ở bên ngoài, chạy đôn chạy đáo giữa văn phòng và giảng đường.

Thỉnh thoảng trở về kí túc trong ánh trăng vàng vạc, Khả Nhi lại nhớ đến bài hát “Mong ước lâu bền” trong đêm trăng mát mẻ hôm đó. Cô rất thích tiếng kèn môi, thế nên Dương Phàm liền tặng kèn môi cho cô. Đó là một chiếc kèn môi còn mới, anh chỉ mới dùng một lần, màu sắc cũng rất đẹp. Nhưng đáng tiếc là cô lại không biết làm thế nào để chiếc kèn phát ra những tiếng nhạc du dương đến vậy?

Có thể là do mọi người ai cũng bận nên ít khi cô gặp được Dương Phàm. Chỉ có Chu Chính Hạo là cô gặp nhiều hơn bởi cả hai học cùng một học viện. Anh biết được cục diện bế tắc giữa Lệ Na và Khả Nhi từ miệng của Tống Diêm, thế nên mỗi lần nhìn thấy Khả Nhi, anh thường tỏ vẻ áy náy, thậm chí có lần Chu Chính Hạo còn hỏi:

-Tần Khả Nhi, nếu như em cảm thấy khó chịu thì cứ thoải mái chửi mắng anh một trận đi!

Khả Nhi đỏ khóc đỏ cười:

-Chi bằng để em đánh anh một trận còn dễ nguôi giận hơn!

- Được, vậy em đánh đi! Anh chịu được mà!

Khả Nhi chỉ cười mà không nói gì.

Đã từng có người dự đoán, những bông hoa đẹp trong phòng 312 trong vòng một năm thôi sẽ lần lượt có chủ. Mặc dù lời “tiên đoán” ấy không chính xác trăm phần trăm nhưng cũng đúng đến tám, chín mươi phần trăm. Trong học kì hai của năm thứ nhất, Tống Diêm, Diệp Phi và Hà Mạn Tuyết lần lượt tiếp bước Khương Lan có bạn trai hết cả. Trong phòng chỉ còn lại Khả Nhi và Lệ Na là chưa rơi vào tay ai. Tang Lệ Na không chấp nhận nhưng cũng chẳng từ chối những người theo đuổi. Thái độ lúc nóng lúc lạnh của Lệ Na khiến cho bọn họ không thể bỏ cuộc, cứ thi nhau bám lấy cô. Còn Khả Nhi chỉ mãi mê với việc kiếm tiền, cô như một bức thành đồng dưới sự tấn công của những kẻ theo đuổi.

Mới chớp mắt mà học kì hai đã lại kết thúc. Thu nhập cá nhân của Khả Nhi trong học kì này tăng lên đến 20 nghìn tệ. Cô dồn phần lớn số tiền kiếm được gửi về cho gia đình, chỉ để lại 6 nghìn tệ dùng để đóng học phí và để chi tiêu cho năm thứ hai. Bà ngoại và mẹ tranh nhau nói chuyện với Khả Nhi, luôn miệng dặn dò Khả Nhi cứ yên tâm học hành, không cần hao tâm tổn sức lo lắng kiếm tiền. Khả Nhi yên lặng nắm chặt lấy ống nghe điện thoại nghe bà và mẹ nói chuyện, trong lòng cô dâng trào một niềm vui sướng.

Căn nhà nhỏ ở dưới quê bị trưng dụng làm tuyến đường sắt, số tiền đền bù cũng đủ để gia đình trả hết nợ nần. Nhưng Khả Nhi vẫn muốn cố gắng kiếm tiền. Có ai chê tiền nhiều bao giờ? Kiếm được càng nhiều tiền thì người thân của mình càng được sống sung sướng. Đây mới là niềm vui lớn nhất của Khả Nhi!

Trong thời gian nghỉ hè, việc cung cấp sữa tươi cho khu sinh viên tạm dừng nhưng trong khu chung cư của giáo viên vẫn còn không ít đơn đặt hàng. Vì vậy Khả Nhi đành phải ở lại trường để giải quyết một số công

việc có liên quan. Khương Lan vì phải học bù môn Tin học để làm chuyên ngành hai nên cũng ở lại trường. Mặc dù phần lớn thời gian Khương Lan đều dành cho anh chàng bạn trai đang chuẩn bị thi thạc sĩ của mình nhưng Khả Nhi vẫn cảm thấy có chút hân hoan vì ít nhất tối đến khi về kí túc xá, cô cũng không phải ngồi một mình trong căn phòng trống trải.

Bắc Kinh vào mùa hè chẳng khác gì một cái lò lửa. Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy mặt trời chói chang khiến cho Khả Nhi cảm thấy chán nản. Nhưng hôm nay cô đã hẹn sẽ kí hợp đồng với công ty cung cấp sữa tươi cho học kì mới, thế nên cho dù có nóng thế nào thì cũng phải vào trung tâm thành phố một chuyến.

Lúc Khả Nhi chuẩn bị đi, Khương Lan thò đầu từ trong phòng ra, ngáp dài một cái rồi hỏi:

-Sao đi sớm thế?

-Nhân lúc còn chưa nắng to, tớ đi sớm về sớm!

-Trưa có cần tớ mua cơm giúp cậu không?

Khả Nhi đã có tính toán sẵn ở trong đầu: giờ là hơn 7 giờ sáng, khoảng 8 rưỡi sẽ đến xưởng cung cấp sữa tươi, mất hai tiếng bàn việc. Nếu như thuận lợi thì khoảng 12 giờ trưa là về đến trường. Thế nên cô gật đầu:

-Ừ, giúp tớ mua một suất cơm trưa nhé!

Vừa leo lên xe buýt Khả Nhi đã nghe thấy có tiếng gọi mình. Ngoảnh đầu lại nhìn thì hóa ra là Từ Quang Tông:

-Khả Nhi, qua đây đi, ở đây còn chỗ trống này!

Khả Nhi đi đến ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Từ Quang Tông rồi hỏi:

-Đi dạy à?

-Ừ!- học kì hai năm thứ nhất, Từ Quang Tông đảm nhiệm chức vụ trưởng ban kỉ luật của hội sinh viên. Vì bận rộn với việc của hội sinh viên nên Từ Quang Tông không có nhiều thời gian đi dạy. Thế nên nhân lúc đang nghỉ hè, cậu muốn làm thêm nhiều hơn. Khả Nhi nhờ mối quan hệ với những người ở xưởng cung cấp sữa tươi nên đã tìm được cho Từ Quang Tông thêm hai mối gia sư nữa ở trong thành phố. Mặc dù cách trường hơi xa một chút, mỗi ngày ngồi xe đi đi về về cũng phải mất hai tiếng đồng hồ nhưng tiền thù lao cũng rất khả quan, gấp ba lần so với tiền thù lao làm gia sư ở gần trường đại học Z. Từ Quang Tông nói với Khả Nhi: -Giờ tớ phải dạy ba học sinh. Buổi sáng mất hai tiếng dạy bài mới, trưa ở nhà người ta ăn cơm rồi chiều lại phụ đạo chúng làm bài tập thêm hai tiếng đồng hồ.

-Học sinh càng nhiều thì tiền thù lao càng cao phải không?

-Đúng thế! -Từ Quang Tông cười: -Lúc nào cậu cũng quan tâm đến những vấn đề thực tế như vậy!

-Đương nhiên rồi! Cơ sở kinh tế là nền tảng cho những công trình kiến trúc mà!

Từ Quang Tông nhìn vào túi công văn trong tay Khả Nhi:

-Cậu vào thành phố có chuyện gì thế?

-Bàn hợp đồng rồi kí hợp đồng!

-Bao giờ thì xong?

Chắc khoảng 11 giờ gì đó!

Từ Quang Tông gật đầu không nói thêm điều gì.

Lúc Khả Nhi đến công ty cung cấp sữa tươi, người phụ trách đã ở đó chờ cô lâu rồi. Đó là ông Trương, phó tổng giám đốc công ty. Điều này khiến cho Khả Nhi vô cùng ngạc nhiên. Trước đây mỗi khi bàn chuyện hợp đồng với cô đều là giám đốc nghiệp vụ. Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với lãnh đạo cấp cao của một công ty.

Ông Trương khách sáo chào hỏi:

-Xin chào, tôi đã muốn gặp cô sinh viên lập nghiệp thành công từ lâu rồi!

Khả Nhi mỉm cười đáp:

-Rất hân hạnh được gặp ông!

Sau khi nói mấy câu xã giao lịch sự, hai người bắt đầu bàn bạc đến chuyện công việc. Điều kiện hợp đồng mà đối phương đưa ra nằm trong phạm vi có thể chấp nhận của Khả Nhi, thế nên quá trình kí kết hợp đồng rất thuận lợi, gần như không hề có khúc mắc gì. Sau khi bàn chuyện xong, không khí trở nên thoải mái hơn hẳn. Ông Trương gọi người mang trà và điểm tâm vào chiêu đãi Khả Nhi. Ông Trương không nén được to mò lên tiếng hỏi:

-Năm nay cháu bao nhiêu tuổi?

-Cháu mười chín tuổi ạ!- Khả Nhi cười: -Không giống phải không ạ?

-Nên nói như thế nào nhỉ?- ông Trương nghĩ trong giây lát rồi nói: -Về bề ngoài thì đúng là 19 tuổi, nhưng mà hành vi và cách ăn nói thì trưởng thành hơn tuổi 19 nhiều! Chú có một cô con gái, nhỏ hơn cháu hai tuổi, nhưng không thông minh và chững chạc bằng cháu.

Khả Nhi nhắc cốc trà lên để cho ông Trương rót trà vào cốc của mình rồi mỉm cười bảo:

-Có thể giữ gìn được sự ngây thơ ở lứa tuổi của mình mới là điều hạnh phúc! Con gái của chú có một người bố tốt!

Ông Trương mỉm cười gật đầu:

-Cháu rất biết nói chuyện, khiến cho người nghe muốn không vui cũng khó!- nhấp một ngụm nước trà, ông nghiêm túc hỏi: -Cháu có hứng thú gia nhập vào công ty của chú không?

Khả Nhi vô cùng kinh ngạc:

-Cháu còn phải học ba năm nữa mới tốt nghiệp chú ạ!

-Chú biết, nhưng hiện giờ chú muốn “đặt hàng” với cháu trước. Trong khoảng thời gian cháu đi học, chúng ta sẽ duy trì hợp đồng. Đợi sau khi cháu tốt nghiệp, chú rất hoan nghênh cháu gia nhập vào công ty này! Về mặt đãi ngộ, cháu có yêu cầu gì thì cứ nói!

Khả Nhi vui ra mặt:

-Chuyện này cũng nói trước được hả chú?

-Cháu là một nhân tài, giờ chỉ còn thiếu một chút trình độ. Nhưng đến lúc đó, cháu nhất định sẽ trở thành nhân tài. Đã là nhân tài thì phải “giảm” từ trước, nếu không sẽ bị công ty khác cướp mất!

Mặc dù từ trước đến nay Khả Nhi chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình là một nhân tài, nhưng được người khác khen ngợi như vậy quả thực là một chuyện rất vui. Cô vui vẻ nói:

-Cám ơn chú, lời khen của chú khiến cho cháu tự tin hơn nhiều!

-Chú chỉ nói sự thật thôi! Nếu như không có cháu nhắc nhở, chú gần như quên mất mảng thị trường giành cho sinh viên rồi. Cũng nhờ có cháu mà công ty chú chẳng mất một binh một tốt nào cũng chiếm lĩnh được thị trường xung quanh đại học Z. Cháu là một cô gái thông minh, biết tận dụng nguồn lực từ trung tâm việc làm sinh viên khiến cho các đối thủ cạnh tranh khác không có cơ hội nhảy vào thị trường này. ều như vậy?

-Ở tuổi của cháu mà làm được như vậy đã là giỏi lắm rồi!

12. Chương 08 Part 2

Khả Nhi không nói được điều gì nữa. Suy nghĩ lúc ấy của cô thực sự không đạt được đến độ sâu như ông Trương. Cô chỉ nghĩ phải làm thế nào để kiếm tiền. Không biết sau khi biết rằng suy nghĩ của cô lúc ấy vô cùng nông cạn như vậy, ông ấy có thất vọng không nữa?

Ông Trương đích thân tiễn Khả Nhi ra tận cổng. Ở cổng công ty, Khả Nhi bất ngờ gặp Từ Quang Tông:

-Ồ, sao cậu lại ở đây?

-Tớ đến để đón cậu!- Từ Quang Tông bước lên trước, cúi đầu lịch sự chào ông Trương.

Ông Trương nhìn lướt qua Từ Quang Tông rồi quay sang bảo Khả Nhi:

-Những điều chú vừa nói cháu cứ suy nghĩ đi. Nếu như cháu không muốn phải xa cách với bạn trai, công ty chú có thể nhận cả hai vào làm việc và giải quyết vấn đề đăng kí hộ khẩu cho các cháu.

Muốn đăng kí được hộ khẩu ở Bắc Kinh chẳng phải điều đơn giản, thế nên có thể nói đây quả thực là một điều kiện hấp dẫn. Thế nhưng Khả Nhi chỉ cảm thấy khó hiểu. Cô nhìn Từ Quang Tông, rồi quay sang nhìn ông Trương, bất chợt hiểu ra ý của ông Trương muốn nói. Mặt đỏ lựng lên, Khả Nhi vội vàng giải thích:

- Chú, chú đừng hiểu nhầm! Cậu...cậu ấy là bạn cùng lớp của cháu!

Chú Trương cười ha ha. Đây mới chính là bộ dạng phù hợp với lứa tuổi 19 của cô.

Biết được mục đích đến đây đón mình của Từ Quang Tông, Khả Nhi gần như muốn ôm lấy đầu mà than:

-Không phải chứ?- dưới cái nắng hè như thiêu như đốt thế này mà bảo Khả Nhi đưa cậu ta đi mua quần áo sao?

-Cậu không đồng ý giúp tớ sao?- trong mắt Từ Quang Tông hiện rõ sự thất vọng.

Khả Nhi cảm thấy rất áy náy. Lúc đó cậu ta đã giúp Khả Nhi đi giao sữa suốt một tháng trời. Khả Nhi chán nản nhìn ra xung quanh. Cây cối hai bên đường như “ủ rũ” dưới ánh mặt trời gay gắt. Trong sự hoang mang, bất chợt Khả Nhi nhớ ra một vấn đề:

-Chiều nay cậu không phải dạy học à?

-Ba đứa nhóc ấy hôm nay phải học bơi, thế nên tớ không phải dạy nữa. Đây là lần đầu tiên tớ đi mua quần áo nên cần có người để xin ý kiến. Nếu như cậu bận thì thôi vậy!

-Comple?- Khả Nhi kinh ngạc: -Đi mua trong thời tiết này sao?- Khả Nhi hết nhìn ra ánh mặt trời chói chang bên ngoài lại nhìn chiếc áo sơ mi cộc tay mà Từ Quang Tông đang mặc.

Rõ ràng Từ Quang Tông có chút xấu hổ:

- Chỉ còn hơn nửa tháng nữa là vào học rồi, đến lúc ấy sẽ có rất nhiều việc phải làm, tớ sợ lúc ấy lại không có thời gian vào thành phố. Đến tháng 10 là kì bầu cử của hội sinh viên được tổ chức rồi. Tớ chuẩn bị ứng cử chức chủ tịch hội sinh viên. Thế nên...

-À...Khả Nhi gật đầu:-Tớ hiểu rồi!- Người đẹp nhờ lụa mà, chải chuốt cho bóng bẩy một chút mới có thể giành được nhiều phiếu bầu hơn.

Trong quá trình đội cái nắng gay gắt đi mua quần áo với Từ Quang Tông, Khả Nhi đã hiểu ra một chân lí vô cùng quan trọng: Thà nợ tiền còn hơn phải nợ ân tình của người khác. Học sinh nghèo làm sao mua được những bộ quần áo đắt tiền ở những trung tâm cao cấp, chỉ có thể đi đến các khu bán hàng bình dân thôi. Khả Nhi không hiểu vì sao Từ Quang Tông lại nhất định bảo mình đi cùng đến đây, quần áo của cô gần như đều mua ở khu chợ gần trường, thế nên cô không mấy thuộc đường ở trong thành phố. Từ Quang Tông còn thuộc đường hơn cô, dẫn cô đi lòng vòng các con phố bán quần áo khiến cho cô chóng hết cả mặt. Về cơ bản là Từ Quang Tông phải tự chọn lựa quần áo vì Khả Nhi không giỏi trong chuyện chọn lựa quần áo, đặc biệt là quần áo con trai. Về vấn đề quần áo, Khả Nhi cho rằng chỉ cần lựa chọn những bộ đồ rộng rãi, thoải mái là được, những vấn đề khác cô chẳng mấy quan tâm.

Đi lòng vòng xung quanh trung tâm một lúc lâu, cuối cùng thì Từ Quang Tông cũng chọn được một bộple phù hợp. Sáu trăm tệ, không phải là đắt nhưng cũng không phải là rẻ đối với Từ Quang Tông. Cậu ta chỉ mang có ba trăm tệ trong người, thế nên Khả Nhi thay cậu trả nốt ba trăm tệ còn lại.

-Đợi khi nào được lĩnh lương gia sư tớ sẽ lập tức trả lại cậu!- Từ Quang Tông ngại ngần nói.

-Không cần đâu!- Khả Nhi xua xua tay: -Lần trước cậu giúp tớ đi giao sữa mà không nhận lương, lần này coi như là tớ giúp cậu ứng cử thôi mà!- Cơn đau đầu dữ dội ập đến, toàn thân Khả Nhi cảm thấy vô cùng khó chịu. Cô muốn về kí túc ngay lập tức.

Ngồi trên xe buýt về trường, Từ Quang Tông lo lắng hỏi:

-Sắc mặt cậu xấu quá! Cậu khó chịu lắm à?

Khả Nhi gương cười bảo:

-Chắc là do say xe đấy mà!

Khả Nhi cố gắng kiểm soát cơn đau đầu, chóng mặt. Từ Quang Tông dìu cô về kí túc. Vừa đi đến cổng Khả Nhi đã nghe thấy tiếng của Khương Lan:

-Khả Nhi, cuối cùng thì cậu cũng về rồi! Ô, cậu ốm à? Sao nhìn cậu như muốn ngất đi đến nơi rồi?

Khả Nhi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Khương Lan và Trần Văn Bản đang đứng ở trước cổng kí túc xá. Cô yên tâm thả lỏng toàn thân, lập tức cả người cô mềm nhũn ra rồi ngã phịch xuống đất. Trong lúc mê man, cô có thể nghe thấy tiếng kêu hốt hoảng của Khương Lan:

-Khả Nhi, Khả Nhi ơi...Cậu làm sao thế? Tớ bảo ngất là cậu ngất thật à?

Tiếp theo đó hình như tình hình vô cùng hỗn loạn. Khả Nhi chỉ nhớ rằng lúc ấy đầu mình đau dữ dội, cơn buồn nôn ập đến không sao ngăn lại được. Khi ý thức hồi phục lại, cô đang nằm bẹp trên giường bệnh ở trạm y tế của trường và đang được các bác sĩ truyền nước. Khương Lan ngồi bên cạnh Khả Nhi. Vừa nhìn thấy Khả Nhi tỉnh lại, hai mắt Khương Lan lập tức đỏ hoe:

-Cậu làm tớ sợ chết khiếp, bác sĩ nói là cậu bị say nắng nghiêm trọng. Nếu như không chữa trị kịp thời sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Đang yên đang lành tự nhiên cậu chạy ra ngoài phơi nắng làm gì?

Khả Nhi yếu ớt nói:

-Ân nhân cứu mạng ơi, tớ khát quá!

-À phải rồi, bác sĩ dặn cậu phải uống nhiều nước!- nói rồi Khương Lan vội vã đứng dậy rót nước. Đợi Khả Nhi uống xong Khương Lan mới nói tiếp: -Là Từ Quang Tông công cậu tới trạm y tế đấy. Cậu làm sao thế? Đã hẹn sẽ về kí túc ăn cơm, kết quả lại chạy đi phơi nắng, mãi đến ba giờ chiều mới thêm về!

-Hài, đừng nhắc đến nữa!- Khả Nhi liền kể cho Khương Lan nghe chuyện đi mua áo cho Từ Quang Tông.

Khương Lan bực mình gắt:

-Hóa ra là họa do cậu ta gây ra, hại tớ lúc này phải chạy lên chạy xuống trong trạm y tế vì lo cho cậu, lại còn thâm nghi cậu ta sao mà tốt thế!

-Cũng không thể trách cậu ấy được. Cũng tại tớ từ nhỏ đã yếu ớt, chỉ cần phơi nắng một lúc là say nắng ngay! Nhưng mà nghiêm trọng đến thế này thì đây là lần đầu đấy!

-Đã biết rõ sức mình yếu sao cậu còn đi với cậu ta?

Khả Nhi vội vàng giải thích:

-Cậu biết đấy, trước đây Từ Quang Tông đã từng giúp đỡ tớ. Tớ không thích nợ nần ai hết, có thể trả được là dốc sức trả cho xong!

-Cậu đấy...-Khương Lan bắt đầu lên lớp: -Cái gì cũng tốt, làm cái gì cũng cẩn thận, lại quá cứng cổ nên dễ bị thiệt thòi lắm!

Khả Nhi nhăn nhó, muốn cười mà không dám. Dù sao thì người ta cũng vì quan tâm đến mình nên mới nói vậy, ai mà nỡ cười cơ chứ? Đúng lúc ấy thì Chu Chính Hạo và Dương Phàm chạy xộc vào phòng bệnh. Nhìn thấy Khả Nhi, Dương Phàm lao đến siết chặt lấy hai vai cô:

-Tần Khả Nhi...

Khả Nhi ngẩng đầu lên mếu máo:

-Anh trai à, đây là phòng bệnh, anh có thể đừng bóp vai em mạnh thế có được không?

Dương Phàm vội vàng bỏ tay khỏi vai Khả Nhi rồi lùi lại vài bước, chăm chú quan sát Khả Nhi. Mặc dù sắc mặt cô xanh xao nhưng tinh thần có vẻ rất tỉnh táo, nhìn không giống như đang bị nguy hiểm đến tính mạng.

-Anh làm sao thế? -Khả Nhi hỏi.

Chu Chính Hạo hít một hơi thật sâu và nói:

-Nhận được điện thoại của Trần Văn Bản, nói là em bị ngã, cái thằng Dương Phàm này lập tức lái xe phóng vào qua đây. Khổ thân cho cái xe của anh, tháng này thế nào cũng nhận được biên bản phạt hành chính rồi!

Khương Lan nói chen vào:

-Nghe nói khi Văn Bản gọi điện thì các anh còn đang ở trung tâm thành phố, không hiểu sao về nhanh thế, hóa ra là lái xe tới à?

Khả Nhi nhìn Dương Phàm, không hiểu vì sao trong lòng cô cảm thấy vui vui:

-Em không sao, em vào thành phố giải quyết chút việc, không may bị say nắng.

Dương Phàm ngồi phịch xuống cái ghế ở bên cạnh giường bệnh, đưa tay lên giúp Khả Nhi vuốt lại mấy sợi lông xòa trên trán rồi trầm ngâm nhìn cô. Tất cả những hành động này vô cùng tự nhiên nhưng lại khiến cho mặt của Khả Nhi nóng bừng lên. Trong phòng bệnh yên lặng đến kì lạ, im lặng đến mức dường như có thể nghe thấy tiếng những giọt nước trong chai truyền đang chảy tí tách.

Sự xuất hiện của Từ Quang Tông đã phá tan không khí yên lặng này. Cậu xách một túi hoa quả bước vào. Vừa nhìn thấy Khả Nhi, Từ Quang Tông vui mừng reo lên:

-Cậu tỉnh lại rồi à? Để tớ đi gọi bác sĩ!- vừa nói dứt lời, Từ Quang Tông liền chạy thẳng ra ngoài, thậm chí còn chưa kịp nhận ra trong phòng bệnh còn có thêm hai người nữa.

Bác sĩ lập tức chạy vào, kiểm tra tình trạng của Khả Nhi rồi cẩn thận dặn dò:

- Truyền nước xong là có thể xuất viện rồi. Cô sẽ kê cho cháu vài loại thuốc hạ sốt. Cháu cần phải chú ý không nên ra ngoài trong khoảng từ mười giờ sáng đến bốn giờ chiều đấy! Các cháu cử một người đi làm thủ tục và lấy đơn thuốc nhé!

Dương Phàm vừa đứng dậy khỏi ghế thì Từ Quang Tông đã lên tiếng trước:

-Để tôi đi làm thủ tục!- nói rồi liền nhanh chân đi theo bác sĩ ra ngoài.

Thấy Từ Quang Tông biến mất ở đằng sau cánh cửa, Dương Phàm ngồi lại xuống ghế rồi quay sang hỏi Khả Nhi:

-Bạn trai à?

Khả Nhi lườm Dương Phàm rồi bảo:

-Đã bảo với anh là không phải rồi còn gì!

-Nói xấu? - Dương Phàm khề lạp lại rồi từ từ đứng dậy: -Xin lỗi, anh nói sai rồi. Chỉ lần này thôi, không có lần sau đâu! Em ở lại nghỉ ngơi, anh có ở đây cũng chẳng giúp gì được em. Anh đi trước đây!- Khả Nhi chưa kịp phản ứng gì thì Dương Phàm đã quay ngoắt người bỏ đi.

Khả Nhi ngơ ngác không hiểu Dương Phàm đang nghĩ gì. Thường ngày Dương Phàm đâu có thích quan tâm đến chuyện của người khác, càng không hay đánh giá này nọ về bất kì ai, lại càng không bao giờ nổi cáu như vậy. Khả Nhi suy nghĩ rất lâu mà không sao hiểu được, đành phải quay sang hỏi Chu Chính Hạo:

-Anh ấy làm sao vậy?

-Căn cứ vào kinh nghiệm lâu năm của anh...-Chu Chính Hạo nói bằng giọng rất nghiêm túc: -Cậu ta đang ghen đấy!

-Đang ghen á? -Khả Nhi chỉ tay vào mình, kinh ngạc hỏi: -Vì em á?

Chu Chính Hạo nghiêm nghị gật đầu.

Khả Nhi ngẩn người, cười ngây ngô:

-Hơ, bạn Chu Chính Hạo thân mến, bạn thật là hài hước!

-Em tin cũng được, không tin cũng được. Con gái ghen anh đã từng trải nghiệm rồi. Nhưng con trai mà ghen có thể làm ra những điều gì, anh còn chưa được biết. Thiên cơ bất khả lộ, thôi anh phải đi xem sao!

Chu Chính Hạo vừa đi ra đến cửa đã thấy Dương Phàm quay lại. Dưới sự ngạc nhiên của mọi người, Dương Phàm bối rối giải thích:

-Anh không thể bỏ mặc Chu Chính Hạo ở đây được!

-Oa...-Chu Chính Hạo vỗ vai Dương Phàm: -Tôi cảm động chết đi được đây này!

Khả Nhi lặng lẽ quan sát sắc mặt của Dương Phàm.

Dương Phàm nhíu mày hỏi:

-Em có ý kiến gì à?

Khả Nhi nói đùa:

-Anh đang ghen à?

-Ghen á?- Dương Phàm kinh ngạc thốt lên rồi đưa tay lên trán Khả Nhi, ánh mắt nghi hoặc: -Có sốt đâu, sao lại nói nhảm thế nhỉ?

-Bỏ ngay cái móng lợn của anh ra!- Khả Nhi vỗ vào bàn tay của Dương Phàm đang đặt trên trán mình.

Dương Phàm tóm chặt lấy tay Khả Nhi, mắt nhìn lên chai nước trên giá treo, giọng nói bỗng trở nên dịu dàng:

-Đừng cử động, đợi truyền nước xong anh sẽ đưa em về!

Khả Nhi đưa mắt nhìn lên chai nước treo trên đầu giường mà quên mất phải rút tay ra khỏi tay Dương Phàm.

Từ Quang Tông cầm túi thuốc đứng ở trước cửa phòng, chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này.

-Bạn Từ Quang Tông thân mến- Chu Chính Hạo đứng chặn ở cửa ra vào, đón lấy túi thuốc trên tay Từ Quang Tông rồi cười hi hi: - Bạn vất vả quá!Cám ơn bạn đã thay tôi chăm sóc Khả Nhi. Nhưng bây giờ tôi đã đến đây rồi, bạn hãy về nghỉ ngơi đi nhé!

Khả Nhi cảm thấy Chu Chính Hạo có phần hơi quá quắt, liền trợn mắt cảnh cáo Chu Chính Hạo. Nhưng Chu Chính Hạo liền quay lưng lại với Khả Nhi, chẳng thèm để ý đến sự cảnh cáo của cô.

Từ Quang Tông chẳng thể hiện thái độ không vui, chỉ mỉm cười nói vọng vào với Khả Nhi:

-Thế thì tốt về trước nhé!

Khả Nhi gật đầu về ấy nấy:

-Ừ, hôm nay cảm ơn cậu nhiều!

Sau khi truyền nước xong, Khương Lan dìu Khả Nhi đi ra bên ngoài trạm y tế. Dương Phàm đã đỗ xe chờ sẵn ở ngoài cổng. Là một chiếc xe đua rất đẹp, chỉ tiếc là cả Khả Nhi và Khương Lan đều không có khái niệm gì về nhãn hiệu của các loại xe.

Sau khi lên xe, nhìn thấy người lái xe là Dương Phàm, Khương Lan liền tò mò hỏi:

-Tại sao xe của anh mà lại để cho anh Dương Phàm lái?

Chu Chính Hạo vỗ vai Dương Phàm nói:

-Vì cậu ta là tài xế của anh!

Khả Nhi ngưỡng mộ nói:

-Bạn Chu Chính Hạo thân mến, bạn thật là đại gia!

-Ấy ấy, không dám, không dám! Em có bao giờ nhìn thấy anh lái xe đến trường chưa? Thế là đủ biết anh là người rất khiêm nhường rồi đấy. Chỉ có điều hôm nay là vì em nên anh mới phá lệ một lần. Lần sau nếu em có cần vào trung tâm thì cứ gọi điện cho anh, anh sẽ điện cho tài xế Dương Phàm đến đón em đi. Đợi em giải quyết công việc xong sẽ đón em về. Như vậy sẽ không sợ say nắng nữa đâu!

Khả Nhi bật cười:

-Sau này chúng ta cũng có xe đua xe đón rồi đó! Chu Chính Hạo, chi bằng anh nhận nuôi luôn em đi!

-Dễ thôi!- Chu Chính Hạo nháy mắt: -Tối nay em đến ở nhà anh luôn đi!

Chiếc xe đột nhiên phanh kít lại. Chu Chính Hạo bổ nhào về phía trước theo quán tính. Sau khi lấy lại hồn vía vừa bay mất, Chu Chính Hạo quay sang gào lên với Dương Phàm:

-Cậu làm cái trò quái quỷ gì vậy hả?

Dương Phàm không thèm để ý đến Chu Chính Hạo mà quay ngoắt sang hỏi Khả Nhi:

-Em đã quyết định chưa? Giờ anh lái xe đưa em về kí túc hay đưa em đến nhà Chu Chính Hạo đây?

Cuối cùng thì Khả Nhi cũng ý thức được thân phận là bệnh nhân của mình. Cô ngoan ngoãn thu người trên ghế ngồi rồi yếu ớt nói:

-Em muốn về kí túc xá.

Vừa về đến cổng kí túc xá đã nhìn thấy Từ Quang Tông đang ngồi trước cổng nói chuyện với cô trực ban rồi. Hình như cậu ta rất được lòng phái nữ, không chỉ được lòng đám con gái trong lớp mà cả những cô bác lớn tuổi thường ngày vẫn trợn mắt quát mắng mấy cậu nam sinh cũng rất quý mến Từ Quang Tông.

Nhìn thấy một đám người đang đi vào kí túc, Từ Quang Tông liền vội vã đứng dậy chào đón. Cậu chào hỏi từng người rồi lấy ra một cái cặp lồng giữ nhiệt, đưa ra trước mặt Khả Nhi và bảo:

-Tớ đã hỏi bác sĩ rồi, bác sĩ dặn thực đơn hai ngày tới của cậu phải thật thanh đạm. Canh đậu xanh có thể thanh nhiệt, trị say nắng. Lúc cậu còn nằm trong viện, tớ đã chạy đi mua đậu xanh để nấu canh. Bây giờ cậu có thể uống luôn được rồi!

Khả Nhi đưa tay đón lấy cặp lồng từ tay Từ Quang Tông.

-Cậu xem có hợp khẩu vị không nhé! Nếu thích mai tớ lại nấu tiếp. Hay là cậu muốn ăn canh gì cứ nói với tớ! Tớ dùng nồi áp suất điện nấu ở kí túc xá nên rất tiện!- nói xong, Từ Quang Tông lại gật đầu chào mọi người rồi ra về. Dưới ánh hoàng hôn, cái bóng của Từ Quang Tông kéo dài trên mặt đất.

Khả Nhi mở nắp ra xem thử, mùi thơm của canh đậu xanh xộc lên mũi. Những hạt đậu xanh đã nát nhuyễn, hình như là Từ Quang Tông đã ninh rất lâu. Lớn bằng ngón này rồi, trừ mẹ và bà ngoại ra, Từ Quang Tông chính là người đầu tiên nấu canh cho Khả Nhi ăn. Tình cảm này khiến cho Khả Nhi không thể không cảm động.

Chu Chính Hạo đứng bên cạnh gào ầm lên:

-Em thật là dễ bị cảm động đấy! Một nồi canh đậu xanh đáng giá bao nhiêu chứ? Dương Phàm, bây giờ chúng ta đi mua cả đồng đồ ăn ngon đến!

Khả Nhi khẽ lắc đầu. Một người từ nhỏ đã lớn lên trong nhung lụa như Chu Chính Hạo làm sao hiểu được có những sự cảm động không xuất phát từ tiền bạc.

Dương Phàm đứng yên bất động, lặng lẽ quan sát ánh mắt vô cùng phức tạp của Khả Nhi.

13. Chương 09

Chương 9: Lời tỏ tình của Từ Quang Tông

Trung tuần tháng mười, cuộc bầu cử của hội sinh viên chính thức tổ chức. Đối với các hoạt động đoàn hội sinh viên, Khả Nhi chẳng mấy hứng thú. Nhưng lần này có Tống Diễm và Từ Quang Tông cũng tham gia ứng cử nên Khả Nhi có không muốn quan tâm cũng hơi khó. Hội trường bầu cử được tổ chức ở một giảng đường rất rộng, tất cả những người tham gia ứng cử phải đến sớm 40 phút và tập trung trong một phòng học nhỏ ở bên cạnh hội trường. Khi buổi lễ diễn ra, người dẫn chương trình sẽ giới thiệu từng người vào ra mắt theo thứ tự số phiếu bầu từ nhiều đến ít.

Diệp Phi vốn là bí thư chi bộ của lớp, đương nhiên phải đi cổ vũ cho bạn cùng lớp. ba cô gái khác trong phòng, trừ Lệ Na cũng đều đến cổ vũ cho Tống Diễm. Để không ảnh hưởng đến tinh thần của những “người trong cuộc”, những người khác không được ở lại trong phòng học đó quá lâu. Mấy cô gái chỉ kịp nói với Tống Diễm vài câu cổ vũ đã bị đuổi ra ngoài rồi.

Từ Quang Tông đang đứng dựa vào lan can hút thuốc, nhìn thấy Khả Nhi và bạn cùng phòng của cô đến liền gọi to:

-Tần Khả Nhi...

Khả Nhi dừng bước, quay đầu lại nhìn.

-Có thể nói chuyện với tớ một chút được không?

-Được thôi- Khả Nhi vui vẻ đồng ý rồi quay lại bảo các bạn:

-Các cậu cứ vào hội trường trước đi, nhớ giữ cho tớ một chỗ nhé!

Khả Nhi và Từ Quang Tông đi ra một góc khác trên hành lang. Từ Quang Tông cứ trầm ngâm không nói. Hút hết điếu thuốc lại châm tiếp một điếu khác.

Khả Nhi đành phải lên tiếng trước:

-Trước đây chưa thấy cậu hút thuốc bao giờ!- trong suy nghĩ của Khả Nhi, Từ Quang Tông là một người sống rất có khuôn phép, tất cả những thói quen xấu đều không có liên quan gì đến cậu ta hết.

-Tớ hơi căng thẳng!- Từ Quang Tông lập tức dập điếu thuốc trong tay: -Tớ nói với bản thân mình rằng chỉ có thể thành công, tuyệt đối không được thất bại!

Khả Nhi cảm thấy rất khó hiểu:

-Sao cứ phải tạo cho mình một áp lực lớn đến như vậy?

-Nhà tớ ở một vùng nông thôn nghèo khó và xa xôi, tớ là đứa con trai duy nhất trong gia đình, trên tớ còn có ba người chị gái- đột nhiên Từ Quang Tông lại nhắc đến chuyện gia đình mình: -Bố mẹ quanh năm vất vả mà không thể đảm bảo cuộc sống no ấm cho gia đình. Tớ từng thề tuyệt đối không để cho cuộc sống như thế này lặp lại.. Ba chị gái tớ chưa từng được đi học, mới tí tuổi đầu đã phải ra ngoài làm thuê cho người ra. Tiền học phí của tớ là từ tiền gả chị cả. Hi vọng của cả gia đình đều gửi gắm ở tớ. Cậu có hiểu trách nhiệm nặng nề đến thế nào không?

-Từ nhỏ đến lớn, tớ đều yêu cầu bản thân phải làm tốt tất cả mọi thứ, vì thế mà tớ cố gắng, nỗ lực hơn bất kì ai. Tớ đổ vào trường mình với thành tích là thủ khoa của huyện. Ngày tớ đi học, cả thôn ra tiễn tớ. Tớ những tưởng vận mệnh của mình đã được lật sang một trang mới. Nào ngờ đến trường tớ mới hiểu ra rằng, trời đất rộng lớn, cuộc sống muôn màu muôn vẻ nhưng tất cả mọi thứ đều không có liên quan đến tớ. Mỗi lần nhìn thấy các bạn nữ cười rạng rỡ như những đóa hoa tươi thắm, tớ lại nhớ đến ba người chị của mình. Bởi vì nghèo khổ nên tuổi thanh xuân và vẻ đẹp của họ đều bị khô héo hết cả. Ngoài việc thuận theo số mệnh, họ còn có thể làm được gì khác đâu? Tớ cũng có những lúc mệt mỏi vì phấn đấu. Những công tử con nhà giàu dễ dàng con gái ăn một bữa cơm cũng nhiều hơn tiền sinh hoạt phí cả tháng của tớ, còn tớ chỉ có thể phấn đấu vì một cái tương lai không thể nhìn thấy. Nhưng, nếu như ngay cả tớ cũng thôi không phấn đấu thì ai có thể thay đổi vận mệnh của gia đình tớ đây? Lần bầu cử chức chủ tịch hội sinh viên này chính là một sự bắt đầu cho việc tích lũy cho tương lai của tớ. Nếu thành công tớ mới có niềm tin và động lực tiếp tục phấn đấu. Vì vậy tớ không thể chịu đựng được sự thất bại, càng không dự định được phải làm gì nếu như thất bại.

Khả Nhi vốn định khuyên Từ Quang Tông không nên quá coi trọng những hoạt động như thế này, nhưng nghe cậu ta nói xong những lời này, cô lại không nhẫn tâm nói ra suy nghĩ của mình, chỉ có thể chân thành chúc phúc cho cậu ta:

-Nhất định cậu sẽ thành công! Chúng tớ đều tin như vậy!

Từ Quang Tông ngoảnh đầu sang nhìn Khả Nhi:

-Cậu thực sự nghĩ như vậy à?

-Đương nhiên- Khả Nhi mỉm cười: -Hoàn cảnh gia đình tớ cũng tương tự như gia đình cậu. Những kẻ xuất thân trong nghèo khó như chúng ta chỉ có thể không ngừng phấn đấu mới có chút hi vọng. Nếu như không phấn đấu thì một tia hi vọng cũng chẳng có! Cậu đã có quyết tâm lớn như vậy, sao còn sợ sẽ không thành công?

Từ Quang Tông có thể nhìn thấy sự ám áp trong đôi mắt của Khả Nhi:

-Khả Nhi, cậu có biết không, tớ vẫn luôn thích cậu!

-Hả?- Khả Nhi tròn tròn mắt.

Khó khăn lắm mới lấy được dũng khí nói ra những lời nói trong sâu thẳm trái tim, Từ Quang Tông cố tỏ ra tự nhiên:

-Ngay từ năm thứ nhất tớ đã để ý đến cậu rồi. Cậu hoàn toàn khác với những cô gái mà tớ đã gặp, vừa không chịu khuất phục trước số phận, vừa không kiêu ngạo, ham hư vinh như những cô gái khác. Cậu thông minh, kiên cường, cầu tiến...Đường như tớ có thể nhìn thấy hình bóng của chính mình ở con người cậu. Nhưng cậu lại xinh đẹp như vậy, vây quanh cậu toàn là những công tử giàu có như là Chu Chính Hạo hay Dương Phạm. Họ có những chiếc xe đua đắt tiền, tớ lấy gì ra mà so bì với họ. Một chút tiền gia sư hàng tháng, trừ đi tiền sinh hoạt, số tiền còn lại ngay cả mua một bó hoa cũng không đủ. Một năm nay tớ chỉ dám đứng từ xa nhìn cậu, lặng lẽ quan tâm đến cậu.

Lời tỏ tình của Từ Quang Tông khiến cho Khả Nhi kinh ngạc không thốt lên lời. Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện yêu đương, thỉnh thoảng bạn cùng phòng còn bảo cô quá lạnh lùng. Khả Nhi cũng cảm thấy thế. Cô luôn cho rằng chuyện tình cảm là hành vi hại mình, hại người, vì vậy cô luôn thẳng thừng từ chối tất cả những kẻ theo đuổi, tuyệt đối không để cho họ có một chút tư tưởng hay hi vọng nào cả. Lâu dần chẳng còn ai dám theo đuổi cô nữa. Trong lòng cô cảm thấy rất vui vì điều này. Còn đối với Từ Quang Tông, tình bạn giữa cô và cậu ta cũng giống như tình bạn của cô với Diệp Phi và Khương Lan, chỉ dừng lại ở mức độ bạn bè mà thôi. Nếu như Từ Quang Tông có thể trở thành bạn trai của cô, vậy thì Khương Lan và Diệp Phi chẳng phải cũng có thể trở thành người yêu của cô hay sao?

-Khả Nhi?- giọng nói của Từ Quang Tông như trầm xuống, dường như cậu ta đã có quyết định rồi: -Những lời này tớ định để sau khi cuộc bầu cử kết thúc mới nói với cậu. Như vậy mới có thể chứng minh rằng mặc dù về vật chất tớ không bằng Chu Chính Hạo với Dương Phạm, nhưng về mặt nỗ lực tớ không hề thua kém họ, có thể cho cậu một tương lai tốt đẹp. Nhưng tớ lại sợ nhờ mình sẽ thất bại thì có lẽ tớ sẽ không bao giờ có dũng khí hay cơ hội để nói ra những lời này với cậu nữa.

- Không, không...-Khả Nhi hoảng loạn: -Tớ không tốt như cậu tưởng đâu...- nếu là người khác thì Khả Nhi đã thẳng thừng từ chối rồi. Nhưng...người đang đứng trước mặt cô bây giờ là một người bạn tốt. Hơn nữa vào thời khắc quan trọng này, cô không dám đưa ra quyết định của mình vì sợ sẽ gây ảnh hưởng đến tâm lý của Từ Quang Tông.

-Khả Nhi.- Từ Quang Tông bước lên trước một bước, nhìn Khả Nhi bằng ánh mắt chân thành: -Có thể hứa với tớ một điều, nếu như tớ thất bại trong lần tuyển cử này, cậu cứ coi như tớ chưa từng nói gì. Còn nếu như tớ thành công, xin hãy cho tớ một cơ hội, cho tớ...được làm bạn trai của cậu!

Khả Nhi giật lùi về phía sau, lắp bắp:

-Tớ, tớ....tớ không có ý định yêu đương khi còn đi học

-Trước đây tớ cũng chưa từng nghĩ sẽ có bạn gái khi còn học đại học cho đến khi gặp được cậu...- trong đôi mắt của Từ Quang Tông ánh lên sự lạc lõng: -Nhưng một mình phấn đấu cũng có lúc cảm thấy mệt mỏi và cô đơn. Lúc ấy chúng ta có thể làm bạn, có thể cổ vũ, giúp đỡ lẫn nhau trong quá trình phấn đấu vì tương lai. Khả Nhi, tớ hợp với cậu hơn Dương Phàm. Chúng ta mới là những người ở cùng một thế giới!

Khả Nhi thật sự không hiểu nổi, cô chấp nhận hay không chấp nhận cậu ta có liên quan gì đến Dương Phàm? Tiếng chuông đầu tiên đã vang lên, điều đó có nghĩa là cuộc bầu cử sắp bắt đầu.Cô vội vàng chạy về hướng hội trường:

-Nhanh lên, chúng ta sắp vào muộn rồi!

Từ Quang Tông vội vàng kéo tay Khả Nhi lại:

-Khả Nhi, cho tớ một đáp án đi! Tớ muốn có thể yên tâm tham gia tuyển cử.

Khả Nhi ngoảnh đầu lại, bất gặp ánh mắt như van nài của Từ Quang Tông...Có lẽ vì quá căng thẳng nên tay cậu ta đang siết chặt lấy tay cô. Khả Nhi nhớ lại bát canh đậu xanh nóng hổi hôm cô bị say nắng. Ngày nào Từ Quang Tông cũng nấu canh đậu xanh và canh mộc nhĩ trắng cho cô rồi nhờ cô trực ban mang lên phòng cho mình. Bỗng nhiên Khả Nhi cảm thấy mềm lòng. Thôi được rồi, cho cậu ta một cái đáp án khiến cho cậu ta yên lòng, để cho Từ Quang Tông thuận lợi đi đến thành công trong cuộc tranh cử này. Những cái khác cứ để đến sau cuộc bầu cử này hãy nói!

Khả Nhi cắn chặt răng:

-Được, tớ đồng ý! Nếu như cậu thành công trong cuộc bầu cử này, tớ sẽ cho cậu một cơ hội!

Khả Nhi vội vàng chạy ù vào trong hội trường, chẳng may đâm sầm vào Chu Chính Hạo cũng đang vội vàng chạy đến.

-Em...em...- Chu Chính Hạo lắp bắp cả nửa ngày mà không nói ra được.

Khả Nhi vội vàng kéo lấy tay áo Chu Chính Hạo và giục:

-Nhanh lên, chúng ta vào muộn rồi đấy!

Vừa ngẩng đầu lên Khả Nhi đã nhìn thấy Lệ Na đang đứng trước cửa hội trường lạnh lùng nhìn hai người. Bước chân Khả Nhi bất giác chậm lại. Hôï chuông thứ hai lại vang lên, đại hội chính thức bắt đầu. Chu Chính Hạo đưa tay ra kéo lấy cánh tay Khả Nhi:

-Vào nhanh đi!- hai người lướt qua trước mặt Lệ Na, chạy nhanh vào hội trường.

Hội trường đã kín đặc người, cũng may là Diệp Phi đã để dành hai chỗ trống. Hai chỗ ngồi này vốn là để dành cho Khả Nhi và Lệ Na, nhưng Lệ Na không chịu ngồi cạnh Khả Nhi, hơn nữa mấy kẻ theo đuổi cô ấy đã giữ chỗ cho cô ấy rồi. Thế nên chỗ ngồi này đương nhiên thuộc về Chu Chính Hạo. Hai người thở hồng hộc ngồi phịch xuống ghế. Người dẫn chương trình bắt đầu đọc diễn văn khai mạc.

Chu Chính Hạo hít thở sâu, nhìn sang bên cạnh thấy Khả Nhi đang ủ ê nằm bò ra bàn liền ghé sát vào tai Khả Nhi thì thầm:

-Em đang buồn phiền vì chuyện ban nãy?- anh ấy muốn nói đến chuyện chạm mặt Lệ Na ban nãy.

Khả Nhi thờ ơ “ừ” một tiếng.

-Có gì mà phải buồn phiền. Cho dù không có cuộc chạm trán ngày hôm nay thì cô ta cũng cảm hận em lắm rồi. Thế cho nên em có không nói chuyện với anh cả đời cô ta cũng vẫn hận em y như vậy!

Khả Nhi ngẩng đầu hỏi Chu Chính Hạo:

-Hai người dù gì cũng là bạn thanh mai trúc mã, giờ trở thành kẻ thù, chẳng nhẽ anh không buồn chút nào sao?

-Buồn?- Chu Chính Hạo lắc đầu, nhìn Khả Nhi bằng ánh mắt mờ đục: Thật kì lạ! Anh vốn tưởng bản thân mình cũng có hơi thích Lệ Na! Nhưng sau vụ ầm ĩ hôm ấy, có lẽ chút thích ấy bị cô ta dọa cho chạy mất dép rồi! Bây giờ nhìn thấy Lệ Na anh chỉ muốn tránh càng xa càng tốt!

Khả Nhi tò mò hỏi:

-Cảm giác thích một ai đó nó như thế nào?

Khuôn mặt rất nghiêm túc Chu Chính Hạo khiến cho người khác tưởng rằng anh đang đắn đo suy nghĩ. Nhưng nghĩ hồi lâu, Chu Chính Hạo chỉ thốt ra được một câu:

-Anh không biết!

Khả Nhi bực mình gắt:

-Chẳng phải là anh đã có kinh nghiệm thích một ai đó hay sao?

-Chỉ là làm gì cũng quan tâm đến cô ấy nhiều một chút, đối xử tốt với cô ấy hơn người khác một chút...Anh không biết đây có được coi là thích hay không. Ngoài những cái đó, chẳng còn cảm giác gì nữa cả!

Diệp Phi ngồi bên cạnh thực sự không chịu nổi nữa, liền khẽ nói:

-Hai kẻ ngốc nghếch, để tôi nói cho mà nghe nhé! Cảm giác thích một ai đó là hề cứ nhìn thấy người đó là cảm thấy vui vẻ, không nhìn thấy người đó sẽ cảm thấy nhớ nhung!

Khả Nhi và Chu Chính Hạo đồng thanh “À” lên một tiếng. Hai người bốn mắt nhìn nhau như đã hiểu ra vấn đề. Chu Chính Hạo quay đầu nhìn ra cửa, suy nghĩ mờ đục về một điều gì đó. Còn Khả Nhi thì trầm ngâm: không thấy thì nhớ, nhìn thấy thì vui...tất cả chỉ rất nhạt nhòa, hóa ra không phải là thích. Lẽ nào lời hứa đó khiến cho cô không vui?

14. Chương 10

Chương 10: Người không biết “lùi để tiến”

Khả Nhi tò mò hỏi: -Cảm giác thích một ai đó nó như thế nào?

Khuôn mặt rất nghiêm túc Chu Chính Hạo khiến cho người khác tưởng rằng anh đang đắn đo suy nghĩ. Nhưng nghĩ hồi lâu, Chu Chính Hạo chỉ thốt ra được một câu: -Anh không biết!

Khả Nhi bực mình gắt: -Chẳng phải là anh đã có kinh nghiệm thích một ai đó hay sao?

-Chỉ là làm gì cũng quan tâm đến cô ấy nhiều một chút, đối xử tốt với cô ấy hơn người khác một chút...Anh không biết đây có được coi là thích hay không. Ngoài những cái đó, chẳng còn cảm giác gì nữa cả!

Diệp Phi ngồi bên cạnh thực sự không chịu nổi nữa, liền khẽ nói: -Hai kẻ ngốc nghếch, để tôi nói cho mà nghe nhé! Cảm giác thích một ai đó là hề cứ nhìn thấy người đó là cảm thấy vui vẻ, không nhìn thấy người đó sẽ cảm thấy nhớ nhung!

Khả Nhi và Chu Chính Hạo đồng thanh “À” lên một tiếng. Hai người bốn mắt nhìn nhau như đã hiểu ra vấn đề. Chu Chính Hạo quay đầu nhìn ra cửa, suy nghĩ mờ đục về một điều gì đó. Còn Khả Nhi thì

trầm ngâm: không thấy thì nhớ, nhìn thấy thì vui...tất cả chỉ rất nhạt nhòa, hóa ra không phải là thích. Lẽ nào lời hứa đó khiến cho cô không vui?

Bài diễn thuyết của Từ Quang Tông tương đối xuất sắc, cuối cùng giành được thắng lợi tuyệt đối trước đối thủ cạnh tranh của mình, trở thành chủ tịch hội sinh viên nhiệm kỳ mới của học viện kinh tế đại học Z. Còn Tổng Điều thì trở thành trưởng ban đời sống như mong ước.

Sau khi cuộc bầu cử kết thúc, các cán bộ hội sinh viên nhiệm kỳ trước và các cán bộ hội sinh viên nhiệm kỳ sau sẽ tiến hành hoạt động bàn giao công việc, vì vậy mà những người khác có thể ra về trước. Khả Nhi hòa vào dòng người đi ra khỏi hội trường. Khi đi ngang qua phòng học đó, Khả Nhi bất giác nhìn vào bên trong, thấy Từ Quang Tông và mấy người khác đang ở trong đó nói chuyện với lãnh đạo của học viện. Trong đám công, khuôn mặt cậu rạng rỡ niềm vui. Nhìn thấy Khả Nhi đi qua, ánh mắt của cậu dừng lại trên người cô một lát và mỉm cười với cô. Trong lòng Khả Nhi dâng lên một cảm giác lo lắng và chán nản.

Bởi vì là cuối tuần nên trên đường về, Khương Lan và Hà Mạn Tuyết đều tách ra để đi chơi với bạn trai, chỉ còn lại Diệp Phi và Khả Nhi đồng hành. Trên đường đi, Khả Nhi trầm ngâm đến kì lạ. Diệp Phi ngạc nhiên hỏi: -Sao thế? Xem ra tâm trạng của cậu có vẻ nặng nề!

Khả Nhi dừng bước: -Diệp Phi, hình như tớ đã làm một chuyện ngốc nghếch!

-Hả?- Diệp Phi kinh ngạc. Trong sáu cô gái của phòng 312, trừ Khương Lan ra thì Khả Nhi là nhỏ tuổi nhất, nhưng Khả Nhi lại là người biết cách cư xử là hành động có lập trường nhất. Đây là lần đầu tiên Diệp Phi thấy Khả Nhi có vẻ bối rối không biết phải làm thế nào. Diệp Phi liền đến bên cạnh, siết chặt vai Khả Nhi rồi bảo: -Đi nào, chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi nói chuyện đi!

Trong một khu rừng nhỏ ở phía tây của trường, Diệp Phi lặng lẽ ngồi nghe Khả Nhi kể lại đầu đuôi câu chuyện: -Rất cuộc trong lòng cậu đang nghĩ gì?

-Hài...- lông mày Khả Nhi nhíu lại: -Suốt mấy tiếng đồng hồ ở trong hội trường, tớ hầu như không nghe gì hết, chỉ cảm thấy những điều Từ Quang Tông nói là có lí. Quả thực cậu ấy rất hợp với tớ. Bọn tớ xuất thân từ hoàn cảnh nghèo khó, thế nên không có ai là “trèo cao” cả, lại cùng bất chấp số phận, dùng chính sức lực của mình để ganh đua với đời, chỉ có hướng phấn đấu không giống nhau mà thôi. Hơn nữa cả hai lại là người có trách nhiệm với gia đình. Thế nhưng...tớ không thể nào khiến cho tâm trạng của mình vui vẻ lên được!

-Cô bé tội nghiệp!- Diệp Phi cười: -Cậu không hề thích cậu ấy!

-Cậu cũng nghĩ như vậy à?

Diệp Phi nói: -Tớ là người từng trải đương nhiên tớ phải hiểu rõ hơn cậu. Khi con gái thực sự thích một người nào đó, nhất là tình yêu đầu, họ trở nên mất đi lí trí. Nếu như cậu thích cậu ta dù chỉ một chút thôi thì cậu đã không phải nói ra cả mớ lí do đằng sau nhằm thuyết phục bản thân mình. Không thích là không thích, chẳng phải đến tận bây giờ cậu cũng chưa thể thuyết phục bản thân hay sao?

Khả Nhi trầm ngâm hồi lâu rồi bảo: -Diệp Phi, có một vấn đề này tớ rất muốn hỏi cậu. Nếu như tớ nói có gì sai thì cậu đừng giận nhé!

-Nói đi! Có thể trả lời tớ sẽ trả lời. Không trả lời được thì thôi, tuyệt đối không giận đâu!

-Ban đầu khi Giang Ba theo đuổi cậu, mấy người bọn tớ đều cảm thấy anh ấy không xứng với cậu. Vậy tại sao sau này cậu lại chấp nhận anh ấy?

Trong mấy đôi của phòng, khiến cho mọi người kinh ngạc nhất chính là đôi của Diệp Phi và Giang Ba. Diệp Phi là người thật thà, trầm tĩnh. Còn Giang Ba lúc nào cũng toe toét. Thật khó mà tưởng tượng được hai người ấy lại thành một đôi.

Nhắc đến Giang Ba, giọng điệu của Diệp Phi trở nên vô cùng dịu dàng: -Có lẽ là tâm lí bù trừ! Tớ là sinh viên khoa văn, thế nên thường hướng về các sinh viên khoa lí. Tớ làm gì cũng không mấy chủ động, nhưng Giang Ba lại rất chủ động. Anh ấy biết đánh bóng, chơi ghi ta, chơi cờ tướng, cờ vây... trong khi tất cả những cái này tớ đều không biết. Trông thì tưởng là không hợp, thế rồi tớ lại thích người ta. Có muốn tránh cũng không tránh được!

Khả Nhi khẽ gật đầu, cũng có lí. Công bằng mà nói thì Giang Ba cũng là một anh chàng đẹp trai. Khả Nhi từng nhiều lần nhìn thấy Giang Ba cao lớn che chở cho Diệp Phi bé nhỏ. Lúc ấy nhìn Diệp Phi giống hệt như một chú chim nhỏ yếu ớt nép vào người Giang Ba. Khả Nhi có thể nhìn thấy niềm vui ánh lên trong đôi mắt của Diệp Phi. Cũng vẫn là chân lí đó, người có vẻ hợp với mình lại không phải là người mà mình thích. Nếu cứ miễn cưỡng ở bên nhau thì làm sao mà vui vẻ được?

Diệp Phi nhìn Khả Nhi: -Xem ra trong lòng cậu đã có câu trả lời rồi. Cậu định thế nào?

Khả Nhi đã bình tĩnh trở lại: -Nếu như Từ Quang Tông không nhắc lại chuyện này nữa tớ sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, mọi người vẫn là bạn tốt của nhau. Nhưng nếu cậu ta nhắc lại lời hứa ấy, tớ đành phải nói sự thật, rằng giữa tớ và cậu ta chỉ là bạn bè. Lời hứa với cậu ta lúc ấy chỉ là vì không muốn gây ảnh hưởng đến tâm lí tranh cử của cậu ta.

-Cậu không sợ sẽ giống như Chu Chính Hạo và Lệ Na, từ bạn thành thù sao?

-Chắc không đến nỗi đâu- Khả Nhi không dám chắc: -Lúc trước Chu Chính Hạo cũng bị tớ từ chối nhưng giờ chúng tớ vẫn là bạn đấy thôi!

Diệp Phi cười: -Cậu đấy, làm gì cũng rất thông minh, thế mà cứ gặp chuyện tình cảm là trở nên vô cùng ngốc nghếch. Từ Quang Tông và Chu Chính Hạo giống nhau sao? Chu Chính Hạo gia đình giàu có, tính tình cởi mở, lại đẹp trai, rất được lòng con gái. Với Chu Chính Hạo, tán gái là chuyện đùa vui, có tán được hay không chẳng quan trọng, không hề ảnh hưởng đến sự tự tin của anh ấy. Còn Từ Quang Tông lại là người có lòng tự trọng rất cao. Nói một cách khác, sự tự ti của cậu ta rất lớn. Mặc dù cậu hứa với cậu ta chỉ vì hoàn cảnh bức bách, nhưng chưa chắc cậu ta đã nghĩ được như vậy. Nhất định cậu ta sẽ cho rằng cậu chê nhà cậu ta nghèo khổ, nói một đằng làm một nẻo...

-Tớ không muốn mất đi một người bạn như vậy. Nhưng nếu như cậu ta nhất định nghĩ như thế thì tớ cũng chẳng còn cách nào khác- Khả Nhi khẽ cười: -Có lẽ tớ phải từ chối khéo léo một chút để không làm tổn thương lòng tự trọng của cậu ấy.

-Hài, chắc là phải cân nhắc lời ăn tiếng nói một chút! Đừng có động chạm vào lòng tự tôn của cậu ta đấy!

Hai người bàn bạc hồi lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra được mấy lời từ chối khéo léo.

Quả nhiên đúng như Khả Nhi dự đoán, tối hôm ấy, Từ Quang Tông gọi điện thoại đến phòng hẹn Khả Nhi ra ngoài. Khả Nhi hẹn Từ Quang Tông ra đài phun nước của trường để nói chuyện. Đài phun nước nằm ở trước cổng thư viện, xung quanh là bãi cỏ xanh rờn, không gian yên tĩnh và trong lành, vừa tiện cho việc nói chuyện lại không khiến cho người khác có cái cảm giác ấm áp.

Khả Nhi vừa đến gần thư viện đã nhìn thấy Từ Quang Tông đang đứng bên cạnh đài phun nước. Diệp Phi khẽ siết vai Khả Nhi: -Đi đi, đánh nhanh thắng nhanh! Tớ ở phòng đọc trong thư viện chờ tin chiến thắng của cậu!

Khả Nhi gật gật đầu, chậm rãi bước những bước chân như đeo đá. Cô không phải là quân tử, không nhất thiết phải giữ lời hứa. Nhưng nếu không thực hiện lời hứa thì chính bản thân cô cũng cảm thấy áy náy.

Từ Quang Tông đã nhìn thấy Khả Nhi từ xa. Từ khoảng khắc nhìn thấy Khả Nhi, ánh mắt của Từ Quang Tông không hề rời khỏi cô dù chỉ trong tích tắc.

-Khả Nhi...-Từ Quang Tông chạy lại gần Khả Nhi, thân mật gọi tên cô.

Khả Nhi bất giác rung mình, đứng dịch sang bên cạnh một chút, kéo rộng cự li giữa cô và Từ Quang Tông.

-Khả Nhi...- hình như Từ Quang Tông quá mức phấn khích nên một người thường ngày rất tinh ý như cậu ta lại không nhận ra vẻ mặt khác thường của Khả Nhi: -Hôm nay tớ rất vui, không nghĩ rằng mình lại có thể ngồi lên cái ghế chủ tịch hội sinh viên này!

Khả Nhi gượng cười: -Chúc mừng cậu!

Từ Quang Tông mỉm cười chăm chú nhìn cô. Ngọn đèn trắng trước cổng thư viện phản chiếu ánh sáng vào đôi mắt Từ Quang Tông: -Tất cả những niềm vui này, tớ rất muốn chia sẻ cùng cậu. Cậu nhận lời làm bạn gái của tớ mới là chuyện khiến cho tớ vui mừng nhất kể từ khi tớ bước chân vào trường đại học này!

Khả Nhi ngoảnh đầu đi, né tránh ánh mắt của Từ Quang Tông rồi khó khăn thốt ra từng chữ: -Từ Quang Tông, tớ luôn coi cậu là một trong những người bạn tốt nhất ở đại học này. Cậu nói cậu thích tớ...tớ cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Dù sao thì được người khác yêu quý cũng là một chuyện đáng để vui! Hơn nữa cậu lại là người xuất sắc như vậy! Nhưng mà...

-Từ Quang Tông, trùng hợp thế, lại gặp cậu ở chỗ này!- đúng lúc ấy thì có người cất tiếng chào hỏi Từ Quang Tông, cắt đứt câu nói còn dang dở của Khả Nhi.

Từ Quang Tông vội vàng đi đến bắt tay người đó: -Chào bí thư Trương!

Người đó chính là Trương Bình, sinh viên năm thứ tư của học viện kinh tế, người đã từng đảm nhiệm chức vụ phó bí thư đoàn của học viện. Khi Khả Nhi mới vào đại học, Trương Bình đã từng theo đuổi cô. Anh ta là một người khác kiêu ngạo, tự cho rằng mình là một nhân vật có tiếng tăm vang lừng ở trong trường, nên việc theo đuổi một cô sinh viên mới không chút tiếng tăm như Khả Nhi sẽ khiến cho cô vui mừng khôn siết. Nào ngờ cuối cùng anh ta lại bị Khả Nhi thắng thường từ chối: -Xin lỗi, tôi không quen anh! Cũng không có hứng thú hẹn hò với anh! Xin anh đừng làm phiền tôi nữa!- điều này khiến cho Trương Bình cảm thấy rất mất mặt và vô cùng căm hận Khả Nhi. Anh ta từng nghĩ rằng kèn kẹt mà tuyên bố rằng: -Chỉ cần Trương Bình này còn ở học viện kinh tế đại học Z này ngày nào thì ngày đó Tần Khả Nhi đừng mong được hoạt động trong đoàn hay hội sinh viên. Tôi phải bóp chết cô ta mới cam lòng!- Nào ngờ Khả Nhi chẳng chút hứng thú với các công tác đoàn đội này, thế nên Trương Bình làm gì có cơ hội mà bóp chết Khả Nhi.

Sau một hồi hàn huyên với Từ Quang Tông, Trương Bình liếc nhìn Khả Nhi đang đứng ở cạnh đài phun nước, nhú mày hỏi Từ Quang Tông: -Đang hẹn hò à?

-Đâu có...-Từ Quang Tông chối phắt đi: -Em vừa ở trong thư viện ra, tình cờ gặp bạn Khả Nhi nên đứng nói chuyện vài câu thôi mà!

-Tôi còn tưởng cậu giỏi giang thế, có thể tán đổ mỹ nữ bằng đá ấy cơ đấy!

Từ Quang Tông cười: -Tần Khả Nhi vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, em làm sao với tới được?

-Lớp chú mày nhiều con gái đẹp, cơ hội đương nhiên cũng nhiều! Ví dụ như cái em Lê Na ấy, giờ đã trở thành người tình trong mộng của bao nhiêu người, nhưng đến giờ vẫn là hoa chưa có chủ!

-Tang Lê Na á...- Từ Quang Tông cười ha ha: -Mỗi lần nhìn thấy cô ấy, tim em đập rộn ràng! Cô ấy quả thực xinh đẹp!

....

Dưới đài phun nước có lấp rất nhiều đèn màu nhấp nháy. Luồng nước phun lên cao như đang lấp lánh ánh đèn màu, những gam màu bắt mắt đan xen trong luồng nước khiến cho Khả Nhi say sưa ngắm nhìn. Con gió nhẹ buổi tối đã truyền hết những lời dối thoại giữa Từ Quang Tông và Trương Bình đến tai của Khả Nhi. Cô bất giác bật cười, trong lòng không một chút giận dữ, chỉ cảm thấy như trút được hòn đá tảng đè nặng trên ngực, sẽ không bao giờ phải cảm thấy áy náy nữa. Thật là mất công cô và Diệp Phi phải ngồi nghĩ mãi mới tìm được những lời từ chối khéo léo.

Sau khi tạm biệt Trương Bình, Từ Quang Tông liền quay lại mỉm cười với Khả Nhi. Từ Quang Tông bói rồi giải thích với Khả Nhi: -Trương Bình là người giới thiệu tớ vào Đảng. Giờ tớ đang ở trong giai đoạn khảo sát rất quan trọng, không thể không lấy lòng anh ta! Hơn nữa, hôm nay tớ vừa mới được chọn làm chủ tịch hội sinh viên đã dính vào chuyện yêu đương ngay thì không hay lắm! Vì vậy...- Từ Quang Tông dừng lại một chút rồi nói tiếp: -Khả Nhi, sau này chắc cậu phải chịu thiệt thòi một chút rồi!

-Thiệt thòi?- Khả Nhi ngạc nhiên: -Thiệt thòi cái gì?

-Quan hệ của chúng ta tạm thời không công khai ra ngoài!- nhìn thấy lông mày Khả Nhi hơi nhíu lại, Từ Quang Tông vội vàng nói: - Nhưng trên thực tế chúng ta vẫn là người yêu của nhau. Chúng ta có thể bí mật hẹn hò!

Khả Nhi cảm thấy rất buồn cười: -Ý của cậu là muốn tớ làm bạn gái bí mật của cậu? Hay nói một cách khác là tình nhân trong bóng tối của cậu?

Từ Quang Tông bối rối: -Không thể nói như vậy được. Trương Bình chỉ học ở đây thêm một năm nữa thôi. Đợi anh ta tốt nghiệp là quan hệ của chúng ta có thể công khai được rồi!- Từ Quang Tông nhìn Khả Nhi bằng ánh mắt van nài: -Khả Nhi, chỉ cần hai người đều cảm thấy vui thì hình thức chẳng quan trọng gì đâu! Chỉ cần trong tim tớ có cậu, đó mới là điều quan trọng nhất. Ban nãy tớ nói Lệ Na xinh đẹp chỉ là để lấp liếm quan hệ của chúng ta mà thôi. Trong lòng tớ, cậu mới là người đẹp nhất!

Những câu nói quá “sến” của Từ Quang Tông khiến cho Khả Nhi nổi gai ốc. Cô vội vàng lên tiếng ngắt lời Từ Quang Tông: -Từ Quang Tông, giữa tớ và cậu là quan hệ bạn học quang minh chính đại. Vì vậy không cần phải lấp liếm gì cả!

Từ Quang Tông hốt hoảng: -Cậu giận đấy à?

-Tớ không giận. Trước khi Trương Bình đến, tớ còn chưa kịp nói hết. Lúc ấy tớ định nói với cậu, chúng ta chỉ có thể làm bạn bè. Ngoài ra không thể có quan hệ khác được!

-Cậu còn nói cậu không giận, rõ ràng là cậu đang giận tớ còn gì! Tớ biết một mối tình không được công khai là điều thiệt thòi cho cậu. Tớ cũng không muốn như vậy! Nhưng mà Khả Nhi à, chẳng nhẽ cậu không biết lùi một bước để tiến hai bước, cố gắng chịu ầm ứ chỉ một năm nữa thôi mà!

-Tớ thật sự không giận! Chỉ hi vọng cậu có thể hiểu là lời hứa của tớ ngày hôm nay chỉ là vì hoàn cảnh xô đẩy. Cậu tuyệt đối đừng cho nó là thật!

-Đừng giận nữa mà! Tớ biết là cậu có tình cảm với tớ mà! Cậu vừa nãy còn nói là được tớ thích là một chuyện vinh hạnh còn gì?

Khả Nhi cắn răng bám chặt vào lan can đài phun nước, thật sự muốn đập cho cậu ta một cái rơi xuống bể nước. Giờ nói gì với cậu ta cũng chỉ là nước đổ đầu vịt, phải làm thế nào cho cậu ta hiểu ra đây? Những giọt nước li ti từ đài phun nước bắn vào mặt Khả Nhi khiến cho cô cảm thấy man mát. Khả Nhi hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Cô hạ giọng, chậm rãi nói từng câu từng chữ một: -Thôi được rồi. Cậu nghe cho rõ đây! Tớ không hợp với cậu! Tớ không phải là một người biết khom lưng uốn gối để chu toàn đại cục như cậu! Nếu như tớ thật sự bắt đầu một câu chuyện tình cảm thì nhất định phải đường đường chính chính công khai cho mọi người cùng biết. Nếu không tớ thà không có còn hơn!

-Khả Nhi, tớ thực lòng thích cậu!- Từ Quang Tông hạ giọng van nài, rõ ràng là có ý thuyết phục Khả Nhi: -Trong kế hoạch cuộc đời của tớ, mỗi giây mỗi phút tớ đều phải chiến thắng. Tớ không thể thua được, vì vậy tớ không thể mạo hiểm! Tớ tranh cử chức hội trưởng hội sinh viên, phấn đấu vào Đảng...tất cả là để tích lũy vốn liếng cho tương lai. Có được những vốn liếng ấy rồi, sau khi tốt nghiệp, cho dù là ở lại trường hay được giới thiệu đi đâu làm việc tớ mới có được cơ hội ưu tiên. Sau lưng mỗi người đàn ông thành đạt đều có bóng dáng của một người phụ nữ vĩ đại. Nếu như có một ngày tớ thành công, cậu sẽ là người phụ nữ duy nhất sau lưng tớ. Chúng ta có thể chung hưởng những thành quả mà chúng ta đạt được!

Khả Nhi không thể nhịn nổi cười: -Thế thì tớ càng không thích hợp với cậu! Là sinh viên của khoa văn, chắc là cậu đọc sách chẳng ít hơn tớ đâu nhỉ, còn cả những ví dụ thực tế trong cuộc sống hàng ngày nữa. Cho dù là cậu hay là tớ đều biết rằng trên đời có một hiện tượng như thế này: đối với rất nhiều người đàn ông, chỉ khi khốn khó mới cần đến người vợ hiền sau lưng để hậu thuẫn, hi sinh vì anh ta, giúp anh ta đi đến thành công. Nhưng một khi thành công rồi, cái mà anh ta cần lại là một cô gái xinh đẹp, biết làm nũng...còn người vợ hiền thì bị bỏ vào xó nhà trong sự cô đơn và buồn tủi, thậm chí là bị vứt ra ngoài đường. Tớ sẽ không làm người phụ nữ sau lưng bất kì người đàn ông nào. Thay vì hao phí tuổi thanh xuân vì sự thành đạt của một người đàn ông, tớ thà tự tạo dựng sự nghiệp cho mình còn hơn!- Khả Nhi bỏ tay ra khỏi lan can đài phun nước, phúi phúi tay chuẩn bị bỏ đi: -Chúng ta là cùng một loại người, tốt nhất nên duy trì quan hệ bạn bè. Những chuyện khác đừng nhắc đến nữa!

Từ Quang Tông gọi với theo: -Cậu hãy tin tớ, tớ không phải là người bạc bẽo như vậy đâu!

Khả Nhi ngoảnh đầu lại cười: -Tớ tin vào bản thân tớ nhiều hơn!

-Tớ từng nói với cậu, trọng trách trên vai tớ rất nặng nề. Bố mẹ già rồi, cả đời phải chịu khổ, tớ không thể không lo lắng cho họ. Các chị tớ không được đi học, cả đời này chẳng có hi vọng gì nữa rồi, tớ không thể bỏ mặc không đếm xỉa đến sự vất vả của họ!- nói đến đây, Từ Quang Tông nước mắt lưng tròng: -Tất cả những gì tớ làm, không chỉ là vì tớ, tớ tưởng là cậu có thể hiểu cho tớ!

Khả Nhi nhìn Từ Quang Tông: -Tớ có thể hiểu!

-Cậu thực sự có thể hiểu sao? -Từ Quang Tông lập tức ngừng đầu, đôi mắt sáng long lanh.

-Trên vai tớ cũng có gánh nặng trách nhiệm đối với người thân. Nhưng trách nhiệm của ai người đó tự gánh vác. Tớ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lấy người khác làm bàn đạp cho mình. Vì thế, trách nhiệm của cậu nên do cậu tự gánh vác, tớ không phải là Đức mẹ, không thể giúp cậu hoàn thành trách nhiệm của mình mà hi sinh bản thân mình được đâu!

-Nhưng...- Từ Quang Tông ấp úng:-Chẳng nhẽ thích một người không phải là có thể làm tất cả vì người đó sao?

Khả Nhi gật gật đầu: -Tớ nghĩ vấn đề cốt lõi chính là đây. Tớ không hề thích cậu! Một chút cũng không!

Từ Quang Tông hoang mang: -Chúng ta sẽ kết thúc như thế này sao?

-Chúng ta chưa bao giờ bắt đầu, sao có thể nói là kết thúc?- nói rồi Khả Nhi liền quay người bỏ đi.

Mới đi được vài bước thì Từ Quang Tông đã đuổi theo chặn đường Khả Nhi: -Như vậy là không công bằng! Tớ đã chân thành trao tình cảm cho cậu!- nước mắt Từ Quang Tông lăn dài trên má: -Bây giờ tớ không thể quang minh chính đại theo đuổi cậu. Nhưng cậu có thể nhận lời tớ là, trước khi tớ có thể quang minh chính đại theo đuổi cậu, cậu tạm thời đừng có bạn trai vội. Đợi đến lúc tớ có thể công khai theo đuổi cậu, tớ vẫn còn cơ hội công bằng cạnh tranh với người ta!

Khả Nhi nhú mày không nói.

Từ Quang Tông năn nỉ: -Coi như là tớ cầu xin cậu đấy!

Khả Nhi đột nhiên phát hiện ra rằng mình thật sự có một trái tim bằng đá. Một người con trai rơi lệ trước mặt cô mà cô không hề cảm thấy có chút đồng cảm nào, ngược lại còn cảm thấy vô cùng quái đản: -Tớ không có ý định có bạn trai khi còn học đại học. Nhưng tương lai khó mà nói trước được. Vì vậy đành phải xin lỗi cậu, tớ không thể hứa gì với cậu được!- Khả Nhi vòng qua Từ Quang Tông và tiếp tục bỏ đi.

Từ Quang Tông kéo tay Khả Nhi lại, cơn giận bùng lên trong lòng: -Nếu như hiện giờ người đưa ra yêu cầu này với cậu là Dương Phàm hay Chu Chính Hạo thì cậu có từ chối không hả?

-Dương Phàm không thể nào đưa ra những yêu cầu hoang đường như thế này. Còn về Chu Chính Hạo, tớ nghĩ có lẽ cậu cũng hiểu rõ, anh ấy từng công khai theo đuổi tớ. Mặc dù tớ đã thẳng thừng từ chối nhưng anh ấy xứng đáng để tớ tôn trọng- Khả Nhi chỉ tay vào bàn tay của Từ Quang Tông đang siết lấy cánh tay cô, lạnh lùng bảo: -Thả tay tớ ra! Đừng để tớ khinh thường cậu!

Từ Quang Tông mở to đôi mắt đỏ hoe nhìn Khả Nhi. Khả Nhi lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt cậu, ánh mắt quyết liệt đến đáng sợ. Từ Quang Tông từ từ thả tay ra, gương mặt nhìn theo bóng dáng của Khả Nhi đang khuất dần.

Diệp Phi đang lo lắng đến phát điên lên. Vừa nhìn thấy Khả Nhi xuất hiện ở cửa liền lao ngay ra khỏi phòng đọc: -Sao rồi, chuyện đã được giải quyết ổn thỏa chưa?

-Còn thuận lợi hơn là tớ tưởng!- Khả Nhi kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Diệp Phi nghe.

Diệp Phi há hốc mồm: -Cái gì? Cậu ta dám đề nghị cậu làm người tình trong bóng tối của mình à? Đầu óc cậu ta có vấn đề hay sao ấy!

Khả Nhi cười: -Có thể cậu ta hiểu nhầm, tưởng là tớ yêu cậu ta tới mức đầu óc mê muội rồi!

-Hừ, cậu ta tưởng mình là ai chứ?- nói rồi Diệp Phi quay sang nhìn Khả Nhi, miệng mỉm cười: -Thế cậu không nổi giận à?

-Có gì mà phải nổi giận. Tớ có thích cậu ta đâu! Như thế lại tốt, tớ đỡ áy náy khi phải nói lời từ chối!

-Chứ còn gì nữa! May mà cậu chưa bị bộ dạng đáng thương của cậu ta làm cho động lòng. Thường ngày thấy Từ Quang Tông cũng không tồi, thật không ngờ lại là loại người như vậy! Ham danh vọng quá mức! Sau này cậu tránh xa hắn ra nhé!

Khả Nhi chợt nhớ tới những lời Dương Phàm từng nói. Có những người không vì danh lợi mà vứt bỏ tất cả. Nhưng lại có những người có thể vứt bỏ tất cả để theo đuổi danh lợi.

-Tớ biết chừng mực mà!- Khả Nhi vỗ vai Diệp Phi: -Mọi người đều là bạn cùng lớp, làm gì cũng phải nể mặt nhau một chút, sau này gặp nhau đỡ khó ăn khó nói. Chuyện hôm nay chỉ hai chúng ta biết thôi nhé!

Diệp Phi gật đầu: -Hiểu rồi. Dù sao cũng phải để cho cậu ta chút sĩ diện. Yên tâm đi! Mặc dù ngồi lê đôi mách là bản năng của con gái, nhưng chuyện gì không đáng nói, không nên nói tớ đều biết cả.

Sau đó, ngoài mặt Khả Nhi vẫn tỏ ra chẳng có gì thay đổi trong cách cư xử với Từ Quang Tông, vẫn vui vẻ làm bạn với cậu ta, thậm chí còn lịch sự hơn trước. Nhưng thực ra cô ngày càng xa cách Từ Quang Tông. Chỉ có bản thân Từ Quang Tông là hiểu rõ điều này, sự thân thiện mà Khả Nhi dành cho cậu chẳng khác gì sự thân thiện cô giành cho các bạn học khác. Cô không còn coi cậu là bạn thân, mà chỉ là một bạn học cùng lớp như bao bạn học khác.

15. Chương 11 Part 1

Chương 11: Bộ mặt thật của Từ Quang Tông

Quy hoạch tuyển tính là môn học Khả Nhi sợ nhất. Để đối phó với kì thi vào thứ sáu tới, ngay từ thứ hai đầu tuần Khả Nhi đã ngoan ngoãn vào giảng đường nghe giảng và ôn tập. Cầm cái thước kẻ đo đạc với những con số cả ngày trời mà chẳng đầu vào đâu, Khả Nhi ném bút xuống bàn, quyết định lên ban công tầng thượng hít thở không khí trong lành.

Lên đến tầng thượng, Khả Nhi thò đầu ra ngoài quan sát xung quanh. Nơi này vị trí rất đẹp, lại hơi tối nên có thể coi là nơi hẹn hò lí tưởng của những đôi tình nhân. Khả Nhi cẩn thận trinh sát tình hình xung quanh một lát, tránh vô tình phá vỡ bầu không khí thân mật của một đôi uyên ương nào đó.

Quả nhiên có tiếng cười của con gái vọng lại từ một góc nhỏ trên ban công. Khả Nhi không có sở thích nghe lén chuyện của người khác, đang định bỏ đi thì nghe thấy có ai đó nhắc đến tên mình:

-Chẳng phải cậu có quan hệ thân thiết với Tần Khả Nhi lắm sao? Sao giờ lại đến tìm tôi? Không sợ nó nổi cáu à?- là tiếng của Lê Na.

Giọng nói quen thuộc của Từ Quang Tông vang lên sau đó:

-Tớ và Tần Khả Nhi chỉ là bạn bè bình thường! Trong lòng tớ từ trước đến nay chỉ có một mình cậu. Ngay từ khi giới thiệu sinh viên năm thứ nhất, tớ đã để ý đến cậu rồi! Tớ thấy cậu xinh đẹp hơn bất kì người con gái nào. Năm ngoái nhìn cậu biểu diễn múa trên sân khấu, tớ thấy mình như đang nằm mơ vậy, thật không dám tưởng tượng trên đời này lại có một người con gái xinh đẹp đến thế! Bởi vì quá thích cậu nhưng bên cạnh cậu có biết bao nhiêu vệ tinh theo đuổi, thế nên tớ không có dũng khí để tiếp cận cậu, chỉ dám đứng từ xa âm thầm nhìn cậu, quan tâm đến cậu. Hôm tớ tranh cử thành công, thật không ngờ cậu lại chủ động đến chúc mừng tớ! Cậu không biết lúc ấy tớ đã vui mừng đến thế nào đâu! Cả đêm hôm ấy tớ đã vui đến không ngủ được...

Đã từng nghe thấy những lời tỏ tình y hệt, Khả Nhi cảm thấy thật buồn cười, cũng thấy thật may mắn vì mình đã không mềm lòng.

-Thế Tần Khả Nhi thì sao? Hai người thân thiết với nhau như vậy, nói là chỉ là bạn bè bình thường có quỷ mới tin!

Từ Quang Tông khẽ thở dài, tỏ vẻ vô cùng khó xử:

-Đúng, Tần Khả Nhi đối xử với tớ rất tốt. Có một người con gái toàn tâm toàn ý với mình, vì mình có thể bất chấp tất cả, tớ có muốn không động lòng cũng khó. Nhưng cảm động không phải là tình yêu. Tớ chưa

bao giờ chấp nhận cô ấy cả, nhưng lại không nỡ từ chối cô ấy. Thế nên mới kéo dài dai dẳng như thế này. Hi vọng lâu dần cô ấy sẽ bỏ cuộc!

Lệ Na cười lớn:

-Hóa ra là nó theo đuổi cậu à? Cổ dọn đến tận miệng mà còn bị từ chối, thế mà vẫn bám lấy người ta không chịu buông ra! Đúng là đề tiện! Thế mà còn giả bộ thanh cao!

-Đừng nói ra ngoài, dù sao Khả Nhi cũng là con gái, phải để lại chút sĩ diện cho cô ấy!

Hai tay của Khả Nhi bất giác nắm chặt lại thành nắm đấm, những móng tay cắm chặt vào da thịt đau buốt, cơn buồn nôn trào lên tận cổ họng.

Một tiếng gầm gừ lạnh lùng vang lên từ phía sau lưng Khả Nhi. Khả Nhi hốt hoảng ngoảnh đầu lại. Trong ánh sáng mờ mờ, cô nhận ra khuôn mặt khôì ngò của Dương Phàm:

-Em ở đây chờ anh, anh ra tản cho nó một trận!- Dương Phàm khẽ nói rồi sải bước đi về phía góc ban công nơi phát ra tiếng nói.

Khả Nhi lao đến kéo tay anh lại. Dương Phàm ngạc nhiên ngoảnh đầu lại nhìn cô. Bàn tay run rẩy của Khả Nhi siết chặt lấy tay anh, đôi mắt đen lầy như mặt hồ sâu thẳm không thấy đáy. Trong đôi con người ấy như rực lên hai ngọn lửa. Dần dần, hai ngọn lửa ấy tắt ngấm. Cô kéo tay anh đi xuống.

Qua chuyện này, Khả Nhi chẳng còn tâm trí nào mà đọc sách nữa. Cô nhanh chóng thu dọn sách vở rồi cùng Dương Phàm đi ra khỏi lớp. Hai người đi dạo trong trường, vô tình lại đi đến rừng trúc gần sân vận động. Khả Nhi lại ngồi xuống bậc thềm rồi khẽ hỏi Dương Phàm:

-Dương Phàm, những gì Từ Quang Tông vừa nói anh có tin không?

Dương Phàm cười ha ha:

-Chẳng khác gì một câu chuyện cười hay nhất thế kỉ. Với tính cách của em, nếu mà chịu theo đuổi người khác thì chỉ bằng theo đuổi anh cho xong. Dù sao thì anh cũng là một anh chàng đẹp trai, hoàn hảo!

Khả Nhi tâm trạng vốn dĩ rất u uất, nhưng nghe xong câu đùa của Dương Phàm, cô liền bật cười, tâm trạng trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều:

-Nói thật, lúc này em rất muốn xông đến tát cho mỗi đứa một cái bạt tai thật mạnh. Nhưng mà, nếu như em làm như thế thật, anh có biết hậu quả sẽ thế nào không?

Dương Phàm nghĩ một lát rồi bảo:

-Mọi chuyện nhất định sẽ trở nên ầm ĩ. Với khả năng đặt điều siêu phàm như Tang Lệ Na và Từ Quang Tông, chắc chắn mọi chuyện qua miệng chúng sẽ là: em yêu Từ Quang Tông nhưng không được hấn chấp nhận, nhìn thấy Tang Lệ Na và Từ Quang Tông gặp mặt nhau nên nổi máu ghen, lao vào đánh chửi vô cớ. Thế thì chẳng khác gì Tang Lệ Na đánh ghen Chu Chính Hạo lần trước, mà người mất mặt không phải em, không phải Chu Chính Hạo, mà chính là Tang Lệ Na. Mặc dù bản chất của hai chuyện này khác nhau nhưng phần lớn mọi người chỉ nhìn thấy bề nổi của vấn đề mà thôi!

Khả Nhi gật đầu:

-Đó chính là nguyên nhân ban này em cố nhẫn nhịn!

Dương Phàm ngồi xuống bên cạnh Khả Nhi:

-Rốt cuộc là có chuyện gì?

Khả Nhi kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Dương Phàm nghe, cuối cùng phần nộ nói:

-Em nể mặt cậu ta là bạn học nên mới để cho cậu ta chút sĩ diện, nào ngờ lại bị cậu ta ném đá sau lưng!

Dương Phàm lạnh lùng hừ giọng: Hấn quá đề cao bản thân mình rồi đấy, lại còn định biến em thành “lớp dự phòng” nữa!

-Lớp dự phòng á? -Khả Nhi không hiểu.

-Trước tiên hấn cố nắm chặt được em đã, nhưng không công khai quan hệ. Như vậy hấn vừa được tận hưởng quyền lợi của một người bạn trai nhưng lại không phải chịu trách nhiệm mà một người bạn trai cần phải gánh vác, đồng thời lấy danh nghĩa là một người chưa có người yêu để theo đuổi những cô gái khác. Nếu như có thể theo đuổi được một cô gái nào đó có điều kiện tốt hơn thì hấn sẽ xù em, còn nếu không được thì vẫn còn có một cái “lớp dự phòng” như em ở phía sau.

-Em kém cỏi đến thế sao? –Khả Nhi cười nhạt: -Phải sa chân vào con đường làm “lớp dự phòng” cho cậu ta?

-Không hề, ngược lại em còn rất tuyệt vời!- Dương Phàm nhìn Khả Nhi, nghiêm túc nói: -Em tốt hơn Lệ Na nhiều. Thái độ sống của hai người hoàn toàn khác nhau. Em không thích chơi trò chơi tình ái. Thế nên khi em không định chấp nhận một người nào đó, em sẽ thẳng thừng từ chối. Dần dần những người muốn theo đuổi em đều không dám tiếp cận em nữa! Nhìn thì có vẻ rất lạnh lùng nhưng thực chất lại là một thái độ rất có trách nhiệm với người khác, không làm lãng phí thời gian và tình cảm của người khác. Nhưng Tang Lệ Na lại hoàn toàn trái ngược. Cô ta thích đùa cợt với tình cảm của người khác, chưa bao giờ từ chối nhưng cũng không chấp nhận tình cảm của người ta, khiến cho những kẻ theo đuổi luôn vây quanh mình. Thế là rất nhiều người có ảo giác rằng Lệ Na có sức hấp dẫn hơn em nhiều. Vì vậy lại có càng nhiều người theo đuổi hơn. Nhưng con trai nhiều khi theo đuổi con gái chẳng phải vì tình yêu, nhiều người theo đuổi chẳng qua là hòa theo phong trào. Người khác theo đuổi, mình cũng theo đuổi, chẳng may cửa đổ rồi mới phát hiện ra là chẳng qua cũng chỉ có như vậy. Có người theo đuổi xuất phát từ sự sĩ diện, người khác không cửa được, mình cửa được, thế mới tài. . Anh đã tiếp xúc với Từ Quang Tông mấy lần rồi, cảm thấy hấn là một kẻ rất ham hư vinh, thích được đám đông ngưỡng mộ, rào đón. Trong khi đó, Tang Lệ Na lại có thể thỏa mãn được tâm lí hư vinh của hấn. Ngoài ra Tang Lệ Na lại là người gốc Bắc Kinh, gia đình khá giả, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu danh vọng của Từ Quang Tông. Có lẽ chính bởi hai nguyên nhân này mà Từ Quang Tông đã đặt Tang Lệ Na lên làm mục tiêu hàng đầu và muốn biến em thành “lớp dự phòng” đấy!

Khả Nhi gằn người nhìn Dương Phàm.

Dương Phàm nhướn mày:

-Thế nào, không trách anh nói xấu người ta đấy chứ?

Thấy Dương Phàm vẫn còn để bụng chuyện hôm ở trong bệnh viện liền Khả Nhi phụng phịu lẩm bẩm:

-Đồ thù dai!- rồi quay sang Dương Phàm, nói bằng giọng điệu ngay cả bản thân mình nghe thấy cũng phải rùng mình: -Oa, người ta ngưỡng mộ anh quá đi mất!

Dương Phàm quả nhiên rùng mình hai cái:

-Thôi được rồi, coi như anh sai! Bây giờ em lấy lại giọng nói bình thường để nói chuyện với anh đi!

Khả Nhi mỉm cười:

-Em thật sự phục anh rồi! Có thể nhìn thấu tim gan người khác.Có khi anh đã từng nghiên cứu về tâm lí cũng nên?

-Chính xác- Dương Phàm gật đầu: -Chuyên ngành thứ hai của anh là tâm lí học.

Khả Nhi nhìn Dương Phàm bằng ánh mắt đề phòng:

-Thế chẳng nhẽ ở trước mặt anh em chẳng có chút bí mật riêng nào sao?

-Ai có thể nhìn thấu tim gan của người khác được? Chỉ có những người nông cạn mới bị người khác nhìn thấu mà thôi!

-Đúng vậy, lòng người khó đoán!- Khả Nhi đưa tay ra ngắt mấy nhánh cỏ trên nền đất, buồn bực nói: -Xem ra mắt nhìn người của em còn kém hơn cả người bình thường, lại coi Từ Quang Tông là bạn thân của mình!

-Có cần anh giúp em xả cơn giận này không?

-Không cần đâu!- Khả Nhi lắc đầu: -Tự em có thể giải quyết được. Anh đừng dính vào vụ này nữa!

-Chuyện gì cũng không nhờ đến người khác, có phải sợ mắc nợ ân tình không hả? Em đừng có tỏ ra cứng cỏi như vậy nữa!

Khả Nhi không trả lời Dương Phàm mà chuyển sang chủ đề khác:

-Hai tháng nay anh chạy đi đăng nào mà chẳng nghe thấy chút tin tức nào của anh thế?

Dương Phàm biết Khả Nhi định chuyển chủ đề, liền thuận theo ý cô:

-Đến thực tập ở một viện nghiên cứu công trình máy móc ở Thanh Đảo trong hai tháng. Hôm nay mới về đến trường.

-Vừa về đến trường đã đến giảng đường tự học rồi à? -Khả Nhi kinh ngạc: -Chăm chỉ thế sao?

-Em làm sinh viên ngoan thì được còn anh thì không à? Em mới học năm hai mà đã hai lần học bổng hạng A. Anh năm nay năm thứ ba rồi, đến giờ vẫn chưa có cái học bổng nào cả. Dù gì cũng phải cố vớt lấy một cái trước khi tốt nghiệp cho bố tức chứ! Sau này có giáo dục con cái cũng có thể cao giọng nói với chúng là bố của các con trước đây đã từng được học bổng ở đại học đấy!

Khả Nhi cười khanh khách:

-Dương Phàm, anh đúng là thần tượng của em! Có phần đầu một cái học bổng thôi mà anh có lăm lí do sâu sắc và có ý nghĩa đến thế cơ đấy!

Có lẽ Dương Phàm có tố chất chọc cười người khác. Nói chuyện với anh một hồi, Khả Nhi đã rũ bỏ được những khó chịu và buồn bực ở trong lòng, tâm trạng nhẹ nhõm quay về kí túc xá. Vừa đi đến gần cửa đã nghe thấy tiếng Diệp Phi:

-Tang Lệ Na, gần một năm nay Khả Nhi luôn nhường nhịn cậu, thế mà cậu luôn tìm cách làm tổn thương cậu ấy. Cậu như vậy có phải quá độc ác không hả?

Tang Lệ Na hầm hừ:

-Tớ chỉ nói sự thật. Từ Quang Tông đã chính miệng thừa nhận với tớ rồi. Tần Khả Nhi theo đuổi người ta nhưng bị người ta từ chối, thế mà còn cố sống cố chết bám lấy người ta. Để lấy lòng người ta, nó còn bỏ tiền bỏ công đi mua áo với người ta. Cuối cùng bị say nắng phải vào viện mà người ta cũng có thềm đếm xỉa đến đâu!

-Nói láo!- Khương Lan gào lên: -Chuyện đi mua quần áo tôi biết rất rõ. Đó là Từ Quang Tông năn nỉ Khả Nhi đi cùng. Khả Nhi để trả món nợ ân tình với cậu ta nên mới đồng ý đi cùng. Ba trăm đồng ấy chẳng qua chỉ là trả tiền lương đi giao sữa cho Từ Quang Tông mà thôi!

-Hài...-Tống Diễm chen vào: -Không hiểu tin đồn từ đâu mà ra. Tớ nghe ở hội sinh viên có rất nhiều người nói kể từ khi Từ Quang Tông lên được chức chủ tịch hội sinh viên, Khả Nhi liền bắt đầu theo đuổi cậu ta, vì cậu ta mà suy sụp...

-Chắc chắn là do Từ Quang Tông đặt điều rồi- Diệp Phi phẫn nộ: -Theo như tôi biết thì chuyện này hoàn toàn ngược lại với những tin đồn ấy. Từ Quang Tông theo đuổi Khả Nhi nhưng bị cậu ấy từ chối. Vì muốn để cho cậu ta chút sĩ diện nên Khả Nhi mới giấu kín chuyện này.

-Các người thân thiết với Tần Khả Nhi nên đương nhiên phải nói tốt cho nó rồi. Nhưng mà bây giờ trong học viện này có không ít người đã biết...-Tang Lệ Na cố ý dừng lại một chút, đợi mọi người đều dồn sự chú ý vào mình mới cười đắc chí: -Tần Khả Nhi chẳng khác gì một con chó lẳng nhẳng đi theo đuôi Từ Quang Tông, mang hàng đến tận nơi cho người ta mà còn bị người ta cự tuyệt. Trong khi đó Từ Quang Tông lại là con chó lẻo đẻo sau lưng tôi. Vì thế cho nên Tần Khả Nhi đối với tôi mà nói chẳng bằng một con chó!

“Rầm” một tiếng, Khương Lan tức tối đập tay xuống bàn:

-Tang Lệ Na, cậu nói vậy là có ý gì? Khả Nhi có điều gì không phải với cậu chứ? Chẳng qua chỉ là mấy chuyện con con với Chu Chính Hạo hay sao, có giỏi thì cậu đi tìm Chu Chính Hạo mà trả thù, cần gì phải ở đây mà đặt điều nói xấu Khả Nhi.

Tang Lệ Na gằn giọng:

-Tớ không đặt điều nói xấu, Tần Khả Nhi thực sự dễ tính như vậy đấy! Chính miệng Từ Quang Tông đã nói như vậy!

Cơn giận dữ khiến cho toàn thân Khả Nhi lảo đảo, cô dựa vào tường rồi từ từ trượt xuống. Hai tay cô ôm chặt lấy hai bờ vai đang run rẩy của mình. Thỉnh thoảng có người đi qua chỗ cô ngồi, tò mò nhìn cô. Khả Nhi đứng dậy, chạy một mạch xuống lầu.

Tối đó không phải ngày trăng tròn nhưng mặt trăng vẫn rất đẹp. Khả Nhi ngẩng đầu ngắm trăng, ánh trăng tỏa xuống khuôn mặt trắng xanh của cô. Khả Nhi cười lạnh lùng:

-Muốn làm chó phải không, tôi sẽ tác thành cho các người!- nỗi sỉ nhục này cô sẽ trả cả vốn lẫn lời cho bọn chúng.

Đến bên bộ điện thoại công cộng, Khả Nhi bấm số điện thoại của Dương Phàm.

-Khả Nhi à?- Dương Phàm hơi bất ngờ: -Không phải em đã về phòng rồi sao?

-Anh có thể giúp em được không?

-Giúp gì?- Dương Phàm ngây người ra trong giây lát rồi bất chợt hiểu ra Khả Nhi đang định nói cái gì, anh hốt hoảng: -Có chuyện gì xảy ra phải không? Em đang ở đâu thế?

-Anh giúp em có được không?

-Được, anh sẽ giúp em!- Dương Phàm thậm chí còn không hỏi anh phải làm cái gì, lập tức nhận lời Khả Nhi.

Chương 12: Kế hoạch trả thù

Ngày hôm sau, lúc gặp Tang Lệ Na và Từ Quang Tông, Khả Nhi vẫn tỏ vẻ ung dung như không có chuyện gì xảy ra cả. Diệp Phi và Khương Lan mấy lần định nói gì đó với Khả Nhi nhưng lại thôi. Khả Nhi giả vờ như không biết gì về chuyện tin đồn. Nhưng điều làm cho các bạn cùng phòng cảm thấy khó hiểu nhất là suốt ngày Khả Nhi luôn miệng nói cười, khuôn mặt vui vẻ khác với ngày thường.

Lúc đi ăn cơm, mấy cô gái trong phòng rủ nhau xuống nhà ăn. Diệp Phi không nén nổi tò mò, liền quay sang hỏi Khả Nhi:

-Tối qua cậu đi đâu thế? Tại sao mãi đến lúc tắt đèn mới về? – mặc dù trước đây Khả Nhi trở về kì túc xá rất muộn, nhưng thường trở về trước mười giờ tối. Tối qua là một ngoại lệ, mãi đến lúc kì túc xá tắt đèn cô mới quay về.

-Tối qua Dương Phàm từ chỗ thực tập về, bọn tớ đi dạo một lúc!- Khả Nhi vui vẻ đáp.

-Ai da...- Diệp Phi vỗ vỗ vào đầu: -Tớ quên không bảo cậu, tối qua anh ấy gọi điện đến phòng mình, tớ bảo là cậu đang ở tòa giảng đường học bài. Nào ngờ anh ấy có thể tìm thấy cậu trong tòa nhà to như vậy...- nói đến đây Diệp Phi đột nhiên nghĩ đến bộ dạng hỗn hồn của Khả Nhi hôm nay. Diệp Phi nhìn chằm chằm vào Khả Nhi, các cô gái khác dường như cũng “ngửi” thấy điều gì đó lạ thường liền đồng loạt quay ngoắt lại nhìn Khả Nhi.

Nhưng Khả Nhi chẳng có tâm trí đâu mà để ý đến bọn họ. Cô nghĩ lại những gì Diệp Phi nói và bắt đầu hiểu ra. Hóa ra tối qua gặp Dương Phàm ở tòa giảng đường chẳng phải là ngẫu nhiên như anh ấy nói, mà là Dương Phàm cố ý đến tìm cô nhưng sống chết gì cũng không chịu thừa nhận. Cái anh chàng này thật là...Khả Nhi bất giác bật cười.

Nhìn thấy Khả Nhi cười, mọi người liền đồng thanh “À...” lên một tiếng rồi làm bộ như vừa vỡ lẽ ra điều gì đó: -Mau khai thật đi? Tình cảm bắt đầu từ khi nào thế hả?

-Tình cảm? Tình cảm gì chứ? – Khả Nhi ngạc nhiên rồi lập tức hiểu ra các bạn đang ám chỉ điều gì. Khuôn mặt của cô đột nhiên đỏ ửng lên: -Không, mọi chuyện không phải như các cậu nghĩ đâu!

-Thế cậu mau nói xem...- Diệp Phi cười bí hiểm: -Bọn tớ nghĩ như thế nào?

-Ừ nhỉ...- Khả Nhi không mắc lừa Diệp Phi, cô tròn mắt ra vẻ ngây thơ: - Các cậu nghĩ gì nhỉ?

Tống Diêm bẻ khủy tay răng rắc, cười nhạt với Khả Nhi:

-Gần đây tớ đang nghiên cứu mười hình thức đại hình của nhà Thanh. Tớ vẫn mong có cơ hội làm thử!

Hà Mạn Tuyết hào hứng:

-Tớ giúp cậu một tay!

Khả Nhi tức khí quát:

-Dù sao cũng là người một nhà, sao chẳng nể nang gì hết cả?

Diệp Phi lạnh lùng:

-Chống lại sẽ nghiêm trị, thẳng thắn sẽ khoan dung! Giờ bọn tớ cho cậu một cơ hội, mau khai ra tình cảm giữa cậu và Dương Phàm nảy nở từ khi nào? Phát triển đến mức nào rồi?

Khả Nhi đỏ khấc đỏ cười:

-Làm gì có tình cảm gì đâu, tớ thề là không có tình cảm gì đâu!

-Hứ...- cả lũ tỏ vẻ không tin.

-Hài...- có ai đó thở dài: -Các người đẹp có vấn đề gì thì mau đến hỏi anh đây này. Khả Nhi nhà anh hay xấu hổ lắm!

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía có giọng nói đó phát ra. Dương Phàm không biết đã đứng bên cạnh từ lúc nào. Anh ung dung đứng bên cạnh Khả Nhi, nụ cười rạng rỡ:

-Thời gian chất vấn bắt đầu!

Diệp Phi là người đầu tiên đưa ra câu hỏi:

-Hai người lén lút qua lại với nhau đúng không?

-Không có!

-Hả? -Diệp Phi trợn mắt.

Dương Phàm bổ sung thêm một câu:

-Bọn anh yêu nhau đường đường chính chính. Sao có thể nói là lén lút qua lại được?

Khả Nhi ngoảnh đầu lại kinh ngạc nhìn Dương Phàm.

-Hài, cái đó không quan trọng- Tống Diêm xoa tay: -Lén lút hay công khai cũng thế, chỉ cần thừa nhận là có tình cảm với nhau là được. Bắt đầu từ khi nào vậy?

Dương Phàm trả lời cụ thể:

-Tháng ba năm nay, vào cái buổi tối đội bóng rổ bọn anh cùng ăn cơm với các người đẹp!

-Bây giờ đã là tháng 11 rồi- Diệp Phi nghiêng răng: -Tần Khả Nhi, cậu giấu giỏi thật đấy. Sau này đừng có nói là người một nhà với tớ đấy!

-Này, cậu...- Khả Nhi hốt hoảng.

Dương Phàm vỗ vai Khả Nhi như để an ủi rồi quay sang nói với Diệp Phi:

-Đại tiểu thư à, yêu đương cũng phải có thời gian chứ, lẽ nào tình cảm của em với Giang Ba cũng bùng lên ngay tức khắc? Bọn anh lúc ấy mới chỉ ở giai đoạn dăm chồi, ai mà dám mang đi phô với mọi người chứ?

-Thôi được rồi, dăm chồi thì dăm chồi...- Hà Mạn Tuyết chen vào: -Thế bắt đầu ra hoa từ khi nào?

Dương Phàm thẳng thắn:

-Bắt đầu ngửi hè.

-Thế thì đúng rồi!- Khương Lan chứng thực: -Lần trước lúc Khả Nhi bị say nắng, ở bệnh viện tớ đã cảm thấy hai người này có vấn đề.

-Bảy, tám, chín, mười...-Diệp Phi bấm đốt ngón tay: -Thế là giấu chúng tôi đã bốn tháng rồi cơ đấy! Tàn...Khả Nhi...Chúng tôi lúc đầu chẳng giấu cậu đến nửa ngày!

Dương Phàm liền thay Khả Nhi biện minh:

-Lúc ấy mọi người đều nghỉ hè hết cả, Khả Nhi nói với ai được chứ? Sau khi vào học, anh lại đi Thanh Đảo mất rồi. Khả Nhi đâu phải loại mặt dày, làm sao một mình cô ấy dám đi rêu rao điều này. Lần này anh vừa về đến trường đã chạy đến thú nhận với các người đẹp rồi còn gì!

-Cứ coi như anh nói có lí đi- Diệp Phi vénh mặt: -Nếu đã thừa nhận Khả Nhi của bọn em thuộc về nhà họ Dương thì anh mau thực hiện quy tắc của phòng 312 đi!

Dương Phàm ngạc nhiên:

-Chỉ đơn giản thế thôi sao?

Mấy cô gái quay sang nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy bản thân mình quá hiền lành. Cuối cùng Tống Diễm đại diện cho mọi người lên tiếng:

-Mặc dù bọn em đều là những người hiền lành, nhưng nếu như anh cảm thấy khó xử, nhất định phải bù đắp thêm một bữa ăn thật hoành tráng. Bọn em nể mặt anh và Khả Nhi miễn cưỡng chấp nhận lời mời này!

-Thế này đi! Dương Phàm nói:-Thứ bảy tuần này là sinh nhật của Khả Nhi, anh sẽ mời cả phòng ta đi ăn uống chúc mừng cô ấy! Ai có đuôi cứ thoải mái dẫn theo!

-Được!- các cô gái đồng thanh hô to.

Khả Nhi khẽ kéo áo của Dương Phàm:

-Có phải là ngày gì quan trọng đâu, không phải tổ chức rình rang làm gì!

Dương Phàm thần nhiên liếc mắt về phía cửa nhà ăn, anh đưa tay ra nắm lấy tay Khả Nhi. Khả Nhi ngẩn ra trong giây lát, ánh mắt liếc nhanh theo ánh mắt của Dương Phàm. Cô nhìn thấy Tang Lệ Na đang cao ngạo bước về phía mình, lơ đãng theo sau là Từ Quang Tông.

Dương Phàm dịu dàng nói:

-Chẳng rình rang chút nào! Sinh nhật 19 tuổi là một ngày đáng để kỉ niệm. Sau sinh nhật này, số tuổi của em sẽ bắt đầu bằng chữ số 2 rồi. Sáng thứ bảy anh sẽ dẫn em vào thành phố mua quà sinh nhật, tối về sẽ mời mọi người đi ăn!

Khả Nhi cũng dịu dàng phối hợp với anh:

-Thôi được rồi, cứ làm như anh nói đi!

-Oa...- các bạn cùng phòng của Khả Nhi đồng loạt reo lên: -Sao mà dịu dàng thế?

-Náo nhiệt quá nhỉ!- Tang Lệ Na đã đến gần và cất tiếng hỏi: -Có chuyện vui gì mà ai nấy mặt mày hớn hở thế?- ánh mắt của Lệ Na lướt qua người Khả Nhi và Dương Phàm rồi dừng lại ở hai bàn tay đang đan chặt vào nhau của họ.

Từ Quang Tông cũng nhìn thấy Dương Phàm đang nắm chặt tay của Khả Nhi. Trên khuôn mặt cậu ta thoáng hiện ra một biểu cảm phức tạp. Khả Nhi dường như chẳng thêm chú ý đến sự xuất hiện của cậu ta, chỉ dịu dàng nhìn Dương Phàm.

Khương Lan cố tình nói bằng giọng điệu rất khoa trương:

-Tang Lệ Na à, đúng là kì túc chúng ta lại có thêm một chuyện vui nữa! Hóa ra Dương Phàm và Khả Nhi lén lút qua lại với nhau, à không, là công khai hẹn hò. Mối tình này đã nở hoa từ khi còn nghỉ hè. Bây giờ Dương Phàm đang mời cả phòng chúng ta đi ăn. Cậu đến muộn rồi, nhưng mà không sao! Tối thứ bảy này vẫn còn một bữa ăn hoành tráng nữa để chúc mừng sinh nhật của Khả Nhi. Cậu có thể dẫn theo cái đuôi của mình đi cùng! Đừng bỏ lỡ cơ hội đấy!

Tang Lệ Na nhìn Dương Phàm, nhếch mép cười nhạt:

-Thật sao? Thế em có thể tham gia bữa tiệc tối thứ bảy này không?

-Em là bạn cùng phòng với Khả Nhi- Dương Phàm ngoảnh đầu lại âu yếm nhìn Khả Nhi: -Chỉ cần Khả Nhi không có ý kiến gì, đương nhiên anh cũng chẳng phản đối!

Khả Nhi thản nhiên nhìn thẳng vào mắt Lệ Na và nói:

-Cậu đồng ý đến tớ đương nhiên rất hoang nghênh!- nói xong Khả Nhi liền nhìn sang Từ Quang Tông lúc đó đang đứng sau lưng Lệ Na: -Có người yêu thì cứ dẫn theo. Như vậy thì tốt quá, sau này phòng chúng ta không còn ai cô đơn nữa!

Dương Phàm cùng hòa theo:

-Bạn Từ Quang Tông thân mến, chúng ta đã sớm quen biết nhau rồi! Dù gì bạn cũng là người yêu của Lệ Na, đến lúc ấy cứ đến chung vui nhé!

Từ Quang Tông mặt không hề biến sắc:

-Được, nếu như có thời gian rảnh nhất định tôi sẽ đến tham dự sinh nhật của Khả Nhi.

Tang Lệ Na thản nhiên nói:

-Từ Quang Tông quả thực là nên tham gia! Dù sao thì hè vừa rồi Khả Nhi vì đi mua áo cùng cậu mà bị say nắng phải vào viện còn gì!

-Nói đến chuyện này chỉ trách tôi không ra gì...- Dương Phàm tự trách: -Hôm đó tôi đã hẹn với Khả Nhi rồi, đợi cô ấy kí xong hợp đồng về sẽ đón cô ấy đi ăn. Về sau bởi vì có chút việc bận nên tôi đã lỡ hẹn với Khả Nhi. May mà có Từ Quang Tông đến công ty sửa tời đón Khả Nhi về. Khả Nhi là người chân thành, nợ ân tình của người ta nhất định phải trả. Cô ấy gọi điện thoại bảo tôi lái xe đến đón Từ Quang Tông đi mua quần áo nhưng lúc đó quả thực tôi không đi được. Thế nên Khả Nhi đành phải tự mình dẫn Từ Quang Tông đi, tại tôi khiến cho cô ấy bị say nắng như vậy!

16. Chương 11 Part 2

-Thôi bỏ đi!- Khả Nhi khẽ nói: -Đều là chuyện quá khứ rồi, mà em có trách gì anh đâu!

Dương Phàm thành khẩn nói với Từ Quang Tông:

-Từ Quang Tông này, sau này có việc gì cứ trực tiếp đến tìm tôi là được rồi. Ân tình Khả Nhi nợ cậu, cứ để tôi trả giúp. Tôi thực sự không nỡ để cô ấy phải chịu khổ cực!

Từ Quang Tông cười gượng:

-Đâu có, Khả Nhi chẳng nợ nần gì tôi nữa cả!

Tang Lệ Na ngoảnh đầu lại hung dữ trừng mắt nhìn Từ Quang Tông rồi lạnh lùng ném lại một câu với các bạn cùng phòng:

- Tôi đi trước đây!- nói xong liền hậm hực bỏ đi. Từ Quang Tông đuổi theo sát gót. Đi đến cửa nhà ăn, Từ Quang Tông lại quay đầu nhìn lại, thấy Khả Nhi và Dương Phàm đang nhìn nhau cười. Hóa ra cô ấy cũng có thể cười dịu dàng và ấm áp đến như vậy! Trong lòng Từ Quang Tông đột nhiên cảm thấy xót xa, những lời ngon ngọt cuối cùng cũng chẳng thể vượt qua được một gia thế quyền uy.

Ăn cơm xong, Dương Phàm cùng đến phòng học với Khả Nhi. Lúc đi qua đài phun nước trước cổng thư viện, Khả Nhi dừng chân đứng lại ngắm nhìn ngọn nước đang phun lên cao. Trời vẫn chưa tối hẳn, cột nước vẫn chưa rực rỡ sắc màu như vào đêm khuya. Khả Nhi đưa tay ra hứng lấy những giọt nước li ti rơi vào lòng bàn tay.

-Em có phải đang áy náy vì lừa gạt các bạn cùng phòng không?- Dương Phàm hỏi.

-Bọn họ thực lòng quan tâm đến em- Khả Nhi cười bối rối: -Thực ra áy náy nhất vẫn là với anh. Em đã làm khó cho anh rồi!

-Làm khó gì chứ? Em không cảm thấy anh chơi trò này rất vui sao?

Khả Nhi trầm ngâm trong chốc lát rồi lên tiếng:

-Bữa tiệc sinh nhật tối thứ bảy này...

Dương Phàm cắt ngang lời Khả Nhi:

- Nếu như đã chơi thì phải chơi cho đến cùng! Qua thứ bảy này, tất cả những lời đồn đại sẽ tự động biến mất, đồng nghĩa với việc Từ Quang Tông tự sát vào miệng mình. Trước tiên phải xóa sạch những lời đồn thổi không hay, còn những món nợ khác sẽ từ từ tính toán với hần sau!

-Em thật sự không biết phải cảm ơn anh như thế nào?

-Nếu có lòng cảm ơn anh thì hãy cùng anh khiêu vũ một điệu!

Khả Nhi không hiểu, lông mày hơi nhíu lại.

Dương Phàm giải thích:

-Trường ban văn nghệ của trường là bạn của anh. Anh đã nhận lời anh ấy sẽ đóng góp một tiết mục văn nghệ trong liên hoan Tết nguyên đán năm nay. Em cùng anh ra sân khấu nhảy một điệu La tinh nhé!

Khả Nhi bối rối:

-Nhưng em không biết khiêu vũ, lại chẳng có chút căn bản nào!

-Anh biết, anh sẽ dạy em!- Dương Phàm nói: -Liên hoan văn nghệ sẽ được tổ chức vào tối ngày 31 tháng 12. Bây giờ mới là đầu tháng 11, chúng ta vẫn còn gần hai tháng để luyện tập. Em thông minh như vậy chắc chắn sẽ học rất nhanh!

Khả Nhi trầm ngâm suy nghĩ về tính khả thi của đề nghị này.

-Cái máy tính ở trong kí túc của anh ngoài tác dụng chơi điện tử ra thì chẳng để làm gì cả. Chi bằng anh chuyển tới văn phòng của em nhé! Em có thể dùng nó để thực hiện công việc phân phối sữa, sẽ nhanh và tiện hơn nhiều. Anh và em cùng làm việc, như vậy sẽ có nhiều thời gian hơn để chúng ta luyện tập.

Khả Nhi cười:

-Đường như em chẳng có lí do gì để từ chối anh được!

-Nghe nói, mấy năm gần đây, mặc dù các tiết mục biểu diễn rất đa dạng nhưng chưa có ai nhảy la tinh trên sân khấu bao giờ. Chúng ta làm một điệu chắc chắn sẽ khiến cho sân khấu náo động lên. Đến lúc đó, gái đẹp của trường mình sẽ ào ạt nhào vô anh, toàn bộ trai đẹp trong trường sẽ quỳ gối dưới chân em. Cái tên Từ Quang Tông chết tiệt ấy sẽ lại đến đeo bám em. Lúc ấy em hãy bắt hần sữa tiêng chó trước mặt mọi người cho hả dạ!

Khả Nhi nghe Dương Phàm nói vậy liền bật cười.

-Dương Phàm!- Trương Bình cứ như một con quỷ ám lại lần nữa xuất hiện trước mặt Khả Nhi: -Đang vui về gì thế? Từ xa đã nghe thấy tiếng cậu cười rồi!

Dương Phàm thu lại nụ cười trên môi, chẳng chút e dè nói:

-Đang đi với người đẹp liệu có thể không vui được không?

Trương Bình nhìn sang Khả Nhi. Cô chẳng thèm liếc hần ta lấy nửa cái khiến cho Trương Bình tức sôi máu. Nhưng chỉ vài giây sau, hần đã lấy lại được khuôn mặt thân thiện:

-Tôi đã xin ở lại trường rồi, rất có thể sẽ được cử sang công tác bên đoàn ở học viện công trình các cậu. Sau này chúng ta sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt đấy!

Dương Phàm thản nhiên:

-Chẳng biết được. Tôi không tham gia công tác của hội sinh viên, cũng chẳng tham gia công tác đoàn thể, thế thì làm gì có cơ hội tiếp xúc với các vị lãnh đạo chứ?

-Cậu chẳng phải là lớp trưởng sao? Lớp trưởng và cán bộ đoàn có quan hệ mật thiết với nhau lắm đấy. Sau này muốn vào đảng còn phải thông qua Đoàn phê duyệt đấy!

-Hài...- Dương Phàm không cho là như vậy: -Cái chức lớp trưởng ấy tôi may mắn giành được, nhưng giờ tôi đã đệ đơn từ chức rồi, để dành thời gian còn hẹn hò với bạn gái!

Trương Bình trịnh trọng nói:

-Tiền đồ mới là quan trọng nhất đối với mỗi thanh niên, vì bạn gái mà bỏ lỡ mất tiền đồ của mình là không hay đâu!

-Chẳng còn cách nào khác cả!- Dương Phàm đặt tay lên vai Khả Nhi, âu yếm nhìn cô: -Bạn gái của tôi xuất sắc quá, thế nên tôi phải để mắt đến cô ấy kĩ một chút, tránh để bọn chó mèo hoang đến quấy nhiễu cô ấy!

Trương Bình từ ngai ngừng chuyển sang phần nộ:

-Cậu tự đi mà lo lấy cái thân!

Nhìn thấy Trương Bình tức điên bỏ đi một mạch, Khả Nhi bỗng lo lắng:

-Anh không cần phải vì em mà làm như vậy! Đắc tội với loại người như vậy, nếu như sau này hấn đến làm bên đoàn của học viện công trình thật chắc chắn sẽ làm khó cho anh đấy!

-Hấn có thể làm gì được anh chứ? Không cho anh tốt nghiệp? - Dương Phàm bắt cần: -Anh chọc tức hấn không phải vì em. Anh đã ghét loại người như hấn từ lâu lắm rồi. Dám đến trước mặt anh điều vô giường oai à? Anh cho hấn tức chết luôn!- Dương Phàm hơi nghiêng đầu, mấy lọn tóc rủ xuống trước mặt. Nhìn anh lúc đắc chí trông chẳng khác gì một đứa trẻ con.

Khả Nhi nhìn Dương Phàm, khẽ nói:

-Dương Phàm, hôm nay anh thật là đẹp trai!

-Nói vậy!- Dương Phàm tự đắc: -Ngày nào anh chẳng đẹp trai!

Khả Nhi mím chặt môi cố không bật ra tiếng cười, nhưng hai mắt cong lên như vầng trăng khuyết. Không hiểu vì sao lúc này trong lòng cô chỉ còn lại niềm vui.

Sáng thứ bảy, Dương Phàm đến trước cổng kí túc xá nữa để đón Khả Nhi vào trung tâm. Khả Nhi do dự:

-Có cần thiết phải đi vào trung tâm không?

-Có chứ, rất cần thiết!- Dương Phàm nói vẻ thần bí: -Đi rồi em sẽ biết!

Khả Nhi nhìn Dương Phàm nghi hoặc:

-Anh có chuyện gì giấu em phải không?

Dương Phàm cười lớn:

-Đúng, anh chuẩn bị đem bán em đi!- nói rồi anh liền kéo tay cô đi: -Đi thôi!- gần đây hành động nắm lấy tay cô của Dương Phàm ngày càng trở nên tự nhiên hơn, nhưng Khả Nhi chẳng cảm thấy khó chịu, để mặc cho anh nắm tay cô dẫn đi.

Cuối tuần người vào trung tâm thành phố rất đông, xe buýt công cộng cũng chật cứng người. Dương Phàm giơ tay định vẫy một chiếc taxi nhưng nhìn sang Khả Nhi, anh lại bỏ tay xuống, đỡ cô chen lên xe buýt. Suốt dọc đường đi, anh cứ nắm chặt lấy tay cô mà không chịu bỏ ra. Người chen lên xe ngày càng nhiều, chen lấn, xô đẩy nhau. Cô phải dựa sát vào người anh, trong lòng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Ở bên anh cô có cảm giác an toàn như ở bên cạnh người thân.

Bất giác, tay của hai người đan xen chặt vào nhau, chiếc đồng hồ trên cổ tay anh áp sát vào cánh tay cô, cảm giác lạnh lạnh từ chiếc đồng hồ kim loại xuyên qua da thịt cô.

Khả Nhi đột nhiên nhớ lại lời của Tống Diêm:

-Gia thế của Dương Phàm chắc chắn còn hơn gia đình của Chu Chính Hạo. Cô đã từng nghe Lệ Na khoe khoang rằng gia đình của Chu Chính Hạo rất giàu sang, vậy thì còn hơn cả gia đình Chu Chính Hạo có nghĩa là...

Khả Nhi ngẩng đầu lên nhìn Dương Phàm, khuôn mặt khô ngô, tuần tú, vẫn là dáng điệu thân thuộc ấy, nhưng bỗng nhiên chỉ trong chớp mắt, anh đã trở nên xa vời. Cô cố tình dịch ra hai bước để kéo rộng khoảng cách với anh, định rút tay ra khỏi tay anh.

Dương Phàm không nhìn Khả Nhi, càng nắm chặt lấy tay cô và cúi xuống khẽ bảo:

-Để anh nắm chặt lấy tay em, như vậy sẽ không có kẻ xấu nào có thể đẩy em ra xa khỏi anh!

Khả Nhi cúi đầu dán mắt nhìn vào chiếc đồng hồ. Mặc dù cô không biết nhiều về các thương hiệu nổi tiếng nhưng cô cũng có thể nhìn ra sự tinh xảo và tao nhã trên trước đồng hồ của anh. Dương Phàm như chợt hiểu ra điều gì, anh dịu dàng hỏi:

-Có phải cái đồng hồ làm tay em đau không?- nói rồi anh tháo ngay đồng hồ ra và đeo lên tay kia.

-Chiếc đồng hồ này...rất đắt phải không?

-Là quà chị họ tặng sinh nhật cho anh.

-Chị ấy rất biết chọn đồ- Dương Phàm nói qua loa: -Chiếc đồng hồ này nhìn đẹp thế thôi chứ thực ra là hàng nhái đấy! Chẳng đáng giá mấy đồng!

-Thế gia đình anh...- Khả Nhi ấp úng.

Dương Phàm thần sắc ung dung:

- Bố mẹ anh chỉ là những công chức bình thường. So với những sinh viên đến từ các vùng quê nghèo, gia đình anh quả thực là có khá hơn một chút, nhưng so với gia đình Chu Chính Hạo thì còn thua xa. Lúc nghỉ hè anh còn phải mượn xe của cậu ta để về trường thăm em đấy thôi! Chiếc xe đua ấy là quà sinh nhật của bố mẹ Chu Chính Hạo tặng đấy.

Khả Nhi khẽ thở phào nhẹ nhõm, trong lòng dâng lên một niềm vui kì lạ.

Đến trung tâm thành phố, Dương Phàm không dẫn Khả Nhi đến trung tâm mua sắm mà dẫn Khả Nhi vào một khu nhà cao cấp. Khả Nhi ngạc nhiên hỏi:

-Đến đây làm gì thế?

-Dẫn em đi gặp một người!

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trang của Dương Phàm, Khả Nhi hơi chột dạ, gặp bố mẹ chẳng? Chắc không đến mức ấy đâu nhỉ? Đến chỗ cầu thang máy, Dương Phàm ngoảnh đầu lại nhìn thấy Khả Nhi vẫn còn đang ngập ngừng đứng ở ngoài không chịu vào:

-Sao thế?

-Người đó...- mặt Khả Nhi đỏ ửng lên: -Mặc dù nói đã chơi phải chơi đến cùng nhưng mà đâu cần phải đến mức độ này?

-Hả?- Dương Phàm không hiểu Khả Nhi đang muốn nói gì.

-Ý của em là, chuyện này không liên quan gì đến gia đình anh cả, không cần phải lôi họ vào chuyện này đâu!

Dương Phàm mở to mắt nhìn Khả Nhi rồi bật cười sảng sặc.

Khả Nhi xấu hổ chỉ muốn chui xuống đất cho đỡ ngượng:

-Em...em về trường đây!

Dương Phàm không để cho Khả Nhi kịp nói hết đã kéo cô vào cầu thang máy, mặc cho cô phản đối, một mực cho cầu thang máy đi lên tầng 12. Cầu thang máy vừa mở ra, Dương Phàm thần nhiên kéo Khả Nhi ra ngoài. Dương Phàm ấn chuông cửa rồi lập tức mở cửa đẩy Khả Nhi vào bên trong. Trong phòng là một cô gái xinh đẹp khoảng 27 tuổi. Cô gái này đi vòng quanh Khả Nhi rồi reo lên:

-Ha ha, không đến nỗi tòi! Đáng để chị dích thân ra tay đấy!

Khả Nhi kinh ngạc:

-Dương Phàm...

Dương Phàm chỉ vào cô gái đó và bảo:

-Đây là chị họ Dương Đình của anh. Chị ấy chính là người giúp em mua áo lần trước đấy! Chị ấy là một nhà thiết kế chuyên nghiệp.

Khả Nhi ngạc nhiên:

-Chị họ của anh cũng mang họ Dương à?

Dương Đình tự nhiên đặt tay lên vai Dương Phàm:

-Bởi vì bố mẹ chị yêu người cùng họ!

Khả Nhi bật cười, lập tức cảm thấy rất có thiện cảm với Dương Đình.

Cô tự giới thiệu: Chào chị, em là Tần Khả Nhi.

-Chị biết rồi- Dương Đình cười ngọt ngào: -Thằng nhóc này đã nói với chị từ lâu rồi- Dương Đình đến gần Khả Nhi, đưa mắt nhìn Khả Nhi từ đầu đến chân rồi tấm tắc: -Quả là xinh đẹp! Nhưng ăn mặc đơn giản quá nên không thể hiện được ưu thế của mình! Để chị giúp em thay đổi phong cách!

-Không, không cần đâu ạ!- Khả Nhi vội vàng nói: -Kiểu ăn mặc này của em tương đối thoải mái!

Dương Phàm nghiêm nghị giáo huấn Khả Nhi:

-Lãng phí tài nguyên là một tội ác tày đình! Có vẻ đẹp trời cho thì phải có trách nhiệm tô điểm môi trường xung quanh chứ!- nói rồi Dương Phàm quay sang nói với Dương Đình: -Em giao cho chị đấy! Em ra ngoài đi dạo vài vòng rồi sẽ quay lại!

Không để cho Khả Nhi kịp lên tiếng phản đối, Dương Phàm đã đi thẳng ra cửa.

-Này...này...- Khả Nhi vội vàng định đuổi theo.

Dương Đình kéo Khả Nhi lại, ép cô phải ngồi xuống cái ghế trước gương:

-Em gái à, em nhìn xem em xinh đẹp biết nhường nào! Con gái xinh đẹp nhất chỉ được có vài năm từ 18 đến 24 thôi. Không nhân cơ hội này mà phô bày vẻ đẹp trời cho, đợi đến khi hoa tàn hết cả thì có mỹ phẩm cao cấp hay quần áo đắt tiền cũng chẳng thể cứu vãn nổi vẻ đẹp của mình đâu! Đã là hoa thì ít nhất cũng phải nở một lần, để cho những người thích em được nhìn thấy bộ dạng xinh đẹp nhất của em. Có như vậy thì cho dù có trải qua bao nhiêu năm nữa, họ cũng vẫn sẽ nhớ đến em.

Sợi dây đàn tĩnh lặng trong lòng bỗng bị ai đó rung lên khe khẽ. Khả Nhi nhìn vào cô gái ở trong gương: kiểu tóc đơn giản, quần áo giản dị, trông thật quê mùa. Như thế này cũng không phải không được, chỉ có điều quá giản dị. Một cô gái tuổi 20 cần phải rạng rỡ như thế nào đây?

Thiết kế hình tượng trước tiên phải bắt đầu từ khâu làm đẹp. Căn chung cư của Dương Đình gồm có bốn phòng, trong đó một phòng to nhất được dùng làm phòng chăm sóc sắc đẹp. Cô bảo Khả Nhi nằm lên một chiếc giường chuyên dụng, lần lượt làm theo các trình tự của việc chăm sóc da: rửa mặt, tẩy tế bào chết, xông mặt, cạo lông mày, đắp mặt nạ...Dương Đình lần lượt làm từng bước, miệng không ngừng nói chuyện với Khả Nhi:

-Dương Phàm là con trai của cậu chị. Chị thấy nó lớn lên từng ngày. Trong số các anh chị em trong gia đình, chỉ có chị và Dương Phàm là thân thiết nhất. Ngạc nhiên đúng không? Chị hơn Dương Phàm 7 tuổi, thế nhưng chẳng hề có khoảng cách thế hệ như mọi người vẫn tưởng.

-Có gì kì lạ đâu chị!- Khả Nhi thành thật nói: -Nếu như em có được một người chị vừa xinh đẹp vừa thú vị như chị, em cũng thích lắm!

-Em thật là biết nói ngọt!- Dương Đình nheo mắt: -Với quan hệ của Dương Phàm và em hiện giờ, em cứ gọi chị một tiếng chị cũng hợp lí. Gọi chị là chị Đình đi!

Khả Nhi vội vàng giải thích:

-Chị Đình, em và Dương Phàm không phải như chị nghĩ đâu!

Dương Đình cười nhạt, cũng không tranh luận thêm với Khả Nhi về vấn đề này, chỉ bảo:

-Dương Phàm là một đứa trẻ ngoan. Nó mà đối xử tốt với ai thì lúc nào cũng chỉ biết nghĩ cho người ta thôi. Nhưng nếu như chẳng may có chọc tức Dương Phàm thì khó mà có được sự tha thứ của nó. Cũng may Dương Phàm là người khá rộng lượng, trừ phi làm cái gì đó quá quắt quá hoặc là làm tổn thương trái tim nó, nếu không Dương Phàm chẳng bao giờ so đo với người ta. Cái tật xấu nhất của Dương Phàm là thích một người không bao giờ chịu nói ra mà chỉ giấu kín ở trong tim. Chị thường mắng nó ngốc, không chịu nói ra thì con gái sao mà biết được, chẳng nhẽ đợi người ta tỏ tình với mình trước à? Em nói xem, có đúng không? Ấy, sao mặt em đỏ thế này? Máy xông hơi nóng quá phải không?

.....

Cả quá trình chăm sóc da tốn mất gần ba tiếng đồng hồ. Hai người kể chuyện trên trời dưới biển cho nhau nghe, phần lớn là Dương Đình kể chuyện còn Khả Nhi nghe. Chăm sóc da xong cũng đã gần một giờ trưa, Dương Đình gọi người giao cơm đến tận nhà. Khả Nhi thấp thỏm ngồi ăn cơm, bồn chồn không biết Dương Phàm đi đâu mà giờ còn chưa về.

Dương Đình hình như nhìn thấu suy nghĩ của Khả Nhi:

-Em không phải lo cho Dương Phàm đâu. Nó là con trai, không bị ai bắt mất đâu mà lo! Chị đã bảo với nó rồi, chưa đến ba giờ chiều thì chưa được quay lại.

-Tại sao lại thế ạ?

-Chị là một nhà thiết kế chuyên nghiệp, hiểu không? Một nhà thiết kế chuyên nghiệp thì không thể cho phép sản phẩm của mình xuất hiện trước mặt người khác khi chưa hoàn thiện. Vì thế trước khi chị cho phép, em tuyệt đối không được nhìn vào gương, thế nên Dương Phàm càng không được phép nhìn thấy em!

Bàn tay cầm đũa của Khả Nhi chợt khựng lại, cô ngồi ngây ra như hóa đá.

Sau khi ăn cơm xong, công đoạn tiếp theo sẽ là làm tóc. Thường ngày Khả Nhi thường để tóc dài xõa xuống hai vai. Dương Đình cắt tỉa tóc cho Khả Nhi mất hơn một tiếng đồng hồ, mái tóc dài và thẳng nay trở thành mái tóc tỉa mềm mại. Không hẳn là một kiểu tóc mới mẻ nhưng lại rất hợp với khuôn mặt hình trái xoan của Khả Nhi. Dương Đình nhìn sản phẩm của mình, gật gù hài lòng.

Dương Đình lại lấy ra một chiếc váy mùa thu màu đỏ và một đôi quần tất màu đen đưa cho Khả Nhi:

-Dáng người em cao, lại cân đối, mặc váy chắc chắn sẽ đẹp!

Sau khi Khả Nhi bước ra từ phòng thay đồ, Dương Phàm đã ngồi sẵn ở trong phòng khách và đang nói chuyện với Dương Đình. Nhìn thấy Khả Nhi bước ra, Dương Phàm bỗng im bặt, ánh mắt kinh ngạc. Dương Đình hào hứng chạy đến, thích thú thốt lên:

-Oa, đẹp quá, quả là xinh đẹp!- Dương Đình thất thêm một sợi thất lưng màu đen quanh eo của Khả Nhi rồi đẩy cô ra trước gương:-Tự ngắm mình đi!

Đỏ và đen là hai màu sắc rất bắt mắt. Những người bình thường mặc vào không cẩn thận sẽ trở nên quê mùa. Thế mà Khả Nhi mặc vào trông lại xinh đẹp đến mê hồn, chẳng khác gì một ngọn lửa sáng lòa trong đêm tối. Cái gọi là tóc mềm như mây, da trắng như tuyết, thất đầy lưng long...có lẽ chính là hình tượng của Khả Nhi lúc này.

Dù sao cũng là con gái, ai chẳng yêu thích cái đẹp. Nhìn hình ảnh của mình trong gương lúc này, Khả Nhi không nén được niềm vui. Cô bên lén nhìn Dương Phàm đang mỉm cười đứng đằng sau lưng cô.

Dương Phàm không nói gì nhưng anh không hề che đậy ánh mắt tán thưởng chăm chú nhìn cô.

Dương Đình vỗ nhẹ vào mặt Khả Nhi, ánh mắt toát lên sự ngưỡng mộ:

-Da con gái thích thật đấy! Trang điểm sẽ che mất vẻ đẹp trời cho của em, thế nên chỉ cần kẻ lông mày một chút là được. Mặt em thích hợp với kiểu lông mày lá liễu, em có biết vẽ không?

Khả Nhi lắc đầu.

Dương Phàm cướp lời:

- Em biết, em biết mà!

-Em biết á?- Dương Đình kinh ngạc: -Học của ai vậy?

-Trước đây em nhìn chị học!

-Thử xem nào- Dương Đình đưa bút vẽ lông mày cho Dương Phàm.

17. Chương 12 Part 1

Khả Nhi chưa kịp lên tiếng phản đối thì Dương Phàm đã cầm bút vẽ lông mày lại gần cô. Có thể là do hơi thở của anh quá dồn dập khiến cho cô bất giác nhắm chặt mắt lại, quên luôn cả ý định phản đối.

Đây là lần đầu tiên hai người họ ghé sát mặt vào nhau như thế này. Mùi thơm thoang thoảng xộc vào mũi Dương Phàm. Bàn tay cầm chiếc bút vẽ lông mày của anh hơi run run, lòng bàn tay như đang túa mồ hôi.

Một lúc sau, Khả Nhi nghe thấy tiếng thở dài của Dương Đình và tiếng cười hì hì của Dương Phàm. Cô mở mắt ra và nhìn vào gương. Trên mặt cô là hai đường cong queo vừa đen vừa thô, chẳng khác gì hai con sâu róm đen sì nằm ngang trên mắt. Khả Nhi tức điên lên:

-Dương Phàm, đồ đáng ghét!- chỉ trong khoảnh khắc, cô gái mới ban nãy còn bên lén, ngượng ngùng đã trở thành một con sư tử Hà Đông chính hiệu hung hãn lao về phía Dương Phàm.

Dương Phàm biết mình sai nên đành ngoan ngoãn đứng yên cho Khả Nhi trút giận, còn nhẹ nhàng khuyên bảo cô:

-Đừng vội, cứ từ từ! Đánh anh bị thương thì không sao nhưng nếu làm đau tay em thì không hay lắm đâu! Anh sẽ áy náy lắm đấy!- Dương Phàm nói vậy khiến cho Khả Nhi chẳng còn mặt mũi nào mà đánh anh nữa.

Cuối cùng thì vẫn là Dương Đình giúp Khả Nhi vẽ lông mày. Hai đường lông mày thanh thanh như hai chiếc lá liễu nằm ngang trên hai mắt Khả Nhi khiến cho cô càng trở nên xinh đẹp.

Khả Nhi hỏi Dương Đình tiền quần áo và giày, Dương Đình bèn nói:

-Bộ quần áo này chị đã mua hai năm về trước, vốn định để mình mặc. Nhưng mua rồi mới phát hiện ra là mình đã quá tuổi để mặc nó rồi, không còn thích hợp nữa. Giờ để em mặc quả là không lãng phí. Coi như chị tặng cho em nhân dịp sinh nhật nhé!

Khả Nhi ngẩn ngại.

Dương Đình nhìn Khả Nhi cười:

-Dương Phàm quả nhiên nói không sai, em không muốn nhận ân tình của người khác, nhưng nếu là quà tặng của bạn bè thì em có thể nhận rồi chứ? Nếu em vẫn cảm thấy ngại, thế thì đứng tạo dáng để chị chụp vài kiểu ảnh treo ở trong phòng làm việc để tuyên truyền! Thế có được không? Mau lên, cho xin cái đáp án đi!

Khả Nhi rất thích tính tình cởi mở và thoải mái của Dương Đình thế nên cô liền vui vẻ nhận lời. Khả Nhi đứng tạo dáng theo yêu cầu của Dương Đình để chụp vài tấm ảnh, Dương Đình đứng ngoài vừa chụp ảnh vừa luôn miệng khen ngợi:

-Tốt, trông xinh lắm! Quả là không tồi! Em rất có năng khiếu đấy! Em thử cân nhắc xem có đồng ý làm người mẫu riêng cho chị không nhé!

Trước khi đi, Dương Đình còn kéo tay Khả Nhi lại dặn dò:

-Quần áo đắt hay rẻ không quan trọng, quan trọng là phải phô bày được ưu điểm của bản thân, biết cách phối hợp. Có thời gian cứ chải chuốt theo cách chị dạy em. Có gì không hiểu cứ gọi điện cho chị bất cứ lúc nào. Đẹp thì phải phô bày cho người ta thấy, đừng để lãng phí vẻ đẹp của mình!

-Vâng ạ!- Khả Nhi vui vẻ nhận lời.

Dương Đình kéo Dương Phàm ra một góc và thì thầm:

-Cô ấy là một cô gái không tồi đâu! Chỉ có điều nếu như em quyết định ở bên cô ấy e là phải đi một quãng đường gian nan đấy!

Dương Phàm ngoảnh ra nhìn Khả Nhi đang đứng chờ anh ở cửa, những làn gió nhẹ mơn man mái tóc cô. Một thứ tình cảm kì lạ trào dâng trong lòng anh. Dương Phàm dịu dàng nhưng kiên định nói:

-Đường dài ra con người đi mà thành, có quyết tâm ắt sẽ có cách!

Dương Đình nhắc hai tay lên đập mạnh vào

vai Dương Phàm:

-Cho dù thế nào chị nhất định sẽ ủng hộ em!

Buổi tối sinh nhật ngày hôm ấy, Từ Quang Tông không đến tham dự. Thực ra Từ Quang Tông đã định đến nhà hàng rồi, nhưng cậu ta đã nhìn thấy Khả Nhi ở cổng trường. Khả Nhi hôm nay quá rực rỡ khiến cho Từ Quang Tông như đắm chìm vào trong vẻ đẹp ấy. Một Khả Nhi thường ngày không phải là không xinh đẹp, chỉ có điều có chút mộc mạc và giản dị, không thể nào bắt mắt và quyến rũ như một Tang Lệ Na ăn mặc và trang điểm cực kì hợp thời trang. Từ Quang Tông chưa bao giờ nghĩ rằng một Khả Nhi được chải chuốt kĩ lưỡng lại có thể rực rỡ đến vậy!

Trên đường đi không ít người phải ngoảnh đầu lại nhìn Khả Nhi nhưng cô hoàn toàn không hay biết, chỉ mãi quay sang cười với Dương Phàm, đôi mắt đen láy dịu dàng nhìn anh. Từ Quang Tông nhìn thấy Khả Nhi và Dương Phàm tay trong tay lướt qua trước mắt mình, cô thậm chí còn không nhận ra sự xuất hiện của Từ Quang Tông. Đột nhiên Từ Quang Tông cảm thấy bức bối, bức bối vì nụ cười rạng rỡ của Dương Phàm. Chỉ có những người không biết đến nỗi khổ ở nhân gian này mới có nụ cười rạng rỡ đến thế. Từ Quang Tông giương mắt nhìn hai người họ đi xa dần rồi lặng lẽ quay trở về trường.

Tang Lệ Na ăn mặc điệu đà đến dự sinh nhật của Khả Nhi. Hôm nay cô mặc một chiếc váy liền mùa thu kiểu mới, trang điểm rất cầu kì khiến cho vẻ đẹp của cô càng trở nên lôi cuốn.

Khương Lan cảm thấy vô cùng khó hiểu:

-Tang Lệ Na, hôm nay nhân vật chính có phải là cậu đâu, chải chuốt kĩ thế để làm gì?

Tang Lệ Na dữ dằn trợn mắt lườm Khương Lan.

Tống Diêm kéo áo Khương Lan thì thầm vào tai cô:

-Cậu ta muốn trang điểm đẹp để cạnh tranh với Khả Nhi và thu hút sự chú ý của Dương Phàm đấy!

-Hả? -Khương Lan mặt mày thất sắc: -Cậu thật là thông minh đấy!

Tống Diêm đắc chí:

- Cứ đợi mà xem! Chẳng bao lâu nữa cậu sẽ biết rằng tớ đoán có sai hay không cho xem!

Ngoài Tang Lệ Na, các cô gái trong phòng 312 đều dẫn theo bạn trai của mình đi cùng. Chu Chính Hạo là khoa trưởng nhất, cùng lúc dẫn theo cả ba cô gái, khiến cho Trần Văn Bân và Giang Ba phải trở mắt kính ngạc:

-Oài, thật là hạnh phúc!- kết quả là hai anh chàng tội nghiệp bị hai cô người yêu lườm cho một cái sắc lẹm, vội vàng im bặt.

Chu Chính Hạo lần lượt giới thiệu từng người một. Cô thì tên là “quả ớt nhỏ”, cô thì tên là “cải thảo con”, rồi thì “táo nhỏ”...giới thiệu xong Chu Chính Hạo liền chỉ vào mấy đám con trai háo sắc kia mà mắng:

-Mấy thằng háo sắc kia! Lúc nào cũng chỉ nghĩ bậy, đây là ba em gái kết nghĩa của tôi. Giữa chúng tôi là quan hệ anh em thuần khiết 100%.

-Em gái, đúng, chỉ là em gái!- đám con trai cười hi hi rồi ngoảnh ra gật đầu với nhau. Có người còn khe khẽ nói: -Rất cuộc là cậu có đến bao nhiêu cô em gái?...

-Đương nhiên chỉ là em gái thôi!- cô gái tên là Quả ớt nhỏ liền lên tiếng biện minh: -Nếu không phải là em gái thì sao anh Chính Hạo lại dẫn cả ba chúng tôi tới đây chứ? Các anh tưởng rằng con gái bây giờ đều không có óc hay sao mà lại chịu chung số phận ba cô một chồng hả? Cái thời đại ấy đã qua lâu rồi, kiếp sau, kiếp sau nữa các anh cũng đừng mơ!

Đám con gái cười ha ha vỗ tay ầm ỹ:

-Nói hay, hay lắm!

Chu Chính Hạo đưa mắt nhìn quanh:

-Ý, nam nữ nhân vật chính đâu cả rồi?

Diệp Phi lên tiếng:

-Bọn họ đi chọn rượu vang rồi, tí nữa sẽ đến ngay!

Vừa dứt lời thì cánh cửa phòng mở toang, Khả Nhi chậm rãi bước vào.

Trong khoảnh khắc ấy, ánh sáng trong phòng dường như tối đi, mọi ánh sáng đều tập trung trên người Khả Nhi. Tất cả những người có mặt trong phòng đều há hốc mồm kinh ngạc.

Trần Văn Bân thốt lên:

-Dương Phàm quả là có con mắt hơn người!

Chu Chính Hạo ủ rũ:

-Tôi mới là người phát hiện đầu tiên chứ!

Cô gái tên là Quả ớt nhỏ chạy ù lên ôm lấy cánh tay Khả Nhi, miệng reo lên:

-Chị đẹp quá! Anh Hạo nói chị là hoa khôi của học viện kinh tế, quả nhiên danh bất hư truyền!

Chu Chính Hạo cũng bắt chước Quả ớt nhỏ, chạy đến trước mặt Khả Nhi:

-Nào mỹ nhân, lại đây cho anh ôm một cái nào!

Dương Phàm thấy thế liền chạy đến chắn trước mặt Khả Nhi, nhét chai rượu vang trong tay vào vòng tay của Chu Chính Hạo rồi bảo:

-Cầm lấy mà ôm cho đã này!

-Hừ- Chu Chính Hạo tức mình quay lưng lại với Dương Phàm: -Đúng là kẻ háo sắc quên bạn!

Không khí buổi tiệc sinh nhật vô cùng náo nhiệt, mọi người thay nhau chúc rượu Khả Nhi. Khả Nhi không uống được nhiều rượu, mới uống có vài ly đã thấy chóng mặt, thế nên Dương Phàm phải uống rượu thay cô, hết li này đến li khác. Thế nhưng nhìn anh vẫn rất tỉnh táo, không hề có dấu hiệu của say rượu, thế nên ai nấy đều khâm phục. Các cô gái suy nghĩ thật chu đáo, sau khi đã chúc rượu hết một vòng, các cô không cho người yêu mình tiếp tục chúc rượu Dương Phàm nữa.

Tang Lệ Na bưng một li rượu đến trước mặt Khả Nhi:

-Tần Khả Nhi, trước đây tớ hơi bướng bỉnh, không hiểu chuyện, xin cậu hãy tha thứ cho tớ! Giờ tớ mời cậu một li, hi vọng uống hết li rượu này chúng ta lại có thể vui vẻ như ban đầu!

Dương Phàm nâng li rượu trước mặt Khả Nhi lên:

-Khả Nhi không thể uống được nữa, anh...

-Không...- Tang Lệ Na ngắt lời Dương Phàm, ánh mắt khẩn thiết nhìn Khả Nhi: -Nếu như cậu đồng ý tha thứ cho tớ, hãy cùng tớ uống cạn cốc rượu này! Sau này chúng ta vẫn là bạn tốt cùng phòng, có được không?

Khả Nhi chống tay vào trán, lặng lẽ nhìn Lệ Na, không khí trở nên ngột ngạt.

Đôi mắt Tang Lệ Na dần dần đỏ hoe:

-Cậu không chịu tha thứ cho tôi sao?

-Mong là những lời cậu nói là thật lòng!- Khả Nhi nâng cốc lên và uống một hơi hết cốc rượu.

Tang Lệ Na lại rót đầy li rượu và nâng li trước mặt Dương Phàm:

-Li này em mời anh, chúc anh và Khả Nhi hạnh phúc.

Dương Phàm lịch sự mỉm cười:

-Thật ngại quá, anh không thể uống được nữa! Khả Nhi đã say rồi, anh phải duy trì sự tỉnh táo để chăm sóc cho cô ấy! – nói rồi Dương Phàm cúi đầu xuống, ôm lấy Khả Nhi lúc này đã say mềm, để cô dựa vào người anh. Khả Nhi say rượu nhưng vẫn rất ngoan, không hề kêu gào hay làm loạn, chỉ lặng lẽ ngồi dựa vào Dương Phàm.

Tang Lệ Na tiến thoái lưỡng nan, tay vẫn cầm li rượu đứng ngây ra đó không biết phải làm thế nào.

Tổng Diêm lại ghé vào tai Khương Lan thì thầm:

-Tang Lệ Na thua rồi!

Diệp Phi không nỡ nhìn thấy bạn khó xử, liền lên tiếng giải vây cho Lệ Na:

-Các bạn thân mến, giờ là lúc tặng quà cho chủ nhân của buổi tiệc! Mau mang quà ra tặng đi!

Chu Chính Hạo là người đầu tiên mang quà của mình ra, là một con búp bê biết hát rất đẹp. Mọi người cười ầm lên:

-Chu Chính Hạo nghĩ thật chu đáo, để cho Khả Nhi học làm mẹ trước đây mà!

Chu Chính Hạo hấp tấp hỏi Khả Nhi:

-Em có thích không?

-Thích, rất thích...- Khả Nhi mơ hồ trong cơn say, ôm chặt con búp bê vào lòng. Bởi vì đã say mềm nên Khả Nhi chẳng thêm giữ kè: -Lúc còn nhỏ, nhìn thấy người khác có búp bê chơi, em cũng rất muốn có một con. Lớn thế này rồi đây là lần đầu tiên em được chơi búp bê đấy! Sao lại có thể không thích cho được?

Chu Chính Hạo cười ha ha bảo:

-Nếu như thích, sau này cứ đến sinh nhật em anh lại tặng cho em một con búp bê mới!

Mọi người lần lượt mang quà ra tặng cho Khả Nhi, cuối cùng đến lượt Dương Phàm. Anh nắm lấy tay Khả Nhi lên, đeo vào tay cô một chuỗi vòng màu tím bằng pha lê, ánh sáng trong veo của pha lê lấp lánh trên tay cô: -Đây là món quà anh mua tặng cho em lúc ra ngoài sáng nay. Anh thấy con người em trong sáng và lấp lánh như pha lê, hi vọng em sẽ thích!

Khả Nhi nhìn anh, đôi mắt của cô long lanh dưới ánh đèn. Không biết là do đã uống quá nhiều rượu hay là vì quá vui mừng mà hai má cô đỏ ửng. Dương Phàm nâng bàn tay Khả Nhi lên, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn. Mọi người vỗ tay ầm ĩ, không khí vui vẻ được đẩy lên đến cao trào.

Trong sự huyền ảo, Tang Lệ Na lặng lẽ rời khỏi phòng tiệc. Diệp Phi định đứng dậy đi ra cùng nhưng bị Tổng Diêm giữ lại:

-Để cho cậu ta bình tĩnh lại chút đi! Con người ai cũng phải trưởng thành lên, không thể cứ tùy tiện, ngang ngạnh mãi như vậy được!

Bữa tiệc ồn ào đến tận hơn 10 giờ, Diệp Phi nhìn vào đồng hồ rồi bảo:

-Sắp đến giờ kí túc xá nữ đóng cửa rồi, chúng ta nên giải tán thôi!

Dương Phàm đỡ lấy Khả Nhi lúc này đã đứng không vững và bảo với mọi người:

-Được rồi, bọn em về trước đi! Khả Nhi uống nhiều quá, đợi cô ấy tỉnh rượu rồi anh sẽ đưa cô ấy về.

-Không được!- Diệp Phi kiên quyết phản đối rồi giằng Khả Nhi từ tay Dương Phàm: -Nếu như Khả Nhi còn tỉnh táo thì không sao. Nhưng giờ cô ấy đã say rồi, bọn em nhất định phải dẫn cô ấy về kí túc!- nói xong, cả lũ con gái liền dìu Khả Nhi đi.

Dương Phàm nghiêng răng giận dữ:

-Giang Ba, sao vợ cậu cứ như là mẹ già thế hả?

-Cô ấy là mẹ nuôi của Khả Nhi nhà cậu đấy!- Giang Ba ôm chặt lấy Dương Phàm, đắc chí bảo: -Nào, con rể ngoan, mau gọi ta một tiếng bố vợ đi!

-Cậu nói lại lần nữa xem!- Dương Phàm trợn mắt hăm dọa Giang Ba khiến cho Giang Ba sợ hãi chạy tuốt ra xa.

Sau khi thanh toán, mọi người đều giải tán hết, chỉ còn lại Chu Chính Hạo và Dương Phàm lững thững đi về kí túc.

-Hai người chuyện giả thành thật rồi đấy hả? -Chu Chính Hạo buồn bã hỏi.

-Đâu có!

Chu Chính Hạo bán tín bán nghi:

-Không có?

-Ý tôi là...-Dương Phàm mỉm cười: -Ngay từ đầu đã không phải là giả vờ, là thật đấy!

Chu Chính Hạo giật thót mình, há hốc mồm, mắt mở to nhìn Dương Phàm, mãi mới thốt ra lời:

-Cuối cùng cũng nghĩ thông rồi à?

-Trong thời gian thực tập ở Thanh Đảo, tôi cố tình không liên lạc gì với cô ấy. Tưởng rằng không nhìn thấy cô ấy, không nghe thấy giọng nói của cô ấy, lâu dần mọi thứ sẽ nhạt nhòa đi. Nhưng mà thực ra mọi chuyện lại hoàn toàn ngược lại. Mỗi ngày tôi đều nhớ đến cô ấy, hơn nữa có cảm giác ngày càng mãnh liệt hơn. Tôi dần dần hiểu ra rằng mình thực sự rất thích cô ấy, thích đến mức nghĩ rằng có thể bất chấp mọi thứ để ở bên cạnh cô ấy suốt cuộc đời này! Tương lai vẫn chỉ là một cái gì đó mơ hồ, tôi không phấn đấu thì làm sao biết được kết quả sẽ thế nào?

-Nếu như bây giờ tôi nói với cô ấy, sợ rằng cô ấy sẽ sợ hãi mà chạy mất. Tôi cần có thời gian, từ từ bước vào trái tim của cô ấy!- Dương Phàm đột nhiên phát hiện ra Chu Chính Hạo đang đi bên cạnh mình biến đâu mất rồi. Anh dừng lại ngoảnh đầu nhìn ra sau, thấy Chu Chính Hạo vẫn đang đứng ngẩn ra đó:- Cậu đứng ngây ra đó làm cái gì vậy?

-Hơ?- khuôn mặt ngơ ngàng của Chu Chính Hạo phút chốc trở lại vẻ nhí nhố như mọi ngày: -Thằng ranh, hóa ra cậu lấy danh nghĩa việc công để mưu lợi riêng à?

Sau bữa tiệc sinh nhật tối thứ bảy, tin đồn trong học viện kinh tế được đổi lại thành: Từ Quang Tông muốn nhân cơ hội không có Dương Phàm ở trường để tán tỉnh Khả Nhi, nào ngờ bị Khả Nhi từ chối. Từ Quang Tông tức khí đặt tin đồn bôi nhọ danh dự của Khả Nhi đồng thời theo đuổi Tang Lệ Na để lấy lại danh dự.

Cái tin đồn mới này có vẻ hợp lí và có sức thuyết phục hơn cái tin đồn cũ nhiều. Dù sao thì vẻ đẹp và trí tuệ của Khả Nhi ai ai cũng biết, nhất là sau khi công khai chuyện tình cảm với Dương Phàm, Khả Nhi ngày càng biết cách ăn mặc, chải chuốt, trở nên xinh đẹp hơn nhiều so với Tang Lệ Na, người tình trong mộng của rất nhiều chàng trai. Trường đại học Z nam nhiều nữ ít, thế nên khả năng một nữ sinh theo đuổi nam sinh dường như là rất nhỏ, huống hồ Khả Nhi lại là cô gái cực kì xuất sắc như vậy. Mặc dù xét từ góc độ khác thì Từ Quang Tông cũng không phải là kẻ tầm thường, nhưng nếu mang ra so sánh với Dương Phàm thì chênh lệch thật sự quá rõ rệt.

Những tin đồn càng ngày càng lan rộng, thậm chí có người còn nói trước mặt Từ Quang Tông, thậm chí còn hỏi cậu ta với vẻ mặt thương hại:

-Nghe nói cậu định thế chân Dương Phàm à? Oa, quả là dũng cảm đấy!- nghĩa bóng của câu nói này có nghĩa là Từ Quang Tông thật không biết tự lượng sức mình.

Khả Nhi hỏi Dương Phàm tin đồn này từ đâu mà ra.

Dương Phàm cười nhạt:

-Từ Quang Tông có mồm chẳng nhẽ người khác thì không sao?

Khả Nhi trầm ngâm không nói.

Dương Phàm nghĩ rằng Khả Nhi cảm thấy bất mãn:

- Mặc dù thủ đoạn này chẳng hay ho gì, nhưng đối với loại người như hắn, chỉ có dùng thủ đoạn này để trả đòn lại cho hắn mà thôi!

Khả Nhi lần đầu tiên nắm lấy tay Dương Phàm:

-Chỉ là em cảm thấy rất có lỗi với anh!- Dương Phàm từ xưa đến nay làm gì cũng quan mình chính đại. Vì cô mà anh có thể bất chấp tất cả mọi chuyện. Nghĩ đến đây sống mũi Khả Nhi cảm thấy cay cay. Có thể gặp được anh là một may mắn lớn trong đời cô!

-Người mà em phải cảm ơn lần này không phải là anh, tất cả em phải cảm ơn Chu Chính Hạo. Mọi chuyện hôm sinh nhật là do cậu ấy sắp xếp cả đấy. Hôm sinh nhật em, cậu ấy dẫn theo ba cô nữ sinh đấy cũng chính là ba cái loa của học viện kinh tế. Bất cứ chuyện gì bọn họ biết thì cả học viện này cũng sẽ biết...- Dương Phàm mỉm cười: -Cậu ta đã phải lao tâm khổ tứ, chủ động tiếp cận ba cô gái này, nhận họ làm em gái chỉ để giúp em làm dịu đi những tin đồn không hay!

Dương Phàm thuê một phòng tập ở trung tâm văn hóa thể thao giải trí của trường, tận dụng các buổi tối và cuối tuần để dạy Khả Nhi khiêu vũ. Điệu nhảy anh chọn là điệu Rumba. Rumba vốn là điệu nhảy được xưng tụng là vũ điệu của các đôi tình nhân, mặc dù không cuồng nhiệt như điệu Cha cha cha nhưng lại là sự kết hợp đầy đủ giữa sự mạnh mẽ và dịu dàng.

Khả Nhi không có nền tảng trong khiêu vũ, muốn nhảy được điệu này không phải đơn giản. Dương Phàm nhiều lần nhấn mạnh:

-Ánh mắt, em phải chú ý đến ánh mắt! Rumba là điệu nhảy của tình nhân, ánh mắt cần phải giao thoa, lúc nào em cũng cúi đầu không chịu nhìn anh thì làm sao mà nhảy được?

-Được, ánh mắt- Khả Nhi ngẩng đầu, nhìn Dương Phàm không chớp mắt. Nhưng chỉ hai phút sau, Khả Nhi không nhịn nổi nữa liền bật cười: -Em chịu hết nổi rồi! Cứ thế này thì mắt em sẽ lồi ra mất!

Dương Phàm lắc đầu than thở:

-Thiếu mất một chút chút giao ước ngầm. Để anh giúp em bồi dưỡng tâm trạng, tình cảm nhé!

Nói rồi Dương Phàm lấy ra một chiếc kèn môi và thổi bài “Lưới tình”. Tiếng nhạc du dương vang lên, Khả Nhi yên lặng lắng nghe. Khi nốt nhạc cuối cùng vang lên, Khả Nhi khẽ thở dài. Dư âm của bản nhạc còn chưa dứt khiến cho cả hai cùng trở nên trầm lắng.

Sau một hồi trầm ngâm, Khả Nhi lên tiếng trước:

-Dương Phàm, anh thật là giỏi! Biết khiêu vũ, biết thổi kèn môi, còn biết đánh cờ tướng và cờ vây nữa!- Khả Nhi rầu rĩ: -Những cái đó em đều không biết!

-Đồ ngốc- Dương Phàm gõ nhẹ lên trán Khả Nhi: -Sức lực và thời gian của con người là có hạn, có ưu điểm đương nhiên phải có cả nhược điểm. Thời gian và sức lực của em đều dành hết cho việc học và kiếm tiền, đương nhiên không thể giỏi mấy trò giải trí này được rồi. Anh dành hết thời gian cho việc giải trí, thế nên chẳng biết kiếm tiền, điểm thi lần nào cũng kém. Chỉ nói riêng môn tiếng anh thôi đã thấy rồi, em lần nào cũng dễ dàng thi qua, trong khi anh phải thi đến ba lần mới miễn cưỡng qua được cấp bốn. Bước vào xã

hội, những sở trường của em còn hữu ích hơn những sở trường của anh nhiều. Anh nên ngưỡng mộ em mới phải!

Lời khen ngợi của Dương Phàm khiến cho Khả Nhi có thể thoải mái mở rộng cánh cửa trái tim:

-Em thích tiếng kèn môi, hay là anh dạy em thổi nhé! Em không học khiêu vũ đâu!

Dương Phàm vênh mặt:

-Đừng có mơ!- nhìn thấy dáng vẻ ử dật của Khả Nhi, Dương Phàm lại thấy mềm lòng: -Học khiêu vũ trước đi đã, trong thời gian nghỉ anh sẽ dạy em thổi kèn!

Nghe thấy vậy Khả Nhi liền cười toe toét, ôm chặt và hôn lên cánh tay Dương Phàm:

-Anh thật là một người tốt!- ngẩng đầu lên thấy ánh mắt của Dương Phàm có vẻ kì lạ, Khả Nhi mới chợt ý thức được mình vừa làm gì. Hai má Khả Nhi đỏ lựng lên, cô vội vàng thả tay anh ra, lí nhí nói: -Có gì buồn cười đâu, em coi anh như chị em gái mà!

Từ đó về sau, cứ đến giờ nghỉ là Dương Phàm lại dạy Khả Nhi thổi kèn. Hai nội dung học đan xen khiến cho buổi học trở nên thú vị hơn nhiều so với chỉ học một môn. Rõ ràng là Khả Nhi có hứng thú với việc học kèn môi hơn nhiều so với việc học khiêu vũ.

Một hôm, Diệp Phi vô tình đến văn phòng của Khả Nhi, nhìn thấy Dương Phàm đang ngồi thống kê tài liệu của khách hàng và tính toán tiền lương của cho các sinh viên đi giao hàng trong khi đó Khả Nhi lại ngồi bên cạnh thanh thơi học thổi kèn môi.

Diệp Phi kinh ngạc đến mức suýt nữa thì không phân biệt được đông tay nam bắc, liền hỏi Dương Phàm:

-Anh làm việc, còn cô ấy thu tiền?

-Đúng thế- Dương Phàm nói như đó là chuyện đương nhiên: -Cô ấy dạy anh kiếm tiền, anh dạy cô ấy thổi kèn môi.

Diệp Phi nhăn cổ than trời:

-Sức mạnh của tấm gương quả là vô biên! Em phải bảo Giang Ba đến học hỏi mới được!

Vài ngày sau đó, Diệp Phi mang bộ mặt đầy oán trách đến phòng của Dương Phàm và Giang Ba:

-Dương Phàm, ngoài kèn môi ra anh còn biết nhạc cụ gì nữa không? Sáo, ghi ta, à...còn cả violong nữa? Trời đất ơi, em cầu xin anh đừng có dạy cái gì cho Khả Nhi nữa. Em không thể chịu đựng được tiếng kèn môi như tiếng bò kêu của cậu ấy nữa đâu!

Giang Ba vỗ nhẹ vào lưng Diệp Phi an ủi rồi quay sang oán trách Dương Phàm:

-Đều tại cậu cả, rảnh rồi còn đi dạy Khả Nhi thổi kèn môi làm cái gì, để cho cô ấy thổi như bò kêu khiến cho Diệp Phi nhà tôi suy nhược thần kinh đến thế này này!

Dương Phàm ra vẻ vô tội:

-Có gì mà khó nghe chứ? Sao tôi không thấy như vậy nhỉ?

Cũng may là Khả Nhi học rất nhanh và có thể thổi được hoàn chỉnh bài “mong ước lâu bền”.Cuối cùng thì Diệp Phi cũng thoát khỏi sự tra tấn của tiếng bò kêu.

Dương Phàm phát hiện ra một hiện tượng rất thú vị. Gần đây, chỉ cần Khả Nhi không ở bên cạnh Dương Phàm là anh lại “vô tình” gặp Tang Lệ Na: sân bóng, giảng đường, thậm chí là trên đường, nơi nào cũng có sự trùng hợp. Ví dụ như buổi chiều thứ bảy tuần này, Dương Phàm đang đứng ở cổng thư viện đợi Khả Nhi thì nhìn thấy Tang Lệ Na ăn diện chải chuốt rất cầu kì đi đến trước mặt mình, giọng nói vô cùng ngọt ngào:

-Thật là trùng hợp! Dương Phàm, anh cũng đến thư viện đọc sách à?- nụ cười ngọt ngào và ánh mắt đưa tình ấy chắc chắn khiến cho không ít nam sinh phải rung động.

18. Chương 12 Part 2

Quả nhiên Dương Phàm mỉm cười rất ngọt ngào, khuôn mặt ánh lên niềm vui, nhưng câu nói phát ra từ miệng anh là: -Bỏ sức thăm dò hành tung của anh có muốn không trùng hợp cũng khó!

Nụ cười của Tang Lệ Na bỗng chốc cứng đờ ra.

Dương Phàm hỏi:

-Làm như vậy có ý nghĩa gì không?

-Em không hiểu anh đang nói gì? - Tang Lệ Na cố lấy lại vẻ điềm tĩnh.

Dương Phàm lạnh lùng bảo:

-Bất kì một người con trai nào có tình ý với Khả Nhi cô đều muốn cướp. Cô làm như vậy liệu có thể khiến cho Chu Chính Hạo hồi tâm chuyển ý được không? Nó có thể chứng minh được cô hấp dẫn hơn Khả Nhi không?

Tang Lệ Na nghiêng răng:

-Tôi hận cô ta! Là cô ta cướp Chu Chính Hạo của tôi trước! Tại sao tôi không thể trả lại hết những tổn thương mà cô ta đã gây ra cho tôi?

Dương Phàm khinh bỉ lắc đầu:

-Nói rồi mà cô vẫn không chịu tin. Khả Nhi chưa bao giờ tán tỉnh Chu Chính Hạo. Chu Chính Hạo vốn dĩ cũng có chút tình cảm dành cho cô, nhưng sau vụ ầm ĩ do cô gây ra ấy, tình cảm của cậu ta dành cho cô đã tan biến hoàn toàn rồi!

Tang Lệ Na cắn chặt môi để ghìm chặt nỗi đau đớn trong lòng, nước mắt lăn dài trên má.

Dương Phàm nhẹ nhàng khuyên bảo:

-Sau này đừng chơi trò chơi giành giật tình cảm vô vị ấy nữa! Trên thực tế cô có biết rằng bản thân mình đang làm dụng cụ “thử vàng” cho Khả Nhi không? Cô đang khiến cho cô ấy hiểu rằng nên giao du với ai và không nên giao du với ai đấy!

-Đưa con gái giả tạo ấy có gì tốt đẹp chứ? - Tang Lệ Na tức tối gào lên: -Chính bởi vì nó sự giả tạo của nó nên nó mới có được sự che chở của anh và Chu Chính Hạo. Anh phải biết rằng chính nó đã theo đuổi Từ Quang Tông và bị cậu ta từ chối!

-Tôi thích cô ấy, vì vậy trong lòng tôi Khả Nhi là tốt đẹp nhất! Như vậy là đủ rồi. Người khác cho rằng cô ấy tốt hay xấu đều không quan trọng. Còn những tin đồn không phải sự thật ấy từ đâu mà có bản thân cô hiểu rõ hơn ai hết. Từ sau tôi không muốn phải gặp lại cô nữa! Tốt nhất cô nên hiểu cho rõ tôi không phải là loại rác rưởi như Từ Quang Tông, không phải là con chó để cô mang ra làm trò chơi mà không dám lên tiếng phản đối. Chọc vào tôi không có lợi cho cô đâu! - Có lẽ là vì ánh mắt quá sức lạnh lùng của Dương Phàm đã khiến cho Tang Lệ Na sợ đến cứng đờ hết cả người. Dương Phàm hướng ánh mắt đi nơi khác, không thèm nhìn Tang Lệ Na: -Cô đi đi! Khả Nhi sắp đến rồi, ở lại đây chỉ khiến cho cô chuốc nhục vào thân thôi!

Tang Lệ Na bịt miệng bỏ chạy một mạch.

Dương Phàm nghiêng đầu, lớn tiếng nói với người đang đứng nép ở đằng sau cột đá to:

-Đã xem đủ chưa hả?

Khả Nhi thò đầu ra từ đằng sau cột đá, ngại ngần cười hi hi:

-Hi hi, em vừa mới đến thôi, không nghe thấy gì hết đâu nhé!

Dương Phàm nhìn Khả Nhi không nói gì. Khả Nhi chậm rãi đi về phía anh, miệng cười tươi tắn.

-Em cười cái gì thế hả?

Khả Nhi đặt tay lên vai Dương Phàm, nhắc gót chân lên nhìn thẳng vào mặt anh:

-Dương Phàm, sao em cảm thấy càng ngày anh càng đẹp trai thế nhỉ?

Dương Phàm vênh mặt:

-Nịnh hót cũng vô dụng, hôm nay không học xong thì đừng mong về ăn cơm!

-Ồi ông trời ơi...- Khả Nhi thảm thiết kêu lên.

Tang Lệ Na vừa chạy vừa khóc suốt chặng đường, chẳng may va phải Từ Quang Tông đang đi về hướng ngược lại:

-Lệ Na, sao cậu lại khóc?- Từ Quang Tông ân cần dìu Lệ Na đứng dậy, thấy mắt cô đỏ hoe liền lo lắng hỏi.

-Tránh ra!- Lệ Na bực tức đẩy Từ Quang Tông ra: -Cứ mặc xác tôi!

-Lệ Na- Từ Quang Tông vội vàng kéo Lệ Na lại: -Với quan hệ của chúng ta hiện nay, tớ làm sao có thể bỏ mặc cậu được? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì rồi?

-Quan hệ của chúng ta?- Lệ Na cười nhạt: -Giữa chúng ta có quan hệ gì chứ?

-Cậu...cậu không phải là...

-Tôi đã đồng ý điều gì với cậu hay hứa hẹn với cậu điều gì sao?- Lệ Na tiến lại gần Từ Quang Tông: -Cậu tưởng cậu là cái thá gì chứ?

Từ Quang Tông ngăn người nhìn Lệ Na, rõ ràng là cô ấy làm thân với cậu trước, rõ ràng là cô ấy ngầm đồng ý làm bạn gái của cậu, sao đột nhiên bây giờ lại lên tiếng phủ nhận?

-Cậu chẳng qua chỉ là một con chó ghẻ đến từ một nơi khỉ ho cò gáy nào đó...- Tang Lệ Na khinh bỉ nói: -Nếu như không phải vì cậu nói phét rằng Khả Nhi theo đuổi cậu thì đừng hòng tôi để mắt tới cậu! Rồi giờ thì sao? Những lời nói phét của cậu bị bại lộ rồi, đã trở thành trò cười cho thiên hạ rồi đấy! Thật là mất mặt! Tôi nói cho cậu biết, tôi chơi đùa cậu chán rồi! Chán ngấy rồi! Mau cút đi cho tôi nhờ!

Lòng ngực Từ Quang Tông phập phồng, cơn tức giận trào lên đến tận đỉnh đầu. Từ Quang Tông giờ nắm đấm lên.

Tang Lệ Na vênh mặt lên chẳng chút sợ hãi:

-Đánh đi! Có gan thì đánh đi! Từ nhỏ đến lớn chưa từng có người dám đánh tôi! Hôm nay cậu dám đánh tôi một cái, tôi đảm bảo ngày mai cậu ăn no đòn!

Nắm đấm giờ lên trong không trung đột nhiên run rẩy, khuôn mặt Từ Quang Tông tím tái, đôi mắt trợn lên dữ tợn nhìn Tang Lệ Na.

Tang Lệ Na kiêu hãnh lướt qua trước mặt Từ Quang Tông, lạnh lùng ném lại một câu:

-Muốn chòi mâm son à? Chờ đến kiếp sau đi!

Từ Quang Tông giáng mạnh nắm đấm xuống chiếc ghế đá bên cạnh, hai chân quỳ xuống đất, gục mặt lên chiếc ghế đá lạnh toát. Hóa ra kết quả học tập có xuất sắc đến mấy, có năng lực đến mấy cũng chỉ là một con chó trong mắt những kẻ kém cỏi, suốt ngày chỉ biết ăn chơi nhảy múa kia thôi. Chỉ bởi vì cái nghèo nên Từ Quang Tông cảm thấy mình luôn thấp hơn người khác một bậc. Một giọt nước mắt đắng cay rơi xuống chiếc ghế đá lạnh lẽo....

Từ Quang Tông nhớ đến Khả Nhi. Khả Nhi là một cô gái xinh đẹp và thông minh, lúc nào cũng tỏ ra hiền hòa, không bao giờ coi thường cậu. Thực ra Từ Quang Tông không hề thích Tang Lệ Na. Tang Lệ Na mặc dù có diện mạo xinh đẹp nhưng lại quá phách lối và kiêu ngạo, khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi và xa cách. Thế nhưng cậu không thể không thích những lợi ích mà Lệ Na có thể mang lại cho mình.

Khả Nhi đương nhiên rất tuyệt vời, nhưng cô cũng nghèo kiết xác giống như cậu, lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, phần đầu gian khổ suốt cả đời chưa chắc có thể làm lên nghiệp lớn. Khi Tang Lệ Na chủ động làm

thân với Từ Quang Tông, cậu khó mà không cảm thấy hân hoan cho được, những tưởng rằng cơ hội của mình cuối cùng cũng đã đến rồi, thế nên đành hi sinh Tần Khả Nhi mà mình thực sự thích để cố gắng giành lấy tình cảm của Tang Lệ Na. Thế mà bây giờ cái mà bản thân nhận được chỉ có sự sỉ nhục.

Trong buổi liên hoan chào mừng tết Nguyên Đán, hội trường lớn của trường chật ních người xem, ngay cả lối đi cũng chật cứng người. Khả Nhi đứng ở đằng sau cánh, khe vén màn nhìn xuống bên dưới khán đài chật cứng người mà toát mồ hôi hột. Trên sân khấu lúc này là hai nam sinh đang biểu diễn kịch. Sau khi tiết mục của họ kết thúc sẽ đến lượt Khả Nhi và Dương Phàm lên biểu diễn điệu nhảy Latinh. Nội dung vở kịch tương đối đặc sắc, tiếng vỗ tay ở bên dưới khán đài liên tục vang lên. Khả Nhi lúc này đang vô cùng căng thẳng, chẳng nghe vào tai được một chữ nào.

Dương Phàm kéo tay Khả Nhi lên, khe lau đi những giọt mồ hôi trong lòng bàn tay cô rồi dịu dàng nói:

-Khi nào lên sân khấu, em đừng nhìn xuống dưới, chỉ cần nhìn anh là đủ!- Khả Nhi ngoảnh đầu lại nhìn Dương Phàm, thấy anh đang dịu dàng mỉm cười với mình.

Trên sân khấu, người dẫn chương trình vừa giới thiệu tiết mục tiếp theo, Dương Phàm liền nắm chặt lấy tay Khả Nhi. Âm nhạc vang lên, hai người nắm tay nhau nhẹ nhàng bước ra giữa sân khấu, một tràng pháo tay vang dội vang lên từ dưới khán đài.

Để biểu diễn tiết mục này, Dương Phàm đã nhờ Dương Đình giúp anh thiết kế hai bộ quần áo dance sport. Bộ quần áo anh mặc là một bộ quần áo bó sát màu đen giúp tôn lên những đường nét cường tráng của cơ thể, màu đen sang trọng khiến cho khuôn mặt của anh càng trở nên khôi ngô. Khả Nhi mặc một chiếc váy liền màu tím lệch vai, để lộ ra bờ vai trần mịn màng, vạt váy trước được cắt vát lên đến giữa đùi khiến cho đôi chân trắng muốt không tì vết của Khả Nhi lúc ẩn lúc hiện sau tà váy. Dương Đình còn đến tận trường để giúp Khả Nhi uốn tóc và trang điểm cho phù hợp với điệu nhảy. Dưới ánh đèn sân khấu, vẻ đẹp của Khả Nhi trở nên vô cùng huyền ảo, đẹp đến mức có thể khiến cho người khác nghẹt thở. Hơn nữa chưa cần biết nội dung tiết mục có đặc sắc hay không, chỉ cần nam nữ diễn viên đẹp như trong mơ bước ra sân khấu cũng đủ để thu hút ánh mắt của khán giả rồi.

Khả Nhi nhìn sang Dương Phàm, anh mỉm cười đáp lại cô. Đôi mắt của Dương Phàm không phải là to lắm nhưng khá dài và sâu, lông mi hơi rậm. Ánh sáng trên sân khấu phản chiếu vào mắt anh khiến cho đôi mắt anh sáng lấp lánh như những vì sao. Khả Nhi có thể nhìn rõ hình bóng của mình trong đôi mắt ấy, nhờ vậy mà cô cảm thấy có chút yên tâm. Cùng với tiếng nhạc du dương cất lên, hai người nhẹ nhàng di chuyển, bốn mắt nhìn nhau say đắm. Hai người đan tay vào nhau thật chặt, uyển chuyển trong từng động tác xoay người, sự phối hợp trở nên nhịp nhàng hơn bao giờ hết. Thứ tình cảm ấm áp trong đôi mắt anh như được truyền sang đôi mắt cô, len lỏi vào trong trái tim cô khiến cho cả trái tim cô như đang rung động. Cả hai người như đã quên đi rằng mình đang biểu diễn trên sân khấu, thoải mái thực hiện các động tác đã tập dượt, quán quýt như một đôi tình nhân ngọt ngào và lãng mạn. Bài diễn kết thúc bằng động tác Khả Nhi hơi ngả ra sau, một tay đặt lên ngực Dương Phàm, một tay vươn ra phía sau. Còn Dương Phàm hơi nghiêng người về phía trước, một tay đỡ lấy eo của cô, một tay duỗi thẳng sang ngang, tạo thành một tư thế vô cùng thân mật. Âm nhạc vừa kết thúc, cả hội trường im phăng phắc, Dương Phàm và Khả Nhi nhìn nhau say đắm. Chỉ một giây sau đó, tiếng vỗ tay như sấm dậy vang lên trong hội trường. Lúc này Khả Nhi và Dương Phàm mới chợt thức nhớ ra là mình đang biểu diễn trên sân khấu, vội vàng cúi đầu chào khán giả rồi bước ra sau sân khấu. Tiết mục biểu diễn bất ngờ giành được sự cổ vũ nhiệt tình của khán giả, tiếng vỗ tay cứ vang lên không dứt. Có người còn phấn khích đến mức hét to:

-Thêm lần nữa, thêm lần nữa đi...

Từ Quang Tông nghe thấy hai nam sinh ngồi bên cạnh đang thì thầm to nhỏ với nhau:

-Cô gái kia là ai thế? Ở học viện nào vậy? Sao mà xinh thế? Tối nay cậu thử thăm dò hộ tôi đi, ngày mai tôi bắt đầu theo đuổi cô ấy!

-Cô ấy chính là Tần Khả Nhi đấy!- nam sinh kia lên tiếng: -Là mỹ nhân đồng thời cũng là thiên tài của học viện kinh tế đấy! Nhưng mà cậu chớ có mơ tưởng, người ta là hoa đã có chủ rồi.

-Thế thì đã làm sao? -anh chàng nam sinh kia phản đối: -Nam chưa vợ, gái chưa chồng, ai cũng có quyền lợi cạnh tranh bình đẳng.

-Nhưng mà cậu phải xem xem bản thân mình có cái gì để mà cạnh tranh không đã chứ!

Trong lòng Từ Quang Tông bỗng nhiên dâng tràn một cảm giác tự hào. Một cô gái xinh đẹp như vậy, lôi cuốn như vậy, được nhiều người ngưỡng mộ như vậy đã từng suýt trở thành bạn gái của mình. Nếu như chẳng phải lúc ấy cậu hồ đồ, yêu cầu cô làm bạn gái bí mật của cậu thì có lẽ hôm nay, người đứng bên cạnh cô, được mọi người hâm mộ và ghen tị chẳng phải là Dương Phàm, mà là cậu.

Nhìn Khả Nhi bước xuống dưới khán đài, mấy lần Từ Quang Tông đã đứng dậy vẫy tay với cô. Trong hội trường bây giờ tuyệt đối không thể còn chỗ trống, có lẽ có thể bảo cô đến bên cạnh ngồi cùng với cậu. Nhưng Khả Nhi không nhìn thấy Từ Quang Tông, cô đi thẳng đến hàng ghế có Diệp Phi và Khương Lan đang ngồi rồi chen vào ngồi giữa hai người họ.

Từ Quang Tông chẳng còn tâm trí nào mà tiếp tục theo dõi các tiết mục biểu diễn trên sân khấu nữa, chỉ dán mắt nhìn vào Khả Nhi, vô đầu bứt tóc nghĩ xem mình có nên đến chào hỏi cô ấy không, nên nói cái gì với cô ấy? Nói là hôm nay cô ấy thật xinh đẹp, hay là khen ngợi cô ấy biểu diễn rất tốt?

Sau tiết mục đó lại là tiết mục của Dương Phàm. Lần này Dương Phàm sẽ biểu diễn hát và đánh đàn ghi ta. Dương Phàm vừa mới cầm ghi ta bước lên sân khấu thì ở bên dưới đã có tiếng hò reo vang dội của các cô gái. Dương Phàm thản nhiên quay ra mỉm cười và vẫy tay chào các cô gái đó.

Khả Nhi bịt miệng:

-Thật là lả lơi!

Diệp Phi và Khương Lan đánh mắt sang nhìn nhau rồi cười hi hi:

-Eo ơi chưa quá! Ai làm đổ giấm ra đây ấy nhỉ?

Mặt Khả Nhi hơi đỏ lên, cô đang định quay sang phản bác các bạn thì tiếng ghi ta đã vang lên. Dương Phàm đã ngồi yên vị trên chiếc ghế giữa sân khấu, tiếng ngực du dương vang lên dưới những đầu ngón tay anh. Giọng ca của Dương Phàm dường như có từ tính, nhanh chóng hút hồn Khả Nhi. Bài hát mà anh đang biểu diễn chính là bản “Lưới tình” của Trương Học Hữu:

-Xin em hãy thắp lên một ngọn nến cho anh, vì anh đã vì em mà lạc mất phương hướng. Anh không thể che giấu được sự hoang mang của mình. Anh vội vã đưa mắt nhìn quanh, sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ đẹp...

Khả Nhi say sưa lắng nghe tiếng ca. Diệp Phi không biết kiếm đâu ra một bó hoa tươi, liền nhét vào tay Khả Nhi:

-Còn không mau đi tặng hoa đi!

-Được!- Khả Nhi không chút do dự chạy lên sân khấu, dưới khán đài lại vang lên tiếng vỗ tay cổ vũ. Dương Phàm đón lấy bó hoa từ trong tay Khả Nhi. Anh rút một bông hoa trong bó hoa, hôn lên bông hoa đó rồi đưa tặng cho Khả Nhi. Cả khán đài vang dội tiếng vỗ tay hoan hô, tiếng hò reo, còn cả tiếng huýt sáo nữa. Cả hội trường trở nên vô cùng huyền ảo.

Anh chàng nam sinh ngồi cạnh Từ Quang Tông lên tiếng:

-Nhìn rõ chưa hả? Cậu có sức đập đổ Dương Phàm không? Cái tên họ Từ chủ tịch hội sinh viên ở bên học viện kinh tế đã thử một lần rồi, kết quả là rước nhục vào thân!

Từ Quang Tông lặng lẽ rời khỏi chỗ ngồi, hai tay nhét vào túi quần chậm rãi rời khỏi hội trường. Một cơn gió lạnh từ bên ngoài tấp vào mặt, bóng tối nặng nề bao trùm lấy tâm trạng Từ Quang Tông. Tiếng vỗ tay và tiếng hò reo âm ỉ ở trong hội trường vẫn còn chưa dứt khiến cho trái tim của Từ Quang Tông càng cảm thấy tê lương hơn. Không còn một chút hi vọng nào nữa, chẳng nhẽ đành phải lặng lẽ từ bỏ như vậy sao? Dường như mỗi người mỗi lần nhắc đến chuyện cậu định thề chân Dương Phàm đều nói bằng giọng điệu hết sức mỉa mai: -Này anh bạn, con đường này không dễ đi đâu. Nếu cậu có thể đi được, mọi người ai nấy đều khâm phục cậu đấy!

-Dương Phàm...- Từ Quang Tông cắn hận lẩm bẩm tên Dương Phàm trong miệng; -Dương Phàm thì có gì ghê gớm chứ? Không có khả năng như mình, không phải cố gắng như mình, chẳng qua là tốt số hơn mình. Thử thay đổi hoàn cảnh sống xem, hẳn chẳng xứng đi lau giày cho mình!- Từ Quang Tông nhớ lại trước đây

mình đã từng đối xử rất tốt với Khả Nhi, mặc dù cô ấy chưa bao giờ đáp trả nhưng cũng không phản đối ra mặt. Trong lòng cậu ta bỗng dậy lên một tia hi vọng. Có lẽ một người cần cù như Khả Nhi chưa chắc đã thích loại công tử ít học như Dương Phàm. Hơn nữa mặc dù theo đuổi Lệ Na nhưng cậu hoàn toàn không thật lòng thích Lệ Na. Dù sao thì cậu với Khả Nhi mới là người của cùng một thế giới, cùng một mục đích và cần cù như nhau, cùng giỏi giang như nhau. Dương Phàm là cái quái gì mà không thể thay thế được chứ? Từ Quang Tông càng nghĩ càng muốn chứng minh để cho mọi người thấy mình còn xuất sắc hơn Dương Phàm nhiều.

Sau buổi liên hoan, Khả Nhi lập tức trở về kí túc để tẩy trang. Dương Đình trang điểm cho Khả Nhi để lên sân khấu nên trang điểm rất đậm. Vừa thay đồ xong, Khả Nhi đang định đi rửa mặt thì có tiếng điện thoại vang lên. Cô bỏ chậu rửa mặt xuống và chạy nhanh ra nghe. Vừa nhắc ống nghe lên “A lô” bằng giọng hân hoan, bỗng nhiên nụ cười trên môi cô cứng đờ lại, giọng nói thất vọng thấy rõ:

-Sao lại là cậu?

-Tối nay trông cậu rất đẹp!- Từ Quang Tông không biết phải nói gì.

-Cám ơn!- Khả Nhi lạnh lùng: -Tôi đang bận, tạm biệt nhé!

Cô đang định cúp điện thoại thì Từ Quang Tông vội vàng nói:

-Đợi chút đã, tớ có chuyện muốn nói với cậu.

Khả Nhi bực mình gắt:

-Thế thì cậu nói mau đi!

-Tại sao cậu phải tặng hoa cho Dương Phàm chứ? Cả trường đều nhìn thấy, như vậy không tốt đâu!

Khả Nhi bực mình:

-Đây chủ tịch Từ, mặc dù cậu là chủ tịch hội sinh viên của học viện này nhưng chuyện riêng tư của tôi không nằm trong phạm vi quản lí của cậu!

-Tớ là nghĩ cho cậu thôi, cậu đừng hiểu lầm...

Khả Nhi dập mạnh điện thoại rồi đi vào trong nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Đang gội đầu dở thì nghe thấy tiếng của Tống Diễm:

-Khả Nhi ơi, có điện thoại này!- Khả Nhi vội vàng lấy khăn bông quấn quanh mái tóc còn đang ướt nhẹp rồi chạy ra nghe điện thoại, phần khởi gọi: -Dương Phàm à?- nhưng lập tức mặt cô sa sầm xuống: -Từ Quang Tông, lại là cậu à? Rốt cuộc cậu muốn gì?

-Xin lỗi Khả Nhi!- Từ Quang Tông nói bằng giọng buồn bã: -Lúc này tớ nói linh tinh quá. Thực ra tớ muốn nói chuyện với cậu! Cậu có thể ra ngoài một chút được không?

-Không!- Khả Nhi thẳng thừng từ chối.

-Ngày mai là tết dương lịch, tối nay kí túc xá nữ sẽ đóng cửa muộn hơn mọi ngày mà!

-Không phải là vấn đề về thời gian! Còn nữa, từ sau xin cậu hãy gọi tôi là Tần Khả Nhi!- nói rồi Khả Nhi lạnh lùng dập điện thoại. Vừa ngẩng đầu lên Khả Nhi đã thấy các bạn cùng phòng đang chòng chọc nhìn mình: -Làm cái gì thế?

Diệp Phi hỏi:

-Từ Quang Tông lại đến quấy nhiễu cậu à?

Khả Nhi nhún vai:

-Ai mà biết được cậu ta định làm cái gì? Nếu cậu ta còn gọi điện nữa thì đừng gọi tớ nghe nhé!

Vừa nói dứt lời thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Mấy cô gái quay sang nhìn nhau, rõ ràng là chẳng ai muốn đưa tay ra đón lấy “củ khoai” bóng tay này cả. Khả Nhi lắc đầu bất lực:

-Mặc kệ đi! – rồi đi vào nhà vệ sinh tiếp tục gội đầu.

Tiếng chuông điện thoại vẫn không ngừng vang lên. Cuối cùng Tang Lệ Na đành ra nhận điện thoại. Cầm điện thoại lên nghe một lúc, trên khóe môi Khả Nhi chợt nhếch lên một nụ cười bí hiểm. Lệ Na gọi to:

-Tần Khả Nhi, điện thoại này!

Khả Nhi vừa gọi đầu vừa trả lời:

-Nói là tôi không có nhà.

Tang Lệ Na nói vào trong điện thoại:

-Cậu ta nói là cậu ta không có nhà!

Dương Phàm ngậy người trước tiếng tút tút phát ra từ điện thoại. Cô ấy nói là cô ấy không có ở nhà? Có chuyện gì?

Sau khi tắt gọi xong, Khả Nhi ngẩn ngơ ngồi chải đầu, mắt vẫn dán chặt vào chiếc điện thoại.

-Đang đợi điện thoại của Dương Phàm à? -Diệp Phi hỏi.

Khả Nhi thở dài:

-Người cần gọi thì chẳng thấy gọi, người không cần gọi lại gọi đến mấy lần!

-Dương Phàm không gọi đến thì cậu không biết gọi sang à?

-Ừ nhỉ!- mắt Khả Nhi sáng lên, lập tức chạy ra cái điện thoại. Tay vừa chạm vào điện thoại thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên, do dự hồi lâu, cuối cùng Khả Nhi cũng nhấc máy:

-A lô.

-Tần Khả Nhi- Từ Quang Tông vội vàng nói: -Tớ đợi cậu ở dưới kí túc xá của cậu, nếu như cậu không xuống tớ cứ đứng đó đợi!- Khả Nhi chưa kịp trả lời thì Từ Quang Tông đã nhanh tay cúp điện thoại.

Tống Diễm nhìn thấy sắc mặt của Khả Nhi rất khó coi liền hỏi:

-Lại là Từ Quang Tông à?

Khả Nhi lặp lại lời của Từ Quang Tông cho cả phòng nghe.

Khương Lan cảm thấy rất bức mình:

-Làm cái gì vậy chứ? Chẳng khác gì ép buộc người khác cả!

Diệp Phi hỏi:

-Cậu định làm thế nào?

Khả Nhi cười nhạt:

-Thích đợi cho cậu ta từ từ đợi!

-Như vậy không hay đâu!- Diệp Phi nói:

-Chỉ bằng cậu cứ đi nói chuyện rõ ràng với cậu ta, đừng để cậu ta bám lấy cậu nữa!

Khả Nhi thấy cũng có lí liền gật đầu:

-Cũng được. Diệp Phi, Khương Lan, các cậu đi cùng tớ nhé! Tránh để hần có cơ đặt điều thị phi!

Tống Diễm và Hà Mạn Tuyết cũng trào xuống khỏi giường:

-Chúng tớ cũng đi xem sao!- vừa nói Tống Diễm vừa liếc Lệ Na:-Thêm hai đôi mắt, thêm hai người làm chứng, bớt cơ hội cho kẻ khác đặt điều!

-Được!- Khả Nhi tán thành: -Người làm chứng càng nhiều càng tốt!

Mấy cô gái vừa đi ra ngoài, điện thoại lại vang lên. Chỉ còn một mình Tang Lệ Na ở trong phòng, cô nhấc ống nghe lên, nghe thấy Dương Phàm rụt rè hỏi:

-Xin hỏi Khả Nhi có ở nhà không?

-Tần Khả Nhi á...- Tang Lệ Na cười đắc chí: -Ra ngoài hẹn hò với Từ Quang Tông rồi!

Vừa nghe thấy câu này, Dương Phàm liền ném ống nghe xuống và lao thẳng ra ngoài cửa. Giang Ba nói vọng theo ở phía sau:

-Này, vội vàng đi đâu thế?- nhưng lúc này Dương Phàm đã chạy xa lắm rồi.

19. Chương 13 Part 1

Chương 13: Ngàn sao lấp lánh.

Khả Nhi đi ra khỏi ký túc xá, Từ Quang Tông quả nhiên đã đứng ngoài cổng. Nhìn thấy Khả Nhi, ánh mắt Từ Quang Tông như sáng lên, cậu chạy nhanh về phía Khả Nhi:

- Tớ biết là cậu sẽ xuống gặp tớ mà!

Khả Nhi lùi lại phía sau vài bước, duy trì khoảng cách với Từ Quang Tông rồi lạnh lùng đáp:

- Sai rồi, hôm nay tôi xuống không phải để gặp cậu. Tôi xuống để cầu xin cậu đừng có quấy nhiễu tôi nữa!

Có mấy cô gái đứng lúc đó đi ngang qua, nghe thấy Khả Nhi nói thế liền quay sang nhìn Từ Quang Tông bằng ánh mắt khinh bỉ rồi ghé vào tai nhau thì thầm.

Từ Quang Tông cảm thấy rất xấu hổ:

- Có thể đi chỗ khác nói chuyện được không?

Khả Nhi liếc vào trong cổng ký túc xá, thấy bọn Diệp Phi đang đứng ở đằng sau cánh cửa sắt tối om. Khả Nhi cảm thấy yên tâm. Cô liền đi vài bước ra bãi cỏ phía sau ký túc.

Từ Quang Tông nhìn quanh rồi bảo:

- Chúng ta có thể ra con đường phía sau trường đi dạo một chút không?

- Không được! – Khả Nhi kiên quyết. – Đến đây đã là giới hạn của tôi rồi. Cậu có chuyện gì thì mau nói đi!

Từ Quang Tông không nói gì, chỉ chăm chú nhìn Khả Nhi.

- Không có gì để nói sao? – Khả Nhi nhíu mày. – Vậy thì tôi có thể về phòng cho sớm! Làm phiền cậu sau này đừng đến quấy rầy tôi nữa! – Nói rồi Khả Nhi nhắc gót định bỏ đi.

- Khả Nhi...- Từ Quang Tông gọi Khả Nhi bằng giọng tha thiết, lại là giọng điệu van nài như lúc trước.- Từ trước đến nay người mà tớ thích chỉ có một mình cậu. Bây giờ tớ có thể quang minh chính đại theo đuổi cậu, cậu hãy chấp nhận tớ có được không?

Khả Nhi không đáp lại, chỉ nhìn Từ Quang Tông bằng ánh mắt nghi hoặc.

Từ Quang Tông nghĩ rằng Khả Nhi đã bắt đầu dao động, liền chớp thời cơ nói những lời có cánh:

- Tớ biết trước đây có những chuyện tớ hành xử không ra sao. Nhưng thực sự vì công việc ở hội sinh viên, tớ bắt buộc phải chịu khổ chịu nhục. Bây giờ Trương Bình không còn có thể chèn ép tớ được nữa, sau này tớ có thể đường đường chính chính ở bên cậu rồi. – Từ Quang Tông tiến lại gần Khả Nhi, đưa tay ra định ôm lấy cô, miệng da diết gọi. – Khả Nhi ...

Khả Nhi vội vàng lùi lại sau kéo rộng khoảng cách:

- Ban này tôi cứ nghĩ... - Khả Nhi chậm rãi nói. – Rốt cuộc cậu có biết thế nào là liêm sỉ hay không?

Từ Quang Tông mặt mày trắng bệch:

- Cậu...

- Cậu có nhớ lần đầu tiên tôi từ chối cậu đã nói rất rõ ràng rồi không? Tôi với cậu ngoài quan hệ bạn bè bình thường ra thì không thể có bất kỳ quan hệ gì khác. Chỉ có điều... - Khả Nhi mỉm cười lạnh lùng. - Bây giờ ngay việc làm bạn với cậu tôi cũng không muốn nữa!

Ngực Từ Quang Tông đau dữ dội, hơi thở trở nên gấp gáp, cậu ta nói bằng giọng khản thiết:

- Tình cảm của tớ là chân thành...

- Cậu có tình cảm chân thành thì tôi nhất định phải chấp nhận chắc? Tôi đã sớm nói rõ ràng với cậu rồi, tôi không thích cậu, một chút cũng không! Nếu như cậu có lòng tự trọng, ít nhất tôi vẫn tôn trọng cậu. Đáng tiếc... - Khả Nhi lắc lắc đầu. - Nói thật lòng tôi thực sự khinh thường cậu!

Từ Quang Tông thở hồng hộc vì tức giận:

- Cậu xem thường tớ? Bây giờ ngay cả cậu cũng xem thường tớ? Sao cậu lại trở nên lạnh lùng như vậy chứ? Là vì Dương Phàm, là vì cái thằng công tử nhà giàu đó?

-Tôi khinh thường cậu không phải bởi vì cậu nhà nghèo, càng không liên quan đến người khác. Cậu có nghèo đến thế nào đi nữa thì ít nhất cậu vẫn còn cả bố lẫn mẹ, vẫn còn ba người chị giúp đỡ cậu. So ra tôi còn nghèo hơn cậu! Nhưng từ trước đến nay tôi đều nghĩ rằng, không sợ nghèo, chỉ sợ không có đạo đức. Tôi khinh thường cậu là bởi vì cậu là kẻ không có nhân cách!

- Không phải, không phải thế... - Từ Quang Tông cố chấp. - Trước đây cậu đâu có như thế này. Rõ ràng là cậu đối xử với tớ rất tốt. Tớ biết là cậu đã từng thích tớ!

- Không phải tôi đối xử tốt với cậu. Mà là tất cả những người đã từng giúp đỡ mình, tôi đều cố gắng báo đáp lại! Cậu tưởng tượng thái quá rồi đấy! - Khả Nhi nói rõ ràng từng câu từng chữ một: - Trong cuộc đời này, người con trai duy nhất mà tôi thích, chỉ có một mình Dương Phàm!

- Dương Phàm, lại là Dương Phàm! - Từ Quang Tông tức điên lên. - Cái kẻ bất tài ấy là thá gì chứ. Cậu nghĩ loại công tử như hần ta liệu có thật lòng với cậu không? Chỉ là đùa chơi với cậu thôi! Tớ có tài hơn hần ta, tớ có thể chịu cực khổ hơn hần ta. Sau này nhất định tớ sẽ làm nên sự nghiệp. Chỉ có tớ mới có thể mang lại hạnh phúc thật sự cho cậu...

- Câm mồm! - Khả Nhi lạnh lùng nhìn Từ Quang Tông, ánh mắt sắc lạnh đến mức khiến cho cậu ta giật mình kinh hãi. Mặc dù tiếng quát của Khả Nhi không to nhưng lại cực kỳ uy lực. - Dương Phàm là người con trai tôi thích bằng cả trái tim, là người đàn ông quan trọng nhất với tôi. Cho dù trên đời có hàng nghìn hàng vạn người tài giỏi hơn, thì đối với tôi anh ấy vẫn là người tuyệt vời nhất! Còn về cậu, đối với tôi chỉ là một người xa lạ. Cậu có giỏi, có tốt đến mấy cũng không liên quan đến tôi! Cậu không cần so sánh với Dương Phàm, cậu cũng chẳng có gì có thể sánh với anh ấy cả, đừng sĩ nhục anh ấy!

- Cậu sẽ phải ân hận! - Từ Quang Tông hét lên - Sẽ có một ngày, cậu sẽ ân hận vì không chọn tớ!

- Cho dù sau này cậu có là đại gia còn Dương Phàm trắng tay thì tôi cũng sẽ không hối hận vì sự lựa chọn của mình! - Khả Nhi vô cùng quả quyết. - Tôi không còn gì để nói với cậu, muốn người khác tôn trọng mình thì trước tiên cậu phải tôn trọng bản thân mình trước đã! - Dứt lời Khả Nhi liền quay người bỏ đi.

Từ Quang Tông bắt ngờ tóm chặt lấy cánh tay của Khả Nhi:

- Cậu đứng lại, nói chuyện cho rõ ràng đã!

- Làm cái gì thế hả? - Các bạn cùng phòng của Khả Nhi lao ra định cứu nguy cho bạn thì bỗng nhiên có một bóng người lao lên trước, hất tay của Từ Quang Tông ra rồi thúc một cú đấm rất mạnh vào bụng Từ Quang Tông khiến cho cậu ta đau đớn ngã phịch xuống đất.

Khả Nhi nhìn thấy người vừa giúp cô chính là Dương Phàm:

- Dương Phàm?

Ánh mắt Dương Phàm lạnh băng nhìn Từ Quang Tông đang quằn quại dưới đất. Từ Quang Tông lồm cồm bò dậy, lao đến định đánh Dương Phàm.

Diệp Phi chạy đến chặn giữa hai người họ:

- Khả Nhi, cậu mau dẫn Dương Phàm đi đi!

Khả Nhi ôm chặt lấy cánh tay Dương Phàm và kéo anh đi:

- Dương Phàm, chúng ta đi thôi, đừng đánh nữa! Đi thôi nào!

Từ Quang Tông gào lên:

- Thằng nhãi họ Dương kia, có giỏi thì đừng có chạy!

Dương Phàm đứng nguyên tại chỗ, mặc cho Khả Nhi ra sức kéo mà anh vẫn đứng yên như một tảng đá, không hề động đậy.

- Đủ rồi đấy! – Diệp Phi hét lên với Từ Quang Tông. – Mọi người đều đang nhìn cậu đấy! Đừng quên đánh nhau là bị kỉ luật! Hơn nữa cậu lại là chủ tịch hội sinh viên, tội càng nặng hơn đấy!

Từ Quang Tông đưa mắt nhìn quanh. Những người đang đứng xem đều là bạn cùng phòng với Khả Nhi, còn có mấy cô gái sinh viên năm nhất nữa. Tất cả mọi người đều nhìn Từ Quang Tông bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Cậu cố tình phải không? – Từ Quang Tông nhìn Khả Nhi căm phẫn. – Cậu cố tình để tôi bị mất mặt đúng không?

- Đúng, là tôi cố tình đấy! – Khả Nhi thẳng thừng. – Không để cậu mất mặt một lần thì ai mà biết được sau này cậu còn bịa ra những chuyện gì nữa chứ?

Từ Quang Tông đẩy Diệp Phi sang một bên, mạnh đến nỗi cô suýt nữa thì ngã ngửa ra đất. Cậu ta lao về phía Khả Nhi. Dương Phàm liền kéo Khả Nhi ra sau lưng mình, ánh mắt khinh bỉ nhìn Từ Quang Tông đang lao đến. Diệp Phi lại lần nữa chạy đến chặn trước mặt Từ Quang Tông, khẽ nói:

- Lẽ nào cậu còn thấy chưa đủ mất mặt nên muốn mất mặt thêm nữa? Cậu có biết Dương Phàm võ sĩ Taekwondo cấp mấy không? – Nói rồi Diệp Phi lại nói với Dương Phàm. – Đừng đánh nhau nữa, dù sao em cũng là bí thư chi đoàn, coi như nể mặt em chút đi!

Dương Phàm gạt đầu rồi kéo Khả Nhi sải bước bỏ đi.

Những người đứng xem dần dần giải tán, Dương Phàm thở phào nhẹ nhõm, quay sang nói với Từ Quang Tông:

- Khả Nhi nói không sai. Muốn người khác tôn trọng mình phải tự tôn trọng bản thân mình trước đã! Cậu không phải là kẻ ngốc, đừng chuyện bé xé ra to!

Từ Quang Tông vẫn cứ cúi đầu, không thèm đếm xỉa đến Diệp Phi.

Diệp Phi chán nản lắc đầu bỏ đi.

Từ Quang Tông đứng ngây dại một mình ở đó rất lâu. Một hồi lâu sau, Từ Quang Tông từ từ quỳ xuống đất, đầu mạnh xuống bãi cỏ.

Phàm mặt mày sầm sì sải bước ở phía trước, Khả Nhi đi như chạy ở đằng sau anh, rụt rè hỏi:

-Dương Phàm, anh giận đấy à?

Dương Phàm đột ngột dừng bước ngoảnh đầu lại nhìn Khả Nhi.

-Thôi được rồi, em thừa nhận!...- Khả Nhi lấp bắp: -Em không phải là người tốt!

-Hả? –Dương Phàm nhú mày.

-Người ta đối xử tốt với em một, em báo đáp lại gấp ba, đây là nguyên tắc cư xử của em....

Dương Phàm kéo tay của Khả Nhi vào ngồi trong cái đình bên hồ nước trong trường.

Khả Nhi thành thật nói:

-Ngay từ đầu em đã biết Tang Lệ Na sẽ không bao giờ thích loại người như Từ Quang Tông. Chỉ cần khiến cho cậu ta biết rằng em chẳng có chút tình cảm nào với Từ Quang Tông thì Tang Lệ Na sớm muộn gì cũng sẽ đá Từ Quang Tông thôi! Em cũng biết rõ loại người như Từ Quang Tông có chết cũng vẫn sĩ diện. Người khác cười cậu ta định thế chân anh, vì vậy để lấy lại sĩ diện, nhất định cậu ta sẽ đến tìm em. Cậu ta cứ nghĩ được bầu vào chức chủ tịch là giỏi giang lắm, hơn nữa đúng là có nhiều sinh viên mới không hiểu rõ tình hình bị khả năng ăn nói của cậu ta thuyết phục, thế nên cậu ta luôn tự tin có thể quyến rũ được em! Em luôn giả vờ không hay biết những tin đồn không hay trong trường, không hề trở mặt với cậu ta, mục đích là để cho cậu ta một cơ hội không bị mất mặt trước người khác. Nhưng em không hi vọng có sự việc ngày hôm nay. Tối nay là một buổi tối tuyệt vời, em sẽ ghi nhớ suốt cuộc đời này! Em không ngờ lại gặp phải chuyện không vui này, thật không ngờ Từ Quang Tông lại dai như đũa như vậy!

-Thế nên em mới ra ngoài gặp mặt hẳn?- giọng nói của Dương Phàm rất bình thản, chẳng thể đoán nổi tâm trạng của anh lúc này.

Khả Nhi lén nhìn sắc mặt của Dương Phàm:

-Em đã ở trong phòng đợi điện thoại của anh mãi!

-Anh đã gọi điện cho em. Lần đầu tiên em nói là em không có ở nhà, lần thứ hai Tang Lệ Na nói là em ra ngoài hẹn hò với Từ Quang Tông rồi!

Khả Nhi nhớ lại lúc đó là Tang Lệ Na nhận điện thoại, cô đang gọi đầu, tưởng là Từ Quang Tông gọi đến nên thuận miệng bảo Lệ Na nói là mình không có nhà. Tang Lệ Na đã không nói rõ với cô là điện thoại của Dương Phàm, lại còn cố tình làm cho Dương Phàm hiểu nhầm.

-Hóa ra là như vậy...- Khả Nhi bực bội: -Em có thể giải thích, sự việc là như thế này...- dưới ánh sáng mờ mờ phát ra từ những chiếc đèn lồng ngọc lan, cô nhìn thấy vẻ mặt ranh mãnh của Dương Phàm. Khả Nhi tức tối hét lớn: -Giỏi nhỉ? Anh dám...-Khả Nhi đẩy Dương Phàm một cái: -Dám trêu em à?

-Là do em ngốc đấy chứ!- Dương Phàm vừa cười vừa lấy tay gõ vào trán Khả Nhi: -Anh hiểu tính cách của em như thế nào, cũng thừa biết Tang Lệ Na là người ra sao. Sau khi gọi điện lần đầu tiên cho em mà không được, anh đoán là em gặp phải chuyện phiền phức gì rồi. Sau khi gọi cuộc điện thoại thứ hai, anh có thể lơ mơ đoán được chuyện phiền phức ấy bắt nguồn từ đâu. Vì lo cho em nên anh mới vội vàng chạy đến. Cũng may là chạy đến nên mới kịp nghe được mấy câu nói vô cùng quan trọng của em!

Khả Nhi mặt nóng bừng lên, ngoảnh mặt nhìn ra phía khác.

-Trong cuộc đời này, người con trai duy nhất mà tôi thích, chỉ có một mình Dương Phàm!- Dương Phàm nhắc lại không sót một từ nào hai câu nói lúc đó của Khả Nhi. Anh đưa tay ra nắm lấy hai vai cô, kéo cô quay lại nhìn thẳng vào mắt mình rồi hỏi: -Những chuyện khác đều không quan trọng, anh chỉ muốn biết hai câu nói đó của em có phải là thật không?

Khả Nhi ngoảnh mặt đi chỗ khác:

-Thế anh nói cho em biết những điều anh nói lần trước với Tang Lệ Na có phải là thật không đã?

Dương Phàm nắm chặt lấy hai tay Khả Nhi, trịnh trọng nói:

-Là thật đấy! Anh thích em, thích từ lâu lắm rồi! Lúc đồng ý làm bạn trai giả cho em, mục đích của anh là biến giả thành thật!

Nét tình nghịch lướt qua trong ánh mắt của Khả Nhi, cô thần nhiên nói:

-Em không có ý định có bạn trai khi còn học đại học...- nói đến đây cô có thể cảm nhận được hai bàn tay của Dương Phàm khẽ run lên. Cô bật cười: -Nhưng mà em đã thích người ta rồi, lại thích rất lâu rồi, em còn có thể làm khác được sao?

Tâm trạng của Dương Phàm lúc này thay đổi 180 độ. Anh nhìn cô say đắm, nụ hoa đẹp đẽ trong lòng anh đang từ từ hé nở, từng cánh hoa đang mở rộng ra. Hóa ra đây chính là cảm giác lâng lâng của tình yêu.

Khả Nhi cũng chăm chú nhìn Dương Phàm, nụ cười dịu dàng hiện lên trên gương mặt. Gió khuya thổi bay mái tóc cô, những lọn tóc mềm mại như đang nhảy múa hân hoan trong gió.

Dương Phàm đột nhiên cúi đầu xuống, đôi môi khẽ chạm vào môi cô. Đầu óc Khả Nhi trở nên trống rỗng, mãi lâu sau cô mới vung về đáp lại anh. Hai người vung về hôn nhau. Vì cả hai đều chẳng chút kinh nghiệm nên không may để răng vấp vào môi. Khả Nhi khẽ kêu lên, vội vàng lấy tay che môi mình.

Dương Phàm mặt đỏ dừ vì xấu hổ, lắp bắp:

-Xin...xin lỗi em, anh...anh chưa có kinh nghiệm. Nếu như, nếu như luyện tập nhiều lần có thể sẽ khá hơn...-
câu cuối cùng Dương Phàm thốt ra nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Không hiểu sao thánh giác của Khả Nhi tối nay lại nhạy bén đến thế. Cô bỏ tay xuống, nói bằng giọng nhỏ xú giống muỗi kêu y như vậy:

-Thế thì chúng ta tập luyện thêm vài lần nữa nhé!

Dương Phàm nâng cằm Khả Nhi lên, hai người luyện tập hết lần này đến lần khác y như hai đứa trẻ con. Tối nay chẳng hề có trăng sao nhưng cả hai đều cảm thấy bầu trời lấp lánh ánh sao.

Chương 14: Tuổi trẻ cuồng nhiệt

Hai người đã ngấm có tình cảm sâu đậm với nhau, trước đây còn cách nhau một tờ giấy mỏng, nay tờ giấy mỏng manh ấy đã bị xuyên rách, tình cảm dồn nén bao lâu ở trong lòng ào đến như thác đổ. Hai cơ thể hùng hực sức sống thanh xuân cứ quấn quýt với nhau chẳng thể tách rời. Mỗi khi tình cảm đến khó mà kiểm soát được, Khả Nhi thường xuyên kịp thời hô dừng.

Dương Phàm chán nản:

-Lần sau nhất định phải tránh xa em ra ba mét.

Khả Nhi chỉ cười không nói gì.

Nhưng thật sự đến lần gặp sau, chưa nói hết ba câu anh đã lại ôm chặt lấy cô vào lòng.

Sắp đến kì nghỉ Tết rồi, trời có tuyết rơi suốt mấy ngày liền. Khả Nhi xử lí xong nốt đồng công việc trong học kì này liền nép mình vào trong lòng Dương Phàm, đưa mắt ngắm nhìn những bông tuyết bay lả tả bên ngoài trời. Văn phòng của cô nằm ở tầng hai của một tòa nhà cũ, các văn phòng chủ yếu khác đã rời sang tòa văn phòng mới. Lúc Dương Phàm không phải lên lớp thường đến xử lí công việc cùng Khả Nhi, thế nên văn phòng này giờ đã trở thành căn phòng hạnh phúc của họ. Khả Nhi đã mua được vé tàu về nhà vào ngày hôm sau. Chuẩn bị phải chia tay nên hai người càng trở nên quấn quýt.

Dương Phàm dựa cằm vào đầu Khả Nhi, hít hít mùi hương tỏa ra trên tóc cô:

-Em nhất định phải về sao?

-Ừm- Khả Nhi gật gật đầu: -Bà ngoại tuổi đã cao, sức khỏe của mẹ lại yếu. Mỗi năm em nhất định phải về nhà mới có thể an tâm được! Hơn nữa chuẩn bị đến tết rồi, nếu em không về thì nhà cửa sẽ lạnh lẽo lắm!

-Hài...- Dương Phàm thở dài, những lời Khả Nhi nói đều hợp tình hợp lí, có lưu luyến nữa thì anh cũng không có lí do gì để giữ cô ở lại.

Khả Nhi xoay người lại, choàng tay qua cổ anh, đôi môi mơn man trên môi anh khiến cho tiếng thở dài của Dương Phàm bị giữ lại trong cổ họng. Trải qua nhiều lần tập luyện, anh đã thành thạo “chiêu” này lắm rồi. Anh ôm chặt lấy Khả Nhi và nồng nàn đáp lại cô...

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, hai người lập tức rời nhau ra. Còn chưa kịp biết là ai với ai thì đối phương đã quay ngoắt người lại, cười ha ha:

-Thất lễ quá! Thất lễ quá!

-Chu Chính Hạo...- Dương Phàm nghiêng răng.

-Hai người cứ tiếp tục, cứ tiếp tục....Tôi đứng ở bên ngoài chờ nhé!- Chu Chính Hạo vừa chạy vừa hét tướng lên: -Người anh em, tốc chiến tốc thắng nhé, đừng để tôi chờ lâu dưới trời tuyết đấy!

Dương Phàm vội vàng chạy ra đóng cửa rồi ngoảnh đầu lại. Khả Nhi đang cúi đầu chỉnh lại quần áo đã hơi xộc xệch.

-Khả Nhi? –anh khẽ gọi.

Khả Nhi ngượng ngùng ngẩng đầu mỉm cười với anh, hai má cô đỏ bừng, ánh mắt long lanh.

Dương Phàm khẽ vuốt má Khả Nhi:

-Thực ra không có gì đâu, Chu Chính Hạo cậu ta...chỉ là người ngoài...Chúng ta...-Dương Phàm cũng cảm thấy có chút ngại ngùng, không biết phải nói thế nào cho đỡ ngượng.

Khả Nhi lấy lại bình tĩnh, đặt tay lên tay anh rồi bảo:

-Mau đi đi! Bên ngoài lạnh lắm đấy, đứng để Chu Chính Hạo phải chờ lâu!

Đi xuống cầu thang, Dương Phàm nhìn thấy Chu Chính Hạo đang đứng ở bên cạnh vườn hoa ngoài trời, tuyết rơi rất dày, những bông tuyết rơi lên mái tóc đen của cậu ta. Thế nhưng Chu Chính Hạo chẳng hề thấy lạnh, kẹp điều thuốc đang cháy dở ở trên tay, đôi mắt nhìn ra lớp tuyết dày trên mặt đất.

Dương Phàm đến bên cạnh Chu Chính Hạo, vẻ mặt có chút không tự nhiên:

-Sao không vào trong tránh tuyết đã?

Chu Chính Hạo nhìn Dương Phàm, không tiếp tục mang chuyện kia ra trêu ghẹo anh nữa mà chỉ nói:

-Tôi nghe mấy cậu bạn cùng phòng nói cậu đến tìm tôi. Gọi điện cho cậu thì cậu lại không có trong phòng. Tôi đoán cậu ở đây nên đến tìm cậu.

-Vào trong trước đã!- Dương Phàm vỗ vai Chu Chính Hạo, gạt hết những bông tuyết bám trên người Chu Chính Hạo ra rồi đi vào văn phòng tránh gió. Dương Phàm nói: -Khả Nhi ngày mai về nhà rồi, tôi muốn mượn xe cậu một chút, tiện cô ấy ra bến tàu!

-Không thành vấn đề- Chu Chính Hạo vút đầu mẩu điều thuốc trên tay rồi châm một điều khác:- Xe đang ở nhà, để tôi bảo tài xế lái xe đến. Tối nay tôi sẽ ném chìa khóa xe cho cậu. Nếu như cậu không có ở trong phòng thì tôi ném chìa khóa trên giường của cậu nhé!

Dương Phàm gạt đầu. Nhìn điều thuốc trên tay Chu Chính Hạo, Dương Phàm hỏi:

-Cậu học hút thuốc từ khi nào thế?

Chu Chính Hạo vẩy tàn thuốc xuống nền, cười bảo:

-Nhìn thấy mấy thằng trong phòng hay hút nên tôi cũng học cho biết. Cảm giác cũng không tồi!

Dương Phàm quắc mắt nhìn Chu Chính Hạo:

-Có tâm sự đúng không?

Chu Chính Hạo ngoảnh đầu nhìn ra cầu thang, khẽ nói:

-Tình hình gia đình cậu không thể cứ giấu Khả Nhi mãi được!

Nghe Chu Chính Hạo nói vậy, Dương Phàm cũng châm một điều thuốc, hít một hơi thật sâu. Anh không biết hút thuốc nên bị sặc dữ dội. Lông mày nhăn tít lại, Dương Phàm nói:

-Tôi sẽ nói với cô ấy, nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Chu Chính Hạo trầm ngâm hút thuốc một hồi rồi lên tiếng:

-Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi về trước đây! Tôi đoán là hai người còn rất nhiều điều phải nói, không làm phiền hai người nữa!

Đôi mắt nhìn theo cái bóng của Chu Chính Hạo đang khuất dần, Dương Phàm đột nhiên gọi to:

-Chu Chính Hạo..

Chu Chính Hạo ngoảnh đầu lại:

-Còn chuyện gì nữa?

Dương Phàm định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng đành nói:

-Cám ơn!

Chu Chính Hạo xua xua tay:

-Đã là anh em thì cần gì phải khách sáo!

Đi xuống khỏi tòa nhà văn phòng cơn gió tuyết lạnh thấu xương ập vào mặt, vào người Chu Chính Hạo. Chu Chính Hạo quần chặt cái áo khoác vào người rồi dẫm lên lớp tuyết dày mà đi. Đường trơn khiến cho Chu Chính Hạo không thể đi nhanh hơn được. Đi được một đoạn, Chu Chính Hạo lại ngoảnh đầu lại, nhìn xuống hai hàng dấu chân cô đơn trên lớp tuyết lạnh, chẳng mấy chốc nữa chúng sẽ bị tuyết phủ lấp. Chu Chính Hạo ngẩng đầu nhìn lên tầng hai, bất chợt nhìn thấy Khả Nhi đang đứng đó, cười tươi như hoa và vẫy tay chào tạm biệt anh.

Anh mỉm cười rạng rỡ như mọi ngày, cũng vẫy tay tạm biệt cô rồi quay người đi tiếp. Chu Chính Hạo cảm thấy mắt mình cay cay. Thật không nên quay đầu lại. Nếu như tối hôm ấy anh không quay đầu lại, không nhìn thấy dưới ánh đèn dịu dàng ấy, nụ cười dịu dàng của cô...thì tốt biết bao!

Nhìn theo bóng dáng Chu Chính Hạo đang khuất dần, Khả Nhi quay lại nói với Dương Phàm:

-Không có cơ hội để nói với anh ấy một lời từ biệt!

Dương Phàm nhìn theo cái bóng của Chu Chính Hạo trầm ngâm suy ngẫm.

Khả Nhi khẽ huých tay vào người Dương Phàm:

-Anh đang nghĩ gì thế?

Dương Phàm không đáp lời, ngoảnh đầu lại nhìn Khả Nhi bằng đôi mắt mông lung.

Khả Nhi bối rối không hiểu chuyện gì:

-Dương Phàm ơi?

Anh kéo cô vào lòng mình, ôm cô thật chặt và ngồi xuống cái ghế cạnh cửa sổ:

-Thời gian này sang năm công việc của anh sẽ ổn thỏa hết, đến lúc ấy anh sẽ dẫn em đi gặp bố mẹ anh.Sau đó, anh sẽ cùng em về nhà ăn tết, ra mắt bà ngoại và mẹ em. Em thấy thế có được không?

Khả Nhi úp mặt vào ngực anh, lắng nghe nhịp đập từ trái tim anh, nhoẻn miệng cười:

-Được!

Dương Phàm thì thầm vào tai Khả Nhi:

-Khả Nhi, sau này cho dù xảy ra chuyện gì anh cũng không bao giờ từ bỏ em. Hứa với anh, em sẽ không bao giờ bỏ anh!

Khả Nhi ngẩng mặt lên nhìn Dương Phàm, nhìn thấy hình bóng của chính mình trong con người đen lầy của anh. Ánh mắt anh trịnh trọng, nghiêm nghị như một lời hứa trọn đời không bao giờ hối hận và chờ đợi câu trả lời từ cô. Khả Nhi cũng trịnh trọng nói:

-Cho dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, em cũng không bao giờ bỏ anh!

Dương Phàm như trút được hòn đá tảng trong lòng, siết chặt vòng tay đang ôm Khả Nhi, chỉ sợ nhờ thả lỏng tay ra là cô sẽ biến mất vậy. Anh cúi đầu hôn lên trán cô. Bên ngoài trời tuyết rơi dày đặc nhưng trong phòng không khí vô cùng ấm áp. Khả Nhi thoải mái vùi đầu vào ngực Dương Phàm. Như thế này khiến cho cô cảm thấy rất ấm áp, ấm áp đến mức không bao giờ muốn rời ra. Cô khẽ nhắm mắt lại và bình yên chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Dương Phàm lái xe đến đưa Khả Nhi ra ga tàu hỏa, cùng đi còn có cả bạn trai của Hà Mạn Tuyết cũng ra ga tiễn cô lên đường. Lần này Dương Phàm nhờ người mua vé nằm cho họ. Tiễn Khả Nhi lên xe xong, Dương Phàm không đi ngay. Đối diện với giường của Khả Nhi là giường của Hà Mạn Tuyết,

hai người họ cũng đang lưu luyến không nỡ chia tay. Khả Nhi và Dương Phàm nắm chặt tay nhau, lặng lẽ không nói điều gì.

Tiếng còi tàu vang lên nhắc nhở những người đến tiễn người thân mau mau xuống xe. Dương Phàm dường như không nghe thấy, bạn trai của Hà Mạn Tuyết đành phải lên tiếng nhắc nhở anh:

-Chúng ta phải xuống xe thôi!- Dương Phàm ôm chặt Khả Nhi rồi âu yếm hôn cô, sau đó mới vội vàng chạy xuống khỏi xe. Hà Mạn Tuyết đắm bình bịch vào gối, miệng than thở: -Cậu xem, chàng của cậu lãng mạn biết bao nhiêu. Chẳng bù với anh ngốc của tớ. Ngay cả hôn cũng chẳng biết nữa!

Khả Nhi chẳng có tâm trạng nào đùa vui với bạn, chỉ ngồi dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài. Dương Phàm vẫn còn đứng đó, anh vẫn lặng lẽ nhìn cô. Tàu hỏa đang từ từ lăn bánh, cái bóng người đứng trên sân ga đang mờ dần rồi chỉ còn là một điểm đen nhỏ xíu và biến mất hoàn toàn phía đằng sau. Hai cô gái chẳng còn tâm trạng vui vẻ như lần về nhà trước, thậm chí còn chẳng buồn động vào hai túi hoa quả mà bạn trai của mình vừa mua cho.

20. Chương 13 Part 2

Khả Nhi nằm dài trên giường và nhắm mắt lại. Đột nhiên cô nhớ lại những lời mà Dương Phàm đã nói:

-Nếu như có một ngày nào đó em bỏ rơi anh, anh nghĩ là anh sẽ mãi mãi không thể tha thứ cho em!- khi anh nói ra câu này, cô nhìn thấy đôi mắt anh vô cùng u ám, vô cùng buồn bã. Cô nghĩ rằng anh ngốc, chỉ là xa cách có một tháng thôi mà cô đã buồn lắm rồi, làm sao có thể bỏ rơi anh được?

Tâm trạng u ám cứ đeo bám Khả Nhi suốt chặng đường về. Về đến nhà, nỗi vui mừng được gặp lại người thân mới khiến cho tâm trạng của Khả Nhi dịu bớt. Có thể là do gánh nặng gia đình đã được giảm đi nhiều nên thần sắc của bà ngoại lần này có vẻ khá hơn nhiều so với lần gặp trước. Còn sức khỏe của mẹ cũng không còn suy nhược như trước nữa. Không gì có thể khiến cho Khả Nhi cảm thấy vui hơn chuyện này.

Suốt kì nghỉ Tết, ngoài việc ở bên cạnh bà và mẹ, Khả Nhi lại ở bên cạnh Tương Vũ. Hai người bạn thân lâu lắm mới gặp nhau, có biết bao nhiêu là chuyện muốn nói. Tương Vũ kể về anh Lâm Huy của mình, còn Khả Nhi thì kể cho bạn nghe về Dương Phàm.

Tương Vũ nói:

-Chúng ta đều sẽ hạnh phúc!

Khả Nhi gật đầu:

-Đương nhiên rồi, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc!

Trong đôi mắt của hai người đều ngập tràn những niềm vui vô bờ. Tuổi trẻ ít biết đến dư vị của nỗi buồn. Nhiều năm sau đó, Tương Vũ và Khả Nhi cùng nhớ lại cuộc nói chuyện này, hai người nhìn nhau bật cười. Lúc còn trẻ tuổi, họ còn quên mất câu: Tuổi trẻ cuồng nhiệt.

Ngày nào Dương Phàm cũng gọi điện thoại đến nhà Khả Nhi. Bà và mẹ nhanh chóng biết đến sự hiện diện của một người như vậy. Bà ngoại mừng lắm, hỏi Khả Nhi:

-Chúng ta không mong gì khác, chỉ cần cậu ta là người tốt, sau này có thể yêu thương vợ con là được!

Mẹ Khả Nhi không tránh khỏi lo lắng:

-Cậu ấy là con một, ngộ nhờ lại yêu cầu con phải sinh con trai chứ không được sinh con gái thì sao?

Nỗi lo của mẹ ít nhiều đã để lại ám ảnh trong lòng Khả Nhi. Mặc dù nói bây giờ chưa cần nhắc đến chuyện sinh con cái vì còn quá sớm, nhưng Tần Tuyết Liên giờ chẳng khác gì chim sợ cành cong, lo lắng con gái sẽ dẫm lên vết xe đổ của mẹ nên nhiều lần nhắc nhở Khả Nhi:

-Nếu như Dương Phàm yêu cầu vợ chỉ được sinh con trai mà không được sinh con gái, thay vì khổ cả đời chỉ bằng con chịu đau trong chốc lát, sớm đoạn tuyệt quan hệ với cậu ta đi!

Trên đường về trường, trong lòng Khả Nhi như có bị dè chặt bởi một hòn đá tảng khiến cho cô không sao thở được. Nếu như Dương Phàm cũng có quan niệm trọng nam khinh nữ đúng như lời mẹ nói, về lí trí đương nhiên nên đoạn tuyệt với anh. Nhưng những tình cảm cô đã trao cho anh rồi làm sao có thể dễ dàng lấy lại được? Cô mơ hồ nhìn ra ngoài cửa kính, cảnh vật lướt qua rất nhanh trước mắt cô. Mục tiêu sống của cô xưa nay đều rất rõ ràng, xử lí việc gì cũng rất dứt khoát. Lần này, chỉ có chuyện này khiến cho cô cảm thấy vô cùng bối rối và hoang mang.

Vừa xuống tàu hỏa Khả Nhi đã thấy Dương Phàm đứng chờ ở sân ga. Thân hình cao lớn nổi bật ở trong đám đông. Hình như anh đã đứng chờ lâu lắm rồi, ánh mắt sốt ruột đang tìm kiếm. Vào khoảnh khắc nhìn thấy Khả Nhi, ánh mắt ấy trở nên thật dịu dàng. Anh vui mừng chạy thật nhanh đến bên cô. Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của anh, Khả Nhi không còn dững d屹 để hỏi anh về điều cô vẫn băn khoăn bấy lâu nay.

Đến trước mặt Khả Nhi, Dương Phàm dang rộng hai tay ra như muốn ôm cô vào lòng. Nhưng trên sân ga đông người như vậy, anh đành chỉ khẽ ôm lấy hai vai cô rồi đưa tay ra đón lấy hành lí trên tay cô, dắt tay cô đi ra ngoài ga tàu. Xa cách đã một tháng rồi mới được gặp lại, trong lòng hai người đều cảm thấy vô cùng hân hoan nhưng lại không nói ra thành lời được, chỉ biết lặng lẽ siết chặt lấy tay nhau.

Ở trên bãi đậu xe ngoài sân ga, Khả Nhi nhìn thấy chiếc xe đua màu xanh lam của Chu Chính Hạo. Bây giờ cô đã có chút hiểu biết về xe đua và biết đây là một chiếc xe hơi đắt tiền. Không phải là không thích nhưng nó không hề phù hợp với hoàn cảnh của cô hiện nay.

-Dương Phàm...- Khả Nhi do dự một chút rồi mới lên tiếng: -Lần sau anh đừng mượn xe của Chu Chính Hạo đến đón em nữa.Chúng ta đi xe buýt thì hơn!

-Được thôi!- Dương Phàm không hỏi lí do mà lập tức đồng ý.

Sau khi lên xe, Dương Phàm không lái xe đi ngay mà quay sang ôm chặt lấy Khả Nhi vào lòng, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi của cô. Đôi môi nóng bỏng ấy như quán chặt lấy môi cô. Khả Nhi nhắm mắt để cho tình cảm trong lòng hưởng ứng theo anh. Không biết bao lâu sau, cô cảm thấy mình sắp không thở nổi nữa, lúc ấy Dương Phàm mới thả tay ra, khẽ cọ mũi vào môi cô thì thầm:

-Anh nhớ em lắm!

Khả Nhi hạnh phúc nép vào ngực anh, muốn nói với anh rằng cô cũng rất nhớ anh. Nhưng lời vừa ra đến cửa miệng đã trở thành:

- Dương Phàm, anh thích con trai hay con gái?

Dương Phàm ngẩn người ra rồi lập tức tỏ ra hân hoan:

- Em muốn sinh con cho anh à? Thế chúng ta bao giờ bắt đầu công cuộc “tạo người”? Hay là tối nay luôn đi!

Khả Nhi đỏ mặt trách:

-Anh nghĩ đi đâu thế? Em không có ý đó đâu!

-Anh hiểu em định nói gì mà!- Dương Phàm lấy lại vẻ mặt lúc bình thường của mình, đôi mắt say đắm nhìn Khả Nhi: -Cho dù là con trai hay con gái anh, chỉ cần là con của hai ta thì anh đều thích!

-Thế bố mẹ của anh...

-Con của chúng ta, sinh ra và nuôi dưỡng chúng đều là chúng ta. Chúng ta không chê bai thì thôi, người khác làm gì có tư cách chê bai hả em?- Dương Phàm ngừng lại một lát rồi nói tiếp: -Nhưng mà...

Khả Nhi căng thẳng: -Nhưng mà làm sao?

-Nếu như con gái mà xinh đẹp giống như em, khiến cho cả lũ con trai khóc lóc van xin anh hãy gả con gái cho bọn chúng thì anh thích con gái hơn đấy!- tưởng tượng ra viễn cảnh trong tương lai, Dương Phàm cười

tươi như hoa: -Đến lúc ấy anh oai phong biết nhường nào! Xung quanh biết bao nhiêu là kẻ muốn lấy lòng anh!

Khả Nhi không nhận được liền quay sang đấm cho anh mấy cái, đánh thức anh ra khỏi giấc mộng:

-Anh thích nằm mơ giữa ban ngày đến thế cơ à?

Dương Phàm kéo hai bàn tay của Khả Nhi lại và khẽ hôn lên đó:

-Anh rất mừng vì mình tốt nghiệp trước em một năm, anh có thể chuẩn bị trước cho tương lai của chúng ta. Như vậy đợi đến khi em tốt nghiệp xong, em không cần phải cùng anh chịu khổ nữa.

Khả Nhi dịu dàng vuốt ve khuôn mặt anh. Râu dưới cằm anh cọ vào tay cô ngứa ngứa. Trong lòng Khả Nhi vừa hân hoan lại vừa xót xa:

-Em không sợ khổ, chúng ta có thể cùng nhau phấn đấu!

-Nhưng mà anh không muốn em phải chịu khổ- anh lại ôm chặt cô vào lòng, vòng tay lần này rất mềm mại và dịu dàng, cứ như thể cô là một thứ báu vật rất dễ vỡ đối với anh: -Suốt kì nghỉ tết vừa rồi anh đã nghỉ, học kì sau đã là năm thứ tư rồi. Tất cả các môn học của bọn anh đều sẽ kết thúc vào cuối năm ba. Năm học thứ tư đều tập trung hết cho việc thực tập và tìm việc. Anh định đợi nghỉ hè sẽ đi tìm luôn đơn vị thực tập, cố gắng được nhận vào làm ở một đơn vị nào đó trước khi học kì một năm học thứ tư kết thúc. Đến khi em tốt nghiệp thì anh đã đi làm được một năm rồi, lúc ấy chắc cũng có chút tiền tiết kiệm. Đến lúc ấy anh sẽ mượn thêm của chị Dương Đình một ít tiền rồi mua lấy một căn nhà và chúng ta sẽ kết hôn. Nếu như em không yên tâm về bà và mẹ, chúng ta có thể đón cả hai đến Bắc Kinh để cả nhà đoàn tụ và dễ dàng chăm sóc lẫn nhau!

Khả Nhi dựa đầu vào vai Dương Phàm, lắng nghe kế hoạch anh xây dựng trong tương lai. Sự ấm áp dần dần bao trùm trái tim cô...Anh đang mang đến cho cô một viễn cảnh thật tươi đẹp.

-Khả Nhi...- Dương Phàm vuốt ve mái tóc dài của cô, rụt rè hỏi cô: -Vấn đề quan trọng là, đến lúc ấy em có chịu lấy anh không?

Khả Nhi nghiêm nghị hỏi:

-Tại sao nhất định em phải lấy anh chứ?

Dương Phàm hoang mang:

-Đúng thế, biết đâu chừng lúc ấy em sẽ có sự lựa chọn khác hơn anh, tại sao cứ nhất định phải lấy anh chứ?

Khả Nhi không nhận được cười:

- Đồ ngốc, anh đúng là đồ ngốc!- cô nắm lấy tay anh áp lên má mình: -Trong lòng em, chỉ có anh là quan trọng nhất. Anh đã hứa sẽ cho em một tương lai tốt đẹp như vậy, sao em có thể không đồng ý chứ? Chỉ cần anh chịu lấy em, nhất định em sẽ đồng ý!

Dương Phàm cảm thấy mình như phát điên lên vì vui sướng, anh ôm chặt lấy Khả Nhi chỉ mong không bao giờ phải thả tay cô ra:

-Anh nhớ rồi, anh đã ghi nhớ những điều em nói rồi! Sau này nhất định em không được nuốt lời đâu!

Cô mỉm cười dang tay ôm chặt lấy anh, trong lòng cảm thấy hạnh phúc và bình an hơn bao giờ hết. Tuổi trẻ cuồng nhiệt, suy nghĩ thật đơn giản, tưởng rằng hạnh phúc chỉ đơn giản có thể thôi, chỉ cần hai người cùng nỗ lực thì không có gì là không thể.

Học kì này các môn học của Khả Nhi và Dương Phàm đều rất nặng. Dương Phàm vốn dĩ không phải là một sinh viên xuất sắc, thành tích học tập xưa nay chỉ cần qua là xong, giờ anh lại trở nên vô cùng cần cù, đặc biệt rất chăm chỉ đối với những môn thuộc chuyên ngành. Nói như các bạn cùng phòng thì Dương Phàm dường như đã hoàn toàn lột xác, khiến cho ai nấy phải trở mắt kinh ngạc. Trong lòng Dương Phàm cũng tự hiểu rất rõ, muốn mang lại cho Khả Nhi một tương lai tốt đẹp, trước tiên bản thân anh cần phải có năng lực để xây dựng tương lai. Hàng ngày sau khi làm bài xong, anh đều đến giải quyết công việc cùng với Khả Nhi.

Mặc dù đều rất bận nhưng ngoài giờ lên lớp và ngủ nghỉ thì cả hai luôn cố gắng ở bên nhau. Bởi vì có người kia ở bên cạnh, dù nóng bức hay lạnh giá họ vẫn cảm thấy cuộc đời thật tươi đẹp! Rất nhiều tối, hai người lặng lẽ ngồi bên nhau, đắm say trong tình yêu ngọt ngào.

Hai người xuất thân trong hai gia đình khác nhau, lớn lên trong hai hoàn cảnh khác nhau, ngày ngày tiếp xúc với nhau không thể tránh khỏi những mâu thuẫn. Cuộc sống của Khả Nhi rất có quy luật trong khi cuộc sống của Dương Phàm có chút tùy tiện. Khả Nhi là người khá mộc mạc và tiết kiệm. Dương Phàm mặc dù không phải quá xa xỉ nhưng cũng tương đối cầu kì. Tuy nhiên trong tình yêu, người ta trở nên bao dung hơn. Thỉnh thoảng có một vài xung đột nhưng hai bên đều biết nhường nhịn nhau. Xét cho cùng thì mặc dù có sự khác biệt trong tính cách nhưng chỉ cần trong lòng có nhau thì mọi khác biệt đều không còn quan trọng.

Dù sao cũng là sinh viên cùng trường, vô tình chạm mặt Từ Quang Tông cũng là chuyện khó tránh. Mỗi lần nhìn thấy Khả Nhi và Dương Phàm ở bên nhau, Từ Quang Tông đều cảm hận ngoảnh đầu đi chỗ khác, coi như không nhìn thấy hai người họ. Chuyện này chẳng có ảnh hưởng gì đến Dương Phàm và Khả Nhi. Thực ra có nhiều khi bọn họ còn chẳng để ý đến sự xuất hiện của Từ Quang Tông. Còn về Tang Lệ Na, ngay từ khi học kì này mới bắt đầu, Chu Chính Hạo đã hẹn cô ra ngoài nói chuyện. Nội dung cuộc nói chuyện như thế nào đương nhiên người ngoài cuộc không thể biết được. Nhưng tóm lại, từ sau cuộc nói chuyện ấy, mặc dù Lệ Na vẫn tỏ ra lạnh lùng nhưng không còn đối đầu với Khả Nhi như trước nữa.

Trong phòng ngoài Tang Lệ Na ra, các cô gái khác đều đã có người yêu. Phần lớn thời gian họ đều dành cho người yêu của mình nên không còn thân thiết được như trước. Với tư cách là trưởng phòng, Khương Lan đề nghị, nhằm mục đích duy trì liên lạc giữa các chị em trong phòng, mỗi tháng mọi người sẽ dành một buổi tối ngồi tụ tập với nhau và nhận được sự đồng ý của cả phòng, bao gồm cả Tang Lệ Na.

Mỗi lần tụ tập cả lũ lại cùng ngồi uống vài cốc rồi bắt đầu lan man kể chuyện về các món ngon, nói chuyện quần áo, chuyện tương lai...cả chuyện về con trai. Trong đó vấn đề nói nhiều nhất vẫn là bạn trai của mỗi người. Có lần Tống Diễm nói đến gia thế của các anh bạn trai của các thành viên trong phòng:

-Nói đến gia thế, đừng nói là mấy anh bạn trai của bọn mình, cho dù có là con trai của cả trường này cũng không có ai có gia thế hơn được Dương Phàm đâu!

Khả Nhi phản bác:

-Nói vậy, bố mẹ Dương Phàm đều là công nhân viên chức. Giỏi lắm thì không phải lo lắng vấn đề no ấm của gia đình, lấy đâu ra mà được như cậu nói chứ!

-Dương Phàm nói với cậu thế à? -mắt Tống Diễm lấp lánh: -Cậu tin anh ấy à?

Khương Lan uống hơi nhiều, khuôn mặt tròn đỏ gay trông rất đáng yêu, khiến cho người khác nhìn thấy chỉ muốn cắn cho một cái. Cô chỉ vào Tống Diễm cười bảo:

-Vớ vẩn, không tin bạn trai mình thì tin ai?

-Nhưng mà tôi nghe Ngô Tuyển Tùng nói...- Tống Diễm đáp ứng: -Anh ấy nói gia thế nhà Dương Phàm vô cùng quyền uy!- Ngô Tuyển Tùng là bạn trai của Tống Diễm, là phó bí thư đoàn trường, thông tin cực kì nhạy bén. Cô tỉ mỉ quan sát biểu cảm của Khả Nhi nhưng Khả Nhi lại quay sang cười nói với Diệp Phi, không biết là cố ý né tránh hay không hề quan tâm đến vấn đề này?

Tang Lệ Na kéo áo Tống Diễm bảo:

-Tớ nghĩ tốt nhất cậu đừng có nói nữa, người ta đâu có muốn nghe!

Tống Diễm bắt mắt:

-Khả Nhi, là tớ quan tâm đến cậu thôi mà!

-Đùa mớ đùa chời mâm son, vậy mà có người vẫn còn không tin! Nhưng mà trên đời này không phải ai cũng có thể xỏ chân vào chiếc giày thủy tinh đó đâu!- Tang Lệ Na mĩa mai.

-Diễm Diễm à...- Khả Nhi nói bằng giọng khản khản: -Cám ơn cậu đã quan tâm đến tớ. Nhưng những gì mà người ta nói chẳng qua cũng chỉ là đồn đại không có căn cứ gì. Tớ tin vào những gì Dương Phàm đã nói

với tớ. Nếu như ngay cả một chút tin tưởng cũng không có, sau này bọn tớ sao ở bên nhau được?

Tổng Diễm nghi hoặc:

-Cậu xưa nay làm kinh doanh đều rất nhanh nhạy, sao trong vấn đề này lại trở nên hồ đồ như vậy? Cậu tin tưởng anh ấy hoàn toàn như vậy mà không sợ thiệt thòi à?

Khả Nhi cười:

-Chuyện tình cảm đâu có giống như chuyện làm ăn, làm sao mà tính toán thiệt hơn được?

-Nói đúng lắm!- Hà Mạn Tuyết nâng cốc hướng về phía Khả Nhi: -Tớ chúc phúc cho cậu!

Khả Nhi nâng cốc hướng ứng:

-Tớ cũng chúc cậu hạnh phúc!

Diệp Phi nâng cốc:

-Nào, tập thể phòng 312 cùng nâng li, cầu chúc cho nhau được hạnh phúc!

Sáu cái cốc sóng sánh đầy bia đụng vào nhau. Mặc dù trước đây từng có những hiềm khích, nhưng trong lòng sáu cô gái lúc này chỉ còn lại sự chân thành và hồn nhiên.

Khả Nhi bước vào năm học thứ ba thì Dương Phàm cũng bắt đầu hành trình thực tập của mình. Đúng như kế hoạch đã được lập ra từ trước đây, Dương Phàm đã được nhận vào thực tập trong một đơn vị nghiên cứu máy móc ở Bắc Kinh. Đơn vị thực tập cách nhà và trường đều xa nhưng Dương Phàm không ở trong chung cư tập thể theo sự sắp xếp của đơn vị mà thuê nhà ở gần đơn vị làm việc.

Dương Phàm chọn ngày cuối tuần làm ngày chuyển nhà. Khả Nhi cùng Dương Phàm dọn dẹp phòng. Đó là một căn phòng rất nhỏ, khoảng 30 mét vuông, không có phòng khách, chỉ có một cái nhà vệ sinh nhỏ và một góc ban công rất hẹp. Đồ đạc trong phòng chỉ có một cái giường nhỏ, một bộ bàn ghế vi tính và một cái điều hòa. Hình như đã lâu rồi không có người ở nên sàn nhà và tường đều bị phủ bởi một lớp bụi dày.

Cả Dương Phàm và Khả Nhi đều là người ưa sạch sẽ. Thế nên không nói nửa lời, hai người lập tức bắt tay vào việc dọn dẹp, lau dọn hết lần này đến lần khác, cho dù là một góc nhỏ cũng không bỏ qua. Hai người dọn dẹp mất cả buổi sáng mới xong, căn nhà trở nên sạch sẽ gọn gàng. Dọn dẹp xong, hai người lại bày những đồ đạc mà mình mang đến vào đúng vị trí. Thế là một căn phòng nhỏ mang hơi thở gia đình cuối cùng cũng được sắp xếp xong xuôi.

Làm xong đâu đấy trời cũng đã tối rồi. Hai người nằm lăn ra nền nhà sạch bóng. Cả hai đều rất mệt, nhưng trong lòng cảm thấy rất vui. Cảm giác nhẹ nhõm ấy giống như thứ cảm giác về đến nhà sau một hành trình dài mệt mỏi.

Khả Nhi bình thần nhắm mắt lại:

-Sau khi tốt nghiệp mà có được một tổ ấm nhỏ như thế này thì tuyệt!

Dương Phàm nghiêng người, một tay chống đầu của mình lên nhìn Khả Nhi:

-Em chỉ có chút yêu cầu nhỏ nhoi này đối với ông xã tương lai của em sao?- nói rồi Dương Phàm đưa tay lau giúp Khả Nhi vệt bụi trên mũi. Mãi mê dọn dẹp, cả hai đều dính đầy bụi bặm. Vì mệt mỏi qua nên cả hai tạm thời chưa rửa ráy chân tay gì cả.

-Đương nhiên là không rồi!Chủ yếu phải xem đối tượng ra sao. Đối tượng khác nhau thì yêu cầu cũng khác nhau!- nói rồi Khả Nhi bắt chước điệu bộ của Tam Mao lúc nói với Hà Tây: -Nếu không thích thì hai trăm vạn lượng cũng không gả. Còn nếu thích thì 3 hay năm vạn cũng gả!

Dương Phàm hòa theo Khả Nhi:

-Thế tôi thì sao? Cần phải có điều kiện gì mới chịu gả?

-Có thể ăn no thì sẽ gả!

Dương Phàm cân nhắc kĩ càng rồi hỏi:

-Em có ăn nhiều không?

-Không nhiều đâu, em rất dễ nuôi. Mỗi bữa chỉ cần hai bát cơm trắng, một đĩa rau xanh là đủ!

Dương Phàm gật đầu:

-Còn dễ hơn cả nuôi mèo đấy!

Khả Nhi liếc Dương Phàm:

-Thế anh có nuôi em không?

-Không thành vấn đề- Dương Phàm chớp chớp mắt, nói bằng giọng điệu nài nỉ: -Chi bằng tối nay chúng ta động phòng hoa chúc đi! Tiền trăm hậu tấu vậy!

Khả Nhi trợn mắt lườm Dương Phàm:

-Tránh xa em ra!

Dương Phàm đương nhiên không chịu tránh xa ra, anh cười lớn rồi lao vào ôm chầm lấy Khả Nhi. Khả Nhi đành phải tự tránh ra, vội vàng lẩn sang bên cạnh, nào ngờ bị Dương Phàm đè phải, nửa thân người anh đè lên Khả Nhi, tư thế của hai người vô cùng gần gũi. Vào khoảng khắc hai đôi môi chạm vào nhau, bụng của Khả Nhi đột nhiên réo ầm lên:

-Ục..ục....

Tiếp theo đó, bụng của Dương Phàm cũng réo ầm lên vì đói. Hai người không nhịn được cười. Dương Phàm nằm lẩn ra bên cạnh Khả Nhi, ngán ngẩm nói:

-Đây là một bài học kinh nghiệm, sau này muốn động phòng hoa chúc cần phải no cái bụng đã!

-Anh còn dám nói nữa à?- Khả Nhi ngồi bật dậy, ai oán nói: -Em đi cả đoạn đường xa lác đẽ đến đây lao động khổ sai cho anh, thế mà buổi trưa đã không cho em ăn cơm, tối lại để cho em đói đến giờ...- đôi môi đỏ hồng của cô khê chu lên khiến cho cái má lúm hiên lên trên má, đôi mắt long lanh như làn nước mùa thu khẽ chớp chớp.

Thực ra là do thời tiết quá nóng nực nên bản thân Khả Nhi không ăn nổi. Rõ ràng là Khả Nhi ngang ngược đổ lỗi cho anh, nhưng nhìn dáng vẻ nũng nịu rất đáng yêu của cô, anh lại thấy mềm lòng. Trong lúc đuối lí, Dương Phàm liền ngoan ngoãn nhận lỗi: -Thôi được rồi, là anh sai! Giờ mình ra ngoài ăn cơm nhé!

Khả Nhi nằm ườn trên sàn nhà, lười nhác nói:

-Không đi!

-Thế em muốn ăn gì?- Dương Phàm đi ra cửa, xỏ giày vào chân: -Để anh đi mua cho em!

Khả Nhi chỉ chờ có câu này, lập tức trả lời ngay:

-Cháo bách hợp hạt sen!

Dương Phàm không đi ngay mà đứng ở cửa nhìn cô cười.

Khả Nhi chột dạ:

-Anh làm cái gì vậy?

Dương Phàm không vạch trần ý đồ của Khả Nhi, anh chỉ cười và dịu dàng bảo:

-Đợi anh về nhé!

Nhìn thấy cánh cửa vừa khép lại, Khả Nhi liền phi ngay vào nhà tắm. Mồ hôi và bụi bặm khiến cho cô cảm thấy cực kì khó chịu. Ở trước mặt Dương Phàm cô ngại không dám tắm rửa. Mặc dù hai người đã có rất nhiều hành động thân mật nhưng vẫn chưa đi quá giới hạn. Cô nam quả nữ ở chung với nhau, lại thơm tho bước từ trong nhà tắm ra...ai mà biết sẽ xảy ra chuyện gì chứ? Nhân lúc Dương Phàm đi ra ngoài, Khả Nhi liền tắm rửa sạch sẽ từ đầu đến chân, sau đó giặt sạch sẽ quần áo bẩn. Lúc này cô mới chợt nhớ ra một điều quan trọng. Cô định đi và về trong ngày nên chẳng mang quần áo theo. Giờ biết phải làm thế nào?

Khả Nhi áp tai vào cửa nghe ngóng động tĩnh từ bên ngoài. Bên ngoài nhà tắm chẳng có chút động tĩnh gì cả, hình như Dương Phàm vẫn chưa quay về. Có lẽ cô có thể chọn lấy một bộ quần áo của anh và mặc vào trước khi anh về đến. Ôm niềm hi vọng trong lòng, Khả Nhi len lén mở cửa phòng tắm. Vừa bước vào phòng ngủ, cô đã cứng đờ người đứng yên bất động.

Không biết Dương Phàm đã ngồi trước máy tính từ khi nào:

-Cơm tối mua về rồi đây! Em...- Dương Phàm không còn đủ sức để nói tiếp về sau của câu nữa. Dưới ánh đèn mờ mờ nơi góc nhà, thân hình gợi cảm và nõn nà của cô hiện ra đầy quyến rũ, từng đường cong mềm mại đều khiến cho Dương Phàm như bị mê hoặc. Trong phòng có bật điều hòa mà sao Dương Phàm cảm thấy không khí quá nóng bức, miệng lưỡi khô đắng, đôi mắt đen láy trở nên mê muội, bàn tay ứa mồ hôi không thể cầm vào con chuột máy tính được nữa. Dương Phàm không tự chủ được liền đứng dậy đi về phía Khả Nhi.

Khả Nhi chợt bừng tỉnh, bỏ chạy một mạch vào nhà tắm rồi đóng chặt cửa lại, luống cuống bảo: -Đừng, đừng vào! Em...em còn chưa thay quần áo!

Dương Phàm đứng ngây ra tại chỗ. Hồi lâu sau anh mới dần dần bình tĩnh lại. Một người thông minh như anh chỉ cần nghĩ qua là biết được chuyện gì đang xảy ra. Lật tung tủ quần áo của mình ra, Dương Phàm lấy cho Khả Nhi một chiếc quần đùi và áo sơ mi của mình rồi đưa vào qua khe cửa cho cô:

-Em mặc tạm quần áo của anh đi!

Khả Nhi có dáng người khá cao và mảnh mai, vì vậy mặc quần áo của Dương Phàm rộng thùng thình, trông chẳng khác gì trẻ con mặc quần áo của người lớn. Một điều khá nghiêm trọng là cặp quần của Dương Phàm quá rộng so với vòng eo thon nhỏ của Khả Nhi, vì vậy mà cái quần cứ trĩ xuống.

Dương Phàm nhìn dáng điệu vừa đi vừa xách quần của Khả Nhi mà không nhịn được cười:

-Có khi em không mặc quần thì hơn đấy!

Khả Nhi trợn mắt lườm Dương Phàm:

-Anh đừng có mơ!- Mặc dù áo của Dương Phàm khá dài nhưng cũng chỉ che được đến đùi non của Khả Nhi thôi. Nếu như không mặc quần thì chẳng phải cả cặp chân nuột nà của cô bị lộ ra ngoài rồi sao?

Dương Phàm thần nhiên:

-Cái gì nên nhìn và không nên nhìn anh đều nhìn thấy cả rồi. Hơn nữa sờ cũng đã sờ rồi!- nói rồi không kịp để Khả Nhi kịp phản bác, Dương Phàm liền chuồn thẳng vào nhà tắm. Đứng dưới vòi nước lạnh hơn mười phút mới làm dịu đi cơn nóng bức trong người anh!

Sau khi tắm xong, Dương Phàm ra ngoài, nhìn thấy Khả Nhi đang ngồi ăn món cháo bách hợp hạt sen thường ngày cô vẫn thích ăn, đôi lông mày cau lại. Dương Phàm cầm lấy hộp cháo trên tay cô, ném một thìa rồi ngạc nhiên hỏi:

-Mùi vị không tồi mà? Sao mặt mày em lại nhăn nhó thế kia?

Khả Nhi ủ rũ:

-Em đang nghĩ phải về trường thế nào đây?

-Ở lại đây đi!- giọng nói của Dương Phàm rất khê.

Cánh tay của Khả Nhi chợt run lên, chiếc thìa trong tay rơi xuống đất. Cô nghĩ rằng mình đã nghe nhầm, liền ngoảnh lại nhìn anh.

Anh quay sang nhìn cô, mặt hơi đỏ lên nhưng vẫn lặp lại câu nói ban nãy:

-Tối nay em ở lại đây có được không?

-Không được!- Khả Nhi hiểu rất rõ rằng ở lại đây có nghĩa là gì. Xuất phát từ bản năng đề phòng, cô lập tức lên tiếng phản đối.

-Thế em định về như thế này à?

Khả Nhi nhìn bộ dạng của mình lúc này. Cô cúi đầu thở dài.

21. Chương 14

-Giờ là tám giờ rưỡi tối, bắt xe từ đây về trường ít nhất phải mất hai tiếng. Kí túc xá 10 giờ đã đóng cửa rồi. Hơn nữa muộn thế này rồi mà để em về một mình, anh cũng không thể yên tâm. Ở lại đi, anh sẽ cố gắng kiếm chỗ bán thân, mặc dù anh rất muốn...

Dương Phàm còn chưa nói hết thì Khả Nhi đã hiểu được ý anh muốn nói là gì. Mặt cô đỏ ửng lên, quắc mắt lườm Dương Phàm:

-Em ngủ trên giường, anh ngủ dưới đất! Anh dám làm bừa em sẽ ném anh ra ngoài cửa sổ!

Thấy Khả Nhi đồng ý ở lại, Dương Phàm liền cười sung sướng:

-Em mà không đồng ý anh làm sao bắt ép được em?

Ánh trăng đêm nay rất đẹp. Mặc dù bị tấm rèm cửa che lấp nhưng ánh trăng vẫn lọt vào trong phòng. Bên ngoài cửa sổ có hai cây ngô đồng in bóng lên rèm cửa.

Dương Phàm nằm đắp chăn ở dưới sàn nhà, không một chút tiếng động, hơi thở đều đều. Hình như anh đã ngủ rồi. Đêm đã khuya lắm rồi mà Khả Nhi vẫn không sao ngủ được. Cô nhìn chăm chăm vào bóng cây ngô đồng trên rèm cửa. Một hồi lâu sau, cô khẽ thở dài và xoay người.

Dương Phàm trước đó vẫn cứ nằm im lìm bỗng nhiên ngồi bật dậy, kéo rèm cửa ra để cho ánh trăng chiếu vào. Ánh trăng dịu dàng mơn man trên khuôn mặt và thân hình anh. Khả Nhi đắm say nhìn chàng trai đang ngồi trước mặt.

-Anh đàn ghi ta cho em nghe nhé! Nghe một lúc là buồn ngủ ngay ấy mà! Em muốn nghe bài gì?

Khả Nhi bình tĩnh, nghĩ một lát rồi bảo:

-Bài “Cuốn cuộn hồng trần”

Dương Phàm cầm đàn ghi ta lên, dựa lưng vào tường, những ngón tay lướt trên những sợi dây đàn làm phát ra những tiếng nhạc ngân nga. Hòa theo tiếng nhạc là giọng hát ấm áp của anh:

-Ban đầu em và anh, vô tình gặp được nhau, mối lương duyên giữa hồng trần, chỉ là một sự giao thoa của số mệnh ngắn ngủi...-một bài hát dịu dàng với lời ca đẹp như thế này vốn thích hợp với giọng nữ hơn, vậy mà anh hát cũng vẫn rất hay.

Khả Nhi dựa vào gối, lặng lẽ ngắm nhìn chàng trai đang đàn hát dưới ánh trăng. Cuộc đời này có thể gặp được anh thật là tốt biết bao!. Thực ra không phải không mệt mỏi, nhưng cứ mỗi lần đến chỗ lạ là cô không sao ngủ được. Giọng hát ấm áp đã làm lay động sợi dây đàn dịu dàng nhất trong trái tim cô. Thật là tốt...nụ cười khẽ nở trên môi cô...Khả Nhi bình yên chìm vào giấc ngủ.

Trong cơn mộng mị, Khả Nhi cảm thấy bàn tay ấm áp của anh vuốt ve khuôn mặt cô, đôi môi của anh dịu dàng đặt trên hàng mi của cô. Đôi môi nóng bỏng ấy lướt nhẹ xuống má, xuống cổ, mơn man quanh xương quai xanh rồi trượt xuống ngực cô. Hơi thở nóng hổi thổi phả vào làn da của cô.

-Khả Nhi...- tiếng thì thầm của Dương Phàm vang lên bên tai cô, đôi bàn tay rạo rực luồn vào trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, mơn man trên từng thớ da thịt của cô. Một cảm giác nóng bỏng lan ra khắp cơ thể Khả Nhi.

Khả Nhi giơ tay lên nắm chặt lấy hai vai của Dương Phàm, lí trí bảo cô phải đẩy anh ra nhưng một chút sức lực để làm điều đó cô cũng không có. Đôi bàn tay trên vai anh không biết từ lúc nào đã vòng qua cổ và ôm chặt lấy anh.

Một cơn đau đớn ập đến khiến cho toàn thân cô ớn lạnh, một tiếng rên khe khẽ phát ra. Dương Phàm ôm chặt lấy Khả Nhi, dịu dàng hôn lên môi cô. Trong cơn đau âm ỉ, mồ hôi vã ra trên trán cô, giọt nước mắt lăn dài từ khóe mắt của cô. Lần đầu tiên Dương Phàm nhìn thấy Khả Nhi khóc, không ngờ lại là trong hoàn cảnh như thế này. Anh vội vàng vuốt ve an ủi cô:

-Sẽ nhanh hết đau thôi em ạ! Rất nhanh thôi!

Thực ra Dương Phàm cũng không có kinh nghiệm trong chuyện này, anh không biết đến lúc nào cơn đau ấy mới chấm dứt. Cô không lên tiếng, chỉ siết chặt vòng tay ôm chặt lấy anh.

Ánh trăng dịu dàng như làn nước lan tỏa trên hai cái bóng đang quấn chặt lấy nhau. Dư vị lần đầu tiên nếm trái cấm thật ngọt ngào và vẩn vương khiến cho hai người trẻ tuổi cứ quấn lấy nhau hết lần này tới lần khác. Mãi cho đến khi trời tang tảng sáng, cả hai mới mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Đánh một giấc đến tận giữa trưa, Dương Phàm chợt bừng tỉnh bởi tiếng gõ bàn phím. Từ từ mở mắt ra, Dương Phàm thấy Khả Nhi đang ngồi trước màn hình máy tính, vẻ mặt căng thẳng tra cứu cái gì đó.

-Em tra cứu cái gì thế? -Dương Phàm leo xuống giường, vòng tay ôm Khả Nhi từ phía sau, thì thầm lên vai cô và nhìn vào màn hình máy tính, chợt thấy mấy dòng chữ: “phương pháp tránh thai sau khi quan hệ”, Dương Phàm bật cười: -Hóa ra là chuyện này à? Nhìn thấy mặt mày em căng thẳng như thế anh còn tưởng là có chuyện gì nghiêm trọng lắm cơ!

Khả Nhi gắt:

-Chuyện này còn không nghiêm trọng à? Nhỡ có em bé thì làm thế nào?

-Hơ, có em bé...- Dương Phàm đột nhiên nhớ lại em bé sơ sinh mới tròn một tuần tuổi của nhà anh họ, thân hình mũm mĩm, trắng bóc, chân tay bé xíu. Mỗi lần nhìn thấy Dương Phàm, cậu bé lại múa máy chân tay trông đến ngộ. Anh nghĩ trong đầu, rồi kể cho Khả Nhi nghe.

-Thú vị?- Khả Nhi dở khóc dở cười: -Nếu chẳng may bị nhà trường đuổi học thì chẳng thú vị chút nào đâu!- Kỷ luật của trường đại học Z rất nghiêm, cấm kỵ chuyện sinh viên nam nữ ở chung một phòng. Nam nữ sinh viên yêu nhau đi quá giới hạn dẫn đến có thai, một khi bị phát hiện sẽ lập tức bị đuổi học, không hề có ngoại lệ.

Thấy Khả Nhi lo lắng, thái độ của Dương Phàm cũng trở nên nghiêm túc. Anh cùng cô lên mạng tra cứu một hồi và tìm ra một loại thuốc tránh thai rất hiệu quả. Bên dưới chung cư có cửa hàng thuốc, hai người liền vội vàng xuống lầu mua thuốc. Đứng chần chừ hồi lâu trước tiệm thuốc, cả hai mới rụt rè bước vào.

Anh bán thuốc lịch sự hỏi hai người cần mua thuốc gì.

Khả Nhi mặt đỏ bừng, lắp bắp cả ngày trời mà không nói ra miệng được. Cô liếc sang Dương Phàm cầu cứu, anh cũng bối rối chẳng nói ra lời. Khả Nhi vừa tức vừa sốt ruột, liền chạy thẳng ra ngoài cửa hàng thuốc. Dương Phàm vội vàng đuổi theo:

-Không mua thuốc nữa à?

Khả Nhi sa sầm mặt mày:

-Sao lúc này anh không nói?

-Anh đang định nói thì em bỏ chạy đấy thôi!

-Em không biết, đây là việc của anh, anh đi mà giải quyết! Em về phòng đợi anh. Không mua được thuốc thì anh đừng có quay về!- Khả Nhi cướp lấy chìa khóa phòng trên tay Dương Phàm rồi ném lại bài toán khó cho anh, còn mình thì chạy thẳng một mạch.

Dương Phàm đứng ngẩn ngơ ngoài tiệm thuốc, chán nản lắm bầm:

-Sao lúc nào mình cũng là người đuổi lí thế nhỉ? Chẳng nhẽ mình là người có xu hướng bị ngược đãi như vậy sao?

Ngồi ở nhà chờ hơn nửa tiếng đồng hồ mới thấy Dương Phàm quay về. Anh bước vào, đưa cho Khả Nhi một hộp thuốc. Uống thuốc rồi Khả Nhi mới thở phào nhẹ nhõm. Cô để ý thấy Dương Phàm lén lút nhét một hộp gì đó xuống gối. Cô liền hỏi:

-Cái gì vậy?

-Em muốn xem à?-Dương Phàm cười đầy bí hiểm.

Khả Nhi chẳng thèm dò co với anh, trực tiếp thò tay xuống gối lấy cái hộp đó ra. Ba chữ in đậm trên cái hộp như đập thẳng vào mắt Khả Nhi: “bao cao su”. Cô như bị điện giật, lập tức ném cái hộp ấy xuống:

-Mua cái này làm gì?

-Vừa nãy đứng nói chuyện với anh bán thuốc một lúc, được anh ấy phổ cập một chút...hài...về chuyện ấy-vừa nói Dương Phàm vừa nhét cái hộp xuống dưới gối: -Uống nhiều thuốc sẽ có tác dụng phụ, lần sau anh sẽ chú ý sử dụng biện pháp an toàn!

-Lần sau?- Khả Nhi lắp bắp: -Anh còn muốn có lần sau sao?

-Đúng thế...- Dương Phàm thản nhiên: -Chúng ta còn trẻ, sức khỏe cũng không tồi!

Khả Nhi ngẩng đầu nhìn lên trần nhà than thầm.

Sự thực đã chứng minh, những điều Dương Phàm nói là hoàn toàn chính xác. Nếu như đã có lần đầu ắt sẽ có lần thứ hai, thứ ba, thậm chí càng nhiều lần hơn nữa...Anh cứ bám lấy cô không buông tha. Cứ đến cuối tuần, nếu Khả Nhi không đến chỗ Dương Phàm là anh lại về kí túc đón cô, năn nỉ ỉ ôi một hồi cuối cùng Khả Nhi đành phải đồng ý.

Lâu dần, Tống Diêm và Diệp Phi bắt đầu phát giác ra sự bất thường này. Lại một chiều thứ sáu, trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ, Diệp Phi nhìn thấy Khả Nhi đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài liền nháy mắt hỏi:

-Lại đi nấu cơm đấy hả?

-Nấu cơm gì chứ?- Khả Nhi nhất thời không hiểu ra hàm ý của câu hỏi này.

Diệp Phi bịt miệng cười hi hi:

-Cậu đừng có nói với bọn tớ là cứ mỗi cuối tuần cậu sang bên nhà Dương Phàm chỉ đơn thuần là để nắm tay nắm chân rồi tán phét dăm ba câu đấy nhé!

Khả Nhi lúng túng không nói ra lời.

Dương Phàm trịnh trọng:

-Gạo sống nấu thành cơm thì không sao? Nhưng mà đừng có để cháy khét đấy nhé!

Khả Nhi mặt đỏ lựng lên, lúng túng không biết phải làm thế nào. Đúng lúc ấy thì Khương Lan xuất hiện, vừa nhìn thấy Khả Nhi liền bảo:

-Này, cậu còn ngồi đó mà tán phét, Dương Phàm đang đứng ở bên dưới sốt ruột chờ cậu kia kìa! Anh ấy vừa nhờ tớ lên giục cậu đấy!

Diệp Phi và Tống Diêm phá ra cười. Khả Nhi đành vội vàng đeo ba lô lên vai rồi lao thẳng ra ngoài cửa.

Vừa nhìn thấy Dương Phàm, Khả Nhi đã vội vàng oán trách:

-Lần sau anh đừng có đến đón em nữa! Làm em bị các bạn cười nhạo!

Nghe Khả Nhi kể đầu đuôi câu chuyện, Dương Phàm liền cốc lên trán Khả Nhi và bảo:

-Em đúng là đồ ngốc! Họ nói đùa em mà em không biết phản bác lại à?

Nhờ có sự nhắc nhở của Dương Phàm, Khả Nhi mới chợt hiểu ra:

-Ý của anh là bọn họ...bọn họ cũng...

-Cứ tưởng em thông minh lắm, nào ngờ có mỗi chuyện đơn giản thế này mà cũng không nghĩ ra? - Dương Phàm lắc đầu nhìn Khả Nhi: -Nếu như không phải đích thân họ đã từng trải qua thì làm sao họ biết được rõ ràng như vậy chứ?

Khả Nhi bán tín bán nghi:

-Thật sao?

-Em không tin cứ hỏi mà xem, sẽ biết ngay là thật hay giả ấy mà!

Về sau, Khả Nhi tìm cơ hội khẽ hỏi Tống Diễm và Diệp Phi:

-Các cậu đã nấu cơm cháy hay chưa? - quả nhiên, một người cúi đầu giả vờ chăm chú đọc sách, một người lập tức đứng dậy lấy cốc là đi lấy nước uống.

Sau khi được nhận tháng lương thực tập đầu tiên, Dương Phàm dành toàn bộ số tiền đó để mua cho Khả Nhi một chiếc váy liền màu xanh. Chiếc váy rất hợp với Khả Nhi, giúp cô phô bày những đường cong gợi cảm của cơ thể, làm cho dáng người trở nên mềm mại hơn, trông cô chẳng khác gì một người đẹp bước từ trong tranh ra. Khả Nhi vui vẻ xoay một vòng và ngắm nghía mình ở trong gương:

-Thật không ngờ anh lại giỏi chọn quần áo cho con gái như vậy!

-Kiểu dáng và màu sắc là nhờ chị Dương Dĩnh gợi ý cho anh, còn về kích thước thân hình của em thì...-Dương Phàm cười bí hiểm: -Anh đã đo bằng thước đo tay nhiều lần rồi, có nhầm mắt cũng có thể phán đoán ra được kích cỡ phù hợp với em!

Khả Nhi bực mình giơ chân ra đạp cho Dương Phàm một cái khiến cho anh ngã lăn ra đất. Dương Phàm kéo Khả Nhi ngồi lên đùi mình rồi tiện tay đo kích thước bàn chân của cô:

-Đợi tháng lương sau anh sẽ mua giày cho em!

Khả Nhi xoa xoa đầu Dương Phàm:

-Anh dùng hết tiền lương để mua sắm cho em, vậy tiền phòng và tiền sinh hoạt lấy đâu ra?

Dương Phàm thì cầm vào vai Khả Nhi, hít hít mùi hương trên người cô, khoan khoái nói:

-Anh thích dùng tiền anh kiếm được để mua đồ cho em!

Khả Nhi một tay ôm lấy cổ anh, một tay cầm lược chải lại mái tóc vừa bị cô làm rối tung lên. Hai người lặng lẽ ngồi ôm nhau, không nói điều gì, cũng không làm gì, chỉ ngồi dựa vào nhau như vậy, tâm trạng vô cùng hạnh phúc và dễ chịu. Mãi cho đến khi có tiếng chuông cửa vang lên, hai người mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Dương Phàm thả Khả Nhi ra, đứng dậy đi ra mở cửa. Trần Văn Bán, Giang Ba dẫn theo bạn gái của mình thân nhiên bước vào. Cuối cùng là Chu Chính Hạo xồng xộc lao vào nhà. Căn phòng nhỏ phút chốc trở nên chật chội, nhưng không khí lại vô cùng náo nhiệt.

Học kì trước Dương Phàm đột ngột thay đổi thái độ học tập, cuối cùng cũng giành được cái học bổng đầu tiên trong lịch sử học đại học của anh, mặc dù chỉ là học bổng loại B nhưng đối với anh mà nói nó có ý nghĩa cực kì trọng đại. Nói theo cách của Dương Phàm thì cuối cùng sau này cũng có cái mà mang ra khoe khoang với con cái. Vì vậy tranh thủ kì nghỉ quốc khánh, Dương Phàm đã mời mấy người bạn chí cốt cùng với bạn gái qua nhà anh đập phá.

Thanh niên cứ tụ tập là chơi hết mình: nào là đánh bài, chơi điện tử, ăn uống...ồn ào suốt cả ngày. Tháng mười đúng là thời điểm hoàn hảo để ngắm lá vàng, thế nên mọi người lại hẹn nhau ngày hôm sau đến Hương Sơn chơi. Chu Chính Hạo nhớ lại lần đầu tiên dẫn cả phòng của Khả Nhi đi lên núi Hương Sơn chơi, Khương Lan bị say xe lử đử, trong lòng phấp phỏng hỏi Khương Lan:

-Em giờ còn say xe không?

Khương Lan lắc đầu lia lịa:

-Không đâu!

Trần Văn Bản ôm chặt lấy hai vai Khương Lan, vẻ mặt quả quyết:

-Yên tâm đi, có tôi ở đây cô ấy chắc chắn sẽ không bị say đâu!

Sau khi bàn bạc hành trình ngày hôm sau, Chu Chính Hạo thấy thời gian không còn sớm nên đề nghị:

-Xe của tôi chỉ có thể chở được 5 người kể cả tài xế. Tôi lái xe đưa các cô gái về trường, hai thằng đàn ông các cậu tự lo vấn đề xe cộ nhé!

Trần Văn Bản và Giang Ba quay sang nhìn nhau rồi phá ra cười:

-Bạn gái của người nào người nấy tự đưa về, ai dám làm phiền cậu chứ?

Nhìn thấy hai người họ kéo tay bạn gái mình ra về, Chu Chính Hạo vẫn không hiểu có chuyện gì, liền quay sang hỏi Dương Phàm:

-Có cần tôi đưa chìa khóa cho cậu để cậu tự đưa Khả Nhi về không?

Dương Phàm tiễn bọn Giang Ba về xong liền thủng thẳng đáp:

-Không cần đâu, Khả Nhi tối nay không cần về trường. Đợi khi nào hết nghỉ quốc khánh tôi sẽ đưa cô ấy...- nhận ra là mình vừa nói hớ, Dương Phàm lập tức im bặt.

Chu Chính Hạo nhìn Dương Phàm mặt mày bối rối, lại nhìn sang Khả Nhi mặt đỏ lựng lên vì xấu hổ, anh chợt hiểu ra mọi chuyện:

-Các người...chẳng trách! Hai cái thằng ranh kia chạy còn nhanh hơn thỏ! Thế mà không chịu nhắc tôi một tiếng...- Chu Chính Hạo vừa nói vừa đứng dậy, lao ra cửa: -Quấy rầy đêm xuân của hai người thật là không phải phép, tôi sẽ đi ngay đây!

-Có cần tôi tiễn cậu không?- Dương Phàm nói với theo.

-Không cần, không cần đâu!- nói dứt lời Chu Chính Hạo đã chạy biến mất rồi.

Khóa cửa xong, Dương Phàm quay vào nhìn thấy Khả Nhi đang dọn dẹp đồng hồ bện, anh liền bảo:

-Để mai hãy dọn em ạ!- Dương Phàm ôm lấy Khả Nhi, thơm lên gò má mịn màng của cô.

Khả Nhi ngoảnh người lại mắng yêu Dương Phàm:

-Còn chưa tắm mà! Cả người toàn mồ hôi thôi!

-Cùng tắm đi!- không để Khả Nhi kịp trả lời, anh liền bế cô lao thẳng vào phòng tắm. Bật vòi hoa sen lên, những tia nước phun xuống xối xả. Chỉ trong chớp mắt, quần áo của hai người đã ướt đầm và dính bết vào người. Đã không được ở bên nhau suốt tám ngày liền, cả hai đều đang rạo rức như đôi bạn trẻ trong đêm tân hôn vậy.

Hôm sau, trên đường đi Hương Sơn, Khương Lan quả nhiên không bị say xe, hơn nữa còn cười đùa náo nhiệt với mọi người. Chỉ có Chu Chính Hạo là có vẻ không bình thường cho lắm. Kể từ lúc lên xe, Chu Chính Hạo cứ nằm dài ở hàng ghế cuối mà ngủ. Hỏi anh nguyên nhân thì chỉ bảo tối qua cùng bạn bè uống rượu nhiều quá nên hơi bị đau đầu.

Đến Hương Sơn, mọi người hào hứng trèo lên đến đỉnh Hương Sơn, đỉnh núi khó leo nhất. Dương Phàm cố ý tụt lại phía sau đoàn, đợi Chu Chính Hạo nặng nề cất bước đến nơi mới hỏi: -Rất cuộc cậu làm sao thế hả?

Chu Chính Hạo móc hộp thuốc lá trong túi ra, nhớ ra đây là khu thắng cảnh lên lại nhét vào túi rồi hất hàm về phía Khả Nhi hỏi:

-Người nhà cậu có biết cô ấy không?

Dương Phàm có hơi bất ngờ trước câu hỏi của Chu Chính Hạo, nhưng vẫn thành thật trả lời:

-Không!

-Còn cô ấy thì sao? Có biết sự thực về gia đình cậu không?

Dương Phàm lắc lắc đầu.

-Ồ...- Chu Chính Hạo bình thản nói: -Đã đến mức này rồi mà còn chưa biết sự thực. Thật không tưởng tượng nổi cô ấy lại là một người ngốc đến vậy! Chỉ có điều thế cũng tốt, gạo đã nấu thành cơm rồi thì sợ gì cô ấy không nghe theo sự sắp xếp của cậu!

Dương Phàm nghe thấy câu nói này của Chu Chính Hạo rất chối tai, liều cau mày gắt:

-Đây hình như là chuyện riêng của chúng tôi thì phải!

-Đúng, là chuyện riêng của cậu và cô ấy, chẳng đến lượt tôi phải lo!- Chu Chính Hạo cười nhạt: -Nhà họ Dương các người giàu có, thế lực, có tiền có quyền, chơi đùa với một cô gái có gì to tát chứ, ai mà cấm cản được? Chơi chán rồi thì đá. Với tính cách của Tần Khả Nhi, chắc chắn cô ấy sẽ chẳng tìm cậu mà gây rối. Mà có muốn gây rối đi nữa thì cô ấy có thể làm gì được cậu chứ? Không lật mặt được thì ném cho cô ấy một tờ chi phiếu, lấy tiền đề chết cô ấy là xong! Thế là đảm bảo cô ấy lại ngoan ngoãn bỏ qua mọi việc.

Nghe những lời mỉa mai của Chu Chính Hạo, Dương Phàm tức điên lên, quắc mắt nhìn Chu Chính Hạo.

Đột nhiên lúc ấy Khả Nhi cầm hai chai nước khoáng quay lại bảo:

-Đột nhiên em nhớ ra là đồ ăn đồ uống đều ở chỗ em, các anh không có nước uống...- lại gần thấy không khí giữa hai người đang cực kì căng thẳng, cô lập tức phát giác ra có vấn đề không ổn. Khả Nhi liền đưa nước cho Chu Chính Hạo trước, mỉm cười hỏi: -Chu Chính Hạo, đầu anh còn đau không?

Chu Chính Hạo cười gượng:

-Đã đỡ hơn nhiều rồi!- rồi đưa tay ra đón lấy chai nước từ Khả Nhi. Chu Chính Hạo lấy từ trong túi ra hai tờ giấy có hình chiếc lá phong để làm vật đánh dấu trang sách và bảo: -Lúc này anh mua ở dưới chân núi, tặng em!

Món đồ lưu niệm này được làm rất tinh xảo nhưng lại có vẻ đẹp tự nhiên của những chiếc lá phong. Khả Nhi tỉ mỉ quan sát, vẻ mặt hiện lên sự thích thú:

-Cảm ơn anh!

-Khả Nhi...- Dương Phàm nói: -Em lên đó chụp ảnh với bọn Diệp Phi trước đi. Anh với Chu Chính Hạo nói chuyện thêm một chút rồi sẽ qua!

-Em không biết giữa hai anh có mâu thuẫn thật hay không, nhưng em tin là chuyện xảy ra giữa con trai với nhau các anh sẽ tự có cách giải quyết ổn thỏa. Cãi nhau cũng được, nói chuyện cũng được, các anh cứ tiếp tục đi! Bọn em sẽ kiên nhẫn chờ hai người!- nói xong cô mỉm cười rồi quay người leo tiếp lên trên.

Chu Chính Hạo nhìn theo Khả Nhi mãi cho đến khi bóng cô khuất hẳn mới thu lại ánh mắt và nhìn vào đôi mắt đang tư lự của Dương Phàm.

Dương Phàm nhìn Chu Chính Hạo, bình tĩnh hỏi:

-Bắt đầu từ khi nào vậy?

Chu Chính Hạo lạnh lùng:

-Cậu nghĩ nhiều quá rồi!

Dương Phàm cười:

-Có là thẳng mù cũng nhận ra!

Chu Chính Hạo im lặng, một lúc sau liền ngồi bệt xuống dưới bậc thang bằng đá:

-Sau buổi tối đội bóng mình cùng ăn cơm với cả phòng cô ấy, sau khi Tang Lệ Na làm âm lên, tôi những tưởng Khả Nhi sẽ oán trách tôi, định sẽ để cho cô ấy chửi mắng một trận cho nguôi giận, kết quả là cô ấy lại cười với tôi và bảo tôi đừng căng thẳng. Tôi không biết lúc ấy cô ấy đã giở phép thuật gì mà đột nhiên tôi thấy cô ấy thực sự rất xinh đẹp. Tôi nghĩ có lẽ tôi uống say quá nên vậy. Lúc đi ra cửa, tôi lại ngoảnh đầu lại nhìn Khả Nhi, cô ấy lúc đó đang bê cốc trà trên tay, mỉm cười với tôi. Cảm giác rung động của trái tim thực ra là một cảm giác rất hư vô. Thế nhưng trong khoảnh khắc ấy, tôi thực sự cảm nhận được trái

tìm mình đang rung động, không hề giống với tâm lí muốn yêu thương và bảo vệ như với Lệ Na, càng không giống sự hứng thú với các cô bạn gái trước đây. Tối hôm đó mặc dù tôi uống nhiều nhưng đầu óc không hề hồ đồ. Về đến kí túc, tôi trần trọc không sao ngủ được, cứ không kìm được bản thân nhớ đến Khả Nhi, liền gọi điện thoại đến phòng của họ. Diệp Phi nói là Tang Lệ Na đang khóc lóc âm ỉ ở trong phòng, thế nên Khả Nhi đành phải tạm lánh ra ngoài. Không thèm nghĩ ngợi nhiều, tôi lập tức lao ra khỏi kí túc xá chạy đi tìm cô ấy quanh trường. Khó khăn lắm mới tìm thấy cô ấy, nhưng đứng từ xa tôi đã nhìn thấy cậu đang ở bên cạnh Khả Nhi rồi.

-Lúc ấy tôi và Khả Nhi vẫn còn chưa bắt đầu- Dương Phạm nói: -Trong khoảng thời gian đó cậu không hề có bất kì biểu hiện nào.

Chu Chính Hạo lấy hai ngón tay day day vào huyệt thái dương, mắt hơi nhắm lại:

-Lúc ấy tôi không biết rõ tình cảm mình dành cho cô ấy là thứ tình cảm gì. Chỉ cảm thấy cứ nhìn thấy Khả Nhi là tôi rất vui, không thấy Khả Nhi là tôi lại nhớ. Tôi cứ nghĩ rằng bản thân mình lại giống như trước đây, đó chẳng qua chỉ là sự hứng thú đối với một cô gái xinh đẹp. Mãi cho đến khi Diệp Phi nói rằng, cảm giác thích một người là vui khi gặp và nhớ nhưng khi không được gặp người đó. Lúc ấy tôi mới phát hiện ra rằng mình đã thích Khả Nhi. Ban đầu tôi theo đuổi cô ấy là để cho vui, không hề cảm nhận đến suy nghĩ của người khác. Nhưng kể từ sau tối hôm ấy, trái tim tôi thật sự thích cô ấy, đó cũng là lần đầu tiên tôi thực lòng thích một người con gái. Khi tôi hiểu rõ được tâm sự của mình, quyết định sẽ lại theo đuổi Khả Nhi thì hai người đã thích nhau mất rồi, lúc ấy tôi còn có thể làm thế nào được nữa?- Chu Chính Hạo cười cay đắng: -Cậu là anh em tốt, là bạn tốt của tôi. Trong trái tim cô ấy chỉ có hình bóng của cậu. Nếu như cứ bám riết lấy cô ấy không chịu buông tay thì tôi nào có khác gì cái thằng Từ Quang Tông đó? Không chỉ mất đi bạn thân mà còn bị cô ấy khinh thường.

22. Chương 15 Part 1

Chương 15: Cô bé lọ lem chỉ là chuyện cổ tích

-Cậu chưa từng nói với tôi những chuyện này.

-Nói với cậu thì có tác dụng gì chứ?- Chu Chính Hạo ủ rũ: -Nói thực lòng, mỗi lần nhìn thấy hai người thân mật, ngọt ngào, trong lòng tôi thực sự rất khó chịu. Có một khoảng thời gian tôi sợ phải gặp cô ấy. Cứ nhìn thấy cô ấy là tôi lại thấy buồn. Nhưng không nhìn thấy cô ấy tôi lại nhớ nhung. Cái định nghĩa về cảm giác thích mà Diệp Phi nói không đúng hoàn toàn phải không?

Dương Phạm nhìn về phía rừng phong xa xa, một màu đỏ rực trải dài tới tận chân trời. Anh lặng lẽ ngắm nhìn phong cảnh trước mặt, dường như anh chỉ biết làm như vậy mà thôi. Dương Phạm không thể dùng thái độ cao ngạo để an ủi Chu Chính Hạo, đó là sự khinh thường đối với bạn của anh. Anh lại càng không thể cao thượng nhường lại Khả Nhi cho Chu Chính Hạo. Cô ấy là một con người sống, một cá thể độc lập, không phải là món hàng cho người khác nhường qua nhường lại. Hơn nữa, anh không thể nhường Khả Nhi còn Chu Chính Hạo cũng sẽ không chấp nhận cách làm như vậy.

Sau một hồi trầm ngâm, Chu Chính Hạo khẽ nói:

-Đối xử với cô ấy cho tốt! Cô ấy xứng đáng với điều đó!

-Tôi biết- Dương Phạm nói bằng giọng kiên định: -Chỉ cần cô ấy không bỏ rơi tôi, tôi tuyệt đối không từ bỏ cô ấy!

-Những điều tôi nói lúc này có phần quá đáng, cậu cứ coi như gió thoảng ngoài tai, đừng để bụng làm gì!

-Những điều cậu nói không hẳn đã sai- Dương Phạm ma mẫn: -Tôi đã từng có tâm lí nấu chín gạo thành cơm, có lẽ chỉ có như vậy tôi mới có hi vọng níu giữ cô ấy ở bên mình!

-Đồ khốn nạn! Đúng là thằng mất dạy!

Dương Phàm gật đầu:

-Đúng là khổ nạn thật!

Sau khi chửi mắng xong, hai cười phá ra cười, trong lòng đã thanh thoi hơn nhiều. Khả Nhi nói đúng, chuyện giữa con trai với nhau nhất định hai người sẽ giải quyết được.

Từ Hương Sơn về nhà trọ của Dương Phàm đã muộn lắm rồi, Khả Nhi mệt đến mức chỉ muốn nằm ngay xuống giường. Cô tắm rửa qua quýt rồi nhanh chóng nằm vật ra giường, chẳng chú ý đến Dương Phàm ba lần bảy lượt định nói gì đó rồi lại thôi.

Nửa đêm, đang ngủ ngon lành thì Khả Nhi loáng thoáng nghe thấy tiếng Dương Phàm gọi. Khả Nhi ngái ngủ nói:

-Đừng làm ồn, ngủ đi!

Dương Phàm khẽ hôn lên mái tóc Khả Nhi, hơi thở ấm áp của anh phủ vào mặt cô:

-Có chuyện này, anh đã lừa em. Em có thể tha thứ cho anh không?

-Ừm- mắt Khả Nhi như bị dính keo, không sao mở ra được. Cô xoay người về phía Dương Phàm, hình như điều hòa hơi lạnh. Khả Nhi rúc vào lòng Dương Phàm, ngái ngủ nói: -Là chuyện gì? Phải xem xem có vượt quá giới hạn không?

-Thực ra anh...- Dương Phàm nghe thấy tiếng thở đều đều của Khả Nhi. Cô lại chìm vào giấc ngủ. Có thể bình yên ngủ trong lòng anh chứng tỏ Khả Nhi hoàn toàn tin tưởng và phụ thuộc vào anh. Dương Phàm chống tay vào cằm, lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt đang say ngủ của cô dưới ánh đèn mờ mờ hắt vào từ ô cửa sổ. Khuôn mặt Khả Nhi trắng mịn như ngọc, cho dù là bóng tối cũng không thể che lấp được ánh hào quang từ viên ngọc ấy. Những ngón tay Dương Phàm lướt nhẹ trên mặt Khả Nhi, làn da mịn màng tuyệt đẹp, anh nhủ thầm liệu cô gái tuyệt vời này có vĩnh viễn thuộc về anh?

Khả Nhi loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông cửa. Cô lười biếng không muốn mở mắt ra nhưng người bên ngoài cửa lại ầm ầm không ngừng cứ như thế không chịu thua vậy. Khó khăn lắm Khả Nhi mới mở được mắt ra, phát hiện ra trời đã sáng rồi, người nằm bên cạnh cô là Dương Phàm, anh đang ngủ rất say, mấy lọn tóc lòa xòa trước trán, khuôn mặt mịn màng và thuần khiết như trẻ con. Trái tim cô chợt khẽ rung rinh. Khả Nhi đang định đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt anh thì tiếng chuông cửa lại gấp gáp vang lên. Khả Nhi sợ Dương Phàm tỉnh giấc nên đành phải thu tay lại và vội vàng đi ra mở cửa.

Đứng bên ngoài cửa là một người phụ nữ trung niên sang trọng. Nổi bật nhất không phải là chỉ cách ăn mặc hay trang điểm. Quần áo của bà ấy có vẻ rất lịch sự và nhã nhặn, trên người thậm chí còn không đeo bất kỳ đồ trang sức gì. Sự sang trọng, cao quý như được phát ra từ trong chính con người của bà. Bà ấy rất đẹp, nhìn có vẻ rất hiền nhưng đôi mắt bà ấy khi nhìn người khác lại khiến cho người ta có cảm giác cái nhìn của một bậc bề trên đối với những kẻ thấp hèn.

Nhìn thấy Khả Nhi mặc quần áo ngủ đứng ở ngoài cửa, người phụ nữ ấy có vẻ rất kinh ngạc, ngẩng đầu hỏi lâu mà không nói lên lời.

Khả Nhi lễ phép hỏi:

-Xin hỏi bác tìm ai ạ?

Người phụ nữ ấy có vẻ đã lấy lại thần sắc bình thường, lịch sự đáp:

-Xin hỏi có phải Dương Phàm sống ở đây không ạ?

Nhìn thấy trên khuôn mặt của người phụ nữ này có nét gì đó giống Dương Phàm, Khả Nhi chợt sực tỉnh, hai má nóng bừng lên. Cô cố lấy lại bình tĩnh:

-Thưa bác, bác đợi cho một lát ạ!- Khả Nhi nói xong liền vội vàng chạy vào phòng ngủ, lay mạnh Dương Phàm lúc này vẫn còn đang chìm sâu trong giấc ngủ: -Dương Phàm, anh dậy đi! Mau dậy đi!

-Chuyện gì thế? -Dương Phàm ngáp dài một cái, mắt vẫn nhắm nghiền, thò tay ra định kéo Khả Nhi vào lòng: -Không phải đang là ngày nghỉ sao? Nào, ngủ tiếp đi em!

- Dương Phàm...- Khả Nhi hốt hoảng đến phát khóc, hi vọng là mình đã đoán sai. Lần đầu tiên gặp mặt phụ huynh sao lại ở trong bộ dạng đáng xấu hổ như thế này chứ?

Dương Phàm nghe thấy giọng nói của Khả Nhi có gì đó không bình thường, liền mở to mắt. Vừa nhìn thấy người phụ nữ đứng sau lưng Khả Nhi, anh liền ngồi bật dậy và la lên:

-Mẹ?

Khả Nhi nhắm mắt chịu trận, quả nhiên là cô đã không đoán sai! Hai tay cô chống xuống giường, từ từ đứng dậy, đi đến đứng bên cạnh Dương Phàm. Chỉ vài hành động này thôi mà cô đã phải dốc sức lực của toàn thân mới làm được.

Mẹ của Dương Phàm đã tự đi vào phòng, đưa mắt nhìn cậu con trai quần áo xộc xệch, lại liếc sang nhìn Khả Nhi mặt mày tiu nghỉu. Dương Phàm giật mình kéo Khả Nhi ra đằng sau lưng mình, miệng cười gượng:

-Mẹ, sao mẹ lại đích thân đến đây thế? Có chuyện gì mẹ cứ gọi điện là được rồi!

Mẹ Dương Phàm lạnh lùng đáp:

-Hai đứa mau chỉnh trang chút đi! Mười năm phút nữa mẹ quay lại!- bà nhanh chóng bước ra ngoài cửa, lặng lẽ như lúc mới đến, còn cẩn thận đóng cửa phòng lại cho Dương Phàm.

-Khả Nhi...- Dương Phàm hốt hoảng định nói rõ điều gì đó với cô.

Khả Nhi kéo anh vào trong phòng vệ sinh:

-Chúng ta phải nhanh lên, đừng để mẹ chờ lâu!

Dương Phàm biết là không thể nói rõ mọi chuyện chỉ trong có vài phút đồng hồ, đành phải nắm chặt lấy tay Khả Nhi:

-Đừng căng thẳng, đã có anh ở đây rồi!

Mười năm phút sau, Dương Phàm giới thiệu Khả Nhi với mẹ mình:

-Mẹ ơi, đây là Tần Khả Nhi, bạn gái con!

Khả Nhi lễ phép chào hỏi:

-Cháu chào bác ạ!- rồi rót một cốc nước mời mẹ Dương Phàm: -Cháu mời bác xơi nước!

Mẹ Dương Phàm khẽ nhếch mép cười:

-Cám ơn!- mẹ Dương Phàm ngồi lên chiếc ghế duy nhất trong phòng rồi bảo: -Hai đứa cũng ngồi đi!

Thấy cả Khả Nhi và Dương Phàm đã ngồi xuống, bà mới hỏi:

-Hai đứa là bạn cùng lớp à?

-Không phải ạ! -Dương Phàm cướp lời: -Con và Khả Nhi là bạn cùng trường, cô ấy học sau con một khóa, chuyên ngành quản lý kinh tế. Mẹ ơi, Khả Nhi tuy học dưới con một khóa nhưng giỏi hơn con nhiều! Năm nào cũng giành được học bổng loại A đấy, tiếng Anh con còn chưa qua được cấp bốn thì cô ấy đã đạt được cấp 6 rồi đấy mẹ ạ!

-Thật à Khả Nhi?- mẹ Dương Phàm trực tiếp gọi tên Khả Nhi, nghe có vẻ rất thân thiện: -Cái thằng Dương Phàm nhà bác không chịu khó học tập, phải học hỏi cháu nhiều. Sắp tốt nghiệp đến nơi rồi, bác hi vọng nó có thể ra nước ngoài tu nghiệp nhưng nói thế nào nó cũng không chịu nghe! Sau này cháu chịu khó khuyên nhủ nó giúp bác nhé!

-Mẹ à...- Dương Phàm cướp lời: -Một người muốn có thành công trong sự nghiệp chưa chắc đã phải đi theo con đường học tập. Con không thích đi học. Phải học đại học đã là giới hạn của con rồi! Con không có khả năng học thạc sĩ hay tiến sĩ ở nước ngoài đâu!

Bị con trai phản bác lại, mẹ của Dương Phàm không hề nổi giận, chỉ từ tốn nói:

-Nếu như con đã cương quyết như vậy mẹ sẽ tôn trọng ý kiến của con, không ép con ra nước ngoài nữa! Nhưng ông ngoại của con tuổi tác đã cao, sức khỏe ngày một kém, ông luôn hi vọng sau khi con tốt nghiệp sẽ đến Thượng Hải giúp ông. Gánh nặng của tập đoàn Bác Nhuệ trước sau gì cũng phải do con gánh vác. Con nên sớm qua đó, bắt đầu học từ cái cơ bản. Qua bên đó cũng là thực tập, sao con cứ nhất định phải thực tập ở Bắc Kinh này?

Dương Phàm sốt ruột bảo mẹ:

-Mẹ ơi, hôm nay có thể không nhắc đến chuyện này không?

Khả Nhi im lặng ngồi nghe cuộc đối thoại của hai mẹ con họ, cô đã mập mờ đoán ra được có điều gì đó bất thường. Bác Nhuệ...tập đoàn Bác Nhuệ sao?

Mẹ Dương Phàm không thèm đếm xỉa tới Dương Phàm nữa mà quay sang cười thân thiện với Khả Nhi:

-À đúng rồi, Khả Nhi, cháu với Dương Phàm quen nhau được bao lâu rồi?

Khả Nhi cười mở đáp:

-Cháu quen anh Dương Phàm khi mới vào trường, nhưng chính thức hẹn hò là vào khoảng một năm trước ạ!

Mẹ Dương Phàm nhìn con trai về trách móc:

-Có bạn gái đã một năm rồi mà không nói với mọi người trong nhà một tiếng!

Khả Nhi đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh toát, cái lạnh ngấm vào tận trong xương tủy. Cô ngoảnh đầu sang nhìn Dương Phàm. Anh không nhìn cô, chỉ đưa tay ra nắm lấy tay Khả Nhi và nhìn thẳng vào mặt mẹ:

-Mẹ, con vốn định Tết dương lịch này sẽ dẫn Khả Nhi về gặp bố mẹ. Giờ giới thiệu trước cũng tốt, con rất thích Khả Nhi. Cô ấy là một cô gái tốt, hi vọng mẹ sẽ thích cô ấy!- Bàn tay Dương Phàm nắm chặt lấy tay Khả Nhi, hơi ấm và sức mạnh của anh truyền hết sang những ngón tay lạnh giá của Khả Nhi. Dần dần, Khả Nhi lấy lại được bình tĩnh, mang máng nhớ lại những câu nói của Dương Phàm tối qua: -Có một chuyện này anh đã lừa em, em có thể tha thứ cho anh không? Cô nên tin tưởng vào anh, ít nhất cũng phải nghe xem anh định nói chuyện gì chứ!

Khả Nhi ngẩng đầu nhìn mẹ của Dương Phàm, bà cũng đang nhìn Khả Nhi bằng ánh mắt dò xét. Cuối cùng ánh mắt ấy dừng lại ở trên hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của Dương Phàm và Khả Nhi.

-Thưa bác...- Khả Nhi ngồi thẳng người, dáng vẻ chẳng chút sợ hãi: -Dù sao hôm nay cũng là lần đầu tiên bác nhìn thấy con. Con biết muốn bác lập tức chấp nhận con có lẽ không thể được. Nhưng con xin bác hãy cho con một cơ hội, hãy tiếp xúc với con vài lần, có lẽ bác sẽ hiểu hơn về con!

-Được!- mẹ của Dương Phàm gật đầu, ánh mắt hướng về phía con trai: -Có thể nói cho mẹ biết nguyên nhân con không chịu về nhà trong dịp quốc khánh này không?

Dương Phàm nhú mày:

-Trong những ngày nghỉ này, con chỉ muốn bình yên nghỉ ngơi. Nhưng mỗi lần về nhà đều phải tiếp xúc với cả đồng người, phiền phức chết đi được!

-Ừm, phải tiếp nhiều người đúng là cũng phiền phức...- mẹ Dương Phàm đáp: -Những người khác con có thể không tiếp nhưng Hình Hình là bạn của con từ nhỏ tới lớn, tối qua nó vừa trở về từ nước ngoài. Chẳng nhẽ con định tránh không gặp nó hay sao?

Dương Phàm cười: -Cô ta thì cần gì con phải tiếp. Mỗi lần về nước là lại bận rộn đi hộp đêm, tụ tập với cả lũ bạn bè...Mẹ à, mẹ tha cho con đi. Con không thể quen nổi với cách sống đó của Hình Hình đâu!

-Nó không có nhà ở cố định ở Bắc Kinh này, vì vậy mẹ tạm thời sắp xếp cho nó ở trong căn biệt thự bên hồ Vạn Lục. Tối nay sẽ tổ chức một bữa tiệc chào mừng Hình Hình quay về, con là chủ nhân, tuyệt đối không được vắng mặt. Dẫn luôn cả Khả Nhi cùng đi đi!- mẹ của Dương Phàm nói xong liền đứng dậy đi ra cửa: -Xe đang đợi chúng ta ở bên dưới. Khả Nhi, cháu sẽ không từ chối lời mời này chứ?- nói là lời mời nhưng thực ra Khả Nhi chẳng thể nào từ chối.

Dương Phàm lo lắng nhìn Khả Nhi:

-Mẹ ơi, bọn con...

Mẹ Dương Phàm dừng bước ngoảnh đầu lại:

-Mẹ hi vọng sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc với Khả Nhi để hiểu nhau hơn, con không muốn thế à?

Dương Phàm cứng lưỡi không đáp được lời nào. Khả Nhi ung dung đáp:

-Cám ơn bác, cháu rất vui! Cháu sẽ đến ạ! Nhân tiện cháu cũng định tìm hiểu thêm về cuộc sống thực của anh Dương Phàm!

Vừa bước xuống lầu thì một chiếc ô tô màu đen sang trọng đỗ xích trước mặt. Người lái xe xuống xe mở cửa cho hai người. Khả Nhi nhìn thấy lô gô của chiếc xe hơi này. Mặc dù không mấy hiểu biết về xe hơi nhưng nhìn chiếc xe này, cô biết nó là một chiếc xe hơi đắt tiền của một hãng xe nổi tiếng. Với số tiền lương một năm của nhân viên công chức không biết làm sao có thể mua được chiếc xe hơi đắt tiền này? Dương Phàm ngồi bên cạnh bất an nhìn Khả Nhi, cô quay sang mỉm cười với anh. Nhìn thấy sự căng thẳng và cảm giác có lỗi trong đôi mắt anh, miệng Khả Nhi bỗng nhiên cảm thấy đắng ngắt.

Dương phu nhân ngồi trên xe, lặng lẽ nhìn vào đôi trai gái mặt mày ủ rũ ở ngoài. Kể từ khi tỏ rõ thái độ với mẹ, Dương Phàm cứ nắm chặt lấy tay của Khả Nhi không chịu buông ra, mồ hôi túa ra ướt đầm lòng bàn tay cô. Khả Nhi cố gắng rút tay ra khỏi tay Dương Phàm, bước lên xe trước và ngồi xuống bên cạnh Dương phu nhân. Dương Phàm ngây người đứng ở bên cạnh xe, dường như quên mất là phải vào xe vậy.

Dương phu nhân chẳng hề thúc giục Dương Phàm, thong thả lấy ra một lon nước từ trong tủ lạnh trong xe đưa cho Khả Nhi:

-Thời tiết thật là nóng nực! Nên bổ sung thêm nước cho cơ thể!

-Cám ơn bác!- Khả Nhi đón lấy lon nước, cảm giác lạnh buốt từ lon nước len lõi vào trong từng thớ thịt của cô. Nhưng cho dù có lạnh thế nào cũng không thể làm dịu đi sự lo lắng trong lòng của Khả Nhi lúc này.

Cuối cùng thì Dương Phàm cũng chầm chậm đi vào xe. Trên đường đi, Dương Phàm ậm ừ trả lời những câu hỏi của mẹ, mắt vẫn hướng về phía Khả Nhi.

Thỉnh thoảng Dương phu nhân chủ động nói chuyện với Khả Nhi. Mặc dù không phải là nhiệt tình nhưng cũng không đến mức lạnh nhạt với cô. Thỉnh thoảng trong câu chuyện của họ lại có nhắc đến cái tên Hình Hinh:

-Dương Phàm từ nhỏ đã không thích chơi với con gái. Nói con gái hay khóc nhè, đặc biệt phiền phức. Hình Hinh là người bạn khác giới duy nhất của Dương Phàm đấy!

-Cái bộ dạng điên khùng của cô ta mà cũng nói là con gái được sao? -Dương Phàm chen vào: -Năm đó sở dĩ bọn con cho cô ta chơi cùng là bởi vì chẳng có ai coi cô ta là con gái cả!

-Con gái lớn lên sẽ tự khắc thay đổi, Hình Hinh bây giờ xinh đẹp lắm đấy!- mặc dù vẫn tươi cười nói chuyện nhưng Dương phu nhân thực sự không phải là một người dễ tính: -Con bé ấy tính cách tương đối mạnh mẽ, mới tí tuổi đầu đã đi khắp nơi, nói là đi tìm linh cảm nghệ thuật. Mới chừng ấy tuổi mà đã có danh tiếng trong giới họa sĩ rồi đấy!

-Toàn là bịa đặt, danh tiếng chẳng qua là do bố cô ta dùng tiền mua lại mà thôi!- Dương Phàm phản đối: -Những bức tranh vẽ bấy bả chẳng biết là vẽ cái gì, thế mà mới được mấy ông họa sĩ ăn tiền tán dương cho vài câu đã tưởng là mình giỏi giang lắm!

Dương phu nhân quở trách:

-Con thật là, trước đây con vốn không thích nói xấu sau lưng người khác, sao hôm nay bỗng nhiên lại nói xấu Hình Hinh thế hả?

-Con nói sự thực đấy chứ, con chẳng ngại gì mà không dám nói trước mặt cô ta cả!- Dương Phàm vừa nói vừa ngoảnh sang nhìn Khả Nhi: -Hơn nữa bản thân cô ta cũng từng nói, sở thích lớn nhất của cô ta là đi câu các anh chàng đẹp trai ở khắp các nước trên thế giới, cả đời này chỉ yêu chứ không cưới còn gì!

Khả Nhi khẽ mỉm cười nhưng không nói gì. Thực ra cho dù phương thức sống của người khác có như thế nào chỉ cần không ảnh hưởng đến Dương Phàm thì anh ấy thường không bình luận nọ kia. Thế mà hôm nay anh ấy lại bình luận cái cô Hình Hình ấy thế này thế kia, cứ như thể muốn rũ bỏ hết quan hệ với cô ấy vậy.

Chiếc xe giảm bớt tốc độ khi đến gần biệt thự Vạn Lục. Khả Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ, rừng cây, sông, hồ, suối...từng tòa biệt thự tô điểm cho phong cảnh nơi đây. Cảnh tượng rộng lớn và đẹp đẽ như một bức tranh nơi thiên đường hiện ra trước mắt Khả Nhi. Ở văn phòng làm việc của cô cũng có một bức tranh như vậy, tuy nhiên làm sao có thể sánh bằng cảnh vật sinh động và tuyệt đẹp này. Chiến lược kinh doanh sản phẩm của sơn trang Vạn Lục là một trong những ví dụ trong bài giảng kinh tế, Khả Nhi đã nhớ như in ở trong đầu. Cô đã treo bức tranh đó lên tường ở phòng làm việc và nói đùa với Dương Phàm rằng:

-Em phải lấy sơn trang bên hồ Vạn Lục làm mục tiêu phấn đấu, tăng thêm động lực cho bản thân!

Dương Phàm từng thần nhiên đáp:

-Ở trong đó cũng vậy thôi, chẳng có gì khác biệt cả!

Ban đầu Khả Nhi thấy Dương Phàm nói thần nhiên như vậy thì cứ nghĩ rằng anh không coi những điều cô nói là thật. Hóa ra cái cô coi là mục tiêu phấn đấu đã sớm thuộc về anh rồi.

Đôi hàng mi của Khả Nhi buồn bã sụp xuống. Hàng mi ấy rất dài, rất cong và đang khẽ động đậy. Dương Phàm nhấc tay lên rồi lại lặng lẽ bỏ tay xuống. Anh ngoảnh đầu ra ngoài cửa sổ.

Trong xe vô cùng yên lặng, Dương phu nhân nhìn Khả Nhi mỉm cười. Dù sao cũng là thanh niên, cho dù có cố gắng tỏ ra bình tĩnh, ung dung đến mấy cũng không thể che giấu được tình cảm, tâm trạng thực sự của mình. Nếu đổi lại là người khác thì chưa chắc đã nhìn ra sự biến động tâm trạng của Khả Nhi, nhưng Dương phu nhân lại dễ dàng nhìn thấu tâm tư Khả Nhi.

Chiếc xe dừng lại ở trước một tòa biệt thự phong cách châu Âu. Dương Phàm xuống xe trước, đưa tay ra trước mặt Khả Nhi:

-Khả Nhi...

Khả Nhi ngẩng mặt lên, đôi mắt trong veo và tĩnh lặng. Dương phu nhân có chút bất ngờ, thấy hơi hứng thú với đôi mắt ấy. Khả Nhi thần nhiên mỉm cười, dù sao cũng đến đây rồi, sao lại không dám đối mặt? Cho dù có nản lòng thì cũng phải để cho mình nản lòng đến triệt để! Cô đặt tay lên tay Dương Phàm rồi lặng lẽ xuống xe.

Nắm được bàn tay Khả Nhi, Dương Phàm mới cả

m thấy có chút yên bình, anh thở phào:

-Khả Nhi, anh...

Một bóng người lao vụt đến, tiếng reo lạnh lốt của một cô gái vang lên:

-Dương Phàm, cuối cùng thì cậu cũng đến đây rồi! Nào, để chị ôm một cái nào!

Dương Phàm một kéo tay Khả Nhi hoảng hốt lùi lại phía sau, một tay chặn phía trước:

-Đừng, đừng có lại gần đây! Cái kiểu ôm hôn kinh dị kiểu Mỹ ấy không phù hợp với tôi đâu!

-Hứ...- cô gái đó lập tức “phanh” lại: -Mất cả hứng, rõ ràng là thanh niên mà cứ như ông già ấy! Chẳng có chút lãng mạn nào cả!

-Cái đó còn phải xem xem đối phương là ai đã! Tôi không có hứng thú lãng mạn với một “thằng đàn ông” đâu!- mặc dù câu đó là hướng đến cô gái trước mặt nhưng mắt Dương Phàm lại quay sang nhìn Khả Nhi. Anh vẫn nắm chặt lấy tay Khả Nhi không chịu buông ra, ngón tay cái nhẹ nhàng miết trên da tay cô, thể hiện sự thân mật.

Ánh mắt của cô gái ấy dừng lại trên người Khả Nhi:

-Ấy, người đẹp cổ điển này ở đâu ra vậy?

Dương Phàm ôm lấy vai Khả Nhi, thần nhiên đáp:

-Đây là Tần Khả Nhi, bạn gái của tôi!

-Xin chào, cô gái cởi mở đưa tay ra trước mặt Khả Nhi: -Tôi là Lương Dung Hình- cô gái ấy có dáng người gầy và cao, mái tóc mỏng và ngắn, mặc quần bò và áo phông thể thao, mặc dù không phải là xinh đẹp nhưng có thể nói là khá tự tin và phóng khoáng. Điều này khiến cho cô có khí chất giống như khí chất toát ra từ người Dương Phàm.

Khả Nhi đưa tay lên bắt tay cô gái đó, mỉm cười lịch sự:

-Rất vui vì được quen biết cô!- Khả Nhi mặc trên người chiếc váy xanh do Dương Phàm mua tặng. Lương Dung Hình nhìn Khả Nhi ngưỡng mộ. Nhìn vào thân hình gợi cảm của Khả Nhi, cô bất giác cúi đầu xuống nhìn vào bộ ngực khá bằng phẳng của mình.

Dương Phàm cười ác ý:

-Đừng nhìn nữa, bình nguyên Đông Bắc không thể trở thành ngọn núi Chomo lungma được đâu!

-Dương Phàm, cậu muốn chết phải không? -Lương Dung Hình gào lên.

Dương Phàm phá ra cười rồi nhẹ nhàng dắt Khả Nhi đi vòng qua người Lương Dung Hình, bước lên bậc thềm. Ngoài Lương Dung Hình ra còn có bảy tám thanh niên nam nữ nữa, người ngồi người đứng ở ngoài hành lang, phá ra cười trước câu đùa của Dương Phàm. Dương Phàm đến giới thiệu Khả Nhi cho từng người một. Cô gái có mái tóc dài buông xõa trông rất hiền gọi là Đồng Đồng, là con gái một người bạn của nhà họ Dương giống như Hình Hình. Hai cô gái khác là bạn của Hình Hình dẫn đến, còn những cậu con trai đều là bạn lúc nhỏ của Dương Phàm. Mọi người cười hi hi rồi gọi Khả Nhi là “chị dâu”, “em dâu”...Khả Nhi ngượng đỏ mặt, còn Dương Phàm thì thích lắm.

23. Chương 15 Part 2

Trong đó có một người tên là Nghiêm Thiếu Bình thúc một đấm vào bụng Dương Phàm:

-Cái thằng ranh này, có bạn gái mà không chịu nói một tiếng!

-Ấy da...- Dương Phàm nhướn mày: -Mấy thằng các cậu thằng nào cũng như hổ như báo, nếu như chưa an toàn tuyệt đối, tôi nào dám dẫn đến trước mặt các cậu?

Nghiêm Thiếu Bình cười gian xảo:

-Cậu dựa vào đâu mà nói bây giờ cậu đã an toàn tuyệt đối?- nói rồi Nghiêm Thiếu Bình quay sang Khả Nhi nói: -Em dâu, điệu nhảy đầu tiên của tối nay anh đặt trước rồi nhé! Đến lúc ấy anh em mình giao lưu đôi chút nhé!

Dương Phàm nghiêm mặt:

-Vợ bạn chớ động vào, chẳng nhẽ cậu không hiểu đạo lí này à?

-Ái dà, lại còn “vợ bạn” nữa cơ đấy- một người khác chen vào góp vui: -Đã là vợ rồi cơ đấy?

Khả Nhi đỏ mặt cười:

-Em rất vui được nhận lời mời của anh, nhưng đáng tiếc là em không biết khiêu vũ, thế nên không thể nhận lời anh được!

-Bạn không biết khiêu vũ á?- cô gái tên là Đồng Đồng thốt lên kinh ngạc: -Vậy bạn có thể làm gì trong khi tham gia các buổi tiệc xã giao? Gia đình bạn chưa bao giờ mời thầy dạy khiêu vũ cho bạn à?

-Đại tiểu thư à...- Dương Phàm lạnh lùng bảo: -Không phải ai cũng thích tham gia mấy hoạt động xã giao vô vị ấy đâu! Khó khăn lắm tôi mới tham gia một lần, hơn nữa lại thấy vợ mình bị người khác ôm ở trong

tay nào có dễ chịu gì! Tôi không cho phép vợ mình học khiêu vũ, tránh để cho mấy tên háo sắc có cơ hội lợi dụng!

-Hài, chẳng phải cậu cũng là cao thủ khiêu vũ à?- có người nói đùa: -Hình Hình luyện tập với cậu bao nhiêu năm, chẳng phải đã bị cậu lợi dụng hết rồi hay sao?

Dương Phàm giả vờ kinh ngạc:

-Tôi có giống người đói đến mức không kén đồ ăn thế không hả?- khiến cho cả đám người cười ầm ĩ.

-Dương Phàm...- Hình Hình gầm lên.

....

Ầm ầm một hồi lâu đã đến lúc bữa trưa bắt đầu. Dương phu nhân là bậc phụ huynh duy nhất ở đây. Bà ngồi ở ghế đầu của cái bàn ăn hình chữ nhật, những người khác ngồi ở hai bên bàn ăn.

Dương Phàm nhìn vào dụng cụ ăn trước mặt, nhú mào hỏi:

-Sao lại ăn đồ Tây à?

-Là vì con đây!-Dương phu nhân tươi tỉnh đáp: -Mẹ nhớ là con thích ăn đồ ăn kiểu Mỹ- dứt lời bà quay sang hỏi Khả Nhi: -Khả Nhi, thế còn cháu? Cháu thích ăn món ăn gì?

Dương Phàm cướp lời:

-Khả Nhi cũng thích ăn đồ ăn Trung Quốc giống con!

-Hài...- Dương phu nhân mặt không biến sắc, vẫn mỉm cười bảo:-Thế thì trưa nay cố ăn đi vậy! Tối nay ta sẽ dạy đầu bếp làm nhiều món ăn Trung Quốc!

-Thưa bác...- Khả Nhi bình thản đáp: -Cháu chưa từng ăn đồ ăn tây nên không thể nói được là có thích hay không. Nhưng cháu rất vui được nếm thử những món ăn mới lạ! Nếu như bác không để ý, bác có thể dạy cho cháu sử dụng dụng cụ ăn như thế nào được không ạ?

-Được thôi...- Dương phu nhân khẽ nói, tay cầm dụng cụ ăn lên cho Khả Nhi nhìn thấy: -Dụng cụ ăn dùng cho các món ăn tây được du nhập vào nước ta khá lâu rồi. Cái này dùng để ăn trong đĩa thức ăn đầu tiên, cái này dùng để ăn đồ ăn chính!

Nhìn thấy mẹ và Khả Nhi có vẻ rất hòa hợp, Dương Phàm có đôi chút an tâm. Có thể sự việc không hề khó khăn như anh vốn tưởng.

Khả Nhi cầm dao và đĩa lên học theo Dương phu nhân, vụng về cắt miếng bít tết trên đĩa. Không may con dao va phải đĩa làm phát ra tiếng ồn. Đồng Đồng bật cười nhưng lập tức lấy tay che miệng lại. Bỗng nhiên một tiếng động nữa to hơn phát ra từ phía đối diện. Dương Phàm quắc mắt nhìn Đồng Đồng khiến cho cô ấy sợ hãi lập tức cúi gằm xuống. Dương Phàm ném dao nĩa xuống bàn rồi gọi người phục vụ đằng sau:

-Mang cho tôi hai đôi đũa ra đây!

-Dương Phàm...- Dương phu nhân nghiêm nghị: -Con làm cái gì vậy hả? Ăn cơm cũng không để cho người khác được yên!

Dương Phàm cười hi hi:

-Mọi người cứ tiếp tục ăn đi, tôi không quen dùng dao nĩa cho lắm! Chúng ta là người Trung Quốc, ăn đũa vẫn thấy dễ chịu hơn!- anh đưa một đôi đũa đến trước mặt Khả Nhi: -Khả Nhi, em ăn đũa với anh nhé!

Khả Nhi ngẩng đầu lên nhìn Dương Phàm, đôi mắt anh dịu dàng đến khó tin. Khả Nhi chợt thấy tim mình như ngừng đập, cô lặng lẽ nhận lấy đôi đũa từ tay anh.

Sau khi ăn trưa xong, Lương Dung Hình liền tìm cơ hội kéo Dương Phàm qua một bên:

-Lúc này có phải cậu giận Đồng Đồng không?

-Đúng- Dương Phàm thẳng thắn thừa nhận:Vợ của tôi chỉ cần tôi thích là được, đâu đến phiên người khác cười nhạo?

-Đồng Đồng không có ác ý đâu- Lương Dung Hình nhẹ nhàng khuyên bảo Dương Phàm: -Cậu là con trai, phải nghĩ thoáng đi một tí, đừng so đo với cô ấy!

Dương Phàm lạnh lùng:

-Đồng Đồng trước nay tính tình hà khắc. Những chuyện khác tôi chẳng thêm so đo với một đứa con gái làm gì. Nhưng tốt nhất đừng có ác ý với Khả Nhi, nếu không tôi chẳng nề nang gì cô ta đâu! Nếu như ngay cả vợ của mình còn không bảo vệ được thì tôi còn là một thằng đàn ông sao?

Lương Dung Hình bĩu môi:

-Vợ, vợ, đừng có mà ngọt ngào như vậy! Hai người vẫn chưa phải là vợ chồng mà!

-Đó là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra!- Dương Phàm kiên quyết: -Cả đời này tôi chỉ kết hôn với Khả Nhi mà thôi! Nếu là người khác tuyệt đối không kết hôn!

Lương Dung Hình ngăn người một lát rồi hỏi:

-Cậu dám chắc là người ta đồng ý gả cho cậu chắc?

-Đương nhiên, đợi Khả Nhi tốt nghiệp xong, chúng tôi sẽ lập tức kết hôn. Nếu cô ấy không chịu, ngày nào tôi cũng đeo bám cô ấy, đuổi hết những kẻ có ý định dòm ngó cô ấy đi! Khiến cho cô ấy chỉ có thể lấy mình tôi thôi!-Dương Phàm nói như chuyện đương nhiên.

Lương Dung Hình vỗ trán thở dài:

-Đúng là phương pháp vô lại!

Dương Phàm thẳng thắn:

-Thay vì phải hối hận cả đời, chi bằng vô lại một lần xem sao!

Suốt cả buổi trưa Khả Nhi cảm thấy vô cùng vô vị. Những người khác vì nể mặt Dương Phàm, hoặc cũng có thể là vì gia giáo nên ai nấy đều tỏ ra rất lịch sự với cô. Nhưng cô không sao bước vào thế giới của họ được. Cô không biết bơi, không biết chơi đánh golf, chơi bowling...Đám con trai thì nói chuyện xe đua, chơi trượt tuyết ở Thụy Sĩ, núi Phú Sĩ ở Nhật Bản...Còn con gái thì nói chuyện nhãn hiệu thời trang, nước hoa, ví da....toàn là những chủ đề lạ hoắc. Khả Nhi đành phải đứng ngoài cuộc.

Khả Nhi bắt đầu nhớ đến những người bạn trong kí túc của mình, ngày ngày cười đùa vui vẻ, chẳng chút quy tắc hay ràng buộc nào, cùng ăn đồ ăn vặt, mặc dù không phải là món ăn thượng hạng nhưng ăn thật là ngon, quần áo mặc lẫn của nhau, chẳng phải là nhãn hiệu gì nổi tiếng nhưng mặc vào vẫn thấy đẹp. Đó mới là nơi thích hợp với cô. Nhìn thấy Dương Phàm đang hào hứng nói cười trong đám đông, Khả Nhi dần dần hiểu ra từ trước đến nay anh vốn không thuộc vào thế giới của mình. Mặc dù Dương Phàm ở ngay bên cạnh Khả Nhi nhưng cô cảm thấy anh thật xa cách.

Gần tối, khách khứa bắt đầu lục tục kéo tới. Dương Phàm và Lương Dung Hình bị Dương phu nhân gọi đến chào hỏi khách quý. Dương Phàm đi theo sau mẹ, thần thờ trong đám khách khứa, ánh mắt liên tục hướng về Khả Nhi.

Dương phu nhân liếc nhìn con trai, bất mãn nhắc nhở:

-Để tâm chút đi!

-Mẹ...- Dương Phàm nhú mày, thể hiện rõ sự khó chịu. Anh vốn dĩ rất ghét những nơi như thế này. Nếu như đổi lại là mọi ngày anh đã sớm bỏ đi rồi! -Khách khứa không nhất thiết phải do con tiếp, con...

-Chỉ Huyền...-một người khách vừa bước vào cửa đã ngắt lời Dương Phàm: -Lâu lắm không gặp!

Dương phu nhân vui vẻ tiến lên phía trước nghênh đón:

-Đúng vậy! Đã gần một năm rồi không gặp, cậu ngày càng đẹp ra!

Trông có vẻ như là bạn bè thời trẻ của Dương phu nhân. Hai người nói chuyện rất hào hứng, tạm thời không có chuyện gì của Dương Phàm và Lương Dung Hình nên hai người lặng lẽ đứng lùi vào một góc.

Nhân lúc rảnh rỗi, Lương Dung Hình cười nhạo Dương Phàm:

-Cả buổi mắt của cậu cứ dính vào bạn gái. Có cần phải phô trương đến thế không? Sợ người khác cướp mất cô ấy à? Hay là sợ có ai bắt nạt cô ấy?

Dương Phàm cười cười, trong mắt phảng phất sự lo lắng:

-Không phải, tôi sợ cô ấy chạy mất mà không nói một tiếng!

-Chạy mất?-Lương Dung Hình tỏ ra khó hiểu: -Tôi thấy cô ấy không giống loại con gái mềm yếu!

-Đương nhiên không phải, mà là hoàn toàn ngược lại. Cô ấy là người con gái thông minh và kiên cường nhất mà tôi từng gặp...- Dương Phàm thở dài, không tiếp tục nói chuyện nữa. Chính vì vậy cô ấy mới không thể chấp nhận được sự lừa gạt và dối trá, không chịu thỏa hiệp, không chịu nhận bất kì ân huệ của ai.

Lương Dung Hình tò mò hỏi tiếp:

-Nếu đã như vậy, cậu còn gì phải than thở?

Dương Phàm làm như không nghe thấy, ánh mắt chăm chú nhìn Khả Nhi. Cô ngồi một mình ở trong phòng, tay cầm một cốc cocktail sắc sỡ, từ từ uống cạn. Có thể là vì mùi vị không tồi nên Khả Nhi nghĩ một lát rồi lại với tay lấy cốc nữa. Khả Nhi không uống được nhiều rượu, mà hàm lượng cồn trong cocktail khá cao, Dương Phàm thấy vậy liền chạy về phía Khả Nhi.

-Tiểu Phàm...- Dương phu nhân đã hàn huyên tâm sự với bạn xong liền lớn tiếng gọi anh: -Các con mau đi thay quần áo đi! Đừng quên hôm nay con là chủ nhân, nên mời Hình Hình nhảy một điệu. Hơn nữa mọi người đều rất hứng thú nghe các con hợp tấu đàn dương cầm và violong. Mở đầu buổi tiệc sẽ là tiết mục đó nhé!

Dương Phàm nhìn mẹ rồi lại ngoảnh sang nhìn Khả Nhi. Không biết Dương Đình đã xuất hiện từ lúc nào, đang ngồi bên cạnh Khả Nhi và nói chuyện với cô ấy. Anh thở phào như trút bỏ được gánh nặng trong lòng, yên tâm nói hỏi thẳng mẹ mình:

-Mẹ, mẹ không thích Khả Nhi phải không?

Dương phu nhân bình thản:

-Mới gặp lần đầu, làm sao nói được là có thích hay không?

-Con rất thích Khả Nhi, tiếp xúc nhiều mẹ sẽ thấy cô ấy rất tuyệt!-Dương Phàm nói bằng giọng khẩn thiết:

-Mẹ, con dẫn Khả Nhi tới đây là hi vọng mẹ sẽ chấp nhận cô ấy chứ không phải để mẹ lạnh nhạt, không phải là để cô ấy phải mất mặt!

Dương phu nhân mỉm cười:

-Vậy thì mẹ phải làm thế nào để không lạnh nhạt với cô ta? Cô ta có thể hợp tấu đàn violong và dương cầm với con không? Có thể nhảy điệu mở màn với con không? Nếu như cô ta có thể lên sân khấu trong màn biểu diễn này, mẹ rất vui lòng cho cô ta thay thế Hình Hình, chắc là Hình Hình cũng không để bụng đâu!-mặc dù giọng điệu của Dương phu nhân rất bình thản nhưng thái độ lại vô cùng khinh mạn.

Dương Phàm cảm thấy rất buồn:

-Cái gọi là những môn nghệ thuật cao quý cuối cùng cũng vẫn phải đổi lấy bằng tiền, một thứ vô cùng tầm thường. Những kĩ năng giải trí mà chúng ta phải học chẳng qua cũng là vì số mệnh của chúng ta tốt hơn Khả Nhi một chút, có điều kiện để học hỏi, nhưng điều đó không chứng tỏ được rằng chúng ta giỏi hơn cô ấy. Nếu đổi lại môi trường sống, có thể cô ấy còn giỏi hơn chúng ta gấp bội!

-Nhưng thế gian là bất công như vậy đấy! Có một số người sinh ra đã được vận mệnh sắp đặt phải đứng ở trên cao nhìn xuống kẻ khác. Còn có những người khác lại bị sắp xếp phải đứng ở bên dưới mà nhìn vọng lên, cho dù có nỗ lực đến mấy cũng không thể vươn lên đến đỉnh cao được!

-Nếu như mẹ không chịu chấp nhận Khả Nhi, vậy thì con lập tức cùng cô ấy ra đi! Chẳng có lí do nào để cho cô ấy phải ở lại đây để phải chịu đựng những chuyện vô nghĩa như thế này cả!- Dương Phàm quay người bỏ đi.

-Dương Phàm...- Dương phu nhân nói với theo: -Vì một đứa con gái mà con dám trở mặt với mẹ sao?

Lương Dung Hình thấy không khí căng thẳng liền vội vàng kéo cánh tay của Dương Phàm:

-Thưa bác, xin bác đừng giận! Cháu với Dương Phàm lập tức đi chuẩn bị, bảo đảm sẽ có một tiết mục cực kì hấp dẫn!- nói rồi Lương Dung Hình ra sức lôi Dương Phàm vào một căn phòng nhỏ cạnh phòng khách.

Dương Phàm bực mình hất tay Lương Dung Hình ra:

-Có chuyện gì thì nói đi, lôi lôi kéo kéo chẳng ra cái thể thống gì cả!

-Cậu tưởng là tôi thích thú lắm à? Bị kẹt giữa hai mẹ con cậu thì hay ho lắm sao? -Lương Dung Hình tức tối: -Đầu óc cậu có phải là có vấn đề không hả? Đám cãi nhau với mẹ vì Tần Khả Nhi? Làm như vậy ngoài việc khiến cho mẹ cậu cảm thấy bực dọc,

Dương Phàm trầm ngâm không lên tiếng.

-Dương Phàm...- Lương Dung Hình lên tiếng khuyên nhủ: -Muốn để hai bác chấp nhận Khả Nhi cũng cần phải có một quá trình. Sao cậu không thuận theo ý bề trên một chút, xoa dịu quan hệ rồi từ từ tìm hiểu mẹ mình, lấy lòng bố mẹ có phải là chuyện gì đáng xấu hổ đâu?

-Lấy lòng bố mẹ chẳng phải là chuyện gì mất mặt, nhưng...- Dương Phàm cười như mỉa: -Nhưng tôi biết là tôi rất hiểu mẹ mình, có thể hôm nay là lần đầu tiên bà ấy gặp mặt Khả Nhi nhưng rất có thể đây không phải là lần đầu tiên bà ấy biết đến sự tồn tại của Khả Nhi. Rõ ràng là bà ấy hiểu rõ về hoàn cảnh của Khả Nhi, chắc chắn bà ấy đã điều tra kĩ lưỡng về cô ấy, cho nên...- Dương Phàm bất chợt im bặt, lồng ngực đau tức, cảm giác rất khó chịu. Chuyện này đáng lẽ ra anh phải biết từ trước, nhưng thế mà giờ mới nghĩ ra. Bố mẹ của anh đâu phải là người đơn giản, còn anh và Khả Nhi lại có qua lại suốt một năm nay, chẳng nhẽ bọn họ lại còn không biết. Vì thế đích thân mẹ Dương Phàm đã đến tận nơi anh ở để đón anh về, cố ý khiến cho Khả Nhi mất mặt và làm cho cô ấy phải tự lùi bước.

Lương Dung Hình trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi:

-Hợp tấu một bản nhạc, nhảy một điệu cũng chẳng mất nhiều thời gian. Làm xong những việc mà mẹ cậu sắp đặt, cậu có thể đến bên Tần Khả Nhi, lúc ấy bác gái cũng chẳng có lí do gì để phản đối nữa! Cậu nên tin bạn gái mình mới phải, đúng như cậu đã nói, cô ấy là một người con gái thông minh và kiên cường, lẽ nào không thể ứng phó nổi với những trường hợp như thế này?

Dương Phàm lại lần nữa trầm ngâm. Đương nhiên anh rất tin tưởng Khả Nhi, nhưng anh lại không tin tưởng bản thân mình. Mọi sự rắc rối đều từ anh mà ra, liệu Khả Nhi có tha thứ cho anh không?

Khả Nhi lặng lẽ ngồi dựa vào ghế sofa, ngược mặt nhìn lên cái đèn chùm long lanh ở giữa phòng khách. Ánh đèn thật huy hoàng, rực rỡ tỏa sáng khắp hội trường. Cô cảm thấy hoa mắt nên khẽ nhắm mắt lại.

-Sao thế? -Dương Đình hỏi: -Uống nhiều quá à?

-Không sao ạ! Khả Nhi cười hi hi: -Mới uống có hai cốc thôi! Lần đầu tiên em uống cocktail đấy! Vốn định uống cho đã nhưng chị lại cản em!

-Dương Phàm nói em không uống được nhiều- Dương Đình khẽ lắc li rượu trong tay mình: -Chị rất ghét phải tham gia những buổi tiệc tùng như thế này. Là cậu ấy gọi chị đến nói chuyện với em, vì đã nhận lời nên nhất định chị phải chăm sóc em!

Nụ cười dần dần tắt ngấm trên mặt Khả Nhi:

-Em xin lỗi!

Dương Đình lắc đầu:

-Không cần phải nói xin lỗi! Chị nói cho em biết chuyện này không phải để cho em phải áy náy, mà là hi vọng em có thể hiểu được tấm lòng của cậu ấy! Có những chuyện Dương Phàm giấu em nhưng tình cảm của cậu ấy dành cho em là thật! Khả Nhi, những chuyện khác chị không tiện nói, chị nghĩ là Dương Phàm muốn tự nói với em! Hi vọng ít nhất em cũng có thể cho Dương Phàm một cơ hội, cố gắng lắng nghe cậu ấy giải thích!

-Thực ra, em đều hiểu cả rồi! Chỉ có điều...- Khả Nhi im lặng hồi lâu, khẽ nói: -Có lẽ, em vốn không nên xuất hiện ở đây!

-Nếu như em hi vọng có tương lai với Dương Đình, sớm muộn gì em cũng phải đối mặt với những trường hợp như thế này!

Khả Nhi cười hoang mang:

-Đối mặt rồi nhưng chắc gì đã có tương lai?

-Đối mặt rồi chưa chắc đã có tương lai...- Dương Đình với tay lấy cho Khả Nhi một cốc nước hoa quả: -Nhưng nếu như né tránh, chắc chắn em sẽ không có tương lai!

-Tương lai...- Khả Nhi khẽ lẩm bẩm. Ánh đèn chợt tắt phụt, khuôn mặt trắng như tuyết của Khả Nhi bỗng chốc trở nên mờ nhạt.

Mặc dù chỉ là một buổi tiệc gia đình, không cần thiết phải quá trang trọng nhưng phái nữ ai ai cũng mặc quần áo dạ hội. Dương Đình đã mang đến cho Khả Nhi một bộ váy dạ hội. Lần này là một chiếc váy ren dài màu trắng như tuyết phối hợp với một chiếc vòng ngọc trai, đôi giày búp bê gót thủy tinh. Dương Đình trang điểm nhẹ cho Khả Nhi khiến cho khuôn mặt của cô bớt xanh xao và làm bật các nét trên khuôn mặt của Khả Nhi.

Dương Đình hài lòng nhìn Khả Nhi:

-Cơ sở tốt nên chỉnh sửa lại cũng rất nhanh! Hôm nay em thích hợp với kiểu trang điểm này, thanh tao và lịch sự, lại không quá phô trương.

-Tiểu Đình!- Dương phu nhân đột nhiên xuất hiện trong phòng trang điểm: -Hóa ra con ở đây à? Làm cho mẹ tìm khắp nơi!

-Mẹ!- Dương Đình hỏi: -Mẹ tìm cháu có việc gì thế?

-Khó khăn lắm cháu mới chịu tham dự tiệc tùng, chưa thấy đến chào hỏi mẹ đã biến mất tăm mất tích. Ta còn tưởng là cháu bỏ về giữa chừng rồi chứ?- Dương phu nhân liếc nhìn bộ lễ phục trên người Khả Nhi, hơi nhú mày: -Màu trắng à? Quần áo của Hình Hình cũng là màu trắng!

Dương Đình vội vàng giải thích:

-Chỉ cần quần áo kiểu dáng không giống nhau thì không phải là đụng hàng! Hơn nữa đây là chiếc váy cháu thiết kế riêng cho Khả Nhi, tuyệt đối không thể giống của Hình Hình được!

-Nhưng mà màu sắc thì giống hệt! Buổi lễ hôm nay được tổ chức để chúc mừng Hình Hình. Hơn nữa con bé còn phải khiêu vũ điệu đầu tiên nữa!

-Mẹ à...- Dương Đình khẩn cầu: -Cho dù là quần áo có giống hệt nhau thì phong cách của người mặc cũng khác nhau mà! Bộ váy này cực kì thích hợp với Khả Nhi, mặc lên người cô ấy rất đẹp, không uổng công cháu tự tay thiết kế!

Dương phu nhân cười nhạt:

-Tiểu Đình, cháu có thích xem ti vi không?

-Hơ? -Dương Đình kinh ngạc không hiểu Dương phu nhân có ý gì.

-Cháu đã từng xem cảnh nhân vật phụ chiếm ưu thế hơn nhân vật chính chưa?

Khả Nhi lặng lẽ đi vào phòng thay đồ, Dương Đình không nữ liên gọi:

-Khả Nhi...

Dương phu nhân mỉm cười đắc chí:

-Khả Nhi quả nhiên là một đứa trẻ ngoan! Tiểu Đình, cháu mau đổi cho Khả Nhi một bộ lễ phục khác đi!

Dương Đình ngập ngừng:

-Giờ thì lấy đâu ra lễ phục khác mà thay ạ?

-Không sao đâu chị, em không cần mặc lễ phục đâu! Đã xinh đẹp bẩm sinh thì mặc gì cũng vẫn đẹp mà!-
Khả Nhi cầm bộ lễ phục đã thay, đi ra khỏi phòng thay đồ, cẩn thận gấp lại rồi nhét vào trong tủ quần áo:

-Chị Dĩnh, chỉ tiếc là bộ quần áo xinh đẹp này em không có duyên được mặc lâu hơn một chút!

Dương phu nhân đặc chí nhìn Khả Nhi.

Khả Nhi vui vẻ mỉm cười với bà, ngồi trước gương cởi tóc ra rồi chải mái tóc dài mượt mà của mình. Dương phu nhân phát hiện ra Khả Nhi nói quả không sai, trên người cô đang tỏa ra một vẻ đẹp rất tự nhiên. Mặc dù chiếc váy xanh trên người cô không thể nào so bì với những chiếc váy hàng hiệu đắt tiền, nhưng khi mặc trên người Khả Nhi vẫn chẳng hề thua kém. Hơi thở cổ điển toát lên từ con người Khả Nhi. Hóa ra chiếc vòng ngọc trai và đôi giày gót thủy tinh cũng vẫn hợp với bộ váy màu xanh này. Dương Dĩnh có thể dễ dàng trang điểm lại cho Khả Nhi để phù hợp với chiếc váy này.

Bữa tiệc được mở màn bằng tiết mục hợp tấu đàn dương cầm với violong của Dương Phàm và Lương Dung Hinh. Hôm nay quả nhiên Lương Dung Hinh mặc một bộ váy màu trắng muốt, mái tóc ngắn được tạo kiểu rất phù hợp với bộ lễ phục, trên đỉnh đầu con đeo một chiếc vương miện nhỏ xịu, lớp trang điểm làm nổi bật khuôn mặt cô. Dương Phàm cũng đã thay một bộ quần áo khác, một bộ quần áo lễ phục màu đen sang trọng. Ánh đèn hào nhoáng chiếu vào người anh, khiến cho Dương Phàm càng trở nên anh tuấn và phong độ.

24. Chương 15 Part 3

Hàng mi của Dương Phàm khẽ sụp xuống, cây violong trên tay anh phát ra một thứ âm thanh du dương, chỉ một lát sau, tiếng dương cầm lập tức hòa theo tiếng violong. Hai thứ âm nhạc hòa quyện vào nhau, lúc trầm lúc bổng.

Mặc dù Khả Nhi không hiểu được hàm ý của khúc nhạc nhưng vẫn có thể cảm nhận được nét đẹp và tao nhã trong thứ âm nhạc ấy. Có người ngồi xuống bên cạnh cô. Ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc, Khả Nhi đoán ra đó là ai nhưng cô không muốn ngoảnh đầu sang, chỉ mãi mê quan sát màn hòa tấu.

-Họ đang hòa tấu bản nhạc: “Thành phố trên không”- Dương phu nhân giải thích: -Đây là một khúc nhạc vô cùng thanh tao, có độ khó rất cao. Chỉ biểu diễn ở trên sân khấu có vài phút nhưng để biểu diễn được phải mất rất nhiều thời gian tập luyện và phối hợp!

Khả Nhi lễ phép mỉm cười, chỉ đáp lại bằng hai từ: “Thế ạ?” rồi không nói gì thêm.

Dương phu nhân nhìn đôi bàn tay thon thả và trắng nõn của Khả Nhi rồi hỏi:

-Cháu có biết chơi đàn dương cầm không?

Khả Nhi thẳng thắn đáp:

-Không ạ!

Dương phu nhân nói bằng giọng tiếc nuối:

-Học đàn phải học từ nhỏ, lớn rồi các ngón tay sẽ trở nên cứng, có muốn học cũng không thể học được!

Cuối cùng Khả Nhi đành ngoảnh đầu sang nhìn Dương phu nhân:

-Trên đời này có rất nhiều thứ có thể học được chứ không phải chỉ có dương cầm, có phải không bác?

-Có rất nhiều thứ có thể học được nhanh chóng, ví dụ như ăn đồ ăn tây, ăn vài lần là được. Đây là những thứ ai cũng có thể học được! Nhưng cũng có những thứ cần phải tích lũy dần dần. Đã bỏ lỡ mất rồi thì có tài năng đến mấy cũng không học được! Những người lớn lên trong hoàn cảnh khác nhau xét cho cùng vẫn rất khác nhau!

-Đúng vậy! Khả Nhi gật đầu: -Rõ ràng là rất khác nhau. Hoàn cảnh khác nhau khiến cho con người có khả năng khác nhau, vì vậy sở trường của người khác có thể cả đời này cháu không bao giờ đạt đến được. Cũng giống như vậy, sở trường của cháu người khác cũng chưa chắc có thể đạt đến!

Dương phu nhân bật cười đang định nói gì đó thì tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, màn biểu diễn đã kết thúc. Bà liền đứng dậy đi vào giữa hội trường.

Khả Nhi thở phào, cô cảm thấy có chút mệt mỏi liền dựa lưng vào ghế sofa, thân hình cô lúc ấy bị che khuất bởi một chậu cây rất lớn ở trước mặt.

Ở phía trước, một đôi nam nữ đang thì thầm nói chuyện:

-Chu Chính Hạo...- là tiếng của cô gái tên Đồng Đồng: -Hình như Dương Phàm đang tìm kiếm ai đó, Hình Hình ở bên cạnh rồi, anh ta còn định tìm kiếm ai nữa?

Chu Chính Hạo nhìn quanh không thấy bóng dáng của Khả Nhi đâu liền hỏi:

-Hài, chẳng phải bạn gái của Dương Phàm cũng đến rồi sao? Sao không thấy cô ấy đâu cả?

-Là cái cô nhà quê đấy á?- Đồng Đồng mĩa mai: -Không biết Dương Phàm lôi đâu ra cái món đồ cổ ấy! Chẳng biết cái gì cả!Đúng là quê một cục!

Chu Chính Hạo sa sầm mặt mày, lạnh lùng nói:

-Cô ấy xinh đẹp hơn cô nhiều! Mặc dù không phải thiên kim tiểu thư nhưng có khí chất và giáo dục hơn cô nhiều! Chỉ cần có hai điểm này là đủ rồi! Bản thân mình chẳng xinh đẹp gì, dựa vào đâu mà chê bai người khác?

-Anh...- Đồng Đồng tức điên lên nhưng lại không dám đắc tội với Chu Chính Hạo, đành phải chuyển cơn tức giận lên người Khả Nhi: -Cái con nhà quê ấy mặt mũi trông cũng được, nhưng mà toàn thân toát lên sự nghèo hèn, làm sao có thể gánh vác cơ nghiệp của nhà họ Dương sau này? Dương Phàm dẫn cô ta về mà không sợ mất mặt hay sao?

-Con gái trước tiên phải đẹp, tướng mạo là trời sinh, không thể thay đổi được! Cho dù có đi thẩm mỹ cũng chẳng thay đổi được gen di truyền đâu! Còn về những thứ khác từ từ sẽ học được, chẳng có gì là to tát!- Chu Chính Hạo cười mĩa mai: -Con người ai cũng có lòng đố kỵ, tôi có thể hiểu được! Nhưng những điều cô vừa nói đừng có để Dương Phàm nghe thấy được!

-Để anh ta nghe thấy thì có làm sao?- Đồng Đồng gầm gừ: -Chẳng qua anh ta cũng chỉ là nhất thời ham của lạ! Cái loại đùa mớ chời mồm son như cô ta tôi nhìn thấy nhiều rồi! Thằng nào thấy gái đẹp chả bám lấy, nhưng kết quả chỉ là đùa chơi mà thôi! Khi nào chán rồi lại chẳng ném sang một bên ấy chứ!

Chu Chính Hạo bực mình:

-Dương Phàm không giống như mấy thằng háo sắc mà cô nói! Tần Khả Nhi càng không phải là loại con gái đó!

-Cho dù có không phải thì Dương Phàm cũng không thể lấy đứa con gái quê mùa ấy được đâu! Anh phải biết là Hình Hình mới chính là con dâu tương lai của nhà họ Dương!

Chu Chính Hạo lạnh lùng quát mắt nhìn Đồng Đồng rồi bỏ đi, chẳng thèm đếm xỉa đến cô ta nữa.

Tiếng nhạc của điệu nhảy thứ nhất vang lên, đây là điệu nhảy Slow Foxtrot. Dương Phàm và Lương Dung Hình ra sân khiêu vũ đầu tiên. Một người mặc váy trắng, một người mặc quần áo đen, màu sắc tương phản khiến cho cả hai trông thật bắt mắt. Hai người khiêu vũ rất thành thạo, lại phối hợp rất ăn ý. Rõ ràng là Dương Phàm không tập trung, ánh mắt mãi mê tìm kiếm trong đám đông.

Những đôi nhảy khác lần lượt bước vào sân khiêu vũ. Đồng Đồng lại đến gần Chu Chính Hạo:

-Chúng ta cũng ra nhảy đi!

-Hài...- Chu Chính Hạo thoái thác: -Hai người chúng ta mỗi lần khiêu vũ đều phối hợp thiếu ăn ý, có lẽ không nhảy thì tốt hơn!

-Anh có ý gì hả? -Đồng Đồng bực bội: -Chê tôi khiêu vũ tôi chứ gì?

Khả Nhi bước ra từ phía sau chậu cây và bước về phía họ. Hai người giật nảy mình, đặc biệt là Đồng Đồng, sắc mặt cô ta chợt tái xanh. Khả Nhi không hề quay sang nhìn Đồng Đồng mà mỉm cười với Chu Chính Hạo:

-Chu Chính Hạo, anh đến lúc nào thế?

Chu Chính Hạo lắc lắc ly rượu trong tay, mỉm cười âm áp bảo:

-Vừa đến được một lúc, vì ở nhà có chút việc nên anh đến muộn!

-Anh có đồng ý mời em nhảy điệu đầu tiên của buổi tối hôm nay không?

Chu Chính Hạo nhìn Khả Nhi bằng ánh mắt nghi hoặc:

-Em biết khiêu vũ à?

Khả Nhi thành khẩn:

-Không biết, nhưng anh có thể dạy em mà!

-Được thôi!- Chu Chính Hạo dốc nốt chỗ rượu trong cốc vào miệng rồi dẫn Khả Nhi vào khiêu vũ.

Sau khi đếm vài bước, Chu Chính Hạo đã bị Khả Nhi làm cho kinh ngạc:

-Ồng, anh bị em lừa rồi!- Khả Nhi hát hàm kiêu hãnh. Dưới ánh đèn rực rỡ, đôi hàng mi cong vút, đôi mắt đen láy và trong veo khiến cho mắt của Chu Chính Hạo như hoa lên. Khả Nhi không chỉ biết nhảy mà còn nhảy rất giỏi nữa. Lần đầu tiên nhìn thấy Khả Nhi khiêu vũ, dáng vẻ mềm mại và thanh thoát khiến cho Chu Chính Hạo như bị đắm chìm trong ảo mộng. Lúc này anh mới uống có một li sao giờ đã thấy người mình đang lâng lâng rồi.

Hai người phối hợp với nhau rất ăn ý, các bước chân nhẹ nhàng như đi trên mây, dáng vẻ thanh thoát và mềm mại. Vẻ đẹp tuyệt mỹ của điệu nhảy được hai người họ thể hiện triệt để. Điệu nhảy kết thúc bằng một cú xoay người cực kì điệu nghệ. Chiếc váy xanh của Khả Nhi bay bay theo cú xoay người của cô, mái tóc dài vẽ trong không gian một đường cong tuyệt mỹ. Khả Nhi lúc này chẳng khác gì một bông hoa sen đang hé nở giữa đầm lầy, dáng vẻ thanh tao, tuyệt mỹ khiến cho những người đứng nhìn phải trầm trồ tán thưởng!

Dương Phàm đã ngừng khiêu vũ từ lâu, đứng lặng người nhìn Khả Nhi. Anh chỉ dạy cô nhảy latin, chưa bao giờ dạy cô điệu nhảy này.

Khả Nhi cũng mỉm cười nhìn anh. Tương Vũ rất giỏi khiêu vũ, nhảy múa. Khả Nhi đã nhờ Tương Vũ dạy cho mình điệu Valse và điệu Slow Foxtrot rồi khổ luyện mất cả kì nghỉ tết. Bởi vì Dương Phàm giỏi khiêu vũ nên cô đã cố gắng học những gì mà anh thích để tạo cho anh một sự bất ngờ. Giờ cô đột nhiên dùng phương thức này để thể hiện nó trước mặt anh, cũng giống như điệu bất ngờ mà anh dành cho cô hôm nay.

Bản nhạc thứ hai vừa cất lên, là điệu Valse. Chu Chính Hạo giơ tay lên ra hiệu cho Dương Phàm rồi thả tay Khả Nhi ra, lặng lẽ đi ra khỏi sàn khiêu vũ. Dương Phàm đưa tay ra trước mặt Khả Nhi nhưng cô lại quay người bỏ đi.

Cô đi thẳng đến chỗ Dương phu nhân rồi lễ phép nói:

-Thưa bác, cháu đến để chào bác, cảm ơn bác đã khoản đãi!

Dương phu nhân ngẩng đầu lên bảo:

-Cháu khiêu vũ rất đẹp, tại sao không khiêu vũ thêm một bản nữa?

-Muốn xem đã xem hết rồi, muốn nghe cũng đã nghe hết rồi. Tất cả mọi thứ tốt hơn hết là dừng lại ở đây. Kí túc xá của trường 10 giờ là đóng cửa, cháu phải quay về rồi ạ!

Dương phu nhân cười:

-Cũng phải về trước nửa đêm giống như cô bé lọ lem sao?

-Câu chuyện cô bé lọ lem chỉ là câu chuyện cổ tích.

Dương phu nhân thở dài:

-Đúng vậy, một câu chuyện cổ tích đẹp. Đáng tiếc là chỉ là cổ tích!

-Truyện cổ tích sở dĩ đẹp là bởi vì có cái kết là một cuộc hôn nhân. Còn nếu như tiếp tục viết thì e là nó không còn là một câu chuyện cổ tích nữa, mà là một bi kịch!- Khả Nhi khẽ mỉm cười: -Cháu chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có cơ hội đóng vai cô bé lọ lem. Sau khi hoàn thành vai diễn, cháu vẫn là cháu. Cho dù bác có cho cháu cơ hội thì cháu cũng không muốn làm cô bé lọ lem ngốc nghếch, chỉ biết ngồi chờ hoàng tử tìm tới đâu!

Dương phu nhân hứng thú hỏi tiếp:

-Nếu đặt mình vào hoàn cảnh của cô bé lọ lem, cháu sẽ làm gì?

-Cháu luôn thích tự cứu lấy bản thân!- cô chỉ vào đôi giày đi dưới chân: -Đi đôi giày thủy tinh này khiêu vũ một điệu nhạc là đủ rồi. giờ cháu sẽ lập tức đi thay nó ra!

Nhìn theo cái bóng đang xa dần của Khả Nhi, Dương phu nhân không nén được tiếng cười giễu cợt:

-Cô gái này cũng thú vị đấy chứ!

Dương Phàm lặng lẽ nghe hết đoạn đối thoại giữa mẹ và Khả Nhi, khuôn mặt anh bỗng nhiên sa sầm, đôi mắt như bị phủ một lớp sương mù. Nhìn thấy bóng Khả Nhi khuất sau cánh cửa, anh đến trước mặt mẹ hỏi:

-Mẹ đã nói những gì với Khả Nhi?

-Mẹ rất thích cô ta!- Dương phu nhân nghiêm nghị nói: -Nhưng thích một người và chấp nhận một người là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Đối với cô ta, mẹ đã hiểu tương đối kĩ, hai đứa không hợp đâu, vì vậy con không cần cố gắng thuyết phục mẹ làm gì! Bây giờ chia tay không phải là chuyện xấu. Hơn nữa nếu như cô ta chấp nhận, mẹ có thể giúp đỡ cô ta: bao gồm cả chuyện học hành, sinh hoạt, thậm chí là chuyện tìm việc sau này của cô ta. Nhưng trước đó hai đứa bắt buộc phải chia tay!

Dương Phàm cười đau đớn:

-Mẹ đánh giá quá cao bản thân mà đánh giá thấp Khả Nhi rồi đấy!- Dương Phàm sải bước đi về hướng Khả Nhi vừa bỏ đi.

Dương phu nhân nhú mày, vẻ mặt mệt mỏi:

-Chính Hạo...- bà nhìn Chu Chính Hạo đang lặng lẽ đứng bên cạnh: -Cháu với Tiểu Phàm là bạn thân, cháu thử giúp bác khuyên bảo nó xem sao!

-Xin lỗi bác, cháu không thể giúp gì bác được!- Chu Chính Hạo ngoảnh đầu nhìn vào đại sảnh, nỗi buồn phảng phất trên khuôn mặt anh. Ngay cả bản thân mình anh còn không thuyết phục được, vậy thì làm sao anh có thể thuyết phục được Dương Phàm đây?

Trong phòng trang điểm chỉ có một mình Dương Đình đang thu dọn đồ đạc.

-Chị ơi, Khả Nhi đâu rồi?- Dương Phàm căng thẳng hỏi.

-Đi rồi!- trong mắt của Dương Đình phảng phất sự đồng cảm: -Em yên tâm, chú Lưu sẽ lái xe đưa cô ấy về trường!

Chiếc xe lăn bánh đi theo con đường hồi sáng họ đã đến đây, dưới ánh trăng, vẻ đẹp của hồ Vạn Lục lại một lần nữa phơi bày trước mắt Khả Nhi. Tất cả mọi thứ dường như chỉ là giấc mơ, còn cô là một cô gái ngốc nghếch chẳng may xông vào thế giới trong mơ ấy, được tham dự một bữa tiệc sang trọng để rồi sau đó bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Một chiếc xe đua mùa trắng vượt lên từ phía sau rồi đột ngột chắn ngang đường đi, bánh xe ma sát mạnh vào mặt đường, phát ra thứ âm thanh thật đáng sợ.

Chú Lưu lái xe kinh ngạc:

-Là xe của Tiểu Phàm!

Dương Phàm lao ra khỏi xe, thở hồng hộc đứng trước mũi xe đang chở Khả Nhi.

Chú Lưu đã làm việc ở nhà Dương Phàm nhiều năm rồi, vợ chú là cô giúp việc đã chăm sóc Dương Phàm từ lúc còn nhỏ xíu, thế nên Dương Phàm trước nay đều rất kính trọng chú Lưu. Nhìn Dương Phàm lớn lên từng ngày, chú Lưu luôn yêu thương anh như con ruột. Thấy dáng vẻ lo lắng của Dương Phàm, chú Lưu vội vàng mở cửa xe:

-Tiểu Phàm, có chuyện gì vậy?

Dương Phàm đứng lặng người nhìn Khả Nhi bước xuống xe:

- Chú Lưu, để cháu đưa Khả Nhi về!

Nhìn thấy dáng vẻ của hai người, chú Lưu lại tưởng là cặp tình nhân này cãi nhau nên khẽ khuyên bảo Khả Nhi:

-Cháu gái, có gì thì từ từ nói!- nói rồi chú vào xe, quay xe lại và phóng nhanh về biệt thự.

Trên đường chỉ còn lại hai bóng người. Khả Nhi đứng cách Dương Phàm không xa. Bóng tối đã bao phủ rừng cây, sông hồ....đẹp thì có đẹp nhưng cảnh sắc lại mang một nỗi thê lương và lạnh lẽo đến khó tả.

-Chúng ta về nhà đi!- Dương Phàm dịu dàng như sợ làm Khả Nhi hoảng sợ. Nhà mà anh nói đến chính là chỉ căn phòng trọ của hai người.

Khả Nhi đến gần chiếc xe màu trắng của Dương Phàm, tỉ mỉ quan sát lò gô của chiếc xe. Chuyên ngành kinh tế học đã mang lại khả năng hiểu biết những nhãn mác nổi tiếng quốc tế, "Porsche"- Khả Nhi mỉm cười:

-Là quà sinh nhật 20 tuổi của anh đúng không?

Dương Phàm kéo Khả Nhi ngồi vào trong xe, cẩn thận thắt dây an toàn cho cô. Anh ngồi vào ghế lái rồi quay mặt về phía Khả Nhi, đôi mắt chăm chú nhìn cô, khẩn thiết lặp lại câu:

-Khả Nhi, chúng ta về nhà đi!

Sự mệt mỏi bỗng chốc ập đến, bao vây lấy Khả Nhi. Cô không còn chút sức lực nào để tỏ ra ung dung và điềm tĩnh được nữa. Khả Nhi mệt mỏi thu mình vào chiếc ghế trong xe, sự mệt mỏi khiến cho mi mắt cô nặng trĩu. Khả Nhi nhắm mắt lại rồi khẽ bảo:

-Đưa em về trường đi!

Chiếc xe vừa mới khởi động bỗng nhiên tắt máy:

-Khả Nhi...- Dương Phàm nhìn thẳng về phía trước, hai bàn tay bắt giác siết chặt lấy vô lăng, những đường gân xanh nổi lên trên mu bàn tay anh, mồ hôi túa ra từ lòng bàn tay trơn đến mức khiến cho anh không nắm chặt vô lăng được nữa: -Nếu như lúc đầu anh nói thật với em, có phải anh sẽ chẳng có lấy một chút cơ hội để tiếp cận em giống như Chu Chính Hạo không?

Hai hàng mi của Khả Nhi khép chặt giống như đang ngủ say, ánh đèn hai bên đường hắt vào trong xe, anh nhìn vào khuôn mặt nhỏ xinh của Khả Nhi, sắc mặt của cô giờ trở nên thật xanh xao. Anh đau lòng ôm lấy Khả Nhi vào lòng:

-Anh xin lỗi...

-Em mệt lắm rồi!- Khả Nhi khẽ đẩy Dương Phàm ra. Giọng nói yếu ớt nhưng lại rất kiên quyết: -Xin anh hãy cho em có thời gian và cả không gian để nghỉ ngơi!

Không khí trong xe trở nên cực kì tĩnh lặng. Rất lâu sau đó, Dương Phàm lại khởi động xe. Chiếc xe chạy êm ru trên đường, thẳng tiến về kí túc xá nữ, vừa may đúng lúc kí túc xá chuẩn bị đóng cửa.

Dương Phàm đột nhiên nắm lấy tay Khả Nhi:

-Khả Nhi...

Khả Nhi ngoảnh đầu lại thần thờ nhìn Dương Phàm. Cô đang ở ngay trước mặt sao anh lại cảm thấy quá xa vời.

-Anh sẽ không bao giờ từ bỏ! Em hãy tin anh!

Khả Nhi đẩy cửa xe và đi về phía cổng kí túc xá. Biết anh vẫn đứng ở đó nhìn theo mình, Khả Nhi cố đi thẳng lưng và không ngoảnh đầu lại.

Trong kí túc không có ai cả, các bạn cùng phòng đều đi nghỉ cùng với bạn trai hết rồi. Khả Nhi dò dẫm trong bóng đêm, lảo đảo đi vào giường của mình và ngồi phịch xuống giường. Cô vùi đầu vào chiếc gối mềm mại, những giọt nước mắt lã chã tuôn rơi, thấm ướt cả gối. Bóng tối thật tuyệt, nó có thể che dấu sự mềm yếu của cô và giúp cô không phải giả vờ kiên cường! Điện thoại trong phòng đổ chuông liên tục nhưng cô chẳng buồn nhắc máy nữa.

Tổng Diễm vội vàng chạy vào kí túc, bật đèn lên rồi nhắc máy:

-A lô, Dương Phàm à? – cô kinh ngạc: -Anh tìm Khả Nhi à? Không phải cô ấy đang ở với anh sao? Anh đợi chút!- cô đến bên giường của Khả Nhi, lật chăn ra nhìn rồi nhẹ nhàng đi đến bên chiếc điện thoại: -Khả Nhi ngủ say rồi, anh có chuyện gì gấp sao?

-Được được, mai em sẽ bảo cô ấy gọi điện lại cho anh!- nói xong Tổng Diễm liền cúp máy.

-Diễm Diễm- Khả Nhi đột nhiên lên tiếng.

Tổng Diễm giật thót cả người:

-Cậu...không phải cậu ngủ say rồi à?

-Lần trước cậu nói gia đình Dương Phàm rất có gia thế? Ý cậu là nhà anh ấy rất giàu có?

-Không, không chỉ giàu có, ông nội và ông ngoại của Dương Phàm là...- Tổng Diễm do dự rồi nói ra hai cái tên.

Hai cái tên này phần lớn mọi người đều không lạ lẫm gì. Một người là nhân vật có máu mặt trong giới chính trị, thường xuyên thấy xuất hiện trên đài báo, ti vi: một người là con rồng trong ngành công thương nghiệp, người ta thường nói: Hoa tiên sinh chỉ cần dẫm chân thì cả giới thương nghiệp phải rung chuyển. Hai nhà họ Hoa và họ Dương kết thành thông gia được gọi là một sự kết hợp hoàn hảo về kinh tế và chính trị. Con cái của hai gia đình này đều có tài năng xuất chúng và nổi tiếng khắp trong ngoài nước. Trong đó cô con gái độc nhất của nhà họ Hoa là Hoa Chỉ Huyền chính là một phụ nữ cực kì nổi tiếng trong giới kinh doanh.

“Đũa mốc đòi chài mâm son”, Khả Nhi nhớ lại câu nói này của Tang Lệ Na, cảm thấy mắt mình đang bông rất. Tưởng rằng ánh sáng từ bóng điện khiến cho cô bị chói mắt, Khả Nhi liền lấy chăn trùm đầu. Không biết từ lúc nào, những giọt nước long lanh nóng hổi bắt đầu trào ra khỏi khóe mi của cô.

25. Chương 16 Part 1

Chương 16: Không bao giờ từ bỏ.

Dương Phàm đứng đằng sau kí túc xá nữ, ngẩng người nhìn lên cửa sổ phòng 312. Sau khi Khả Nhi biến mất khỏi tầm mắt của Dương Phàm, anh liền đến đây chờ rất lâu mà không thấy phòng của Khả Nhi sáng đèn. Trong cơn hoang mang, anh liền gọi hết lần này đến lần khác vào điện thoại phòng của Khả Nhi nhưng không có ai nghe máy. Đứng vào lúc anh đang định bất chấp tất cả xông lên phòng của Khả Nhi thì Tổng Diễm nghe điện thoại, nói với Dương Phàm rằng Khả Nhi đã ngủ say. Lúc ấy Dương Phàm mới yên tâm được một chút.

Màn đêm ngày càng dày đặc, ánh đèn từ các căn phòng kí túc khác cũng lần lượt tắt đèn, cả kí túc chìm vào trong màn đêm yên tĩnh. Dương Phàm đứng ở đó rất lâu. Cuối cùng anh quyết định sải bước ra xe và lái về khu biệt thự bên hồ Vạn Lục.

Anh nhẹ nhàng đi đến trước mặt mẹ:

-Mẹ, con muốn nói chuyện với mẹ một chút!

Hoa Chỉ Huyền dập đầu thuốc trên tay rồi bảo:

-Mẹ cũng có chuyện muốn với con!- bà chỉ vào chỗ ngồi đối diện mình rồi lạnh lùng nói: -Ngồi đi!

Dương Phàm ngồi xuống đối diện với mẹ rồi lên tiếng trước:

-Con đã vô tình quen Khả Nhi khi cô ấy vừa mới vào đại học. Kể từ đó, con đã thích cô ấy rồi. Biết rằng gia đình mình khó mà chấp nhận được cô ấy nên, con không muốn chọc giận bố, cũng không muốn hại cả gia đình, vì vậy mới cố gắng hết sức để kiềm chế bản thân. Làm mọi cách để không phải nhìn thấy cô ấy, nhớ đến cô ấy...nhưng tình cảm là thứ càng cố kìm nén lại càng mãnh liệt. Đến cuối cùng, con thực sự không thể kiểm soát nổi bản thân mình nữa, thế nên đã chủ động theo đuổi Khả Nhi. Cô ấy hoàn toàn không biết được hoàn cảnh gia đình mình. Để có thể tiếp cận Khả Nhi, con đã nói dối cô ấy rằng bố mẹ đều là những nhân viên công chức bình thường. Còn nữa, cô ấy ở đó với con cũng hoàn toàn là do con sắp đặt. Con sợ cô ấy sau khi biết bị con lừa gạt sẽ rời bỏ con, thế nên mới có ý định cho gạo nấu thành cơm. Nói tóm lại, tất cả đều do một tay con sắp đặt, không liên quan gì đến cô ấy hết...

Hoa Chỉ Huyền nhếch môi cười:

-Con có vẽ bảo vệ nó rất kĩ!

-Khả Nhi là một cô gái rất tốt. Trong trái tim con, không có bất kì cô gái nào có thể so sánh với Khả Nhi được!- Dương Phàm khấn khoản: -Mẹ ơi, con cầu xin mẹ, vì hạnh phúc cả đời của con, xin mẹ hãy chấp nhận cô ấy!

Về mặt Hoa Chỉ Huyền dịu xuống:

-Mẹ tin vào con mắt của con. Một cô gái có thể khiến cho con yêu thích đến như vậy chắc chắn phải có điểm tốt. Hơn nữa mẹ cũng đã điều tra cụ thể các tư liệu về con bé đó, nó quả thực là một đứa xuất sắc. Mặc dù không giỏi cầm kì thi họa nhưng lại rất có khả năng trong lĩnh vực kinh tế, là một thiên tài trong giới kinh doanh!

Dương Phàm thở phào cười nhẹ nhõm:

-Mẹ...

-Nhưng mà...-Hoa Chỉ Huyền thay đổi thái độ: -Hai đứa con không hợp. Trước khi con và Hình Hinh kết hôn, con bắt buộc phải chia tay với nó!

Nụ cười trên mặt Dương Phàm như đông cứng lại. Hồi lâu sau anh mới sực tỉnh, nói với mẹ bằng giọng cả quyết:

-Không, con và Khả Nhi sẽ kết hôn. Còn về Hình Hinh, con chỉ coi cô ta là anh em bạn bè, cô ta cũng chẳng có chút tình cảm nào với con hết.

-Con đấy...- Hoa Chỉ Huyền lắc đầu: -Chẳng hiểu tâm tư của con gái gì cả. Hình Hinh hơn con một tuổi, hiểu chuyện hơn con nhiều. Nó biết rõ chuyện hôn sự mà mẹ và mẹ nó sắp xếp nhưng xưa nay chưa bao giờ lên tiếng phản đối, điều đó có nghĩa là gì nào?

Dương Phàm ngẩn người nhưng vẫn kiên quyết:

-Con không cần phải hiểu tâm tư của con gái, nó chẳng liên quan gì đến con hết! Bắt đầu từ lúc con hạ quyết tâm theo đuổi Khả Nhi, con đã quyết định sẽ cùng cô ấy sống hết quãng đời còn lại rồi!

-Ấu trĩ!- Hoa Chỉ Huyền quở trách: -Cuộc đời người dài được bao nhiêu, giờ con đã có thể ra quyết định cho mình suốt cuộc đời rồi sao?

Dương Phàm không chút đắn đo, kiên quyết nói:

-Có thể! Con sẽ không bao giờ từ bỏ cô ấy!

-Tiểu Phàm, mẹ phản đối các con không phải chỉ vì Khả Nhi xuất thân cơ hàn mà là vì nó thực sự không thích hợp với con. Nó xuất thân từ một gia đình đơn thân, từ nhỏ đã từng chịu sự ngược đãi, đánh đập của bà nội và bố đẻ. Một đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh như vậy tâm lý chắc chắn có nhiều điểm không lành mạnh. Có thể bình thường con không phát hiện ra, nhưng sống với nhau lâu rồi những điểm xấu đó sẽ dần dần bộc lộ ra ngoài. Những điều đó hoàn toàn không có lợi cho gia đình, cho con cái, đây là thứ nhất.

-Thứ hai, cuộc sống của con luôn thuận lợi, còn nó lớn lên trong sự gian khó, tâm lý và trí tuệ đương nhiên sẽ trưởng thành hơn con nhiều, khả năng chắc chắn sẽ vượt qua con. Nếu như con kết hôn với nó, với tính cách mạnh mẽ ấy chắc chắn sau này nó sẽ thôn tóm sự nghiệp của cả gia đình ta. Con lại thích nó như vậy chắc chắn sẽ thuận theo ý nó mà bỏ lỡ việc nâng cao khả năng của bản thân. Dần dần, con ngày càng phụ thuộc vào nó, vợ giỏi hơn chồng...hậu quả sẽ ra sao? Trong lịch sử, Võ Tắc Thiên, Từ Hi thái hậu khi còn trẻ có ai không phải là người phụ nữ dịu dàng, xinh đẹp? Thế mà dính vào quyền lực thì thay đổi hoàn toàn! Thứ ba, hai đứa lớn lên trong môi trường khác nhau, sở thích, thói quen sinh hoạt cũng hoàn toàn khác nhau, chơi với nhau thì dễ nhưng ở với nhau mới khó. Con cũng từng đọc “Gia tộc Kim Phấn” rồi đấy, Kim Yên Tây và Lãnh Thanh Thu ban đầu yêu thương nhau ra sao, kết quả như thế nào, há chẳng phải rồi cũng tan đàn sẻ nghé hay sao? Mẹ không hại con đâu, con nghe mẹ một lần này đi!

Dương Phàm cúi đầu lặng thinh không nói. Hoa Chỉ Huyền tưởng rằng Dương Phàm đã có chút lung lay liền dịu giọng khuyên nhủ:

-Tiểu Phàm, mẹ biết là lần này con đã dành tình cảm thật lòng cho nó, thế nên bắt con lập tức chặt đứt sợi dây tình cảm này sẽ khiến cho con đau khổ. Nhưng thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, mọi thứ rồi sẽ trở nên mờ nhạt, hãy để câu chuyện tình cảm này chìm sâu vào dĩ vãng của thời trai trẻ đi! Còn về con bé Khả Nhi đó, mẹ sẽ có sự đền bù xứng đáng. Nói thực lòng là mẹ rất thích nó, nhưng thật sự rất đáng tiếc!

Dương Phàm đột nhiên hỏi:

-Mẹ ơi, mẹ và bố có hạnh phúc không?

Hoa Chỉ Huyền có chút bất ngờ trước câu hỏi của con trai, nhất thời không trả lời được.

Dương Phàm lại tiếp tục hỏi:

-Mẹ và bố, một người là thiên kim con nhà giàu sang, một người là con trai cán bộ cao cấp, như vậy có thể coi là môn đăng hộ đối, học thức tương đương, chí hướng đồng nhất. Nhưng mà bố mẹ có thật sự hạnh phúc không?

Hoa Chỉ Huyền cố lấy lại bình tĩnh:

-Đương nhiên, con không thấy bố rất tôn trọng mẹ à? Ông bà nội của con cũng đối xử với mẹ rất tốt còn gì?

-Mẹ, con đã 21 tuổi rồi, con đã là người lớn rồi, mẹ có thể nói thẳng ra với con rất nhiều chuyện chứ không phải che giấu mãi như vậy!- Dương Phàm cười cay đắng: -Bố có người đàn bà khác ở bên ngoài có đúng không? Nếu như không phải là vì thế lực của ông ngoại quá lớn, lại cộng thêm với sự quản lý nghiêm ngặt của ông bà nội, bố đã cặp với vài người đàn bà khác ở bên ngoài như bố của Hình Hình rồi.

Hoa Chỉ Huyền ngẩng người ngồi trên ghế sofa, tay chống lên trán, nỗi đau đớn dâng lên trong lòng. Một người đàn bà kiêu ngạo và cao quý lại phải đầu hàng với hiện thực trái ngang.

Ánh mắt Dương Phàm kiên định:

-Ba lí do không thích hợp giữa con và Khả Nhi là không đúng. Thứ nhất, người gây ra chuyện đó là bà nội và bố của Khả Nhi chứ không phải Khả Nhi. Lỗi lầm của người khác sao lại bắt Khả Nhi phải gánh chịu hậu quả? Thứ hai, tính cách của con thế nào mẹ cũng hiểu rất rõ, con không cần một người đứng ở sau lưng mình, cúi đầu quy thuận như một người hầu, con cần một người có thể đứng bên cạnh con, khiến cho con có động lực để phấn đấu.

Vì Khả Nhi giỏi giang hơn con nên để xứng đáng với cô ấy, con bắt buộc phải nỗ lực hết mình để đuổi kịp cô ấy, cô ấy sẽ giúp cho con tiến bộ hơn chứ không phải là làm cho con trở thành một kẻ bất tài và phụ thuộc. Thứ ba, Khả Nhi không phải là Lãnh Thanh Thu, còn con không phải là Kim Yên Tây. Tương lai không thể biết trước được, giờ con không dám khẳng định một trăm phần trăm là con và Khả Nhi sẽ hạnh phúc

cả đời, nhưng chúng con sẽ nỗ lực theo hướng đó, ít nhất thì hiện giờ được ở bên cạnh Khả Nhi là một điều vô cùng hạnh phúc với con. Còn nếu như người ở bên cạnh con là Hình Hinh, con sẽ chẳng có được một chút cảm giác hạnh phúc nào. Một gia đình có thể mang lại niềm vui và sự ấm áp cho con cái hay không không chỉ phụ thuộc vào vấn đề cơm no áo ấm, mà tình cảm giữa bố mẹ cũng có ảnh hưởng rất lớn đến con cái. Bi kịch hôn nhân mang tính chính trị bố mẹ đã ném trải một đời rồi, tại sao còn bắt con phải tiếp tục? Sao còn bắt con phải chịu đựng những tổn thương đó?

Hoa Chỉ Huyền cảm thấy vô cùng mệt mỏi, lấy tay xoa xoa huyết thái dương:

-Nếu như con nhất định muốn sống chung với Khả Nhi, vậy thì con phải kiên nhẫn chờ đợi, đợi đến khi con hoàn toàn độc lập, đủ lớn mạnh, có thể nắm chắc được sự nghiệp của nhà họ Lương thì lúc ấy con và nó mới được ở bên nhau. Còn trước đó, hai đứa tốt nhất vẫn nên chia tay!

-Sự nghiệp của nhà họ Lương? -Dương Phàm cười khinh bỉ: -Tài sản của gia đình ta hiện giờ còn chưa đủ sao?

-Thực lực của Bác Nhuệ quả thực là đứng thứ nhất thứ nhì trong ngành công thương nghiệp ở đại lục, nhưng so với tập đoàn nhà họ Đỗ hoành hành thị trường Âu Mỹ thì chúng ta vẫn còn kém xa, thậm chí so với tập đoàn Thắng Thiên, Hoa Phong của Hồng Kông, chúng ta vẫn còn kém một bậc. Sinh tiền Đỗ Tu Vũ từng muốn thôn tóm toàn bộ thị trường của Trung Hoa đại lục, về sau vì bệnh tật mà qua đời, kế hoạch đành phải dang dở. Hiện giờ chủ tịch tập đoàn Đỗ thị là do tổng giám đốc của Thắng Thiên là Cảnh Thiệu Văn đảm nhiệm, mà con rể của nhà họ Đỗ lại là Thẩm Gia Hằng, tổng giám đốc tập đoàn Hoa Phong, hai người này tranh quyền đoạt lợi, tìm mọi cách cướp lấy cổ phần thị trường Trung Hoa đại lục. Chỉ còn một năm nữa thôi tập đoàn Đỗ thị sẽ nằm trong tay Đỗ Tích Nhã, con gái của Đỗ Tu Vũ. Đến lúc ấy tranh chấp nhận định sẽ kết thúc, kế hoạch thâu tóm thị trường Trung Hoa nhất định sẽ được tiếp tục. Chúng ta nhất định phải nghĩ cách trước khi kế hoạch này được thực thi, phát triển ổn định thực lực của mình để cho dù có không vượt qua được tập đoàn Đỗ thị thì cũng sẽ không bị họ đè bẹp. Mà trong thời gian ngắn, phương pháp củng cố thực lực nhanh nhất và hiệu quả nhất chỉ có thể là liên hôn. Thực lực của doanh nghiệp Vĩnh Xương cũng tương đương với thực lực của Bác Nhuệ. Hiện giờ người nắm quyền thật sự chính là Lương phu nhân, bà ta đã mắc bệnh nặng, Hình Hinh năng lực có hạn, trong Vĩnh Xương lại có rất nhiều tay chân của Lương phu nhân. Để sự nghiệp không rơi vào tay đám con rơi của chồng ở bên ngoài, bà ấy đã quyết định chỉ đợi sau khi con tốt nghiệp và kết hôn với Hình Hinh sẽ giao toàn bộ sự nghiệp vào tay con, dựa vào thế lực của chúng ta để đảm bảo quyền lợi cho Hình Hinh...

Hoa Chỉ Huyền trịnh trọng nói:

-Tiểu Phàm, đúng như con vừa nói, con đã là người lớn, nên gánh vác trách nhiệm trong sự nghiệp của gia tộc. Tất cả phải lấy đại cục làm trọng, tạm thời hãy chia tay với Khả Nhi, đợi đến khi mọi việc đã ổn thỏa hai con lại trùng phùng. Ngoài danh phận ra con có thể cho Khả Nhi tất cả mọi thứ. Còn về Hình Hinh, gia đình chúng ta sẽ đối đãi với nó tử tế, chỉ cần con không làm gì quá lộ liễu, mẹ nghĩ nó cũng có thể làm ngơ trước sự tồn tại của Khả Nhi.

-Không...- Dương Phàm lắc đầu: -Cho dù là Hình Hinh có đồng ý thì con cũng không thể để Khả Nhi phải chịu thiệt thòi! Cô ấy nhất định phải là người vợ danh chính ngôn thuận của con, phải đàng hoàng đứng ở bên cạnh con!

-Tiểu Phàm, lúc này con hỏi mẹ có hạnh phúc không đúng không?- Hoa Chỉ Huyền cười chua xót. Một người phụ nữ làm mưa làm gió trên thị trường chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ yếu đuối và bất hạnh: -Mẹ có thể nói rõ cho con biết rằng cả đời này mẹ không dám mong ước hai từ “hạnh phúc”. Hi vọng duy nhất cả đời của mẹ đều gửi gắm ở con và sự nghiệp. Mẹ mong khi mẹ còn sống, có thể nhìn thấy sự nghiệp của gia đình ta đạt đến mức có thể cạnh tranh với tập đoàn Đỗ thị dưới sự dẫn dắt của con.

-Mẹ à...- Dương Phàm đau khổ nhìn mẹ: -Con sẽ hoàn thành nguyện vọng của mẹ, cũng sẽ gánh vác trách nhiệm của gia tộc, nhưng không phải lấy việc hi sinh Khả Nhi ra làm cái giá. Cô ấy là vô giá, cho dù có bất kỳ điều kiện gì con cũng sẽ không đổi cô ấy đâu!

-Nếu như...- Hoa Chỉ Huyền thở dài, nhấn mạnh vào từng câu từng chữ: -Mẹ kiên quyết bắt con phải chia tay với nó ngay bây giờ thì sao?

-Sẽ không còn gì có thể cứu vãn được nữa!

-Không còn?

-Vậy thì kể từ nay con sẽ học cách tự lập- Dương Phàm đặt chìa khóa xe lên bàn uống trà, moi chiếc ví ở trong túi ra rồi rút tất cả thẻ tín dụng trong ví ra đặt trước mặt mẹ, chỉ để lại một tấm thẻ ngân hàng:

-Trong thẻ ngân hàng là số tiền mừng tuổi mà bao năm nay bố và ông ngoại mừng tuổi cho con. Con chưa hề dùng đến, xin hãy để con mang đi phòng khi cấp bách!

-Con...con...- Hoa Chỉ Huyền chỉ tay vào con trai, tức giận đến điên người: -Vì một người ngoài mà con dám đoạn tuyệt quan hệ với mẹ sao?

-Sao có thể? Huyết thống làm sao nói đoạn tuyệt là đoạn tuyệt được? Người thân mãi mãi là người thân, bố mẹ mãi mãi là bố mẹ, con sẽ thường xuyên về thăm nom gia đình, mẹ có việc gì cứ gọi điện thoại cho con đến, mọi thứ đều không có gì thay đổi so với lúc con còn đi học. Chỉ có điều con không thể từ bỏ Khả Nhi, vì vậy bắt đầu từ bây giờ con sẽ học cách tự lực cánh sinh. Khả Nhi mới 18 tuổi đã có thể tự nuôi sống bản thân. Con đường đường là một thằng đàn ông, giờ đã 21 tuổi đầu chẳng có lí do gì không học cách sống tự lập cả!

Dương Phàm đi thẳng ra cửa rồi ngoảnh đầu lại nhìn. Trong căn phòng rộng lớn, bóng dáng của mẹ vẫn cô độc và yếu đuối như vậy. Trong lòng anh chợt thấy xót xa, bất giác lớn tiếng gọi:

-Mẹ ...

Hoa Chỉ Huyền ngược mặt lên, vẻ mặt bình thản. Bà lại trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ của mọi ngày.

Dương Phàm cười cay đắng:

-Mẹ ơi con đi đây!

Bà không đáp lời, lặng lẽ nhìn theo bóng dáng của con trai.

Một lúc sau, Lương Dung Hinh từ trên lầu đi xuống, bối rối hỏi:

-Bác ơi, cậu ấy bỏ đi rồi, như vậy có được không?

-Sớm muộn gì nó cũng phải quay lại thôi!

Khả Nhi nằm mơ thấy rất nhiều thứ, trong giấc mơ hỗn loạn ấy đâu đâu cũng thấy bóng dáng của Dương Phàm. Khi cô đi đổi lại họ bị từ chối, anh đã chạy đôn chạy đáo xin hộ cô. Khi cô bị Tang Lệ Na sỉ nhục, anh đã đi dạo cùng với cô. Khi cô bị tổn thương vì những lời bịa đặt của Từ Quang Tông, anh đã giúp cô trút bỏ cơn tức, anh gánh vác một phần công việc cho cô, dạy cô thổi kèn môi, đánh cờ. Điều nhảy đầu tiên trong cuộc đời cô là do anh dạy, cùng anh trải qua những thời khắc ngọt ngào và vui vẻ dưới ánh trăng.

Trong cơn mộng mị, cô cảm thấy có bàn tay ai đó đặt lên trán mình, lòng bàn tay hơi lạnh, tiếng ai đó gọi loáng thoáng bên tai:

-Khả Nhi...Khả Nhi ơi...- Khả Nhi từ từ mở mắt, khuôn mặt hốt hoảng của Dương Phàm hiện lên trước mắt Khả Nhi. Cô tưởng rằng mình vẫn còn đang mơ, liền đưa tay lên khẽ chạm vào khuôn mặt anh:

-Em không nỡ rời xa anh!

Anh nắm chặt lấy bàn tay cô:

-Anh sẽ không rời xa em, cũng sẽ không để em rời xa anh đâu!

Khả Nhi mỉm cười từ từ nhắm mắt lại, giấc mơ bao giờ cũng đẹp đẽ hơn hiện thực. Hơi thở của anh, giọng nói của anh, còn cả bàn tay hơi lạnh của anh...cảm giác thật là chân thực! Cô đột nhiên ngồi bật dậy, đưa mắt nhìn quanh. Không sai, đây là kí túc của cô...Ánh mặt trời ban trưa chiếu vào khe cửa sổ, Dương Phàm thực sự đang ngồi bên giường của cô, lo lắng cho cô.

-Anh...- giọng nói của Khả Nhi như bị tắc nghẹn lại: -Sao anh lại đến đây?

-Tổng Điem nói em ngủ từ tối qua đến trưa vẫn không tỉnh, anh lo em bị ốm lên đã xin cô trực ban cho vào thăm em- anh bê một cốc nước đưa cho Khả Nhi: -Có phải khó chịu ở đâu không? Hay là anh dẫn em đến bác sĩ kiểm tra nhé!

Có thể là do ngủ quá lâu nên cô cảm thấy miệng khô đắng, cổ họng bỏng rát. Đưa tay đón lấy cốc nước, Khả Nhi uống ực một hơi. Cổ họng cô đã dễ chịu hơn nhiều:

-Em không sao, chỉ hơi mệt chút thôi.

Dương Phàm cảm thấy rất áy náy, dịu dàng gạt những lọn tóc xõa trên vai Khả Nhi ra sau rồi khẽ nói:

-Tại anh không tốt nên mới khiến cho em bị mệt!

Khả Nhi định nói gì đó nhưng lại thôi.

Anh nhìn cô hồi lâu rồi cười như mếu:

-Anh vốn định nói với em rất nhiều điều, nhưng hiện giờ không biết phải bắt đầu từ đâu. Em có gì muốn hỏi anh không?

Khả Nhi lắc đầu nói:

-Em muốn dậy!

Dương Phàm hiểu ý của cô, liền đứng dậy bảo:

-Hôm nay em chưa ăn gì, anh đi xuống mua gì cho em ăn nhé!- nói rồi anh đi ra cửa, tiện tay đóng cánh cửa lại. Dương Phàm cúi đầu từ từ đi xuống cầu thang, bước chân anh nặng trĩu. Anh và cô đã từng có quan hệ thân mật, thực sự không cần thiết phải né tránh, nhưng cô ấy hi vọng như vậy. Đứng ở dưới cầu thang, Dương Phàm bất giác ngẩng đầu nhìn lên cánh cửa đang đóng im lìm của phòng 312. Trái tim cô ấy cũng đóng chặt như vậy, cũng đã khép lại với anh như vậy sao?

Cô trực ban đã nhận ra Dương Phàm, thấy anh có vẻ u uất liền lo lắng hỏi:

-Bạn gái bệnh nặng lắm hả?

Dương Phàm cười gượng, trong lòng anh ngổn ngang trăm mối, cảm giác mệt mỏi khiến anh không nói lên lời.

Cô trực ban tỏ vẻ đồng cảm:

-Đừng lo lắng quá! Dẫn cô ấy đi bệnh viện kiểm tra xem sao!

Khả Nhi vịn vôi nước, vỗ nước vào mặt cho tỉnh táo, những giọt nước rơi vào mặt rồi lại từ từ lăn ra. Cô nhìn chăm chăm vào bóng người ở trong gương, khuôn mặt xanh xao ướm dầm nước, mấy sợi tóc mái dính bết vào mặt, ánh mắt thê lương, bộ dạng mềm yếu và thảm hại. Khả Nhi nhắm chặt mắt lại, mệt mỏi dựa lưng vào tường. Bức tường gạch men cứng và lạnh ngắt. Trung tuần tháng mười, nhiệt độ vẫn còn tương đối cao, thế nhưng cô vẫn cảm thấy cái lạnh ấy như len lỏi vào tận trong xương tủy. Phải làm thế nào đây? Hai từ “chia tay” nghe thật đơn giản nhưng sao nghĩ đến lại thấy trái tim mình như đang bị cào xé.

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn là người tự lập, ngay kể cả trước mặt mẹ, vì không muốn tăng thêm gánh nặng cho mẹ nên cô chưa từng ỷ lại vào mẹ. Dù sao cũng là một cô gái trẻ, mỗi khi cô đơn, mệt mỏi, mỗi khi lạnh lẽo đều muốn được nép mình trong một vòng tay ấm áp của ai đó. Dương Phàm có thể mang lại cho cô cảm giác ấm áp và phụ thuộc ấy. Suốt cả năm nay, cô đã quen có anh ở bên cạnh, quen với việc chia sẻ mọi niềm vui, nỗi buồn với anh. Hóa ra cái cảm giác được người khác nâng niu trong vòng tay lại hạnh phúc và vui vẻ đến như vậy. Nếu như từ trước đến nay chưa từng yêu thì mất đi cũng đâu có nghĩa lý gì. Nhưng rõ ràng là cô đã có sự hạnh phúc và niềm vui này, cô đã dốc hết tình cảm của mình vì tình yêu ấy, mọi thứ đã sớm ăn sâu vào trong xương tủy của cô rồi...thế nên nó mới khiến cô đau đớn như vậy

Lúc Dương Phàm đẩy cửa bước vào, Khả Nhi đã chỉnh trang xong, cô ngồi bên bàn, mái tóc dài để xõa, những lọn tóc khẽ bay bay trong gió nhẹ. Bỗng chốc Dương Phàm có một ảo giác, hình như cô chỉ là một cái bóng mờ nhạt, có thể biến mất bất cứ lúc nào. Trong cơn hoang mang, Dương Phàm run run cất tiếng gọi:

-Khả Nhi...

Khả Nhi giật mình ngoảnh lại, ngẩn người nhìn anh.

Dương Phàm bắt an khẽ gọi:

-Khả Nhi?

Khả Nhi chớp chớp mắt như bừng tỉnh khỏi cơn mê, vội vàng giải thích:

-Ngủ nhiều quá nên dễ cảm thấy buồn ngủ. Lúc này suốt nửa thì ngủ tiếp!

Anh bê một bát cháo bách hợp hạt sen nóng hổi đặt trước mặt cô, lại bóc hộp bánh ga tô hạt dẻ ra và bảo:

-Cả ngày em không ăn gì rồi, ăn tạm cái này đi cho ấm bụng!

Khả Nhi nhìn những đồ ăn trước mắt mình, toàn là món ăn mà cô thích. Hằng ngày cô thường chăm sóc bản thân không mấy chu đáo, lúc bận rộn còn quên cả ăn chứ đừng nói đến việc bảo vệ dạ dày. Suốt một năm nay là nhờ Dương Phàm đã chăm sóc cô. Lúc ban đầu anh cũng không biết phải làm thế nào để chăm sóc một người, thế nên đành phải học theo cách của Giang Ba. Dần dần những gì mà anh làm vì cô nhiều hơn và tốt hơn bất kì người bạn trai nào làm cho bạn gái của mình: mở nước uống, mua đồ ăn sáng, theo dõi chế độ ăn ngày ba bữa cho cô, còn ép cô phải uống sữa ngày hai bữa sáng tối, nhắc nhở cô phải chú ý đến chế độ dinh dưỡng, mỗi tuần đều mua đồ ăn vặt và bảo cô mang về chia sẻ với các bạn cùng phòng... Tất cả những điều này tưởng như rất nhỏ nhặt nhưng nếu không phải là xuất phát từ trái tim, ai có thể làm những điều nhỏ nhặt như vậy vì một người khác chứ? Cô nhớ lại những lời của chị Dương Đình: tình cảm là thật lòng!

Dương Phàm lấy một cái thìa nhét vào tay Khả Nhi:

-Em ăn chậm chậm thôi để anh có cơ hội nói cho hết chuyện.

Khả Nhi ngoan ngoãn nghe theo lời Dương Phàm, chậm chậm ăn thức ăn.

26. Chương 16 Part 2

Dương Phàm kể lại từ đầu đến cuối toàn bộ câu chuyện, từ chuyện trái tim anh rung động đến những do dự, lo lắng trong thời gian đó, cuối cùng không kiềm chế được tình cảm của mình và rồi nói dối Khả Nhi...

-Anh cứ tưởng rằng đó là một lời nói dối thiện chí, chỉ cần xử lí thích hợp, sau này sẽ chọn thời cơ nhất định để nói rõ cho em hiểu, như vậy sẽ không khiến em bị tổn thương. Tất cả những điều này anh đều nghĩ là việc đương nhiên nên đã coi nhẹ quyền lợi và sự lựa chọn của em. Anh vờn người qua chiếc bàn, nắm chặt lấy tay Khả Nhi:-Khả Nhi, anh xin lỗi em, anh sai rồi!

Khả Nhi khẽ ngược hàng mi lên, Dương Phàm đang chăm chú nhìn cô, ánh mắt anh chất đầy sự tha thiết và áy náy:

-Anh xin em, hãy cho anh cơ hội sửa sai!

Đôi mắt cô từ từ bao phủ bởi một lớp sương mù. Một dao chém đứt mớ bong bóng chính là sự lựa chọn sáng suốt nhất. Nhưng trái tim con người giờ rồi như tờ vò, nếu dùng dao mà chặt sẽ chảy máu, có thể vết thương ấy cả đời này sẽ không sao liền miệng được.

-Hình Hinh là con dâu do mẹ anh chọn...- cuối cùng thì anh cũng nói rõ những điều anh vẫn giấu kín, dù sao đã chọn sẽ cùng sống với Khả Nhi trọn đời, những điều này anh nên nói rõ ràng với cô: -Anh và Hình Hinh lớn lên bên nhau. Lúc còn nhỏ anh thường gọi cô ấy là chị. Bọn anh cùng luyện đàn, cùng học nhảy, có thể coi là một cặp. cô ấy tính tình cởi mở, vui vẻ, rất dễ gần, quan hệ của bọn anh có thể nói là không đến nỗi tồi. Lương phu nhân và mẹ anh là bạn bè thân thiết, nên đã sắp đặt chuyện hôn sự này. Quan hệ giữa anh và Hình Hinh chỉ giới hạn trong quan hệ anh chị em thông thường, không hề có chút tình cảm nam nữ nào.

Còn về Hình Hinh, cô ấy đã từng chính miệng nói với anh là cô ấy thích những mối tình xuyên quốc gia, anh hoàn toàn không phù hợp với điều kiện của cô ấy. Hơn nữa thực sự cô ấy đã có rất nhiều bạn trai nước ngoài. Cô ấy có quyền lựa chọn phương thức sống của mình, anh không có bình luận gì cả. Nhưng cho dù có sự xuất hiện của em hay không cô ấy cũng không phải là người mà anh cần, còn anh cũng không phải là người phù hợp với cô ấy. Cho dù người lớn có cách nghĩ như thế nào đi chăng nữa, giữa anh và Hình Hinh là trong sáng, không bao giờ có thể nảy sinh tình cảm được!

Nói hết suy nghĩ của mình, Dương Phàm thở dài:

-Khả Nhi... đừng bỏ anh!

Khả Nhi nhìn Dương Phàm, nhìn thấy sự căng thẳng trong mắt anh, căng thẳng chờ đợi một phán quyết cực kì quan trọng. Hóa ra anh đã nhìn thấu tâm can của cô trước đó. Cô khẽ nhếch môi định mỉm cười với anh, sau đó cô nghe thấy tiếng nói rất khê của mình:

-Ừ!

Dương Phàm nhovn miệng cười, thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng ở trong lòng. Cô ngăn người suy nghĩ, rõ ràng lí trí mách bảo cô không được làm như vậy, nhưng cô lại không khống chế được tình cảm của mình mà thốt ra câu trả lời ấy!

Hai người cuối cùng không chia tay nhau nhưng Khả Nhi không còn đến nhà trọ của Dương Phàm nữa. Cứ đến thứ sáu hàng tuần là Dương Phàm lại chạy đến trường để gặp Khả Nhi. Cô không hỏi Dương Phàm rằng người trong gia đình anh có thái độ gì đối với mối quan hệ của hai người, anh cũng không chủ động nhắc đến. Hai người ai nấy đều cố gắng né tránh bàn luận đến vấn đề này.

Dương Phàm hình như ngày càng mệt mỏi, mỗi lần gặp mặt đều thấy mắt anh đỏ vằn. Có lần ngồi trong phòng làm việc của Khả Nhi, Dương Phàm vừa nói chuyện với cô vừa nằm bò ra bàn ngủ. Nhìn thấy anh gầy đi trông thấy, cô cảm thấy vô cùng lo lắng:

-Công việc quá mệt mỏi hay là anh khó chịu trong người?

Dương Phàm cười thản nhiên:

-Không còn cách nào khác, phải thể hiện cho lãnh đạo xem. Đợi khi nào chính thức kí được hợp đồng sẽ không phải mệt mỏi như thế này nữa!

Nhận được tháng lương thứ hai, Dương Phàm lại mua tặng Khả Nhi một đôi giày. Khả Nhi xót xa nói:

-Lần sau anh đừng mua những thứ đắt tiền cho em làm gì!- mặc dù đôi giày không quá đắt nhưng lương thực tập có đáng bao nhiêu, mua đôi giày này cũng khiến cho anh phải vét sạch túi.

-Anh đã nói lĩnh được tháng lương này sẽ mua giày cho em mà! Những gì đã hứa nhất định phải làm...- Dương Phàm trêu mếu nhìn Khả Nhi, bổ sung thêm một câu: -Cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa!

Khả Nhi trầm ngâm, nhiều khi nửa đêm bừng tỉnh, Khả Nhi trần trọc không ngủ lại được, trong lòng cô vô cùng khủng hoảng. Những ngày này cô sống như kẻ ăn trộm, lúc nào cũng thắc thỏm không yên, không biết tương lai sau này sẽ đi về đâu.

Nhận được điện thoại hẹn gặp của Hoa Chỉ Huyền, Khả Nhi không hề bất ngờ. Chiều thứ sáu không có tiết, chú Lưu lái xe đến trường đón cô. Đó là một chiếc xe hơi màu đen bình thường, không hề gây sự chú ý của những người khác.

Trên đường đi, Khả Nhi phát hiện ra chú Lưu mấy lần nhìn trộm cô qua gương chiếu hậu, miệng định nói gì đó nhưng lại thôi. Khả Nhi liền hỏi:

-Chú Lưu, chú định nói gì với cháu sao?

-Cháu gái à...- chú Lưu thở dài: -Theo lí mà nói, chuyện của cháu và Dương Phàm chẳng đến lượt chú lên tiếng. Nhưng mà, chú thấy Tiểu Phàm đúng là đứa có thể chịu khổ. Cháu có thể khuyên bảo cậu ấy đừng giận đối người nhà nữa được không?

Khả Nhi nghi hoặc: -Giận đối người nhà à?- kể từ sau bữa tiệc tháng trước, Dương Phàm không còn nhắc đến chuyện gia đình với cô nữa. Mặc dù có thể đoán ra được chuyện bố mẹ anh ấy phản đối quan hệ của hai đứa, nhưng mâu thuẫn rốt cuộc đến mức nào thì Khả Nhi đâu có biết.

-Tiểu Phàm đã cả tháng nay không về nhà rồi, cũng không chịu nhận tiền của gia đình. Cậu ấy vẫn là sinh viên, không có chu cấp của bố mẹ, chỉ sống dựa vào đồng lương thực tập còn chưa đủ trả tiền phòng. Mấy hôm trước chú đi gặp cậu ấy, hai mắt Tiểu Phàm đỏ ngầu, người gầy rạc đi. Lúc ấy chú mới biết cậu ấy nhận thiết kế bản vẽ cho người ta, ban ngày lại đi làm, tối đến lại thức đêm làm thêm- chú Lưu xót xa: -Lớn bằng ngần ấy rồi mà cậu ấy có bao giờ phải chịu khổ như vậy đâu. Thằng bé này tính tình ương bướng, người khác khuyên thế nào nó cũng không nghe. Giờ chắc chỉ có cháu mới có thể khuyên nhủ được cậu ấy!

Khả Nhi hoang mang, cuối cùng thì cô cũng hiểu vì sao Dương Phàm lại mệt mỏi như vậy. Nếu như cô thực lòng quan tâm đến anh thì đáng nhẽ cô phải biết được những điều này từ lâu rồi. Thế mà cô cứ mãi đắm chìm trong sự khùng hoảng của mình, bỏ mặc anh khổ sở chống chọi với mọi thứ. Cô cúi đầu nhìn xuống đôi giày dưới chân mình, là đôi giày mà Dương Phàm đã mua tặng cho cô, một đôi giày bằng da rất đẹp, có lẽ là đôi giày đắt nhất trong tất cả những đôi giày cô đã đi. Hiện giờ khả năng kinh tế của anh rất khó khăn, thế mà lại bỏ tiền ra mua cho cô đôi giày đắt như vậy? Cô cảm thấy bản thân mình nên tức giận nhưng trái tim cô lại như có ai đó bóp nghẹt. Chỉ vì một lời hứa hững hờ thì nói ra, cô cũng đâu có để ý đến, vậy mà anh vẫn thực hiện cho bằng được. Vậy thì cô có lý do gì để không tin tưởng anh?

Xe dừng lại ở một ngã tư đèn xanh đèn đỏ. Một chiếc xe hơi Jaguar từ phía sau trời tới, đỗ ngay bên cạnh xe chở Khả Nhi. Chu Chính Hạo quay sang mỉm cười với cô gái ngồi cạnh, bỗng nhiên ánh mắt anh phát hiện ra một khuôn mặt cực kì quen thuộc. Định thần nhìn lại, quả nhiên là Khả Nhi. Cô đang ghé mặt ra ngoài cửa sổ, ánh mắt vô định nhìn ra xa. Chu Chính Hạo vẫy vẫy tay với Khả Nhi nhưng đôi mắt cô vẫn mơ hồ, không hề nhìn thấy anh.

Đèn xanh bật sáng, chiếc xe đang chở Khả Nhi khởi động rồi phóng vọt đi. Chu Chính Hạo đưa mắt nhìn vào biển hiệu xe, dường như phát hiện ra điều gì đó. Cô bạn gái ngồi cạnh bực mình nhắc nhở anh:

-Anh định đỗ xe mãi ở đây à?

Lúc này Chu Chính Hạo mới nhớ ra phải khởi động xe. Anh lái xe mà đầu óc để đi đường nào, cô bạn gái nói gì anh cũng không để ý. Cô bạn gái bực mình mĩa mai:

-Gặp phải tiếng sét ái tình à? Ban nãy sao không đuổi theo, có khi có thể tán đổ cô ta đấy!

Chu Chính Hạo đỗ xe vào lề đường:

-Ở đây rất dễ bắt taxi, anh sẽ trả tiền xe cho em!

Cô gái ngây người nhìn Chu Chính Hạo, hồi lâu mới sực tỉnh, xấu hổ và phẫn nộ hiện rõ trên khuôn mặt. Cô ném đồng giấy bạc anh đưa vào mặt anh rồi nói: -Chu Chính Hạo, anh là đồ khốn kiếp!

Chu Chính Hạo không hề nổi giận, cũng không nói nửa lời, rút một điếu thuốc ra và châm lửa, trầm ngâm nhìn vào đám khói nghi ngút bay ra. Cuối cùng anh cũng nhớ ra người lái xe có khuôn mặt quen quen ấy chính là chú Lưu, lái xe nhà Dương Phàm. Dương Phàm ngồi ở trên xe nhưng không thấy Dương Phàm, chắc không phải là đi gặp phụ huynh chứ? Chu Chính Hạo cầm điện thoại lên, tìm đến số của Dương Phàm và ngần người nhìn vào những con số ấy.

Chiếc xe lái vào trong một cái sân nhỏ ở một khu vực tương đối heo hút, ở cửa có người đứng gác. Từ bên ngoài nhìn vào, khu nhà cũ kĩ này chẳng hề bắt mắt. Đi sâu vào bên trong, đập vào mắt là một bãi cỏ xanh mượt, những hàng liễu rủ thơ mộng, những hàng cây san sát nối đuôi nhau.

Hoa Chỉ Huyền mặc một bộ quần áo ở nhà, ngồi đọc sách ở dưới giàn hoa, trông có vẻ thư thái, thân thiện, hoàn toàn khác với dáng vẻ sang trọng và cao quý lần trước. Thấy Khả Nhi đến gần, bà liền đóng sách lại, mỉm cười hiền hòa:

-Nào, lại đây ngồi uống trà!

Mùi hương của trà xanh thật thơm mát, uống có vị đắng. Hoa Chỉ Huyền rót cho Khả Nhi một cốc nước chè:

-Ta từng học trà đạo, trà mới lọc ra, thử xem sao!- cử chỉ của bà cực kì nho nhã, hành động và lời nói vô cùng chuẩn mực, khiến cho người khác cảm thấy thật nhiệt tình và gần gũi!

Khả Nhi dùng hai tay bưng cốc trà lên:

-Cám ơn bác!- Nếu nhất định phải giống như mẹ Dương Phàm mới có thể trở thành người vợ lí tưởng của anh, Khả Nhi hi vọng bản thân mình có được tất cả phong thái thanh tao này. Vì Dương Phàm, cho dù có phải cúi đầu một lần cũng đâu có sao.

Nhấp một ngụm trà, Khả Nhi khấn khoản nói:

-Thưa bác, có thể có rất nhiều chuyện cháu làm chưa được tốt, là bởi vì cháu không hiểu. Xin bác hãy cho cháu chút thời gian, cho cháu một cơ hội. Cháu sẽ cố sức học cho bằng được! Cháu cũng sẽ kính trọng và hiếu thuận với bác như anh Dương Phàm.

Hoa Chỉ Huyền mỉm cười không nói, đặt tay lên cuốn sách đặt trước mặt, những ngón tay gõ gõ lên bìa cuốn sách!

Khả Nhi cúi xuống nhìn, là cuốn tiểu thuyết “Gia tộc Kim Phần” của Trương Hận Thủy.

Hoa Chỉ Huyền hỏi:

-Cuốn sách này rất hay! Cháu đã xem chưa?

Khả Nhi cúi đầu, cuốn tiểu thuyết này đã được dựng thành phim, nhưng cô cảm thấy đọc truyện vẫn hay hơn nhiều. Phim có hay đến đâu cũng không thể so sánh được.

-Ta cũng là một người từng thích văn học. Khi còn trẻ ta đã đọc cuốn truyện này rồi, cảm thấy chàng công tử đào hoa Kim Yên Tây và cô gái dịu dàng, xinh đẹp Lãnh Thanh Thu là một đôi trời sinh, đặc biệt là khi Kim Yên Tây và Lãnh Thanh Thu phá bỏ rào cản, hai người yêu thương nhau cuối cùng cũng trở thành người một nhà, ta càng cảm thấy tình yêu của họ thật là tuyệt vời, có thể bền lâu đến trọn đời. Nhưng đến cuối cùng, ta hận thấu xương Bạch Tú Châu vì cho rằng chính cô ấy là người phá vỡ tình cảm của Lãnh Thanh Thu và Kim Yên Tây, khiến cho hai người tan đàn sẻ nghé...- một chiếc lá khô chao liệng trong không trung rồi rơi xuống bìa cuốn sách che mất hai chữ ‘Kim Phần’. Hoa Chỉ Huyền gạt chiếc lá ra rồi nói: -Nhưng nhiều tuổi hơn một chút, đọc lại cuốn sách này ta mới hiểu ra, nguyên nhân dẫn đến bị kịch của Kim Yên Tây và Lãnh Thanh Thu không phải là ở Bạch Tú Châu mà là ở chính bản thân họ. Hai người ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, lúc tình cảm nồng nhiệt nên quên hết mọi thứ khác biệt. Nhưng hôn nhân là chuyện lâu dài, tình cảm có nồng nàn đến đâu cũng sẽ có một ngày mờ nhạt đi. Đối diện với những chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống hàng ngày: cách cư xử của vợ chồng, chuyện sinh con đẻ cái...mâu thuẫn tự nhiên sẽ phát sinh. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời. Hai người có tư tưởng, thói quen sống hoàn toàn khác nhau sao có thể dung hòa? Một đứa được nuông chiều, cung phụng từ nhỏ, một người đa sầu đa cảm, cây tài khinh người...ai sẽ nhường nhịn ai đây? Mới bắt đầu đã vun trồng một hạt giống sai lầm, đôi bên oán hận lẫn nhau, thế thì kết cục mỗi người mỗi ngã là điều chắc chắn. Khả Nhi, cô nói xem có đúng không?

Một sự ám chỉ vô cùng khéo léo. Khả Nhi cũng nói đầy hàm ý:

-Mỗi người có một quan điểm khác nhau, cháu không thể đoán là đúng hay sai một cách phiến diện như vậy được. Nhưng theo cháu, nguyên nhân gây ra bi kịch của Kim Yên Tây và Lãnh Thanh Thu thực sự là nằm ở chính bản thân họ, suy cho cùng là bởi vì tình yêu của họ chưa đủ sâu sắc. Kim Yên Tây đã trao cho Lãnh Thanh Thu bao nhiêu là chân tình, còn Lãnh Thanh Thu lại hoàn toàn chẳng đếm xỉa. Con người vốn không hoàn toàn giống nhau, nếu như yêu không đủ sâu sắc làm sao có thể tin tưởng lẫn nhau, khoan dung cho nhau?

Hoa Chỉ Huyền lắc đầu:

-Cái gọi là tình yêu chẳng qua cũng chỉ là những tình cảm quá khích nhất thời của thanh niên. Cho dù tình yêu có nồng nàn cỡ nào cũng phải trở lại với cuộc sống bình thường của hôn nhân. Thử nghĩ mà xem, nếu như Kim Yên Tây hai người chỉ yêu nhau mà không lấy nhau, Kim Yên Tây lấy một người vợ môn đăng hộ đối như Bạch Tú Châu thì có lẽ hai người đã ở bên nhau đến răng long đầu bạc, còn mối tình sâu đậm với Lãnh Thanh Thu lại trở thành một hồi ức đẹp trong quá khứ. Cũng như vậy, nếu như Lãnh Thanh Thu được gả cho một trí thức môn đăng hộ đối có lẽ hai người đã yêu thương nhau trọn đời, thỉnh thoảng nghĩ lại mỗi

tình với Kim Yên Tây lại mỉm cười mãn nguyện. Một kết cục như vậy chẳng phải tốt hơn nhiều so với một kết cục đầy những oán hận hay sao? Cuối cùng người đáng thương nhất lại chính là đứa con vô tội của họ.

Khả Nhi thở dài:

-Lãnh Thanh Thu cuối cùng quyết định bỏ đi, nhưng Kim Yên Tây và Bạch Tú Châu cũng đâu có đến với nhau?

-Đó là bởi vì nhà họ Kim đã suy tàn, nhà họ Kim và nhà họ Bạch không còn môn đăng hộ đối nữa.

-Môn đăng hộ đối?- Khả Nhi cười nhạt và hỏi thẳng:- Đây là nguyên nhân bác ghét cháu phải không?

-Ta không ghét cô, ngược lại, ta thích cô còn hơn cả Hình Hình- Hoa Chỉ Huyền đưa mắt nhìn lại Khả Nhi. Cô gái trước mặt bà vừa xinh đẹp, vừa thông minh lại tự lập, không sợ uy quyền, chẳng trách mà con trai bà lại thích cô đến vậy. Ngay cả tình cảm của bà đối với cô gái này khá phức tạp, sự yêu thích và cảm giác lo sợ lẫn lộn song song tồn tại. Nhưng vợ Dương Phàm không cần quá xinh đẹp, cũng không cần quá thông minh, thậm chí có thể là một kẻ chẳng biết gì, chỉ cần cô ta có thể đứng sau lưng hỗ trợ cho sự nghiệp của Dương Phàm, cam tâm tình nguyện cung phụng cho chồng.

-Ta tin con ta là người có con mắt, người có thể khiến cho nó yêu thích chắc chắn là người tốt. Nhưng với cô, Dương Phàm chỉ là Dương Phàm, cho dù có hay không có bối cảnh gia đình thì Dương Phàm cũng chỉ là người cô yêu. Còn đối với nhà họ Lương, Dương Phàm là đại diện cho một gia đình có thế lực. Không có gia đình thế lực như vậy thì Hình Hình cũng chẳng thèm để ý đến Dương Phàm. Tất cả những điều này ta đều hiểu rất rõ, nhưng không sao, nếu Hình Hình không có gia đình thế lực thì nó cũng không thể bước vào gia đình nhà họ Dương. Đó chính là hiện thực. Hôn nhân chính là một cuộc trao đổi, môn đăng hộ đối chính là chân lý không thay đổi....-Hoa Chỉ Huyền đẩy cuốn “Gia tộc Kim phần” đến trước mặt Khả Nhi rồi bảo: -Cuốn sách này rất hay, tặng cho cháu. Nếu có hứng thú có thể đọc lại một lần nữa!

Khả Nhi nhìn vào bốn chữ “Gia tộc Kim phần” trên trang bìa cuốn sách, một hồi lâu sau mới khẽ nói rõ ràng:

-Vận mệnh của con người rất khó mà đoán trước được. Giờ cháu mới có 20 tuổi đầu, làm sao bác có thể đoán được cháu mãi mãi không thể góc đầu lên?

-Ta biết cô rất có tài năng, nhưng đáng tiếc thời đại “làm nên sự nghiệp từ hai bàn tay trắng” đã không còn tồn tại, giờ đã là thời đại tư bản rồi. Những người không có tài nhưng có tư bản có thể thuê những nhân tài đến gánh vác công việc cho mình. Nhưng những người có tài mà không có tư bản chỉ có thể đi làm thuê cho người khác mà thôi. Có thể cô sẽ là một ngoại lệ, nhưng thời gian tích lũy tư bản là bao nhiêu năm? Mười năm, hai mươi năm hay là ba mươi năm?

Khả Nhi trầm ngâm. Nói đến đây thì chẳng còn gì để cho cô bàn cãi nữa. Có hay không có quyết tâm cô cũng chẳng còn cách nào để có thể trở thành người có địa vị và quyền lực ngang hàng với nhà họ Dương. Dùng tình cảm chân thành để làm cảm động bề trên? Những chuyện kì tích như vậy chỉ có ở trên phim ảnh. Người ta đã nói rằng: tôi biết tình cảm thật sự của cô, nhưng nó không đáng đồng tiền!

-Trường cô năm nay có ba suất học bổng toàn phần. Cô có kết quả học tập xuất sắc, có thể giành được một trong ba suất học bổng ấy- Hoa Chỉ Huyền dùng lời lẽ đầy cảm dỗ ra để nói với Khả Nhi: -Học viện thương mại Colombia là một học viện không tồi. Ta biết cô là một người ăm chí lớn. Nếu có thể đạt được học bổng ấy sẽ rất có lợi cho tương lai của cô sau này. Đừng bỏ phí mất cơ hội!

Khả Nhi cúi đầu nhìn xuống đôi giày của mình. Ngày hôm ấy, anh đã nhìn sâu vào đôi mắt của cô và nói:

-Cho dù có thể nào đi chăng nữa, anh sẽ không bỏ rơi em. Khả Nhi à, em đừng bỏ rơi anh nhé!- Sống mũi Khả Nhi chợt thấy cay cay, cô hít một hơi thật sâu, nén chặt những xót xa trong lòng rồi kiên định lắc đầu: -Dương Phàm chưa bao giờ bỏ rơi cháu, vì vậy cháu cũng sẽ không bỏ rơi anh ấy đâu!

Hoa Chỉ Huyền mỉm cười:

-Cả gia đình ta cùng một thái độ. Nếu như cô kiên quyết ở bên cạnh Dương Phàm, nó sẽ mất đi tất cả những gì mà nó vốn có, sẽ không nhận được bất kì sự hỗ trợ nào của gia đình. Cuộc sống nghèo hèn sẽ làm mâu thuẫn phát sinh. Cô có dám chắc sau này sống trong cảnh nghèo nàn nó sẽ không oán hận cô không?

-Nếu như thật sự có một ngày như vậy, anh ấy vẫn có thể quay đầu lại. Cháu sẽ không cản anh ấy. Anh ấy là con độc nhất của nhà họ Dương, chắc chắn các bác sẽ không từ chối.

-Còn cô thì sao? Giống như Lân Thanh Thu, hoàn toàn tay trắng, cô đơn không nơi nương tựa, hao phí phần đời còn lại trong oán hận?

Khả Nhi ôm cuốn “gia tộc Kim Phần” lên rồi nói:

-Con đường mà cháu đã chọn, cho dù có kết cục ra sao cháu cũng sẽ chấp nhận, quyết không hối hận!

Dương Phàm không ngờ người cha đã lâu không gặp lại đến tìm anh. Ông đứng giữa nhà, đưa mắt nhìn khắp gian phòng. Một gian phòng nhỏ gọn gàng và sạch sẽ, trên bức cửa sổ còn có một chậu thủy tiên, rõ ràng là của con gái. Ánh mắt của ông dừng lại trên khung ảnh nhỏ đặt trên bàn máy tính. Bên trong là tấm ảnh của Dương Phàm và Khả Nhi. Ông cầm khung ảnh lên quan sát, một cô gái rất xinh đẹp:

-Nó tên là Tần Khả Nhi đúng không? Bố đã xem qua tài liệu về nó...

27. Chương 16 Part 3

-Bố...- Dương Phàm cắt ngang lời bố: -Nếu như bố định giảng đạo lý cho con, khuyên con nên chia tay Khả Nhi, con chỉ có thể xin bố thứ lỗi. Trong thời gian gần đây, đạo lý lớn đạo lý nhỏ con đều nghe hết rồi, con cũng mệt mỏi vì phải nghe những đạo lý ấy lắm rồi!

Dương Kiến Quốc xoay người lại nhìn con trai, vẻ mặt như đang mỉm cười:

-Thế nên con không chịu về nhà?

-Về hay không về có khác gì nhau đâu?- Dương Phàm đáp: -Bố thường xuyên không có nhà, mẹ cũng thường xuyên đi công tác, về nhà chỉ thấy có căn phòng trống hoác!

Trong phòng chỉ có một cái ghế, Dương Phàm ngồi quỳ dưới chân bố. Dương Kiến Quốc vỗ vào bên cạnh rồi bảo Dương Phàm:

-Ngồi xuống đây, lâu lắm rồi bố con mình không nói chuyện!

Dương Phàm đoán là lại một bài thuyết giáo nên chậm rãi ngồi xuống bên cạnh bố, vẻ mặt có vẻ miễn cưỡng.

Dương Kiến Quốc cười bảo:

-Bố cũng từng có một thời trai trẻ mà!

Mở đầu hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Dương Phàm khiến cho anh vui mừng nhìn bố.

-Bố với bà ấy từng là bạn học ở đại học, là lớp sinh viên đầu tiên sau khi khôi phục lại chế độ thi đại học. Bà ấy thích viết thơ, bố bị lôi cuốn bởi những bài thơ trữ tình của bà ấy. Thời trai trẻ là giai đoạn tình cảm rất mãnh liệt. Ông bà nội của con càng phản đối kịch liệt, bố càng chống đối quyết liệt hơn, cho rằng tình yêu của mình còn tuyệt vời hơn cả mối tình của Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài...- nhớ lại những chuyện ngày xưa, Dương Kiến Quốc liền bật cười: -Để thoát khỏi sự ép buộc của gia đình, bảo vệ tình yêu của mình, bố và bà ấy đã rời bỏ Bắc Kinh để về quê hương của bà, một vùng quê xa xôi, cho rằng có thể dựa vào đôi bàn tay và trí tuệ của mình để tạo ra một cuộc sống hạnh phúc.

-Về sau sao lại chia tay ạ?- Dương Phàm tò mò: -Bởi vì mẹ sao?

Dương Kiến Quốc bật cười:

-Đương nhiên là không! Lúc ấy bố còn chưa quen mẹ con! Cái thời đại lúc ấy không thể tự xin việc làm như bây giờ, các sinh viên phải phụ thuộc vào sự phân công của nhà trường mới có thể tìm được việc làm. Bọn bố đều không nhận được sự phân công của trường. Gia đình bà ấy rất nghèo, trên có già, dưới có trẻ, hi

vọng của cả gia đình đều gửi gắm vào bà ấy. Bố lại không thể gánh vác được gánh nặng ấy. Những kẻ như chúng ta, thoát ra khỏi hào quang của gia đình sẽ hoàn toàn trắng tay. Những khó khăn trong cuộc sống đã khiến cho bà ấy ngày càng tài giỏi, còn bố mỗi khi nghĩ đến việc phải bỏ phí tuổi thanh xuân ở vùng quê nghèo này, không thực hiện được lí tưởng của mình, tất cả mọi điều học được đều trở nên lãng phí thế nên cảm thấy không cam tâm. Dần dần, bố và bà ấy cảm thấy oán hận và giằng vò lẫn nhau. Cuối cùng có một ngày, bà ấy không thể chịu đựng được những áp lực của cuộc sống, đã giấu bố viết cho ông bà nội một bức thư. Chẳng bao lâu sau, bố đã bị dẫn về Bắc Kinh, còn bà ấy được điều đến công tác ở một đơn vị như ý nguyện và lấy một người đàn ông khác.

-Bố có hận bà ấy không?

-Không...- Dương Kiến Quốc lắc đầu: -Bố không thể mang lại hạnh phúc cho bà ấy, bà ấy có quyền lựa chọn một cuộc sống tốt đẹp hơn. Vài năm trước, bố đi khảo sát ở cơ sở, vô tình gặp lại bà ấy. Bà ấy và chồng đều đã là cán bộ ở huyện, có hai đứa con một trai một gái, tinh thần cũng rất tốt, người cũng béo khỏe hơn nhiều. Ít nhất những điều đó cũng cho thấy bà ấy có một cuộc sống hạnh phúc. Tâm trạng khi chúng ta gặp lại nhau cũng rất bình thản, chỉ nói dăm ba câu chuyện như những người bạn cũ. Nghĩ lại thứ tình cảm thời trai trẻ khiến cho mình đau đớn đến không muốn sống tiếp giờ mới phát hiện ra rằng nó chẳng hề quan trọng đến như vậy, chẳng qua chỉ là do tâm lí lãng mạn trong tình yêu đang hoành hành mà thôi.

-Thế còn mẹ thì sao? Bố đã từng yêu mẹ chưa?

-Mẹ con là một người phụ nữ hoàn mỹ, là một người vợ cực kì lí tưởng của đàn ông. Còn về tình yêu, đến độ tuổi như bố hiện nay con sẽ hiểu ra rằng, còn có rất nhiều thứ tình cảm còn quan trọng hơn cả tình yêu. Ví dụ như con, con trai duy nhất của bố, không có gì có thể khiến cho bố trân trọng như con đâu!

-Thế những người phụ nữ ở bên ngoài của bố là cái gì?

Dương Kiến Quốc lạnh lùng:

-Chẳng là cái gì cả!

Dương Phàm phản nộ đáp:

-Thế nhưng tất cả những gì bố làm đã làm tổn thương con và mẹ.

Dương Kiến Quốc hơi cúi đầu về biết lỗi:

-Là do bố sơ ý, sau này bố sẽ để ý hơn!

Dương Phàm không nói gì nữa, ngầm đoán ra được là bố đến đây không chỉ là để kể lại mối tình của mình thời trai trẻ. Anh đang chờ đợi bố nhắc đến chuyện của Khả Nhi.

Thế nhưng Dương Kiến Quốc chẳng hề dă động đến chuyện của Khả Nhi, chỉ hỏi han Dương Phàm về những chuyện có liên quan đến học tập và công việc rồi bảo anh:

-Hiện giờ là đầu tháng 12, bố đã nói chuyện với đơn vị nơi con đang thực tập. Thời gian thực tập của con sẽ kết thúc vào cuối tháng 12 này, đơn vị ấy sẽ không kí hợp đồng với con.

Dương Phàm kinh ngạc:

-Bố...

Dương Kiến Quốc đứng dậy, vẻ mặt ung dung:

-Ông ngoại con đang cần một người nối nghiệp, đầu tháng sau con hãy đến Thượng Hải, cố gắng học tập để sớm trở thành người kế nghiệp cho ông.

Dương Phàm phản nộ:

-Dùng một lí do vô lí như vậy để ép con và Khả Nhi phải chia tay sao?

Dương Kiến Quốc nhìn vào cậu con trai còn cao hơn mình. Con trai đã lớn rồi, lại đang có tâm lí chống đối. Ông vỗ vai con trai bảo:

-Mọi chuyện cứ quyết định như vậy đi. Con không thể tìm được công việc thích hợp ở Bắc Kinh này đâu!

-Bố...- Dương Phàm phẫn nộ: -Bởi vì người yêu bố từng bán đứng bố nên bố cũng cho rằng Khả Nhi sẽ như vậy, có phải không?

-Đối với bản thân đứa con gái tên là Tần Khả Nhi ấy bố không có ý kiến gì...- Dương Kiến Quốc nói: -Bố của nó là Trịnh Đại Vĩ nửa năm trước vì tham ô, nhận hối lộ đã bị tổng vào tù. Con nên hiểu rõ thân phận của mình, lấy một đứa con gái của một tội phạm thì cho dù có đi đến đâu cũng sẽ là gặp phải sự khinh bỉ của mọi người. Con không thích Hình Hình, không muốn lấy nó...không sao. Con có thể lựa chọn một người vợ mà con thích, nhưng ít nhất phải có xuất thân trong sạch.

-Khả Nhi mang họ Tần, cô ấy không có bố, càng không làm sai điều gì!

-Người khác không nghĩ như vậy đâu. Huyết thống không thể cắt đứt được, nó có nhận hay không thì việc bố đẻ là một tù nhân chính là một sỉ nhục lớn trong cuộc đời của nó...- Dương Kiến Quốc tiếc nuối lắc đầu: -Có đôi khi hiện thực lại tàn khốc như vậy đấy!

Hai hàng mi của Dương Phàm khẽ sụp xuống, giọng nói của anh nhỏ nhưng vô cùng kiên định:

-Con không sống vì người khác!

Dương Kiến Quốc bật cười, thanh niên phải có ý chí như vậy, không sợ trời không sợ đất:

-Chuyện sau này cứ để sau này hãy nói. Nói tóm lại con không thể lấy nó ngay lập tức được có phải không nào? Hãy qua chỗ ông ngoại trước đi. Nếu như tình cảm của con và Tần Khả Nhi đủ sâu, xa cách vài tháng có thể thay đổi được gì đâu?

Dương Phàm vẫn cố chấp, không khí trở nên vô cùng ngột ngạt.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Dương Phàm nghe điện thoại, mặt mày biến sắc, vội vàng nói:

-Cám ơn cậu Chính Hạo!

Ngắt điện thoại, Dương Phàm trợn mắt nhìn bố:

-Bố và mẹ đã bàn bạc cả rồi, mỗi người lo một việc. Bố đến tìm con, mẹ đi tìm Khả Nhi, ép cô ấy phải rời bỏ con có đúng không?

Dương Kiến Quốc chau mày không nói.

Ánh mắt Dương Phàm trở nên đau thương:

-Bố mẹ luôn cho mình là đúng, chưa bao giờ đứng từ địa vị của con mà nghĩ. Từ nhỏ đến lớn, ngoài cho con đầy đủ về vật chất, bố mẹ đã cho con được bao nhiêu yêu thương và quan tâm? Thời gian mà chú Lưu và thím Thẩm chăm sóc cho con còn nhiều hơn cả bố mẹ. Từ nhỏ đã không lo, giờ sao lại chen ngang vào cuộc sống của con?- Dương Phàm nói xong liền lao ngay ra cửa.

Không đợi được đến khi xe buýt đến, cũng không đón được taxi, Dương Phàm quyết định chạy bộ. Một chiếc xe hơi ở phía sau chờ đến. Dương Kiến Quốc kéo kính cửa sổ xe xuống rồi bảo:

-Lên xe đi, bố dẫn con đi tìm người!

Dương Phàm nhìn ông bằng ánh mắt nghi hoặc, Dương Kiến Quốc thở dài:

-Tiểu Phàm, ta là bố của con mà!

Khả Nhi hai tay cầm cuốn “Gia tộc Kim phần” rồi nói với Hoa Chỉ Huyền:

-Thưa bác, cảm ơn bác đã tặng cháu cuốn sách này. Cháu nhất định sẽ đọc thật kĩ!

Khả Nhi vừa quay người định ra về thì Dương Phàm ào đến như một cơn gió. Khả Nhi còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì Dương Phàm đã ôm chặt lấy hai vai cô:

-Khả Nhi, em không sao chứ? Cho dù mẹ anh có nói gì em cũng đừng để bụng! Quyết định của chúng ta mới là quan trọng nhất!

Vì Dương Phàm vừa nói vừa lắc mạnh người Khả Nhi khiến cho cuốn sách trên tay cô rơi xuống đất. Khả Nhi đỏ khóc đỏ cười:

-Dương Phàm, anh làm em chóng hết cả mặt rồi đây!

-Hơ?- Dương Phàm định thần lại quan sát sắc mặt của Khả Nhi, không hề có dấu hiệu của sự buồn bã hay tức giận. Anh thở phào nhẹ nhõm. Anh định ôm chặt lấy cô nhưng đột nhiên nhớ ra sự có mặt của bố mẹ, thế nên anh lập tức dừng lại, đưa tay ra nắm chặt lấy tay Khả Nhi, nhìn thẳng vào mặt bố mẹ và bảo:

-Bố, mẹ, tất cả quyết định đều ở con, bố mẹ đừng làm khó Khả Nhi nữa!

-Dương Phàm,...- Khả Nhi định lên tiếng giải thích.

-Mau đi thôi!- Dương Phàm không để Khả Nhi kịp giải thích đã vội vàng lôi cô đi.

Hoa Chỉ Huyền và chồng nhìn nhau, bà cười chua xót:

-Con trai lại nhìn tôi như vậy đây!

Dương Kiến Quốc vỗ vỗ vào vai vợ, bình thản nói:

-Cứ để cho nó đi! Thanh niên không vấp vấp thì không biết quay đầu đâu!

Dương Phàm vội vàng kéo Khả Nhi về phòng trọ của mình, thấp thỏm hỏi:

-Khả Nhi, nếu như mẹ anh có nói điều gì quá đáng, anh xin lỗi em. Là do anh không tốt, anh không bảo vệ được em!

Khả Nhi ngẩng đầu chăm chú quan sát Dương Phàm. Đúng là anh đã gầy đi nhiều lắm, cái cằm đã nhọn hơn, râu mọc lởm chởm, những đường gân đỏ nổi đầy trong mắt, hốc mắt lõm sâu, hình như là do đã thức đêm quá nhiều, mái tóc đã dài ra, đôi môi khô nứt nẻ. Cô nhớ lại dáng vẻ của anh lúc mới quen cô, khôi ngô tuấn tú, phong độ hơn người.

-Khả Nhi?- thấy Khả Nhi trầm ngâm trong nói, Dương Phàm càng thêm bất an: -Người sống cả đời với em là anh chứ không phải bố mẹ anh. Nếu như em vì những điều mẹ anh nói mà rời bỏ anh như vậy là không công bằng!

Khả Nhi khẽ đưa tay nên vuốt ve làn môi anh:

-Mẹ anh không nói khó gì em cả, chỉ gọi em đến uống trà rồi nói vài câu về mấy nhân vật trong tiểu thuyết ấy mà!

-Tiểu thuyết?- Dương Phàm nghĩ một hồi rồi thở dài: -Lại là “Gia tộc Kim phần” chứ gì?

Khả Nhi kiễng chân đặt môi lên môi anh, đầu lưỡi cô lướt nhẹ trên môi anh, làm ướt đôi môi khô nứt của anh.

Dương Phàm hơi ngẩn người ra vì kinh ngạc rồi lập tức ôm chặt lấy Khả Nhi, nồng nàn hôn lên môi cô. Kể từ sau bữa tiệc tối hôm đó, Khả Nhi không còn đến căn hộ của Dương Phàm nữa. Anh thậm trọng không dám lơ đãng. Rất nhiều đêm anh nhớ cô đến phát điên. Những ham muốn cố gắng kìm nén bấy lâu như càng trở nên mãnh liệt hơn, sự nhớ nhung sôi sục bùng lên dữ dội như núi lửa phun trào. Khoảnh khắc vào bên trong cơ thể cô, anh thấy lòng mình nhẹ nhõm như trút được gánh nặng trong lòng. Hai người ôm chặt lấy nhau, cảm nhận nhịp đập trái tim của nhau, trong lòng cảm thấy bình yên đến lạ thường, cả hai vẫn đang thuộc về nhau, thân thể hòa quyện với nhau thật ngọt ngào, những giọt mồ hôi đam mê khẽ lướt qua làn da. Sau khi đạt đến cao trào của cảm xúc, Dương Phàm thì thâm vào tai Khả Nhi trong tiếng thở gấp gấp:

-Khả Nhi..anh...rất vui!

Cô nghe thấy mình lí nhí nói với anh:

-Em yêu anh!

Dương Phàm mệt mỏi ôm chặt lấy Khả Nhi nằm nghỉ ngơi ở trên giường, đôi tay vuốt ve làn da mịn màng của cô. Đã lâu lắm rồi anh không có cảm giác được ngủ một giấc ngon lành, thế nên anh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ nhưng cánh tay vẫn ôm chặt quanh eo Khả Nhi. Khả Nhi bỏ tay anh ra, nhẹ nhàng ra khỏi giường.

Trên bàn bày đầy những bức vẽ, còn có cả một chồng bản đồ đặt ở dưới góc tường bởi vì trên bàn đã không còn chỗ để. Máy tính vẫn đang hoạt động. Khả Nhi mở màn hình lên, trên destop là một bảng thống kê, ghi lại thời gian, số lượng bản vẽ gốc đã nhận và thời gian phải giao lại cho người ta. Khả Nhi tỉ mỉ xem xét. Cuối cùng cô cũng hiểu ra, Dương Phàm mỗi tuần nhận cả đồng bản vẽ rồi phải chế tác thành sơ đồ điện tử và giao lại vào tuần sau rồi lại tiếp tục nhận bản vẽ mới. Vì vậy anh bắt buộc phải thức đêm mỗi ngày để hoàn thành, như vậy mới có thời gian vào mỗi cuối tuần để đến trường thăm cô.

Khả Nhi giúp Dương Phàm sắp xếp các bản vẽ thành một chồng gọn gàng, bỗng nhiên một giọt nước mắt rơi trên bản vẽ. Cô vội vàng lấy giấy ăn chấm đi vì sợ sẽ làm nhòe bản vẽ nhưng vừa lau sạch được giọt này thì giọt kia đã lại rơi xuống. Cô ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, để mặc những giọt nước mắt lặng lẽ trào ra.

-Khả Nhi...- Dương Phàm không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, nhẹ nhàng đến bên, ôm lấy Khả Nhi từ phía sau:
-Anh thích nhìn thấy em trong bộ dạng này. Rất xinh đẹp! Nào, cười một cái nào!

Khả Nhi nhoẻn miệng cười.

Dương Phàm thở dài:

-Thôi bỏ đi, em để lần sau cười tiếp nhé!

Cô nghiêng đầu dựa vào vai anh, hơi thở ấm áp phả qua vai anh:

-Sau này đừng có thức đêm nữa, phải giữ gìn sức khỏe. Công việc làm không hết thì để đến cuối tuần làm.

Dương Phàm không lên tiếng.

-Em sẽ đến đây vào mỗi cuối tuần như trước đây!

Dương Phàm nghe thấy vậy liền cười toe toét:

-Vợ anh thật là tuyệt!

-Còn nữa!- về mặt Khả Nhi rất nghiêm túc: -Sau này có chuyện gì tuyệt đối không được giấu em! Không được chịu đựng một mình!

Anh trợn mắt nhìn cô:

-Anh là đàn ông mà!

Khả Nhi trợn mắt lườm lại:

-Nếu như anh mệt mỏi mà ngã ra đấy thì em phải làm thế nào?

Dương Phàm cười, siết chặt Khả Nhi trong vòng tay:

-Làm gì đến mức độ đó?

-Dương Phàm, hãy hứa với em chúng ta sẽ cùng chia sẻ niềm vui, cùng chịu đựng áp lực. Anh thế nào thì em như vậy!

28. Chương 17 Part 1

Chương 17: Nỗi đau khắc cốt ghi xương

Trung tuần tháng 12, Khả Nhi phải đến công ty sữa tươi kí kết hợp đồng đại lí của năm sau. Ngày hôm ấy cũng trùng vào ngày Dương Phàm đến một đơn vị ở gần đó để phỏng vấn. Vì thế anh liền hẹn với Khả Nhi đợi sau khi anh phỏng vấn xong sẽ đến công ty sữa tươi đón cô rồi cả hai sẽ cùng quay về chỗ Dương Phàm.

Mặc dù cuối tháng 11 đã kết thúc đợt thực tập ở đơn vị nhưng Dương Phàm vẫn ở lại căn phòng anh đang thuê. Căn phòng nhỏ ấy đã trở thành tổ ấm của anh và Khả Nhi. Anh muốn để dành một tổ ấm cho Khả Nhi có thể đến bất kì lúc nào để nghỉ ngơi, thư giãn đầu óc. Bởi vì ban ngày không cần đi làm nữa nên

Dương Phàm nhận thêm rất nhiều bản vẽ về nhà làm, nhờ đó có thể duy trì được tiền thuê phòng và tiền sinh hoạt. Bên cạnh đó, anh đến nhiều nơi xin việc, đẩy nhanh quá trình tìm việc cho mình.

Quá trình phỏng vấn tiến hành khá thuận lợi. Dương Phàm vui vẻ bước ra cổng. Bất ngờ một chiếc xe hơi quen thuộc đỗ xích trước cánh cổng lớn, người ngồi trong xe không ai khác chính là Lương Dung Hình. Dương Phàm hơi ngẩn ra vì bất ngờ, gật đầu chào xã giao đi vòng qua chiếc xe ra ngoài.

-Dương Phàm...-Lương Dung Hình đuổi theo, chặn đường đi của anh: -Chúng ta nói chuyện một chút có được không?

Dương Phàm nhắc đồng hồ lên xem giờ, đã gần 10 rưỡi rồi, khoảng chừng 11 giờ là Khả Nhi kí xong hợp đồng: -Xin lỗi, tôi không có thời gian!

-Cậu muốn đi đâu tôi đưa cậu đi! Chỉ nói vài câu thôi mà, chúng ta lên xe rồi nói chuyện!- giọng điệu của Lương Dung Hình có chút khẩn cầu: -Dương Phàm, dù sao chúng ta cũng là bạn bè mà!

Ở cổng đơn vị thỉnh thoảng lại có người ra người vào. Người đi qua cứ tò mò nhìn hai người. Dương Phàm chau mày, đành phải vào trong xe.

Lương Dung Hình vừa khởi động xe vừa hỏi: -Có phải cậu giận tôi nên không muốn nói chuyện với tôi không?

-Không phải- Dương Phàm thẳng thắn: -Chỉ có điều tôi không biết có nên tin cậu hay không nữa! Ở trước mặt tôi cậu từng thể chỉ coi tôi là anh em, ủng hộ tôi và Khả Nhi. Nhưng ở trước mặt người lớn, cậu lại chẳng chút phản đối chuyện hôn nhân hoang đường giữa hai chúng ta.

-Bởi vì tôi chẳng có tư cách gì mà phản đối!-Lương Dung Hình nói: -Tôi không giống với cậu. Cậu là con trai độc nhất của nhà họ Dương, tất cả mọi thứ trong gia tộc trước sau gì cũng thuộc về cậu. Còn tôi là cái gai trong mắt bố tôi, ông ta chỉ mong có thể loại bỏ tôi để dọn đường cho đám con riêng của ông ta.

Dương Phàm cũng biết ít nhiều chuyện nhà họ Lương, bèn lên tiếng an ủi: -Bố cậu chẳng phải vẫn luôn yêu thương cậu sao? Sao cậu lại hận ông ta đến thế?

-Yêu thương? -Lương Dung Hình cười nhạt: -Tôi cũng từng tưởng rằng ông ta chính là người yêu thương tôi nhất trên đời này. Tôi không thích đi học, ông ta bảo không sao, con gái không nên lãng phí tuổi xuân vào việc học. Tôi không thích làm việc, chỉ mải ăn chơi nhảy múa, ông ta cũng bảo không sao, con người sống là phải biết hưởng thụ. Biết rõ tôi chẳng có tài về tranh, ông ta liền bỏ tiền ra mua chuộc những nhà phê bình kia để tâng bốc tôi thành thiên tài. Từ nhỏ đến lớn, người mẹ nghiêm khắc trong mắt tôi chính là một nhân vật phản diện, còn người bố yêu thương tôi mới là một người tốt. Mãi đến năm 21 tuổi tôi mới biết, hóa ra ông ta đã có con riêng ở bên ngoài, muốn chiều chuộng tôi để tôi trở nên hư hỏng. Ông ta làm tất cả những điều đó là để dãi đường cho hai đứa con trai riêng của ông ta. -Lương Dung Hình vừa kể vừa rơi lệ.

Dương Phàm đưa cho Lương Dung Hình một cái khăn giấy: -Mẹ cậu nắm giữ đa số cổ phần của tập đoàn Vĩnh Xương, những cổ phần này sau này sẽ thuộc về cậu. Cậu không cần phải mượn hôn nhân làm bình phong bảo vệ lợi ích cho mình. Lấy một người không yêu cậu, bản thân cậu cũng không yêu, như vậy là không công bằng với cậu, cũng không công bằng với cả tôi nữa!

-Mẹ tôi đã bị ung thư vú giai đoạn cuối. Bác sĩ nói chỉ có thể sống được khoảng 1 năm nữa thôi. Bà ấy không thể nào bảo vệ tôi được nữa- Lương Dung Hình lau nước mắt trên mặt, nhưng càng lau nước mắt càng tuôn rơi. Cô đỗ hẳn xe lại, ôm mặt khóc nức nở, giọng nói nghẹn ngào trong tiếng nấc: -Bao nhiêu năm nay, tôi chỉ toàn học mấy trò giải trí. Trong ngoài tập đoàn đều có người của ông ta. Cho dù tôi có kế thừa cổ phần của mẹ, chắc chắn ông ta cũng có cách khống chế tôi, từ từ nuốt trọn sản nghiệp trong tay tôi rồi đuổi tôi ra khỏi cửa.

Nhìn Lương Dung Hình đang nức nở, Dương Phàm lại nhớ đến Khả Nhi. Nếu như người rơi vào hoàn cảnh này là Khả Nhi, cô ấy sẽ làm thế nào nhỉ? Chỉ ít anh có thể khẳng định là Khả Nhi tuyệt đối không giao số phận của mình vào tay người khác. Hai cô gái cùng lứa tuổi mà khác biệt sao lại lớn đến vậy?

-Dương Phàm, nếu như chúng ta kết hôn, cậu có thể gia nhập tập đoàn Vĩnh Xương với tư cách là chủ tịch tập đoàn. Thực lực của Bác Nhuệ còn mạnh hơn Vĩnh Xương, cậu có được sự ủng hộ của Bác Nhuệ, còn có

ông nội và bác Dương hậu thuẫn, bố tôi với đám người kia chắc chắn sẽ không dám giở trò trước mặt cậu đâu!

Dương Phàm thở dài: -Hình Hinh, mặc dù đó là người thân của tôi nhưng tôi cũng phải nhắc nhở cậu, cậu đừng có nghĩ rằng ông ngoại và mẹ tôi chí công vô tư, nhiệt tình giúp đỡ người hoạn nạn. Nếu như tôi vào Vĩnh Xương rồi, đảm bảo chưa đầy ba năm, Vĩnh Xương không bị bố cậu nuốt gọn thì cũng bị Bác Nhuệ thôn tóm hết.

-Tôi chấp nhận...- Lương Dung Hinh thôi không khóc, vẻ mặt quả quyết: -Tôi hận bố tôi, hận người đàn bà và những đứa con riêng của ông ta. Mẹ tôi vì bị bọn họ chọc tức mà sinh bệnh. Ngày nào mẹ đàn bà đó cũng gọi điện đến sỉ nhục mẹ tôi, còn bố không chỉ không ngăn chặn mà còn dung túng cho mẹ đàn bà ấy chửi mắng mẹ tôi. Mẹ cho người đi dần mặt mẹ đàn bà đó, bố tôi liền cào rách mặt mẹ. Thay vì để ông ta cướp hết tập đoàn, tôi thà dâng tập đoàn Vĩnh Xương bằng cả hai tay cho bác Dương và cậu còn hơn. Tốt nhất là để Bác Nhuệ nuốt gọn tập đoàn Vĩnh Xương, để cho bọn chúng phải trắng tay. Còn tôi chỉ cần vẫn là con dâu của nhà họ Dương thì số cổ phần ấy trước sau gì cũng vào tay con cháu của tôi.

Dương Phàm kinh ngạc: -Cậu không sợ tôi qua cầu rút ván à? Sau khi đạt được mục đích, tôi sẽ đuổi cậu ra khỏi cửa thì sao?

Lương Dung Hinh quả quyết: -Đừng quên những gia đình như gia đình cậu không bao giờ cho phép chuyện li hôn xảy ra. Tôi hiểu rõ bác Dương, bác ấy là chỗ thân tình với mẹ tôi, bác ấy sẽ không bạc đãi tôi đâu.

-Hóa ra cậu đã dự tính hết cả rồi! Đúng là tôi đã xem nhẹ cậu đấy, cứ tưởng cậu đơn thuần lắm cơ!

-Cậu và Khả Nhi có thể tiếp tục ở bên nhau, tôi tuyệt đối không phản đối!

-Cậu không phản đối? -Dương Phàm kinh ngạc.

-Đúng- Lương Dung Hinh khẳng định chắc nịch: -Chỉ cần cậu giữ thể diện cho tôi trước đám đông, tôi sẽ không bao giờ phản đối chuyện của hai người. Ngoài danh phận ra, còn nữa, hai người tuyệt đối không được có con...Ngoài những điều đó ra, cậu có thể cho cô ấy mọi thứ, tôi sẽ không để bụng đâu!

Dương Phàm khóc dở mếu dở: -Nhưng mà tôi để bụng!

-Dương Phàm, tôi đã nhún nhường đến thế này rồi, cậu còn muốn tôi phải làm sao nữa?

Dương Phàm mĩa mai: -Có phải tôi nên cảm ơn cậu không?

Lương Dung Hinh cứng họng không nói được gì.

Dương Phàm nhìn đồng hồ rồi bảo: -Lái xe đi, tôi đang vội!

Lương Dung Hinh hoài nghi: -Có phải bắt đầu từ đầu tháng trước cậu đã gửi đơn xin việc ở khắp nơi không?

Dương Phàm cau mày: -Cậu muốn nói gì?

-Đơn xin việc của cậu nơi thì chẳng có hồi âm, nơi thì phỏng vấn xong cũng chẳng có kết quả. Cậu có biết nguyên nhân là gì không?

Dương Phàm nghiêng răng: -Tôi chưa đủ năng lực!

Lương Dung Hinh cười bảo: -Cậu quá coi thường bản thân rồi! Bác Dương nói cậu sẽ không thể tìm được việc ở Bắc Kinh này đâu. Kể cả Tần Khả Nhi cũng như vậy.

Dương Phàm tỏ vẻ sắt đá.

-Dương Phàm, mau về nhà đi!- Lương Dung Hinh kiên nhẫn thuyết phục: -Có như vậy cậu với Khả Nhi mới đỡ vất vả. Như vậy tốt cho cả cậu, cả cô ấy, cả tôi và tất cả mọi người, sao lại không thể được cơ chứ?

Dương Phàm nhìn Lương Dung Hinh bằng ánh mắt sắc lạnh rồi đẩy cửa ra khỏi xe, bỏ đi thẳng một mạch.

Đón tiếp Khả Nhi vẫn là ông Trương phó giám đốc lần trước. Khả Nhi vui vẻ nói: -Chú Trương, rất vinh hạnh được gặp lại chú!

Ông Trương không thể đối diện với nụ cười rạng rỡ của Khả Nhi, vẻ mặt áy náy nói: -Cô Tần, chúng tôi rất xin lỗi! Công ty chúng tôi không thể tiếp tục hợp đồng với cô nữa!

Nụ cười cứng đờ trên gương mặt Khả Nhi, hồi lâu sau cô mới hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh: -Có thể cho cháu biết lí do được không ạ?

Ông Trương nhìn vào đôi mắt đầy thất vọng của Khả Nhi, không nỡ nhìn tâm làm như vậy. Khả Nhi chính là cô bé ngoan ngoãn và giỏi giang mà ông rất quý mến. Biết rõ là không nên nói nhưng ông vẫn không ngăn được bản thân mình lên tiếng nhắc nhở cô: -Có phải cháu đã đắc tội với ai rồi không? Không chỉ công ty chúng tôi, mà cả các công ty sữa tươi khác cũng sẽ không kí hợp đồng giao quyền đại lí cho cháu đâu!

-Đắc tội ai đó?- Khả Nhi hoang mang.

-Hài...- ông Trương dứt khoát nói thẳng ra: -Công ty sữa tươi của chúng tôi là một công ty con của doanh nghiệp Chu thị. Doanh nghiệp Chu thị gần như lũng đoạn cả thị trường sữa tươi hiện nay. Ban đầu chúng tôi cung cấp điều kiện đại lí ưu đãi cho cháu và đưa ra đề nghị mời cháu vào làm ở công ty một phần là vì cháu có khả năng, một phần là vì Chu thiếu gia có lên tiếng dằn dò. Lần này chấm dứt hợp đồng với cháu lại là lệnh của ông chủ doanh nghiệp Chu thị. Theo lí mà nói thì những chuyện này không cần đích thân ông ấy phải mó tay, trừ phi nó có liên quan đến con trai ông ấy.

-Chu Chính Hạo?- Khả Nhi sực tỉnh.

Ông Trương nhìn Khả Nhi đồng cảm: -Cô Tần, rất xin lỗi, chúng tôi không thể giúp gì được cô

Khả Nhi hiểu rằng ông Trương đã hiểu nhầm, quả thực là cô có đắc tội với người ta, nhưng không phải là người mà ông nghĩ đến. Cô cười chua xót: -Cảm ơn ông đã nói cho cháu những điều đó!

Sự việc đã đi đến nước này, có nói nữa cũng chẳng có tác dụng gì. Ông Trương đích thân tiễn cô ra cổng. Vừa đi đến cổng công ty, Khả Nhi bất giác ngẩng đầu lên. Ánh mặt trời chói lóa làm cho mắt cô như hoa lên, bỗng nhiên cơn chóng mặt ập đến, Khả Nhi ngã lún ra đất.

Ông Trương hốt hoảng đỡ Khả Nhi: -Cô Tần...

Dương Phàm vội vàng lao đến, ôm chặt lấy Khả Nhi: -Khả Nhi, em làm sao vậy?

Ông Trương kinh ngạc nhìn Dương Phàm, hóa ra không phải là Chu Chính Hạo như ông từng nghĩ. Là một người sành sỏi, ông không hỏi gì thêm, chỉ lo lắng bảo: -Sắc mặt cô ấy không được tốt, để tôi lái xe đưa cả hai vào bệnh viện kiểm tra xem sao!

Khả Nhi nhắm mắt yếu ớt trong vòng tay Dương Phàm:-Không, không cần đâu. Cháu ngồi nghỉ một tí là khỏi ấy mà!

-Im ngay!- Dương Phàm dữ dằn: -Em không thấy sắc mặt của em bây giờ trắng bệch chẳng khác gì con ma à?

Đúng lúc ấy, Lương Dung Hinh đỗ xe trước cổng công ty, lớn tiếng gọi: -Dương Phàm, để tôi đưa hai người vào bệnh viện!

Mặc kệ cho Khả Nhi kịch liệt phản đối, Dương Phàm vẫn đặt cô vào trong xe.

Trước khi đi, ông Trương dặn dò: -Cô Tần, sau này phải giữ gìn sức khỏe nhé!

Khả Nhi cảm kích: -Cảm ơn ông!

Sau khi tiến hành một loạt các kiểm tra, bác sĩ cầm một tờ siêu âm ra, vẻ mặt chăm chú quan sát khiến cho Dương Phàm cảm thấy vô cùng căng thẳng: -Bác sĩ, tình trạng có nghiêm trọng lắm không?

-Vẫn ổn...- bác sĩ bỏ tờ giấy siêu âm xuống, từ tốn nói: -Thai nhi đã được 40 ngày rồi, phát triển bình thường.

-Cái gì?- Khả Nhi và Lương Dung Hinh cùng thốt lên kinh ngạc.

-Cô có thai rồi...- bác sĩ nói với Khả Nhi: -Cần phải chú ý chế độ dinh dưỡng, không được làm việc quá sức!

Dương Phàm phấn khởi hỏi han bác sĩ về những vấn đề cần chú ý.

Lương Dung Hinh mặt mày trắng bệnh, lặng lẽ rời khỏi bệnh viện.

Khả Nhi như người mất hồn. Hai người trước nay luôn sử dụng biện pháp tránh thai, chỉ duy nhất có một lần, hôm đó Dương Phàm dẫn cô bỏ đi trước mặt bố mẹ anh. Lúc ấy tâm trạng của cả hai đều đang rất rối bời, quên mất không sử dụng biện pháp tránh thai. Chỉ một lần đó thôi lại đã tạo nên một sinh mạng bé nhỏ. Nhìn dáng điệu phần khởi của Dương Phàm, cô không biết nên cười hay nên khóc.

Về đến nhà, Dương Phàm thấy Khả Nhi có vẻ mệt mỏi liền đỡ cô lên giường nằm. Anh ngồi bên mép giường, nhẹ nhàng gạt những lọn tóc lòa xòa trước trán ra cho cô rồi dịu dàng nói: -Bác sĩ bảo em có hơi suy nhược, cần phải chú ý dinh dưỡng. Em muốn ăn gì để anh đi mua?

Khả Nhi áp chặt bàn tay Dương Phàm vào má mình: -Đừng đi, ở lại đây với em!

Phát hiện ra tâm trạng của Khả Nhi có vẻ khác thường, Dương Phàm liền hỏi: -Sao thế?

Khả Nhi không đáp, chỉ nhìn anh tròng trành, đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt anh.

-Có áp lực thì cùng nhau gánh vác, câu này là của ai nói ấy nhỉ?- Dương Phàm nói.

Khả Nhi mệt mỏi nhắm mắt lại, khẽ bảo: -Em bị hủy hợp đồng đại lí sữa tươi rồi. Các công ty khác cũng sẽ không kí hợp đồng với em đâu!

Dương Phàm trầm ngâm. Một người thông minh như anh chỉ cần nghĩ một chút là có thể hiểu ra tất cả. Anh lấy ra một tấm thẻ ngân hàng rồi đặt vào tay Khả Nhi: -Chúng ta tạm thời vẫn còn đủ tiền. Tấm thẻ này là tiền của người lớn lì xì cho anh hàng năm. Họ rất hào phóng, thế nên hiện giờ trong thẻ này đã có một số tiền tương đối. Anh vốn định để dành đến khi nào chúng ta mua nhà sẽ dùng đến, nhưng giờ đang cấp bách, chúng ta có thể lấy một phần ra để sử dụng.

Khả Nhi đưa trả lại tấm thẻ cho Dương Phàm: -Em cũng có một khoản tiết kiệm, đủ để duy trì đến khi tốt nghiệp đại học. Còn anh, chẳng bao lâu nữa sẽ tốt nghiệp, có nhiều thứ phải dùng đến tiền, anh cứ giữ lại đi!

Dương Phàm cười lớn: -Chúng ta đang làm cái gì vậy nhỉ? Đẩy qua đẩy lại!

Khả Nhi cũng bật cười.

-Như thế này đi, em cứ cất đi giúp anh, đợi khi nào cần tiền anh sẽ bảo em. Em biết quản lí tiền bạc hơn anh. Sau này anh kiếm được bao nhiêu đều giao cho bà xã quản lí hết!- đang nói chuyện thì điện thoại đổ chuông, Dương Phàm nhìn vào màn hình điện thoại rồi vội vàng đứng dậy: -Em nghỉ ngơi chút đi! Anh ra ngoài có chút việc!- nói rồi Dương Phàm cầm điện thoại vội vã chạy ra ngoài.

Khả Nhi ngẫm nghĩ một hồi rồi xuống giường đến bên cánh cửa. Tiếng cửa Dương Phàm vọng qua khe cửa: -Không được tuyến dụng? Tại sao chứ?...Điều kiện đãi ngộ có thể bàn bạc sau, tôi đâu có yêu cầu cao...a lô...a lô...- đối phương đã cúp máy. Dương Phàm cầm điện thoại đứng ngây người tại chỗ. Khuôn mặt dưới ánh mắt trời nhợt nhạt. Một lúc sau, anh lấy lại vẻ mặt dịu dàng và vui vẻ, quay người lại định đi vào nhà thì bất chợt nhìn thấy Khả Nhi đang đứng dựa vào cửa.

Mặt Dương Phàm trắng bệch ra. Anh cười gượng gạo.

-Tìm việc không thuận lợi hả anh? Mau nói sự thực cho em biết!

Dương Phàm cười chua xót: -Có thể...anh không thể tìm được bất kì công việc nào ở Bắc Kinh này.

Khả Nhi xót xa nắm chặt lấy tay anh: -Là em làm liên lụy đến anh!

Anh đưa tay Khả Nhi lên miệng, dịu dàng hôn lên tay cô, nói bằng giọng hài hước: -Em là lí tưởng của cuộc đời anh!

Khả Nhi bật cười: -Đúng là dẻo mồm!- bỗng nhiên hai hàng nước mắt trào ra từ khóe mi của Khả Nhi: -Dương Phàm, chúng ta bỏ con nhé!

Trong phòng nghỉ là bảy, tám cô gái đang ngồi chờ phẫu thuật. Có người đi cùng người nhà, có người đi một mình...chẳng ai nói chuyện gì, không khí trầm lắng và ngột ngạt. Khả Nhi dựa vào người Dương Phàm, nhắm mắt nghỉ ngơi. Anh ôm chặt lấy cô, cúi đầu quan sát khuôn mặt trắng như tuyết của cô.

Cánh cửa phòng nghỉ ngơi vừa mở ra, Dương Phàm ngẩng đầu nhìn thấy một cô gái vừa làm xong phẫu thuật đang được chồng hay bạn trai dìu vào. Tuổi tác của cô gái cũng xấp xỉ Khả Nhi, trên khuôn mặt xanh xao còn đọng lại dấu tích của những giọt nước mắt. Nhìn cô gái đó, nghĩ đến dáng vẻ của Khả Nhi sau khi làm phẫu thuật, ngực của Dương Phàm bỗng nhiên như bị đập mạnh, cả trái tim đau đến nghẹn thở. Nỗi đau đớn phải vứt bỏ cốt nhục còn đang sống sờ sờ của mình đi không phải ai cũng hiểu hết được.

Cô y tá đứng ở ngoài cửa gọi to: -Số 5 vào phòng, số 6 chuẩn bị.

Khả Nhi là số 10.

Dương Phàm đỡ Khả Nhi ngồi dựa vào thành ghế rồi dịu dàng bảo: -Anh ra ngoài một chút, anh sẽ trở lại ngay!

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc trong không khí. Dương Phàm cảm thấy rất khó thở. Anh chạy nhanh ra cửa hàng tạp hóa bên ngoài, ném một tờ giấy bạc lên quầy rồi bảo: -Cho tôi một bao thuốc!

-Ở đây không bán thuốc!- người bán hàng tốt bụng bảo: -Ở bệnh viện không cho phép hút thuốc. Vì sức khỏe của gia đình, tạm thời cố gắng nhịn cho qua cơn nghiện đi vậy!

Thực ra Dương Phàm không hề nghiện thuốc, anh chỉ hút vài điếu lúc đi chơi cùng bạn bè cho vui. Nhưng mà hiện giờ anh đang muốn làm gì đó để trấn áp tâm trạng hoang mang của mình.

Một đôi vợ chồng ôm một đứa con khoảng 2 tuổi đi ngang qua. Hình như đứa bé vừa mới bị tiêm nên đang khóc mếu, trên khuôn mặt hồng hào và bụ bẫm là hai hàng nước mắt. Bố mẹ đứa bé dỗ dành:-Con yêu không khóc nữa, mẹ đi mua sữa chua cho con nhé!

Ôm cốc sữa chua trong tay, đứa bé lập tức nín khóc, nụ cười hồn nhiên và đôi mắt vẫn còn ngân ngấn nước mắt.

Dương Phàm nhìn theo đứa bé đẹp như thiên sứ, trong lòng dâng lên một nỗi xót xa. Nếu như con của anh và Khả Nhi có thể bình yên ra đời, chắc nó cũng đáng yêu như đứa bé đó. Trong khoảnh khắc, anh đã hạ quyết tâm cho mình. Anh lao nhanh về phòng nghỉ.

Cô y tá đứng ở cửa phòng gọi to: -Số 10 vào phòng!

Khả Nhi mặt mày trắng bệch, đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm nhưng chẳng thấy bóng dáng của Dương Phàm đâu.

-Số 10 nhanh lên!- cô y tá giục.

-Khả Nhi...- Dương Phàm xộc vào phòng, kéo tay cô, thở hồng hộc: -Đi theo anh!

-Phải phẫu thuật ngay bây giờ mà!- Khả Nhi đứng yên bất động.

-Cho anh thêm một chút thời gian!- đã là giữa tháng 12 rồi, trời đã trở lạnh mà trên trán Dương Phàm vẫn lấm tấm mồ hôi.

Khả Nhi lấy tay lau mồ hôi cho anh: -Đừng lo, chỉ là một ca tiểu phẫu thôi, sẽ nhanh thôi mà!- cô nhấc gót định đi vào phòng phẫu thuật.

-Em cứ ra đây với anh đã!- Dương Phàm kéo tay Khả Nhi đi ra.

Cô y tá sốt ruột: -Các người có định làm hay không hả?

-Cho người khác làm trước đi!- Dương Phàm ngoảnh đầu lại nói.

Dương Phàm dẫn Khả Nhi lên tầng ba, đứng bên ngoài phòng trẻ sơ sinh. Khả Nhi nhìn vào phòng sơ sinh qua tấm kính, thấy những chiếc giường trẻ sơ sinh xếp san sát bên nhau, những đứa trẻ đáng yêu đang say ngủ, đang mở to đôi mắt long lanh nhìn xung quanh...Bất giác mặt Khả Nhi như dán chặt vào lớp kính, cô chăm chú nhìn những đứa bé đáng yêu ấy, miệng khẽ nở nụ cười.

Dương Phàm nhẹ nhàng đặt tay lên bụng Khả Nhi: -Em đã thấy chưa, trong bụng em hiện giờ đang là một sinh mạng nhỏ nhoi- rồi anh chỉ tay vào phòng trẻ sơ sinh: -Có lẽ nó cũng giống như những đứa bé ấy. Chỉ

vài tháng sau, sẽ nằm trên những chiếc giường trắng tinh và sạch sẽ chứ không phải là bị biến thành rác rưởi và xối thẳng xuống dòng nước bẩn.

Sống mũi Khả Nhi chột cay cay, đôi mắt cô đỏ hoe. Tình mẫu tử là bản năng của phụ nữ, kể từ sau khi biết trong bụng mình đã có một sinh mạng bé nhỏ, không ai biết rõ hơn cô tình cảm ruột thịt này. Nhưng đứa trẻ này đến không đúng lúc. Hít một hơi thật sâu, cô khó khăn lắm mới nói ra thành lời: -Dương Phàm, chúng ta vẫn còn là sinh viên!- đây chính là hiện thực, mang thai khi còn đi học sẽ bị nhà trường đuổi học. Hơn nữa hiện giờ anh lại không tìm được công việc, không có điều kiện về kinh tế để nuôi dưỡng đứa trẻ này.

Dương Phàm ôm lấy Khả Nhi, để cô dựa đầu vào vai mình rồi thì thầm vào tai cô: -Sẽ có cách, nhất định sẽ có cách! Bác sĩ nói cái thai trong ba tháng đầu có thể phá, bây giờ cái thai trong bụng em mới có hơn 40 ngày, hãy cho anh một tháng, nhất định anh sẽ nghĩ ra một cách ổn thỏa, nếu như sau một tháng vẫn không có cách gì, lúc đó chúng ta lại, lại....

Nước mắt Khả Nhi từ từ thấm ướt bờ vai anh.

Giọng nói của Dương Phàm hơi run run: -Khả Nhi, em hãy tin anh, cho anh thời gian một tháng, tin vào anh!

Cô nghẹn ngào: -Em tin anh!

Ra khỏi bệnh viện, Khả Nhi quyết định sẽ về thẳng trường học, vì ngày mai là thứ hai, nếu như đã không làm phẫu thuật thì không thể bỏ lỡ việc học được.

Vừa về đến cổng trường, có một chiếc xe ô tô chặn trước mặt họ. Dương Đình vội vàng xuống xe: -Dương Phàm, cuối cùng cũng tìm được em! Sao điện thoại lại tắt máy thế?

Dương Phàm lấy điện thoại trong túi ra: -Hết pin rồi!- Nhìn thấy bộ dạng sốt ruột của Dương Đình, Dương Phàm liền hỏi: -Có chuyện gì thế?

-Sáng nay ông ngoại đột nhiên bị ngã, bố mẹ chị và cậu mợ đều đã vào viện rồi...

Nghe thấy Dương Đình nói ông ngoại đột nhiên bị ngã, Dương Phàm vô cùng căng thẳng. Anh hốt hoảng hỏi: -Tình hình có nguy cấp lắm không?

29. Chương 17 Part 2

-Lúc chị ra ngoài tìm em, bệnh viện nói vẫn chưa rõ nguyên nhân...- Dương Đình kéo Dương Phàm vào xe: -Chúng ta phải vào bệnh viện ngay lập tức!

Dương Phàm ngoảnh lại nhìn Khả Nhi chần chừ.

-Anh mau đi đi! Em đã về đến trường rồi, anh không cần lo lắng nữa đâu!

Dương Phàm nhét điện thoại của mình vào tay Khả Nhi, vội vàng dặn dò: -Điện thoại của Chu Chính Hạo cũng giống của anh, em mượn cậu ấy cái sạc điện, lúc nào rảnh anh sẽ gọi cho em!- anh siết chặt tay Khả Nhi rồi bảo: -Cho dù có xảy ra chuyện gì, hãy nhớ là anh sẽ quay trở lại! Tin vào anh!

Khả Nhi ngoan ngoãn gật đầu: -Em sẽ chờ anh!

Dương Đình vội vàng kéo Dương Phàm lên xe và dặn dò Khả Nhi: -Có chuyện gì cần liên lạc với Dương Phàm, em cứ gọi vào số của chị! Trong điện thoại của Dương Phàm có lưu số của chị rồi đấy!

Dương Phàm đã lên xe nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía Khả Nhi, Khả Nhi cũng nhìn anh mãi cho đến khi chiếc xe hơi chở Dương Phàm biến mất trong dòng xe tấp nập.

Chu Chính Hạo tìm đến chỗ Khả Nhi khi cô đang cầm cây chổi lông gà để quét dọn bụi bặm trên bàn làm việc. Chỉ còn nửa tháng nữa thôi là chiếc bàn làm việc này đã không còn thuộc về cô nữa rồi. Mặc dù không

còn quyền làm đại lý tiêu thụ sữa tươi nữa nhưng “mảnh thị trường” sữa tươi do một tay cô khai sáng này không thể để bỏ hoang như vậy được. Cô sẽ nói với trung tâm giới thiệu việc làm sinh viên nhanh chóng lựa chọn người phù hợp để thay thế vị trí cho cô. Sau đó cô sẽ giao lại tất cả những tài liệu có liên quan và văn phòng làm việc cho người phụ trách mới.

Quét dọn bàn ghế xong, Khả Nhi lại dọn dẹp bụi cửa sổ. Chu Chính Hạo đứng dựa vào cửa, lẳng lẽ quan sát tất cả các động tác của cô. Trong phòng không bật đèn, ánh mặt trời chiếu qua khe cửa vào phòng, khung cảnh tựa như trong một bộ phim ngày xưa, bóng dáng của Khả Nhi mờ nhạt và huyền ảo trong ánh sáng ảm đạm ấy.

Một lúc sau, Chu Chính Hạo liền nhấc tay lên gõ gõ vào cửa.

Khả Nhi ngoảnh đầu lại, mái tóc nhẹ nhàng bay bay theo động tác xoay người của cô: -Là anh à!- cô bỏ cây chổi lông gà xuống, tươi cười đi đến trước mặt anh: -Vừa hay em cũng có việc phải tìm anh!

-Dương Phàm có gọi điện cho anh...- Chu Chính Hạo chìa tay ra trước mặt Khả Nhi: -Điện thoại đâu?

Lấy điện thoại từ tay Khả Nhi, Chu Chính Hạo thành thạo tháo nắp sau ra, thay vào một cục pin mới rồi bật máy lên. Tiếng chuông điện thoại báo hiệu có tin nhắn vang lên. Chu Chính Hạo liền đưa điện thoại cho Khả Nhi và bảo: -Dương Phàm chắc là đang sốt ruột lắm đấy, em mau gọi điện lại cho cậu ấy đi!

Khả Nhi mở hòm thư ra, một chuỗi những tin nhắn toàn là của Dương Phàm mượn điện thoại của Dương Đình nhắn cho cô. Khả Nhi từ từ xem từng tin nhắn một: -Ông ngoại đã tỉnh, nhưng bệnh tình chưa ổn định. Anh phải ở lại đây vài hôm, đợi tình hình có chuyển biến tốt sẽ qua thăm em!

-Phải giữ liên lạc liên tục nhé! Em hãy chăm sóc bản thân chu đáo, đợi anh trở về!

-Em đang ở đâu? Gọi điện về phòng em nhưng các bạn em bảo em vẫn chưa về, khi nào nhận được tin nhắn thì gọi lại cho anh nhé!

.....

Khả Nhi nhấn phím gọi, giọng nói của Dương Phàm có chút mệt mỏi nhưng vẫn rất dịu dàng, anh dặn đi dặn lại là cô phải chăm sóc bản thân thật chu đáo và đợi anh trở về.

Khả Nhi lên tiếng cắt ngang lời Dương Phàm: -Anh trở nên lảm nhảm từ khi nào thế hả?

-Thế à? -Dương Phàm bật cười: -Chắc là hội chứng lo lắng trong thời kì mang thai đấy mà!

Khả Nhi lạnh sống lưng: -Đấy là những biểu hiện ở phụ nữ mang thai chứ!

-Vì anh không yên tâm...- giọng nói của Dương Phàm đột nhiên trầm xuống: -Đúng vào lúc em cần đến sự an ủi nhất thì anh lại không thể ở bên cạnh em! Khả Nhi, anh xin lỗi!

-Đấy không phải là lỗi của anh mà!

-Đợi khi nào bệnh tình của ông nội có chuyển biến tốt, anh sẽ chuyển về ở trong kí túc xá, như thế có thể ngày ngày ở bên cạnh em, chăm sóc em...- Dương Phàm nói cho Khả Nhi nghe những dự định của mình. Cuối cùng, Dương Phàm lại lần nữa nói: -Khả Nhi, nhớ đợi anh về nhé!

-Ừ...- Khả Nhi cúp điện thoại, cô bần thần nhìn chiếc điện thoại trong tay, gần như quên mất trong phòng còn có sự tồn tại của một người khác.

Chu Chính Hạo giúp Khả Nhi đặt cục pin ban đầu vào máy sạc điện: -Anh có hai cái sạc điện, em cứ giữ lại cái này đi!- một lúc lâu mà không thấy Khả Nhi trả lời, Chu Chính Hạo liền lo lắng hỏi: -Em sao thế?

Khả Nhi buồn phiền: -Dương Phàm hình như rất mệt mỏi, có phải là em đã sai rồi không?

-Tại sao em lại nói vậy?

-Nếu như thật sự muốn tốt cho anh ấy, có lẽ em nên buông tay, để cho anh ấy trở lại với cuộc sống vốn có của mình, không nên khiến anh ấy phải chịu khổ vì em!

-Tốt hay không không do mình em quyết định, càng không do bất kì ai khác quyết định, nên do bản thân Dương Phàm quyết định. Nếu như cậu ấy nghĩ rằng rời xa em là lựa chọn tốt hơn hết, cậu ấy sẽ tự ra đi.

Nhưng hiện giờ cậu ấy đã lựa chọn em, cho thấy ở bên em đối với Dương Phàm mà nói là một điều hạnh phúc nhất...- Chu Chính Hạo cúi đầu châm một điếu thuốc: -Lời nói của bất kì ai đều không thể biểu đạt được tư tưởng của Dương Phàm. Đừng vì muốn tốt cho cậu ấy mà kết quả lại làm tổn thương cậu ấy!

Khả Nhi nhìn Chu Chính Hạo bằng ánh mắt nghi hoặc. Quen biết đã bấy lâu nay, lúc nào cũng chỉ thấy Chu Chính Hạo cười đùa nhắng nhít. Đây là lần đầu tiên Khả Nhi nhìn thấy Chu Chính Hạo nói ra những điều mang tính triết lí như vậy.

Khói thuốc bao trùm xung quanh Chu Chính Hạo, khuôn mặt anh trở nên mơ hồ nhưng đôi mắt càng trở nên sáng ngời, một đôi mắt rất đẹp đang nhìn cô chăm chú.

Khả Nhi có chút hoang mang. Cô nhanh tay bật đèn rồi nói băng quơ: -Trời tối nhanh thật đấy!

Ánh đèn sáng khiến cho Chu Chính Hạo cảm thấy chói mắt: -Chuyện ở công ty sửa tưới mái hôm nay anh mới biết, nhưng em đừng lo, nhất định anh sẽ đòi lại quyền đại lí cho em trước cuối tháng này!

Khả Nhi hỏi: -Bố anh và bố của Dương Phàm có quan hệ gì không?

-Cũng giống như anh và Dương Phàm, họ là những người bạn thân thiết lâu năm, là bạn học cùng đại học, bạn cùng phòng.

Khả Nhi gật đầu: -Không khác là mấy so với tưởng tượng của em! Bố anh cũng có chỗ khó xử của ông, anh đừng vì em mà làm khó bố anh nữa!

Chu Chính Hạo bối rối nhìn Khả Nhi: -Thế em phải làm sao?

-Trời không tuyệt đường sống của con người đâu! Có tay có chân, có đầu óc, còn sợ gì không có đường thoát thân?

Ra khỏi văn phòng, bầu trời đã tối sầm lại, Chu Chính Hạo nói: -Nhà ăn giờ chắc là đã đóng cửa, anh mời em đi ăn tối nhé!

Khả Nhi không hề khách sáo với anh, cả hai cùng đến một cửa hàng ăn nhỏ ở bên đường. Chu Chính Hạo gọi vài món rồi hỏi Khả Nhi: -Em uống bia không?

Khả Nhi nghĩ đến cái thai trong bụng mình, mặt hơi đỏ lên rồi bảo: -Em không uống bia đâu!

Chu Chính Hạo gọi một chai bia cho mình.

Các món ăn rất vừa miệng, Khả Nhi ăn một cách ngon lành. Một phần là vì cô cần bổ sung dinh dưỡng cho thai nhi, một phần khác là vì Khả Nhi đã thực sự đói rồi. Sau khi ăn xong một bát cơm, Khả Nhi phát hiện ra Chu Chính Hạo chỉ uống bia, hầu như không động đũa: -Sao anh không ăn?

-Anh không đói!- Chu Chính Hạo lại uống một ngụm bia rồi hỏi: -Em gặp bố mẹ của Dương Phàm chưa?

-Rồi...- Khả Nhi cúi đầu gắp từng hạt cơm bỏ vào miệng.

-Họ...đối xử với em tốt chứ?

-Nên nói thế nào nhỉ? -Khả Nhi cười cười: -Nên nói là họ tỏ ra rất khách sáo với em!

-Nụ cười như vậy...- Chu Chính Hạo lắc lắc đầu: -Em không cần phải nhún nhường! Nhún nhường không đổi lại được sự chấp nhận của họ đâu, chỉ khiến cho bản thân em bị tổn thương thôi!

-Không phải là vì có thể được họ chấp nhận mà là xuất phát từ sự kính nể. Họ là bố mẹ của Dương Phàm, em không thể khiến cho anh ấy khó xử!- Khả Nhi thở dài: -Giả sử sau này anh cũng có một người bạn gái không môn đăng hộ đối anh sẽ hiểu rõ sự khó xử của anh ấy!

-Chuyện này không thể xảy ra với anh được! Bố mẹ anh làm nên cơ nghiệp từ hai bàn tay trắng, vì vậy không có quan niệm môn đăng hộ đối!- Chu Chính Hạo nhướn mày: -Đáng tiếc là lúc đầu em không chọn anh!

Khả Nhi cười: -Cái gì mà chọn với không chọn chứ! Nên nói là duyên phận mới đúng!

-Đúng, chính là duyên phận!- anh nâng cốc lên rồi tu ực một hơi.

Sau khi ăn tối xong, Chu Chính Hạo liền đưa Khả Nhi về kí túc xá nữ. Đứng dưới cổng kí túc, Khả Nhi nói: -Anh đã giúp đỡ em và Dương Phàm quá nhiều. Đáng nhẽ ra em nên nói một câu cảm ơn với anh, chỉ có điều hai chữ “cảm ơn” quá nhạt nhòa, em sẽ khắc ghi ân tình này, hi vọng tương lai em và Dương Phàm có cơ hội làm việc gì đó cho anh!

Chu Chính Hạo lại châm một điếu thuốc lên, khói thuốc làm mờ khuôn mặt anh. Vẫn là giọng cười ấy: -Yên tâm đi! Cho dù em không nhớ thì anh cũng nhớ! Sau này nhất định phải đòi Dương Phàm cả vốn lẫn lời!

Ánh mắt Chu Chính Hạo nhìn theo Khả Nhi cho đến khi bóng của cô khuất ở trên cầu thang. Anh mệt mỏi dựa lưng vào thân cây đằng sau, đầu hơi cúi xuống, nhìn về phía khoảng không mơ hồ trước mặt. Chu Chính Hạo đứng ngẩn người ở đó rất lâu, điếu thuốc trên tay đã cháy hết lúc nào mà không hay.

Đột nhiên có ai đó vỗ mạnh vào vai anh: -Mau khai thật ra, đứng đây đợi em nào hả?

Chu Chính Hạo ngoảnh đầu lại nhìn, hóa ra là Giang Ba, hình như là vừa đưa bạn gái về đến kí túc.

-Sao không nói gì thế?- Giang Ba chất vấn: -Nhìn bộ dạng của cậu chắc là đang thất tình hả?

Chu Chính Hạo cuối cùng không nhịn nổi nữa bèn lên tiếng: -Giang Ba, trong lòng tôi rất khó chịu!

Giang Ba đưa mắt nhìn về kí túc xá nữ, như chợt hiểu ra được điều gì, lập tức thôi không cười đùa mà trở nên nghiêm túc: -Cố gắng mà chịu đựng, thời gian sẽ làm mờ tất cả!

Nhìn vẻ mặt như đã hiểu ra tất cả của Giang Ba, Chu Chính Hạo cười lớn, hóa ra anh che dấu không giỏi chút nào cả, ít nhất thì anh đã không qua mắt được Dương Phàm và Giang Ba.

Ngày hôm sau, Khả Nhi lại lần nữa nhận được điện thoại của Hoa Chỉ Huyền. Địa điểm gặp mặt là văn phòng làm việc của bà. Chú Lưu lại đứng ở dưới cổng đợi Khả Nhi. Có một cô lễ tân đứng ở bên ngoài và dẫn Khả Nhi đi vào cầu thang máy. Cả tòa nhà lớn này có 59 tầng, nhìn ra quang cảnh bên ngoài từ trong cầu thang máy, tất cả thành phố dưới chân Khả Nhi như trở nên nhỏ bé.

Khả Nhi ra khỏi thang máy, cô thư kí đã chờ sẵn ở bên ngoài, lịch sự nói: -Cô Tần, mời theo tôi!

Cô thư kí dẫn Khả Nhi vào thẳng văn phòng tổng giám đốc. Phía sau cái bàn làm việc rất rộng, Hoa Chỉ Huyền đang giải quyết công việc. Nghe thấy Khả Nhi đến, bà liền ngẩng đầu dặn dò thư kí: -Tôi và cô Tần có chuyện cần bàn, đừng để người khác đến làm phiền!

Cánh cửa văn phòng từ từ khép lại. Hoa Chỉ Huyền ngẩng đầu rồi ra hiệu cho Khả Nhi ngồi xuống cái ghế sofa trước mặt. Không nói nhiều lời, Hoa Chỉ Huyền đi thẳng vào vấn đề: -Tôi rất xin lỗi, vốn dĩ định sẽ không làm phiền cô nữa, nhưng hiện giờ có một chuyện này cần phải xác nhận cho chắc chắn! Cô có thai rồi phải không?

-Vâng ạ!

-Định dùng cái thai để uy hiếp chúng tôi phải không?

Khả Nhi nhìn thẳng vào ánh mắt sắc nhọn của Hoa Chỉ Huyền, cười bất cần, không buồn lên tiếng giải thích.

Hoa Chỉ Huyền gật gật đầu: -Tôi rất xin lỗi, là do tôi đã xem thường cô! Vậy thì cô có dự định gì với đứa bé ấy?

Dự định? Khả Nhi bàng hoàng nhìn ra cửa kính, trên bầu trời xanh trong là những đám mây trắng muốt đang lững lờ trôi. Bỗng nhiên đôi mắt buồn bã của Dương Phàm chợt hiện lên trong đầu Khả Nhi. Ngày biết tin có đứa bé này, lúc cô nói với anh rằng: “Dương Phàm, chúng ta bỏ con nhé!”, anh đã nhìn cô bằng ánh mắt buồn bã ấy: Anh muốn có đứa con này, Khả Nhi, anh muốn có nó! Sau khi quyết định bỏ đứa bé, cả đêm hôm ấy anh không ngủ được, tiếng nhấp chuột vang lên khô khốc bên tai cô. Dương Phàm gửi đơn xin việc đi khắp nơi. Sáng sớm thức dậy, cô nhìn thấy anh đang say sưa ngắm nhìn một em bé mũm mĩm trên màn hình máy tính...

Hoa Chỉ Huyền nhìn Khả Nhi, thở dài: -Xem ra hai đứa không biết phải làm thế nào. Chi bằng hãy nghe thử ý kiến của ta?

Khả Nhi ngoảnh mặt lại nhìn bà, trong lòng nhen nhóm một tia hi vọng. Nếu như có thể, cô hi vọng có thể để cho đứa trẻ một con đường sống!

-Tôi cho cô hai con đường để lựa chọn. Thứ nhất, cô lập tức nghỉ học, tôi sẽ sắp xếp cho cô đến một nơi yên tĩnh, tìm người chăm sóc cô. Trong ba năm không được phép gặp Dương Phàm. Trong ba năm này, hàng tháng tôi sẽ gửi tiền sinh hoạt phí cho cô đồng thời gửi cho gia đình cô một khoản tiền hậu hĩnh. Ba năm sau, nếu như tình cảm của cô và Dương Phàm vẫn không thay đổi, hai đứa có thể tiếp tục ở bên nhau, nhưng không được phép kết hôn.

Mười năm nghèo khổ, khó khăn lắm mới được như bây giờ, từ bỏ chẳng qua cũng chỉ là suy nghĩ trong một phút nhất thời. Từ bỏ tự tôn của mình, giao vận mệnh của bản thân và người nhà vào tay người khác, chấp nhận số phận làm tình nhân của Dương Phàm, chờ đợi trong sự mỏi mòn...Khả Nhi cảm thấy gai người, trước mặt cô là một khoảng không tăm tối không ranh giới.

Hoa Chỉ Huyền chăm chú quan sát biểu cảm của Khả Nhi: -Xem ra cô không ưng con đường này lắm! Vậy thì hãy cân nhắc con đường thứ hai nhé! Tôi sẽ giúp cô giành được một suất học bổng nước ngoài. Sau khi bỏ đứa bé đi, hãy ra nước ngoài du học!

Tia hi vọng nhỏ nhoi của Khả Nhi phút chốc tắt lịm. Khả Nhi cảm thấy lạnh người, hóa ra cho dù đó có là cốt nhục của Dương Phàm cũng không thể đổi lấy một chút tình thương của bà ta. Vận mệnh của cô, vận mệnh của gia đình, vận mệnh của đứa trẻ....tuyệt đối không thể giao vào tay của kẻ khác.

-Cô không cần trả lời ngay, cứ bình tĩnh cân nhắc đi!- Hoa Chỉ Huyền đưa cho Khả Nhi một tấm danh thiếp: -Trên đây có ghi số điện thoại của tôi, nghĩ xong rồi hãy gọi cho tôi!

Khả Nhi không đưa tay ra nhận lấy tấm danh thiếp mà nói luôn: -Không cần đâu, cả hai con đường ấy cháu đều không lựa chọn!

-À...-Hoa Chỉ Huyền có chút bất ngờ: -Con người ai cũng có lòng tham. Tương lai và đứa bé, cô muốn có cả hai. Nhưng kết quả chỉ khiến cho cô trở thành tay trắng mà thôi!

Khả Nhi không muốn nói gì thêm với Hoa Chỉ Huyền: -Nếu như không có chuyện gì khác, cháu xin phép đi trước! Chào bác!- nói rồi cô liền quay người bỏ đi.

Hoa Chỉ Huyền nói với theo: -Nếu như không thể cho con có cuộc sống đầy đủ, cố sao phải sinh nó ra để chịu khổ. Con cái không có quyền lựa chọn, cô có bao giờ nghĩ đứa trẻ ấy liệu có muốn ra đời?

Khả Nhi chợt khựng lại, câu nói này như một sự đả kích quá lớn đối với cô. Sự giãy vò thời thơ bé của cô đã khiến cô từng oán trách: Tại sao lại sinh ra mình, mình thà không được sinh ra ở trên đời còn hơn! Dựa vào điều kiện của cô bây giờ, lấy gì để đảm bảo cho đứa bé sinh ra có được một cuộc sống tốt đẹp?

Cô từ từ nhấc tay đặt lên bụng mình, giọng nói dịu dàng và tha thiết của Dương Phàm lại phảng phất bên tai cô: -Đây là một sinh mạng....

-Sẽ có cách, nhất định sẽ có cách...hãy cho anh thời gian một tháng...

-Hãy tin anh...hãy đợi anh quay về...

Khả Nhi nhắm mắt lấy lại bình tĩnh rồi ngoảnh đầu lại, mỉm cười lịch sự: -Cám ơn sự quan tâm của bác, nhưng cuộc đời của cháu cứ để cháu tự lựa chọn! Cháu không dám làm phiền bác đâu ạ!

Đây là lần thứ hai Khả Nhi nói ra những lời mỉa mai trước mặt Hoa Chỉ Huyền. Nhưng Hoa Chỉ Huyền không hề nổi giận, chỉ nói: -Thôi được, chúng ta hãy bàn đến một chuyện khác. Mẹ của cô đang bệnh, hơn nữa bệnh tình lại rất nặng!

-Không thể nào!- Khả Nhi phản bác theo bản năng: -Nếu như có chuyện này sao cháu lại không biết chứ?

-Là bởi vì mẹ cô cố ý giấu cô, sợ ảnh hưởng đến việc học của cô- Hoa Chỉ Huyền nhìn thẳng vào mặt Khả Nhi: -Nếu không tin có thể gọi điện về nhà mà hỏi!

Cảm giác lo lắng bao trùm Khả Nhi. Cô bán tín bán nghi hỏi: -Sao bác biết chuyện này?

Hoa Chỉ Huyền thần nhiên: -Ta vốn định tìm mẹ cô nói chuyện nên đã cho người thăm dò tình hình, vô tình biết được bà ấy đang lâm bệnh nặng. Thế nên ta không nỡ làm phiền!

Khả Nhi chạy như bay ra khỏi phòng làm việc.

-Khoan đã!- Hoa Chỉ Huyền đi ra theo, đặt tờ danh thiếp vào tay Khả Nhi: -Một tờ danh thiếp cũng chẳng tốn bao nhiêu diện tích, cứ giữ lấy đề phòng. Biết đâu trong lúc cấp bách tôi có thể giúp gì đó cho cô!

Trở về phòng, Khả Nhi lập tức gọi điện thoại về nhà. Không có ai nghe máy. Cô gọi điện liên tục mà vẫn không có người nhấc máy.

Diệp Phi nhắc nhở: -Khả Nhi, bình tĩnh lại, nghĩ kĩ xem ngoài người nhà ra còn có ai có thể liên lạc được không?

Diệp Phi vừa nhắc Khả Nhi lập tức nhớ ra bố mẹ Tương Vũ. Cô vội vàng bấm số của chú Triệu Vĩnh Niên. Nhận được điện thoại của Khả Nhi, Triệu Vĩnh Niên vô cùng ngạc nhiên: -Khả Nhi, cuối cùng cháu cũng biết chuyện mẹ cháu bị ốm rồi.

-Chú Triệu- Khả Nhi run rẩy đến mức không nắm chắc được điện thoại: -Bệnh tình của mẹ cháu ra sao?

-Nếu như có thời gian thì cháu cố gắng về thăm mẹ đi. Mặc dù mẹ cháu cứ không muốn để cho cháu biết, nhưng tốt nhất vẫn nên về gặp mẹ, tránh để sau này phải hối tiếc.

Mặc dù Triệu Vĩnh Niên nói rất khéo léo nhưng Khả Nhi cũng hiểu được mức độ bệnh tình của mẹ. Cái ống nghe trong tay Khả Nhi rơi bộp xuống đất, cơn chóng mặt khiến cho cô không thể đứng vững.

Diệp Phi dìu Khả Nhi, hốt hoảng hỏi: -Khả Nhi, mẹ của cậu...

-Tớ phải về nhà!- Khả Nhi hoảng loạn lật tung đồ đạc tìm ví tiền: -Tớ phải lập tức về nhà!

-Cậu ngồi xuống trước đã...- Diệp Phi ấn cô ngồi xuống giường: -Cậu thế này đừng bảo về nhà, mà ngay cả ra ga tàu cũng không đi nổi đâu!

Khương Lan nắm chặt lấy tay Khả Nhi: -Đừng hốt hoảng, để bọn tớ giúp cậu thu dọn hành lý đã!

Hà Mạn Tuyết nói: -Bây giờ tớ đi mua vé tàu chuyển sớm nhất cho cậu!

Ngay cả Tang Lệ Na bình thường vốn có quan hệ không tốt với Khả Nhi cũng rót một cốc nước đưa cho cô: -Cậu bình tĩnh lại, càng hoảng càng dễ làm hỏng việc.

Dưới sự giúp đỡ của bạn bè, Khả Nhi đã lên chuyến tàu nhanh nhất tối hôm ấy. Lúc xuống tàu đã là 10 giờ sáng hôm sau. Khả Nhi vội vàng đi thẳng vào bệnh viện.

Phần lớn các bác sĩ, y tá ở trong viện đều quen biết Khả Nhi. Dưới sự chỉ dẫn của họ, Khả Nhi nhanh chóng tìm được phòng bệnh của mẹ. Đang định đẩy cửa bước vào, Khả Nhi đã nghe thấy giọng nói yếu ớt của mẹ: -Mẹ à, bệnh của con không có thuốc chữa, đừng lãng phí tiền bạc nữa làm gì. Mẹ lớn tuổi rồi, Khả Nhi lại đang đi học, dù gì cũng phải để lại chút tiền mà sống chứ!

Bà ngoại nghẹn ngào: -Gia đình ta từ xưa đến giờ chưa từng làm điều ác, tại sao ông trời không có mắt, mẹ già như vậy rồi sao không lấy mạng của mẹ trước đi!

-Mẹ, con xin lỗi, con không chăm sóc được mẹ lúc về già, còn làm cho mẹ phải đau buồn vì con!- cơ thể Tần Tuyết Liên suy nhược vô cùng, nói được có vài câu mà đã thở không ra hơi: -Cũng may là Khả Nhi hiểu chuyện, sau này nhất định nó sẽ hiếu thuận với mẹ. Chắc con khó qua được hết tháng này, mẹ đừng nói gì với Khả Nhi, để cho nó...- Tần Tuyết Liên bỗng im bặt khi nhìn thấy bóng người đứng ngoài cửa.

Khả Nhi dựa người vào tường, hành lý trên vai rơi phịch xuống đất. Cô mặc kệ tất cả, lao đảo đi đến trước giường bệnh. Mẹ cô vẫn chưa đến 45 tuổi, mái tóc thưa thớt, hốc mắt lõm sâu, khuôn mặt vàng vọt và hốc hác. Trong kí ức của Khả Nhi, mẹ đã từng là một phụ nữ dịu dàng và xinh đẹp: -Mẹ ơi...- Khả Nhi nắm lấy bàn tay gầy guộc của mẹ: -Con về rồi đây!- cô cố nặn ra một nụ cười để an ủi mẹ nhưng không hiểu sao nước mắt lại tí tách tuôn rơi.

-Con gái ngốc...- Tần Tuyết Liên gắng gượng nhấc bàn tay lên, nhẹ nhàng xoa đầu con gái: -Đừng khóc, con người không thể chống lại số phận! Đây là số phận của mẹ!

-Không, đây không phải là số phận của mẹ!- Khả Nhi hít một hơi thật sâu. Nếu như ông trời đã không có mắt, tại sao cô lại phải nhắm mắt nghe theo ý trời?

Sau khi an ủi mẹ và bà ngoại, Khả Nhi liền đi tìm Triệu Vĩnh Niên để hỏi han bệnh tình của mẹ. Mẹ cô bị suy thận giai đoạn cuối, ngoài cách thay thận ra thì chẳng còn cách điều trị nào khác cả. Bệnh viện huyện hiện giờ không có điều kiện để thay thận, bắt buộc phải chuyển vào bệnh viện thành phố với có thể tiến hành phẫu thuật. Viện phí không phải là vấn đề lớn, Tần Tuyết Liên là nhân viên trong bệnh viện, tiền viện phí có thể giảm bớt. Vấn đề quan trọng là nguồn thận thiếu thốn, trong thời gian ngắn khó mà tìm được một quả thận tương thích với Tần Tuyết Liên. Hơn nữa bệnh tình của Tần Tuyết Liên lại không thể kéo dài, cuộc sống chỉ có thể kéo dài khoảng 1 tháng nữa thôi.

Khả Nhi nhớ lại trước đây cô đã từng xem sách, cơ thể người chỉ cần có một quả thận cũng vẫn có thể sống được, liền vội vàng hỏi: -Có thể thay thận của cháu cho mẹ được không?

-Mẹ cháu sẽ không đồng ý đâu!

30. Chương 17 Part 3

-Đừng để cho mẹ cháu biết là được! Chú Triệu ơi, cháu đã lớn rồi, cháu có quyền quyết định cuộc đời mình, xin chú hãy đồng ý với cháu!

Triệu Vĩnh Niên trầm ngâm hồi lâu rồi nói: -Mặc dù có quan hệ huyết thống với nhau, tỉ lệ tương thích là tương đối cao nhưng chú không dám khẳng định khả năng tương thích là 100%.

Khả Nhi mừng rỡ: -Chú nói vậy là đồng ý rồi phải không?

Triệu Vĩnh Niên bối rối: -Khả Nhi, cháu đi làm xét nghiệm trước đã!

Vừa làm xong kiểm tra thì Khả Nhi nhận được điện thoại của Dương Phàm. Hóa ra anh đã gọi điện đến phòng của cô, Diệp Phi đã nói chuyện mẹ Khả Nhi cho anh rồi. Sau khi hỏi han bệnh tình của mẹ Khả Nhi, Dương Phàm liền nói: -Khả Nhi, đừng sợ! Bệnh tình của ông nội anh đang có chuyển biến tốt, đợi tình hình ổn định anh sẽ đến chỗ em ngay!

Khả Nhi không hề cho rằng Dương Phàm có thể đến nhưng vẫn đáp: -Ừ!- để Dương Phàm bớt lo lắng, cô không nói với anh chuyện đổi thận cho mẹ!

Cuối cùng, Dương Phàm khẽ gọi: -Khả Nhi...

Khả Nhi đợi mãi mà không thấy Dương Phàm lên tiếng liền gọi: -Dương Phàm...

-Chuyện gì thế em?

-Không có gì? Em chỉ muốn gọi tên anh một chút thôi!

Nghe thấy tiếng cười của Dương Phàm vang lên từ đầu dây bên kia, Khả Nhi bất giác nhoẻn miệng cười. May mà có anh, mặc dù không được ở bên cạnh nhưng có thể nghe thấy giọng nói của anh là cô thấy yên tâm lắm rồi.

Sau khi có kết quả kiểm tra, Triệu Vĩnh Niên gọi Khả Nhi tới văn phòng của mình rồi hỏi: -Cháu không biết rõ tình trạng của bản thân sao?- giọng nói hiền hòa nhưng có chút trách mắng.

Khả Nhi mặt đỏ gay. Một ngày hôm nay đầu óc cô rối bời, chẳng còn nhớ gì đến sự tồn tại của cái thai trong bụng cả.

-Cháu đúng là...Sao lại không biết bảo vệ bản thân gì cả!

Khả Nhi bối rối: -Thận có...

-Mặc dù các chỉ số kiểm tra đều thích hợp, nhưng với tình trạng của cháu hiện giờ hoàn toàn không thích hợp để phẫu thuật!

Khả Nhi lạnh người! Cô đưa tay lên bụng, hoang mang hỏi: -Ý của chú là, giữa mẹ và đứa trẻ...cháu chỉ có thể chọn một?

-Cháu muốn giữ lại đứa trẻ à?- Triệu Vĩnh Niên kinh ngạc: -Cháu đừng quên cháu vẫn là sinh viên. Cái thai này có thể hủy hoại cuộc đời của cháu đấy! Cháu không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho bà và mẹ chứ? Cháu là hi vọng duy nhất của họ đấy!

-Chú Triệu...- Khả Nhi mặt mày trắng bệch.

Nhìn thấy ánh mắt thê lương của Khả Nhi, Triệu Vĩnh Niên không nỡ tiếp tục trách mắng. Ông thở dài:

-Cháu không cần phải cân nhắc làm gì, cho dù là có nạo thai ngay thì cũng phải tính dưỡng mất một tháng. Bệnh tình của mẹ cháu không đợi đến lúc ấy được đâu!

-Không có...không có cách khác hả chú? -giọng nói của Khả Nhi run run.

Triệu Vĩnh Niên lắc đầu: -Trừ phi bây giờ tìm thấy nguồn thận mới!

Khả Nhi chậm chậm đi ra khỏi văn phòng, những điều Triệu Vĩnh Niên nói cứ lẩn quẩn trong đầu cô: -Mẹ của cháu rất vất vả, nuôi dưỡng cháu bao lâu nay, hãy để cho mẹ cháu ra đi thanh thản! Ông trời quả là không có mắt, lần lượt cướp đi những người thân yêu của cô. Cho cô thêm một chút thời gian là cô có thể thay đổi vận mệnh, có thể khiến cho người thân sống sung sướng hơn. Thế nhưng ông trời lại không cho cô cơ hội.

Tiếng khóc thảm thiết kéo cô ra khỏi những suy nghĩ miên man. Hóa ra cô đã về đến phòng bệnh từ bao giờ, tiếng khóc của bà ngoại đã làm cô bừng tỉnh. Mẹ Khả Nhi bắt đầu co giật toàn thân, hệ thống thần kinh của Tần Tuyết Liên đã không còn kiểm soát được nữa, các cơ trên toàn thân bắt đầu co giật dữ dội, nước mắt, nước mũi, bọt mép bắt đầu trào ra.

Khả Nhi ôm chặt lấy mẹ mình, hốt hoảng gọi: -Bác sĩ, bác sĩ ơi...

-Khả Nhi...- có người đứng phía sau siết chặt lấy vai Khả Nhi: -Bình tĩnh đi cháu!- Trương Cương nhìn Khả Nhi thương cảm. Những dấu hiệu của bệnh u rê huyết giai đoạn cuối, các bác sĩ đều không thể ngăn chặn được.

Mặt Khả Nhi giàn giụa nước mắt. Cô cố chần áp bản thân, bà ngoại đã già, mẹ thì bệnh nặng, giờ cô chính là trụ cột của gia đình.

Cơn co giật cuối cùng cũng kết thúc, Tần Tuyết Liên há hốc miệng thở hồng hộc, hơi thở phảng phất mùi nước tiểu. Khả Nhi nâng cao đầu của mẹ, bê một cốc nước đến rồi từ từ bón vào miệng mẹ. Tần Tuyết Liên đột nhiên gạt tay ra, cốc nước rơi xuống nền nhà vỡ tan. Tần Tuyết Liên buồn nôn dữ dội, máu từ trong miệng ộc ra...

Bà ngoại hốt hoảng, khóc thất thanh: -Tuyết Liên...Tuyết Liên...Ai cứu con gái tôi với!

Khả Nhi ôm chặt lấy mẹ, nước mắt như đã cạn khô.

Mãi đến tối tình hình của mẹ Khả Nhi mới ổn định lại. Bà ngoại tuổi tác đã cao gần như đã kiệt sức, nằm mê man trên giường. Trương Cương nói với Khả Nhi:-Cháu nghỉ sớm đi, cứ cố gắng chịu đựng thế này cũng không phải là cách!

Khả Nhi ngoan ngoãn vâng lời: -Vâng ạ!

Trương Cương định nói điều gì đó nhưng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Khả Nhi lại thở dài đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng bước chân đã xa dần, Khả Nhi mới từ từ đi ra khỏi phòng bệnh. Bên ngoài phòng bệnh gió rất to, những cơn gió lạnh tấp vào mặt cô, không gian bao trùm bởi một màu đen lạnh lẽo: -Mẹ...mẹ ơi...- Khả Nhi khẽ gọi mẹ rồi nhắm mắt lại. Cô hít một hơi thật sâu: -Dương Phàm...

Cô cầm điện thoại lên, ánh đèn của trên điện thoại phát ra. Cô mở phần danh bạ, số điện thoại của Hoa Chỉ Huyền đập vào mắt cô. Ngón tay cô đặt trên phím gọi, nước mắt lăn chã tuôn rơi. Những giọt nước mắt

long lanh đọng lại trên màn hình điện thoại. Cô vội vàng lau nước mắt, nhưng nước mắt chưa kịp khô thì những giọt nước mắt khác lại tí tách tuôn rơi. Cô nhấn phím gọi.

Đầu bên kia vang lên tiếng của Hoa Chỉ Huyền: -Tiểu Phàm?

Khả Nhi đưa điện thoại lên tai, giọng nói như tắc nghẽn nơi cổ họng.

Đầu dây bên kia trầm ngâm một hồi rồi hỏi bằng giọng thăm dò: -Cô là Tần Khả Nhi?

-Xin bác...hãy cứu mẹ cháu!- Khả Nhi khó nhọc thốt ra từng chữ. Mỗi chữ như một cây kim nhọn xuyên thẳng vào trái tim cô!

Hoa Chỉ Huyền hỏi: -Cô cần gì?

-Một quả thận tương thích với mẹ cháu!

-Chuyển hết các tài liệu kiểm tra của mẹ cô cho tôi. Đợi tôi khoảng ba ngày!- Hoa Chỉ Huyền là một người rất hiểu biết. Biết rõ đây là một vụ trao đổi nhưng cố tình không nhắc đến một chữ nào, thậm chí còn tránh để Khả Nhi phải khó xử nên bà đã cúp điện thoại trước.

Khả Nhi nhẹ nhàng trở lại phòng bệnh. Cô yên lặng đứng nhìn mẹ đang chìm trong giấc ngủ. Đau đớn giày vò khiến cho mẹ cô trở nên gầy guộc, mặt mày vàng vọt, chân tay phù thũng, không còn có thể nhận ra vẻ đẹp thanh thoát của một người phụ nữ. Cô thầm nhủ: có lẽ mọi thứ đều xứng đáng. Đột nhiên nước mắt cô lại ứa ra, cô đưa tay lên bịt chặt lấy miệng, không để tiếng nấc nghẹn ngào phát ra. Khả Nhi để mặc cho nước mắt lăn dài trên khuôn mặt.

Tất cả mọi người đều cho rằng Tần Tuyết Liên rất may mắn, bởi vì Khả Nhi đã gửi một bức thư cầu cứu ở trên mạng nên đã nhanh chóng nhận được sự giúp đỡ của các tổ chức từ thiện từ nước ngoài liên lạc đến sẽ hiến tặng thận miễn phí cho mẹ cô, hơn nữa lại là một quả thận tương thích với Tần Tuyết Liên. Còn đối với chi phí phẫu thuật và điều trị, 70% sẽ do công ty bảo hiểm chi trả, còn lại 30% là do sự đóng góp của các bác sĩ, y tá cùng các bệnh nhân có điều kiện trong bệnh viện quyên góp lại. Khả Nhi cầm xấp tiền nặng trong tay, cúi đầu thật thấp để cảm ơn mọi người. Bà ngoại thấy cháu làm vậy cũng cúi đầu, cảm động nói: -Cảm ơn các cô các chú, các cô các chú quả là người tốt!

-Bác ơi, bác đừng như vậy- Triệu Vĩnh Niên vội vàng dìu bà ngoại Khả Nhi dậy rồi quay sang nói với Khả Nhi: -Khả Nhi, nếu như có một ngày, bạn bè thân thiết hay đồng nghiệp của cháu gặp khó khăn như vậy, cháu sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ họ chứ?

-Cháu sẽ làm như vậy!- Khả Nhi không do dự đáp: -Nhất định sẽ làm như vậy!

-Đúng thế...- Triệu Vĩnh Niên nói: -Giữa người với người phải biết giúp đỡ lẫn nhau. Người hiền sẽ gặp lành. Mẹ cháu là người tốt, thường ngày đối xử với đồng nghiệp và bệnh nhân rất tốt. Vì vậy khi cô ấy gặp khó khăn, mọi người ai cũng vui vẻ giúp đỡ!

Khả Nhi vẫn cảm thấy bản thân mình may mắn, từ nhỏ đã gặp được những người tốt như vậy, cho nên mặc dù cuộc sống có vô vàn khó khăn, cô vẫn không trở thành một người xấu xa.

Ba ngày sau, Tần Tuyết Liên được chuyển lên bệnh viện thành phố để tiến hành cấy ghép thận. Khả Nhi và bà ngoại lo lắng đứng bên ngoài phòng phẫu thuật chờ đợi. Mỗi giây mỗi phút qua đi đều là sự giày vò đối với cả hai. Trương Cương thỉnh thoảng lại quay sang an ủi: -Đừng lo lắng, khó khăn đã vượt qua gần hết, giờ còn sợ không qua được cửa ải này hay sao!

Chờ đợi gần hai tiếng đồng hồ, cánh cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng mở ra. Các bác sĩ mặt mày mệt mỏi đi ra khỏi phòng mổ, nụ cười mãn nguyện trên khuôn mặt: - Phẫu thuật rất thành công, bệnh nhân cần được nằm nghỉ 24 tiếng đồng hồ trong phòng vô khuẩn. Nếu như không có các hiện tượng dị thường phát sinh thì bệnh nhân sẽ được chuyển đến phòng bệnh thường để theo dõi. Người nhà có thể nhìn bệnh nhân qua cửa kính!

Bà ngoại vô cùng phấn khởi: -Tạ ơn trời đất, Tuyết Liên cuối cùng cũng được cứu rồi! Chúng ta toàn gặp được những người tốt thôi cháu ơi!

Kể từ sau khi trở về, lần đầu tiên Khả Nhi nhìn thấy bà ngoại cười mãn nguyện như vậy. Cuộc sống của mẹ có thể kéo dài, có thể tránh được bị kịch kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh quả là một chuyện đáng mừng. Đứng ở bên ngoài cửa kính, Khả Nhi nhìn mẹ đang chìm sâu vào giấc ngủ một mình. Đã bao lâu rồi mẹ không được ngủ yên như vậy? Trong suốt thời gian bị bệnh, nỗi đau đớn đã khiến cho mẹ không sao ngủ ngon giấc...Khả Nhi nở nụ cười, vui mừng đến rơi nước mắt.

-Khả Nhi...- Trương Cương nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch không còn giọt máu của Khả Nhi: -Cháu đi nghỉ chút đi! Phải giữ gìn sức khỏe! Ở đây đã có cô rồi!

Khả Nhi gật đầu: -Vậy thì cô giúp con nhé!- Khả Nhi không về phòng nghỉ ngơi ngay. Cô lê tấm thân mệt nhọc, những bước đi vô định. Mặc dù rất mệt nhưng Khả Nhi không dám dừng lại. Chỉ cần có một chút thời gian rảnh rỗi là nỗi đau ấy lại dâng lên nhấn chìm cô.

Một cơn khó chịu trào lên từ trong dạ dày, cô chạy nhanh đến gốc cây gần đó, dựa vào gốc cây rồi cúi xuống nôn khan. Cả ngày nay cô gần như chưa ăn cái gì, thế nên chỉ có nôn ra nước đắng. Mang thai đã gần hai tháng rồi, đây chính là lúc cơn ốm nghén diễn ra kinh khủng nhất. Em bé của cô rất ngoan, biết mẹ tâm trạng không tốt nên chỉ nằm yên trong bụng, không bao giờ làm phiền mẹ. Vì vậy trước nay cô chưa bao giờ có phản ứng ốm nghén, hôm nay là lần đầu tiên. Em bé đã dùng cách này để nhắc nhở cô về sự tồn tại của nó chẳng?

Khả Nhi gục đầu lên thân cây, lớp vỏ cây sần sùi khiến cho trán cô đau rát. Cô đưa tay lên ôm bụng, lầm bầm nói: -Xin lỗi con...mẹ xin lỗi...

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, Khả Nhi yếu ớt dựa vào gốc cây, lấy điện thoại ra, không buồn nhìn vào màn hình xem là ai, cô liền đưa máy lên tai.

Trong điện thoại vang lên giọng nói hốt hoảng của Dương Phàm: -Khả Nhi, em đang ở đâu?

-Ở bệnh viện thành phố, mẹ em hôm nay làm phẫu thuật!

-Anh biết là em đang ở trong bệnh viện thành phố, nhưng em đang ở chỗ nào?

-Em đang ...- Khả Nhi chợt khựng lại, cô đã đi đến đâu thế này?

Còn nữa, tại sao Dương Phàm lại hỏi cô đang ở đâu?

Dương Phàm đột nhiên phấn khởi reo lên: -A, anh nhìn thấy em rồi! Em đứng yên đó đi!

Khả Nhi nhìn ra xung quanh. Ở phía xa kia, Dương Phàm đang chạy như bay về phía cô. Là mơ sao? Khả Nhi chớp chớp mắt, lấy tay dụi hai mắt nhiều lần. Không sai, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của Dương Phàm ngang cang hiện rõ trong mắt cô. Hóa ra anh nói là anh sẽ đến bên cô không phải chỉ là lời an ủi mà là nói thật.

Cô lao đảo chạy về phía Dương Phàm, ủa vào vòng tay anh, vòng tay ấm áp và dịu dàng mang hơi thở của ánh mặt trời: -Dương Phàm, Dương Phàm...- cô luôn miệng gọi tên anh.

Anh ôm chặt lấy Khả Nhi: -Khả Nhi, anh đây!

Trong đôi mắt của Dương Phàm, cuộc sống như đang mở rộng trước mắt. Ông ngoại đã bình phục, hồ sơ tìm việc của anh đã có hồi đáp. Hai công ty lớn ở Thẩm Quyển đã thông báo mời anh đến phỏng vấn, một công ty là công ty quốc doanh, một công ty là công ty liên doanh nước ngoài, cho dù là về viễn cảnh tương lai hay là đãi ngộ thì đây đều là những công việc đáng mơ ước. Điều quan trọng là sau khi hay tin Khả Nhi có thai, Dương Đình và thím Lưu đều tỏ ý ủng hộ hai người.

-Chị Dương Đình đã mua một căn chung cư ở trung tâm thành phố, chị ấy đồng ý cho chúng ta sống tạm ở đó.Đợi sang tháng một, các môn học của em đều kết thúc chúng ta sẽ chuyển đến đó. Sang năm học tiếp theo, Dương Đình sẽ nhờ bạn chị ấy làm việc ở đại học Z xin phép nghỉ một học kì cho em. Con chúng mình sẽ sinh vào khoảng trung tuần tháng 8, đến trung tuần tháng 9 bắt đầu vào năm học mới đúng vào lúc em hết phải ở cũ, có thể quay trở lại học tiếp, như vậy em sẽ không bị tốt nghiệp muộn. Còn về em bé, thím Lưu đã đồng ý sẽ chăm sóc hai mẹ con em lúc em ở cũ. Em yên tâm, thím ấy rất tốt bụng, anh là do một tay thím chăm bẵm cả đấy, thế nên thím rất có kinh nghiệm chăm sóc trẻ. Chuyện tiền nong em cũng không phải lo, tài khoản tiết kiệm hiện nay của hai ta em cần dùng thì cứ lấy ra mà dùng, không cần phải

tiết kiệm. Nếu không đủ em cứ nói với anh, anh sẽ có cách. Nếu như công việc ở Thẩm Quyền có thể kí hợp đồng, anh sẽ đến đó trước, đợi ổn định mọi thứ và em tốt nghiệp xong, anh sẽ đón hai mẹ con em qua đó để gia đình ta được đoàn tụ...- Dương Phàm một tay dắt Khả Nhi, một tay xách làn ra chợ. Viễn cảnh tương lai thật là đẹp, Dương Phàm tỏ ra vô cùng hạnh phúc, dường như mỗi bước chân của anh đều đang nhảy nhót theo tiếng đàn.

Khả Nhi mỉm cười lắng nghe kế hoạch sắp xếp của Dương Phàm. Hôm nay là ngày cuối cùng của lịch dương, một ngày nắng ấm áp hiếm có trong mùa đông, nhà nhà mở rộng cánh cửa đón ánh nắng mặt trời chiếu vào. Trong ánh nắng mặt trời ấm áp, mấy bà cụ già ngồi tắm nắng, thanh thoi bàn chuyện gia đình. Một cuộc sống bình dị chính là niềm hạnh phúc mà cô thầm mong ước. Chỉ một hạnh phúc nhỏ nhoi ấy đối với cô cũng là một thứ gì đó quá xa xỉ. Cô tham lam muốn có được anh, nhưng cuộc đời của cô quá nặng nề, vì vậy cô không thể đòi hỏi có anh.

Mua một lần thức ăn về đến nhà đã thấy Triệu Vĩnh Niên và Trương Cương đến nhà, đang ngồi trong phòng khách nói chuyện với Tần Tuyết Liên. Cơ thể Tần Tuyết Liên hồi phục nhanh chóng, trước mắt chỉ cần uống thuốc đúng giờ và đi khám theo định kì, thế nên tối qua Tuyết Liên đã được xuất viện về nhà dưỡng bệnh. Khả Nhi mời vợ chồng Triệu Vĩnh Niên đến nhà ăn cơm, một mặt để cảm ơn họ, mặt khác để mọi người cùng ăn mừng tết Dương lịch.

Khả Nhi phụ trách làm đầu bếp chính, Dương Phàm tự giác xin làm phụ bếp. Chưa đầy nửa tiếng sau anh đã bị Khả Nhi đuổi ra ngoài vì cái tội: rửa rau mà vẫn còn nguyên cả đất, cắt khoai tây thì to như ngón tay cái...Khả Nhi thật sự không thể nhìn nổi liền đuổi anh ra ngoài. Triệu Vĩnh Niên bật cười xua tay: -Tiểu Dương, nào, lại đây ngồi! Nếu như đã bị chê bai thì ta ngồi thanh thoi vậy!

Trương Cương liền vào bếp làm phụ bếp cho Khả Nhi. Vừa làm Trương Cương vừa thì thầm với Khả Nhi: -Một anh chàng không tồi! Đáng tiếc hai đứa hiện giờ vẫn còn là sinh viên, chuyện con cái, chú và dì sẽ không để cho người khác biết, bao gồm cả mẹ và bà ngoại của con. Nhưng dù sao các con cũng phải có dự định gì đi chứ!

Khả Nhi vừa rán cá vừa quay sang nói: -Dì ơi, bọn con biết! Bọn con sẽ xử lí ổn thỏa!

-Con xưa nay đều thông minh, dì biết con tự có cách giải quyết!- Trương Cương thở dài: - Nếu như vào lúc khác có lẽ đây là một chuyện đáng mừng. Nói tóm lại, nhất định con phải nhớ kĩ, phải chăm sóc bản thân mình trước mới có thể chăm sóc người khác được!

Khả Nhi gặt đầu, tiện tay ném ném gia vị vào cá. Món cá sốt cuối cùng cũng hoàn thành, mùi thơm ngào ngạt bao trùm gian bếp. Khả Nhi đột nhiên ngửa mũi, hắt xì hơi liền hai cái.

Cô liền đi ra ngoài tìm giấy ăn, nhìn thấy Dương Phàm đang gọt táo. Những ngón tay thon dài gọt táo rất điệu nghệ, vỏ táo liền một dải không hề bị đứt ra. Gọt xong anh bỏ đôi quả táo rồi đưa cho bà và mẹ mỗi người một nửa: -Con mời bà, mời dì!

Bà và mẹ Khả Nhi cười ngọt ngào, có vẻ rất thích Dương Phàm. Cũng phải thôi, trong thời gian mẹ nằm viện, Dương Phàm đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, lại còn chăm sóc Khả Nhi rất chu đáo, chẳng để cho cô phải chịu khổ...Tất cả những điều này không chỉ khiến cho bà ngoại và mẹ vui mừng mà còn khiến cho Dương Phàm giành được thiện cảm của vợ chồng Triệu Vĩnh Niên.

Lúc ăn cơm, Khả Nhi mời rượu Triệu Vĩnh Niên và Trương Cương: -Chú Triệu, dì Trương, bao nhiêu năm nay, chú dì đã lo lắng cho gia đình con, con thực sự không dám yêu cầu gì cả nhưng mà...nhưng mà...

Khả Nhi...-Trương Cương dịu dàng nói: -Hàng xóm láng giềng, lại là bạn lâu năm, chăm sóc nhau là chuyện nên làm. Con không cần phải ngại ngùng, cứ yên tâm về trường, mọi chuyện ở đây đã có chú dì!

Dương Phàm cũng kính vợ chồng Triệu Vĩnh Niên một li, không nói nhiều lời, anh chỉ uống ực một hơi hết cốc rượu biểu thị thành ý khiến cho Triệu Vĩnh Niên vui vẻ cười ha ha: -Cậu nhóc này khá lắm! Chú rất thích!

Sau đó, Dương Phàm kéo Khả Nhi chúc rượu bà ngoại và mẹ: -Thưa bà ngoại, thưa mẹ, xin bà và mẹ cứ yên tâm giao Khả Nhi cho con! Con nhất định sẽ đối xử với cô ấy thật tốt, sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy! Con với Khả Nhi xin chúc bà và mẹ một li!

Bà ngoại đã nhiều năm không uống rượu cũng run run nâng li rượu lên và uống cạn. Khả Nhi vội vàng vuốt vuốt lưng cho bà. Mẹ bệnh nặng nên không thể uống rượu, đành lấy nước trắng thay rượu, ánh mắt lấp lánh niềm vui.

Khả Nhi chăm chú nhìn Dương Phàm, hạnh phúc gần ngay trước mắt mà xa cách tận chân trời. Ý của Hoa Chỉ Huyền đã rất rõ ràng, giữa đứa con và Dương Phàm, tương lai và sự tôn nghiêm...Khả Nhi chỉ có thể chọn một con đường, nếu không sẽ trắng tay. Anh đối xử với cô như vậy, cô đành ra nên tin tưởng anh. Tuy nhiên, nếu như mất đi cái tôi, cô sẽ là ai đây?

Dương Phàm thì thào vào tai Khả Nhi: -Mặc dù nhìn anh rất “ngon” nhưng em không cần nhỏ dãi ra như vậy đâu! Trước mặt bao nhiêu người lớn, em nhìn anh như vậy khiến cho anh xấu hổ chết đi được!- vì ghé quá sát nên môi của anh như chạm vào tai cô, hơi thở phảng phất mùi rượu xộc vào mũi khiến cho Khả Nhi cũng như muốn say theo.

Nhìn thấy ánh mắt của mọi người đều đang tập trung vào mình, Khả Nhi hốt hoảng vội vàng đẩy Dương Phàm ra. Mọi người đều lịch sự nhìn đi nơi khác. Trong ánh mắt của họ, Khả Nhi có thể nhìn thấy rõ sự hân hoan. Họ đều nhận định rằng Dương Phàm chính là một chỗ dựa vững chắc cho Khả Nhi. Nhưng một người tốt như vậy, cuối cùng Khả Nhi vẫn phải phụ lòng anh.

Người ở huyện rất thích náo nhiệt, mặc dù chỉ là tết Dương lịch nhưng vẫn có người đốt pháo hoa. Ăn cơm xong, mọi người cùng nhau lên ban công xem pháo hoa. Những chùm pháo hoa rực rỡ xòe rộng như những chùm hoa trên bầu trời, chiếu sáng cả vùng trời cái huyện nhỏ này. Khả Nhi nắm chặt tay bà ngoại và mẹ: -Cuộc sống sẽ ngày càng tốt đẹp hơn, bà và mẹ hãy cố gắng đợi con! Đợi con quay lại!

Dương Phàm vội vàng đến Thâm Quyển để phỏng vấn còn Khả Nhi phải lập tức ứng phó với mấy môn thi, vì vậy tết Nguyên đán ấy hai người khởi hành quay về Bắc Kinh. Đạo trước vì bận rộn nên Khả Nhi chẳng thấy ốm nghén, bây giờ rảnh rỗi lại thấy cơ thể bắt đầu “chống đối”. Suốt dọc đường đi cô nôn khan suốt, may có Dương Phàm ở bên cạnh, quan tâm chăm sóc nên Khả Nhi cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Cô ngồi ở ghế bên cạnh lên tiếng khen ngợi: -Cái anh chàng này thật là biết chăm vợ! Vợ cậu thật là có phúc đấy!

Dương Phàm cười hi hi: -Là cháu có phúc đấy chứ! Vợ đang mang đứa con của cháu, đương nhiên cháu phải thương cô ấy nhiều hơn rồi!

Khả Nhi lườm anh một cái, mặt đỏ dừ nhìn ra ngoài cửa sổ. Những hàng cây bên đường lướt qua trước mắt cô. Dương Phàm ôm chặt lấy Khả Nhi, để cô dựa đầu vào ngực mình: -Lúc anh đi tàu đến tìm em, suốt cả quãng đường đi anh cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn cảnh vật lùi lại phía sau lưng anh lại cảm thấy mình đã gần em hơn một chút! Giờ chúng ta ở bên nhau, mỗi cảnh vật lùi lại sau lưng lại giống như một cửa ải mà chúng ta đã vượt qua!

Cảnh vật bên ngoài lướt qua quá nhanh trước mắt. Khả Nhi cảm thấy mắt mình cay cay liền vội vàng nhắm mắt lại. Anh nghĩ rằng anh đang đến gần với tương lai tươi đẹp, nhưng cô giờ không còn nhìn thấy tương lai nữa rồi.

Dương Phàm nói: -Khả Nhi, cửa ải lớn nhất chúng ta đã vượt qua rồi. Hãy tin anh, sau này mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi!

Một chiếc tàu hỏa khác đi ngược chiều lao vút qua, phát ra tiếng ồn dữ dội. Khả Nhi hỏi Dương Phàm: -Dương Phàm, nếu như có một ngày em phải ra đi, anh có đợi em không?

-Cái gì?- Dương Phàm nghe không rõ.

Dương Phàm liền hỏi lại: -Em vừa nói cái gì?

-Em nói...- Khả Nhi quay lại ôm Dương Phàm: -Em yêu anh, cả đời này chỉ yêu một mình anh!

Dương Phàm mở to mắt, hình như là vì quá ngạc nhiên. Khả Nhi ngại ngùng. Trên xe có nhiều người như vậy, cô xấu hổ vội mặt vào ngực anh. Một lúc lâu sau, Dương Phàm cũng ghé vào tai cô thì thào: -Anh cũng yêu em, cả đời này chỉ yêu một mình em!

Mãi chiều ngày hôm sau hai người mới đến Bắc Kinh. Vừa xuống xe, Dương Phàm liền chạy đi mua vé tàu đi Thâm Quyển. Hai cuộc phỏng vấn của anh một cuộc sắp xếp vào ngày mừng năm tết Dương lịch, một cuộc sắp xếp vào mừng 8, vì vậy anh phải đến Thâm Quyển trước ngày mừng 5.

Tối hôm ấy, hai người cùng quay lại căn phòng thuê của Dương Phàm. Bởi vì đã quyết định trả lại phòng, Khả Nhi lại cảm thấy lưu luyến với mọi thứ ở nơi đây. Nơi đây chính là tổ ấm trong thời gian ngắn của cô và Dương Phàm. Khởi đầu ở đây, kết thúc cũng sẽ ở đây.

Dương Phàm cũng có chung một cảm giác như Khả Nhi, anh lặng lẽ đưa mắt nhìn quanh rồi nói: -Khả Nhi, anh nhất định sẽ cho em một gia đình yên ấm.

Anh ôm cô ngồi trước cửa sổ ngắm nhìn quang cảnh vào ban đêm. Thực ra chẳng có gì đẹp đẽ, không có ánh trăng, không có các vì sao, trên đường chỉ có độc một ngọn đèn leo lét, một đốm sáng nhỏ lạnh lẽo rơi vào cửa sổ, những cơn gió bắc thổi ào ào bên ngoài. Khả Nhi thu mình trong vòng tay của Dương Phàm. Sau này không có vòng tay ấm áp này, cô sẽ phải sống qua mùa đông như thế nào đây?

Cứ nghĩ như vậy, cô lại ngẩng đầu lên hỏi Dương Phàm:-Dương Phàm, nếu như có một ngày em phải ra đi, anh có đợi em không?

-Ra đi?- Dương Phàm siết chặt vai Khả Nhi, đẩy cô ra xa một chút và căng thẳng hỏi cô: -Tại sao lại ra đi, em định đi đâu?

31. Chương 18 Part 1

-Em nói là nếu như mà...- Khả Nhi dịu dàng: -Nếu như có một ngày như vậy, anh có đợi em không?

Dương Phàm nâng cằm Khả Nhi lên, tỉ mỉ quan sát cô dưới ánh đèn mờ nhạt:-Chỉ nghe nói có “Hòn vọng phu” chứ chưa thấy ai nói có “Hòn vọng thê” cả. Lẽ nào em định biến anh thành cái ngoại lệ ấy!

Khả Nhi trầm ngâm.

Dương Phàm lại kéo cô vào trong lòng: -Em đã xem “Đông Tà Tây Độc” chưa?

Khả Nhi lắc đầu không hiểu Dương Phàm định nói gì.

-Nhân vật của Trương Mạn Ngọc đã nói một câu như thế này: -Có những điều nói ra là trọn đời trọn kiếp. Em dâng cho anh trọn đời trọn kiếp này, nếu như anh vẫn nhẫn tâm vứt bỏ em để ra đi, tại sao em phải chờ đợi anh?

Anh cúi đầu xuống hôn lên đôi môi cô: -Khả Nhi, em tuyệt đối đừng ra đi! Một khi em đi thì không bao giờ có thể quay lại như ban đầu được nữa! Hứa với anh, đừng bao giờ xa anh!

Đắm chìm trong vòng tay ấm áp của anh, cô mơ hồ như mất đi hoàn toàn lí trí, buột miệng đồng ý: -Được, em sẽ không bao giờ xa anh!

Sáng sớm hôm sau, Dương Phàm lên tàu hỏa xuống phía nam. Khả Nhi kiên quyết đòi tiễn anh lên xe. Lúc chuẩn bị đi, Dương Phàm liền ôm Khả Nhi thật chặt: -Đợi anh về nhé!- cô quyến luyến ôm chặt lấy anh, không nỡ buông tay ra, thật sự không nỡ buông tay ra. Lần này nếu buông tay ra, e rằng mọi thứ...sẽ vụt tan biến...

Nhân viên tàu hỏa lên tiếng thông báo: -Tàu sắp lăn bánh, các hành khách nhanh chóng lên tàu!

Đứng vào khoảng khắc cuối cùng Dương Phàm mới chịu nhảy lên tàu. Một người ở trên tàu, một người ở dưới tàu...cánh cửa xe từ từ khép lại, ngăn cách tầm nhìn giữa hai người.

Tiếng còi tàu vang lên chói tai, đoàn tàu bắt đầu chuyển bánh...từ từ...rồi nhanh dần...đoàn tàu ngày một xa, giờ chỉ còn một mình Khả Nhi đứng cô độc trên ga tàu, hướng về phía con tàu vừa đi xa. Khả Nhi chậm rãi cất những bước chân nặng nề đi ra khỏi ga tàu.

Một chiếc xe hơi trở tới trước mặt, Khả Nhi mở cửa xe bước vào. Mặc dù trong xe rất ấm nhưng Khả Nhi vẫn cảm thấy lạnh, cô so hai vai, toàn thân run rẩy.

Hoa Chỉ Huyền rót một li nước hoa quả nóng cho Khả Nhi: -Những thủ tục du học có liên quan tôi đã giải quyết ổn thỏa rồi, chỉ cần qua vòng phỏng vấn nữa là xong. Giờ tôi đưa cô tới đại sứ quán phỏng vấn. Phỏng vấn mất khoảng 1 tiếng. Sau khi phỏng vấn xong tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện. Như vậy có được không?

Khả Nhi cúi đầu không nói. Chiếc xe chạy êm ru trên đường. Khả Nhi gần như không hề đụng vào cốc nước hoa quả, hai tay cô ôm chặt lấy bụng, lạnh tới mức toàn thân cô như đang run rẩy.

Hoa Chỉ Huyền liếc mắt nhìn khuôn mặt xanh xao của Khả Nhi, khẽ bảo: -Đừng lo, người làm phẫu thuật là một bác sĩ phụ khoa có kinh nghiệm, sẽ không gây hại nhiều cho cơ thể cô, càng không để lại di chứng gì đâu!

-Nếu như...- Khả Nhi run run, đôi hàng mi khẽ rung rung, giọng nói lí nhí trong cổ họng: -Nếu như có một ngày, cháu có thể đứng ở địa vị ngang hàng với bác, bác có còn phản đối quan hệ giữa cháu và Dương Phàm không?

Hoa Chỉ Huyền cười: -Nếu như thật sự có ngày ấy, cô nghĩ rằng tôi có thể ngăn cản hai người được không?

Khả Nhi dựa lưng vào ghế, mệt mỏi nhắm mắt lại: -Cháu muốn nghỉ ngơi một lát, khi nào đến đại sứ quán phiền bác gọi cháu một tiếng!

Chuyện đã đến nước này, Khả Nhi không thể quay đầu lại được nữa. Khả Nhi không cho phép mình có một giây phút nào để mà do dự. Cô sợ chỉ cần có một khe hở nào đó, cô sẽ bất chấp vực sâu hun hút sau lưng để ngoảnh đầu lại, kéo theo cả những người thân yêu của mình xuống vực sâu không lối thoát. Thuận lợi vượt qua vòng phỏng vấn của đại sứ quán, Khả Nhi tiếp tục theo Hoa Chỉ Huyền vào bệnh viện.

Một ca phá thai chỉ cần mất khoảng 20 phút. Khả Nhi nằm trên bàn phẫu thuật, cảm nhận rõ ràng những dụng cụ cứng nhắc và lạnh lẽo đi vào bên trong cơ thể mình, một sinh mệnh bé nhỏ tan biến cùng với nỗi đau đớn khôn xiết, không rõ là nỗi đau của cô hay là của đứa trẻ, chỉ biết rằng nỗi đau ấy ăn sâu vào trong tận xương tủy của cô, khiến cho cô phải trần trọc, đau đớn trong bao đêm dài sau đó.

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Khả Nhi được đưa vào phòng nghỉ đặc biệt. Hoa Chỉ Huyền nói: -Tôi đã trả hết viện phí bảy ngày. Còn chuyện ăn uống hàng ngày sẽ do thím Lưu chăm sóc cho cô. Cô cứ yên tâm ở đây nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không cần phải vì cảm hận tôi mà làm hại đến sức khỏe của mình. Cô phải hiểu rằng cho dù sau này cô có lí tưởng như thế nào, sức khỏe chính là cái vốn tối thiểu mà cô phải có!

Khả Nhi yếu ớt nằm ở trên giường, khuôn mặt vốn đã xanh xao giờ càng xanh xao hơn: -Có lẽ, cháu nên nói cảm ơn bác mới đúng!

Hoa Chỉ Huyền lắc đầu: -Chỉ hi vọng cô bớt hận tôi thôi!- mặc dù mục đích đã đạt được nhưng Hoa Chỉ Huyền có vẻ chẳng mấy vui mừng.

Khả Nhi nhắm mắt lại, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Hoa Chỉ Huyền đứng ở bên giường hồi lâu rồi lặng lẽ đi ra ngoài. Vừa đi ra đến cửa, bà đột nhiên nghe thấy tiếng của Khả Nhi nói với theo: -Cháu không hận bác, cho dù thế nào cũng nhờ bác đã cứu sống mẹ cháu. Ân huệ này cháu sẽ trả lại cho bác!

Hoa Chỉ Huyền hơi khựng lại, rồi sải bước ra khỏi phòng.

Cả căn phòng tĩnh lặng như chẳng có chút sự sống, Khả Nhi cuộn chặt chăn quanh người mà vẫn cảm thấy lạnh. Dòng máu trong người cô như đang giá lạnh để rồi đông lại thành băng. Cô co ro trong tấm chăn màu trắng, hơi lạnh như thấm cả vào tận xương tủy.

Không biết bao lâu sau, Khả Nhi nghe thấy có tiếng ai đó gọi khẽ ở bên tai. Cô thò đầu ra khỏi tấm chăn, khuôn mặt của một phụ nữ hiền hậu hiện ra trước mặt cô. Người phụ nữ ấy đặt một chiếc cặp lông và một túi hoa quả lên cái tủ đầu giường, nhìn thấy Khả Nhi liền mỉm cười hiền dịu: -Cháu tỉnh rồi à?

Khả Nhi hỏi: -Cô chính là thím Lưu?

-Ừ...-Thím Lưu múc canh gà ở trong cặp lồng ra: -Nào, nhân lúc còn nóng ăn đi cháu!

Khả Nhi bê bát canh gà trong tay, hơi nóng phả vào mặt, mùi thơm ngào ngạt xộc vào mũi nhưng cô chẳng muốn ăn chút nào.

Thím Lưu dịu dàng như dỗ trẻ con: -Ngoan, sức khỏe là quan trọng, mau ăn đi cho nóng!- rồi không nén được, thím Lưu khẽ thở dài: -Nếu mà Tiểu Phàm biết được đứa trẻ không còn...hài...cháu không nhìn thấy lúc nói về đứa trẻ, bộ dạng của Tiểu Phàm đã vui vẻ đến thế nào đâu....

Những giọt nước mắt lăn dài trên má rồi rơi vào bát canh còn nóng hổi. Nỗi đau đớn cố nén ở trong lòng bỗng chốc vỡ òa.

Thím Lưu hốt hoảng: -Ấy...cháu gái, đừng khóc...đừng khóc nữa...Để thím đổi bát canh khác cho cháu!

Khả Nhi lắc đầu, cầm mặt uống hết bát canh. Hoa Chỉ Huyền nói không sai, cho dù sau này muốn làm gì thì sức khỏe chính là vốn liếng cơ bản, vì vậy cô bắt buộc phải giữ gìn sức khỏe của bản thân.

Mười ngày sau đó, Dương Phàm từ Thâm Quyển trở về. Về đến trường, anh lập tức bỏ hành lí xuống rồi đi tìm Khả Nhi. Gần đến cuối học kì, các học sinh dần dần rời khỏi trường, việc quản lí kí túc xá lơ lửng đi nhiều so với bình thường. Nhân cơ hội cô trực ban không để ý, Dương Phàm liền lẻn thẳng lên kí túc của Khả Nhi.

Vừa hay lúc ấy trong phòng chỉ có một mình Khả Nhi, cô đang nằm nghỉ. Vừa nhìn thấy Dương Phàm, cô bất ngờ đến mức chỉ biết ngây ra nhìn anh.

Dương Phàm đặc ý: -Không ngờ anh về nhanh thế phải không? Có vui không em?- Dương Phàm chăm chú quan sát Khả Nhi một lượt rồi cau mày: -Có chuyện gì thế? Anh thấy bảo phụ nữ có thai sẽ béo lên, sao em càng ngày càng gầy đi thế? Chẳng phải anh đã dặn em là không cần phải tiết kiệm tiền à? Phải ăn uống cho đầy đủ chứ? Mẹ không muốn ăn nhưng con muốn ăn đấy!

Khả Nhi ngồi dậy, sắc mặt trắng bệch.

-Có phải ốm nghén quá không em?- Dương Phàm nhẹ nhàng đỡ Khả Nhi dậy, lấy một cái gối cao kê vào sau lưng cho cô.

Khả Nhi mỉm cười gượng gạo: -Tình hình tìm việc thế nào rồi anh?

-Rất thuận lợi em ạ, hai doanh nghiệp đều đồng ý tuyển dụng anh, công ty nước ngoài trả lương cao hơn một chút nhưng yêu cầu anh tốt nghiệp một cái là phải qua bên đó ngay, ngày 1 tháng 7 chính thức đi làm. Công ty quốc doanh lương thấp hơn một chút, nhưng ngày 1 tháng 9 mới chính thức đi làm. Tiền có thể từ từ mà kiếm, nhưng cơ hội đón con yêu chào đời thì cả đời chỉ có một cơ hội mà thôi!...- Dương Phàm hân hoan: -À đúng rồi, chúng ta phải đặt tên cho con thôi!

-Dương Phàm...Dương Phàm...- Khả Nhi lấp bắp.

-Ngoài ra còn có một chuyện nữa...-Dương Phàm chìm đắm trong nỗi hân hoan mà không để ý đến vẻ mặt khác thường của Khả Nhi: -Chu Chính Hạo nói nhà cậu ấy có mấy căn hộ lớn ở Thâm Quyển, có thể cho chúng ta mượn tạm một căn để ở. Nói như vậy là chúng ta có thể tiết kiệm được một món tiền thuê nhà kha khá mỗi tháng, như vậy chúng ta sẽ nhanh chóng đủ tiền mua nhà thôi em ạ! Chỉ có điều....- anh vênh mặt: -Em không được tiết kiệm tiền đâu, sau này anh sẽ gửi tiền sinh hoạt hàng tháng cho em, ăn gì làm gì em cứ thoải mái, không cần phải tiết kiệm. Con chúng mình vẫn còn nhỏ, anh không muốn nó phải chịu khổ!

-Dương Phàm...-Khả Nhi đau đớn dang rộng cánh tay ôm chặt lấy anh: -Em không nỡ xa anh, thật sự không nỡ...

Dương Phàm hiểu nhầm ý của Khả Nhi, liền dịu dàng vuốt tóc cô:

-Ngốc ạ, có phải là anh sẽ đi ngay đâu! Chẳng phải anh đã bảo sẽ ở lại cùng em chờ con ra đời sao? Hơn nữa cho dù anh có đến Thâm Quyển làm việc, chỉ cần có thời gian rảnh anh sẽ lập tức quay về thăm em và con mà. Kiên trì chưa đến một năm là gia đình ba người chúng ta sẽ được đoàn tụ thôi!

-Em xin lỗi...Dương Phàm...-Khả Nhi ghen ngào: -Em xin lỗi...

Cuối cùng thì Dương Phàm cũng nhận ra sự khác thường ở Khả Nhi: -Có chuyện gì thể em?

-Em mệt mỗi lần rồi! Em không thể chịu đựng được nữa!...-nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt xanh xao, giọng nói của cô run rẩy, ghen ngào: -Xin lỗi anh...

Ánh mắt Dương Phàm trở nên vô cùng hoang mang: -Em đã làm gì rồi? -anh siết chặt lấy hai vai Khả Nhi: -Nói cho anh biết rốt cuộc em đã làm gì?

Cô lấy ra một tờ giấy ở trên đầu giường, cố gắng hết sức đưa ra trước mặt anh. Dương Phàm mở tờ giấy ra, nhìn thấy hàng chữ: “Biên lai nạo thai”. Dòng chữ đó như một con dao đâm thẳng vào trái tim anh. Hai tay Dương Phàm run rẩy, tờ giấy rơi xuống khỏi tay anh.

Dương Phàm ngoảnh đầu sang nhìn Khả Nhi, khuôn mặt lạnh tanh chẳng chút biểu cảm: -Đó là con của một mình em sao?

Khả Nhi cắn chặt môi, không thốt ra được một tiếng nào.

Dương Phàm chua xót: -Anh không có chút quyền quyết định nào đối với đứa bé sao?

Đôi môi của Khả Nhi khẽ run lên, cô khó khăn nhả ra từng chữ:

-Dương...- rồi sau đó...cô biết nói cái gì với anh đây?

Dương Phàm gầm lên: -Cô dựa vào cái gì mà tự mình quyết định sự sống chết của con? Cô...cô là đồ độc ác!

Diệp Phi vội vàng xông vào phòng: -Có chuyện gì vậy? Từ xa đã nghe thấy...-Diệp Phi bỗng im bất nhìn Dương Phàm rồi lại ngoảnh sang nhìn Khả Nhi: -Hai người cãi nhau à? Có chuyện gì thì từ từ nói chuyện, đừng cãi nhau!

Dương Phàm từ từ lùi lại phía sau: -Tôi mãi mãi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô đâu!- dứt lời anh lao thẳng ra khỏi cửa.

Diệp Phi đứng ngẩn ra trong giây lát rồi cúi xuống nhặt tờ giấy rơi ở dưới đất lên, đưa lại cho Khả Nhi: -Tờ giấy này phải cất cho kĩ!

-Ừ, mình biết rồi!- Khả Nhi cười chua xót rồi nghiền răng vò nát tờ giấy trong lòng bàn tay. Cuộc đời vẫn còn rất dài nhưng những năm tháng tuổi xuân của cô đã chấm dứt.

Chu Chính Hạo tìm thấy Dương Phàm ở trong một quán rượu. Anh đã uống say khướt. Thấy vậy Chu Chính Hạo liền lôi Dương Phàm dậy, tạt một cốc nước lạnh vào mặt anh. Dương Phàm giật mình trợn tròn đôi mắt.

-Đã tỉnh chưa hả?- Chu Chính Hạo túm lấy cổ áo Dương Phàm lôi ra khỏi quán rượu: -Tỉnh rồi thì mau về trường với tôi!

-Mặc kệ tôi!- Dương Phàm thô lỗ giật tay Chu Chính Hạo ra khỏi áo mình rồi vẫy tay với phục vụ: -Mang cho tôi hai chai nữa ra đây!

-Mẹ kiếp...-Chu Chính Hạo điên lên: -Cậu uống thể còn chưa đủ sao?

Đúng lúc ấy người bồi bàn bê hai chai rượu đến, Chu Chính Hạo liền ngoảnh đầu lại, trợn mắt quát: -Biến!

Dương Phàm bực mình gào lên: -Cậu là cái thá gì chứ, cứ mặc xác tôi!

Chu Chính Hạo lạnh lùng nhìn Dương Phàm: -Cậu nghĩ tôi ăn no ngủ mỡ nên mới đến đây để quản lý cậu chắc? Nếu như không phải Tần Khả Nhi đến cầu xin tôi thì cho dù cậu có chết thối ở đây tôi cũng mặc xác cậu!

-Ha...-Dương Phàm cười nhạt: -Vẫn là tình sâu nghĩa đậm gói ghém nhĩ! Con đàn bà ấy tôi không cần nữa, ai thích thì cứ việc đến mà lấy đi!

-Ha...thật là không cần chứ gì? Không cần sao còn ngồi ở đây mượn rượu giải sầu?

-Tôi thích thế đấy, liên quan chó gì đến cậu!

Chu Chính Hạo thở dài, dịu giọng nói với Dương Phàm: -Cô ấy giành được một suất học bổng trao đổi sinh viên của học viện ngoại thương Colombia rồi, chắc là một hai ngày tới sẽ lên đường đấy!

Dương Phàm cười lớn: -Hóa ra là như vậy! Thay tôi chúc mừng cô ta đi! Nhân tiện giúp tôi chuyển lời đến cô ta là: Tôi chúc cô ta tiền đồ rộng mở!

-Cậu có bao giờ nghĩ đến đứa con ấy không chỉ là cốt nhục của cậu mà còn là cốt nhục của cô ấy chưa? Cậu đau, chẳng nhẽ cô ấy không đau?

-Cô ta có trái tim sao? -Dương Phàm cười nhạt: -Giả vờ đồng ý với tôi sẽ không bao giờ rời xa tôi. Tôi vừa đi một cái cô ta đã giết chết con tôi rồi. Người đàn bà đó...nếu là cậu...cậu sẽ làm thế nào?

-Ít nhất tôi cũng hỏi cô ấy vì sao? Có phải cô ấy có nỗi khổ riêng hay không?

Dương Phàm mở to mắt nhìn Chu Chính Hạo như chợt hiểu ra điều gì đó.

-Theo như tôi được biết thì lúc cậu không có ở đây, mẹ cậu lại đến tìm Khả Nhi đấy!

Dương Phàm nhảy phắt xuống khỏi ghế rồi lao như bay ra ngoài.

Chu Chính Hạo đuổi theo: -Đợi đã, tôi lái xe đưa cậu đi!

Mặc kệ cho cô trực ban vừa quát vừa mắng, Dương Phàm xông thẳng một mạch lên phòng 312. Cánh cửa phòng 312 vẫn mở, anh đứng ở bên ngoài cửa, thở hồng hộc: -Tần Khả Nhi...mau cho tôi một lời giải thích...

-Trời đất ơi, Dương Phàm...- Diệp Phi kinh ngạc nhìn Dương Phàm. Suốt một ngày một đêm say khướt ở quán rượu, Dương Phàm đầu tóc rối bời, râu ria lởm chởm, người nồng nặc mùi rượu...trông chẳng khác gì một con ma men chính hiệu.

32. Chương 18 Part 2

Nhìn vào trong phòng, Dương Phàm ngăn người ra khi không thấy Khả Nhi đâu cả, ngay cả ga trải giường của Khả Nhi cũng được dọn dẹp rất gọn gàng, chỉ còn lại một chiếc giường trống không. Anh lắp bắp: -Khả Nhi...

-Anh đến đúng lúc lắm...có một bức thư Khả Nhi gửi cho anh đây!- Diệp Phi lấy ra một bức thư màu trắng đưa cho Dương Phàm.

Dương Phàm bóc lá thư ra, một chiếc thẻ ngân hàng từ trong phong bì thư rơi ra, chính là chiếc thẻ ngân hàng mà anh đã đưa cho cô, còn có cả một bức thư với những nét chữ quen thuộc: -6 năm, đợi đến một ngày em có thể đứng ngang hàng với anh, em sẽ trở lại tìm anh!

-Cứ như vậy mà đi hay sao?- Dương Phàm lẩm bẩm, thế giới của anh như hoàn toàn sụp đổ.

Tang Lệ Na không kìm chế được liền nói: -Trưa nay cô ấy đã ra sân bay rồi, là chuyến bay đi New York lúc 10 giờ 20 phút.

-Cám ơn!- dứt lời, Dương Phàm liền biến mất nhanh như làn khói.

Chương 18: Quý nhân trong cuộc đời

Phượng Lai lâu là nhà hàng Quảng Đông nổi tiếng trên phố Chinatown của Manhattan. Ở đây có thể thưởng thức các món ăn chính hiệu Quảng Đông. Con phố Chinatown này đã trở thành khu vực có nhiều người Quảng Đông và người Hồng Kông sinh sống, vì vậy việc làm ăn của nhà hàng Phượng Lai lâu cũng trở nên rất phát đạt.

Bà chủ của Phượng Lai lâu là một người phụ nữ thướt tha, yếu điệu, không ai biết được tên họ và tuổi tác thực sự của bà, vì vậy mọi người đều gọi bà là “chị Phượng”. Mỗi lần bà giáo huấn nhân viên là Tần Khả Nhi lại liên tưởng đến hình ảnh một Vương Hi Phượng đánh đá trong tác phẩm kinh điển “Hong lêu mộng”.

Chị Phượng thực ra là một người rất coi trọng đạo lý, thường ưu tiên, tạo công ăn việc làm cho những du học sinh khó khăn mới đến New York, tiền lương trả cũng tương đối hậu hĩnh. Chị thường nói rằng: -Ở nước ngoài, người Trung Quốc không giúp người Trung Quốc thì chẳng phải để cho người khác chê cười, khinh thường hay sao?

Khả Nhi đến New York đã gần ba năm. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô lại tiếp tục học lên thạc sĩ, vừa đi học vừa đi làm thêm, tất cả đi làm đến bảy nơi. Trong số đó thời gian cô làm thêm ở Phượng Lai lâu là lâu nhất, lại rất hợp cạ với chị Phượng. Chị Phượng xưa nay rất thích nhận những sinh viên nữ xinh đẹp đến nhà hàng của mình để làm tiếp tân.

Ngoài việc quản lý nhà hàng, chị Phượng còn rất thích xem tướng, tự xưng là mình đã nhiều năm nghiên cứu thuật xem tướng số, xem đầu trúng đấy. Nhiều người còn được chị ấy xem rất chính xác, ví dụ như cậu nam sinh đến Phượng Lai lâu làm thuê lúc mới đến New York, làm việc được gần một tháng, cậu ta phát hiện ra chị Phượng vẫn còn độc thân, tưởng rằng chị sẽ cảm thấy cô quạnh, bản thân mình nhân cơ hội có thể thừa cơ hưởng lợi, thế là liến liêc mắt đưa tình, lại còn thêm lời trêu ghẹo. Nào ngờ bị chị Phượng chỉ thẳng vào mặt mà chửi trước mặt đám đông: “Chị mày đây đã từng gặp nhiều du học sinh rồi, đừng tưởng học được vài năm mà ghê gớm! Chị đây nhìn tướng là biết ngay chú mày là loại ăn bám, cả đời này đừng mong có cơ hội nở mày nở mặt!”. Hai tháng sau khi rời khỏi Phượng Lai lâu, cậu sinh viên đó quả thực đã cặp với một phụ nữ người Mỹ gốc Hoa ngoài 40 tuổi, chính thức trở thành một “kẻ ăn bám” đúng như lời chị Phượng nói.

Do vậy, một nữ sinh viên vừa làm tiếp tân ở Phượng Lai lâu là Chu Thành Bích đã trở thành một tín đồ đối với khả năng xem tướng của chị Phượng. Nhân lúc buổi trưa nghỉ ngơi, cô liền kéo Khả Nhi đến nhờ chị Phượng xem tướng.

Chị Phượng tỉ mỉ quan sát tướng mạo của Chu Thành Bích và Tần Khả Nhi rồi trầm ngâm không nói, khiến cho Chu Thành Bích vô cùng sốt ruột: -Chị Phượng à, có gì chị cứ nói thẳng. Em...em...có thể chịu đựng được mà!

-Bích này...- chị Phượng chậm rãi nói: -Mối lương duyên của em ở trong nước chứ không phải ở nước ngoài. Sau này về nước có thể lấy được một người chồng rất mực yêu thương em. Còn về sự nghiệp ấy mà...chỉ có thể nói là ổn định. Nói chung là không được đại phú đại quý nhưng khá giả thì không thành vấn đề.

Chu Thành Bích hài lòng đáp: -Có thể được như vậy là em hài lòng lắm rồi!- rồi cô lại sốt ruột hỏi: -Thế còn Khả Nhi thì sao? Tướng của cô ấy thế nào hả chị?

-Khả Nhi thì khác, tướng mạo của cô ấy ẩn chứa một phong thái bá vương, nói như thời xưa thì có nghĩa là có tướng làm quan đấy!

Khả Nhi bật cười: -Sao chị không nói là em có tướng làm hoàng đế, là Võ Tắc Thiên thứ hai?

-Hoàng đế thì không được...- chị Phượng nghiêm túc: - Em quá lương thiện, thiếu mất cái tàn nhẫn của một bậc đế vương.

Chu Thành Bích nhìn chăm chăm vào mặt Khả Nhi, nhìn qua nhìn lại, vẻ mặt hoài nghi: -Sao em chẳng nhìn thấy phong thái bá vương ở Khả Nhi nhỉ?

-Xí...- chị Phượng tự đắc: -Xem tướng là một môn học cực kì thần bí, một người ngoại đạo như cô làm sao có thể nhìn ra được?

-Thế còn cái tàn nhẫn của bậc đế vương thì sao?- Chu Thành Bích tò mò hỏi: -Có phải là tướng mạo cực kì hung dữ không chị?

-Cô tướng là đi mổ lợn à mà mặt mày phải hung dữ? Cái gọi là phong thái của một bậc đế vương...- chị Phượng xoa xoa cằm:- Là một loại khí chất toát ra từ tận sâu thẳm tâm hồn, người bình thường không thể nhìn ra được, nhưng đứng trước mặt người đó, cô sẽ không kiềm chế được bản thân mà tự cúi đầu trước người ấy.

Nhìn Chu Thành Bích ngẩn người ngồi nghe chị Phượng nói, Khả Nhi bật cười: -chị Phượng à, chị chỉ nói lí thuyết suông thì làm sao bọn em có thể lĩnh hội được những tinh hoa của thuật xem tướng? Chị bằng chị hãy lấy một cái ví dụ đi!

-Ồ...phải đấy. Ngày mai có một nhân vật có máu mặt đến đây ăn cơm. Đến lúc ấy hai đứa cứ tỉ mỉ quan sát mà xem. Ồ cô ta toát lên vẻ tàn nhẫn của một bậc đế vương đấy! Đương nhiên ở ngoài mặt thì khó mà nhận ra được!- chị Phượng chớp chớp mắt: -Khả Nhi, ngày mai em và Bích phụ trách tiếp đón vị khách quý này! Cơ hội hiếm có đấy, đừng có mà bỏ lỡ!

-Ý chị là...- mắt Khả Nhi sáng lên.

Chị Phượng gật đầu: -Thư kí của bà ấy hôm nay có gọi điện thoại đến đặt bàn ăn, chị chỉ có thể giúp em được đến đây thôi. Cái còn lại em phải tự làm lấy!

Chu Thành Bích ngẩng người không hiểu hai người bọn họ đang nói gì.

Để tiết kiệm tiền, Khả Nhi và Chu Thành Bích đã thuê chung một căn phòng. Buổi tối sau khi thu dọn xong, hai người mệt mỏi lê cái thân rã rời ra trạm xe buýt. Đêm đã khuya, người trên đường chỉ còn thưa thớt, ánh trăng vàng vạc phản chiếu hai cái bóng dài của họ trên mặt đường.

-Ngày mai là tết Trung thu...- Chu Thành Bích ngẩng đầu lên nhìn trăng tròn nói: -Tớ nhớ nhà quá! Khả Nhi, cậu có nhớ nhà không?

Khả Nhi chột nhột người lại, ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng lơ lửng giữa trời. Mặc dù ánh trăng đêm trước trung thu rất đẹp nhưng mặt trăng vẫn chưa tròn hẳn. Ngày mai sẽ là cái tết Trung thu thứ ba của cô ở nơi đất khách quê người. Thời hạn sáu năm mới chớp mắt mà đã trôi qua mất một nửa: -Nhớ...- Khả Nhi khẽ nói: -Rất nhớ!

-Đến Mỹ lâu như vậy rồi, cậu có bao giờ hối hận không?

Khả Nhi trầm ngâm hồi lâu rồi ngoảnh sang cười với Chu Thành Bích: -Mau đi thôi, nếu ra chậm sẽ phải chờ đến chuyến sau đấy!

Hai người nhanh chân đến bến xe, vừa hay lúc ấy có một chiếc xe buýt hai tầng đến bến. Trên xe rất ít hành khách, ghé ngồi ngoài ban công trên tầng hai xe buýt chỉ có mỗi Khả Nhi và Chu Thành Bích.

-Nhìn kia!- Thành Bích chỉ lên mặt trăng: -Mặt trăng đang đi theo chúng ta kia!

Khả Nhi khẽ mỉm cười, cơn gió se se lạnh thổi ngang qua mặt cô.

-Khả Nhi, tớ rất hối hận!- nụ cười của Thành Bích đột nhiên trở nên ảm đạm: -Đã bao nhiêu đêm tớ nằm mơ có thể trở lại quê hương. Lúc tỉnh dậy mới phát hiện ra rằng mình đang ở một nơi cách xa quê hương, tớ buồn lắm! Lúc nào cũng nghĩ nếu như lúc đầu mình không rời quê hương đi xa, không rời xa bố mẹ thì tốt biết mấy!

Khả Nhi nhìn thấy nét buồn man mác trên khuôn mặt khả ái của Thành Bích. Cô khẽ hỏi: -Thế tại sao lúc đầu cậu lại đến Mỹ?

-Là vì một người con trai. Lúc còn ít tuổi tớ thật ngốc, cho rằng tình yêu phải trải qua sóng gió thử thách, bản thân mình có thể thật nát xương tan vì tình yêu. Mặc cho bố mẹ ra sức khuyên can, trách mắng, năn nỉ tớ đều không nghe, thậm chí oán hận họ đã phá hoại tình cảm của mình, làm tổn thương người mình yêu thương...- Chu Thành Bích cười chua xót: -Tuổi trẻ, thật là nông nổi!

Khả Nhi thở dài: -Chẳng nhẽ giờ cậu đã già lắm rồi sao?

-Ồ đây...- Chu Thành Bích chỉ vào ngực mình: -Đã già nua rồi!

-Người con trai ấy...- Khả Nhi ngập ngừng: -Đã làm cậu tổn thương?

-Tớ rời xa người thân, từ bỏ cuộc sống sung sướng nơi quê nhà, bất chấp tất cả để đến đây tìm người tớ yêu nhưng lại phát hiện ra rằng thứ tình yêu mà mình kiên quyết bảo vệ chẳng qua chỉ là một trò đùa. Cái người luôn mồm nói rằng sẽ yêu tớ suốt cuộc đời, mãi mãi sẽ đợi tớ sau khi đến Mỹ chưa đầy một năm, đã kết hôn với một người phụ nữ người Mỹ gốc Hoa để lấy được cái thẻ định cư ở đây. Vậy mà lúc đó hắn ta

vẫn ngày ngày nhần tin những lời đường mật cho tớ, lừa tớ liên tục gửi tiền từ trong nước sang cho hần ta. Tớ thất lừng buộc bụng, dồn tất cả tiền bạc của mình gửi cho hần, thương hần ta một mình ở nước ngoài phải chịu nhiều gian khổ, nghĩ mọi cách để khiến cho hần ta bớt khổ. Nếu như không đến Mỹ thì có lẽ, cái tài khoản rút tiền tự động là tớ sẽ mãi mãi không phát hiện ra sự thực này!

Khả Nhi phần nộ: -Thật là vô liêm sỉ!

-Còn có chuyện vô liêm sỉ hơn cơ. Hần ta phản bội tớ, lợi dụng tớ, thế mà còn luôn mồm: Anh không xứng với em, nhà em giàu có, mọi chuyện đều có bố mẹ che chắn cho. Nhà anh nghèo, tất cả phải dựa vào bản thân. Anh có làm gì cũng chẳng qua là bắt đắc dĩ mà thôi!- Chu Thành Bích cắn môi cười nhạt: -Mẹ tớ từng nói con nhà nghèo thường sống rất thực dụng, tớ còn trách mẹ mình quá quắt. Giờ mới biết mẹ đã nói đúng, môn đăng hộ đối chính là chân lí ngàn năm không bao giờ thay đổi!

Nỗi đau đớn ẩn sâu trong lòng Khả Nhi như bị ai đó chạm phải, mặt cô trắng bệch ra. Những đứa con nhà nghèo thường sống rất thực dụng, giữa đứa con và tương lai, cô đã chọn tương lai cho mình, chẳng nhẽ còn không phải là một kiểu thực dụng? Dương Phàm...rất cuộc chính cô đã làm cho anh bị tổn thương.

Nhìn thấy sắc mặt của Khả Nhi khác thường, Chu Thành Bích liền lo lắng hỏi: -Khả Nhi, có phải tớ nói sai điều gì không?

Khả Nhi bình tĩnh, cô cười an ủi bạn: -Bích ạ, nếu như thật sự quá mệt mỏi và khổ sở, cậu hãy về nước đi! Có lẽ bố mẹ cậu vẫn đang chờ đợi cậu đấy!

-Tớ không còn mặt mũi nào quay về nữa!- ánh mắt Chu Thành Bích long lanh: -Tớ đã làm sai, làm tổn thương bố mẹ mình, tớ không thể quay về được nữa!

Không thể quay về được nữa? Khả Nhi nhớ lại câu nói mà Dương Phàm đã từng nói với cô: -tuyệt đối đừng đi, một khi đã ra đi thì chẳng thể nào quay về được nữa.

-Không...- cô lẩm bẩm một mình: -Cho dù có phải liều cái mạng này em nhất định sẽ trở về!

-Khả Nhi?- Chu Thành Bích kinh ngạc: -Cậu đang nói cái gì vậy?

Khả Nhi lắc đầu, cô nhắm mắt dựa lưng vào ghế: -Tớ hơi mệt!

Trở về nhà trọ, Chu Thành Bích đi tắm trước còn Khả Nhi chỉnh lại ít tài liệu luận văn rồi đặt ở bên gối. Cô có thói quen đọc tài liệu khoảng nửa tiếng đồng hồ trước khi đi ngủ mỗi ngày. Ánh mắt bắt giác của cô dừng lại ở trên một chiếc hộp nhỏ hình chữ nhật. Chiếc hộp đã khá cũ, rõ ràng là đã để khá lâu rồi. Khả Nhi mở chiếc hộp đó, lấy ra một chiếc kèn môi, với lấy một cái giấy ăn rồi lau sạch cái kèn, màu sắc trên chiếc kèn môi đã phai nhạt đi nhiều, cũng giống như những người bạn lúc thanh xuân gặp lại nhau lúc về già.

Đó chính là chiếc kèn môi mà Dương Phàm tặng cho cô. Ngày ra nước ngoài, cô đã đem nó theo bên mình. Hồi đầu mới đến New York, cô nhớ anh, nhớ đến phát điên lên. Mỗi tối anh lại hiện lên trong giấc mơ của cô. Sau khi tỉnh lại, cô phát hiện ra mặt mình đã đầm đìa nước mắt. Chiếc kèn môi này đã ở bên cạnh cô suốt bao đêm cô mất ngủ, cất lên khúc nhạc ‘Mong ước lâu bền’ mà anh đã dạy cho cô, khiến cho cô cảm thấy anh vẫn đang ở bên cạnh mình.

Khả Nhi ngồi dựa vào ghế bên cạnh cửa sổ, nhìn lên vầng trăng lơ lửng trên trời và bắt đầu thổi bản nhạc ‘Mong ước lâu bền’ quen thuộc.

Chu Thành Bích từ trong phòng tắm đi ra, ngồi xuống bên cửa sổ, lặng lẽ lắng nghe bản nhạc buồn.

-Mỗi lần nghe thấy cậu thổi bản nhạc này là tớ lại có cảm giác muốn rơi nước mắt!- Chu Thành Bích dụi dụi mắt: -Khả Nhi, trong trái tim cậu cũng có một người nào đó phải không?

-Đúng vậy!- trong đêm khuya thanh vắng, đột nhiên Khả Nhi lại muốn dốc bầu tâm sự: -Anh ấy là người con trai tốt với tớ nhất trên đời này, anh ấy đã bỏ ra quá nhiều vì tớ, vậy mà tớ chỉ để lại có một bức thư, bảo anh ấy đợi tớ sáu năm rồi lặng lẽ rời bỏ anh ấy!

-Vậy anh ấy có đợi cậu sáu năm không?

Khả Nhi xót xa: -Tớ không biết!

-Nếu như anh ấy không đợi cậu, cậu sẽ làm gì?

-Tớ sẽ đi tìm lại anh ấy!- Khả Nhi mím môi, ánh mắt kiên định: -Sẽ theo đuổi anh ấy như cái cách anh ấy đã theo đuổi tớ năm đó!

-Ồ...- Chu Thành Bích há hốc miệng như hình chữ O, ngạc nhiên đến quên mất cả việc ngậm miệng lại.

Khả Nhi cẩn thận cất chiếc kèn môi vào trong hộp rồi lại đọc tài liệu chuẩn bị cho ngày hôm sau. Lúc làm việc này, cô luôn tỏ ra rất cẩn thận và tập trung.

Chu Thành Bích nhìn Khả Nhi hồi lâu rồi nói: -Có chuyện này tớ vẫn không hiểu!

-Chuyện gì?

-Hoàn cảnh của cậu hoàn toàn không giống chuyện của tớ. Tớ là ra nước ngoài tự túc, bằng cấp không được chứng nhận, chỉ có thể đăng kí học trường ngôn ngữ, vì không tìm được việc mới phải tới làm ở Phượng Lai lâu. Còn cậu có thể lấy được bằng đại học chính quy ở Mỹ, giành được học bổng cao, chỉ nửa năm nữa là cậu đã có bằng thạc sĩ quản lí doanh nghiệp, hoàn toàn có thể tìm được một công việc tốt. Tại sao cậu lại chấp nhận làm việc ở Phượng Lai lâu?

Khả Nhi ngẩng đầu nhìn Chu Thành Bích.

-Ồ...không tiện nói à? - Chu Thành Bích bối rối: -Vậy cứ coi như tớ chưa hỏi nhé!

-Không có gì là không tiện nói cả, tớ đang đợi một người. Hoặc là cũng có thể nói tớ đang đợi một cơ hội!

-Chính là cái người ngày mai sẽ đến Phượng Lai lâu ăn cơm chứ gì?

-Ừ...- Đỗ Tích Nhã, đại gia người Hoa thường có thói quen cùng gia đình và người thân đến Phượng Lai lâu ăn cơm vào mỗi Trung thu hàng năm. Khả Nhi nắm chặt các tài liệu ở trong tay, lòng bàn tay lấm tấm mồ hôi. Suốt cả năm nay, cuối cùng thì cô cũng chờ đợi được cơ hội này, thành bại đều phụ thuộc vào hành động lần này.

-Cái người ấy sao vẫn chưa thấy xuất hiện nhỉ? -Chu Thành Bích sốt ruột thì thầm: -Cậu nói xem, một nhân vật tầm cỡ như vậy xuất hiện có phải là rất ồn ào không?

Khả Nhi cười: -Có phải là quay phim đâu!

-Chắc là phải có vệ sĩ đi theo nhỉ, những người có tiền đều sợ bị bắt cóc mà!

-Đâu chỉ là bắt cóc!- Khả Nhi bông đùa: -Còn có rất nhiều người bị ám sát nữa đấy...

-Đúng thế!-Chu Thành Bích gật đầu: -Có tiền đâu phải là sướng!

Hai người đang nói chuyện thì bỗng nhiên có hai chiếc xe hơi đỗ xích trước cửa nhà hàng. Đó là hai chiếc xe hơi bình thường, có thể nhìn thấy rất nhiều ở trên phố.

Chu Thành Bích nói: -Chắc chắn không phải là người đó rồi!

Khả Nhi không đáp lời, chỉ chăm chú nhìn vào hai chiếc xe.

Chiếc xe dừng lại ở trước cửa Phượng Lai lâu, một người đàn ông ăn mặc lịch lãm bước xuống xe. Khả Nhi nhận ra đó chính là Thành Hạo, trợ thủ đắc lực của Đỗ Tích Nhã.

Thành Hạo mở cánh cửa sau của xe, cúi xuống bế một đứa bé trai khoảng sáu, bảy tuổi lên: -Popbi, cháu muốn Popbi!- cậu bé chỉ tay vào trong xe và nói.

-Tiểu Tiểu...- một cô gái khoảng 27 tuổi bước xuống từ chiếc xe kia và bảo: -Chó con không được phép mang vào nhà hàng đâu con!- giọng nói của cô gái ấy rất dịu dàng và êm tai. Khả Nhi giật mình, khuôn mặt xinh đẹp này không còn là lạ đối với cô. Đỗ Tích Nhã, đại gia của tập đoàn tài chính mặc dù làm việc gì cũng rất kín tiếng nhưng lại nổi danh khắp thiên hạ, những thông tin và hình ảnh của cô vẫn thường xuyên tràn ngập mặt báo. Chỉ có điều hiện giờ cô chỉ mặc một bộ quần áo giản dị màu trắng, khuôn mặt không hề trang điểm, nụ cười âm ỉ, ánh mắt hiền dịu nhìn cậu bé nọ, hoàn toàn khác với người phụ nữ mạnh mẽ luôn tỏa ánh hào quang và khiến cho người khác phải khiếp sợ thường xuất hiện ở trên tivi.

Một thiếu phụ xinh đẹp rạng ngời và một chàng trai cực kì đẹp trai lần lượt bước xuống từ chiếc xe thứ hai đó. Đó cũng là hai nhân vật lớn trong giới kinh doanh, vì vậy Khả Nhi có thể dễ dàng nhận ra họ, chính là Giang Nhã Thu và Trữ Kiệt, hai trợ thủ đắc lực của Đỗ Tích Nhã.

Ba người họ đi xung quanh, tạo thành hình tam giác vây quanh hai mẹ con Đỗ Tích Nhã.

Khả Nhi như được mở rộng tầm mắt. Không phải là cô chưa từng nhìn thấy những cô gái xinh đẹp, nhưng một người xinh đẹp lại có khí chất cao quý như thế này thì xưa nay thật sự cô chưa từng thấy. Bốn người bọn họ đứng bên cạnh nhau, cộng thêm với một cậu bé xinh trai khiến cho ánh hào quang tỏa từ bọn họ sáng lòa cả góc đường.

Chị Phượng đích thân ra tận cửa để nghênh đón: -Cuối cùng thì tôi cũng đợi được các quý nhân của mình rồi! Nửa năm rồi không thấy bóng dáng đâu, còn tưởng cô quên nhà hàng của chúng tôi rồi chứ!

-Sao mà quên được!- Đỗ Tích Nhã mỉm cười: -Cho dù có quên được món canh của Phượng Lai lâu thì cũng không quên được bà chủ xinh đẹp của Phượng Lai lâu đâu! Nửa năm trời không gặp, bà chủ càng ngày càng trẻ đẹp hơn, có phải là có bí quyết làm đẹp gì không? Mau mách nhỏ cho tôi với!

Những lời nói ngọt ngào này quả là có hiệu quả với chị Phượng. Chị Phượng cười tươi như hoa: -Tôi bẩm sinh đã xinh đẹp rồi, làm gì có bí quyết làm đẹp nào chứ!- nói rồi chị đưa mắt nhìn quanh: -Sao không thấy Khai Tâm đâu nhỉ?

-Bị bố nó dẫn đến sân bay đón chú nó rồi, lát nữa sẽ đến sau!- Đỗ Tích Nhã đang định cất bước đi vào Phượng Lai lâu.

-Mẹ ơi, mẹ ơi...- Tiểu Tiểu vẫn còn quyến luyến với con chó nhỏ của mình, lấy tay bám chắc vào cửa xe, nhất định không chịu vào nhà hàng: -Popbi một mình ở trên xe sẽ khóc đấy!

-Tiểu Tiểu...- Đỗ Tích Nhã bối rối không biết phải làm thế nào: -Popbi là chó con, không phải là người, không được vào nhà hàng!

-Không phải, không phải đâu!- Tiểu Tiểu lắc đầu: -Poppi rất giống con, nó là em của con!

-Hả?- Đỗ Tích Nhã giật thót mình, cô nhìn thấy những người xung quanh đang bùm miệng cười mà không dám cười lớn. Cô quắc mắt nhìn ba trợ thủ của mình giận dữ hỏi: -Ai đã dạy nó như thế?- con trai mình đi nhận chó là em trai, vậy cô thành ra cái gì chứ?

Ba người đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn trời, tỏ vẻ: chuyện này chẳng liên quan gì đến tôi hết.

Nhìn thấy con trai nhất định không chịu thả tay ra, mặt Đỗ Tích Nhã đỏ ửng lên như muốn khóc. Nhưng cô có vẻ mềm lòng, liền bảo tài xế mở cửa xe ra. Cánh cửa xe vừa mở ra, một con chó nhỏ lập tức lao ra và chạy vào bên trong Phượng Lai lâu.

-Ai da...- Tiểu Tiểu vội vàng đuổi theo: -Popbi, đợi tao với!

Khả Nhi đứng đón khách ở cửa, nhìn thấy có một con chó nhỏ chạy vào liền chạy ra chặn đường theo bản năng. Con chó nhỏ chạy đến gần liền dừng lại dưới chân Khả Nhi, chẳng hề tỏ ra là e sợ đối với người lạ, thậm chí còn thò móng vuốt ra cào cào vào đôi giày có thêu hình con bướm của cô.

Để tạo ra một không khí cổ xưa, các nữ tiếp tân của Phượng Lai lâu đều mặc đồng phục áo sườn xám, đi giày đế bệt thêu lụa. Khi đi phong thái của họ uyển chuyển và nhẹ nhàng, trông rất giống như cô gái xinh đẹp thời xưa. Rõ ràng là con chó nhỏ rất hứng thú đối với đôi giày thêu hoa của Khả Nhi, nó cứ chạy vòng quanh chân cô.

Hình như con chó này mới được vài tháng tuổi, thân hình bé nhỏ, bộ lông màu trắng muốt mềm mại, cái mũi ướt khê chạm vào cánh tay Khả Nhi. Khả Nhi dịu dàng nhìn con chó nhỏ đáng yêu.

Tiểu Tiểu đuổi đến cổng đã nhìn thấy con chó nhỏ đang nằm yên trong tay Khả Nhi. Cậu bé nghiêng nghiêng đầu ra vẻ suy nghĩ rồi tỏ vẻ nghiêm nghị, nói với Khả Nhi bằng tiếng Trung: -Madam, xin hãy trả nó lại cho tôi!- khuôn mặt non nớt lại cố tỏ vẻ già dặn trông thật thú vị!

Khả Nhi cố nhịn cười, nói bằng giọng điệu của cậu bé: -Thưa Sir, không được phép mang chó vào nhà hàng ạ!

Tiểu Tiểu bắt mắt, cái mũi nhăn lên: -Popbi không phải là con chó thông thường, nó là em trai của em!

-Em của em á?- Khả Nhi mở to đôi mắt.

-Đúng thế, là em trai của em!- Tiểu Tiểu gật đầu: -Nó giống em, giống em hơn cả Khai Tâm cơ!

-Khai Tâm?- Khả Nhi hỏi: -Cũng là chó con phải không?

-Là em gái của em...- Tiểu Tiểu nhăn mặt: -Cũng là con gái giống như chị! Chẳng giống em gì cả, lúc nào cũng thích khóc nhè!

Khả Nhi không nhịn được liền bật cười ha ha: -Thế Popbi giống em ở chỗ nào?

-Đôi mắt của Popbi giống em!

Khả Nhi nhìn đôi mắt của Tiểu Tiểu rồi lại ngoảnh sang nhìn đôi mắt của con chó con. Cả hai đôi mắt đều tròn xoe và trong veo, trông như những viên ngọc trai đen không chút tì vết. Đúng là có nét gì đó giống giống.

Tiểu Tiểu chớp chớp mắt: -Tách Popbi ra khỏi em sẽ khiến cho buồn đấy!

Nhìn thấy ánh mắt tha thiết và thuần khiết của cậu bé, Khả Nhi bỗng nhiên cảm thấy xót xa trong lòng, cô bỗng nhiên cảm thấy mềm lòng: -Nếu như Popbi đã là em trai của em, vậy thì không nên tách các em ra phải không nào! Chúng ta cùng nghĩ cách gì nhé!- Khả Nhi bế Popbi và dẫn Tiểu Tiểu đến trước quầy lễ tân, tìm một cái hộp giấy nhỏ vừa vặn với Poppy rồi đặt nó vào đó. Cái hộp ấy vốn là cái hộp đựng rượu của nhà hàng, bên trong có một miếng xốp mềm nên con chó nhỏ thích thú nằm lại trong hộp.

Khả Nhi lại đục thêm mấy cái lỗ hổng ở trên nắp hộp rồi đẩy nắp hộp lại: -Này, như thế này thì em có thể mang theo Popbi ở bên cạnh rồi!

-Cám ơn Auntie...- Tiểu Tiểu ôm chặt lấy cổ Khả Nhi và hôn “chụt” một cái lên má cô.

Làn môi mềm mại của cậu bé chạm vào mặt khiến cho Khả Nhi cảm thấy rất vui, một cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng cô. Trẻ con đúng là thiên sứ!

Đỗ Tích Nhã đi vào bên trong Phượng Lai lầu dưới sự dẫn đường của chị Phượng. Hai người vừa đi vừa nói chuyện khá vui vẻ. Giang Nhã Thu và Thành Hạo cũng đang nói chuyện gì đó với nhau nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía Khả Nhi và Tiểu Tiểu cảnh giác. Thấy Khả Nhi nhìn thấy, họ cũng chẳng thèm nhìn đi nơi khác, còn mỉm cười với Khả Nhi nữa. Khả Nhi cũng mỉm cười và cúi đầu chào đáp lễ.

Giác quan thứ sáu của Khả Nhi rất nhạy bén. Từ khi Tiểu Tiểu đến gần cô, cô đã phát giác ra có đến mấy đôi mắt đang chăm chú quan sát mình, chỉ cần cô tỏ ra có chút gì đó khác thường, chắc chắn sẽ có người ra tay ngăn cản cô. Khổ thân cho Đỗ Tích Nhã, vì không muốn gây ảnh hưởng đến cuộc sống của cậu con trai nên cô đành phải dùng phương pháp “thầm lặng” này để bảo vệ an toàn cho con mình.

Khả Nhi kéo tay Tiểu Tiểu ra đón đoàn người của Đỗ Tích Nhã. Đi phía sau đoàn người của Đỗ Tích Nhã vài bước là một người đàn ông, cô tưởng là khách đến nhà hàng dùng bữa nhưng bước chân của cô chợt khựng lại. Có cái gì đó rất khác thường!

-Auntie...- Tiểu Tiểu kéo tay của cô: -Chị đang nghĩ gì vậy?

33. Chương 18 Part 3

Khả Nhi cúi đầu mỉm cười với Tiểu Tiểu rồi lại ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đó. Đúng rồi, cô biết vấn đề nằm ở đâu rồi. Người đàn ông đó, kể từ lúc bước vào cửa cứ nhìn Đỗ Tích Nhã bằng ánh mắt cực kì hung tợn. Cô đang định lên tiếng cảnh báo thì ánh sáng lóe lên từ một dao sắc nhọn. Người đàn ông ấy cầm con dao sắc nhọn đó lao thẳng đến chỗ Đỗ Tích Nhã.

-Cẩn thận!- Khả Nhi thét lên. Theo phản xạ, Khả Nhi một tay ôm chặt lấy Tiểu Tiểu, một tay bịt chặt mắt cậu bé: -Tiểu Tiểu đừng nhìn!

Hai bóng người lao đến chắn ngay trước mặt cô, chính là Giang Nhã Thu và Thành Hạo. Nhìn thấy cô không hề có ác ý gì với Tiểu Tiểu, họ liền dừng tay.

Đồng thời, khoảng khắc mà gã đàn ông kia áp sát đến Đỗ Tích Nhã, bàn tay thép của Trữ Kiệt đã tóm chặt lấy cánh tay của hắn. Hắn ta ré lên thảm thiết, con dao sắc nhọn nhanh chóng bị đánh rơi xuống đất, mấy người đàn ông cao lớn nhanh chóng lao vào trong nhà hàng, vây chặt người đàn ông đó lại và chặn mất tầm nhìn của mọi người.

-Shit!- hần ta chửi tục rồi im bặt. Những thủ hạ của Trữ Kiệt nhanh chóng lôi gã đàn ông đó đi, hiện trường nhanh chóng được dọn dẹp sạch sẽ.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, tưởng như chỉ mới xảy ra trong chớp mắt. Suốt quá trình xảy ra sự việc đó, Đỗ Tích Nhã vẫn bình thản đi vào bên trong, mặt mày chẳng hề biến sắc, thậm chí cũng chẳng nhú mày lấy một cái.

Khả Nhi ngẩn người nhìn ra cửa, chỉ trong một thời gian ngắn cô đã nhìn rõ mặt trái của thế giới này.

Tiểu Tiểu gỡ tay Khả Nhi ra khỏi mắt mình: -Auntie, sao lại bịt mắt của em!

Khả Nhi cười gượng gạo: -Chị trêu em đấy mà!

Đỗ Tích Nhã đi đến gần, dặt tay của Tiểu Tiểu, nhẹ nhàng xoa đầu con trai, nhìn Khả Nhi biết ơn: -Cảm ơn!

Khả Nhi định thần lại, đáp: -Không có gì!

Chị Phượng nhắc nhở: -Khả Nhi, mau dẫn chị Đỗ vào trong phòng, chẳng mấy khi chị mới tới đây, tôi phải đích thân vào bếp làm bếp trưởng mới được!

Đỗ Tích Nhã cười lớn: -Vây thì nhờ cả vào chị nhé!- nói rồi cô ngoảnh đầu lại nói với Giang Nhã Thu và Thành Hạo: -Chị Phượng mà làm bếp thì không còn gì phải chê, chúng ta thật là có phúc đấy!

Khả Nhi đưa tay mời: -Xin mời!

Thành Hạo ngoảnh lại nhìn Khả Nhi.

Trên đường dẫn mọi người đi lên tầng hai, Giang Nhã Thu thỉnh thoảng quay sang nói chuyện với Khả Nhi: -Cô chắc là sinh viên đại lục đến đây du học phải không?

Khả Nhi khẽ gật đầu: -Giang tiểu thư quả là có con mắt hơn người!

-Không phải là tôi có con mắt hơn người đâu...- Giang Nhã Thu cười: -Phần lớn những người có khí chất và đạo đức như cô mà làm thêm ở nhà hàng ăn đều là những sinh viên du học. Mà người ở Trung Quốc đại lục, Đài Loan, Hồng Kông...đều có cách nói chuyện khác nhau, vì vậy có thể dễ dàng phân biệt.

Trong lời nói của Giang Nhã Thu có ý khen ngợi Khả Nhi, vì vậy cô chỉ mỉm cười mà không lên tiếng.

Giang Nhã Thu lại hỏi: -Cô học ở trường nào?

-Học viện ngoại thương Colombia ạ!

Thành Hạo nói chen vào: -Môn MBA ở đó cũng không tồi, cô học chuyên ngành gì?

Khả Nhi đáp: -Tôi học thạc sĩ quản lý doanh nghiệp. Chỉ có những học viên có đủ 3 năm kinh nghiệm mới được học ở lớp MBA, tôi chưa đủ tư cách!

-Thật là trùng hợp...- Giang Nhã Thu reo lên: -Tôi cũng học chuyên ngành đó đấy, chỉ có điều năm đó tôi học ở đại học Harvard!

Khả Nhi khiêm tốn: -Đó là một trường đại học mơ ước của mọi người!

-Hài...- Đỗ Tích Nhã thở dài: -Chuyện đi học đừng nhắc trước mặt tôi nữa! Những người ở xung quanh tôi đều có học vấn cao hơn tôi cả, ai cũng hiểu biết hơn tôi nhiều, khiến cho một bà chủ như tôi đây chẳng có chút vẻ vang gì cả!

Khả Nhi mỉm cười: -Học hành có chuyên môn, những người lãnh đạo chưa chắc đã là những người có hiểu biết nhiều, quan trọng là ở chỗ người đó có biết sắp đặt đúng người đúng việc hay không thôi. Có được điểm này là đủ rồi!

-Nói có lí lắm!- Đỗ Tích Nhã hứng thú nhìn Khả Nhi: -Còn có gì nữa mau nói tôi nghe xem nào!

-Xin Đỗ tiểu thư đừng cười chê!- Khả Nhi chẳng chút e dè: -Cô lãnh đạo tập đoàn Đỗ thị bao lâu nay đã cho thấy khả năng của cô rồi, tôi đâu dám múa rìu qua mắt thợ!

Đỗ Tích Nhã cười: -Cô rất khéo ăn nói đấy!

Sau khi dẫn đoàn người của Đỗ Tích Nhã đến căn phòng đã được đặt trước, Khả Nhi liền hỏi: -Xin hỏi các vị muốn uống đồ uống gì ạ?

Đỗ Tích Nhã liền hỏi Khả Nhi: -Cô có biết pha trà không?

-Tôi có được học một chút từ chị Phượng ạ!

-À, chị Phượng à...- Đỗ Tích Nhã mỉm cười: -Chị ấy là giỏi môn này nhất đấy! Có đệ tử của chị ấy đây thì chẳng còn gì phải lo rồi! Nào, mau pha cho chúng tôi một bình trà Bích La Xuân xem nào!

Khả Nhi cúi đầu lễ phép: -Xin đợi cho một lát ạ!

Đi ra đến cửa, Khả Nhi nghe thấy Tiểu Tiểu nói với Đỗ Tích Nhã: -Mẹ ơi, Popbi đói rồi!

Lúc bê dụng cụ pha trà vào trong phòng ăn, Khả Nhi nhìn thấy Trữ Kiệt đã quay lại, đang nói với Đỗ Tích Nhã nguyên nhân vụ việc vừa xảy ra ở nhà hàng: -.....công ty đó không thể cạnh tranh với tập đoàn Đỗ thị chúng ta, muốn tập đoàn Đỗ thị thu mua doanh nghiệp của hắn nhưng lại bị từ chối, nợ nần cả đồng tiền, đi vào đường cùng nên đã trút cơn giận lên đầu cô...

Tiểu Tiểu đứng một mình ở trong góc, bĩu môi tỏ vẻ ầm ục, con chó nhỏ Popbi tiu nghỉu nằm bên cạnh cậu bé.

Nhân lúc mọi người đang nghe Trữ Kiệt nói chuyện, không để ý gì đến Tiểu Tiểu, Khả Nhi liền lặng lẽ đến bên cạnh Tiểu Tiểu, khẽ hỏi: -Tiểu Tiểu...- rồi giơ hộp sữa tươi ra, lắc lắc trước mặt cậu bé!

-Í...- Tiểu Tiểu thích thú reo lên.

-Suyt...- Khả Nhi đưa ngón chỉ lên miệng ra hiệu im lặng.

Tiểu Tiểu cũng bắt chước Khả Nhi, đưa tay lên miệng rồi bảo: -Suyt.

Khả Nhi đổ sữa tươi ra một cái bát nhựa con rồi đặt trước mặt Popbi. Popbi lập tức đứng dậy, thò đầu vào liếm hết chỗ sữa tươi.

Nhìn thấy con chó nhỏ của mình không còn bị đói nữa, Tiểu Tiểu vui vẻ cười với Khả Nhi, đôi mắt đẹp cong lên thành hình trăng khuyết, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Khả Nhi đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt mịn màng của cậu bé. Ngoảnh đầu lại nhìn, Khả Nhi bất chợt phát hiện ra mặc dù Đỗ Tích Nhã vẫn đang nghe Trữ Kiệt nói chuyện nhưng ánh mắt lại đang nhìn về phía họ, cô liền mỉm cười bối rối.

Khả Nhi đi thẳng về phía bàn pha trà. Công đoạn pha trà rất phức tạp, chỉ riêng việc rửa tay thôi cũng đã đến ba lần rồi, lần đầu tiên rửa tay bằng nước sạch, lần thứ hai ngâm tay trong nước ấm, cuối cùng là xối nước vào tay rồi lau tay thật khô. Xong xuôi đầu đầy mới chính thức vào công đoạn pha trà.

Nghe xong những điều Trữ Kiệt nói, ánh mắt Đỗ Tích Nhã không một chút gợn sóng. Cô lạnh lùng hỏi: -Anh xử lí tên đó thế nào?

-Dạy cho hắn ta một bài học rồi đuổi hắn đi! Đảm bảo cả đời này hắn cũng không dám đến quấy nhiễu cô nữa!

-Tại sao không báo cảnh sát?

Trụ Kiệt hơi nhú mày: -Có cần phải làm thế không?

Đỗ Tích Nhã nói: -Tôi là một công dân tuân thủ luật pháp. Những việc có thể giải quyết bằng pháp luật đương nhiên phải dùng pháp luật để giải quyết!

-Thế còn những chuyện không thể giải quyết bằng pháp luật thì sao?

Đỗ Tích Nhã thần nhiên: -Thế thì dùng quy luật tự nhiên để giải quyết!

Quy tắc sinh tồn theo quy luật tự nhiên là: Mạnh được yếu thua, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu. Khả Nhi mím môi mỉm cười, rót trà ra cốc mời mọi người. Hơi trà nóng bốc lên nghi ngút.

-Cô cũng hiểu phải không?

Không có ai lên tiếng, Khả Nhi liền ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt trong veo của Đỗ Tích Nhã đang nhìn mình. Hóa ra câu hỏi ấy là dành cho cô.

Đỗ Tích Nhã có một đôi mắt rất đẹp, đặc biệt là lúc cười, đôi mắt ấy hơi cong lên, vô cùng quyến rũ. Nhưng khi cô không cười, chỉ điềm đạm nhìn đối phương lại khiến cho người ta cảm thấy thật áp lực.

Khả Nhi cúi đầu, cẩn thận đặt cốc trà trước mặt từng người rồi nói: -Có lẽ vậy. Nếu như tôi không hiểu sai!

Đỗ Tích Nhã lại cười, không khí trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều: -Tôi nghĩ, có lẽ cô không hiểu sai đâu!- nhận lấy tách trà từ tay Khả Nhi, Đỗ Tích Nhã nhấp một ngụm rồi nói: -Ừm, trà cô pha khá lắm! À đúng rồi, thời gian học thạc sĩ của cô là bao lâu?

-Dạ thưa, hai năm ạ!

-Như vậy xem ra việc học của cô khá căng thẳng, làm sao cô còn có thời gian mà đến đây làm thêm thế?

-Học phần của tôi sắp hoàn thành rồi, chỉ còn nửa năm nữa là tốt nghiệp, các môn học trở nên nhẹ nhàng hơn một chút. Chị Phụng rất tốt bụng, chị ấy đã cho tôi tự lựa chọn thời gian đi làm căn cứ theo thời khóa biểu lên lớp của mình.

-Chị Phụng quả là rất tốt bụng!- Đỗ Tích Nhã gật gù tán đồng: -Chỉ có điều, với học vấn của cô, đáng nhẽ ra nên chọn lựa những công việc có liên quan đến chuyên ngành của mình để tạo nền tảng cho công việc sau này. Ở Phụng Lai lâu này làm tiếp tân chẳng phải là lãng phí tri thức hay sao?

Đợt trà thứ hai đã pha xong, hơi trà bay nghi ngút. Trán Khả Nhi lấm tấm mồ hôi, cô dừng cảm nói: -Tôi đến làm việc ở Phụng Lai lâu này là vì...

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, Chu Thành Bích dẫn thêm hai người đàn ông có tướng mạo và khí chất cực kì xuất chúng vào. Người đi đầu đang ôm một cô bé khoảng 2, 3 tuổi. Tiểu Tiểu đang ngồi trong góc bỗng đứng bật dậy, lao về phía người đàn ông đang ôm đứa bé: -Bố...

Tiểu Tiểu chạy đến ôm chặt lấy chân Cảnh Thiệu Vân và luôn mồm gọi: -Bố ơi...- vừa dứt lời, nước mắt đã tí tách rơi trên khuôn mặt mũm mĩm.

Cảnh Thiệu Vân vội vàng quỳ xuống ôm cậu con trai và dịu giọng bảo: -Tiểu Tiểu nín ngay, đừng khóc nữa con!- vừa nói ánh mắt vừa nhìn về phía Đỗ Tích Nhã như muốn hỏi: Sao em lại bắt nạt con thế hả?

Đỗ Tích Nhã chẳng thèm để ý đến anh ta, liền dang rộng hai tay ra, ngọt ngào gọi: -Con gái Khai Tâm của mẹ, mau lại đây mẹ ôm cái nào!

Nhưng Khai Tâm chẳng để ý gì đến mẹ, chỉ mãi tranh giành vòng tay của bố với anh trai: -Bố ôm, bố ôm Khai Tâm cơ!

Đỗ Tích Nhã chán nản rút tay lại, quay sang Giang Nhã Thu bảo: -Tại sao hai đứa trẻ con cứ thích bám lấy bố chúng nó thế không biết? Sao chẳng đứa nào chịu gần gũi tôi hết vậy?

-Điều này có cần phải hỏi không? -Cảnh Thiệu Khiêm nãy giờ vẫn đứng sau lưng anh cả liền đi đến bên bàn ăn, gật đầu chào Giang Nhã Thu và Thành Hạo rồi cười với Đỗ Tích Nhã: -Nhà người ta bố nghiêm mẹ hiền, nhưng nhà anh chị thì hoàn toàn ngược lại, bố hiền mẹ nghiêm. Chẳng cần nói cũng biết lúc này Tiểu Tiểu đã bị chị mắng cho một trận té tát. Thật là đáng thương, nhìn thấy bố đến mới dám òa khóc! Chị nói

xem một người mẹ nghiêm khắc như chị thì đứa nào dám gần gũi với chị chứ? y dắt cậu con trai đang toét miệng cười một tay ôm con gái đến trước bàn ăn. Đỗ Tích Nhã vừa định đưa tay ra ôm lấy Tiểu Tiểu thì cậu bé đã né sang một bên rồi núp ra sau lưng bố. Cảnh Thiệu Vân bối rối đành phải đặt con gái vào lòng mẹ rồi quay lại kéo con trai vào chỗ ngồi.

-Vừa nãy em có mắng Tiểu Tiểu đâu...- Đỗ Tích Nhã xấu hổ giải thích: -Con cứ đòi bế chó con lên bàn ăn, em chỉ bảo con ra úp mặt vào tường kiểm điểm bản thân thôi mà!

-Ừ, úp mặt vào tường kiểm điểm bản thân, quả là một phương pháp giáo dục hay ho!- Cảnh Thiệu Vân gật gù, thật thà hỏi: -Lúc sáu tuổi em đã thử làm việc này chưa? Hiệu quả thế nào?

Đỗ Tích Nhã lập tức ngoảnh mặt đi chỗ khác và bảo: -Người đã đến đông đủ rồi, có thể mang món ăn lên rồi đấy!

Các món ăn đã được chuẩn bị xong xuôi, vừa thông báo mang món ăn lên là các món ăn lập tức được mang vào. Tay nghề của chị Phượng quả nhiên không tầm thường, mỗi món ăn đều có mùi vị rất thơm ngon, còn tuyệt hơn nhiều so với đầu bếp chính của nhà hàng.

Khả Nhi từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào biết chăm sóc con cái hơn Cảnh Thiệu Vân, anh ta biết cẩn thận gỡ xương cá cho Tiểu Tiểu, lại còn biết để canh nguội mới bón cho Khai Tâm ăn...Điều đáng nói là lúc làm việc này, Cảnh Thiệu Vân không gây cho người khác cảm thấy anh ta cẩn thận như đàn bà, mà thái độ lúc nào cũng rất mực điềm đạm và chuẩn mực. Khả Nhi không thể không ngưỡng mộ người đàn ông này.

Giang Nhã Thu nhìn thấy Cảnh Thiệu Vân tỉ mỉ chăm chút cho hai đứa con liền ngưỡng mộ nói: -Thiệu Khiêm, anh sau này phải học tập anh trai mình nhiều lắm đấy!

Cảnh Thiệu Khiêm trợn mắt: -Em nói hay gớm nhỉ!

-Anh nói gì cơ? -Giang Nhã Thu nhướn mày: -Vừa nãy anh nói gì em nghe không rõ?

-Anh nói là...- Cảnh Thiệu Khiêm cười toe toét: -Anh cả chính là thần tượng của anh, đương nhiên anh phải học tập anh ấy rồi!

Đỗ Tích Nhã và Thành Hạo bật cười. Tiểu Tiểu và Khai Tâm thì chẳng hiểu người lớn đang cười cái gì nhưng vẫn ha ha cười theo.

Cảnh Thiệu Khiêm nghiêng răng tức tối.

Cảnh Thiệu Vân mỉm cười, vừa bón canh cho Khai Tâm vừa nói: -Thiệu Khiêm và Nhã Thu lấy nhau đã ba năm rồi. Nếu muốn có con thì mau mau sinh lấy một đứa đi!

-Anh cả à, câu này anh phải nói với chị ấy mới đúng...- Cảnh Thiệu Khiêm tức tối chỉ vào Đỗ Tích Nhã: -Nhã Thu ngày ngày bận rộn công việc với chị ấy, làm gì có thời gian mà sinh con. Đã ngần này tuổi rồi, còn kéo dài nữa e rằng lúc sinh con sẽ càng nguy hiểm hơn. Nói là chị em tốt sao chẳng chịu nghĩ cho người ta gì cả!- câu cuối cùng của Cảnh Thiệu Khiêm là nhắm vào Đỗ Tích Nhã.

Giang Nhã Thu vội vã kéo áo Cảnh Thiệu Khiêm: -Anh đang nói linh tinh gì thế hả?

Đỗ Tích Nhã chẳng hề nổi giận, chỉ tỏ vẻ có lỗi với Cảnh Thiệu Khiêm: -Là tôi đã không chú ý đến chuyện này. Đáng nhẽ ra cậu nên nói sớm với tôi mới phải!

-Tích Nhược...- Giang Nhã Thu vội vã nói: -Chuyện không liên quan đến chị, là do em không muốn từ bỏ sự nghiệp của mình đấy thôi! Chăm chồng chăm con không phải là lí tưởng của em!

Cảnh Thiệu Khiêm phản bác: -Nhưng em cũng có cần bận rộn đến mức không có thời gian để sinh con không hả?

Cảnh Thiệu Vân khoát tay ra hiệu bảo em trai mình đừng tranh cãi nữa.

Khai Tâm và Tiểu Tiểu ăn đã ăn no rồi, bắt đầu không muốn ngồi yên một chỗ. Cảnh Thiệu Vân liền lau miệng cho hai con rồi vẫy tay gọi Khả Nhi đang đứng ở một góc.

Khả Nhi đến trước mặt Cảnh Thiệu Vân và hỏi: -Thưa ngài, ngài có gì cần dặn dò ạ?

Cảnh Thiệu Vân đưa cho Khả Nhi một tờ tiền rồi bảo: -Trẻ con hiếu động, làm phiền cô dẫn hai đứa tới khu giải trí cho chúng nó chơi đùa một lát!

Khả Nhi nhận lấy tờ tiền mà anh ta đưa cho rồi dắt hai đứa trẻ đến khu vui chơi của nhà hàng.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho hai đứa trẻ nghịch ngợm, Cảnh Thiệu Vân liền đưa ra đề nghị với Đỗ Tích Nhã: -Anh nghĩ có lẽ em nên cân nhắc chọn thêm một trợ thủ đắc lực, chuyên giải quyết các vấn đề ở Trung Quốc. Kế hoạch tấn công vào thị trường đại lục đã được lên tiến trình rồi, chỉ một mình Nhã Thu không thể đảm nhiệm được một khối lượng công việc đồ sộ như vậy đâu!

Đỗ Tích Nhã gật gù: -Em cũng đã cân nhắc chuyện này rồi, chỉ có điều công việc ở thị trường Trung Hoa rất quan trọng, đặc biệt là thị trường ở Trung Quốc đại lục sẽ quyết định đến sự thành bại của kế hoạch này. Em cần tìm được một người có khả năng quản lý tốt, hơn nữa lại phải có khả năng khai thác vùng đất hứa ấy. Còn một điểm quan trọng nữa là người này phải là một người có thể tin tưởng được. Một nhân tài như vậy không phải muốn tìm là tìm được ngay!

Cảnh Thiệu Vân vỗ vỗ mu bàn tay Đỗ Tích Nhã: -Cũng không cần gấp gáp đâu. Có những chuyện phải dựa vào cơ duyên. Biết đâu có một ngày nào đó sẽ có một người thích hợp từ trên trời rơi xuống!

-Người thích hợp từ trên trời rơi xuống em không dám sử dụng đâu...- Đỗ Tích Nhã lắc đầu, không nói gì thêm.

Cảnh Thiệu Vân hiểu ý của vợ. Cha con nhà họ Đỗ có thói quen sử dụng những nhân tài do chính mình đào tạo ra. Thành Hạo, Trữ Kiệt và Giang Nhã Thu đều là những nhân tài do chính bố của Đỗ Tích Nhã đào tạo ra.

-Chỉ có điều, cho dù thế nào cũng không nên làm nhỡ việc lớn của Nhã Thu nữa!- Đỗ Tích Nhã nháy mắt với Cảnh Thiệu Khiêm: -Hai người tối nay có thể bắt tay nhau mà nặn người rồi đấy! Tôi đảm bảo sẽ cho Nhã Thu nghỉ dài ngày.

Thành Hạo quay sang cười chọc quê Cảnh Thiệu Khiêm. Cảnh Thiệu Khiêm xấu hổ biện minh: -Thực ra tôi cũng đâu có vội như vậy...

-Đúng thế, đúng thế!- Đỗ Tích Nhã cười hi hi: -Cậu không vội, nhưng tôi vội, vội lắm!

Thấy em trai đỏ mặt xấu hổ, Cảnh Thiệu Vân liền lên tiếng giải vây cho em: -Thôi được rồi, đừng trêu Thiệu Khiêm nữa! Anh có chuyện muốn nói đấy!

Đỗ Tích Nhã im lặng nhìn chồng.

-Ngày mai anh sẽ về Hồng Kông xử lý một vài việc, có thể phải một thời gian nữa mới quay lại đây được!

34. Chương 18 Part 4

-Biết rồi!- Đỗ Tích Nhã gọn lọn đáp, dường như chẳng có chút lưu luyến nào cả, cũng chẳng quan tâm đến hành trình và thời gian quay trở lại của chồng.

Trong đáy lòng Cảnh Thiệu Vân khó mà tránh khỏi có chút hụt hẫng. Sai lầm nhất thời của anh trước đây đã gây ra biết bao nhiêu oán hận. Mặc dù cuối cùng anh vẫn ở bên cô, cô cũng đã lại chấp nhận anh nhưng tình cảm của hai người không còn thuần khiết và chân thành như xưa được nữa. Cô chịu sinh con cho anh nhưng lại không chịu kết hôn với anh. Trải qua biết bao sự phản bội và từ bỏ, cô đã không còn là một cô gái nhỏ của ngày nào, không còn hoàn toàn dành hết tình cảm và lòng tin với bất kì ai.

Định thần lại, Cảnh Thiệu Vân cẩn thận dặn dò: - Trên thương trường khó mà tránh khỏi dắc tội với người khác, em làm gì cũng phải cẩn thận một chút!

Nghe giọng điệu của chồng, Đỗ Tích Nhã biết là Cảnh Thiệu Vân đã biết được chuyện xảy ra ở nhà hàng lúc trước. Nhưng cô cười chẳng chút để tâm: -Không sao, có Trạ Kiệt ở đây rồi, ai dám làm gì em chứ?

Cảnh Thiệu Vân liếc nhìn Trạ Kiệt. Mặc dù nghe Đỗ Tích Nhã nhắc đến tên mình nhưng Trạ Kiệt vẫn chẳng buồn ngẩng đầu lên. Những người xung quanh Đỗ Tích Nhã đều là những người kiệt xuất, cho dù là xét về tướng mạo hay khí chất, bao giờ cũng rất nổi bật trong đám đông. Trạ Kiệt là đứa trẻ mồ côi được Đỗ Tu Vũ nhận nuôi, mặc dù tính tình lạnh lùng nhưng lại có lòng trung thành tuyệt đối với Đỗ Tu Vũ, do vậy anh ta luôn dốc sức bảo vệ an toàn cho Đỗ Tích Nhã.

-Nào, uống canh đi anh!- Đỗ Tích Nhã thân mật múc một bát canh cho Cảnh Thiệu Vân: -Tay nghề đầu bếp của chị Phượng là số một đấy!

Cảnh Thiệu Vân đón lấy bát canh, khẽ nắm lấy tay vợ rồi thở dài, không nói thêm gì nữa. Anh ngoảnh đầu nhìn sang hai đứa con đang ngồi bên bàn vẽ tranh cùng với Khả Nhi. Hai đứa bé có vẻ rất thích Khả Nhi, Khả Nhi nói gì chúng đều nghe cả.

Bữa cơm đoàn viên vào tết Trung thu có thể coi là vui vẻ như mong đợi. Cuối cùng, chị Phượng vào chúc rượu. Phần lớn những người ở đó đều quen biết chị Phượng, thế nên Đỗ Tích Nhã liền mời chị Phượng ở lại ngồi uống trà.

Chị Phượng vừa nói chuyện phiếm với Đỗ Tích Nhã liếc mắt ra hiệu với Khả Nhi đang pha trà ở bên cạnh. Đỗ Tích Nhã hiểu ý của chị Phượng, liền cười bảo: -Chị Phượng à, chúng ta là bạn bè lâu năm, có gì chị cứ nói thẳng ra, đừng có đánh đố tôi thế!

Chị Phượng ngại ngùng cười bảo: -Tôi đâu dám đánh đố cô, có chuyện gì có thể giấu được cô đâu chứ!

-Thế sao? -Đỗ Tích Nhã cười, đôi mắt hướng về phía Khả Nhi.

Khả Nhi vẫn bình tĩnh pha trà, những ngón tay khéo léo trong từng động tác trông thật đẹp mắt. Cô rót trà mới pha vào cốc rồi đặt xuống trước mặt mọi người. Xong đâu đấy cô mới nói: -Đỗ tiểu thư, chị Phượng ban nãy là vì quan tâm đến tôi nên mới làm vậy. Tôi đã làm việc ở Phượng Lai lâu này gần một năm rồi, khó khăn lắm mới chờ được đến ngày cô ghé thăm. Chị ấy sợ tôi làm lỡ mất thời cơ hiếm có này!

Nghe những điều Khả Nhi nói, Đỗ Tích Nhã chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên. Không chỉ có Đỗ Tích Nhã mà ngay cả Thành Hạo và Giang Nhã Thu cũng chẳng hề kinh ngạc. Rõ ràng là họ đã nhận ra là Khả Nhi có ý tiếp cận Đỗ Tích Nhã.

-Nói như vậy là...- Đỗ Tích Nhã nhấp một ngụm trà do Khả Nhi pha: -Cô làm việc ở Phượng Lai lâu này là để đợi tôi đến sao?

-Đúng vậy!- Khả Nhi thẳng thắn đáp: -Tôi đã tìm kiếm các tư liệu có liên quan đến cô, biết cô thường hay đến Phượng Lai lâu ăn cơm vào mỗi tối Trung thu. Đây là cách duy nhất để tôi tiếp cận Đỗ tiểu thư! Vì sự an toàn, chị Phượng tuyệt đối không dám để cho người không tin tưởng tiếp đón cô, vì vậy đầu năm nay tôi đã đến xin làm việc ở Phượng Lai lâu, để cho chị Phượng có đủ thời gian tìm hiểu về con người tôi, đồng thời cũng là để chuẩn bị cho cơ hội ngày hôm nay.

-Tốt lắm, tôi rất thích người thành thật!- Đỗ Tích Nhã đặt cốc trà xuống bàn, lạnh lùng nói: -Nếu như cô là vì mục đích đến làm việc cho tập đoàn Đỗ thị thì hoàn toàn không cần phải tốn công đến thế. Tổng công ty Đỗ thị và các công ty con của chúng tôi năm nào cũng tuyển dụng rất nhiều người, cô có thể gửi hồ sơ đến cũng có thể sẽ được tuyển dụng. Về phương diện dùng người, tập đoàn Đỗ thị luôn có một thói quen: nếu là nhân tài, chỉ một hai năm là cô đã có cơ hội thăng tiến. Còn nếu như không phải người tài, cho dù cô có được tôi tuyển dụng thì cũng chẳng có cơ hội đi đường tắt đâu!

-Những gì cô nói tôi đều hiểu hết!- Khả Nhi nói: -Nói thực, có thể vào làm việc ở tập đoàn Đỗ thị là lí tưởng của nhiều người. Có nỗ lực ắt sẽ có ngày thành công. Chỉ có điều tôi không có đủ thời gian chờ đến ngày đó. Tôi tìm mọi cách tiếp cận Đỗ tiểu thư không phải là để tìm việc, cũng không phải là vì muốn đi đường tắt, mà là để giành lấy từ cô một cơ hội được đầu tư.

Thấy Khả Nhi nói vậy, mọi ánh mắt trong phòng đều tập trung ở cô. Cha con nhà họ Đỗ nổi tiếng là thích đầu tư, mà sự đầu tư lớn nhất của Đỗ Tu Vũ lúc sinh thời không phải là bất kì một doanh nghiệp nào trong tay ông mà là con người. Ông đã lựa chọn những đứa trẻ xuất sắc của các gia đình nghèo khó hoặc là trẻ

mồ côi ở khắp nơi trên thế giới, hỗ trợ tiền ăn học, sinh hoạt cho chúng, đầu tư cho sự nghiệp của những đứa trẻ ấy. Những người này sau khi có được thành công đã trở thành các chính khách, nhà doanh nghiệp, nhà tài chính, luật sư, thậm chí là lãnh tụ của các đảng phái. Trụ Kiệt là một trong những đứa trẻ mồ côi mà ông đã nhận nuôi, hiện giờ đã trở thành lãnh đạo của một tổ chức nào đó. Còn Thành Hạo, Giang Nhã Thu đều xuất thân là con nhà nghèo khó, nhận được sự đào tạo của Đỗ Tu Vũ, giờ đã trở thành những “kẻ khổng lồ” trong giới kinh doanh. Ngoài ra, còn có rất nhiều người khác đã nhận được ân huệ từ Đỗ Tu Vũ trong khi gặp khó khăn, anh con rể Cảnh Thiệu Vân cũng là một trong số đó. Đỗ Tu Vũ rất có con mắt nhìn người, những người được ông ấy lựa chọn cho dù không toàn thiện toàn mỹ thì cũng có tài năng vượt trội.

Những người này đối với ông ân trọng như núi, cảm kích vạn phần, thế nên ai nấy đều một dạ trung thành với ông. Đây chính là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến cho Hoa Chỉ Huyền không thể coi thường thế lực nhà họ Đỗ. Cho dù có mạng lưới quan hệ rộng lớn đến đâu, một khi động chạm phải nhà họ Đỗ, về cơ bản đều không mang lại kết quả khả quan. Sau khi Đỗ Tích Nhã thừa kế sản nghiệp gia đình, cô cũng mô phỏng tác phong của bố mình, cũng dốc sức cho việc đầu tư. Cái mà Khả Nhi muốn giành được chính là một “vụ đầu tư” như vậy.

Đỗ Tích Nhã đưa mắt dò xét Khả Nhi. Chị Phượng đã tiếp xúc với không ít dân trong giới giang hồ, biết rõ tính tình của Đỗ Tích Nhã chẳng khác gì ông bố ghê gớm của mình, cũng đã từng nhìn thấy ánh mắt và biểu cảm lạnh lùng của cô khi làm việc, trước cái uy của Đỗ Tích Nhã, chị Phượng không khỏi toát mồ hôi hột thay cho Khả Nhi. Trong khi đó Khả Nhi lại hết sức bình tĩnh, đứng thẳng lưng trước, đầu hơi cúi biểu thị thành ý nhưng vẻ mặt chẳng chút e sợ.

Hồi lâu sau, Đỗ Tích Nhã mới khẽ cười: -Cô cho rằng bản thân mình đủ xuất sắc để được chúng tôi đầu tư sao? Cô phải hiểu rằng tôi là một thương nhân, đầu tư cần cân nhắc tới lợi nhuận.

-Vài chục năm nữa, thị trường Trung Quốc đại lục sẽ trở thành thị trường tiêu thụ có tiềm lực lớn nhất, rất nhiều tập đoàn liên quốc gia đã coi đây như mục tiêu đầu tư. Ai chiếm được thị trường Trung Quốc đại lục thì người đó sẽ nắm được thời cơ kinh doanh!- Khả Nhi lấy ra một xấp tài liệu khá dày đã chuẩn bị từ trước, cầm hai tay đưa ra trước mặt Đỗ Tích Nhã: -Đây là những báo cáo điều tra và dự đoán về thị trường của tôi trong suốt gần một năm nay, hi vọng cô có thể xem qua. Nếu như có may mắn được trở thành một thành viên đầu tư của cô, làm tiên phong ra trận mạc hay khai thác miền đất hứa này cũng được, chỉ cần cho tôi thời gian ba năm, tôi sẽ giành lấy tỉ lệ chiếm hữu thị trường lớn nhất về cho tập đoàn Đỗ thị.

-Ba năm?- Đỗ Tích Nhã nhướn mày: -Chẳng nhẽ cô không biết dục tốc bất thì bất đạt hay sao?

-Quyết đánh đến cùng chính là điều kiện tiên quyết để giành được thắng lợi!

Đỗ Tích Nhã nghe vậy liền mỉm cười nhưng vẫn không đưa tay ra nhận lấy xấp tài liệu từ trong tay của Khả Nhi. Khả Nhi điềm tĩnh đứng yên trong ánh mắt sắc lạnh của Đỗ Tích Nhã, không miễn cưỡng nài ép cũng không dễ dàng từ bỏ.

Chị Phượng thấy cốc trà của Đỗ Tích Nhã đã trống không liền cầm bình trà lên rót đầy vào cốc của Đỗ Tích Nhã, nhân tiện nói: -Tích Nhục, Khả Nhi cũng chẳng dễ dàng....

Đỗ Tích Nhã khoát tay ngăn không cho chị Phượng nói tiếp: -Có thể nói cho tôi biết...- Đỗ Tích Nhã hỏi Khả Nhi: -Nguyên nhân gì khiến cho cô quyết chiến đến cùng?

-Tôi từng hứa với một người, thời hạn là 6 năm, đợi một ngày tôi có thể đứng ngang hàng với anh ấy, tôi sẽ quay lại tìm anh. Ba năm trước, lúc tôi đến Mỹ du học, tôi còn chưa tốt nghiệp đại học. Ba năm nay, tôi vừa đi học vừa làm thử rất nhiều công việc, cố gắng tích lũy kiến thức và kinh nghiệm. Có lẽ tôi nên chuyên tâm học tập để lấy cái bằng thạc sĩ trước rồi mới tìm một công việc lí tưởng, từng bước thăng tiến. Nhưng chỉ còn lại thời gian là ba năm thôi, tôi không muốn cả đời này sẽ bỏ lỡ mất một người duy nhất ấy, vì vậy tôi không thể đợi được nữa, tôi buộc phải chủ động tìm kiếm thời cơ này- Khả Nhi vừa nói vừa nhìn thẳng vào ánh mắt sắc lạnh của Đỗ Tích Nhã: -Đỗ tiểu thư, nói với cô những chuyện như thế này không phải là để lấy được sự đồng tình cảm cô. Dù sao thì người đáng thương ở trên đời này nhiều lắm, những gì mà tôi phải trải qua chẳng đáng là gì. Tôi chỉ mong cô hãy tin tôi. Đầu tư quả thật phải cân nhắc tới vấn đề lợi nhuận. Đầu tư cô dành cho tôi sẽ nhanh chóng thu được lợi nhuận, hơn nữa đó sẽ là một lợi nhuận lí tưởng.

Cảnh Thiệu Vân từ đầu vẫn ngồi im lìm bỗng nhiên lên tiếng: -Cô có thể khẳng định bất cứ khi nào quay lại, người ấy đều sẽ đứng ở chỗ cũ chờ cô sao?

-Tôi không dám khẳng định, thậm chí không dám nghĩ...- Khả Nhi khẽ nhếch môi cười chua xót: -Có nỗ lực mới có hi vọng, nếu như chẳng dám làm việc gì thì cả đời này chỉ có sự ân hận mà thôi!

Cảnh Thiệu Vân khẽ gật đầu, đưa tay ra đón lấy tập tài liệu từ tay Khả Nhi. Đỗ Tích Nhã liếc chòng một cái, vẻ mặt vẫn lạnh tanh, khó mà đoán được cô đang nghĩ cái gì.

-Thanh toán đi!- sau khi nhắc nhở Thành Hạo, Đỗ Tích Nhã liền đứng dậy, đi ngang qua trước mặt Khả Nhi và ra khỏi phòng ăn. Những người còn lại cũng lần lượt đi theo cô.

Chị Phượng và Chu Thành Bích lo lắng nhìn Khả Nhi, Khả Nhi vẫn rất điềm tĩnh làm đúng các lễ nghi cần làm của một tiếp tân nhà hàng: tiễn khách ra tận cửa, lễ phép khom người chào tạm biệt: -Hẹn gặp lại quý khách lần sau!

Chị Phượng tiễn Đỗ Tích Nhã và những người kia lên xe xong liền quay lại chỗ Khả Nhi. Nhìn thấy Khả Nhi vẫn rất bình tĩnh, chị Phượng có chút buồn rầu, khẽ vỗ vào vai Khả Nhi an ủi: -Khả Nhi à, cơ hội còn nhiều lắm, lần này không thành còn có lần sau! Đừng buồn em ạ!

Khả Nhi cười bảo: -chị Phượng à, em không buồn đâu, thật đấy! Em đã làm hết sức rồi, nghĩ ngợi chẳng có ích gì đâu, chỉ bằng bắt tay vào làm những việc cần làm trước mắt, yên lòng chờ đợi kết quả...

Thành Hạo vì thanh toán tiền nên là người cuối cùng ra khỏi Phòng Lai lầu, tình cờ nghe được câu nói này của Khả Nhi, anh liền dừng bước, mỉm cười lịch sự: -Cô có thể nghĩ như vậy thì tốt! Tích Nhược xưa nay chỉ toàn chủ động lựa chọn đối tượng đầu tư, cô là người đầu tiên chủ động đưa ra đề nghị này, vì vậy cũng phải để cho cô ấy có thời gian thích nghi đã!

Khả Nhi áy náy nói: -Tôi đã làm ảnh hưởng đến bữa ăn của mọi người rồi!

-Đâu có, chính sự dũng cảm của cô khiến cho chúng tôi cảm thấy rất thú vị!- Thành Hạo đưa cho Khả Nhi một tấm danh thiếp rồi bảo: -Nếu như Thiệu Vân đã ra mặt giúp đỡ thì vấn đề chẳng đáng lo đâu! Nhưng để đề phòng cái không may, nếu như có gì tôi có thể giúp được, cô cứ gọi điện thoại cho tôi!

Khả Nhi nhận lấy tấm danh thiếp, nhìn Thành Hạo cười cảm kích, hai má lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện trên má.

Thành Hạo say đắm nhìn ánh mắt của Khả Nhi, người đẹp anh đã gặp không ít, lúc trước không cảm thấy cô ấy có gì đặc biệt, nhưng khoảnh khắc này đây, dưới ánh đèn rạng rỡ của Phòng Lai lầu, anh mới phát hiện ra mái tóc đen như gỗ mun, khuôn mặt trắng mịn như ngọc, bộ xường xám bằng lụa làm tôn lên những đường cong gợi cảm của thân hình...đó chính là nét đẹp cổ điển nổi bật ở thành phố sôi động này.

Đỗ Tích Nhã ngồi trên xe nhìn về phía cổng nhà hàng, chứng kiến tất cả cảnh tượng này, cô cau mày nói: -Thành Hạo chắc không phải đã rung rinh rồi chứ? Người ta là người đã có người thương rồi!

-Yên tâm, Thành Hạo đâu phải là thằng nhóc mới biết yêu đâu, cùng lắm là thấy thích mắt nên nhìn thôi!- Cảnh Thiệu Vân ngoảnh đầu lại, đưa cho Đỗ Tích Nhã tập tài liệu của Khả Nhi: -Anh vừa mới xem qua vài trang, rất đáng để xem đấy!

Đỗ Tích Nhã đón lấy tập tài liệu rồi lật vài trang qua loa: -Anh muốn giúp con bé đó à?

-Nên nói là cô ta xứng đáng được đầu tư, biết đâu cô ta chính là nhân tài mà em đang cần gấp đấy!

-Em khâm phục lòng dũng cảm của cô ta, nhưng trước đây em chưa từng quen cô ta, làm sao có thể ủy thác trọng trách nặng nề này cho một người không quen như vậy được?

Cảnh Thiệu Vân gật đầu: -Cẩn thận là đúng. Hay thế này đi, anh bỏ tiền đầu tư, em cho cô ta một cơ hội!

Đỗ Tích Nhã ngẩng đầu nhìn chòng: -Em nhớ là trước đây anh đâu có nhiệt tình như vậy?

-Giờ cũng không phải...- Cảnh Thiệu Vân đáp: -Nhưng lần này anh muốn giúp cô ta là bởi vì một câu nói của cô ta đã làm anh cảm động!

-Câu nào?

-Không muốn cả đời này bỏ lỡ mất một người duy nhất ấy.

Tất cả mọi thứ dường như là một hòn đá nhỏ ném vào một cái ao sâu, gợn lên vài gợn sóng lăn tăn rồi mọi thứ lại trở lại tĩnh lặng như vậy. Sau đêm Trung thu, Khả Nhi không hề nhận được bất kì hồi âm nào từ phía Đỗ Tích Nhã. Cuối tháng, Khả Nhi kết thúc việc làm thêm ở chỗ chị Phượng. Chị Phượng lưu luyến tiễn Khả Nhi ra cổng, còn cẩn thận dặn dò: -Rảnh rồi thì nhớ ghé qua thăm chị. Đã là bạn bè với nhau, có gì cần giúp đỡ thì đừng khách sáo!

Khả Nhi gật gật đầu, cô cảm thấy bản thân mình thật may mắn vì đi đâu cũng gặp được những người tốt bụng.

Chu Thành Bích chủ động dọn dẹp sạch sẽ căn phòng: -Qua ngày hôm nay, ngày mai sẽ lại là một ngày mới. Khả Nhi à, cậu là người thông minh, tháo vát, nhất định sẽ có ngày thành công, đừng vì một chút trắc trở mà nản chí!

35. Chương 19 Part 1

Bắt tay vào kế hoạch

Trong văn phòng, ngoài Đỗ Tích Nhã còn có Giang Nhã Thu và Thành Hạo: -Đã để cô phải chờ lâu rồi. Trong thời gian qua, tôi đã cho người đi điều tra tỉ mỉ về cô...- Đỗ Tích Nhã thẳng thắn nói với Khả Nhi: -Trước khi đầu tư cho một người, tôi bắt buộc phải tìm hiểu toàn diện về người đó, hi vọng cô không để bụng!

Khả Nhi vô tư đáp: -Tôi không để bụng đâu!

Nhìn thấy vẻ mặt thản nhiên của Khả Nhi, Đỗ Tích Nhã bật cười: -Xem ra việc điều tra này đã nằm trong dự đoán của cô rồi! Tốt lắm, tôi rất thích tiếp xúc với những người thông minh, như vậy mọi việc sẽ trở nên dễ dàng hơn!- nói rồi Đỗ Tích Nhã hất hàm về phía Giang Nhã Thu và Thành Hạo.

-Chúng tôi đã xem xét tỉ mỉ báo cáo điều tra thị trường của cô...-Giang Nhã Thu vỗ vỗ vào tập tài liệu để trước mặt, độ dày của tập tài liệu ấy phải gấp đôi tập tài liệu của Khả Nhi: -Bản báo cáo này là báo cáo điều tra và nghiên cứu thị trường của một công ty điều tra thị trường mà chúng tôi đã ủy thác ở Trung Quốc đại lục trước đây. Mặc dù nội dung phong phú hơn nhiều so với báo cáo của cô, số liệu cũng tỉ mỉ hơn một chút, nhưng đối chiếu hai bản báo cáo, trọng điểm và các điểm mấu chốt cơ bản là như nhau. Bọn họ là một tập thể người tiến hành điều tra và nghiên cứu, còn cô chỉ có một mình. Cô làm tốt lắm!- Giang Nhã Thu nói rất chân thành, giọng điệu chậm rãi, nụ cười hiền hòa khiến cho người khác cảm thấy rất dễ gần.

Khả Nhi không hề thả lỏng bản thân. Cô vẫn giữ nguyên thái độ lịch sự và chăm chú lắng nghe những lời Giang Nhã Thu nói. Ba người trước mặt cô đều là những nhân tài trong lĩnh vực kinh tế, Khả Nhi tự thấy mình không bằng, không thể không ngưỡng mộ và phấn đấu để đạt đến đỉnh cao ấy.

Giang Nhã Thu tiếp tục: -Bây giờ chúng tôi muốn nghe ý kiến, và kế hoạch trong tương lai gần và cả tương lai xa của cô về việc tiến quân vào thị trường Trung Quốc đại lục của tập đoàn Đỗ thị, không biết cô có bằng lòng không?- giọng điệu hết sức lịch sự, dường như là đang trưng cầu ý kiến của Khả Nhi vậy.

-Có thể có được cơ hội này là này quả là vinh hạnh đối với tôi!- Khả Nhi lấy giấy và bút đã chuẩn bị sẵn ra, không may chiếc bút rơi xuống đất, lăn đến chân của Thành Hạo.

Thành Hạo cúi xuống nhặt cây bút lên đưa lại cho Khả Nhi, dịu dàng mỉm cười bảo: -Đừng căng thẳng, cứ từ từ mà nói! Đừng sợ nói sai, chúng tôi muốn nghe nội dung chân thực!- dường như những người xung quanh Đỗ Tích Nhã đều có cùng một phẩm chất này. Mặc dù họ đều có địa vị mà người khác phải ngưỡng mộ, nhưng ở họ không hề có sự kiêu căng của kẻ đứng ở trên cao mà ai nấy đều rất lịch sự, khiêm tốn và nhã nhặn.

Khả Nhi gật đầu, mỉm cười cảm kích và bắt đầu diễn giải ý kiến của mình một cách có trình tự. Khi cần thiết, cô còn dùng bút vẽ ra sơ đồ liệt kê cho rõ ràng. Trong quá trình diễn giải, Khả Nhi âm thầm chú ý đến phản ứng của ba người bạn họ. Cả ba đều đang chăm chú nghe cô nói, chẳng có chút lơ đãng hay coi thường nào. Khả Nhi dần dần cảm thấy yên tâm rồi đắm mình vào trong dòng tư duy của mình, đưa ra những lí lẽ rõ ràng, sáng suốt, biểu hiện rất ung dung và thoải mái.

Mất gần một tiếng đồng hồ Khả Nhi mới nói xong kế hoạch của mình, nhìn thấy ba người Đỗ Tích Nhã, Giang Nhã Thu và Thành Hạo nhìn nhau gật gù, Khả Nhi mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này cô mới phát hiện ra rằng lòng bàn tay mình đã ướt đầm mồ hôi, hóa ra không phải là vì sự căng thẳng mà chính là vì dũng khí quyết chiến đến cùng đã khiến cho cô quên hết mọi thứ xung quanh.

-Cô có biết ...- Đỗ Tích Nhã nói: -Điểm thiếu sót lớn nhất của mình là gì không?

-Thiếu kinh nghiệm thực tiễn...- Khả Nhi thẳng thắn đáp: -Mặc dù trước đây tôi đã từng làm rất nhiều công việc nhưng đều là những công việc vụn vặt, chưa hề có những kinh nghiệm thực tế khi giải quyết những vấn đề trọng đại.

Đỗ Tích Nhã hài lòng nói: -Biết người biết ta, thế là tốt! Còn nửa năm nữa cô mới lấy được bằng thạc sĩ đúng không?

-Đúng ạ!

-Tôi cho cô thời gian một năm...- Đỗ Tích Nhã nói: -Nửa năm đầu cô vừa tiếp tục học lấy bằng vừa học hỏi Thành Hạo. Tôi sẽ bảo phòng nhân sự sắp xếp cho cô một công việc như các nhân viên bình thường khác để duy trì cuộc sống, các công việc làm thêm khác cô lập tức xin nghỉ, chuyên tâm tích lũy các kinh nghiệm thực tiễn. Sau khi lấy được bằng thạc sĩ, Thành Hạo sẽ sắp xếp một công việc khác cho cô. Mới đầu cô phải tự mình gánh vác công việc, khi cần thiết có thể xin ý kiến của Thành Hạo, tuy nhiên công việc nhất định phải do cô tự mình hoàn thành.

Khả Nhi vô cùng kinh ngạc và vui mừng. Trong ba trợ thủ thân tín của Đỗ Tích Nhã, Thành Hạo là người có năng lực nhất, cách giải quyết công việc lại dứt khoát, quyết đoán, làm việc gì cũng kín kẽ, chu toàn. Có được cơ hội học hỏi anh ấy quả đúng là một điều may mắn. Khả Nhi lập tức đứng dậy khom lưng chào sư phụ của mình: -Thầy Thành, xin hãy chỉ giáo cho tôi!

-Gọi tôi là Thành Hạo là được rồi...- Thành Hạo xua tay: -Cô đừng vội hành lễ bái kiến sư phụ vội, tôi không có nhiều thời gian để dạy cho cô từng thứ một đâu, chỉ có thể cho cô cơ hội tham gia vào công việc, tất cả là do cô tự học hỏi lấy, có gì không hiểu thì cứ đến hỏi tôi. Biểu hiện và thành tích mà cô đạt được trong năm nay sẽ là tiêu chuẩn sát hạch cô, hãy cố gắng lên nhé!

Khả Nhi nhìn sang Đỗ Tích Nhã: -Tôi có thể hỏi một vấn đề được không?

Đỗ Tích Nhã gật đầu.

-Nếu như sát hạch được thông qua thì kết quả sẽ thế nào ạ?

-Vấn đề này để tôi trả lời cô...- Giang Nhã Thu lên tiếng: -Kế hoạch tiến quân vào thị trường đại lục của tập đoàn Đỗ thị một năm nữa sẽ chính thức khởi động toàn diện, trong một năm này sẽ thực hiện các công tác chuẩn bị, cũng chính là thời gian cho cô tham gia vào công việc của chúng tôi. Chúng tôi sẽ căn cứ và khả năng làm việc của cô trong một năm này để quyết định xem cô có khả năng phụ trách việc quản lí và khai thác thị trường đại lục hay không!- Giang Nhã Thu đẩy chồng lại liệu đến trước mặt Khả Nhi: -Số tài liệu này cô cầm về tham khảo thêm, rất có lợi cho công việc của cô sau này!

-Nói như vậy có nghĩa là...- Khả Nhi đón lấy tập tài liệu rồi hỏi: -Đỗ tiểu thư gửi cho tôi một cơ hội, có thể trở thành người được đầu tư hay không còn phụ thuộc vào việc trong một năm tới tôi có thể mang đến cho cô một thành tích đáng hài lòng hay không phải không ạ?

Đỗ Tích Nhã cười: -Làm việc với người thông minh quả nhiên là dễ chịu. Có thể Thiệu Vân nói đúng, cô chính là người lựa chọn thích hợp mà ông trời đưa đến cho tôi. Thời gian có hạn, muốn đi tìm một người thích hợp khác cũng không phải là điều dễ dàng. Vì vậy hi vọng cô có thể tận dụng khoảng thời gian một năm này thật tốt! Đừng để tôi thất vọng, tôi cũng sẽ không để cô thất vọng đâu!- Đỗ Tích Nhã đưa cho Khả Nhi một bản hợp đồng: -Nếu như cô quả thực là người thích hợp mà tôi đang tìm kiếm, trong bản hợp

đồng này có ghi rõ điều kiện đầu tư của Tích Nhược tôi. Một năm sau, hi vọng cô có thể có đủ tư cách để kí tên vào bản hợp đồng này.

Khả Nhi mở bản hợp đồng ra xem, lướt mắt một qua một lượt: Một năm sau, tập đoàn Đỗ thị sẽ đầu tư vào thị trường đại lục dưới danh nghĩa là công ty Thừa Nghiệp, là tên con trai của Đỗ Tích Nhã, ủy thác bà Tần Khả Nhi đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc công ty Thừa Nghiệp kèm theo 10% cổ phần của công ty Thừa Nghiệp...

Công ty Thừa Nghiệp là công ty con của tập đoàn Đỗ thị, là công ty chuẩn bị được thành lập, 10% cổ phần đồng nghĩa với cái gì? Trái tim Khả Nhi bắt đầu đập rộn ràng...có thể cô nên thể hiện điềm tĩnh hơn nhưng cô thực sự không giấu được niềm vui trong ánh mắt: “Trong sáu năm, đợi em có thể đứng ngang hàng với anh”...cuối cùng thì ngày ấy cũng không còn quá mơ hồ.

Đỗ Tích Nhã hỏi Khả Nhi: -Cô có nhìn thấy điều kiện thêm vào của tôi ở dưới bản hợp đồng không? Tôi đầu tư cho cô bao nhiêu thì cô phải giúp tôi thu lại lợi nhuận gấp nhiều lần. Cô có thể lựa chọn chấp nhận hoặc không chấp nhận.

Khả Nhi nhắm mắt lấy lại bình tĩnh rồi từ từ khép bản hợp đồng lại, điều kiện thêm vào cô đương nhiên đã đọc kĩ, 10% cổ phần chỉ là cổ phần tạm thời, cô có thể được hưởng lợi nhuận từ nó khi gánh vác công việc của Thừa Nghiệp, một khi rời bỏ công ty Thừa Nghiệp, tập đoàn nhà họ Đỗ có thể thu hồi cổ phần bất cứ lúc nào. Nếu như trong vòng hai năm, cô có thể giành được tỉ lệ chiếm hữu thị trường đại lục lớn nhất về cho công ty Thừa Nghiệp, lợi nhuận hàng năm tăng 30% thì cổ phần tạm thời này mới trở thành cổ phần chính thức của cô.

Khả Nhi ngồi thẳng người, thản nhiên nhìn thẳng vào ánh mắt của Đỗ Tích Nhã:- Tôi đồng ý. Một năm sau tôi nhất định sẽ có đủ tư cách để kí bản hợp đồng này!

-Rất quyết đoán!- Thành Hạo khen ngợi: -Dựa vào sự tự tin và quyết tâm này, tôi tin là Tích Nhược không chọn sai người!

Đỗ Tích Nhã gật đầu: -Bố tôi từng nói với tôi rằng, năng lực của nhiều người có thể đào tạo được. Có thành công hay không phụ thuộc vào việc bỏ ra thời gian, công sức và tiền bạc. Nhưng có hai yếu tố mà không thể đào tạo được.

Khả Nhi tò mò: -Là yếu tố gì vậy?

-Quyết đoán và ngoại hình!- Đỗ Tích Nhã nói: -Quyết đoán là khí chất bá vương trời ban, thời gian có thể đào tạo ra khí chất của nhân tài nhưng không thể đào tạo được khí chất bá vương. Vì vậy Lưu Bang có thể lên làm hoàng đế, còn Trương Lương và Hòa Tiêu mặc dù tài học hơn hẳn Lưu Bang lại chỉ có thể làm quân thần phò tá ông mà thôi. Ngoại hình là của cải trời ban cho. Thẩm mỹ có thể làm con người đẹp lên nhưng không thể làm thay đổi gen di truyền của họ. Khả Nhi, cả hai yếu tố trời phú này cô đều có được, đó là một may mắn lớn cho cô! Đừng phụ lòng yêu quý của ông trời dành cho mình!

Khả Nhi bất an hỏi: -Đỗ tiểu thư, có phải cô có chuyện gì muốn nói với tôi không?

-Tôi hi vọng cô có thể nhớ kĩ, cả đời này, tất cả sự nỗ lực và phấn đấu của cô đều là vì bản thân chứ không phải là vì bất kì một người đàn ông nào cả!...- Đỗ Tích Nhã chỉ vào chồng tài liệu trước mặt Khả Nhi bảo: -Lật sang trang 27 đi!

Khả Nhi làm theo lời Đỗ Tích Nhã nói, bên trong có liệt kê các đối thủ cạnh tranh đáng gờm của công ty Thừa Nghiệp ở thị trường đại lục, tập đoàn Bắc Nhuệ nghiêm nhiên nằm ở vị trí đầu tiên, còn người đứng đầu của tập đoàn Bắc Nhuệ...kn nhìn vào hai chữ ấy...suốt ba năm nay, cô luôn một lòng một dạ nhớ đến cái tên ấy...tất cả dũng khí và ý chí đều bắt nguồn từ một lời hứa: “Em sẽ quay về tìm anh”.

-Ba năm trước, Dương Phàm đã gia nhập tập đoàn Bắc Nhuệ, bắt đầu làm việc từ một nhân viên bình thường. Trải qua hai năm đã được thăng chức lên làm phó giám đốc Bắc Nhuệ, thành tích đầu tiên sau khi thăng chức chính là làm cho doanh nghiệp Vĩnh Xương trở thành tay trắng, thủ đoạn tương đối...- Đỗ Tích Nhã khẽ hừ giọng khinh bỉ: -Cũng không được vẻ vang cho lắm, nhưng xử lí rất đẹp. Bắc Nhuệ chẳng phải bỏ ra cái gì cũng nhẹ nhàng nuốt gọn Vĩnh Xương. Trong hai năm ngắn ngủi mà cậu ta có thể thăng tiến từ một nhân viên quen lên làm phó giám đốc có thể thấy không chỉ là vì cậu ta có thân phận đặc biệt!

-Doanh nghiệp Vĩnh Xương?- Khả Nhi ngạc nhiên...những câu nói là Dương Phàm từng nói với cô lại văng vẳng bên tai.

“Anh và Hình Hình lớn lên bên nhau. Lúc còn nhỏ anh thường gọi cô ấy là chị...anh không coi cô ấy là con gái, chỉ coi như anh em thôi...”

“Lương phu nhân và mẹ anh là bạn bè thân thiết...họ luôn hi vọng mối quan hệ của hai gia đình sẽ tiến thêm một bước...”

Ánh mặt trời lúc chiều tà thật dịu dàng và rực rỡ, Khả Nhi không thể tưởng tượng ra được anh đã dùng thủ đoạn không vẽ vang gì để thôn tính doanh nghiệp Vĩnh Xương, liệu anh và Lương....

Đỗ Tích Nhã biết Khả Nhi định hỏi điều gì liền nói thẳng: -Bọn họ không kết hôn!

Khả Nhi thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như vừa may mắn sống sót sau kiếp nạn của mình, cô trước nay đều không dám tìm hiểu thông tin về anh, chỉ sợ nhận được tin anh sẽ kết hôn. Cũng may là anh vẫn chưa kết hôn, trong lòng Khả Nhi như đan xen giữa hai thứ cảm xúc, vui mừng và chua xót.

-Nhà họ Lương từng định dùng phương pháp liên hôn, nhà họ Hoa cũng có ý định này nhưng đều bị nhà họ Lương từ chối. Nghe nói phương pháp từ chối lúc ấy rất quyết liệt. Hai năm trước, Lương phu nhân của doanh nghiệp Vĩnh Xương qua đời, tất cả mọi thứ trở thành một đồng bùn nhão, cha con, anh em tranh giành sản nghiệp, thực lực của Vĩnh Xương ngày càng sa sút. Bác Nhuệ đã thừa cơ xâm nhập, mặc dù hai gia đình có mối quan hệ thân thiết nhưng khi Dương Phàm dẫn Vĩnh Xương đến bờ vực của sự phá sản mà chẳng chút nể nang gì, thậm chí còn chẳng để cho người ta một lối thoát. Bác Nhuệ sớm muộn gì cũng do cậu ta gánh vác, e là cô khó mà tránh khỏi phải đối mặt với người này!

Trong văn phòng rộng lớn, không khí im phăng phắc không có lấy một tiếng động. Giang Nhã Thu trầm ngâm nhìn Khả Nhi, Thành Hạo vẫn mỉm cười dịu dàng..nhưng ánh mắt của họ như đang dò xét Khả Nhi.

Hồi lâu sau, Khả Nhi đứng dậy, đi đến trước mặt Đỗ Tích Nhã hỏi: -Đỗ tiểu thư, cô có tin tôi không?

Đỗ Tích Nhã mỉm cười: -Đã dùng thì không nghi, đã nghi thì không dùng! Nếu như tôi đã trọng dụng cô đương nhiên tôi sẽ tin tưởng cô!- Đỗ Tích Nhã chẳng thể hiện sự ép buộc nào, còn vừa nói vừa cười nhưng vẫn khiến cho người khác cảm nhận được cái uy của cô.

Khả Nhi cúi đầu lễ phép: -Cám ơn cô!

Một năm sau đó, tập đoàn Đỗ thị tấn công vào thị trường đại lục, thành lập nên công ty Thừa Nghiệp, tổng công ty xây dựng ở Thẩm Quyến, đã cho ra mắt hàng loạt các nhãn hiệu mới. Doanh nghiệp Thừa Nghiệp nhanh chóng quét sạch các đối thủ cạnh tranh. Cùng lúc đó, tổng công ty đóng ở Thượng Hải của tập đoàn Bác Nhuệ cũng bắt đầu thu mua các doanh nghiệp cùng ngành trên quy mô lớn, hai doanh nghiệp lớn ở thế đối đầu đã lũng đoạn 85% cổ phần thị trường ở đại lục.

Nửa đầu năm sau đó, tập đoàn Thừa Nghiệp với ưu thế hơn 1,2% cực kỳ mong manh đã thay thế vị trí đầu rồng của tập đoàn Bác Nhuệ gần mười năm nay, trở thành một doanh nghiệp đứng đầu mới nổi. Các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Bác Nhuệ vội vàng triệu tập hội nghị khẩn cấp.

Tổng giám đốc của tập đoàn Thừa Nghiệp là một người làm việc rất kín đáo, cho đến nay vẫn chưa từng lộ diện ở trên các phương tiện thông tin đại chúng, những chỉ lệnh bên trong phần lớn đều được đưa ra thông qua thư kí riêng là Chu Thành Bích, những vấn đề bên ngoài toàn bộ đều do những trợ lí tin cậy của cô xử lí. Do vậy đối với những người bên ngoài, sự tồn tại của cô là một điều bí ẩn, mọi người đều biết đến bà tổng giám đốc của Thừa Nghiệp dưới cái tên Cherry, họ Tần, ngoài ra thì không ai biết gì hơn.

Xuất phát từ yêu cầu “Biết địch biết ta”, Cao Minh, trợ lí đặc biệt của tổng giám đốc Bác Nhuệ đã tiến hành phân tích cụ thể ba “đại tướng” của tập đoàn Đỗ thị: Giang Nhã Thu xử lí vấn đề thành thạo, lão luyện và thận trọng, chu toàn và kín kẽ, nhẫn nại và kiên trì, tính tình cứng rắn. Trữ Kiệt hành sự dứt khoát, quyết đoán, nhanh nhẹn, tính cách mạnh mẽ có thừa nhưng nhẫn nại còn thiếu. Trong ba người này, Thành Hạo là người có mưu lược hơn cả, thường không ra quân bài như lẽ thường mà hành sự rất khó nắm bắt. -Xét về gốc độ tác phong làm việc trong một năm rưỡi này...- Cao Minh tiếp tục: -Tác phong của tổng giám đốc công ty Thừa Nghiệp có vẻ tương đồng với tác phong của Thành Hạo, nhưng thủ đoạn còn nhanh chóng và mạnh mẽ hơn nhiều, lại có được sự nhẫn nại của Giang Nhã Thu, có lẽ không thể là bất kì ai trong

số ba người đó được. Tuy nhiên, từ trước đến nay chưa bao giờ nghe nói là ở tập đoàn Đỗ thị lại có một nhân vật kiệt xuất, có thể tập trung ưu điểm của cả ba “đại tướng” như vậy.

-Điều này không có gì là kì lạ cả!- Hoa Hiên Vũ, chủ tịch hội đồng quản trị của Bác Nhuệ lên tiếng: -mưu lược của tổng giám đốc tập đoàn Thừa Nghiệp chưa chắc đã hoàn toàn là của bà ta nghĩ ra, rất có thể sau lưng bà ta còn có một ban cố vấn. Hơn nữa trụ sở của Thừa Nghiệp lại đóng ở Thâm Quyển, rất gần với Hồng Kông, bất cứ lúc nào cũng có thể nhận được sự hỗ trợ từ tập đoàn Thắng Thiên của Cảnh thị và tập đoàn Hoa Phong do Đỗ thị nắm cổ phần. Điều đáng nói chính là sự quyết đoán của bà ta, biết nắm vững thời cơ!- nói rồi ông quay sang cháu ngoại đang nhấp cà phê:-Phó tổng giám đốc Dương thấy thế nào?

Dương Phàm đặt cốc cà phê xuống, chậm rãi nói: -Theo tôi thấy, thay vì phân tích về một người chưa gặp bao giờ, chi bằng chúng ta hãy phân tích sách lược tiêu thụ và đặc tính sản phẩm của công ty Thừa Nghiệp, dù sao thì đây mới chính là những nội dung thực tế mà hiện giờ chúng ta có thể tiếp xúc được. Còn về tổng giám đốc công ty Thừa Nghiệp, hành sự kín đáo hay cố tình bày trò để đánh bóng bản thân thì sớm muộn gì cũng sẽ có ngày phải tiếp xúc trực tiếp với chúng ta, cần gì phải lãng phí thời gian như vậy!

-Nói cũng có lí!- Hoa Hiên Vũ vừa nói vừa ra tay làm hiệu cho thư kí Nghiêm Anh.

Nghiêm Anh lập tức đứng lên tắt đèn trong phòng họp, Cao Minh mở máy chiếu, bảng phân tích và tổng kết sách lược tiêu thụ và đặc tính sản phẩm của công ty Thừa Nghiệp hiện ra trước màn hình. Những sách lược tiêu thụ sản phẩm của công ty Thừa Nghiệp không phải là nhiều nhưng đều mang tính thực tiễn, hiệu quả mang lại cực cao. Xét từ góc độ sản phẩm, các sản phẩm của hai tập đoàn Bác Nhuệ và Thừa Nghiệp đều là những sản phẩm có chất lượng cao, nhưng về mặt giá cả của sản phẩm thì bên công ty Thừa Nghiệp rõ ràng là chiếm ưu thế.

Trải qua quá trình bàn bạc sôi nổi, giảm giá để cạnh tranh dường như đã trở thành một trong những sách lược cạnh tranh được đa số mọi người ủng hộ. Đợi mọi người phát biểu ý kiến xong, Dương Phàm mới hỏi: -Chúng ta có thể lựa chọn phương pháp giảm giá để khuyến mại, Thừa Nghiệp cũng có thể sử dụng phương pháp này. Nếu như sau khi chúng ta giảm giá mà Thừa Nghiệp lại tiếp tục giảm giá nữa thì chúng ta phải làm thế nào? Tiếp tục giảm giá ư?

Nghe xong câu hỏi này, cả phòng họp im phăng phắc.

Hoa Hiên Vũ gật đầu: -Tác chiến bằng phương pháp giảm giá thành chỉ khiến cho cả hai bên đều bị thương vong, không nên thực hiện sách lược này. Tiểu Phàm, cháu có ý kiến gì không?

-Hiện nay thị trường về cơ bản đều nằm trong tay của Bác Nhuệ và Thừa Nghiệp, chúng ta có thể mời tổng giám đốc công ty Thừa Nghiệp cùng đàm phán, hai bên cùng xác định giá cả chung, trước tiên phải ổn định giá cả rồi mới bàn đến cái khác được. Giả sử đối phương có không đồng ý với ý kiến của chúng ta, chúng ta cũng có thể nhân cơ hội này để tiếp xúc trực tiếp với vị tổng giám đốc bí ẩn kia. Bà ta là người như thế nào thì phải tiếp xúc trực tiếp mới có thể kết luận được!

Hoa Hiên Vũ nhìn các cổ đông, đa số mọi người đều tán đồng với ý kiến đó. Suy nghĩ hồi lâu, ông đưa ra quyết định: -Chuyện này sẽ do phó giám đốc Dương phụ trách!

Cuộc họp diễn ra khá lâu. Lúc cuộc họp kết thúc trời đã tối sầm rồi. Dương Phàm không tham gia bữa tiệc sau cuộc họp mà vội vàng lái xe đến Yêu Ảnh. Yêu Ảnh là tên một quán rượu không to không nhỏ, kinh doanh không quá phát đạt nhưng tiếng tăm của quán rượu này cũng không đến nỗi tồi, chủ yếu là vì tướng mạo và khả năng pha chế của bà chủ Thư Á. Hơn nữa chưa nói đến mùi vị rượu Thư Á pha chế, chỉ cần nhìn thấy tư thế pha chế của cô thôi cũng là một kiểu thưởng thức nghệ thuật rồi. Chỉ có điều Thư Á rất ít khi tự tay pha rượu cho khách, nói theo cách của cô thì: Tôi học môn nghệ thuật này là để cho vui, không phải là để mưu sinh. Vì vậy chỉ có những người bạn thân mới có may mắn được uống rượu do chính tay cô pha chế, ví dụ một người bạn như Dương Phàm.

Vừa bước vào cửa lớn của Yêu Ảnh, Thư Á đã chạy đến nghênh đón Dương Phàm: -Cuối cùng thì cậu cũng đến rồi! Hai người anh em của cậu đã đợi lâu lắm rồi. Cậu cũng thật là, làm chủ mà lại để khách ở đây không đếm xỉa đến, để cho tôi phải ngồi với họ cả buổi!- nụ cười lúc ẩn lúc hiện, thái độ dịu dàng mê hoặc chính là một sức quyến rũ đặc biệt đối với phần lớn đàn ông.

Chỉ có Dương Phàm là không chút động lòng, mặt vẫn không hề biến sắc: -Làm phiền cô rồi!

-Không sao, chỉ cần trả thêm một chút tiền dịch vụ là được rồi- Thư Á cười ngọt ngào: -Tiền có thể sai khiến cả quý, huống hồ tôi chỉ là một phụ nữ nhỏ bé.

Dương Phàm xoa xoa trán cười đau khổ: -Sao cứ mỗi lần gặp mặt là chị lại mang tiền bạc ra bàn thế nhỉ?

-Không bàn tiền bạc thì bàn cái gì, bàn chuyện tình cảm à?- Thư Á ‘hứ’ một tiếng rồi nói tiếp: -Đã quen như vậy rồi, tôi có giả vờ lảng lơ cũng chẳng lừa nổi cậu. Chẳng phải cậu muốn tôi mang loại rượu tôi cất giữ bao năm để tiếp khách sao? Nói cho cậu rõ nhé, tôi sẽ thu tiền gấp đôi đấy!

Dương Phàm kinh ngạc: -Chị làm thế là thừa cơ chém đẹp khách hàng phải không?

-Chính thế- Thư Á thẳng thắn đáp: -Chẳng mấy khi kiếm được một con cừu béo tốt, không thịt không được!

Một người quen biết rộng như Dương Phàm cũng bị Thư Á làm cho kinh ngạc. Sợ Thư Á càng chém càng mạnh tay, Dương Phàm đành nói: -Thôi được rồi, gấp đôi thì gấp đôi. Tôi vào bàn trước, chị nhớ mang rượu vào đấy!

Trong phòng rượu, Chu Chính Hạo và Giang Ba đang ngồi vừa uống rượu vừa nói về tình hình hiện nay của mình. Chu Chính Hạo sau khi tốt nghiệp đại học đã cùng với Giang Ba đến Thâm Quyển mưu sinh. Sau ba năm đi làm ở ngoài mới quay về Bắc Kinh làm trong công ty của gia đình. Gần đây, bố mẹ anh đã bắt đầu buông tay để mặc anh tự mình quản lý sự nghiệp của gia đình.

36. Chương 19 Part 2

Giang Ba gia cảnh bình thường, anh đã kiếm được một công việc tương đối tốt ở Thâm Quyển. Diệp Phi sau khi tốt nghiệp đại học cũng đến Thâm Quyển, hai người đã kết hôn được ba năm rồi, mấy tháng trước, họ đã có em bé. Những cặp đôi yêu nhau khi còn học đại học rất nhiều nhưng tình yêu thật sự đơm hoa kết trái, xét trong đội bóng rổ của họ thì chỉ có một mình đôi của Giang Ba và Diệp Phi là yên ổn nhất.

Dương Phàm vẫn luôn giữ liên lạc với họ, lần này nghe nói cả hai cùng đến Thượng Hải công tác, Dương Phàm là chủ liên đề nghị tụ tập một bữa. Ba người anh em lâu ngày gặp lại, nào ngờ khách đã đến từ sớm mà chủ lại đến sau.

Nhìn thấy Dương Phàm đẩy cửa bước vào, Giang Ba liền kêu lên: Dương Phàm, cậu tự nói đi, phạt bao nhiêu cốc?

Dương Phàm luôn miệng xin lỗi: -Phạt, phạt bao nhiêu thì tùy cậu!- vừa nói Dương Phàm vừa chìa món quà trong tay ra cho Giang Ba: -Này, cho con trai cậu món đồ chơi, tôi đàn ông con trai chẳng hiểu trẻ con thích cái gì, thế nên đành nhờ thư kí chọn cho vài món, cậu đừng có chê!

-Cái thằng ranh này, sao nói chuyện càng ngày càng khách sáo thế nhỉ?- Chu Chính Hạo rót đầy rượu vào một cái cốc không rồi đưa cho Dương Phàm: -Nào, phạt một cốc trước đã!

Dương Phàm vui vẻ nhận lấy cốc rượu từ tay bạn và uống ực một hơi hết sạch.

-Tốt, tốt lắm! Thế mới là anh em tốt chứ!- Giang Ba vỗ đùi cười lớn: -Nể mặt cậu thành tâm nên chỉ phạt cậu thế thôi đấy!

Ba người ổn định chỗ ngồi xong xuôi, Chu Chính Hạo liền nói với Giang Ba: -Vài ngày nữa tôi sẽ đến Thâm Quyển công tác, lúc ấy tôi sẽ đến nhà thăm con trai cậu. Thằng nhóc mấy tuổi rồi?

-Hôm nay vừa tròn một trăm ngày...- nhắc đến con trai, mặt Giang Ba hiện rõ niềm hân hoan: -Nói thật là một người cô đơn xông pha ở bên ngoài, cái cảm giác có gia đình thật là hạnh phúc. Chúng ta đều trưởng thành cả rồi, các cậu không có ý định lập gia đình sao?

-Đương nhiên rồi, tôi có nằm mơ cũng mong có vợ!- Chu Chính Hạo nửa đùa nửa thật: -Nhưng mà người tôi thích lại không thích tôi, người thích tôi tôi lại không thích, biết làm sao được? Giang Ba, không phải ai cũng may mắn như cậu đâu, có thể dễ dàng tìm được một người tâm đầu ý hợp với mình như vậy!

Giang Ba hừ giọng: -Cậu ít ở đây diễn trò rên rỉ ấy đi, mặc dù tôi ở Thâm Quyển nhưng số đào hoa của Chu thiếu gia vang xa lắm đấy, cậu một tay đã tàn phá bao nhiêu đời hoa rồi? Chỉ có Dương Phàm là vẫn “hòn vọng phu” à?

Dương Phàm cười cười không đáp. Anh nhắc chai rượu lên rót đầy vào ba cốc rồi lảng sang vấn đề khác: -Bạn bè lâu ngày gặp lại, chúng ta có nên chạm cốc một cái không nhỉ?- rõ ràng là Dương Phàm không muốn nói đến chuyện xưa.

Giang Ba vẫn không bỏ qua: -Tôi thật không hiểu nổi, nếu như cậu đã không thể quên được Tần Khả Nhi, tại sao không đi tìm cô ấy. Trước đây bố mẹ cậu có thể kiểm soát cậu, nhưng giờ làm sao kiểm soát được?

Dương Phàm từ từ nốc cạn cốc rượu, lẩm bẩm như nói với chính mình: -Không muốn đi tìm!

Giang Ba đang định nói thêm điều gì đó thì vừa hay Thư Á bê rượu vào, đặt rượu trước mặt Dương Phàm. Dương Phàm liếc qua nhãn hiệu của chai rượu rồi gật đầu, Thư Á lập tức cầm dụng cụ mở nút lên và thực hiện thao tác mở nắp điều kiện.

Trong phòng không ai lên tiếng cả, không khí náo nhiệt lúc trước bỗng chốc như bị đông cứng lại. Giang Ba tiện tay bật ti vi lên, đúng lúc trên ti vi đang phát tin tức thời sự về tình hình tài chính. Đỗ Tích Nhã, chủ tịch tập đoàn Đỗ thị hiện ra trước ống kính, bên cạnh cô là chàng trai khôi ngô Trữ Kiệt.

Dương Phàm liền đưa mắt ra hiệu cho Thư Á. Quả nhiên cô dừng tay lại, chú tâm nhìn lên màn hình ti vi.

-Sao? -Dương Phàm trêu Thư Á: -Nhìn thấy trai đẹp là không rời được mắt rồi chứ gì?

-Sao cậu biết là chắc chắn tôi đang nhìn trai đẹp, chẳng nhẽ không thể nhìn gái đẹp sao?- nói rồi Thư Á thở dài: -Đem ra so sánh thật khiến cho mình tức chết! Cậu xem, cái cô tiểu thư họ Đỗ kia cũng tuổi tác tương đương với tôi, thế mà người ta ở địa vị như thế nào, còn tôi thì ra sao?

Dương Phàm vỗ vỗ vào cánh tay Thư Á cười: -Đương nhiên chị cũng có điểm mạnh của mình, đừng mất công ngưỡng mộ người khác!

Chu Chính Hạo có vẻ hơi ngạc nhiên, liền đưa mắt sang nhìn hai người họ nhưng không phát hiện ra điểm gì đáng ngờ, đành quay đầu lại tiếp tục xem ti vi.

Phóng viên đang nhắc đến việc đầu tư của tập đoàn Đỗ thị vào thị trường Trung Hoa, đây chính là nội dung mà Dương Phàm đang quan tâm. Anh chăm chú lắng nghe. Đỗ Tích Nhã không trả lời trực tiếp câu hỏi của phóng viên mà chỉ nói: -Câu hỏi này hãy để cho cô Tần Khả Nhi, tổng giám đốc khu vực thị trường Trung Quốc đại lục của chúng tôi trả lời các vị!

Máy quay hướng vào một người khác đứng bên cạnh Đỗ Tích Nhã.

-Cô ấy...- Giang Ba chỉ tay lên màn hình kinh ngạc: -Là cô ấy...

Dương Phàm bắt giác siết chặt lấy cốc rượu trong tay, những đốt ngón tay trắng bệch ra. Tần Khả Nhi...Tần Khả Nhi...cái tên hết lần này đến lần khác ám ảnh trong đầu anh. Cho dù là yêu hay là hận, cô đều chiếm đóng từng góc nhỏ trong trái tim anh.

Trong ti vi, Khả Nhi vẫn xinh đẹp như ngày nào, chiếc váy xanh làm tôn lên vóc dáng thon thả của cô, mái tóc đen ngày nào đã được uốn cao rất quý phái. Một Khả Nhi như thế này vừa cao quý lại vừa nho nhã, hoàn toàn không chút khoa trương. Thời gian gần sáu năm nay đã lấy đi mất vẻ thanh xuân của cô nhưng lại mang đến một khí chất cao sang và vẻ điềm đạm cho Khả Nhi. Trước ống kính máy quay, nụ cười của cô hoàn hảo không tì vết. Đối mặt với các câu hỏi của phóng viên, Khả Nhi ung dung, điềm đạm, trả lời dứt khoát, ngắn gọn. Dưới ánh đèn sáng rực rỡ, hình ảnh của cô thật quyến rũ, không còn chút gì lo lắng của cuộc sống vất vả mưu sinh như trước đây, chỉ có nét băng bình và sự tự tin trong ánh mắt của cô vẫn còn vẹn nguyên như lúc trước.

Ngắn người hồi lâu, Chu Chính Hạo mới thở dài: -Sáu năm rồi, cuối cùng cô ấy cũng trở về!

Tần Khả Nhi vung cây gậy đánh golf lên, tư thế rất đẹp, quả bóng màu trắng bay vèo qua bầu trời rồi rơi xuống ngay bên cạnh hố bóng. Cô đi đến gần quả bóng, nhẹ nhàng đánh bóng vào lỗ, động tác dứt khoát và thành thạo.

-Ba lần đánh trúng lỗ trước! Hôm nay chị lại thua rồi!- Đỗ Tích Nhã cời chiếc găng tay trắng ra, luôn miệng thở dài: -Khả năng học tập của em thật đáng nể! Chị luyện chơi golf trước em mấy năm, thế mà em toàn giành chiến thắng!

-Chủ yếu là nhờ Thành Hạo dạy dỗ có phương pháp, kĩ năng chơi golf và khả năng làm việc của anh ấy đúng là số một!- Tần Khả Nhi cười, đưa gậy đánh golf cho người phục vụ mang đi cất rồi cùng vào phòng ăn với Đỗ Tích Nhã.

-Nói cũng đúng!- Đỗ Tích Nhã gật đầu tán thành: -Cái anh chàng này cũng thật hào phóng, không những chịu dốc hết kiến thức truyền thụ cho em, lại còn dạy cho em cả cách ăn uống, giải trí nữa chứ!

-Thành Hạo là một người thầy tốt!- trong giọng nói của Khả Nhi có xen lẫn sự ngưỡng mộ: -Còn nhớ lúc đầu mới được đưa đến học hỏi anh ấy, Thành Hạo đã hỏi em là ngoài việc học và làm việc ra em còn có sở trường gì không. Em nghĩ mãi mà không nói ra được cái gì. Anh ấy liền bảo em là, ít nhất cũng phải có một sở trường gì đó, mặc dù chúng ta không dựa vào nó để kiếm cơm nhưng những lúc cần thiết có khi lại dùng đến nó.

-Thế nên em đã học đánh golf với Thành Hạo?

-Không chỉ học mỗi cái đó thôi đâu!- Tần Khả Nhi nhớ lại chuyện cũ: -Lúc ấy em nghĩ, học một cái cũng là học, học hai cái cũng là học, một người không thể học cả hai thầy, thế nên em dứt khoát theo sát Thành Hạo để học hỏi, anh ấy làm gì em liền học cái nấy. Kết quả là có một thời gian Thành Hạo bắt đầu hện hò nhưng lại không thể một mình đến chỗ hẹn, anh ấy tức quá bèn truyền thụ hết những gì học được cho em, cuối cùng cũng xua đuổi được con kì đà cản mũi này.

Hai người vừa cười nói vui vẻ vừa ngồi xuống bàn ăn. Trợ lí riêng của Đỗ Tích Nhã đã giúp hai người gọi đồ ăn sáng. Sau khi ngâm tay trong nước sạch xong, Khả Nhi đưa tay nhận lấy khăn bông ấm từ nhân viên phục vụ đứng bên cạnh rồi lau sạch tay. Đột nhiên cô nghe thấy Đỗ Tích Nhã thốt lên: -Thật là đáng tiếc!- Khả Nhi ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Đỗ Tích Nhã.

Đỗ Tích Nhã chậm rãi phết mứt dâu tây lên bánh mì, từ tốn nói: -Có một thời gian, thấy hai người như hình với bóng, chị còn tưởng hai người đã thành một đôi, nào ngờ là mừng hụt à!

-Sao có thể thế được?- Khả Nhi cười ngất: -Thành Hạo là một người kiêu ngạo, những cô gái thích anh ấy xếp thành cả hàng dài, làm sao anh ấy có hứng thú với một người đã có người thương như em được!

-Hài...- Đỗ Tích Nhã nheo mắt hỏi Khả Nhi: -Em về nước đã gần hai năm rồi, sao không đi tìm người thương của mình đi, không nhớ anh ta à?

-Nhớ...nhớ lắm!- đôi hàng mi khẽ rủ xuống, Khả Nhi chậm rãi nhấc cái đĩa lên, đột nhiên cô cảm thấy chẳng muốn ăn chút nào nên lại bỏ đĩa xuống, khẽ nói: -Nhưng mà vẫn chưa phải lúc!- Khả Nhi có hai tâm nguyện lớn nhất trong cuộc đời: thứ nhất là để cho bà ngoại và mẹ có được một cuộc sống hạnh phúc. Thứ hai là có được địa vị ngang hàng với Dương Phàm và trở về bên cạnh anh, sống hạnh phúc trọn đời bên anh. Tâm nguyện đầu tiên cô đã thực hiện được. Năm năm trước, cô đã mua một căn nhà ở Thâm Quyển rồi đón bà và mẹ qua đó, cả nhà được đoàn tụ. Tâm nguyện thứ hai cô không dám thử khi chưa chắc chắn: -Bi kịch gặp đúng người trong thời điểm không thích hợp em đã phải nếm trải một lần rồi. Trước khi có được địa vị ngang hàng với anh ấy, cho dù em có quay lại bên cạnh anh ấy thì cũng không ai dám đảm bảo là bi kịch ấy sẽ không lặp lại!

-Sắp đến lúc rồi đó!

Khả Nhi ngẩng đầu nhìn Đỗ Tích Nhã.

-Em còn xuất sắc hơn cả tưởng tượng của chị. Kế hoạch của chị vốn cần thời gian là ba năm mới có thể thực hiện được mục tiêu đặt ra, thế mà em chỉ dùng khoảng thời gian hai năm đã đạt được. Việc chuyển nhượng cổ phần chị đã kí tên, chắc là sắp đến tay thư kí của em rồi đấy!- Đỗ Tích Nhã đưa tay ra trước

mặt Khả Nhi: Em bây giờ đã chính thức trở thành cổ đông thứ hai của công ty Thừa Nghiệp. Nào, cho chị bắt tay một cái với Boss siêu đẳng của chị nào!

Khả Nhi bật cười, đưa tay ra bắt tay Đỗ Tích Nhã và chân thành nói: -Cám ơn chị!- Đỗ Tích Nhã không hề nói sai, thời điểm đó sắp đến rồi!

-Không cần cảm ơn, đây là thù lao em đáng được nhận! Vấn đề quan trọng bây giờ là...- Đỗ Tích Nhã nhún mày: -Em có dám khẳng định là tình cảm mà đối phương dành cho mình vẫn không thay đổi chứ?

Khả Nhi đưa mắt nhìn ra sân golf. Bàn ăn được bố trí lộ ra bên ngoài, nhìn từ trên cao xuống, một bãi cỏ rộng trải dài trước mắt. Khí hậu ở nơi đây có bốn mùa rõ rệt, mặc dù đã qua Trung thu nhưng sân golf vẫn được bao bọc bởi một màu xanh non mỡ màng, ánh nắng mặt trời kéo dài trên bãi cỏ, những giọt sương sớm long lanh còn đọng lại trên những nhánh cỏ non. Khả Nhi trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi: -Em có thể hỏi chuyện riêng tư của chị một chút không?

Đỗ Tích Nhã vui vẻ nhận lời: -Gạt đi quan hệ công việc thì chúng ta có thể coi là bạn bè, có gì muốn hỏi cứ hỏi đi!

Khả Nhi ngập ngừng: -Chị sống với anh Cảnh đã nhiều năm rồi, đã có con cái với nhau rồi, sao vẫn không chịu kết hôn với anh ấy? Là bởi vì anh ấy từng rời xa chị hay là vì đến giờ chị vẫn chưa thể tha thứ cho anh ấy?

-Không, không phải như vậy!- Đỗ Tích Nhã bật cười: -Kết hôn phức tạp lắm, ngộ nhỡ không hợp nhau sẽ phải li hôn. Chị sợ phiền phức nên cảm thấy cứ thế này lại hay!

Khả Nhi lắc đầu thở dài: -Còn chưa kết hôn mà chị đã nghĩ tới chuyện li hôn rồi! Với tình cảm của hai người, chuyện này khó mà có thể xảy ra được!

-Trên đời này chẳng có chuyện gì tuyệt đối cả, ví dụ như chị...- Đỗ Tích Nhã chỉ vào mình: -Rất nhiều năm trước, lúc rời khỏi Hồng Kông, chị từng nói sẽ không bao giờ đặt chân lên mảnh đất này nữa. Lúc ấy ý chí đã quyết, thế nhưng hôm nay chị lại đang ngồi trên mảnh đất ấy, đang cùng ăn sáng và nói chuyện với em. Ngay cả đến bản thân chị còn không dám chắc, làm sao có thể chắc chắn người khác không bao giờ thay đổi chứ?

-Nói cho đến cùng vẫn là chưa đủ tin tưởng!- Khả Nhi kết luận.

Nụ cười của Đỗ Tích Nhã dần dần biến mất, cô lạnh lùng đáp: -Khả Nhi, thực ra chúng ta là những người giống nhau, tin vào bản thân nhiều hơn tin vào người khác, cho dù người ấy có là người mình yêu thương sâu sắc.

Khả Nhi trầm ngâm. Đúng vậy, cô rất yêu Dương Phàm, nhưng cô lại không đem vận mệnh của mình giao phó cho anh ấy, không đem tương lai của mình gửi gắm vào tình cảm của anh ấy.

-Chị từng rất yêu Cảnh Thiệu Vân, yêu đến mức có thể bỏ cả sinh mạng của mình vì anh...- Đỗ Tích Nhã buồn bã, giọng nói nhẹ như gió thoảng: -Cũng từng có tâm lý chờ đợi ngày lấy chồng của con gái, hân hoan chuẩn bị cho ngày kết hôn. Trước ngày hai đứa bọn chị kết hôn, có một sự cố đã xảy ra, bọn chị phải xa cách một thời gian. Chị mỉm cười chờ đợi anh trở về tìm chị. Cứ đợi mãi, đợi mãi...cuối cùng cũng đợi được đến ngày anh đến, nhưng vẫn phải giương mắt nhìn anh bỏ đi. Trong nỗi đau đớn khôn nguôi, chị đã phó mặc số phận, kết hôn với Thẩm Gia Hằng, chuyện hôn sự này đã gây chấn động lúc ấy, chắc là em cũng biết nhỉ!

Khả Nhi gật đầu: -Chị là người của công chúng, năm đó em đã nhìn thấy ảnh cưới của chị ở trên báo, chỉ có điều không biết được sự thật bên trong mà thôi!

-Vụ kết hôn này đã gây ra một sai lầm lớn, chị đã hại bố của mình, cũng tự đẩy mình và Tiểu Tiểu rơi vào vực sâu. Lúc ấy có lẽ chị vẫn còn yêu Cảnh Thiệu Vân. Trong lúc khó khăn, người đầu tiên mà chị nghĩ đến chính là anh ấy. Chị luôn tin tưởng là anh ấy sẽ không bỏ rơi mình, nhất định sẽ quay lại kéo hai mẹ con chị ra khỏi vực sâu, kết quả là...

-Anh ấy đã bỏ rơi hai người?

-Nên nói thế nào nhỉ?- nụ cười của Đỗ Tích Nhã trở nên chua xót: -Cuối cùng thì anh ấy đã quay lại, đáng tiếc là đã quá muộn! Trong lúc tuyệt vọng đến cực điểm, chị đã quyết định sẽ mãi mãi không bao giờ chờ đợi anh ấy nữa, sẽ tự mình thoát ra khỏi vực sâu. Trong quá trình leo lên khỏi vực thẳm ấy chị đã hiểu ra nhiều điều. Sau đó, trải qua rất nhiều chuyện, chị đã làm anh ấy tổn thương, cũng từng lợi dụng anh ấy. Cứ nghĩ rằng anh ấy sẽ bỏ rơi chị lần thứ ba, cũng định để cho anh ấy từ bỏ vĩnh viễn. Thế mà anh ấy lại ở mãi bên cạnh chị, không rời xa chị nữa. Nhưng mà chị đã thay đổi rồi, thứ tình cảm thuần khiết ấy...chị không thể tìm lại được nữa. Chị nghĩ là chị đã mất đi khả năng yêu ai đó thật lòng!

Khả Nhi trầm ngâm hồi lâu lại ngập ngừng hỏi: -Nếu đã như vậy, tại sao còn sống chung với nhau?

Đỗ Tích Nhã cười bảo: -Em xem, chúng ta xét cả về tâm lý lẫn sinh lý đều là những người phụ nữ bình thường. Chị mắc bệnh ưa sạch sẽ, không chị đựng được những người đàn ông khác, Tiểu Tiểu và Khai Tâm lại cần một người cha. Hơn nữa, rất nhiều chuyện xảy ra trong năm ấy không chỉ bắt nguồn từ sự bỏ đi của anh ấy, một phần nguyên nhân là do tính cách và sự ấu trĩ của chị gây ra. Cuộc đời còn tiếp diễn hàng chục năm nữa, sống cô đơn trong nỗi oán hận thì chẳng sống còn hơn. Vì thế nên bọn chị lại quay về bên nhau. Chỉ có điều, không thể quay lại như trước đây được nữa!

Dương Phàm ơi...Khả Nhi thầm gọi cái tên ấy, trong lòng cô như có lửa đốt. Cô đã bỏ rơi anh, vứt bỏ đứa con của cả hai người, liệu anh có còn đợi cô không, chờ đợi trong tuyệt vọng?

-Khả Nhi...-Đỗ Tích Nhã hình như đã nhìn thấu tâm tư của Khả Nhi: -Thay vì cứ ngồi mà suy đoán, chỉ bằng em hãy sớm đi tìm cậu ấy. Dù sao thì đáp án cũng không phụ thuộc ở em mà là ở cậu ta.

Khả Nhi hỏi: -Chị có tin ở em không?- một người là tổng giám đốc Thừa Nghiệp, một người là phó giám đốc của Bác Nhuệ, hai công ty lại đang ở thế đối đầu.

Đỗ Tích Nhã cười nói: -Chị đã nói rồi mà, đã dùng thì không nghi, đã nghi thì không dùng. Em là một người thông minh, làm việc ắt có chừng mực!

Khả Nhi mỉm cười không nói gì thêm. Thực ra cũng không cần phải nói gì, bởi sở dĩ Đỗ Tích Nhã coi trọng và tín nhiệm Khả Nhi là ngoài yếu tố năng lực còn là bởi vì Khả Nhi là một người sống rất lý trí, lúc nào cô cũng biết rõ bản thân mình phải làm gì và nên làm gì.

Phụ nữ khi yêu một người đàn ông có thể tỏ ra yếu đuối, thích làm nũng để làm thỏa mãn lòng tự tôn của đàn ông, tuy nhiên tuyệt đối không nên nghĩ rằng một người đàn ông sẽ không bao giờ bỏ rơi mình. Không còn cái tôi thì lấy đâu ra tư cách mà yêu đương. Bản thân mình không hiểu được tình yêu thì làm sao có thể ép buộc người khác yêu thương mình? Đỗ Tích Nhã là một người phụ nữ như vậy, Tần Khả Nhi cũng là một người phụ nữ như thế....Xét từ một phương diện nào đó, cả hai người có những điểm giống nhau đến kinh ngạc.

Buổi chiều có một cuộc họp rất quan trọng. Sau khi ăn sáng xong, Khả Nhi vội vàng bay về Thâm Quyển, trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc là Cao Hàm và thư ký Chu Thành Bích đã đứng sẵn ở bên ngoài sân bay đón cô. Sau khi lên xe, Cao Hàm bắt đầu hỏi báo với Khả Nhi về một số công việc. Khả Nhi dựa lưng vào ghế, khẽ nhắm mắt lại. Nhìn có vẻ không chú ý lắng nghe nhưng Cao Hàm và Chu Thành Bích đều hiểu rõ vị tổng giám đốc này, cô không bao giờ bỏ sót một câu, một chữ nào.

Khi Cao Hàm nhắc đến việc doanh nghiệp Bác Nhuệ hẹn gặp để bàn bạc chuyện liên minh giá cả, Khả Nhi đột nhiên mở to mắt hỏi: -Người phụ trách đàm phán là ai?

-Là phó giám đốc phụ trách thị trường của công ty Bác Nhuệ, ông Dương Phàm...

Khả Nhi ngẫm nghĩ đôi chút rồi dặn dò: -Thông báo với Bác Nhuệ, yêu cầu đối thành tổng giám đốc sang đàm phán!

Cao Hàm và Chu Thành Bích kinh ngạc nhìn nhau. Chu Thành Bích giải thích: -Chủ tịch hội đồng quản trị của Bác Nhuệ là Hoa Hiên Vũ vài năm gần đây không trực tiếp nhúng tay vào công việc của công ty, tổng giám đốc Hoa Chỉ Huyền thực ra chỉ là trên danh nghĩa, bà ấy đã có sự nghiệp riêng ở Bắc Kinh, vị phó giám đốc này mới thực sự là người điều hành mọi vấn đề của công ty.

-Cứ thông báo với Bác Nhuệ theo lời của tôi, yêu cầu tổng giám đốc Hoa Chỉ Huyền ra mặt đàm phán, nếu không thì khỏi phải bàn!- Khả Nhi không nặng lời nhưng lời nói của cô rất có uy, khiến cho Cao Hàm và

Chu Thành Bích không dám làm trái.

Lương Dung Hình đứng trước máy phô tô, cho tài liệu vào trong máy rồi ấn nút, đợi cho những bản phô tô đã được đẩy ra khỏi máy liền chia thành từng tập tài liệu khác nhau, rồi lại lặp lại công việc đó lần nữa. Cô cảm thấy bản thân mình chẳng khác gì một chiếc máy phô tô, hết ngày này qua ngày khác phải hoàn thành việc những công việc vụn vặt như: in ấn, phô tô, chỉnh lý tài liệu, mang giao văn kiện...Nhân viên của bộ hành chính, nói dễ nghe hơn một chút là nhân viên văn thư...thực ra chỉ là một chân lon ton trong công ty mà thôi. Cô không thích công việc này nhưng không thể không làm. Những năm gần đây tìm việc đâu có dễ dàng, hơn nữa tuổi tác của cô giờ đã không nhỏ, dung mạo bình thường, khả năng cũng bình thường, kinh nghiệm lại không có....có thể vào làm ở một doanh nghiệp đa quốc gia như Thừa Nghiệp đã là một vinh hạnh lớn đối với cô rồi.

Đổi lại là trước đây, vài đồng lương còm chẳng thể nào lọt được vào mắt xanh của cô. Tuy nhiên, cuộc sống trước đây đã không bao giờ trở lại, cái mà cô phải đối mặt lúc này chính là sự sinh tồn. Lương Dung Hình bỗng thấy sống mũi cay cay, khóe mi ươn ướt. Trải qua những việc này cô mới hiểu ra rằng, không có doanh nghiệp Vĩnh Xương, cô chẳng là gì hết. Tiếng bước chân gấp gáp truyền đến, nhân viên cấp trên đứng ở cửa phòng phô tô hỏi: -Cô Lương, tài liệu đã phô tô xong chưa?

Lương Dung Hình vội vàng lấy tay lau nước mắt: -Xong ngay đây ạ!

Cấp trên nhìn cô nghi hoặc nhưng không hỏi thêm điều gì. Điều này khiến cho Lương Dung Hình cảm thấy hài lòng nhất ở công ty Thừa Nghiệp này, các nhân viên trong công ty ai ai cũng tôn trọng bí mật riêng tư của người khác, rất ít khi nghe thấy những chuyện đồn đại, thị phi lan truyền trong công ty.

37. Chương 19 Part 3

Sau khi phô tô xong tài liệu, Lương Dung Hình liền làm theo sự dặn dò của cấp trên, ôm một chồng tài liệu chuyển tới phòng họp ở trên tầng thượng. Đây là những tài liệu mà cuộc họp của các lãnh đạo cấp cao ở công ty cần phải dùng đến.

Thư ký trực ở bên ngoài phòng họp nhìn thấy Lương Dung Hình mang tài liệu lên liền gọi điện vào phòng họp để thông báo, sau đó nhận một phần tài liệu từ trên tay Lương Dung Hình rồi bảo: -Cô cùng đi vào phòng họp và phát tài liệu cho từng người nhé!

Ban lãnh đạo có lẽ đang bàn luận một đề án cơ mật nào đó, thế nên khi Lương Dung Hình vào phòng họp, mọi người không ai bảo ai liền im bật. Lương Dung Hình cúi đầu, nhanh chóng đặt tài liệu lên bàn trước mặt từng người. Đến gần vị trí ghế chủ tịch, cô không nén được tò mò liền khẽ liếc mắt nhìn vị tổng giám đốc lúc này đang nói chuyện. Cô kinh ngạc nhận ra người này trông rất quen. Lương Dung Hình bất giác ngẩng đầu lên nhìn lại...Chợt toàn thân cô như cứng đờ ra. Người này....mặc dù khí chất và phong thái đã thay đổi hoàn toàn, nhưng mà dung mạo ấy rõ ràng là....

-Cô Lương?- Chu Thành Bích ngồi cạnh tổng giám đốc khẽ lên tiếng nhắc nhở.

Lương Dung Hình không có phản ứng gì, siết chặt xấp tài liệu trong tay, đôi mắt thất thần nhìn Khả Nhi.

Biểu hiện kì lạ đó đã khiến Khả Nhi chú ý đến. Cô ngược mắt lên nhìn Lương Dung Hình, dường như cũng có chút bất ngờ nên Khả Nhi hơi ngẩn người ra đôi chút. Dưới ánh mắt sắc sảo của Khả Nhi, Lương Dung Hình bối rối cúi đầu. Tần Khả Nhi không chút bối rối, đưa tay ra với lấy một xấp tài liệu từ trong tay của Lương Dung Hình rồi nói: -Mời cô Lương ra ngoài phòng họp ngồi chờ một lát. Cuộc họp tiếp tục!

Lương Dung Hình hoang mang bước nhanh ra khỏi phòng họp. Vì Tần Khả Nhi đã có lời dặn dò, bảo cô ra ngoài phòng họp chờ nên tạm thời cô chưa thể bỏ đi. Cô gái lúc này dẫn Lương Dung Hình vào phòng họp lấy một cái ghế ra mời cô ngồi rồi lại tắt bật với công việc của mình.

Lương Dung Hình nhìn đắm đắm vào cánh cửa phòng hội nghị, cảm thấy kì lạ là tại sao bản thân mình vẫn có thể cười được. Cuộc đời luôn thay đổi, hóa ra cuộc đời đã thay đổi đến mức này.

Cô nhớ lại những lần chạm mặt giữa cô và Tần Khả Nhi: lần đầu tiên là ở bữa tiệc tối tại nhà Dương Phàm. Lần đầu tiên gặp Tần Khả Nhi, biết được cô chính là người mà Dương Phàm thích, Lương Dung Hình chẳng mấy để tâm, nghĩ rằng chẳng qua chỉ là một con bé xuất thân bần hàn, giấc mộng cô bé lọ lem ai chẳng muốn làm, nhưng giấc mơ thành thật được mấy người? Lúc cô nói đến các nhãn hiệu nước hoa, thời trang của Pari, quả nhiên con bé đó mở to mắt mơ hồ, chẳng biết gì cả. Đồng Đồng còn cười nhạo Dương Phàm đã vớ phải một con bé nhà quê, ngay cả đồ ăn tây cũng không biết ăn. Lúc ấy, khi đối mặt với Tần Khả Nhi, cô có cảm giác hơn người.

Lần thứ hai gặp mặt là khi biết tin Tần Khả Nhi đã có thai. Lúc ấy Lương Dung Hình mới cảm thấy hoang mang. Tại sao Dương Phàm có thể từ bỏ tất cả chỉ vì một con bé nghèo hèn, rồi bỏ thế giới của anh ấy để làm một người đàn ông bươn chải nuôi sống gia đình như bao nhiêu người bình thường khác. Tại sao có thể như vậy được? Cô hạ quyết tâm phải kéo anh quay trở lại thế giới của mình, cho dù có thể anh sẽ hận cô, nhưng vài năm sau, khi anh ấy đứng ở trên đỉnh cao của cuộc đời, nhìn xuống những người đàn ông tầm thường dưới chân mình, anh ấy nhất định sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của cô.

Nhân cơ hội Dương Phàm đi thăm ông ngoại, không có ở bên cạnh Tần Khả Nhi, Lương Dung Hình đã gọi điện cho Tần Khả Nhi, đề nghị cô hãy bỏ cái thai và chia tay với Dương Phàm, nếu không cô sẽ đến trường đại học Z nơi Khả Nhi đang theo học để thông báo tin này. Một khi chuyện này bại lộ, Khả Nhi chỉ còn một con đường là bị đuổi học. Lương Dung Hình tưởng rằng Khả Nhi sẽ phải khuất phục. Nào ngờ Khả Nhi không nói một câu, lập tức cúp điện thoại khiến cho cơn giận trong lòng cô bùng lên như ngọn lửa. Vừa ngoảnh đầu lại nhìn thì phát hiện ra Hoa Chỉ Huyền đang đứng bên cạnh từ lúc nào: -Sao, Tần Khả Nhi có thai rồi?

Lúc ấy Lương Dung Hình cực kì hoang mang, sợ rằng mẹ Dương Phàm sẽ vì thương cháu nội mà chấp nhận Khả Nhi, nếu vậy cô phải làm sao? Cũng may sự việc không diễn biến theo chiều hướng đó. Hoa Chỉ Huyền chỉ cảnh cáo cô: -Tốt nhất nên tránh xa Tần Khả Nhi ra một chút, đừng có chọc giận cô ta! Người như cô ta sau này không phải là hạng tầm thường đâu!

Lương Dung Hình không nghĩ như vậy. Còn nhớ trong buổi khiêu vũ tối đó, Khả Nhi đã nói với mẹ Dương Phàm rằng: Cho dù bác có đồng ý cho cháu cơ hội, cháu cũng chưa chắc đã đồng ý làm cô bé lọ lem đâu. Cô bé ấy thật ngốc, chỉ biết chờ đợi hoàng tử đến cứu giúp. Cháu thích tự cứu lấy bản thân hơn.

Lương Dung Hình cảm thấy thật buồn cười. Đừng nói là cô bé lọ lem, mà ngay cả công chúa như công chúa bạch tuyết, công chúa ngủ trong rừng...cũng đều chờ đợi hoàng tử đến cứu lấy thôi. Cái loại con gái thấp hèn như vậy, có thể cứu được mình sao? Cùng lắm là sau khi tốt nghiệp tìm được một công việc kha khá, gả cho một người đàn ông có điều kiện tương đối tốt là cùng, cái gì mà “không phải hạng tầm thường” chứ, thật là khoa trương thái quá!

Về sau, mẹ của Lương Dung Hình lấy quyền điều hành tập đoàn Vĩnh Xương làm điều kiện để Hoa Chỉ Huyền phải giải quyết tất cả mọi chuyện. Về sau nữa....Lương Dung Hình cười cay đắng....

Cánh cửa phòng hội nghị bỗng nhiên mở ra, Tần Khả Nhi đi đầu dưới sự hộ tống của những lãnh đạo cấp cao khác. Thư kí trực ban và Lương Dung Hình vội vàng đứng dậy cúi chào. Đi giữa một nhóm người cao lớn, chiều cao của Khả Nhi không mấy nổi trội, nhưng từ cô lại toát lên sự uy quyền, cao quý. Đi đến gần Lương Dung Hình, bước chân của Khả Nhi chậm lại: -Cô Lương, mời cô đến văn phòng tôi một chút!

Lương Dung Hình đột nhiên phát hiện ra trong cuộc sống tràn đầy những sự mỉa mai. Lương Dung Hình từng chê bai, cười nhạo Khả Nhi không biết các môn nghệ thuật như chơi đàn, kéo violong, không hiểu biết về thời trang...Thế nhưng đến thời điểm quan trọng, những môn nghệ thuật ấy lại không thể giúp cô cứu vãn nổi cơ nghiệp của nhà họ Lương. Ngược lại, con bé quê mùa trong mắt mình giờ lại trở thành một nhân vật kiệt xuất, đứng trên đỉnh cao của danh vọng, khiến cho những người từng khinh thường cô phải ngưỡng mộ nhìn lên ánh hào quang phát ra từ người cô. Đến lúc này, Lương Dung Hình không thể không thán phục con mắt nhìn người của Hoa Chỉ Huyền.

Cánh cửa phòng tổng giám đốc khép chặt. Lương Dung Hình đứng ở bên ngoài, giơ tay lên định gõ cửa nhưng lại bỏ tay xuống, cứ như vậy nhiều lần liền...Lương Dung Hình cắn chặt môi...dù sao thì có trốn cũng

không thoát, thế nên chỉ còn cách đối mặt với nó thôi. Lương Dung Hinh cắn răng đẩy cửa bước vào:-Thưa tổng giám đốc, tôi đã đến rồi đây!

Tần Khả Nhi đang ngồi trước bàn làm việc, tay chống cằm thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ. Nghe thấy có tiếng động, cô liền quay đầu lại, mỉm cười với Lương Dung Hinh.

Không hiểu sao Lương Dung Hinh lại mỉm cười theo. Tần Khả Nhi đứng dậy, đi về phía Lương Dung Hinh rồi chỉ vào ghế sofa: -Cô Lương, mời ngồi!

Nhìn thấy Tần Khả Nhi ngồi xuống chiếc ghế đối diện trước, Lương Dung Hinh mới thấp thỏm ngồi xuống, thầm nghĩ mục đích Khả Nhi gọi mình đến đây.

Cũng may là Khả Nhi không nói bóng gió mà đi thẳng vào vấn đề: -Có thể nói cho tôi biết một số chuyện quá khứ có liên quan đến Dương Phàm được không?

Lương Dung Hinh cảm thấy trái tim mình như bị bóp nghẹt, miệng khô không khóc. Cô bối rối liếm liếm đôi môi khô nứt của mình.

-Tôi rất xin lỗi đã làm cô khó xử. Nhưng có những chuyện tôi không thể biết được nếu như không hỏi rõ người trong cuộc!- Khả Nhi rót một cốc trà đưa đến trước mặt Lương Dung Hinh: -Nếu như cô không muốn nói thì thôi! Cô có thể yên tâm, công tư phân minh, tôi sẽ không vì chuyện riêng tư mà gây ảnh hưởng, cho dù là tốt hay xấu đến công việc của cô đâu!

Lương Dung Hinh nhấp một ngụm trà: -Năm đó, mẹ tôi, mẹ Dương Phàm, còn cả tôi nữa đều phạm phải một sai lầm rất lớn, tưởng rằng chỉ cần rời xa cô thì một ngày nào đó Dương Phàm sẽ quên cô, chấp nhận chuyện hôn nhân của hai gia đình. Sau khi cô ra đi, theo sự sắp xếp của bác Dương, tôi luôn ở bên cạnh Dương Phàm, an ủi anh ấy mỗi lúc anh đau khổ nhất. Vậy mà Dương Phàm cũng chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái. Sức khỏe của mẹ tôi ngày càng yếu đi, thế nên muốn đẩy nhanh hôn sự của chúng tôi. Bác Dương đề nghị đính hôn trước, đợi Dương Phàm tốt nghiệp rồi sẽ lập tức cử hành hôn lễ.

Bờ vai Lương Dung Hinh khẽ rung lên, cô không bao giờ quên được ánh mắt lạnh lùng đến thấu xương của Dương Phàm. Anh đã hỏi mẹ mình rằng: -Nếu như con không nghe theo sự sắp đặt của mẹ, mẹ có đồng ý không?

Hoa Chỉ Huyền đáp: -Không!

Dương Phàm cười nhạt, đi thẳng ra khỏi cửa.

-Chúng tôi thấy anh ấy không có phản ứng gay gắt lên cứ tưởng anh ấy đã chấp nhận. Tôi biết là Dương Phàm không cam tâm nhưng nghĩ có thể từ từ cảm hóa anh ấy. Nào ngờ tối hôm ấy Dương Phàm uống say mèm, bị bác Dương cho người đi tìm về. Ngày hôm sau tỉnh lại, anh ấy lại chạy đi uống rượu đến say. Vì sau uống đến mức xuất huyết dạ dày phải đưa vào bệnh viện cấp cứu. Chuyện này đến tai ông nội của Dương Phàm, ông nổi trận lôi đình, gọi bố mẹ Dương Phàm sang mắng cho một trận tơi bời, chuyện hôn nhân của chúng tôi cũng hủy bỏ luôn...- nụ cười của Lương Dung Hinh trở nên u ám: -Cô xem lúc ấy chúng tôi đã sai lầm quá lớn. Tôi thật hi vọng mọi thứ có thể quay trở lại, tôi có cơ hội để sửa chữa sai lầm của mình!

-Nói cho đến cùng...- Khả Nhi khẽ nhắm mắt, cổ họng đau rát: -tôi mới là người có lỗi với anh ấy nhất!

Lương Dung Hinh cúi gằm mặt xuống: -Cô có oán hận tôi không?

Khả Nhi lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào: -Tôi chẳng oán hận ai hết. Chuyện lúc ấy, cho dù có hay không có cô thì kết quả cũng sẽ như vậy thôi. Người đưa ra quyết định cuối cùng vẫn là bản thân tôi!- Khả Nhi rút ra mấy tờ khăn giấy đưa cho Lương Dung Hinh:- Cảm ơn cô vì đã nói cho tôi tất cả!

-Nhưng Dương Phàm vô cùng căm hận tôi!- Lương Dung Hinh lau đôi mắt đầm lệ, những giọt nước mắt thấm ướt khăn giấy: -Sau khi mẹ tôi qua đời, nội bộ Vĩnh Xương lục đục. Dương Phàm bắt đầu điều hành mọi việc ở Bắc Nhuệ, từng bước bức ép Vĩnh Xương. Giặc trong giặc ngoài, tôi biết không thể tiếp tục chống đỡ liền đi tìm Dương Phàm, muốn bán lại toàn bộ cổ phần trong tay mình cho anh ấy rồi lấy tiền ra nước ngoài, rời khỏi mảnh đất đó. Dương Phàm một mặt đồng ý với tôi, mặt khác lại đem thông tin này tiết lộ cho bố tôi. Lúc ấy, hai đứa con riêng của bố tôi vì một sách lược sai lầm đã làm tổn thất một món

tiền lớn của công ty, mà chiến lược sai lầm này lại chính là cái bẫy do Dương Phàm sắp đặt từ trước. Anh ấy đã mua lại cổ phần của bố tôi bán với giá rẻ để bù lấp tổn thất, khiến cho cổ phiếu của doanh nghiệp Vĩnh Xương rớt giá nghiêm trọng. Sau đó, Dương Phàm nói với tôi cổ phiếu của Vĩnh Xương giờ chỉ còn là đồng giấy vụn, anh ấy sẽ không mua nữa. Lúc này tôi mới hiểu, mục đích của Dương Phàm không phải là thu mua Vĩnh Xương mà là bức doanh nghiệp Vĩnh Xương đi vào con đường phá sản...

-Dương phu nhân không có phản ứng gì sao? Dù gì thì bà ấy với mẹ cô cũng là bạn bè thân thiết mà?

-Có thân đến mấy cũng đâu thể thân bằng con trai đẻ của mình? Từ sau khi cô ra đi, Dương Phàm rất ít khi nói chuyện với mẹ, càng không chịu gọi bác ấy một tiếng “mẹ”. Thực ra bác Dương sớm đã ân hận rồi, sợ sẽ làm quan hệ mẹ con ngày càng xấu đi nên bác ấy chỉ dám im lặng nghe theo Dương Phàm thôi, thậm chí còn không dám ra mặt giúp đỡ tôi. Tôi đành phải đi cầu xin Dương Phàm, cầu xin anh ấy cho tôi một con đường sống. Anh ấy nói...nói...

Thấy Lương Dung Hinh định nói gì nhưng lại thôi, Tần Khả Nhi bèn truy hỏi: -Nói cái gì?

-Anh ấy nói, tại sao lúc đó các người không chịu để cho đứa bé ấy một con đường sống...

Lương Dung Hinh còn nói gì sau đó nữa nhưng Khả Nhi chẳng nghe vào tai được nữa. Trong đầu cô chỉ vang lên một câu nói duy nhất: Tại sao lúc đó các người không chịu để cho đứa bé ấy một con đường sống...Anh ấy đã coi trọng sinh mạng bé nhỏ không có duyên với cuộc đời đó như vậy, thế mà cô lại đang tâm giết chết nó...

Sau khi Lương Dung Hinh đi, Khả Nhi không biết đã ngồi ngáy ở đó bao lâu. Cô ngồi yên không động đậy, thất thần như một cái xác không hồn. Một chùm ánh sáng mặt trời lúc chiều tà chiếu qua khe cửa, cả căn phòng lớn yên tĩnh đến đáng sợ, dường như Khả Nhi đã chìm sâu vào trong mảng tối vô tận này.

-Cherry...- Chu Thành Bích đẩy cửa bước vào: -Sao không bật đèn lên? -vừa nói Chu Thành Bích vừa đưa tay bật đèn lên.

Ánh đèn chói lòa khiến cho mắt Khả Nhi nhức nhối, cô vội lấy tay che mắt.

-Cherry, cậu không khỏe à?- Chu Thành Bích lo lắng hỏi.

-Không sao!- Khả Nhi bỏ tay xuống: -Sao cậu còn chưa về? Lại để Cao Hàn đứng bên dưới chờ à?

Chu Thành Bích đang định trả lời thì nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của Khả Nhi: -Cậu lại khóc đấy à?

Khả Nhi lắc đầu: -Đầu...đầu có...tại ánh đèn chói quá đấy mà!

Mặc dù Chu Thành Bích cảm thấy rất nghi ngờ nhưng không tiện hỏi thêm. Thế nên cô liền nhắc nhở Khả Nhi: -Chẳng phải cậu nói tối nay sẽ đi thăm một người bạn học cũ sao? Đã đến giờ xuất phát rồi đấy! Bộ quần áo mà cậu bảo tớ chọn đã được đem đến rồi, đang đặt ở trên bàn ngoài cửa ấy.

Khả Nhi thở dài: -Thành Bích, cũng may mà lúc ấy cậu đồng ý về nước với tớ, nếu không giờ tớ biết đi đâu tìm một thư kí tốt như cậu?

Chu Thành Bích cười: -Tớ cũng đang muốn nói may mà cậu chọn tớ làm thư kí. Nếu không tớ làm gì có cuộc sống hạnh phúc như bây giờ?

Năm đó, Đỗ Tích Nhã đã bảo Khả Nhi hãy chọn một người đáng tin cậy làm thư kí riêng, thế nên Khả Nhi đã thuyết phục Chu Thành Bích cùng mình trở về nước. Xét về công, hai người là quan hệ cấp trên cấp dưới. Xét về tư, hai người là bạn bè hoạn nạn có nhau. Bao nhiêu năm nay vẫn như vậy.

-À đúng rồi...- trong cầu thang máy, Khả Nhi chợt nhớ ra một chuyện: -Cái gã đó gần đây có còn đến đeo bám cậu nữa không?

-Có, ngày hôm qua còn gọi điện cho tớ, nói là không thể quên tớ, cầu xin tớ hay cho hắn một cơ hội nữa!- Chu Thành Bích bĩu môi: -Tớ bảo hắn cút càng xa càng tốt!

Nói ra vừa tức vừa buồn cười, người vợ người Mỹ gốc Hoa của gã bạn trai cũ của Chu Thành Bích sau khi biết được sự tồn tại của Thành Bích đã lập tức li hôn với gã ta, còn nói với gã rằng: -Một người con gái tốt với anh như vậy anh lợi dụng cho bằng hết rồi bạc bẽo bỏ rơi người ta. Một thằng đàn ông như vậy chẳng

khác gì rác rưởi. Những gì mà bạn gái cũ của anh gặp phải chính là vận mệnh trong tương lai của tôi, thế nên tôi không thể dẫm lên vết xe đổ ấy được!

Bởi vì kết hôn chưa đủ thời gian nên gã ta không thể nhập quốc tịch Mỹ được, đành phải trở về nước, định lấy danh nghĩa là việt kiều về nước để mong có thể tìm được một công việc tốt. Công ty gã đang làm việc đang dốc sức để cạnh tranh trở thành một khách hàng lớn của Thừa Nghiệp. Gã ta vô tình phát hiện ra Chu Thành Bích đã trở thành thư kí riêng cho tổng giám đốc công ty Thừa Nghiệp, liền mặt dày quay lại đeo bám cô, còn luôn miệng nói không thể quên được tình xưa, hi vọng có thể nối lại quan hệ.

-Cũng may là bộ mặt thật của hắn lộ ra sớm, nếu không đợi kết hôn rồi mới phát hiện ra thì đời tớ coi như xong rồi!

-Nếu như cậu vẫn chưa nguôi giận, tớ có cách để bắt gã phải hoàn trả cả gốc lẫn lãi số tiền mà năm xưa gã đã lừa của cậu! Cậu thấy sao?

-Không cần đâu, cách báo thù một người hay nhất chính là sống hạnh phúc hơn người đó. Tớ bây giờ sống rất hạnh phúc, tớ chẳng muốn tốn công sức với những loại người như vậy!- Chu Thành Bích dụ giọng: -Cao Hàm đối xử với tớ rất tốt, bố mẹ tớ cũng rất thích anh ấy. Bọn tớ đã quyết định cuối năm nay sẽ làm đám cưới!

Khả Nhi rất vui mừng, thế là bên cạnh cô lại có một người bạn nữa được hạnh phúc, thật là tốt biết bao!

Ra khỏi thang máy, quả nhiên đã thấy vị hôn phu của Chu Thành Bích đang đứng chờ ở ngoài. Khả Nhi vẫy tay tạm biệt hai người rồi vội vàng lên xe đến nhà Diệp Phi. Sau khi về nước, Khả Nhi biết được Diệp Phi cũng đang ở Thâm Quyển nên đã chủ động liên hệ với cô, biết được Diệp Phi mới sinh em bé nhưng vì công việc bận rộn quá nên chưa đến gặp bạn được. Hôm nay cô đặc biệt dành thời gian đến thăm bạn cũ, nhân tiện thăm luôn em bé của Diệp Phi.

Lần theo địa chỉ là Diệp Phi cung cấp, Khả Nhi đến đúng nhà và ấn chuông cửa. Lập tức có người ra mở cửa, nhưng lại không phải là Diệp Phi, cũng không phải là Giang Ba. Hai người đứng ngáy ra nhìn nhau ở cửa.

Cuối cùng, người kia cũng chịu lên tiếng: -Hi! Người đẹp! Anh đã nhìn thấy em ở trên ti vi rồi, em rất ăn hình đấy!

Khả Nhi khẽ nhếch môi cười: -Chu Chính Hạo?

Chương 20: Gặp lại cố nhân

-Có phải Khả Nhi đến không? -giọng nói dịu dàng của Diệp Phi vang lên. Chu Chính Hạo nghiêng người nhường đường cho Khả Nhi. Khả Nhi nhìn thấy Diệp Phi đang ôm em bé. Mới sinh con nên nhìn cô có vẻ đầy đặn hơn nhưng vẻ mặt như ánh lên niềm hạnh phúc và sự dịu dàng của một người mẹ.

Khả Nhi nhanh chân bước vào nhà: -Diệp Phi!- bao năm không gặp, vừa nhìn thấy bạn cũ đã thấy trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả.

-Con ranh này, cuối cùng cũng chịu về rồi hả?- Diệp Phi bĩu môi: -Đi một cái những ngần ấy năm, làm tớ gửi đi không biết bao nhiêu cái email mà chẳng thấy hồi âm gì cả...- mặc dù miệng nói ra toàn những lời oán trách nhưng vẻ mặt Diệp Phi vẫn ánh lên sự vui mừng.

Khả Nhi mặc cho Diệp Phi cản nhàn, còn mình thì mãi hỏi chuyện em bé đang nằm trong lòng mẹ. Một đứa trẻ rất xinh đẹp, tập trung tất cả các ưu điểm của cả bố lẫn mẹ. Khuôn mặt bé xúu ấy mềm mại đến mức có cảm giác chỉ cần chạm nhẹ vào là đã vỡ tan như bong bóng. Khả Nhi cảm thấy rất thích thú, cẩn thận đưa tay ra chạm nhẹ vào tay em bé, bàn tay em bé nắm chặt lấy ngón tay cô. Đột nhiên trong lòng cô dâng lên một nỗi xót xa.

Bà xã ơi!- Giang Ba ở trong bếp thò đầu ra, vừa nhìn thấy Khả Nhi liền chạy ra: -Tần Khả Nhi, em đến rồi à? Hoan nghênh, hoan nghênh!- Giang Ba đang mặc tạp dề nấu nướng, đúng là một người chồng mẫu mực.

Khả Nhi mỉm cười khẽ nói với Diệp Phi: -Xem ra cậu dạy chồng cũng giỏi đấy nhỉ!

-Chứ còn gì!- Diệp Phi đắc chí.

-Bà xã.- Giang Ba thúc giục: -Mau qua giúp anh một tay đi!

Diệp Phi đặt em bé vào tay Khả Nhi: -Giúp tớ bế con một tí!- rồi chạy thẳng vào bếp.

Em bé vừa được đưa vào tay người lạ liền khóc oe oe, Khả Nhi nhìn em bé đang múa máy chân tay trong lòng mình mà không biết phải làm thế nào.

-Để anh thử xem nào!- Chu Chính Hạo đón lấy em bé từ trong tay Khả Nhi, một tay nâng đầu, một tay giữ eo đứa trẻ, cẩn thận ôm lấy bé, để cho đầu em bé dựa vào vai mình rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng nó.

Quả nhiên đứa bé im bất không khóc nữa, hai tay để yên trên vai Chu Chính Hạo, đôi mắt mở to trong veo nhìn anh. Chu Chính Hạo cũng chăm chú nhìn em bé.

Tần Khả Nhi cười ha ha: -Chu Chính Hạo, thật không nhận ra đấy! Anh thật là có kinh nghiệm!

-Anh có duyên với trẻ con mà!

Khả Nhi đùa: -Không phải là học được từ bạn gái của anh đấy chứ? Cô ấy cũng biết dạy người yêu thật đấy!

-Bạn gái?- Chu Chính Hạo ngậy ra: -Nhiều lắm, em muốn nói đến cô nào?

-Anh...sao anh vẫn...?- Khả Nhi ngẩng mặt than trời.

-Vẫn đa tình như vậy chứ gì?- Diệp Phi bưng một chồng bát từ trong bếp đi ra:-Cậu chưa từng nghe nói: giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời à? Khả Nhi à, cậu không biết đâu, danh tiếng của Chu thiếu gia sát gái vang xa lắm đấy!

-Vu khống! Đúng là vu khống mà!- Chu Chính Hạo biện minh: -Thực ra tôi rất chung thủy. Dưới cái vẻ bề ngoài hào hoa lại ẩn chứa một trái tim chung tình đấy!

Khả Nhi và Diệp Phi chớp chớp mắt nhìn nhau.

-Các em hiểu nhầm về Chu Chính Hạo rồi đấy...- Giang Ba tắt bật dọn thức ăn ra bàn nhưng vẫn không quên nói xen vào: -Những người đàn ông có tiền lại đẹp trai, đào hoa được gọi là phong lưu. Những người đang ông không đẹp trai lại chẳng có tiền, thế mà vẫn đào hoa được gọi là hạ lưu. Chu Chính Hạo phong lưu chứ không hạ lưu, thế nên được con gái hâm mộ là chuyện bình thường!

Diệp Phi lườm chồng một cái: -Lẽ nào anh ngưỡng mộ vì mình không được như vậy à?

-Đương nhiên rồi, người ta ít ra cũng có hoa để phá, đâu như anh chỉ có thể hái cỏ mà thôi!

-Anh nói lại xem nào!- Diệp Phi kéo tai Giang Ba.

-Bà xã, xin tha mạng!- Giang Ba thảm thiết kêu lên: -Em chính là cây cỏ tiên ngàn năm có một, có thể hái được em là phúc phận cả đời của anh đấy!

Khả Nhi ngồi bên cạnh cười bò, vô tình ngoảnh sang thấy Chu Chính Hạo cũng đang nhìn mình mỉm cười. Thế là cô cũng mỉm cười với anh.

Sáu năm rồi, mỗi người dù ít dù nhiều đều có sự thay đổi. Diệp Phi kể cho Khả Nhi nghe về tình hình của các bạn cùng phòng.

Sau khi tốt nghiệp, Tang Lệ Na đã tìm được một công việc ổn định theo sự sắp đặt của bố mẹ, không lâu sau thì lấy một người chồng môn đăng hộ đối, bây giờ con đã được bốn tuổi rồi. Trong tiệc tốt nghiệp, Lệ Na từng nói với Diệp Phi rằng nếu có cơ hội gặp lại Khả Nhi, cô ấy muốn nói một câu xin lỗi, lúc trước không hiểu biết đã làm ra quá nhiều chuyện sai lầm.

Khương Lan và Trần Văn Bản ai về quê người nấy, liên lạc thưa thớt dần, lâu dần không còn liên lạc với nhau nữa. Sau khi lấy chồng, Khương Lan đã bỏ công việc ổn định ở trên huyện, cùng với người chồng tốt nghiệp đại học nông nghiệp cùng mở một nông trường dưới quê, giờ quy mô cũng tương đối lớn.

Hà Mạn Tuyết làm việc ở thành phố nơi cô ở, cũng đã kết hôn rồi nhưng chưa có con.

Tổng Diễm và bạn trai thì cùng ở lại trường, nhưng cuối cùng cả hai lại chia tay. Hiện nay cô ấy đang học tiến sĩ ở trường.

38. Chương 20 Part 1

Nhân tiện Diệp Phi lại nói đến tình hình của mấy cậu con trai trong lớp, điển hình là Từ Quang Tông. Sau khi tốt nghiệp, cậu ta được nhận vào làm trong nhà nước. Do tướng mạo không đến nỗi tồi, miệng lưỡi dẻo, lại tốt nghiệp từ một trường đại học danh tiếng nên đã được con gái của một ông chủ thầu ở đó để ý đến. Từ Quang Tông nhận lời yêu đương với cô gái đó, vốn dĩ là một chuyện tốt. Nào ngờ về sau lúc đi tham gia lớp huấn luyện cán bộ ở thành phố, cậu ta quen với con gái của sở trưởng thành phố, lại lập tức theo đuổi cô gái ấy. Vì sau vị hôn phu của cậu ta vác cái bụng to đùng đến làm ầm lên, mọi chuyện thế là đổ bể hết.

Một bữa ăn tối mất gần hai tiếng đồng hồ, những người có quen biết đều được Diệp Phi nhắc đến. Chỉ có một cái tên mà dường như mọi người ai cũng cố tình tránh né.

Khả Nhi giật mình thấy đã không còn sớm nữa, nhớ ra Diệp Phi còn phải chăm sóc em bé nên vội vàng đứng dậy cáo từ. Chu Chính Hạo cũng quyết định sẽ ra về cùng cô.

Vợ chồng Giang Ba tiễn cả hai ra tận cửa. Trước khi ra về, Diệp Phi còn kéo tay Khả Nhi lại, khẽ nói: -Mấy năm nay tớ biết cậu chẳng sung sướng gì. Cậu nhất định phải sống hạnh phúc để xứng đáng với những khổ cực mà cậu đã phải chịu!

-Tớ sẽ như vậy!- Khả Nhi nắm chặt tay Diệp Phi: -Tớ nhất định sẽ giành lấy hạnh phúc cho mình!

Chu Chính Hạo đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn hai người.

-Chu Chính Hạo,...- Giang Ba gọi to: -Cậu có xe về khách sạn chưa? Có cần tớ đưa cậu về không?

-Muộn thế này rồi, ở nhà với vợ con đi!- Chu Chính Hạo đẩy Giang Ba vào nhà rồi nhìn sang Khả Nhi: -Anh ở khách sạn Khải Lai, nếu tiện đường em cho anh đi nhờ một đoạn nhé!

-Không thành vấn đề!

Bởi vì bãi đậu xe của khu Bích Viên không còn chỗ trống nên xe của Khả Nhi đành phải đỗ tạm ở dưới tòa nhà bảy tầng nơi Diệp Phi ở. Bên cạnh còn có một chiếc xe Aucur màu bạc. Khả Nhi chỉ vào chiếc xe Aucur đó rồi nói đùa với Chu Chính Hạo: -Người này chắc cũng đến đây chơi giống em, không có chỗ để xe nên đành đỗ tạm ở đây!

Chu Chính Hạo mỉm cười không đáp. Anh bước lên trước mở cửa xe cho Khả Nhi vào rồi đi vòng sang bên kia, ngồi xuống bên cạnh ghế lái.

Khả Nhi nhớ lại anh chàng Chu Chính Hạo ngày nào vẫn nhí nhố cười đùa nay đã trở nên điềm đạm và trầm lắng hơn nhiều. Sáu năm đủ để khiến cho một con người thay đổi rất nhiều. Dương Phàm sẽ thay đổi như thế nào nhỉ?

-Anh đến Thâm Quyến công tác, không có xe, bắt xe lại không tiện nên đành phải làm phiền em cho đi nhờ một đoạn rồi!

-Đã là bạn mà còn phải khách sáo thế sao?- Khả Nhi chột định thần lại, khởi động xe: -Kể từ sau khi rời khỏi trường, em chưa gặp lại bạn bè cũ. Hôm nay đến thăm Diệp Phi, tình cờ lại gặp anh ở đó!

-Anh cũng thế!- Chu Chính Hạo nói: -Anh vốn định nhân cơ hội đi công tác để đến thăm Giang Ba với Diệp Phi, nhân tiện thăm con trai của họ, nào ngờ lại gặp lại em. Vui nhỉ!

Khả Nhi ngoảnh đầu sang cười với Chu Chính Hạo: -Gặp lại anh em rất vui! Chuyện năm ấy em vẫn chưa có cơ hội nói cảm ơn với anh!

Chu Chính Hạo khẽ “ừ” một tiếng rồi rút bao thuốc ra. Ngoảnh sang nhìn Khả Nhi anh lại cất bao thuốc đi. Cả hai người đều im lặng không nói chuyện. Khả Nhi liền bật đĩa nhạc lên nghe nhạc, là bài “Lưới tình” của Trương Học Hữu, một bài hát đã lâu lắm rồi.

Thâm Quyển là một thành phố đêm. Đêm càng khuya thì thành phố này càng rực rỡ ánh đèn, xe cộ qua lại tấp nập ở trên đường.

Bài hát đang đi đến đoạn kết: Tình cảm sẽ không đi vào quên lãng suốt cuộc đời này. Anh mở cánh cửa sổ tình yêu này ra, chỉ nhìn thấy màn đêm tăm tối và thê lương, hỏi em có nhớ để anh đau lòng....Tiếng nhạc buồn bã vang vọng trong khoang xe, làm cho tâm trạng của con người cũng bị phủ lên một nỗi buồn bã, đau thương.

Chu Chính Hạo đột nhiên hỏi: -Nếu đã về rồi, sao em không đi tìm Dương Phàm?

Khả Nhi nhấn phanh xe, đáp không đúng câu hỏi:-Đến rồi!

Chu Chính Hạo nhìn ra bên ngoài cửa xe, biển hiệu của khách sạn Khải Lai đập vào mắt anh. Chu Chính Hạo khẽ nói: -Mấy năm nay Dương Phàm không hề yêu ai, cũng không có cô gái nào bên cạnh cậu ấy cả. Mấy đứa bạn anh đều biết cậu ấy vẫn đang đợi em. Em bảo cậu ấy phải chờ sáu năm thì chắc chắn cậu ấy sẽ chờ em sáu năm...- Chu Chính Hạo đẩy cửa, xuống khỏi xe nhưng không có ý định đi vào khách sạn. Chu Chính Hạo chống tay vào hông, cúi xuống nói với Khả Nhi: -Khả Nhi à, đi tìm Dương Phàm đi! Đời người liệu có được mấy cái “sáu năm” ấy?

-Em sẽ đi tìm anh ấy!- Khả Nhi xuống xe, đưa tay lên vuốt lại những lọn tóc bị gió thổi bay: -Mấy năm nay, mỗi ngày em đều trông đợi...- Khả Nhi bỗng nhiên im bật, cô lại cười, dường như lẩm bẩm nói với chính mình: -Em nhất định sẽ đi tìm anh ấy! Hết tháng này em sẽ đi tìm anh ấy!

Chu Chính Hạo nhú mày:- Còn lâu mới hết tháng này!

-Cuối tháng này, Bác Nhuệ và Thừa Nghiệp sẽ có một buổi đàm phán. Em không muốn ở thế đối đầu với Dương Phàm trên bàn đàm phán!- ánh sáng đèn màu hắt lên khuôn mặt Khả Nhi, đôi hàng mi quăn rũ khẽ chớp chớp, đôi mắt trong veo ẩn chứa hi vọng: -Lần này quay lại, cho dù thế nào em cũng sẽ không từ bỏ anh ấy đâu!

Chu Chính Hạo nhìn Khả Nhi mỉm cười, Khả Nhi cũng cười bảo: -Chu Chính Hạo, đời này có anh là bạn chính là may mắn cho em!

Chu Chính Hạo đưa mắt nhìn theo bóng chiếc xe của Khả Nhi đang xa dần, mãi cho đến khi chiếc xe hoàn toàn chìm vào màn đêm dày đặc của Thâm Quyển, Chu Chính Hạo mới châm một điếu thuốc lên. Làn khói đặc bao trùm lấy Chu Chính Hạo. Anh hít vài hơi thật sâu, hương thuốc lá xộc vào trong mũi, đi vào trong cổ họng và thấm sâu vào phổi anh. Hút gần hết điếu thuốc, Chu Chính Hạo móc điện thoại trong túi ra rồi ấn số điện thoại lái xe của mình: -Anh Tào à, xe của tôi đang đỗ ở dưới tòa nhà bảy tầng Bích Viên, phiền anh qua đó giúp tôi lái xe về nhé!

Địa điểm đàm phán giữa công ty Thừa Nghiệp và Bác Nhuệ được quyết định tổ chức ở Bắc Kinh. Đúng giờ đã trở thành thói quen của Khả Nhi. Ngày hôm diễn ra cuộc đàm phán, cô có dẫn theo trợ lý và thư ký riêng của mình đến nơi đàm phán. Ở cửa hội trường, cô gặp đoàn người do Hoa Chỉ Huyền dẫn đầu đến đàm phán.

Hai người mỉm cười với nhau, chậm rãi tiến lại gần nhau, cả hai đều đang âm thầm dò xét đối phương. Sáu năm trôi qua không để lại nhiều vết tích trên khuôn mặt của Hoa Chỉ Huyền, vẫn là phong thái ung dung, điềm đạm và khuôn mặt đẹp như không có tuổi ấy. Sáu năm khiến cho Khả Nhi trở nên thông minh và giỏi giang hơn. Nhưng dù sao thì cô vẫn còn ít tuổi, khó tránh khỏi cảm thấy có chút bối rối trước mặt một người có nhiều kinh nghiệm như Hoa Chỉ Huyền. Khả Nhi của sáu năm sau đã trở thành một cô gái xinh đẹp và cao quý, một vẻ đẹp sang trọng và đầy quyền uy.

Hoa Chỉ Huyền thân thiện chào hỏi: -Chào tổng giám đốc Tần!

-Chào tổng giám đốc Hoa!- Khả Nhi đưa tay lên ra ý mời đối phương vào hội trường trước.

Một chiếc bàn hội nghị được đặt giữa phòng họp rất rộng, đôi bên tự ngồi vào vị trí của mình. Hoa Chỉ Huyền và Khả Nhi ngồi đối diện với nhau, những người khác ngồi ở hai bên.

Hoa Chỉ Huyền không vội vàng nói chuyện đàm phán mà quay sang nói chuyện phiếm với Khả Nhi: -Tôi sớm biết là cô sẽ không cam chịu một cuộc sống tầm thường, nhưng thật không ngờ cô lại giành được thành công nhanh đến như vậy. Năm đó tôi đã đánh giá cô quá thấp!

Khả Nhi không lên tiếng, chỉ đáp lại bằng nụ cười rất lễ độ.

Hoa Chỉ Huyền nói tiếp: -Con gái một người bạn của tôi là Lương Dung Hình đang làm việc ở quý công ty. Con bé này rất ngang bướng, nhất khoát không chịu nhận sự giúp đỡ của tôi, hi vọng sau này tổng giám đốc Tần sẽ chiêu cố đôi chút!

Khả Nhi cười: -Tổng giám đốc Hoa chiêu cố đến cô Lương là tình người, còn tôi mà chiêu cố thì đó lại là sự sỉ nhục với cô ấy!

-Xem ra thỉnh cầu của tôi đã khiến cho tổng giám đốc Tần khó xử rồi!- Hoa Chỉ Huyền thản nhiên như đã sớm đoán được Khả Nhi sẽ từ chối: -Tôi rất xin lỗi!

-Tôi sẽ không chiêu cố đặc biệt đến cô Lương, càng không hà khắc với cô ấy. Nếu như cô Lương đã được công ty Thừa Nghiệp tuyển dụng thì ắt hẳn là cô ấy có điểm mạnh riêng, sau này cho dù cô ấy có giành được thành tích xuất sắc như thế nào đều phụ thuộc vào khả năng và sự phấn đấu của cô ấy hết!

Hoa Chỉ Huyền gật đầu tán đồng, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn ra cửa như chờ đợi một cái gì đó.

Khả Nhi đi thẳng vào vấn đề: -Tổng giám đốc Hoa, chúng ta bắt đầu đàm phán chứ?

-Xin đợi một chút nữa!- Hoa Chỉ Huyền đáp: -Chúng tôi còn có một người phụ trách nhiệm vụ này nữa, vì bị tắc đường nên sẽ đến muộn một chút!

Nụ cười trên môi Khả Nhi chợt cứng lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoa Chỉ Huyền: -Có thể người phụ trách này không thể đến như tổng giám đốc Hoa mong đợi!- đôi bàn tay đặt dưới bàn của Khả Nhi nắm chặt lại, cố gắng lấy lại bình tĩnh. Không cần nghĩ ngợi nhiều cô cũng có thể đoán ra người mà Hoa Chỉ Huyền nhắc đến là ai. Từ ánh mắt của Hoa Chỉ Huyền có thể nhận ra rằng có lẽ bà ấy rất mong người đó đến, nhưng có thể chưa có được câu trả lời chính xác, vì vậy nên ban nãy Hoa Chỉ Huyền mới cố tình nói chuyện phiếm để kéo dài thời gian.

Dưới ánh mắt sắc lạnh của Khả Nhi, Hoa Chỉ Huyền có chút không vui, lãnh đạm đáp: -Người đó nhất định sẽ đến, bởi vì công việc này do người đó phụ trách, nội dung cụ thể thế nào cậu ta hiểu rõ...- vừa dứt lời thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, Hoa Chỉ Huyền khẽ thở phào rồi lên tiếng: -Mời vào!

Cánh cửa phòng họp mở ra, Khả Nhi nhìn chăm chăm vào bóng người đang tiến lại gần. Khuôn mặt khôi ngô, phong thái hiên ngang, bộple đen sang trọng. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh mặc đồ tây. Còn nhớ trước đây anh thường mặc những bộ quần áo thể thao khá bụi bặm. Sáu năm đã khiến cho anh trở nên điềm đạm hơn nhiều.

Anh cũng đang nhìn cô, một bộ véc màu tím như hoa tử la lan, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng. Cô gái xinh đẹp ngồi trước mặt anh đây trông vừa lạ vừa quen.

Dương Phàm đến bên cạnh Hoa Chỉ Huyền, đứng đối diện với Khả Nhi, gật đầu lịch sự chào cô: -Tổng giám đốc Tần, rất vinh hạnh được gặp cô!- anh đưa tay ra trước mặt Khả Nhi.

Khả Nhi đứng dậy, khẽ bắt tay anh. Bàn tay của Dương Phàm hơi lạnh, lạnh thấu vào tận tim cô. Ánh đèn chói lòa phát ra từ chiếc đèn chùm trên trần nhà khiến cho Khả Nhi cảm thấy chói mắt, cô bỗng nhiên cảm thấy rất chóng mặt, vội vàng bám chặt vào bàn, khẽ nhắm hai mắt lại.

Nhìn thấy phản ứng của Khả Nhi, Hoa Chỉ Huyền liền cười đắc chí.

Chu Thành Bích giữ chặt lấy cánh tay Khả Nhi, lo lắng gọi: -Tổng giám đốc!

Khả Nhi mở mắt ra, ánh mắt lại trở nên tĩnh lặng như ban đầu, cô nhìn thẳng vào Hoa Chỉ Huyền: -Chúng ta bắt đầu được chưa?

Hoa Chỉ Huyền nhìn Dương Phàm, anh gật đầu với người trợ lý. Người trợ lý ấy bắt đầu nói từ vấn đề nguy hại của cuộc chiến giá cả, tầm quan trọng của việc xác lập giá cả cho đến nguyện vọng và lời hứa của bên mình.

Sau khi bên công ty Bác Nhuệ đưa ra ý kiến của mình xong, bên công ty Thừa Nghiệp trầm ngâm chưa đưa ra câu trả lời ngay.

Dương Phàm lên tiếng hỏi: -Tổng giám đốc Tần thấy thế nào?

Cao Hàm lên tiếng thay cho Khả Nhi: -Thưa tổng giám đốc Hoa, phó giám đốc Dương, việc liên minh giá cả là vi phạm pháp luật trong nước, làm như vậy không được hay cho lắm!

-Nếu như đã không tán thành sao tổng giám đốc Tần lại ngồi ở đây hôm nay?

-Bởi vì...- Khả Nhi không nhìn Dương Phàm mà nhìn thẳng vào Hoa Chỉ Huyền: -Tôi không muốn đánh một trận chiến để cả hai cùng bị thương vong, nhưng tôi cũng không thể vi phạm pháp luật. Vì vậy tôi đến đây hôm nay là để cùng với tổng giám đốc Hoa bàn bạc một kế sách vẹn cả đôi đường.

Hoa Chỉ Huyền cau mày: -Kế sách gì?

-Để Thừa Nghiệp trở thành cổ đông của Bác Nhuệ. Còn tôi sẽ trở thành người đại diện theo pháp luật của công ty Thừa Nghiệp, được phép tham gia vào hội đồng quản trị của Bác Nhuệ. Như vậy chúng ta đã là người một nhà, Thừa Nghiệp và Bác Nhuệ có thống nhất giá cả cũng là lẽ đương nhiên.

Mặt Hoa Chỉ Huyền hơi biến sắc, bà nở nụ cười: -Nếu như sớm muộn gì chúng ta sẽ trở thành người một nhà, vậy thì để Bác Nhuệ trở thành cổ đông của Thừa Nghiệp cũng vậy phải không?

-Không, hoàn toàn không như nhau!- Khả Nhi giả vờ không hiểu hàm ý của Hoa Chỉ Huyền: -Trước đây khi mới học làm kinh tế, Đỗ tiểu thư đã dạy tôi rằng: trên đời này chuyện gì cần phải dùng luật pháp để giải quyết thì cứ dùng luật pháp mà giải quyết, những chuyện gì không thể dùng luật pháp thì cứ để cho quy luật tự nhiên giải quyết!

Hoa Chỉ Huyền không hiểu hàm ý của Khả Nhi: -Quy luật tự nhiên gì cơ?

Dương Phàm giải thích: -Quy luật sinh tồn trong giới tự nhiên, kẻ nào thích nghi được với hoàn cảnh thì sống sót, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu.

Sắc mặt của Hoa Chỉ Huyền trở nên cực kì khó coi. Bà lạnh lùng nhìn Khả Nhi: -Cô dựa vào đâu mà nói là Bác Nhuệ là kẻ yếu?

-Còn một câu cuối nữa: kẻ thắng làm vua!- Tần Khả Nhi ung dung: -Tôi rất có hứng với việc gia nhập hội đồng quản trị của Bác Nhuệ.

Dương Phàm đột nhiên nghĩ ra điều gì đó liền kéo cuốn sổ ghi chép của trợ lý đến trước mặt, vào web tìm kiếm cái gì đó. Mắt anh dán chặt vào màn hình, mãi mà không thấy lên tiếng.

-Tiểu Phàm?- Hoa Chỉ Huyền lo lắng.

Dương Phàm thở dài: -Làm đẹp lắm!- anh đưa cuốn sổ ghi chép ra trước mặt Hoa Chỉ Huyền. Các số liệu cho thấy, cho đến ngày hôm nay, Thừa Nghiệp ít nhất đã thu mua được 13,5% cổ phần của Bác Nhuệ. Đối với một công ty mới thành lập, có được số cổ phần như vậy không phải là con số nhỏ. Hơn nữa tất cả việc này được thực hiện mà họ không hề phát hiện ra và không để lại dấu tích nào cả.

Một lúc lâu sau Hoa Chỉ Huyền mới ngẩng đầu lên nhìn Khả Nhi. Lại một lần nữa bà đã đánh giá thấp đứa con gái đang ngồi trước mặt mình. Đối phương đồng ý ngồi vào bàn đàm phán chỉ là để làm họ tê liệt. Đưa ra đề xuất thay đổi người đàm phán cũng là để che mắt, khiến cho họ chuyển hướng chú ý, không chú ý đề phòng Thừa Nghiệp. Hãy còn ít tuổi mà Khả Nhi đã hành sự vô cùng kín kẽ. Bà tưởng rằng Khả Nhi đề nghị thay đổi người đại diện ra đàm phán là bởi vì cô vẫn còn tức tối chuyện ngày xưa, là để có thể điều võ giương oai trước mặt bà cho hả cơn tức. Hoa Chỉ Huyền lấy tay ấn vào huyệt thái dương của mình, một cảm giác bất lực trào dâng trong lòng, xem ra không thể không chấp nhận tuổi già rồi!

-Tổng giám đốc Tần muốn thu mua Bác Nhuệ sao?- Dương Phàm lạnh lùng hỏi.

Đôi hàng mi khẽ rủ xuống, Khả Nhi vẫn không nhìn Dương Phàm: -Đấy chỉ là hạ sách. Tôi tạm thời không muốn châm ngòi cuộc chiến thu mua ấy. Tổng giám đốc Hoa và phó giám đốc Trương hãy về bàn bạc với hội đồng quản trị Bác Nhuệ để tôi trở thành thành viên của hội đồng quản trị. Tôi sẽ khiến cho cả Thừa Nghiệp và Bác Nhuệ được hưởng lợi!

Dương Phàm khẽ nhếch môi: -Nếu không thì sao?

Khả Nhi nhìn Hoa Chỉ Huyền: - Nếu không tôi đành phải dùng hạ sách, giành quyền trở thành chủ tịch hội đồng quản trị của Bác Nhuệ.

-Đáng tiếc là tổng giám đốc Tần chưa chắc đã đạt được ý muốn!- Hoa Chỉ Huyền đã lấy lại được bình tĩnh. Bà đã có tính toán sẵn, mặc dù nguồn vốn của Thừa Nghiệp rất hùng hậu, tạm thời chiếm ưu thế so với Bác Nhuệ nhưng việc quay vòng vốn không thể nhanh chóng đến mức có thể thu mua Bác Nhuệ ngay được. Nếu như đẩy nhanh tốc độ quay vòng vốn, bất cứ lúc nào cũng có thể phải đối mặt với rất nhiều nguy cơ tiềm ẩn.

Khả Nhi hiểu rõ cách nghĩ của Hoa Chỉ Huyền, cô khẽ nhếch môi cười: -Quả thực là nguồn vốn của Thừa Nghiệp có hạn, tuy nhiên lại có tập đoàn Đỗ thị đứng đằng sau lưng Thừa Nghiệp, nếu chưa đủ thì còn có cả tập đoàn tiền tệ Cảnh thị ở Hồng Kông.

Phòng họp im phăng phắc không một tiếng động. Hồi lâu sau, Dương Phàm mới lên tiếng: -Sáu năm trước tôi mới vào Bác Nhuệ, bắt đầu làm từ một nhân viên quèn rồi dần dần leo lên vị trí như ngày hôm nay, ít nhiều cũng trải qua không ít trận chiến, chưa bao giờ chịu thua. Chủ tịch hội đồng quản trị Hoa từng nói với tôi rằng thanh niên được đặc chí chưa chắc đã là một chuyện

39. Chương 20 Part 2

tốt, nên gặp thất bại vài lần mới có thể đảm nhận được trọng trách!- anh bật cười: -Không ngờ lần đầu tiên tôi gặp thất bại lại dưới tay cô!

Khả Nhi cuối cùng cũng ngẩng mặt lên nhìn anh, giọng nói của cô trùng hẫ xuống nghe như một lời than thở: -Tại sao cứ nhất định phải tham gia cuộc đàm phán này. Rõ ràng là anh không muốn đến, nếu không chắc chắn sẽ không đến muộn!

Khóe môi Dương Phàm vẫn đang mỉm cười nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo và thê lương: -Cuối cùng em cũng vẫn mạnh hơn anh! Anh tâm phục khẩu phục rồi!

Khả Nhi lặng lẽ nhìn anh, Dương Phàm cũng nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt tĩnh lặng không gợn sóng. Cuối cùng, Khả Nhi từ từ đứng dậy, trợ lí và thư kí của cô cũng lần lượt đứng lên.

Cô đưa mắt nhìn sang Hoa Chỉ Huyền, lịch sự nói: -Tổng giám đốc Hoa, tôi xin phép đi trước. Nếu như có tin gì cứ gọi điện thông báo cho tôi nhé!- nói rồi cô đi ra khỏi phòng họp.

Thấy Khả Nhi chuẩn bị ra khỏi cửa, Hoa Chỉ Huyền đột nhiên lên tiếng: -Tổng giám đốc Tần xin dừng bước!

Khả Nhi dừng bước, ngoảnh lại hỏi: -Tổng giám đốc Hoa, lúc làm việc tôi không bàn chuyện tư, còn khi bàn chuyện tư thì không nhắc đến chuyện công. Nếu như bà vì chuyện tư mà tìm tôi thì hãy đợi tôi ra khỏi phòng họp này đã!- cô ngoảnh đầu nhìn sang Dương Phàm lần nữa rồi cất bước ra ngoài.

-Trong trái tim con bé vẫn luôn có con...- Hoa Chỉ Huyền thở dài.

Dương Phàm khẽ cười khinh mạn: -E rằng đã khiến cho tổng giám đốc Hoa phải thất vọng rồi!- nói rồi Dương Phàm không nói gì thêm, sải bước đi ra khỏi phòng họp.

Đi ra từ thang máy, bước chân của anh khựng lại. Bên cạnh vòi phun nước ở đại sảnh, một bóng người mảnh mai mặc bộ véc màu hoa tử la lan đang đứng một mình, hình như cô rất thích những viên đá dưới đáy bể nước, vì vậy ánh mắt đang chăm chú nhìn chúng. Đột nhiên cô ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của anh đang nhìn mình. Cô mỉm cười: -Dương Phàm, em đang đợi anh!

Dương Phàm đứng yên tại chỗ nhìn Khả Nhi đang đi về phía mình, thân hình mảnh mai phản chiếu trong con người của anh. Một Khả Nhi 27 tuổi không còn là một cô gái trẻ nữa, cũng không còn tràn trề sức sống như lúc xưa, nhưng ở cô hiện lên một vẻ đẹp điềm đạm và cao quý.

Khả Nhi đến trước mặt Dương Phàm, cất giọng nói: -Dương Phàm, em đã về rồi!- giọng nói dịu dàng và ảm áp như cơn gió mùa xuân nhẹ nhàng cuốn đi lớp bụi dày phủ kín trong đáy tim anh. Khoảnh khắc này đây anh mới có thể xác định được người con gái đang đứng trước mặt mình chính là Tần Khả Nhi chứ không phải là tổng giám đốc của doanh nghiệp Thừa Nghiệp.

Dương Phàm nhìn thẳng vào Khả Nhi, cười ung dung: -Đúng thế, về rồi đấy!- đôi tình nhân lâu ngày gặp lại sẽ thế nào nhỉ? Giả vờ nói những điều khách sáo để rồi lúc ngoảnh mặt đi sẽ phải lấy tay lau nước mắt? Hay là một người chỉ trích, trách móc còn một người thì đau đớn khóc than...Cho dù là thế nào thì cũng sẽ không bình thản như hai người lúc này, bình thản tới mức không một gợn sóng lăn tăn. Nghĩ như vậy khiến cho Dương Phàm bật cười: -Cùng đi uống một li chứ?

Khả Nhi đưa mắt nhìn quanh, hai người đang đứng ở trước cửa thang máy, người ra người vào liên tục, đây không phải là một nơi thích hợp để nói chuyện. Không để cho Khả Nhi kịp trả lời, Dương Phàm đã quay người đi ra ngoài đại sảnh. Khả Nhi vội vàng đuổi theo. Cho đến tận khi cả hai đã ngồi lên xe của Dương Phàm mà vẫn không có ai chịu lên tiếng.

Hoàng hôn, cả thành phố chìm trong ánh mặt trời lúc chiều tàn rạng rỡ, cảnh sắc giữa thu quả nhiên tuyệt đẹp nhưng lại thật lạnh lẽo. Những chiếc xe nườm nượp trên đường, xe của họ cũng lẫn vào dòng xe tấp nập ấy. Hai bên đường là những khu mua bán sầm uất, ánh đèn màu sắc sỡ. Khả Nhi bùi ngùi: -Mấy năm nay Bắc Kinh thay đổi nhiều quá nhỉ!

Dương Phàm khẽ cười: -Trên đời này có cái gì không thay đổi đâu?

Khả Nhi ngoảnh sang nhìn anh. Trong ánh chiều tà, khuôn mặt anh như nhạt nhòa đi. Khả Nhi ngẩng người nhìn anh. Thực ra cô có rất nhiều chuyện muốn nói với anh, ví dụ như nói với anh rằng mấy năm nay cô luôn nhớ đến anh. Nói với anh cô nghĩ rằng anh sẽ không đến bàn đàm phán, đợi đàm phán xong cô sẽ đến Thượng Hải tìm anh. Còn nữa, cô muốn nói với anh một lời xin lỗi, hi vọng anh sẽ tha thứ cho cô... Dương Phàm thản nhiên trước ánh mắt của Khả Nhi, tay nắm chặt lấy vô lăng, ánh mắt không rời khỏi con đường trước mặt, thái độ lịch sự như người xa lạ. Mong mỗi suốt sáu năm trời, cuối cùng cô cũng có thể trở lại bên cạnh anh nhưng lại không biết làm thế nào để lại gần anh. Khả Nhi mệt mỏi nhắm mắt lại, dựa lưng vào ghế. Lại là chờ đợi...đợi đến khi đến nơi cô sẽ tìm cơ hội nói ra những điều mình muốn nói.

Theo sau Dương Phàm đi vào quán rượu, Khả Nhi mới phát hiện ra rằng mình càng chẳng có cơ hội nào để nói. Tiếng nhạc âm ỉ lẫn át mọi tiếng nói chuyện, ở giữa sân khấu là hai cô gái xinh đẹp đang múa cột, thân hình bốc lửa đang uốn éo thực hiện các động tác hết sức khêu gợi, đám người xung quanh hò reo, nhảy nhót theo tiếng nhạc, ánh đèn màu nhấp nháy giữa sân khấu khiến cho không gian trở nên mờ ảo.

Khả Nhi chẳng còn lạ gì với những nơi như thế này, cho dù là ở trong nước hay nước ngoài, Trữ Kiệt và Thành Hạo đều từng dẫn cô đến những vũ trường giải trí như thế này. Trong thành phố, mỗi người đều phải đối mặt với những áp lực thế này hoặc thế khác, mỗi khi màn đêm buông xuống, rất nhiều người trút bỏ lớp áo khoác ngày trang bên ngoài, tìm đến những nơi như thế này để giải khuây. Khả Nhi không ghét nhưng cũng chẳng thích những nơi như thế này. Sau vài lần theo Trữ Kiệt và Thành Hạo đến vũ trường, Khả Nhi cảm thấy vô vị nên chẳng bao giờ đến nữa.

Tiếng nhạc huyền ảo khiến cho Khả Nhi cảm thấy đau đầu. Cô khẽ nhíu mày đưa tay lên ấn vào huyệt thái dương. Dương Phàm nhìn thấy liền nói gì đó với Khả Nhi nhưng cô không thể nghe thấy, đành nhìn anh lắc đầu.

Dương Phàm gọi phục vụ đến, chọn đại vài bài hát rồi đưa cho anh chàng phục vụ một xấp tiền. Một lát sau, tiếng nhạc chất chứa đã dừng lại, thay vào đó là tiếng hát của một ca sĩ. Mặc dù nghe không rõ lắm

nhưng còn đỡ đau đầu hơn tiếng nhạc điên cuồng lúc trước, ít nhất thì cũng có thể nghe được đối phương đang nói gì.

-Em không thích nơi này à?- Dương Phàm hỏi.

-Anh thích nơi này sao?- Khả Nhi hỏi ngược lại.

-Những người đến đây chỉ đơn thuần là để giải trí, thư giãn. Chỉ cần không phạm pháp, không ảnh hưởng đến người khác thì bất kỳ ai cũng có thể lựa chọn những phương thức giải trí mà mình thích. Không có ai can thiệp, cũng không phải lo bị ai đó chê cười!- Dương Phàm nhấc li rượu lên và uống ực một hơi, những giọt rượu lạnh buốt chảy vào cổ họng anh, cảm giác mát mẻ tràn vào trong dạ dày: -Lúc tâm trạng không vui, có thể đến đây để giải khuây cũng rất tốt. Nếu không thì con người sẽ bị áp lực đến phát điên mất!

Khả Nhi im lặng, thần thờ đưa tay với lấy một cốc rượu trên bàn và uống ực một hơi. Uống rồi mới phát hiện ra đây là rượu, cổ họng đột nhiên cay xè, mặt đỏ ửng lên. Dương Phàm đưa tay lên định vuốt lưng cho cô nhưng nghĩ gì đó lại thôi, vội vàng thu tay lại, ánh mắt thờ ơ nhìn vào li rượu trước mặt: -Bao lâu rồi mà tử lượng của em vẫn vậy!

Khả Nhi ngẩng đầu lên, có lẽ vì bị sặc rượu nên hai má của cô đỏ gay, đôi mắt long lanh nước: -Dương Phàm...

Trên sân khấu vang lên tiếng nhạc quen thuộc. Khả Nhi im bật, hướng mắt nhìn lên sân khấu, ánh mắt có chút hoang mang. Tiếng nhạc dạo đầu vừa kết thúc, tiếng hát trong trẻo đã vang lên: -Ánh trăng có khi nào? Nâng chén rượu hỏi trời cao. Không biết cung điện trên trời kia, đêm nay là năm nào....- bài hát này vốn được Vương Phi biểu diễn rất thành công, mặc dù cô gái kia hát không thể hay bằng Vương Phi nhưng giọng hát cũng khá hay.

Dương Phàm khẽ nói: -Anh không nhớ là mình đã yêu cầu bài này!

Ánh mắt của Khả Nhi lại hướng về Dương Phàm: -Dương Phàm, em...

-Mấy năm nay em sống vất vả lắm hả?- Dương Phàm hỏi tiếp.

Khả Nhi buồn bã nhưng vẫn cố mỉm cười: -Cũng tạm tạm anh ạ!- cô đã trở thành tấm gương sáng cho những đứa trẻ xuất thân nghèo hèn ở cái huyện nhỏ nơi cô sinh ra. Trong con mắt của nhiều người, một Khả Nhi của ngày hôm nay rất sung sướng và hạnh phúc, nhưng ít có ai biết được những nỗi gian truân của cô đằng sau ánh hào quang kia.

-Năm đó anh đã làm không tốt, không thể bảo vệ em, để em phải chịu khổ!- Dương Phàm châm một điếu thuốc lên, rít một hơi thật dài. Khả Nhi nhớ là trước đây anh không có thói quen hút thuốc.

Dương Phàm lại tiếp tục: -Rõ ràng là biết gia đình mình không thể chấp nhận em, vậy mà chỉ vì sự ích kỷ, anh đã kéo em vào hoàn cảnh khốn cùng, biết rõ là kỉ luật của trường rất nghiêm, vậy mà vẫn khiến em có thai khi chưa kết hôn. Không có khả năng gánh vác mà lại yêu cầu em giữ lại đứa bé. Là anh sai rồi...Khả Nhi...anh xin lỗi!

Từ đầu đến cuối anh không hề nói một lời oán trách Khả Nhi. Đáng lẽ ra Khả Nhi phải cảm thấy vui mừng mới phải, thế nhưng trong tiềm thức của mình, cô cảm thấy thật sự hoang mang, trực giác mách bảo cô rằng anh ngày càng xa cô hơn.- Dương Phàm....- Khả Nhi cướp lời anh, nắm chặt lấy tay anh nhưng lại không biết phải nói gì. Đầu óc cô rối bời, những ý nghĩ rối loạn đan xen trong đầu cô. Cô cố gắng vắt óc suy nghĩ, hồi lâu chỉ thốt ra được một câu: -Em xin lỗi!

-Nếu như thời gian có quay ngược lại...- Dương Phàm chăm chú nhìn vào đôi mắt Khả Nhi: -Em vẫn sẽ lựa chọn con đường đó có đúng không?

Khả Nhi trầm ngâm.

Dương Phàm cười chua xót: -Anh nghĩ là em chưa từng thật sự tin tưởng anh!

-Dương Phàm, em muốn tin tưởng anh, chỉ có điều....-Khả Nhi hoang mang: -Có những người...có những chuyện...suốt đời này em không thể vứt bỏ.

-Vì vậy em đã vứt bỏ anh và con?

Nước mắt trào ra từ trong khóe mi: -Dương Phàm, em phải làm thế nào anh mới có thể tha thứ cho em?

Dương Phàm cúi đầu nhìn vào bàn tay đang nắm chặt lấy tay anh. Thực ra bởi vì tay của Khả Nhi nhỏ hơn tay anh rất nhiều nên bàn tay ấy chỉ có thể nắm được mấy ngón tay anh mà thôi. Dương Phàm không cần dùng sức cũng có thể dễ dàng rút tay ra khỏi bàn tay nóng ấm của cô. Dường như hành động đó của anh đã lấy tất cả hi vọng của cô. Lồng ngực cô như thắt lại, đôi bàn tay nắm lấy hư không rồi bất lực buông thõng xuống.

Khả Nhi nghe thấy giọng nói bình thản của Dương Phàm: -Vì cứu mẹ mà em bỏ con, điều này anh có thể hiểu được. Dù sao thì đó cũng là người thân yêu nhất của em. Vì tiền đồ, em đã từ bỏ anh, anh cũng có thể bỏ qua, dù sao thì em cũng không phải là loại con gái sống dựa vào đàn ông. Nhưng tại sao...tại sao trước khi làm tất cả những điều này em không chịu nói với anh một tiếng?

-Đứa bé ấy...em đã dùng nó làm vật trao đổi với mẹ anh. Có bao giờ em nghĩ rằng nó không phải là của riêng em mà một nửa dòng máu của nó thuộc về anh chưa? Làm sao em có thể xác định được anh không có cách nào giúp mẹ em? Nếu như em có lòng muốn giữ lại đứa con, cho dù là dùng cách nào anh cũng sẽ nhờ ông nội giúp đỡ. Còn nếu không được thì ít nhất anh cũng sẽ cùng em đi làm phẫu thuật!

-Lúc em ra đi mà không lời từ biệt, em có bao giờ nghĩ, mặc dù là anh sai lầm trước nhưng anh là thực lòng, anh thực sự đã cố gắng hết mình. Nói với anh một lời, giải thích với anh một tiếng khó khăn đến thế sao? Hai chúng ta đã từng hứa với nhau không xa rời, nếu như anh hiểu ra đã xảy ra những chuyện gì, anh có thể cùng em ra nước ngoài. Có thể anh không giỏi giang được như em nhưng anh cũng không kém cỏi đến mức không thể sống được nếu như không có sự bảo bọc của bố mẹ. Vậy mà em chỉ dùng một tờ giấy mỏng để xóa hết mọi lời hứa giữa hai ta.

-Khả Nhi...- anh đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt của Khả Nhi, những ngón tay khẽ lau những giọt nước mắt nóng hổi trên má cô: -Khi em tuyệt tình thật là đáng sợ!

-Chúng ta làm lại từ đầu có được không anh?- Khả Nhi đặt tay lên mu bàn tay anh, giọng điệu như đang cầu xin: -hãy cho em cơ hội, lần này em sẽ theo đuổi anh!

Dương Phàm cười nhạt: -Sáu năm vừa rồi là em bỏ đi, trên thực tế chúng ta không hề chia tay. Lời hứa anh đã từng hứa với em nhất định anh sẽ biến nó thành thực. Em bảo anh chờ em sáu năm, anh đã chờ em sáu năm. Thực ra chờ đợi sáu năm chẳng phải là chuyện khó khăn.Chỉ có điều, Khả Nhi à...anh có thể đợi em nhưng anh không thể tha thứ cho em!

-Không sao...- Khả Nhi gượng cười: -Không tha thứ cũng không sao, em sẽ ở bên cạnh chờ đợi anh, đợi cho đến một ngày anh đồng ý tha thứ cho em!

Dương Phàm có chút lay động, anh chăm chú nhìn cô. Nhưng cuối cùng anh kiên quyết lắc đầu: -Bắt đầu từ giây phút này, chúng ta chính thức chia tay. Sau này ai đi đường nấy, không ai liên quan đến ai hết!- Dương Phàm đặt mấy tờ giấy bạc lên bàn rồi đứng dậy, hơi cúi đầu nhìn vào mặt Khả Nhi. Khả Nhi ngẩng đầu nhìn anh. Trong khoảng khắc ánh mắt chạm vào nhau, Dương Phàm như muốn nói thêm điều gì đó nhưng cuối cùng lại thôi. Anh im lặng quay người bỏ đi. Khả Nhi nhìn theo cái bóng nhạt nhòa của anh lúc ẩn lúc hiện trong ánh đèn màu, mọi thứ trước mắt cô trở nên mơ hồ. Tiếng nhạc chất chứa lại lần nữa vang lên. Khả Nhi đứng yên như hóa đá, thất thần nhìn theo cái bóng đang biến mất dần của Dương Phàm.

Khả Nhi không biết mình đã ngồi đó bao lâu, mãi cho đến khi có một bóng đen đến trước mặt cô. Cô vui mừng ngẩng đầu lên: -Dương Phàm...-rồi đột nhiên Khả Nhi khựng lại, cô ngây người nhìn vào chàng trai đang đứng trước mặt.

Chu Chính Hạo tự ý ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Khả Nhi: -Xin lỗi, đã để em thất vọng rồi!

Khả Nhi vẫn nhìn anh trân trân mà không đáp lời.

Chu Chính Hạo giải thích: -Anh thường đến đây uống rượu với Dương Phàm. Lúc hai người vào đến cửa anh đã nhìn thấy rồi, sợ sẽ ảnh hưởng đến hai người nên anh không dám sang chào hỏi- nhìn thấy Khả Nhi vẫn ngồi ngây ra, Chu Chính Hạo thở dài: -Em sẽ không vì thế mà nản chí chứ hả?

-Chu Chính Hạo...- Khả Nhi ngắt ngang hỏi: -Anh có phải là người tốt bụng không?

-Không phải!- Chu Chính Hạo nhướn mày: -Nhưng cũng không phải là một kẻ tiểu nhân!

Khả Nhi đưa túi xách của mình cho Chu Chính Hạo: -Trong đó có ví tiền, điện thoại, còn có cả sổ điện thoại của thư kí riêng của em và chìa khóa phòng ở khách sạn. Lát nữa nhờ anh giúp em gọi điện cho Chu Thành Bích đến đón em!- nói rồi Khả Nhi liền cầm chai rượu lên và dốc vào miệng.

Chu Chính Hạo vội vàng giật lấy chai rượu trên tay Khả Nhi: -Có phải em muốn uống đến mức xuất huyết dạ dày như Dương Phàm không hả?

-Từ sáu năm trước em đã rất muốn uống thật say một lần, nhưng lúc ấy em không có tư cách để say, em bắt buộc phải giữ được sự tỉnh táo từng phút từng giây...- Khả Nhi cười, nụ cười rất đẹp nhưng lại chất chứa sự thê lương và đau đớn: -Chu Chính Hạo, hãy cho em một lần được thỏa lòng, hãy để em được nếm trải cảm giác của cái say, em muốn để tâm trạng dễ chịu hơn một chút!

Chu Chính Hạo buông tay ra, lặng lẽ nhìn Khả Nhi nốc rượu. Lòng mày cô hơi nhíu lại, có lẽ là vì vị cay đắng của rượu. Chỉ cần nhìn sơ qua là biết ngay cô không phải người giỏi uống rượu, nhưng Chu Chính Hạo không ngăn cản cô nữa, chỉ bình thản nhìn cô nâng li rượu lên và tu ực một hơi. Chính Chu Chính Hạo cũng phải ngạc nhiên trước sự bình thản của mình lúc này.

40. Chương 21 Part 1

Chương 21: Có ngoảnh đầu lại cũng không còn như xưa

Sáng hôm sau, Khả Nhi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Cô mắt nhắm mắt mở tìm kiếm chiếc điện thoại ở trên đầu giường, một hồi "A lô" một tiếng.

Trong điện thoại vang lên tiếng của Chu Chính Hạo: -Thế nào, cảm giác say xin tuyệt chứ?

-Không...- Khả Nhi vỗ vỗ đầu: -Chẳng tuyệt chút nào!- vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Chu Thành Bích đang đứng ở bên giường, Khả Nhi giật nảy cả người, vội vàng la lên: -Oái! Sao cậu lại ở đây thế?

-Em nói gì vậy?- Chu Chính Hạo ngạc nhiên hỏi.

-Em không hỏi anh...- Khả Nhi vội vàng giải thích: -Vừa nãy là em đang nói chuyện với Thành Bích.

Chu Chính Hạo lại bật cười: -Tối qua lúc anh đưa em về khách sạn là cô ấy chăm sóc em hết đấy! Em phải cảm ơn cô ấy mới được! Để có thể chăm sóc cho em, cô ấy đã phải ngủ trên ghế sofa cả đêm đấy!

Khả Nhi áy náy nhìn Chu Thành Bích, mỉm cười tạ lỗi. Chu Thành Bích liền lườm cho Khả Nhi một cái sắc lẹm.

-Chu Chính Hạo!-Khả Nhi đột nhiên gọi anh, định nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Chu Chính Hạo hiểu ý Khả Nhi, anh liền hỏi: -Có phải em muốn hỏi tin tức về Dương Phàm không?

-Anh có biết phải làm thế nào mới hẹn được anh ấy ra ngoài không?

-Tối qua sau khi đưa em về khách sạn, anh đã đi tìm Dương Phàm. Cậu ta đã ngồi máy bay về Thượng Hải ngay trong đêm đó rồi.

Miệng Khả Nhi đắng chát: -Là vì né tránh em sao?

Chu Chính Hạo an ủi: -Có lẽ là vì cậu ấy có việc gấp.

-Anh đợi em một chút nhé!- Khả Nhi liền nhấc điện thoại ra khỏi tai, quay sang nói khê với Chu Thành Bích: -Cậu làm ơn kiểm tra cho tôi xem chuyến bay đi Thượng Hải sớm nhất là khi nào?

-Lịch trình ngày hôm nay của cậu đã sắp xếp kín hết rồi...- Chu Thành Bích nhìn vào chiếc máy tính trong tay, nói tiếp: -Đều là những sự kiện quan trọng, không thể trì hoãn được!

-Tối nay thì sao?

-Tổng giám đốc Bác Huệ mời cậu ăn tối, nói là muốn cùng cậu hàn huyên chuyện cũ. Tổ vẫn chưa trả lời, cậu có đi hay không?

Khả Nhi do dự một lát rồi nói: -Lát nữa cậu hãy trả lời bà ấy là tôi nhận lời. Địa điểm do bà ấy quyết định. Giờ cậu xem cho tổ xem ngày mai có lúc nào rỗi không?

-Ngày mai....-Chu Thành Bích lấy tay chạm vào màn hình máy tính: -Sáng mai phải bay về Thâm Quyển để họp với cô Đỗ và anh Thành. Buổi chiều nội bộ công ty có một cuộc họp lãnh đạo cấp cao quan trọng. Ngày kia là cuối tuần...à, tối mai cậu có thời gian rỗi đấy!

-Được rồi, cậu giúp tổ đặt vé máy bay đi từ Thâm Quyển đi Thượng Hải vào tối mai nhé!- nói rồi Khả Nhi lại đưa điện thoại ghé sát vào tai: -Chu Chính Hạo, xin lỗi đã để anh phải chờ lâu!

Chu Chính Hạo cười ha ha: -Sao, định theo đuổi chàng đến Thượng Hải phải không?

Khả Nhi hùng hồn: -Em phải theo đuổi ông xã của mình chứ! Trừ phi anh ấy là “hoa đã có chủ”, nếu không em quyết không từ bỏ!

-Dừng cảm lắm! Khâm phục, thật đáng khâm phục!

Khả Nhi bỗng nhiên trở nên rầu rĩ: -Chỉ sợ anh ấy không muốn gặp em thôi! Em không biết phải đi đâu mới có thể tìm thấy anh ấy. Chu Chính Hạo, anh có thể giúp em được không?

-Sáng ngày kia anh sẽ đến Thượng Hải công tác, nhân tiện sẽ đi gặp Dương Phàm. Em đặt xong vé máy bay thì thông báo giờ giấc chuyến bay cho anh, đến lúc ấy anh sẽ ra sân bay đón em và dẫn em đi gặp Dương Phàm!

Khả Nhi vui mừng: -Chu Chính Hạo, cảm ơn anh nhiều!

-Đừng khách sáo, Khả Nhi...-Chu Chính Hạo ngập ngừng: -Lời mời của mẹ Dương Phàm....nếu em không thích thì đừng đi!

Khả Nhi khẽ cười: -Cuộc gặp này e là khó mà tránh được, có những chuyện cũng nên kết thúc đi thôi!

Chu Chính Hạo dịu giọng: -Vậy em cẩn thận nhé!

-Ừm, em biết rồi!- sau khi ngắt điện thoại, Khả Nhi phát hiện ra ánh mắt kì quái của Chu Thành Bích, cô thốt lên: -Cậu sao thế?

-Cherry à, cậu không thấy mình quá tàn nhẫn hay sao?

-Tàn nhẫn? Tổ á?- Khả Nhi chỉ vào mặt mình: -Tổ đã làm gì? Ném con của cậu xuống biển à?

-Xí!- Chu Thành Bích bĩu môi: -Cậu hồ đồ thật hay là giả vờ đấy! Dám đi lợi dụng một người đàn ông yêu mình sâu sắc để theo đuổi một người đàn ông khác.

-Người đàn ông yêu tổ sâu sắc? Cậu định nói đến Chu Chính Hạo hả?- Khả Nhi không nhịn được cười: -Nói vậy nào, chúng tổ đã quen nhau từ lâu rồi, là bạn đại học, giờ là bạn tốt.

-Những người có con mắt đều có thể dễ dàng nhận ra là anh ấy thích cậu. Tối qua lúc cậu uống say, anh ấy đã đưa cậu về khách sạn. Mặc dù có thông báo với tôi đến chăm sóc cậu nhưng thực ra đều là một tay anh ấy chăm sóc cậu đấy: bế cậu lên giường, cho cậu uống nước, lấy khăn mặt ẩm lau mặt, lau tay cho cậu...Cái thái độ cẩn thận chăm sóc ấy rõ ràng là coi cậu như báu vật còn gì...- Chu Thành Bích hùng hồn: -Về sau, lúc cậu mê man gọi tên Dương Phàm, anh ấy đứng bên cạnh nhìn cậu mãi. Cái vẻ mặt buồn bã ấy khiến cho tôi cũng phải cảm thấy xót xa...

Khả Nhi trợn mắt với Chu Thành Bích: -Tối qua cậu lại thức đêm đọc mấy tiểu thuyết tình yêu ở trên mạng hả?

-Hi hi...- Chu Thành Bích cười bên lên: -Trên mạng đúng là có không ít tiểu thuyết tình yêu rất hay, ví dụ như tiểu thuyết hôm qua tổ đọc ấy, thật là buồn....làm cho tổ khóc tí nữa thì ngạt thở. Có cần tổ giới thiệu cho cậu đọc không?

-Sao không ngạt thở luôn đi, để cậu khỏi phải sống mà đứng ở đây nói nhăng nói cuội!- Khả Nhi lồm bồm rồi leo xuống giường, đi vào trong nhà vệ sinh: -Phạt cậu ba tháng không được lên mạng đọc tiểu thuyết!

-Phản đối, kịch liệt phản đối!- Chu Thành Bích vội vàng theo gót Khả Nhi vào trong nhà vệ sinh: -Đây là xâm phạm quyền cá nhân đấy!

-Cậu mà còn phản đối một lần nữa...- Khả Nhi cười bí hiểm: -Cẩn thận tôi cho cậu với Cao Hàm khỏi nghỉ tuần trắng mặt luôn!

Chu Thành Bích lập tức biết thân biết phận im bặt không dám lên tiếng phản đối nữa.

Đợi Khả Nhi từ trong nhà vệ sinh đi ra, Chu Thành Bích liền nói: -Tớ về phòng trước để chuẩn bị cho lịch trình ngày hôm nay đây!- đi ra đến cửa, cô còn quay đầu lại nói với Khả Nhi: -Tớ thấy vẫn là cái anh họ Chu ấy tốt hơn cả. Nhà anh ấy có công ty sữa, sau này cậu, con của các cậu rồi cả cháu chắt của các cậu đều có thể uống sữa miễn phí, tiết kiệm được bao nhiêu là tiền.- nói rồi không để Khả Nhi kịp phản ứng, Chu Thành Bích liền lao thẳng ra khỏi phòng.

Địa điểm Hoa Chỉ Huyền hẹn Khả Nhi ăn tối chính là ở biệt thự hồ Vạn Lục, người đến đón Khả Nhi chính là chú Lưu người quen. Sáu năm không gặp, chú Lưu dường như đã không còn nhận ra Khả Nhi nữa, cứ một câu “cô Tần”, hai câu “cô Tần”. Chiếc xe chậm chậm lăn bánh trên con đường dẫn đến biệt thự hồ Vạn Lục. Cảnh vật bên ngoài cửa sổ vẫn không hề thay đổi, chỉ có lòng người đã già cỗi đi rất nhiều.

Không biết là vô tình hay cố ý mà bữa tối lại là món ăn tây. Khả Nhi ung dung sử dụng dao và đĩa. Thấy vậy Hoa Chỉ Huyền liền nói: -Cháu đã hoàn toàn thay đổi rồi!

-Nếu như tổng giám đốc Hoa ám chỉ việc ăn đồ ăn tây thì đích thị là như vậy!- Khả Nhi nhẹ nhàng bỏ dao đĩa xuống, lấy khăn ăn khề lau khóe môi: -Sống ở nước ngoài, các món ăn tây trở thành món ăn chính, còn các món ăn Trung Quốc lại trở thành một thứ xa xỉ.

-Đúng thế!- Hoa Chỉ Huyền nói vài câu với Khả Nhi về phong tục tập quán của nước Mỹ rồi đột ngột chuyển chủ đề: -Bác nghe nói tối qua cháu và Dương Phàm đã gặp mặt nói chuyện, Tiểu Phàm đã quay về Thượng Hải ngay trong đêm. Giữa hai đứa có phải đã có hiểu nhầm gì không? Có cần bác giải thích giúp không?

-Cám ơn tổng giám đốc Hoa đã quan tâm, chuyện này cháu có thể tự xử lý được!- Khả Nhi lịch sự đáp.

-Khả Nhi...- giọng điệu của Hoa Chỉ Huyền trở nên khẩn thiết: -Bố của bác đã lớn tuổi rồi, còn bác lại không phải là người trong ngành. Các bác rất hi vọng Tiểu Phàm có thể gánh vác sự nghiệp của gia đình. Tối qua bố bác có gọi điện đến, nói về chuyện của hai đứa, ông ấy cho rằng nếu có cháu ở bên cạnh giúp đỡ Tiểu Phàm thì ông ấy có thể yên tâm giao toàn bộ sự nghiệp vào tay hai đứa.

Khả Nhi mỉm cười: -Ý của tổng giám đốc Hoa là muốn cháu rời khỏi Thừa Nghiệp và gia nhập vào Bác Nhuệ?

Hoa Chỉ Huyền cười: -Chẳng nhẽ cháu không muốn trở về bên cạnh Dương Phàm sao?

-Rời khỏi Thừa Nghiệp cháu sẽ là cái gì?- Khả Nhi nhìn thẳng vào mắt Hoa Chỉ Huyền, cười nhạt: -Một cô bé lọ lem thích “leo cao”? Năm đó Lương Dung Hình mới là con dâu mà bác chọn, mất đi Vĩnh Xương, trong mắt bác cô ấy còn có giá trị gì không? Tầm gương sờ sờ ra ở trước mắt, sao cháu có thể tiếp tục dẫm lên vết xe đổ được chứ?

-Cháu và Tiểu Phàm quả nhiên vẫn còn oán hận bác chuyện năm xưa!- Hoa Chỉ Huyền ủ rũ: -Thế nên cháu mới muốn thu mua cổ phần của Bác Nhuệ, một mực muốn tham gia vào hội đồng quản trị của Bác Nhuệ?

-Nếu như tổng giám đốc Hoa nghĩ như vậy, không chỉ là đánh giá thấp mà còn coi thường cháu đấy! Con đường là do cháu tự chọn, cháu chưa bao giờ oán hận ai hết. Hơn nữa, công ra công, tư ra tư, không thể lẫn lộn làm một. -Khả Nhi lấy từ trong túi ra một tờ chi phiếu, đặt trước mặt Hoa Chỉ Huyền: -Sở dĩ hôm nay cháu đến đây là bởi vì muốn trả lại món nợ và ân tình mà cháu còn nợ của bác!

Hoa Chỉ Huyền đưa mắt nhìn tờ chi phiếu, cau mày hỏi: -Là ý gì?

-Năm đó bác đã tìm giúp mẹ cháu một quả thận, mặc dù không nói rõ làm thế nào mà bác có được, nhưng cháu biết rõ bác đã phải mua nó bằng một số tiền rất lớn. Món tiền đó coi như là món nợ của cháu, giờ

cháu trả lại bác cả vốn lẫn lãi. Còn về chuyện trao đổi của chúng ta năm đó, dù gì thì bác cũng đã cứu mạng mẹ cháu. Sinh mạng của mẹ cháu đối với cháu mà nói không thể dùng tiền để cân đo, đong đếm được. Do vậy cháu còn nợ bà một cái ân tình. – Khả Nhi vừa nói vừa lấy ra một tập tài liệu: -Về sự nghiệp của tổng giám đốc Hoa, cháu đã tìm hiểu qua, có lẽ bản kế hoạch này sẽ có tác dụng đôi chút!

Hoa Chỉ Huyền chẳng mấy để tâm, đưa tay lật giở vài trang, xem qua vài chữ, vẻ mặt đột nhiên trở nên chăm chú rồi cẩn thận xem tiếp. Hồi lâu sau vẻ mặt bà ánh lên niềm hân hoan. Mấy năm gần đây, sự nghiệp của bà bị đình trệ, không thể nào phát triển lên được. Bà đang đau đầu mà không tìm ra được cách hóa giải tình hình. Kế hoạch này của Khả Nhi đã giúp bà hóa giải mối lo ấy.

-Có thể thấy là cháu đã bỏ ra không ít công sức. Chỉ là vì để trả lại hết nợ nần cho bác ư? - Hoa Chỉ Huyền gập tập tài liệu vào, ngẩng đầu nhìn Khả Nhi: -Cháu cũng hiểu rõ là năm xưa bác giúp cháu chỉ là một vụ giao dịch, thực ra cháu có thể không cần phải trả lại.

-Chỉ khi trả lại bác tất cả những gì đã nợ thì cháu mới có thể dang hoàng đứng trước mặt Dương Phàm.

-Quả nhiên trong lòng cháu vẫn còn Tiểu Phàm...- Hoa Chỉ Huyền vui mừng: -Với năng lực của cháu, nếu có thể gia nhập vào Bác Nhuệ, bác tin...

Khả Nhi lắc đầu, ngắt lời Hoa Chỉ Huyền: -Chuyện về Bác Nhuệ và Thừa Nghiệp là chuyện công, cháu chỉ có thể giải quyết theo phép công, e rằng không thể giúp gì cho Bác Nhuệ được!- Khả Nhi đưa tay lên xem đồng hồ, sắp đến giờ phải đi, Khả Nhi liền đứng dậy cáo từ: -Trợ lí của cháu đã chờ ở ngoài rồi, cảm ơn bác đã chiêu đãi! Tạm biệt tổng giám đốc Hoa.

Hoa Chỉ Huyền tiễn Khả Nhi ra tận cửa, quả nhiên có một chiếc xe hơi đã đợi sẵn ở bên ngoài. Trước khi đi, Hoa Chỉ Huyền còn cố khuyên: -Tiểu Phàm mấy năm nay vẫn chờ đợi cháu, cháu hãy tâm đầu về phía đối lập với nó sao?

Khả Nhi ngoảnh đầu lại nhìn bà, lạnh lùng nói: -Con trai chỉ có một, lợi dụng một lần là đủ rồi!

Lúc Khả Nhi bay đến Thượng Hải đã là chín giờ tối. Cô vừa đi ra khỏi cửa kiểm tra đã nhìn thấy Chu Chính Hạo đang đứng chờ.

Đón lấy hành lí từ tay Khả Nhi, Chu Chính Hạo nói: -Anh đã hẹn Dương Phàm tối nay gặp mặt ở quán rượu Yêu Ảnh. Giờ anh đưa em về khách sạn nghỉ ngơi một lát, tí nữa anh....

Khả Nhi vội vàng cắt ngang: -Giờ anh dẫn em đi luôn đi!

Chu Chính Hạo nhìn rõ vẻ mệt mỏi nhưng rất sốt sắng trên mặt Khả Nhi, anh chỉ nhú mày không nói gì.

Khả Nhi nhớ lại những gì mà Chu Thành Bích đã nói, cô ngoảnh mặt đi chỗ khác tránh ánh mắt của anh rồi cố tìm một chủ đề để nói chuyện: -Chu Chính Hạo...em...

Lúc này Chu Chính Hạo đã kéo hành lí của Khả Nhi ra đến tận cửa sân bay rồi.

Lúc Chu Chính Hạo dẫn Khả Nhi đến quán rượu Yêu Ảnh, Dương Phàm đang ngồi nói chuyện với Thư Á, tay ôm một cậu bé ba, bốn tuổi. Nhìn thấy Chu Chính Hạo bước vào, anh đặt cậu bé xuống, đứng dậy nghênh đón: -Sao bây giờ mới đến, tôi còn tưởng...-vừa nhìn thấy Khả Nhi xuất hiện phía sau lưng Chu Chính Hạo, Dương Phàm bỗng im bặt.

Nhìn thẳng vào ánh mắt của Dương Phàm, Khả Nhi cười dịu dàng, vẻ mặt ung dung, điềm tĩnh. Chỉ có người đứng gần Khả Nhi lúc này là Chu Chính Hạo mới nhận ra được sự căng thẳng, bất an trong đáy mắt của Khả Nhi.

Chu Chính Hạo khẽ hắng giọng: -Dương Phàm, tha lỗi cho tôi đã tự ý gọi Khả Nhi đến đây! Tôi cảm thấy hai người nên nói chuyện một chút!

Dương Phàm không đếm xỉa đến Chu Chính Hạo, mặt mày lạnh lùng nhìn Khả Nhi không nói một lời. Không khí trong phòng trở nên ngột ngạt.

Một lúc sau, cậu bé ban nãy đã phá tan sự im lặng đáng sợ ấy. Cậu bé chạy đến ôm chân Dương Phàm: -Bố ơi, chúng ta đi chơi đi!

Khả Nhi kinh ngạc, ánh mắt run rẩy nhìn về phía cậu bé. Những em bé xinh xắn cô đã nhìn thấy không ít, nhưng xinh đẹp đến mức đáng kinh ngạc như cậu bé này thì thật sự không nhiều. Khả Nhi chăm chú quan sát cậu bé, cảm thấy khuôn mặt cậu bé này nhìn rất quen, dường như rất giống một ai đó mà cô quen biết nhưng nhất thời cô không nghĩ ra được ngay. Nhưng trên khuôn mặt của đứa bé này chẳng hề nhìn thấy một nét nào giống Dương Phàm.

Chu Chính Hạo kinh ngạc hết nhìn Dương Phàm lại quay sang nhìn cậu bé.

Thư Á cười bối rối: -Không phải đâu, chuyện không như các người nghĩ đâu! Tiểu Hân, mau qua đây!- Thư Á bế đứa bé lên rồi nói với Dương Phàm và Khả Nhi: -Tôi dẫn Tiểu Hân ra ngoài, hai người từ từ nói chuyện. Chu Chính Hạo, chúng ta ra ngoài đi, tôi mời anh uống rượu!

-Các người không cần phải ra ngoài đâu...- cuối cùng thì Dương Phàm cũng chịu lên tiếng: -Nếu đã đến rồi thì nói cho rõ ràng!

-Dương Phàm...- Thư Á nhú mày: -Anh đừng...

Dương Phàm khẽ lắc đầu, ngắt lời của Thư Á: -Tôi biết mình đang làm gì!

Một cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng Khả Nhi, khuôn mặt cô dần dần chuyển sang màu trắng bệch. Lúc này cô mới chú ý đến Thư Á. Thư Á là một cô gái vô cùng xinh đẹp, cho dù cùng là con gái nhưng vẻ đẹp của Thư Á vẫn khiến cho Khả Nhi cảm thấy kinh ngạc. Lúc mới vào phòng, vì chỉ mãi để ý đến Dương Phàm nên cô không để ý đến cô gái xinh đẹp tuyệt trần này.

-Để tôi giới thiệu một chút nhé!- Dương Phàm tiến lại gần Thư Á, đặt tay lên vai cô: -Đây là vợ của tôi, Thư Á. Còn nữa, đây là con trai tôi, Dương Trụ Hân.

Tia hi vọng cuối cùng trong mắt Khả Nhi tắt phụt, đôi mắt long lanh trở nên vô hồn.

-Khả Nhi...- Chu Chính Hạo lo lắng kéo cánh tay Khả Nhi, cảm nhận được sự run rẩy từ trên người cô, Chu Chính Hạo tức tối gào lên: -Cậu giờ trở thành quái quỷ gì thế hả?

Thư Á không nỡ nhìn thấy cảnh này, liền quay sang khẽ gọi: -Dương Phàm...

Dương Phàm cúi đầu, đôi môi mím chặt.

Khả Nhi khẽ gỡ tay Chu Chính Hạo ra, liêu xiêu đi đến trước mặt Dương Phàm, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh rồi khó khăn thốt ra từng chữ: -Anh nói là anh đợi em sáu năm?

Dương Phàm với tay lấy cái áo khoác vứt trên ghế sofa rồi lấy ra một cuốn sổ nhỏ đưa cho Khả Nhi, cái bìa đỏ đập vào mắt Khả Nhi, ngoài bìa còn có in chữ Hỉ màu vàng chói. Khả Nhi cảm thấy mắt mình nhức nhối, nổi đau đớn cào xé trong lòng nhưng nước mắt không sao chảy ra được. Những ngón tay tê dại khẽ lật cuốn sổ ra, bên trong có ghi ngày kết hôn chính là ngày hôm nay.

Dương Phàm rất hiểu Khả Nhi, biết rằng cô sẽ không dễ dàng từ bỏ. Nhưng cho dù cô có yêu anh còn hơn cả tính mạng thì một khi biết anh đã có vợ, cô sẽ mãi mãi không đến làm phiền anh nữa. Dùng biện pháp đoạn tuyệt dứt điểm như thế này anh sẽ cắt đứt được hoàn toàn tia hi vọng cuối cùng của cô.

Khả Nhi gấp cuốn sổ đăng ký kết hôn vào, cẩn thận đưa trả Dương Phàm, quay sang mỉm cười hiền hòa với Thư Á rồi quay người từ từ ra khỏi cửa.

Nhìn thấy bóng Khả Nhi vừa khuất sau cánh cửa, Chu Chính Hạo liền đi đến trước mặt Dương Phàm, anh cười nhạt bảo: -Tôi có nên chúc mừng cậu không?- đột nhiên một cú đâm thốc vào bụng Dương Phàm, tiếp đó lại thêm một cú đâm nữa...

Thư Á đứng ở bên cạnh vội vàng lấy tay bịt mắt Tiểu Hân, điềm tĩnh nhìn cảnh tượng này.

Dương Phàm đau đến mức gập người xuống nhưng anh không hề đánh trả, chỉ cố chấp cảm lạnh không nói.

-Lần này là tự cậu từ bỏ, sau này đừng có mơ tôi nhường nhịn cậu lần nữa!- Chu Chính Hạo đẩy cửa lao ra ngoài.

Sợi dây thần kinh đang căng như dây đàn bỗng chốc trùng xuống. Dương Phàm chán nản ngồi bệt xuống đất, hai tay ôm lấy đầu.

Thư Á quỳ trước mặt, nhìn thẳng vào mắt anh: -Hình như cậu đã làm một chuyện sai lầm. Còn tôi, thật kì lạ là tôi lại hòa theo cậu diễn màn kịch này!

-Thư Á...- Dương Phàm ghen ngào: -Chỉ là tôi mệt mỏi quá rồi!

-Thế bây giờ thì sao? Nhẹ nhõm hơn rồi chứ?

Dương Phàm mệt mỏi cúi đầu. Khả Nhi sẽ không bao giờ đến tìm anh nữa, tất cả những gì thuộc về quá khứ của họ đã bị chặt đứt hoàn toàn, đây chính là một kết cục mà anh mong muốn...Thế nhưng, anh không sao cảm thấy nhẹ nhõm được. Một cảm giác mệt mỏi, nặng nề và cay đắng dâng lên trong lòng, bóp nghẹt trái tim anh.

Chu Chính Hạo vội vàng đuổi theo Khả Nhi. Cuối cùng cũng nhìn thấy cái bóng liêu xiêu của Khả Nhi ở trước mặt. Giữa đêm khuya mùa thu lạnh lẽo, thân hình mảnh mai của cô chẳng khác gì chiếc lá khô mùa thu, mỏng manh và yếu ớt.

-Khả Nhi...- Chu Chính Hạo chạy đến kéo tay cô lại: -Anh đưa em về khách sạn nhé! Ngủ một giấc, có chuyện gì để mai sẽ nói!

Khả Nhi mỉm cười: -Em muốn về Thâm Quyển, giờ vẫn còn kịp lên chuyến bay cuối cùng!

Biểu hiện của Khả Nhi tương đối bình tĩnh. Chính vì vậy mà Chu Chính Hạo càng cảm thấy bất an: -Em không sao chứ?

Khả Nhi cười hoang mang: -Liệu có thể làm sao được chứ?

-Khả Nhi...- Chu Chính Hạo nhìn cô: -Em cứ thế này anh sẽ rất buồn đấy!

Khả Nhi bật cười: -Người thất tình là em mà!- một giọt nước mắt lăn ra khỏi bờ mi, cô đã kiệt sức. Khả Nhi ngồi bệt xuống mặt đất lạnh lẽo bên đường, úp mặt vào trong hai đầu gối. Khẽ siết chặt đôi vai đang run lên của Khả Nhi, Chu Chính Hạo cảm thấy vô cùng xót xa. Người con gái kiên cường này, cho dù có đau đớn đến mấy cũng chỉ lặng lẽ khóc thầm.

Sau khi trở về Thâm Quyển ngay trong đêm, Khả Nhi ốm liệt giường. Bao nhiêu năm nay, đã không ốm thì thôi, đã ốm là ốm nặng. Khả Nhi nằm trong bệnh viện mất bảy tám ngày trời rồi mà bệnh tình chưa thấy khá lên. Mặc dù ốm nhưng công việc vẫn không thể đình trệ. Mỗi ngày Chu Thành Bích đều ôm cả đồng hồ đến bệnh viện cho Khả Nhi xem. Khả Nhi một tay truyền nước một tay cầm bút kí duyệt tài liệu.

Tương Vũ suốt chút nữa thì xé nát ga trải giường của bệnh viện vì tức tối: -Cậu không thể yên phận dưỡng bệnh vài ngày được à? Công việc quan trọng, thể tính mạng thì không quan trọng phải không?

Chu Thành Bích ngại ngần tự kiểm điểm: -Là tôi không tốt, tôi không có nhân tính. Tôi không nên bóc lột nhân viên như thế này!- nghĩ ngợi một hồi, thấy mình nói không đúng, Chu Thành Bích liền vội vàng sửa lại: -Ày, tôi mới là nhân viên, Cherry là bà chủ mới phải! Người bị bóc lột rõ ràng là tôi mà!

Khả Nhi bật miệng cười, Tương Vũ lườm cho Khả Nhi một cái:-Cười, cậu còn cười được à? Còn không chịu an phận dưỡng bệnh tôi sẽ mặc kệ cậu chết rục ở trong bệnh viện này!- nói thì nói vậy thôi chứ Tương Vũ vẫn hàng ngày đến bệnh viện chăm sóc cho Khả Nhi. Ngay cả cô bé Mai, ô sin nhà Khả Nhi cũng biết: -Chị Vũ đúng là người khẩu xà tâm phật!

41. Chương 21 Part 2

Mai là cô bé được Khả Nhi chọn về làm giúp việc cho gia đình từ công ty môi giới việc làm. Mai tính tính hiền hòa, cởi mở, làm việc rất chăm chỉ và đảm đang. Hàng ngày Khả Nhi bận rộn với công việc, phần lớn

thời gian đều nhờ Mai chăm sóc bà và mẹ. Bà và mẹ Khả Nhi rất quý Mai, coi cô bé như con cháu trong nhà.

Vừa uống canh Mai nấu, Khả Nhi vừa hỏi: -Chuyện tôi bị ốm bà và mẹ chưa biết chứ?

-Chưa ạ, em và chị Vũ phải giấu họ, nói là chị ra nước ngoài công tác.

Nghe vậy Khả Nhi cảm thấy yên tâm. Bà ngoại đã già, sức khỏe của mẹ lại không tốt, khó khăn lắm mới được sống yên ổn, cô không muốn để người lớn phải lo lắng vì cô.

-Chị Khả Nhi...- Mai nói: -Chị Vũ nói không sai đâu, chị phải yên tâm dưỡng bệnh cho nhanh khỏi. Nếu không thì khó mà giấu được bà với mẹ. Hôm qua bà còn cần nhân về chị đấy!

-Bà bảo gì?

-Bà bảo chị và chị Vũ cùng lớn lên, thế mà chị ấy giờ đã có con ba tuổi rồi, chị lúc nào mới dẫn cháu về của bà về nhà, rồi sinh một đứa bé mũm mĩm cho bà bế, cũng không biết đời này có đợi được đến ngày ấy hay không nữa.

Khả Nhi bỗng nhiên ho sặc sụa. Tương Vũ vội vàng vuốt lưng cho Khả Nhi, nói bằng giọng oán trách: -Sao mà bất cẩn thế! Có uống tí canh thôi mà cũng sặc! Uống từ từ thôi, không ai tranh giành với cậu đâu mà lo!

Khả Nhi bị sặc đến mức giàn giụa nước mắt, thở không ra hơi: -Canh Mai nấu đúng là ngon tuyệt!

Khi trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người, Tương Vũ liền nói: -Một thời gian nữa tớ sẽ phải về quê, đón bố mẹ đến Thâm Quyển dưỡng lão. Khả Nhi, chúng ta cùng về quê nghỉ ngơi một thời gian nhé!

-Được thôi!- Khả Nhi cảm thấy hơi buồn ngủ, liền nhắm mắt nằm trên giường, mơ hồ nhìn thấy cảnh tượng cây cối xanh tươi ở dưới quê, ông ngoại bế ông điều nhìn cô cười hiền hậu. Những con người hiền hậu ở quê nhà đã mở rộng tấm lòng giúp đỡ cô những lúc khó khăn. Có lẽ cũng phải về đó một chuyến xem sao.

-Không phải là tớ muốn nói cậu đâu....- Tương Vũ bắt đầu cần nhằn: -Nhưng cậu chẳng biết thương xót bản thân mình gì cả. Giờ danh đã có rồi, lợi cũng có rồi, cần gì phải cố sức như vậy nữa? Đời người rất cuộc còn mong gì hơn nữa?

-Cậu không hiểu được đâu!- Khả Nhi trở người, thu mình vào trong chăn: -Tớ nhất định phải làm việc, đó chính là sự tự tôn và mục tiêu tồn tại của tớ!

-Hài, cậu ngủ đi!- Tương Vũ nhẹ nhàng đi ra và đóng cửa lại.

Phòng bệnh trở nên vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh như mấy năm trước, sau khi cô bỏ đứa bé đi vậy. Đứa bé ấy và cả bố của nó nữa đã trở thành một nỗi đau đớn khôn nguôi trong lòng cô, chỉ cần khẽ chạm vào thôi cũng khiến cho nó chảy máu.

Mỗi người đều có cách sống của riêng mình. Với Tương Vũ, cô có thể từ bỏ cuộc sống an nhàn nơi quê nhà để theo người đàn ông mà cô yêu sâu sắc đến thành phố Thâm Quyển lạ lẫm này để xây dựng sự nghiệp. Cô ấy đã chọn con đường trở thành người phụ nữ sau lưng người đàn ông, chịu đựng mọi gian khổ để hỗ trợ cho sự nghiệp của chồng. Có lẽ cô ấy rất hạnh phúc. Tuy nhiên, Khả Nhi mãi mãi không bao giờ lựa chọn con đường này. Trên lưng cô còn có rất nhiều thứ mà cô không thể từ bỏ được, vì vậy số phận đã an bài cuộc đời của cô sẽ không có hạnh phúc.

Cũng còn may...Khả Nhi nghĩ ngợi mông lung...ít nhất thì những người mà cô yêu quý và trân trọng đều được hạnh phúc. Như vậy là đủ rồi! Cô không biết mình đã chìm vào giấc ngủ như thế nào, nhưng có thể ngủ được đã là một điều hạnh phúc rồi.

Dường như trong giấc mơ cô đột nhiên nhìn thấy một bóng người cao lớn: -Dương Phàm...- cô lí nhí.

Đối phương khẽ thở dài: -Là anh!

-À, Chu Chính Hạo...sao anh lại đến đây? Vé máy bay từ Bắc Kinh đến Thâm Quyển miễn phí à?

-Bây giờ không phải mùa du lịch, vé máy bay được giảm giá nhiều!

-Em thì có gì tốt mà để anh phải bỏ ra nhiều như vậy?- Khả Nhi không phân biệt nổi là mơ hay là thực, chỉ nói dựa vào cảm giác: -ích kỉ, tự cho mình là đúng, ngang ngạnh, quá mạnh mẽ. Thành Hạo đã từng nói phần lớn đàn ông đều tránh xa một người con gái như em!

-Cũng không phải tất cả đàn ông đều thích những cô gái dịu dàng và mềm yếu, cũng không hẳn mỗi người đàn ông đều thích tìm cho mình một người phụ nữ chỉ biết phụ thuộc vào bản thân. Những kẻ tránh xa một người con gái xuất sắc trước tiên là bởi vì anh ta không đủ xuất sắc, hoặc không đủ tự tin, không xứng với một cô gái tốt như vậy!

Khả Nhi cười ra nước mắt: -Chu Chính Hạo, anh thật biết an ủi người khác!

Chu Chính Hạo đứng ở bên giường, cúi đầu nhìn cô rất lâu mới lên tiếng: -Thực ra anh có thể mang lại hạnh phúc cho em, chỉ cần em đồng ý.

Khả Nhi kéo chăn lên che đầu, nhủ thầm: giấc mơ này thật hoang đường!

-Anh thật sự hi vọng mình trở nên tốt hơn để có thể xứng đáng với em!

-Anh đã tốt lắm rồi, Chu Chính Hạo...thật đấy!- Chu Chính Hạo rất tốt, cô đã từng gặp rất nhiều người tốt bụng. Nhưng người mà cô yêu chỉ có một, một người duy nhất ấy...Thế nên cả đời này cô không còn dám mơ tưởng tới hạnh phúc.

Chuyện Khả Nhi bị ốm cuối cùng cũng đến tai bà ngoại và mẹ. Dưới sự dẫn đường của Mai, hai người tìm đến bệnh viện nói Khả Nhi nằm. Kéo cánh tay gầy guộc của Khả Nhi, bà ngoại thở dài. Mẹ Khả Nhi oán trách: -Cái con bé này, bị ốm thế này mà còn giấu mẹ, thật là....

Khả Nhi cười cười, nhanh miệng bào chữa: -Chỉ là cảm cúm vợ vẫn thôi mà. Đồi ba ngày là khỏi ngay ấy mà! Không sao đâu!

-Không sao?- bà ngoại lau nước mắt: -Ốm đến nỗi người không ra người rồi, cháu tự soi gương đi!

Tương Vũ nhanh chóng hòa theo bà ngoại, lôi từ trong túi ra một cái gương nhỏ đưa ra trước mặt Khả Nhi. Trật ốm này khiến cho Khả Nhi gầy đi nhiều, cảm trở nên nhọn hoắt, đôi mắt như lồi ra, khuôn mặt hốc hác, xanh xao. Khả Nhi vỗ vỗ vào mặt mình, cười hi hi: -Hay quá, mắt to cảm nhọn! Rất hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ hiện đại!

Tương Vũ lạnh lùng mỉa mai: -Nên nói là cảm hình búa, mắt như cái đèn lồng...càng ngày càng giống con bọ ngựa!

Khả Nhi tức tối trợn mắt nhìn Tương Vũ.

Chu Chính Hạo lúc này bị đẩy sang một bên nay mới có cơ hội lên tiếng. Anh lớn tiếng chào hỏi người lớn: -Cháu chào bà, chào cô! Mời bà và cô ngồi xuống đây! Ở đây có hoa quả, để cháu gọt hoa quả mời mọi người nhé!

Tần Tuyết Liên nhìn Chu Chính Hạo, xác định người này mình chưa nhìn thấy bao giờ liền đưa mắt nhìn Khả Nhi.

Bà ngoại cười tươi: -Tiểu Dương à, cuối cùng cũng gặp được cháu rồi! Mấy năm nay cháu biến đâu mất thế?

Khả Nhi vội vã sửa sai: -Đây là Chu Chính Hạo, bạn cùng đại học với cháu. Bà ơi bà nhận nhầm người rồi!

-À, là Tiểu Châu à? Già rồi lẩm cẩm, mấy năm không gặp đã nhớ nhầm họ của cháu rồi- bà ngoại càng ngày càng hồ đồ: -Mấy năm trước cháu đến nhà ta chơi, giờ thay đổi nhiều quá. Khả Nhi bị ốm mà chẳng nói với cả nhà một tiếng, may mà có cháu chăm sóc....

Khả Nhi dở khóc dở cười. Bà ngoại đã lớn tuổi rồi, trí nhớ ngày càng kém, giờ còn nhớ nhầm Dương Phàm với Chu Chính Hạo. Khả Nhi ái ngại nhìn Chu Chính Hạo, anh mỉm cười trấn an cô rồi lại chăm chú vừa nghe bà ngoại nói vừa gọt táo. Vỗ táo gọt thành một dải liên mạch mà không bị đứt. Khả Nhi chợt thất thần nhớ lại chuyện cũ, ánh mắt cô trở nên dịu dàng và ấm áp.

Gọt xong vỏ táo, Chu Chính Hạo ngẩng đầu lên mỉm cười với Khả Nhi. Khả Nhi giật mình như vừa bừng tỉnh khỏi giấc mơ. Chu Chính Hạo chia táo thành từng miếng nhỏ đặt lên đĩa rồi cầm tăm vào, đưa mời bà: -Cháu mời bà!

-Ngoan lắm!- bà ngoại cười sung sướng: -Tiểu Châu này, cháu với Khả Nhi đã yêu nhau mấy năm rồi, bao giờ thì định cưới? Bà già cả rồi, sợ chẳng đợi được lâu!

-Bà ơi...- Khả Nhi thở dài, không dám lên tiếng oán trách. Cho dù đã lú lẫn nhưng bà ngoại lúc nào cũng mong mỗi Khả Nhi sớm yên bề gia thất, mong cô có được một tổ ấm hạnh phúc.

-Bà ơi...-Chu Chính Hạo nói: -Dạo này cháu và Khả Nhi tương đối bận, mấy năm nay vẫn chưa có thời gian bàn chuyện hôn nhân. Bà yên tâm, đợi Khả Nhi khỏe hẳn chúng cháu sẽ bàn chuyện này. Bà thấy có được không?

Bà ngoại yên tâm, gật đầu hài lòng: -Được, đương nhiên là được!

Khả Nhi cảm kích nhìn Chu Chính Hạo, mỉm cười ái ngại. Chu Chính Hạo cũng mỉm cười an ủi Khả Nhi.

Tần Tuyết Liên ngồi bên cạnh nhìn thấy hết tất cả. Có ai hiểu con bằng mẹ? Tuyết Liên nắm chặt lấy tay con gái, Khả Nhi ngoảnh đầu lại nhìn mẹ, trong lòng xót xa, suýt rơi nước mắt.

Dưới sự quản lý nghiêm ngặt của bà ngoại và mẹ, Khả Nhi không thể vừa dưỡng bệnh vừa làm việc, cuối cùng còn gây kinh động đến Đỗ Tích Nhã. Qua webcam, Đỗ Tích Nhã chăm chú nhìn Khả Nhi, vẻ mặt thương xót: -Sao, vì một người đàn ông mà em giày vò bản thân đến thế này kìa à?

Khả Nhi ủ rũ: -Có phải rất giống một kẻ ngốc không chị?

-Đương nhiên không rồi!- Đỗ Tích Nhã nghiêm chỉnh nói: -Phần lớn con gái đều có lúc phạm phải sai lầm. Chị cũng là người từng trải, đương nhiên lúc ấy cũng cảm thấy vô cùng đau đớn, buồn đến không muốn sống nữa. Nhưng khi ngoảnh đầu nhìn lại lại thấy thực ra đó cũng chẳng phải là chuyện gì to tát. Nếu như không có người đó thì chị cũng tuyệt đối không ngược đãi bản thân mình!

-Vì chị là Đỗ Tích Nhã mà!- Khả Nhi chán nản nói. Đúng như chị Phượng đã từng nói, ở Đỗ Tích Nhã luôn toát lên khí chất của bậc đế vương, không ai có thể so sánh với cô ấy được.

-Em là Tần Khả Nhi, là một Tần Khả Nhi độc nhất vô nhị trên đời này...- Đỗ Tích Nhã nghiêm nghị: -Em nên hiểu rõ giá trị của mình!

Khả Nhi khẽ nhếch môi, cố nặn ra một nụ cười gượng gạo: -Giá trị của em thì có liên quan gì đến nỗi buồn của em chứ?

-Cherry...trong số những người bạn cùng hội cùng thuyền, chị quý em nhất. Em khác so với mỗi người bạn chị. Chị được thừa kế giang sơn do một tay bố để lại. Thành Hạo, Trụ Kiệt và Giang Nhã Thu là được bố chị lựa chọn, được đào tạo ngay từ đầu. Bốn người bạn chị có được ngày hôm nay đều là bởi vì sau lưng bọn chị có được người nâng đỡ. Còn em, em chẳng có gì, làm nên sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, vừa đi học vừa bôn ba, không có cơ hội được đào tạo đặc biệt...tất cả những thành tựu mà em có được ngày hôm nay đều nhờ vào sự cố gắng của bản thân. Với sự quyết đoán và nghị lực như vậy, trên đời này làm gì có cửa ải nào mà em không thể vượt qua được?

Khả Nhi cười bò trên giường: -Tích Nhã, chị làm máu trong người em nóng lên rồi đấy!

Đỗ Tích Nhã lắc đầu thở dài: -Xem ra những lời chị nói em đều bỏ ngoài tai. Có biết gì sao chị cho em trở thành cổ đông của Thừa Nghiệp không? Bởi vì chị hiểu rõ giá trị của em, vì vậy chị không coi em là cấp dưới, mà là bạn. Nếu như chỉ là cấp dưới thì chị chắc gì đã giữ được em ở bên cạnh lâu như vậy. Ngoài Thừa Nghiệp ra còn có cả đồng công ty đa quốc gia sẵn sàng bỏ tiền ra để lôi kéo em sang làm cho họ. Cũng giống như thế, không có Dương Phạm thì vẫn còn cả đồng đàn ông xếp hàng chờ lấy được em. Em nghĩ kĩ mà xem, mấy năm nay, những người đàn ông có ý với em còn ít chắc? Đáng tiếc là con mắt của em không nhìn thấy bọn họ.

-Đàn ông không thích những người phụ nữ giỏi giang và quá độc lập!- Khả Nhi buồn bã nhắc lại lời của một ai đó.

-Bố lão! Xin lỗi vì chị đã nói vậy!- Đỗ Tích Nhã thường có thói quen nói thẳng với những người của mình: -Nếu như đứa con gái nào mà nói như vậy thì chắc chắn đó là người không thông minh, không đảm đảm, chỉ mong mỗi được dựa dẫm vào đàn ông như loài kí sinh trùng. Chỉ có những thằng đàn ông dám dăng mồi thích loại con gái như vậy, cứ tưởng rằng mình có sức quyến rũ hơn những cô gái xuất sắc. Đáng tiếc là họ đâu có phải đàn ông, làm sao biết được đàn ông nghĩ gì? Cứ coi như cô ta biết được suy nghĩ của một người đàn ông nào đó thì cũng khó mà nắm bắt được hết suy nghĩ của đàn ông trong thiên hạ. Nếu như người nói câu này là đàn ông, vậy thì chắc chắn hẳn là một kẻ ngu xuẩn, bản thân không đủ xuất sắc, không xứng đáng với một người con gái xuất sắc nên mới nói ra những điều ấu trĩ và ngu xuẩn như vậy. Những người đàn ông như vậy làm sao có thể là đại biểu cho tất cả đàn ông trên thế giới này được? Con người trong xã hội này vốn dĩ hoàn toàn khác nhau, sở thích của con người cực kì đa dạng, ai mà có thể đoán được ý thích của tất cả mọi người cơ chứ. Trên đời này thiếu gì đàn ông? Cherry à, em cần gì phải nhớ nhung đến một người đàn ông đã thuộc về người khác chứ?

-Em hiểu, em hiểu cả, nhưng mà...- Khả Nhi bắt lực cúi đầu, hồi lâu sau mới khẽ nói:- Có đôi khi em nghĩ, thực ra lúc ấy em không phải là không có con đường thứ hai. Sau khi mẹ làm phẫu thuật, anh ấy ở bên cạnh em bao lâu như vậy, em vốn có thể nói hết mọi chuyện với anh ấy, sau đó có gì khó khăn cả hai cùng đối mặt. Nếu như...nếu như em đi con đường ấy....

-Nếu như em chọn đi con đường ấy sẽ có ba khả năng xảy ra...- Đỗ Tích Nhã bắt đầu liệt kê theo trình tự: -Thứ nhất: em sẽ bị nhà trường đuổi học, bởi vì chưa học xong mà đã có con, đảm bảo em sẽ không thể tìm được việc, mọi gánh nặng kinh tế đều đổ lên đầu Dương Phàm. Hai người sống vất vả, còn may là tình cảm gia đình cũng không đến nỗi tồi, vợ chồng hòa thuận.Đương nhiên, trong cuộc sống gian khổ và vất vả, Dương Phàm sẽ nhớ lại cuộc sống sung sướng trước đây, thỉnh thoảng sẽ cảm thấy buồn phiền. Còn em, nhìn thấy cậu ta từ một chàng công tử phóng khoáng nay trở thành một người đàn ông bươn chải, vất vả, cảm giác áy náy sẽ đè nặng trong lòng em. Nhưng đây vẫn là một cái kết thúc có hậu nhất.

-Thứ hai, em sinh một đứa con trai, gia đình Dương Phàm vì vậy mà chấp nhận em. Bởi vì địa vị thấp hèn nên em luôn phải cúi đầu trong gia đình nhà họ Dương, rồi phải xin tiền của họ để lo lắng cho bà và mẹ. Người con gái độc lập, tự tôn, tự cường mà Dương Phàm thích lúc đầu không còn, chỉ còn lại một người vợ nhu nhược và phụ thuộc. Lâu dần cậu ta sẽ cảm thấy chán ghét em, đi qua đêm không về nhà. Cô bé lọ lem được gả vào gia đình quyền quý đã là một may mắn quá lớn đối với em rồi, vì vậy em chẳng có quyền gì can thiệp chuyện bên ngoài của đàn ông. Đến khi em ngoài ba mươi tuổi, mặc dù chưa phải là già nhưng cũng không còn xinh đẹp như những cô gái tuổi đôi mươi ở bên ngoài, thế rồi dần dần cả đám con gái trẻ đẹp bắt đầu tìm đến nhà em ăn vạ...Một kết cục như vậy cũng tương đối ảm đạm...

-Cái kết cục thứ ba là cuối cùng Dương Phàm chẳng thể chịu nổi áp lực cuộc sống, bỏ dở giữa chừng và quay lại với cuộc sống ban đầu. Gia đình Dương Phàm đưa cho em một số tiền làm tiền bồi thường. Sau đó, em không bằng cấp, không công việc, một mình mang con nhỏ rời khỏi Bắc Kinh, đương nhiên cũng có thể em sẽ trả con lại cho họ, còn mình thì tiếp tục trở về với cuộc sống nghèo khổ cùng với bà và mẹ. Cho dù là trường hợp nào thì trên đời này vẫn sẽ có thêm một Tần Khả Nhi đáng thương, sống cả đời đầy đau khổ và oán hận. Những mảnh đời như vậy trên đời này không ít!

Khả Nhi cười đau khổ: -Chỉ có thể tàn khóc như vậy sao?

-Đúng vậy, hiện thực tàn khóc như vậy đấy!- Đỗ Tích Nhã thở dài: -Cũng may là em đã chọn một lối đi khác. Vì vậy nên hiện giờ em mới là một Tần Khả Nhi có một không hai!

Khả Nhi vẫn ủ rũ: -Nhưng mà em đã mất đi người đó, một người có một không hai trên đời này. Từ đầu đến cuối đều là do em đã phụ tình anh ấy, em thậm chí còn chẳng có tư cách mà oán thán!

-Thực ra, xét từ lập trường của cậu ta thì không thể nói là cậu ta có lỗi. Còn xét trên lập trường của em cũng không thể nói em đã làm sai điều gì. Chẳng ai có thể đảm bảo bản tính của con người suốt đời không thay đổi, tình cảm có thể kéo dài mãi mãi. Làm sao có thể đem vận mệnh của mình giao phó cho người khác. Một người trước tiên phải đủ mạnh mới có thể bảo vệ bản thân và bảo vệ người mình muốn bảo vệ. Cherry à, làm người phải học cách từ bỏ và lãng quên, từ bỏ thứ tình cảm đã không còn thuộc về mình, lãng quên người đã từ bỏ em đi!

Tần Khả Nhi khẽ nhắm mắt lại, giọng nói phảng phất sự mệt mỏi: -Nếu như có thể, em rất hi vọng mình

có thể điều khiển được tình cảm của mình. Nhưng em chỉ là một đứa con gái bình thường, có thịt có xương, cũng biết đau đớn...

Đỗ Tích Nhã nhìn Khả Nhi hồi lâu mới lên tiếng: -Cherry, đi nghỉ ngơi ở đâu đó một thời gian đi! Chị cho em nghỉ một tháng có lương, hi vọng một tháng sau em sẽ lại là một Tần Khả Nhi độc lập và tự tin như trước đây!

Đỗ Tích Nhã và Khả Nhi bàn bạc và quyết định sẽ để Trữ Kiệt về nước tạm thời đảm đương công việc ở Thừa Nghiệp. Nhớ đến khuôn mặt đẹp trai đến khó tả của Trữ Kiệt, Khả Nhi sức nhớ đến khuôn mặt xinh đẹp của cậu bé đó. Rõ ràng là hình ảnh thu nhỏ của Trữ Kiệt mà...

-Sao thế?- Đỗ Tích Nhã nhận ra sự khác thường trên mặt Khả Nhi.

-Cái đó...- Khả Nhi do dự hồi lâu: -Trữ Kiệt có con cái gì không?

-Ai mà biết được...- Đỗ Tích Nhã thản nhiên: -Cậu ta nhiều bạn gái như vậy, ai mà biết được cậu ta có con rơi con vãi gì không. Nhưng sao em lại hỏi cái này?

Khả Nhi khẽ mấp máy môi, nghĩ đến vẻ dịu dàng của Dương Phàm lúc ôm cậu bé đó. Có lẽ mất đi đứa trẻ, anh ấy và Thư Á sẽ rất đau lòng. Cuối cùng cô đành nói: -Em nhìn thấy có một đứa bé rất giống Trữ Kiệt. Chỉ có điều lúc ấy đứa bé đó đang được bố nó ôm trong lòng, chắc là không có quan hệ gì với Trữ Kiệt đâu!

-Có quan hệ thì cũng chẳng làm được gì. Con cái là do người ta vất vả nuôi dưỡng, đương nhiên nó trở thành con của người ta rồi. Chẳng thể nào vì nó có mang dòng máu của mình mà đòi ngồi không hưởng phúc!

Khả Nhi lại lần nữa bị lí lẽ của Đỗ Tích Nhã thuyết phục.

Sau khi ra viện, việc đầu tiên mà Khả Nhi làm là dẫn bà và mẹ về quê nghỉ ngơi. Chu Chính Hạo tiễn Khả Nhi ra tận sân bay, trước khi đi còn nhìn Khả Nhi đầy hàm ý rồi dặn dò: - Anh sẽ đợi em quay lại!

Vừa hay lúc đó Tương Vũ đi qua chỗ Chu Chính Hạo, vội vàng nói chen vào: -Anh trai à, con gái không phải đợi quay về mà phải theo đuổi mới được!- nói rồi cô ngoảnh đầu lại chớp chớp mắt: -Đừng sợ, em sẽ giúp anh! Nhớ gửi cho con trai em một thùng sữa để uống là được rồi!

Chu Chính Hạo cười lẩn lộn, dường như tất cả những người bạn xung quanh Khả Nhi đều thật sự rất dễ thương.

Đưa mắt tiễn họ vào tận trong cửa lên máy bay, Chu Chính Hạo mới ra về. Bỗng nhiên có ai đó lên tiếng chào anh: -Giám đốc Chu, có rồi không? Tôi muốn mời anh đi ăn một bữa!

Chu Chính Hạo định thần lại, hóa ra là Lâm Huy, chồng của Tương Vũ. Chu Chính Hạo đã quen biết với Lâm Huy tại bệnh viện khi hai vợ chồng Tương Vũ vào thăm nom Khả Nhi. Lúc ấy công ty của Lâm Huy đang cạnh tranh giành lấy một vụ làm ăn với công ty của Chu Chính Hạo tại Thâm Quyển. Sau khi biết được thân phận của Chu Chính Hạo, Lâm Huy đã tìm cách tiếp cận anh.

Thực ra mặc dù quy mô công ty của Lâm Huy có hơi nhỏ nhưng thực lực tương đối mạnh. Bình thường Chu Chính Hạo cũng chẳng ngại gì khi giao vụ làm ăn ấy cho công ty của Lâm Huy, nhưng đối phương lại sử dụng phương pháp cạnh tranh kinh doanh, thế nên Chu Chính Hạo không thể gạt đầu bừa bãi được. Anh lại không phải là người thích lo chuyện của người khác, nhưng nghĩ đến việc Khả Nhi với Tương Vũ rất thân thiết, lại nhớ tới nụ cười hiền hòa của Tương Vũ, Chu Chính Hạo đành nói: -Giám đốc Lâm, vợ của anh thật đáng yêu, xứng đáng để anh trân trọng đấy!

Lâm Huy ngăn người không hiểu ý của Chu Chính Hạo là gì.

Chu Chính Hạo nói: -Vài hôm trước, chỉ là tình cờ thôi, tôi nhìn thấy anh ngồi uống cà phê với cô Hồ của công ty tôi. Cô ấy không có quyền quyết định gì cả, không giúp gì cho anh được đâu!

Lâm Huy mặt mày biến sắc, nếu như chỉ là ngồi uống cà phê bình thường thì Chu Chính Hạo đương nhiên sẽ không nói làm gì. Một lúc sau, Lâm Huy mới ngập ngừng hỏi: -Cô Tần có biết không?

Chu Chính Hạo lắc đầu: -Tôi nghĩ không nên để cho một người tốt như vợ anh phải đau lòng nên tạm thời không nói với Khả Nhi. Chỉ có điều, nếu như còn tiếp tục, với quan hệ của cô ấy, tôi e là chuyện này sớm

muộn gì cũng bị phát hiện. Khả Nhi rất coi trọng vợ anh, thế nên cô ấy sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương bạn của mình đâu!

Lâm Huy gật đầu: -Cám ơn, tôi biết nên làm gì! Thực ra trong mắt tôi, vợ tôi vẫn luôn là người phụ nữ đẹp nhất. Tôi rất trân trọng cô ấy!

Chu Chính Hạo mỉm cười: -Vậy thì tốt! Phúc phận này chúng ta có cầu cũng chẳng được. Nếu như đã có rồi thì nên biết trân trọng, đúng không?

Bởi vì biết ơn quê hương, mấy năm gần đây Khả Nhi liên tục quyên góp tiền để sửa chữa đường xá, mua sắm thiết bị y tế, làm việc từ thiện ở quê hương. Ở trong cái huyện nhỏ ấy, Khả Nhi có thể nói là một người rất nổi tiếng. Lần này về quê, mặc dù không khua chiêng gõ trống, cố gắng tránh để kinh động đến bất kì ai, nhưng những ngày tháng thanh thản chưa kéo dài được bao lâu đã có người tới chào hỏi. Thế rồi người người lũ lượt kéo đến, có người còn dẫn theo con nhỏ đến hỏi bí quyết thành công của Khả Nhi, cũng có người quen đến tìm Khả Nhi để mong có được cơ hội hợp tác, cũng có những người lấy danh nghĩa là thân thích đến để mượn tiền hoặc nhờ Khả Nhi giúp tìm cho một công việc...

Một buổi tối nọ, đợt Khả Nhi tiễn nốt đoàn khách cuối cùng, Tương Vũ thở dài: -Cậu quay về là để nghỉ ngơi yên tĩnh một thời gian, bây giờ thành ra thế này thì bao giờ mới yên tĩnh cho được. Chi bằng chúng ta đến nhà tớ tránh nạn đi!

Khả Nhi lắc đầu: -Cũng không thể để cho bố mẹ cậu bị vạ lây được!

-Hay là...- Tần Tuyết Liên lên tiếng: -Chúng ta về quê vài hôm đi!

Khả Nhi vẫn lắc đầu, nghĩ một lúc rồi nói: -Chúng ta đến đặt bàn ăn khoảng 20 chỗ ở một nhà hàng to nhất trong huyện đi!

Dưới ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, Khả Nhi cười nói: -Ban đầu không muốn ồn ào nhưng bây giờ đã kinh động đến mọi người rồi. Về tình về lý đều nên mời những người trước đây đã giúp đỡ gia đình ta đến ăn uống một bữa rồi cảm ơn họ một tiếng. Uống nước nhớ nguồn, đây cũng là lẽ thường mà!

42. Chương 22 Part 1

Bà ngoại và mẹ Khả Nhi gật đầu lia lịa.

Chọn một ngày đẹp trời, Khả Nhi đặt một bàn 20 chỗ ở một nhà hàng lớn nhất trong huyện, mời tất cả những người quyên tiền giúp cô đi học và chữa bệnh cho mẹ năm ấy đến dự tiệc. Cô còn mời hàng xóm xung quanh nhà thường ngày vẫn giúp đỡ gia đình cô đến chung vui. Mọi người ai nấy đều vui mừng, nhất là khi Khả Nhi lần lượt mời rượu và cảm ơn từng người một. Lúc ấy họ mới phát hiện sự thành công của nhân vật nổi tiếng này có một phần nhỏ là đóng góp của mình.

Khả Nhi hào hứng mời rượu mọi người, Tương Vũ biết Khả Nhi không uống được rượu liền lén đổi rượu thành nước lọc. Mặc dù vậy Khả Nhi vẫn cảm thấy hơi lâng lâng vì men rượu.

Sau khi tiệc tàn, Tương Vũ dẫn Khả Nhi về nhà. Vừa xuống khỏi taxi, Khả Nhi đã nhìn thấy một bóng người rất quen đứng ở dưới lầu, người ấy đang nhìn cô mỉm cười. Cô chớp chớp mắt, miệng lẩm bẩm: -Tương Vũ, hình như tớ bị ảo giác!

Tương Vũ lạnh lùng: -Chẳng qua chỉ là một anh chàng đẹp trai thôi mà, cậu cần gì phải ngệt ra như vậy?

Nhìn thấy Chu Chính Hạo đi đến trước mặt, Tương Vũ cười hi hi: -Còn tưởng anh chỉ nói chơi thôi chứ, nào ngờ lại đến thật à?

Chu Chính Hạo đưa tay ra đỡ Khả Nhi, mỉm cười đáp: -Đúng như em đã nói, con gái là phải theo đuổi chứ không phải là chờ đợi người ta quay lại! Cảm ơn em đã nói địa chỉ cho anh!

Nhờ gió thổi man mát mà cơn say của Khả Nhi đã bớt đi ít nhiều. Nghe hai người đó nói chuyện, Khả Nhi chợt hiểu ra vấn đề: -Tương Vũ, cậu dám bán đứng tớ à?

-Đúng vậy!-Tương Vũ nói chẳng chút thiện cảm: -Tớ bán cậu rồi, đổi lấy một thùng sữa cho con trai tớ! Sao, cậu làm được gì tớ nào?

Khả Nhi u uất, chẳng nhẽ cô chỉ đáng giá một thùng sữa thôi sao?

-Khả Nhi giao cho anh nhé, nhà cô ấy ở phòng số 3 tầng 3- sau khi yên tâm gửi Khả Nhi cho Chu Chính Hạo, Tương Vũ liền đi thẳng một mạch.

Chỉ còn lại Chu Chính Hạo và Khả Nhi nhìn nhau không biết nói câu gì, không khí trở nên vô cùng ngột ngạt. Hồi lâu sau, Khả Nhi không nhịn được nữa đành cười nhạt. Cơn say của cô vẫn còn chưa hết hẳn, khuôn mặt vẫn còn hơi đỏ, ánh mắt trong veo như những gợn nước. So với bình thường thì Khả Nhi hôm nay trông còn quyến rũ hơn nhiều.

Chu Chính Hạo chợt động lòng, anh đưa tay lên chạm vào mặt cô. Khoảnh khắc chạm được vào mặt cô, tay anh như cứng lại, trượt xuống vai cô, trở thành động tác đỡ lấy Khả Nhi: -Uống nhiều rượu không nên đứng hóng gió, lên lầu đi thôi!- nói rồi Chu Chính Hạo dìu Khả Nhi men theo cầu thang từ từ lên lầu. Quen biết đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên hai người gần gũi đến như vậy, anh dường như có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên mái tóc của cô. Trong lòng muốn giây phút này cứ kéo dài mãi mãi nên bước chân của anh như chậm lại.

Mặc dù vẫn còn cảm thấy đau đầu nhưng Khả Nhi có thể ý thức được rõ ràng: -Chu Chính Hạo, em...- đang định thoát ra khỏi vòng tay của Chu Chính Hạo thì Khả Nhi nghe thấy tiếng ồn ào, cái cọ ở trên lầu vọng xuống. Cô nghe thấy rõ tiếng của bà và mẹ. Mặt mày biến sắc, Khả Nhi quên luôn cả chuyện định làm, cô leo nhanh lên cầu thang dưới sự giúp đỡ của Chu Chính Hạo.

Ở trước cửa nhà, bà ngoại trước nay rất hiền hậu bỗng trở nên vô cùng kích động. Bà đang cãi cọ với một người đàn ông khoảng trên dưới 50 tuổi: -Mày là đồ súc sinh, mày đã phá hỏng cuộc đời con gái tao, giờ ngay cả Khả Nhi mà mày cũng không tha sao? Mày cút, cút ngay! Mẹ con nó không có quan hệ gì với mày hết!

Gã đàn ông đó hung hãn mắng chửi:-Bà già chết tiệt, tôi đến đây tìm con gái, bà cấm được à?- đứng bên cạnh gã đàn ông đó là một đứa con trai khoảng 17 tuổi, mái tóc dài nhuộm vàng, tai có đeo mấy cái khuyên lấp lánh, nhìn cách ăn mặc là biết bắt chước theo phong cách ăn mặc của mấy mình tinh Hồng Kông. Cậu ta miệng đang nhai kẹo cao su, bàng quan đứng nhìn cảnh tượng trước mắt cứ như thể chẳng liên quan gì đến bản thân.

Trong chớp mắt, khuôn mặt Khả Nhi như phủ đầy sương mù, khuôn mặt và ánh mắt lạnh băng đầy căm phẫn. Mặc dù ông ta đã già đi nhiều nhưng cô vẫn có thể lập tức nhận ra người đàn ông xấu xa ấy chính là Trịnh Đại Vĩ. Còn kẻ đứng bên cạnh ông ta có lẽ là Trịnh Dũng, con trai ông ta.

Bà ngoại tuổi tác đã cao, giờ đang tức đến nổi thở không ra hơi. Tần Tuyết Liên vội vã dìu mẹ, lo lắng bảo: -Mẹ ơi, chúng ta vào nhà đi! Đừng để ý đến loại súc sinh ấy nữa!

-Không được...- bà ngoại tức tối: -Khả Nhi sắp về rồi, khó khăn lắm nó mới được sống yên ổn, mẹ không thể để cho thằng súc sinh này làm liên lụy đến Khả Nhi được!

-Bà già chết tiệt kia, đó là con gái tôi, chưa thấy có đứa con gái nào lại không nghe lời bố của nó cả. Bà biết điều thì an phận chút đi, sau này tôi sẽ bảo con gái tôi cho bà miếng cơm ăn...

-Bà, mẹ ...con về rồi đây!- Khả Nhi vùng ra khỏi vòng tay của Chu Chính Hạo, sải bước đi đến trước mặt Trịnh Đại Vĩ.

Vừa nhìn thấy Khả Nhi, Trịnh Đại Vĩ đã nở nụ cười giả tạo: -Oa, Khả Nhi đã lớn thế này rồi hả con! Cái con bé này, bao nhiêu năm không gặp, khó khăn lắm mới về nhà một chuyến, thế mà không đến thăm bố với em một cái!

Khả Nhi không đếm xỉa gì đến Trịnh Đại Vĩ, quay sang dịu giọng nói với bà và mẹ: -Mẹ ơi, mẹ dìu bà vào phòng nghỉ ngơi trước đi. Bà ơi, bây giờ là giờ nghỉ trưa rồi, bà không nhớ là bác sĩ Triệu dặn bà phải ngủ

trưa để giữ sức khỏe à?

Tần Tuyết Liên nhìn thấy Chu Chính Hạo đứng ở phía sau Khả Nhi liền yên tâm hơn đôi chút, liền dìu bà ngoại đang kích động vào trong nhà nghỉ ngơi. Đi được mấy bước Tuyết Liên lại lo lắng ngoảnh lại nhìn Khả Nhi. Khả Nhi mỉm cười trấn an mẹ.

Nhìn thấy cánh cửa phòng ngủ khép lại, Khả Nhi yên tâm ngoảnh đầu lại bảo Chu Chính Hạo: -Anh vào nhà ngồi đi! Uống nước thì tự rót nhé. Trên bàn có hoa quả đấy, em còn có chút chuyện riêng cần giải quyết!

Chu Chính Hạo gật đầu: -Không cần lo cho anh đâu! Khi nào cần cứ gọi anh một tiếng nhé!

Trịnh Đại Vĩ kéo con trai Trịnh Dũng định cùng vào trong nhà.

Khả Nhi đứng chặn ngay ở cửa, lạnh lùng nhìn hai cha con hắn. Hình ảnh cuối cùng về Trịnh Đại Vĩ trong kí ức của Khả Nhi chính là lúc hắn ta cầm cây gậy quật tới tấp vào người cô. Trịnh Đại Vĩ trong kí ức và hiện tại đã khác đi nhiều: mái tóc đã lốm đốm bạc, lưng hơi còng...xem ra năm năm trong tù đã khiến cho hắn phải nếm nhiều cực khổ, đáng tiếc là phẩm chất của hắn vẫn chẳng thay đổi.

Về tình trạng hiện tại của Trịnh Đại Vĩ, Khả Nhi ít nhiều đã nghe những người đến thăm viếng kể lể sơ qua. Năm đó, sau khi hắn vào tù không lâu, vợ của hắn đã vợ vệt tất cả tiền của rồi cuốn gói theo trai, bỏ lại Trịnh Dũng và bà Trịnh một già một trẻ tự lo liệu. Trịnh Dũng học hết tiểu học đã theo đám côn đồ đầu đường xó chợ đi trộm cắp, cướp giật, bị đưa đi trại cải tạo không biết bao nhiêu lần, thế mà giờ vẫn còn lông bông, đi gây lộn khắp nơi. Thỉnh thoảng về nhà đòi tiền bà Trịnh và Trịnh Đại Vĩ, nếu không có tiền là y như rằng đánh chửi bà với bố. Mục đích của Trịnh Đại Vĩ đến đây là gì không cần hắn nói ra Khả Nhi cũng đoán ra được đến chín mươi phần trăm là để xin tiền.

-Khả Nhi à...nghe nói con đã thành bà chủ...bố rất mừng. Lần này bố dẫn em trai đến thăm con...

Khả Nhi cười nhạt: -Tôi là ngôi sao dữ, nghe nói là khác cha nên mới sinh ra đã không có bố rồi, vậy thì làm sao có em trai được?

Trịnh Dũng đứng bên cạnh thấy vậy liền vùng vằng: -Ông già, nhìn thấy chưa? Người ra có coi ông ra cái gì đâu, thật là mất mặt!

Mặt Trịnh Đại Vĩ biến sắc, hắn vênh mặt lên giáo huấn Khả Nhi: -Khả Nhi, con làm vậy là không đúng đâu. Đúng là trước đây bố ít chăm sóc con, nhưng con là người có học, hiểu thuận là đạo lí làm người, không có cha mẹ làm sao có con. Chẳng nhẽ ngay cả những đạo lí này mà con còn không hiểu à? Mẹ con đã dạy dỗ con như vậy đấy hả?

Thấy Trịnh Đại Vĩ lên mặt dạy đời, Khả Nhi bật cười: -Ông đến nhà tôi là để làm gì? Có gì cứ nói thẳng ra, đừng lãng phí thời gian!

Nhìn thấy Khả Nhi cười, Trịnh Đại Vĩ tưởng là có hi vọng liền vui vẻ nói: -Là như thế này, con thấy đấy, em trai con đã 18 tuổi rồi mà không được đi học, cũng chẳng có việc làm. Chẳng phải con đã được làm bà chủ ở Thâm Quyển rồi hay sao, con hãy dẫn Tiểu Dũng qua đó, tìm cho nó một công việc có lương cao. À, đừng để nó phải chịu khổ, làm việc gì nhẹ nhàng một chút, tốt nhất là thuê dăm ba người thay nó làm việc. Còn nữa, còn phải mua cho nó một căn nhà, xe hơi...dù sao con cũng chẳng thiếu gì tiền, lại chỉ có một đứa em trai này thôi...dù gì thì nó cũng cùng huyết thống với con, thế nên con phải chăm sóc nó chu đáo. Có tiền không cho em trai tiêu chẳng nhẽ cho người ngoài à?- hắn ta càng nói càng say sưa. Trịnh Dũng đứng bên cạnh liếc mắt nhìn Khả Nhi, ra vẻ: ông đây chịu tiêu tiền là nể mặt mày lắm rồi đấy!

Khả Nhi nhẫn nại nghe hết những gì Trịnh Đại Vĩ nói rồi điềm đạm hỏi: -Dựa vào cái gì? Dựa vào đâu mà tôi phải đưa tiền cho con trai ông tiêu?

Trịnh Đại Vĩ ngẩn người một lát rồi lập tức hùng hồn: -Dựa vào việc bố là bố của con, con phải nghe lời bố!

-Ông là bố tôi á? -Khả Nhi cười mỉa mai: -Câu chuyện cười này sao mà nhạt nhẽo thế. Ông đã chăm tôi được ngày nào chưa? Đã bỏ ra một xu nuôi dưỡng tôi chưa? Dựa vào việc mẹ ông suýt giết chết tôi lúc tôi vừa tròn một trăm ngày tuổi à? Hay là dựa vào việc lúc tôi sáu tuổi ông đã đánh tôi suýt tàn phế? Hay là dựa vào việc ông đã đuổi mẹ con tôi ra khỏi nhà? Ông đừng quên, ông đã lấy gậy đánh đuổi tôi ra khỏi nhà

năm tôi thi đỗ vào đại học. Rồi ông còn viết giấy cam đoan cắt đứt quan hệ cha con với tôi. Thực ra từ ngày tôi sinh ra tôi đã không có quan hệ gì với ông hết. Ông có tư cách gì mà yêu cầu tôi phải nghe theo ông?

-Mày...mày là do tao sinh ra. Không có tao thì lấy đâu ra mày!

-Ông nghe cho rõ đây!- Khả Nhi hùng hổ tiến đến trước mặt Trịnh Đại Vĩ: -Ông và cả con trai ông nữa, chẳng có bất kì quan hệ gì với tôi hết. Tiền của tôi có ném xuống sông cũng sẽ không cho ông một đồng một hào nào cả. Giờ các người có thể cuốn xéo được rồi đây!

Trịnh Đại Vĩ nổi điên lên: -Con mất dạy, mấy năm không dạy dỗ mày nên giờ mày mất dạy thế đấy hả!- nói rồi hất gơ nắm đấm lên giáng về phía Khả Nhi. Cánh cửa phòng lập tức mở ra, Chu Chính Hạo nhanh chóng tóm chặt lấy cánh tay của Trịnh Đại Vĩ. Chu Chính Hạo vốn là người thích thể thao, lại đã từng luyện Taekwondo mấy năm trời nên cánh tay rất khỏe. Anh siết chặt lấy cánh tay Trịnh Đại Vĩ khiến cho hắn đau đớn kêu lên, cố gắng giãy giụa mà không sao thoát ra được. Trịnh Dũng hoảng sợ nép vào một góc, chẳng có ý định giúp đỡ bố mình. Trịnh Đại Vĩ gào lên: -Con mất dạy, dám gọi đàn ông về nhà đánh bố mày. Tao sẽ đi kiện mày, cho mày không thể ngẩng đầu lên được nữa!

Chu Chính Hạo hất mạnh tay Trịnh Đại Vĩ ra, lạnh lùng nói: -Ông thử chửi thêm một câu nữa xem!

Trịnh Đại Vĩ bị ngã lăn ra đất, đau đớn nghiêng răng kèn kẹt nhưng không dám mở miệng chửi bố nữa.

-Đừng để tôi phải nhìn thấy ông nữa, cũng đừng có đến làm phiền bà và mẹ. Nếu không tôi sẽ cho người đánh gãy chân ông. Tôi nói được là làm được, tin hay không thì tùy!- không muốn nhìn thấy loại người đê tiện này nữa, Khả Nhi lập tức quay vào phòng.

-Dù sao thì con cũng phải cho bố ít tiền dưỡng lão chứ- Trịnh Đại Vĩ vô lại nài nỉ: -Pháp luật có quy định, con cái phải có nghĩa vụ nuôi dưỡng bố mẹ. Nếu con không đưa, bố sẽ...

Khả Nhi ngoảnh đầu lại. Bị ánh mắt sắc lẹm của Khả Nhi lướt qua, Trịnh Đại Vĩ giật mình thu người lại, không dám nói tiếp.

-Ông đi kiện đi...- Khả Nhi lạnh lùng đáp: -Tòa án phán quyết tôi phải cho ông bao nhiêu tôi sẽ cho ông bấy nhiêu. Tòa án không phán quyết thì một xu ông cũng đừng mơ nhận được!

Trịnh Đại Vĩ hiểu rõ hơn ai hết, với những gì mà ông ta đã làm thì có kiện lên tòa án cũng không thể thắng kiện được, hơn nữa hắn cũng chẳng có tiền mà mời luật sư, thế nên đành phải giở trò ăn vạ: -Nếu mày không cho tiền thì tao sẽ ngồi mãi ở đây, để cho người khác biết mày đã ngược đãi bố đẻ của mày như thế nào!

-Xin mời, ông cứ từ từ mà đợi! Tôi sẽ làm sao cho xứng với cái từ “ngược đãi” ấy!- nói rồi Khả Nhi kéo Chu Chính Hạo vào trong phòng. Đóng cửa phòng lại, Khả Nhi mệt mỏi dựa lưng vào tường.

Chu Chính Hạo lo lắng đỡ lấy cánh tay Khả Nhi: -Em không sao chứ?

Khả Nhi lắc đầu, gạt tay anh ra rồi đi ra ghế sofa ngồi. Cô tiện tay nhắc điện thoại lên rồi bấm số: -Văn Hải à, làm phiền cậu dẫn vài người đến xử lí cái đồng rác rưởi của nhà tôi với!

Đặt điện thoại xuống, Khả Nhi thấy Chu Chính Hạo đang lặng lẽ quan sát mình. Cô bật cười chua xót: -Cho dù em không muốn chấp nhận nhưng một nửa dòng máu của em thực sự là của kẻ khốn kiếp đang ngồi ngoài kia. Năm đó lúc mẹ Dương Phàm bảo em hãy rời xa anh ấy, bà ấy từng nói: “Tôi biết là cô không làm gì sai, nhưng một người bố phải vào tù là một nỗi sỉ nhục lớn cả đời này cô không thể gạt sạch được. Tôi không muốn con cháu đời sau của mình mang trong người dòng máu như bẩn ấy!”...thực ra bà ấy nói không sai chút nào...- giọng nói của Khả Nhi ngày càng nhỏ đi, cuối cùng lẫn vào trong tiếng thở dài.

-Trước đây anh hiểu quá ít về em...- Chu Chính Hạo từ từ đi đến trước mặt Khả Nhi, nhìn thẳng vào mắt cô: -Cuối cùng thì anh cũng biết vì sao em lại mạnh mẽ đến vậy, chỉ dựa vào chính bản thân mình. Cho dù là người em yêu thương sâu sắc em cũng không thể toàn tâm toàn ý dựa dẫm vào người ta.

-Có người từng nói với em rằng, chẳng ai dám bảo đảm bản tính con người sẽ không bao giờ thay đổi, tình cảm sẽ mãi mãi bền vững. Rất chính xác phải không?- Khả Nhi cười cay đắng: -Lúc còn trẻ mẹ em rất xinh đẹp, là hoa khôi trong trường. Người đàn ông đó đã khổ sở theo đuổi mẹ ba năm trời. Lúc ấy ông ta là một

người cực kì hiền lành, chung thủy trong tình cảm. Ai ngờ ông ta ngày hôm nay ông ta lại trở nên đê tiện đến như vậy!

Chu Chính Hạo đặt tay lên vai Khả Nhi, siết chặt vai cô: -Khả Nhi, em có mệt mỗi không?

-Mệt...- Khả Nhi mệt mỗi nhắm mắt lại, dựa lưng vào thành ghế mềm mại: -Có những lúc thực sự rất mệt mỗi!

-Em có thể để anh mãi mãi ở bên cạnh em không? Để những khi em cảm thấy mệt mỗi và yếu đuối, anh có thể cho em một nơi để nương tựa!

Khả Nhi mở to mắt nhìn anh, hồi lâu sau lại khẽ nhắm mắt lại, lạnh lùng nói: -Đừng có ngốc, đừng làm những chuyện không công bằng với bản thân!

Chu Chính Hạo đang định nói điều gì đó thì bên ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng huyền não, tiếp theo đó là tiếng kêu như lợn bị chọc tiết của hai cha con Trịnh Đại Vũ. Chẳng mấy chốc mọi thứ đã trở lại yên tĩnh như cũ. Khả Nhi thản nhiên lắng nghe toàn bộ quá trình xảy ra sự việc.

Một lúc sau, có người gõ cửa, Khả Nhi mở cửa ra, người đứng bên ngoài lịch sự nói: -Thưa cô Tần, sau này hai gã đó chỉ cần nhìn thấy cô là sẽ chạy xa cả trăm mét.

Khả Nhi đưa một xấp tiền cho người đó rồi nói:-Mấy người vất vả rồi!

-Không cần, không cần đâu! Tôi làm sao có thể nhận tiền của cô được chứ? Làm phiền cô nói đỡ tôi vài câu trước mặt Kiệt thiếu gia là được!

Lần sau gặp Trụ Kiệt tôi sẽ tiến cử anh với anh ấy!- Khả Nhi dúm tiền vào tay Văn Hải: -Cầm lấy số tiền này đi mời các anh em ăn bữa cơm giúp tôi!

Đóng cửa lại, Khả Nhi nhìn Chu Chính Hạo cười: -Anh xem, em không tốt đẹp như anh vẫn nghĩ đâu. Có phải bây giờ anh đã hiểu thêm về em rồi?

-Anh chỉ tiếc đã không thể gánh vác bớt gánh nặng cho em!

Bà ngoại sức khỏe ngày một yếu, lại bị mắc bệnh cao huyết áp. Hôm ấy bị Trịnh Đại Vũ làm chọc tức nên tối hôm ấy bệnh của bà lại tái phát. Cũng may có Chu Chính Hạo ở đó, lập tức đưa bà ngoại vào bệnh viện ngay trong đêm.

Mãi đến sáng hôm sau, bác sĩ Triệu Vĩnh Niên điều trị cho bà mới bước ra khỏi phòng cấp cứu. Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Khả Nhi và mọi người, ông liền cố nói giảm nói tránh: -Tuổi 75 là ngưỡng cửa của người già. Mọi người hãy chăm sóc bà cụ nhiều hơn, cố gắng tránh để bà cụ có tâm trạng không vui.

-Ý của anh là...- Tần Tuyết Liên mặt cắt không còn giọt máu: -Mẹ tôi khó mà qua được ngưỡng cửa này?

Triệu Vĩnh Niên cố an ủi: -Biết đâu sẽ có kì tích!

-Khả Nhi ơi...- Tần Tuyết Liên nhìn con gái vô vọng.

Khả Nhi siết chặt đôi vai đang run lên của mẹ rồi quay sang hỏi Triệu Vĩnh Niên: -Chú Triệu, giờ chúng cháu có thể vào thăm bà được chưa?

Triệu Vĩnh Niên gật đầu: -Thăm bà xong thì có thể đưa bà về nhà nghỉ ngơi. Đừng để bà mệt!

Lúc hai mẹ con Khả Nhi vào phòng thì bà ngoại đã tỉnh. Bà mỉm cười với cháu gái: -Đêm qua bà mơ thấy ông ngoại cháu đấy. Ông nói là ông rất nhớ bà!

Đôi môi Tần Tuyết Liên khẽ run lên, nước mắt chỉ chực trào ra. Khả Nhi chạy đến bên cạnh giường của bà, nắm chặt lấy đôi bàn tay gầy guộc của bà rồi cười dịu dàng: -Thật hả bà? Thế bà có nói với ông là chúng ta bây giờ sống rất tốt không?

-Có chứ...bà bảo với ông là cháu gái mình bây giờ giỏi giang lắm. Ông ấy cười rạng rỡ như bông hoa cúc ấy. Hài...thật là muốn đến với ông ấy quá!

-Bà ơi...-Khả Nhi oán trách: -Bà nỡ bỏ rơi mẹ con cháu hay sao?

-Cháu gái ngốc ạ...- bà ngoại đưa tay lên vuốt má Khả Nhi: -Cháu từ nhỏ đã khiến cho bà rất an tâm. Mẹ cháu đã có cháu chăm sóc, thế là bà khỏi phải lo lắng gì nữa rồi. Chỉ có điều...- bà đột nhiên đưa tay ra vỗ Chu Chính Hạo: -Tiểu Chu!

Chu Chính Hạo hơi ngẩn người ra trong giây lát rồi vội vàng đến bên giường nắm lấy tay của bà. Bà ngoại kéo tay Khả Nhi đặt vào tay Chu Chính Hạo: -Con bé Khả Nhi này số khổ từ nhỏ. Tiểu Chu...sau này phiền cháu chăm sóc cho nó, đừng để nó phải chịu khổ!- đôi mắt mờ đục nhìn Chu Chính Hạo chứa chan hi vọng.

Chu Chính Hạo nhìn Khả Nhi, thấy cô cũng đang nhìn anh, ánh mắt như cầu xin. Anh gật đầu và nói bằng giọng kiên định: -Bà ơi, xin bà cứ yên tâm! Nhất định cháu sẽ chăm sóc Khả Nhi chu đáo, để cô ấy được hạnh phúc cả đời này!

Bà ngoại như trút được gánh nặng lớn trong lòng: -Ngoan lắm. Cháu nói như vậy là bà yên tâm rồi!- bà vỗ vỗ vào hai bàn tay đang đan vào nhau của Chu Chính Hạo và Khả Nhi: -Nếu như có thể nhìn thấy hai cháu làm đám cưới thì tốt biết bao. Nhưng mà....sợ là bà không chờ được đến lúc ấy...- giọng nói của bà yếu ớt dần rồi im bặt, đôi mắt từ từ khép lại.

-Bà ơi...- Khả Nhi không nén được sự hoảng loạn, Tần Tuyết Liên lao đến trước giường lay gọi: -Mẹ ơi, mẹ...

Chu Chính Hạo đưa tay lên mũi bà cụ xem xét rồi bảo: - Cô và Khả Nhi đừng hốt hoảng, bà ngoại có thể chỉ là đang ngủ say thôi!- nói rồi anh ra ngoài gọi bác sĩ đến. Qua kiểm tra, các bác sĩ chứng thực là bà cụ chỉ vì mệt mỏi nên đã lần nữa chìm vào giấc ngủ. Khả Nhi và mẹ cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy khuôn mặt của Tần Tuyết Liên đã trở nên trắng bệch, Chu Chính Hạo liền nói: -Cô hãy về nhà nghỉ ngơi một chút đi! Khả Nhi, em cũng về nhà nghỉ ngơi đi, cứ để bà ở đây cho anh trông!

Khả Nhi biết sức khỏe của mẹ không được tốt, thức trắng một đêm rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy e là không trụ nổi, thế nên cô không khách sáo nữa: -Vậy thì phiền anh trông bà giúp em một lát, em đưa mẹ về nhà rồi sẽ quay vào ngay!

Đi ra đến cổng viện, Tần Tuyết Liên đột nhiên lên tiếng: -Cái cậu Chu Chính Hạo này cũng không tồi!

Khả Nhi kinh ngạc, hiểu ra ý mẹ nên vội vàng giải thích: -Mẹ ơi, giữa con và anh ấy chỉ là bạn bè tốt, những lời anh ấy vừa nói chỉ là để an ủi bà mà thôi!

-Cái cậu Dương Phàm ngày trước cũng rất tốt. Đáng tiếc là giờ cậu ta đã trở thành chồng của người khác rồi!- Tần Tuyết Liên nhìn con gái xót xa: -Khả Nhi à, quên đi con! Con đường phía sau còn rất dài, mẹ hi vọng con có nơi có chốn...Đây cũng là tâm nguyện của bà ngoại...

-Con cũng muốn quên, chỉ có điều...- không nỡ nhìn thấy sự thất vọng trong mắt mẹ, Khả Nhi ngoảnh mặt nhìn ra phía cây ngô đồng cao cao trước cổng bệnh viện. Lá cây ngô đồng đã rụng sạch, chỉ còn trơ lại thân cành xác xơ. Khả Nhi khẽ nói: - Con gái muốn có nơi có chốn không nhất định phải gả cho người ta. Cả đời này con không cần phải dựa dẫm vào bất kì một người đàn ông nào cả. Cuộc sống hiện tại rất ổn, cứ như thế này cả đời cũng không thành vấn đề. Mẹ à, mẹ không phải lo lắng cho con đâu!

-Đúng, phụ nữ không nhất định phải dựa dẫm vào đàn ông mới có thể sống tiếp, Nhưng chỉ cần là người thì ai cũng cần có người thân. Lúc bà ngoại con ốm đau, bên cạnh bà có hai mẹ con ta. Lúc mẹ ốm đau hoặc khi phải rời bỏ thế giới này, bên cạnh mẹ còn có con. Khả Nhi...-Tần Tuyết Liên xót xa: -Đến khi con ốm đau bệnh tật, bên cạnh con có ai chứ?

Khả Nhi cảm thấy rất buồn bã nhưng vẫn cố chấp mím chặt môi không nói.

Tần Tuyết Liên chán nản thở dài: -Ít nhất thì cũng đừng để bà ngoại con phải ôm nuôi tiếc rồi khỏi thế gian này.

-Con hiểu!

Nghe thấy Khả Nhi đưa ra đề nghị đính hôn giả, Chu Chính Hạo cúi đầu hồi lâu mà không chịu lên tiếng, Khả Nhi cười bối rối: -Thỉnh cầu này quả thực rất vô liêm sỉ. Xin lỗi anh, cứ coi như em chưa từng nói gì đi!

Chu Chính Hạo đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: -Có thể đính hôn thật không?

Khả Nhi kinh ngạc nhìn Chu Chính Hạo. Chu Chính Hạo nghiêm nghị nhìn thẳng vào ánh mắt cô.

Khả Nhi hiểu ra là Chu Chính Hạo không nói chơi, cô thẳng thắn nói: -Chu Chính Hạo, anh là người bạn tốt nhất của em. Em tôn trọng và biết ơn anh, nhưng...

-Nhưng em không yêu anh, đúng không?- Chu Chính Hạo khẽ mỉm cười: -Không sao, anh có thể chờ đợi được. Chuyện của tương lai ai mà đoán trước được. Như chính bản thân anh thôi, ban đầu chỉ có mục đích tán tỉnh một cô gái vừa mắt, nào ngờ cuối cùng lại thực lòng yêu cô ấy. Nếu như đã yêu gần ấy năm rồi, có đợi thêm vài năm cũng đâu thành vấn đề! Khả Nhi, chỉ là đính hôn thôi mà, nếu như thực sự em không thể nào chấp nhận được anh thì cho dù có kết hôn rồi chúng ta vẫn có thể li hôn, huống chi là đính hôn.

43. Chương 22 Part 2

-Chu Chính Hạo...- Khả Nhi khẽ thở dài: -Như vậy là không công bằng với anh!

-Nếu như chuyện tình cảm có thể tính toán được mất, công bằng...vậy thì tại sao đến tận bây giờ em vẫn không quên được Dương Phàm, hoàn toàn không nhìn thấy những người đàn ông khác ngoài cậu ta?

Khả Nhi cúi đầu không nói.

-Anh từng nói anh không phải là một người tốt. Là thật đấy, anh không phải là người tốt gì đâu! Còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy em là ngày đầu tiên sinh viên mới nhập trường...- Chu Chính Hạo nhớ lại chuyện xưa, đôi môi khẽ nở nụ cười: -Đám nam sinh khóa trên bọn anh nói là tích cực tham gia công tác chào đón sinh viên mới nhưng thực ra là để xem xem có bao nhiêu người đẹp trong đám sinh viên mới đến. Anh với một người bạn cùng phòng đã từng đánh cược, mỗi bên sẽ chỉ định một cô sinh viên cho đối phương, xem ai có thể tán đổ được mục tiêu trước. Lúc ấy anh đã chỉ một cô gái nhìn có vẻ rất đáng đá cho cậu bạn cùng phòng đó, khiến cho cậu ta cảm thấy rất bất mãn. Đúng lúc ấy thì em đi ngang qua, mặt cúi gằm xuống đất, mái tóc dài che mất khuôn mặt, mặc một bộ đồng phục cấp ba cũ và rộng thùng thình trông thất là xấu xí. Cậu bạn cùng phòng lập tức chỉ định em làm mục tiêu cho anh.

Đương nhiên anh rất không hài lòng, đang định bảo cậu ta chỉ định đối tượng khác, đột nhiên có người gọi em Tần Khả Nhi...em liền ngẩng đầu lên tìm kiếm người vừa gọi, vừa hay ngoảnh mặt về phía bọn anh. Anh nhìn thấy đôi mắt đen láy và trong veo của em đẹp vô cùng, thế là lời phản đối lập tức bị nghẹn lại trong cổ họng.

Khả Nhi bật cười: -Tình yêu sét đánh?

-Nói một cách chính xác thì không hẳn là tình yêu sét đánh. Anh và Dương Phàm không giống nhau. Cậu ấy luôn có thái độ rất nghiêm chỉnh đối với cuộc sống riêng tư. Mặc dù rất được con gái yêu thích nhưng lúc nào cậu ấy cũng giữ thái độ lịch sự và khoảng cách đối với bất kỳ cô gái nào. Trước em cậu ấy chưa từng có bạn gái. Còn anh lại thích đùa nghịch, trước khi quen biết em anh đã có đến mấy người bạn gái, thậm chí ban đầu lúc mới quen em, anh còn có ý định đùa vui, đúng như em từng nói: anh nhắm vào một mục tiêu nào đó, muốn chinh phục cho bằng được để tìm cảm giác phấn khích và chiến thắng. Có lẽ đây là sự trừng phạt của cuộc đời với những trò đùa của anh, đợi đến khi anh phát hiện ra bản thân mình đã thật lòng thích em thì bên cạnh em đã có Dương Phàm, người anh em và người bạn thân nhất của anh. Lúc ấy tình cảm của hai người đã gắn bó keo sơn. Anh tưởng rằng tình cảm này của mình sẽ chỉ có thể chôn chặt trong tim. Suốt một thời gian dài anh sợ không dám gặp bọn em, chỉ cần nhìn thấy em là cả đêm anh mất ngủ, trong lòng cảm giác rất khó chịu. Về sau, bởi vì có sự ngăn cản của mẹ Dương Phàm, giữa hai người xuất hiện khoảng cách, anh thầm nghĩ nếu như hai người chia tay có phải là anh sẽ có hi vọng?

-Nhưng mà rõ ràng anh luôn giúp đỡ bọn em mà?

-Bởi vì anh nhìn thấy em khóc thẳm, một mình ngồi khóc ở trong rừng trúc gần sân vận động...- một Khả Nhi thông minh và lí trí, lúc nào cũng tràn trề sức sống, luôn mạnh mẽ trước mặt người khác...vậy mà vô

tình anh lại nhìn thấy sự yếu đuối của cô. Lúc ấy anh mới hiểu: -Đối với anh, niềm vui của em quan trọng hơn tất cả. Nếu như không phải là Dương Phàm đã lấy người khác, thì có lẽ anh mãi mãi không có cơ hội bày tỏ tình cảm này với em. Khả Nhi, không phải anh giàu đồ bìm leo đâu. Lần này anh đã mua sẵn nhẫn để về đây cầu hôn với em. Cứ coi như cho anh một cơ hội, giúp anh hoàn thành một giấc mộng đẹp...hoặc là cho anh một lí do để hoàn toàn bỏ cuộc. Khả Nhi...chúng ta có thể đính hôn thật chứ đừng coi đây như một vở diễn được không?

Lễ đính hôn tiến hành rất đơn giản. Khả Nhi chuẩn bị một bàn tiệc rượu rồi đón bà ngoại từ bệnh viện về nhà, lại mời cả Tương Vũ đến. Dưới sự chứng kiến của mọi người, Chu Chính Hạo đeo chiếc nhẫn đã chuẩn bị từ trước vào ngón tay của Khả Nhi.

-Hoàn tất!- Tương Vũ vỗ tay dôm dốp: -Mọi người cho một tràng pháo tay cổ vũ nào!

Bởi vì vui vẻ nên mọi người ai cũng tự nhiên phối hợp theo Tương Vũ. Người vui nhất có lẽ là bà ngoại Khả Nhi, uống một ngụm trà do Chu Chính Hạo và Khả Nhi mời bà vui sướng reo lên: -Ngọt quá! Ngọt thật đấy!

Tương Vũ bật miệng cười: -Bây giờ cho dù có cho bà uống mượp đắng bà vẫn thấy ngọt ấy chứ!

Tần Khả Nhi cũng vui mừng ra mặt: -Trong lòng cảm thấy ngọt ngào thì uống gì cũng thấy ngọt!

Nhìn thấy mọi người ai nấy đều vui vẻ, Khả Nhi bỗng cảm thấy thật xứng đáng. Bất chợt nhìn thấy Chu Chính Hạo đang mỉm cười chăm chú nhìn mình, Khả Nhi vui vẻ cười đáp lễ.

Đêm hôm ấy, bà ngoại của Khả Nhi ra đi thanh thản, không một chút đau khổ, lúc ra đi miệng vẫn nở nụ cười. Khả Nhi và mẹ chôn bà ở trong phần mộ đôi bên cạnh ông ngoại, có lẽ đó chính là cái kết cục mỹ mãn mà bà vẫn mong muốn. Nghĩ như vậy nên hai mẹ con Khả Nhi mới cảm thấy bớt đau buồn.

Sau khi mai táng bà ngoại xong xuôi, Khả Nhi và Chu Chính Hạo đưa mẹ về Thâm Quyển. Trương Cương cũng đón bố mẹ mình về Thâm Quyển dưỡng lão. Vợ chồng Triệu Vĩnh Niên sống ở trong căn hộ khá gần nhà Khả Nhi. Đồng hương bạn bè cũ thường xuyên qua lại, đến nhà thăm nom nhau, nhờ đó mà nỗi đau của Tần Tuyết Liên cũng vơi đi phần nào. Nhìn thấy mẹ vui hơn khi có vợ chồng Triệu Vĩnh Niên làm bạn, Khả Nhi mới yên tâm cùng Chu Chính Hạo đến Bắc Kinh ra mắt bố mẹ anh.

Bố mẹ Chu Chính Hạo vô cùng hài lòng với một cô con dâu như Tần Khả Nhi. Mẹ Chu Chính Hạo cầm tay Khả Nhi cười sung sướng, bố Chu Chính Hạo vỗ vai con trai thì thầm: -Giỏi lắm, có thể cửa ải cả tổng giám đốc lừng danh của Thừa Nghiệp...con trai à, con là thần tượng của bố đấy!

Chu Chính Hạo bị câu nói đùa của bố làm cho đỡ khốc cỡ cười. Anh muốn bố mẹ có tâm lí chuẩn bị trước nên nói: -Khả Nhi không giống như những cô gái khác. Cô ấy sẽ không từ bỏ sự nghiệp của mình, có thể sau này cô ấy sẽ không ở nhà để chăm chồng chăm con, phụng dưỡng bố mẹ chồng đâu. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô ấy không coi trọng gia đình, không tôn trọng người lớn. Hi vọng bố mẹ không để bụng!

-Đương nhiên không để bụng rồi! Con dâu tài giỏi chứng tỏ con trai mình cũng xuất sắc. Đâu phải ai cũng xứng với những cô gái xuất sắc như vậy!

Khả Nhi đã lên lịch hẹn với Tống Diêm, lần này nhân cơ hội đến Bắc Kinh, hai người bạn cũ sẽ gặp nhau để hàn huyên tâm sự. Sau khi ăn trưa xong, Chu Chính Hạo lái xe của mình từ trong nhà để xe ra, giao chìa khóa cho Khả Nhi lúc đó đang mải mê xem bản đồ: -Ở đây cách trường đại học Z rất xa, em có tìm được đường không?

-Chắc là không vấn đề gì đâu, dù gì em cũng đã học ở Bắc Kinh bốn năm còn gì!- Khả Nhi gấp tấm bản đồ trong tay lại: -Nếu như không tìm được em có thể xem bản đồ hoặc tìm người hỏi đường mà!

Chu Chính Hạo vẫn không yên tâm: -Có cần anh đi cùng với em không?

-Không cần đâu...-Khả Nhi cười: -Con gái nói chuyện anh đi theo làm gì? Lại chẳng chán ngấy ra ấy chứ!

-Không sao!- Chu Chính Hạo nói đùa: -Cứ coi như là đi ngắm gái đẹp đi. Dù gì thì Tống Diêm năm ấy cũng là một trong ba người đẹp nhất của học viện kinh tế trường mình còn gì!

Khả Nhi tò mò: -Thế hai người kia là ai?

-Một người là Tang Lệ Na, sau khi sinh con xong, thân hình có phì ra đôi chút, thật là đáng tiếc!- Chu Chính Hạo lắc đầu than thở.

-Ồ...- Khả Nhi lườm Chu Chính Hạo.

Nhìn thấy đôi mắt biết cười, cái má lúm duyên dáng trên hai má hồng hào của Khả Nhi, lồng ngực của Chu Chính Hạo bỗng nhiên đập thành thịch, anh rất muốn hôn cô một cái.

-Còn một người nữa là ai?- Khả Nhi truy hỏi.

Chu Chính Hạo định thần lại, cuối cùng đành cố kìm nén lòng mình, nói: -Còn không phải là người đang đứng cạnh anh hay sao?

-Đáng ghét!- Khả Nhi lườm Chu Chính Hạo một cái rồi kéo cửa xe, chuẩn bị ngồi vào trong xe: -Em đi đây! Nếu không tìm được đường em sẽ gọi điện cho anh!

-Khả Nhi...- Chu Chính Hạo khẽ gọi. Khả Nhi ngoảnh đầu lại nhìn. Chu Chính Hạo đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc đen mượt mà của Khả Nhi: -Về sớm nhé!

Mặc dù đã đính hôn nhưng đôi bên chưa từng có một hành động thân mật nào. Đây dường như là cử chỉ thân mật nhất của cả hai. Khả Nhi hơi ngẩn người, rồi gật đầu dịu dàng nói: -Yên tâm đi, em đi sớm về sớm!

Đợi cho chiếc xe của Khả Nhi đi khuất, Chu Chính Hạo mới quay người lại định về nhà. Vừa đi đến cổng, bước chân của Chu Chính Hạo đã khựng lại, ngoảnh đầu nhìn về phía xa xa. Quả nhiên Dương Phàm đang đứng ở trước vườn hoa bên cạnh biệt thự. Cũng không biết Dương Phàm đã đứng đó bao lâu, đã nhìn thấy những gì. Do đứng ngược hướng ánh sáng, vẻ mặt của Dương Phàm vô cùng mơ hồ. Dương Phàm vội vàng giải thích: -Tôi nhìn thấy xe của cậu, vốn định qua đó chào hỏi cậu!

Chu Chính Hạo từ từ đi đến trước mặt Dương Phàm: -Đi uống một li chứ?

-Được thôi!- Dương Phàm đi trước dẫn đường.

Mặc dù nói là vụn vặt giữa đồng đều trở nên xơ xác, nhưng cây cối trong quán rượu này dường như vẫn tràn trề nhựa sống. Trong quán đang phát một bản nhạc du dương từ cây vĩ cầm.

-Tôi và Khả Nhi đã đính hôn rồi!- Chu Chính Hạo đi thẳng vào vấn đề.

-Chúc mừng cậu!- Dương Phàm lạnh lùng như chẳng hề liên quan đến mình.

-Tôi biết là cô ấy không yêu tôi, cũng hiểu rõ vị trí của cậu trong trái tim cô ấy. Nhưng tôi không còn cách nào khác, tôi không thể buông cô ấy ra được!- Chu Chính Hạo tự cười nhạo bản thân, rót đầy cốc rượu rồi nốc cạn.

Dương Phàm cúi xuống nhìn vào cốc rượu trước mặt, trầm ngâm không nói gì, khuôn mặt lạnh lùng chẳng chút biểu cảm.

-Trước đây, thấy quan hệ của hai người tốt đẹp như vậy, tôi đã sớm tuyệt vọng, nên nói là chẳng dám có một chút hi vọng. Những gì mà tôi có thể làm chỉ là cố gắng quên đi cô ấy. Thế nên tôi đã quen hết người bạn gái này đến người bạn gái khác. Nhưng mỗi lần có bạn gái mới, tôi lại không kiềm chế được bản thân mình âm thầm mang ra so sánh với Khả Nhi. Người xinh đẹp hơn Khả Nhi thì không thông minh được như cô ấy, người thông minh hơn cô ấy lại không dịu dàng bằng, người dịu dàng hơn thì không đủ mạnh mẽ...So đi so lại, chẳng ai có thể so sánh với cô ấy được, chẳng thể nào tìm được một người vừa ý. Kết quả là tôi càng muốn quên cô ấy thì hình ảnh của cô ấy càng in sâu trong trái tim tôi...- Chu Chính Hạo lại uống cạn một cốc rượu đầy nữa: -Xin lỗi cậu, Dương Phàm...Tôi chưa từng nghĩ sẽ chen chân vào giữa hai người. Nhưng mà, nếu như cậu đã từ bỏ, tôi lại muốn đánh cược, cạnh tranh một lần vì bản thân mình!

-Giờ tôi chẳng là gì của cô ấy hết, cậu không cần phải nói xin lỗi!- Dương Phàm đẩy cốc rượu ra xa, mặt mày lạnh lùng đứng dậy khỏi ghế: -Tôi còn phải dẫn Thư Á và Tiểu Hân về gặp ông nội. Tôi đi trước đây!

Bạn bè cũ lâu ngày gặp lại đương nhiên rất vui, tuy nhiên cả hai đều không quá mức phấn khích. Có lẽ là bởi vì hai người đều đã không còn ở trong độ tuổi thanh xuân như ngày xưa nữa nên đã trở nên điềm đạm và biết kiềm chế hơn nhiều. Sau khi ôn lại chuyện cũ, hai người lại kể cho nhau nghe những thay đổi trong

mấy năm nay, nói hết rồi thì chẳng còn gì để hàn huyên nữa. Khả Nhi chợt nhận ra rằng, sáu năm trời, mỗi người đều trải qua rất nhiều chuyện, tư tưởng và quan niệm đã thay đổi khá nhiều, giữa những người bạn thân giờ đã tồn tại những khoảng cách nhất định.

Tổng Diễm nhìn đồng hồ rồi nói: -Cùng ăn bữa cơm đi! Ở cổng trường có một nhà hàng rất ngon!

Khả Nhi đề nghị: -Hay là đến nhà ăn của trường?-thấy Tổng Diễm kinh ngạc nhìn mình, Khả Nhi liền bổ sung thêm một câu: -Mấy năm rồi không được ăn ở nhà ăn của trường nên có hơi nhớ!

Đang là giờ ăn tối của sinh viên, thế nên trong nhà ăn người ra người vào không ngớt. Bỗng nhiên có hai cô gái ăn mặc lịch sự, sắc nước hương trời bước chân vào nhà ăn đã gây sự chú ý đối với mọi người xung quanh. Khả Nhi thán nhiên trước những ánh mắt tò mò kia. Nhìn những khuôn mặt trẻ trung, tràn trề sức sống đi ngang qua, Khả Nhi vô cùng ngưỡng mộ: -Diễm Diễm, nhìn những sinh viên này mình phải thừa nhận là mình đã già rồi!

-Có thể vài năm nữa họ cũng có cảm nhận giống như cậu!- Tổng Diễm gõ vào mặt bàn: -Còn nhớ chỗ này không?

Khả Nhi gật đầu: -Trước đây...- trước đây, cô và Dương Phàm, Tổng Diễm và Ngô Tuyển Tùng, còn có cả Diệp Phi và Khương Lan nữa... mọi người ai nấy đều rất thích vị trí này, có một dạo họ đã từng coi cái bàn này là “bàn tình nhân của phòng 312”. Đến nay, trừ đôi của Diệp Phi đã đơm hoa kết quả ra, những đôi khác đều tan tác mỗi người mỗi nơi.

-Cậu và Dương Phàm thật đáng tiếc!- Tổng Diễm thở dài: -Mọi người ai cũng biết là anh ấy vẫn chờ cậu quay về. Tại sao cuối cùng lại chia tay chứ?

Khả Nhi không đáp mà hỏi ngược lại: -Cậu và Ngô Tuyển Tùng thì sao? Rõ ràng là cùng ở lại trường cơ mà?

-Vốn dĩ đã định làm đám cưới rồi, đúng lúc ấy thì nhà trường tiến cử tớ đi học thạc sĩ, còn anh ấy được tiến cử vào làm trong cơ quan chính phủ. Bọn tớ quyết định sẽ hoãn đám cưới đến hai năm sau, đợi cả hai đều ổn định nền tảng sự nghiệp rồi sẽ kết hôn. Nào ngờ hai năm sau gặp lại mới phát hiện ra rằng người kia không còn là người ở trong kí ức của mình nữa. Không có ai thay lòng đổi dạ, chỉ là vì bản thân mình đã tự thay đổi mà thôi....

-Hóa ra là chúng ta đã thay đổi...

44. Chương 22 Part 3

Khả Nhi và Tổng Diễm nhìn nhau hồi lâu, nỗi buồn ánh lên trong đôi mắt của hai cô.

-Tần Khả Nhi...- bỗng nhiên có một tiếng gọi lạnh lớt khiến cho cả Tổng Diễm và Khả Nhi đều giật nảy mình. Đưa mắt nhìn quanh, một cô gái hình như là sinh viên của trường đang chạy như bay về phía hai người. Cô bé rụt rè hỏi: -Xin hỏi...chị...chị có phải là Tần Khả Nhi...gia sư của em không ạ?

Nhìn thấy ánh mắt tha thiết của cô gái ấy, Khả Nhi bất giác gật đầu.

Cô gái đó reo lên thích thú: -Hay quá, đúng là chị rồi!

Một đám sinh viên hiếu kì tò mò kéo đến xem: -Chị ơi, em bây giờ đã là sinh viên của học viện kinh tế rồi!

-Chị Khả Nhi, chị là thần tượng của rất nhiều nữ sinh trong học viện kinh tế đấy!

...

Trong đám đông, Khả Nhi và Tổng Diễm cười như mếu. Vốn là cuộc gặp gỡ bạn bè, cuối cùng lại kết thúc bằng một màn vô cùng nhốn nháo.

Lúc Khả Nhi từ trường đại học Z đi ra, trời đã tối sầm. Chu Chính Hạo gọi điện đến, biết Khả Nhi đang trên đường về liền dặn dò cô đi đứng cẩn thận. Cuối cùng, Chu Chính Hạo ngập ngừng nói: -Khả Nhi, hôm nay anh nhìn thấy...

Đoạn sau Chu Chính Hạo nói rất nhỏ, Khả Nhi lại đang lái xe nên không nghe thấy đành phải hỏi lại: -Anh nhìn thấy gì?

-Thôi bỏ đi, đợi em về nhà rồi nói!- Chu Chính Hạo vội vàng cúp điện thoại.

Khả Nhi không để ý đến sự bất thường của Chu Chính Hạo. Xe vừa rẽ, trường đại học Z đã hoàn toàn ra khỏi tầm mắt cô. Khả Nhi đỗ xe lại, đưa mắt nhìn về phía cổng trường. Dưới ánh đèn mờ mờ, cánh cổng trang nghiêm và tĩnh lặng, phía sau là một màn đêm bao trùm. Vẫn là cánh cổng ấy, nhưng ở bên trong, các khóa học sinh luôn thay đổi. Đúng như Tống Diễm nói, chỉ là bản thân chúng ta thay đổi mà thôi.

Thời gian là con dao sát thương đối với tình cảm, chờ đợi có thể làm hao mòn tình yêu. Ví dụ như cô và Dương Phàm, sáu năm trời mỗi người một nơi, bất vô âm tín. Sau sáu năm gặp lại, hình ảnh của một Dương Phàm trẻ trung vẫn in đậm trong kí ức của cô. Kể từ sau khi về nước, hai người chưa từng nói chuyện thân mật, càng không có cơ hội để tìm hiểu lẫn nhau. Cô tưởng rằng chỉ cần có tấm lòng thì tất cả đều nằm gọn trong tay mà quên đi rằng trái tim không do con người nắm bắt, ngay cả bản thân mình cũng chẳng thể nắm bắt được trái tim mình. Sáu năm trời, cô đã thay đổi, vậy thì dựa vào đâu lại không cho Dương Phàm thay đổi, dựa vào đâu để chắc chắn rằng đôi bên chưa từng thay đổi và anh còn thương nhớ đến cô?

Điện thoại lại reo, là Chu Chính Hạo gọi đến. Khả Nhi nghe điện thoại, đang định nói là mình đã về gần đến nhà thì trong tầm nhìn của cô xuất hiện một bóng người rất quen thuộc khiến cho cô quên mất cả nói chuyện. Đó là một gia đình ba người rất bắt mắt. Người cha dáng người cao to, khuôn mặt điển trai; người mẹ xinh đẹp quyến rũ; đứa con trai đẹp như một viên ngọc quý.

Tiểu Hân vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại gọi: -Bố, mẹ... mau lên nào!

Thư Á mỉm cười đuổi theo: -Tiểu Hân à, điều hâu đến đây!

Dương Phàm chậm rãi đi đằng sau, nụ cười khê nở trên môi.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Khả Nhi cứ lái xe đi theo sau, mãi cho đến khi cả gia đình họ đi vào trong một tòa biệt thự. Đèn trong phòng đã bật sáng, Khả Nhi ngẩng người nhìn về nơi đang phát ra ánh sáng của biệt thự. Đã từng có một khoảng thời gian cô dường như muốn từ bỏ tất cả chỉ để có thể cùng Dương Phàm ở chung dưới một ngọn đèn. Tuy nhiên lúc bắt buộc phải lựa chọn, cuối cùng cô lại từ bỏ ngọn đèn nhỏ bình thường ấy. Có ngoảnh đầu lại cũng đâu còn như xưa, hai người cũng đều không còn như xưa nữa!

Cơn gió đêm lành lạnh thổi qua mặt Khả Nhi, cảm giác đau tức dâng lên ở trong lòng. Khả Nhi nhắm chặt mắt vào, gục mặt trên vô lăng. Tiếng chuông điện thoại không ngừng reo vang nhưng Khả Nhi bịt tai không nghe. Trong khoảng khắc này, trái tim cô chỉ còn lại sự lạnh lẽo, không còn tâm trí nào để để ý đến những việc khác.

Không biết qua bao lâu, có người gõ vào cửa kính xe. Giữa đêm khuya thanh vắng, tiếng gõ khô khan dường như đánh động cả trái tim Khả Nhi. Khả Nhi thần thờ ngẩn đầu mới phát hiện ra trời đã tối đen rồi, khuôn mặt lo lắng của Chu Chính Hạo đang hiện lên bên ngoài cửa kính xe.

Ngồi vào ghế lái phụ, Chu Chính Hạo nói: -Gọi điện thoại không có người nghe, anh sợ có điều gì bất trắc nên ra ngoài tìm em.

Chu Chính Hạo cố tình nói giảm đi nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh, Khả Nhi biết là Chu Chính Hạo đã sốt ruột đi tìm cô suốt cả đêm. Khả Nhi áy náy: -Em xin lỗi!

-Đừng nói xin lỗi!- Chu Chính Hạo buồn bã nhìn ra ngoài.

Ánh đèn trong biệt thự ấy đã tắt, nằm im lìm trong màn đêm tĩnh mịch: -Anh vốn định nói với em là Dương Phàm đang ở trong khu này. Chỉ có điều anh cũng chỉ là một thằng đàn ông hẹp hòi, cũng có lòng ích kỉ, vì vậy anh đã có ý giấu em. Khả Nhi, nếu như em nhớ cậu ấy thì cứ thoải mái vào đó. Đừng có ngốc như vậy, đứng ở ngoài cửa cậu ta đâu có biết được!

Khả Nhi ủ rũ: -Em không biết vì sao mình lại làm như vậy. Rất buồn cười phải không?

-Những chuyện đáng buồn cười như thế này trước đây anh cũng từng làm rồi!- Chu Chính Hạo buồn bã nhớ lại cảnh tượng trước đây: -Tôi hôm biết được hai người ở chung với nhau, anh đã bỏ chạy thật nhanh. Thực ra anh không bỏ đi ngay mà âm thầm đi ra đằng sau khu nhà nơi hai người ở, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ phòng của hai người mãi cho đến khi ánh đèn tắt phụt. Anh đã chạy đến một quán rượu gần đó và uống say khướt rồi ôm chai rượu mà khóc tức tưởi. Sau đó...anh quyết định sẽ mãi mãi quên em...

Khả Nhi ngẩn người nhìn anh.

-Trời sắp sáng rồi...- Chu Chính Hạo ngoảnh đầu lại, dịu dàng nhìn Khả Nhi: -Em nghỉ tí đi, để anh lái xe. Chúng ta về nhà cho em ngủ một giấc, đợi tinh thần tỉnh táo sẽ quay lại gặp cậu ấy!

Khả Nhi cuối cùng cũng quyết tâm: -Có thể cùng em giải quyết nốt nỗi đau cuối cùng này không?

Thư Á nhẹ nhàng đi xuống lầu, nhìn thấy Dương Phàm vẫn ngồi ở trước cửa sổ rít thuốc lá, hình như vẫn là tư thế ngồi từ tối hôm qua lúc cô rời đi. Ánh sáng mặt trời buổi sớm tinh khiết và dịu dàng chiếu vào mặt anh. Làn khói bay lên từ đầu thuốc trên tay Dương Phàm cũng trở nên trong suốt trong ánh mặt trời.

Đi đến bên cạnh Dương Phàm, Thư Á hỏi: -Cả đêm không ngủ?

Dương Phàm không đáp lời, chỉ dụi đầu thuốc lá vào cái gạt tàn rồi tiếp tục châm một điếu khác.

Nhìn vào cái gạt tàn đầy những mẩu đầu lọc, Thư Á như hiểu ra tất cả: -Hôm qua lại nhìn thấy Khả Nhi phải không?

Dương Phàm liếc nhìn Thư Á: -Thư Á, cô có cần lúc nào cũng thông minh như vậy không?

Thư Á lắc đầu cười. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của cô. Kể từ chiều ngày hôm qua cô bắt đầu thấy Dương Phàm có vẻ bất thường: -Không phải là tôi thông minh, mà là bản thân cậu không giỏi che giấu. Lần trước ở Thượng Hải, sau khi gặp cô Tần, cậu cũng biểu hiện rất bất thường. Sao cứ phải như vậy? Nếu như không quên được thì đừng làm khó bản thân...

Dương Phàm ngắt lời: -Tiểu Hân đâu rồi? Vẫn còn ngủ à?

Thư Á hiểu là Dương Phàm không muốn tiếp tục chủ đề này nữa nên đành thuận theo ý anh: -Chưa đến chín giờ là Tiểu Hân chưa chịu ra khỏi giường đâu. Tôi đi làm bữa sáng, ăn sáng xong cậu hãy ngủ một giấc đi!

Thấy Dương Phàm không có ý định phản đối, Thư Á liền đi về phía nhà bếp. Vừa đi được mấy bước thì có tiếng chuông cửa: -Ồ, ai lại đến bấm chuông sớm thế nhỉ?- mở cửa ra, cô gặp người vì kinh ngạc. Hồi lâu mới vội vàng mở rộng cửa, đón đả mời: -Cô Tần, mời vào!

Dương Phàm kinh ngạc ngoảnh đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Khả Nhi đang đứng ở ngoài cửa mỉm cười ái ngại: -Xin lỗi đã làm phiền hai người!- phía sau lưng Khả Nhi là ánh mặt trời ấm áp phủ đầy trên mặt đất.

Sau khi mời Khả Nhi vào phòng khách và rót cho hai người cốc trà nóng xong, Thư Á ý tứ ra ngoài cho hai người nói chuyện riêng. Cách nhau một cái bàn rộng, hai người lặng thinh không nói. Hồi lâu Dương Phàm mới lên tiếng: -Mời ngồi!- hút thuốc nhiều quá đã khiến cho giọng nói của Dương Phàm trở nên khàn đặc. Dương Phàm cầm cốc nước lên uống một ngụm để cổ họng bớt khô rát. Rồi anh lại nhắc bao thuốc lên.

-Nếu như chưa nghiện nặng lắm thì anh nên cai đi. Thuốc lá không có lợi cho sức khỏe đâu!- giọng nói dịu dàng của Khả Nhi chất chứa sự chân thành của cô dành cho anh.

Dương Phàm không ngẩng đầu nhìn Khả Nhi nhưng tay vẫn buông bao thuốc lá ra.

Khả Nhi hỏi: -Chị Dĩnh dạo này có khỏe không?

-Cũng khỏe. Chị ấy theo chủ nghĩa độc thân, mỗi năm dành nửa năm cho công việc, nửa năm còn lại để đi du lịch khắp thế giới. Giờ muốn gặp được chị ấy còn khó hơn lên trời.

Nhớ lại cô gái cởi mở, phóng khoáng và vui vẻ ấy, Khả Nhi khẽ mỉm cười: -Nếu có cơ hội nhờ anh chuyển lời hỏi thăm đến chị ấy giúp em!

Dương Phàm khẽ nhếch môi cười: -Ừ!

Không khí trong phòng lại trở nên yên lặng. Một lúc lâu sau, cuối cùng Khả Nhi đành phải lên tiếng: -Dương Phàm...

Dương Phàm đưa mắt nhìn cô.

-Em xin lỗi anh! Chị Dĩnh đã từng nói với em, khi anh đối xử tốt với một người nào đó sẽ hết lòng nghĩ cho đối phương. Nhưng nếu một khi làm tổn thương trái tim anh sẽ mãi mãi không nhận được sự tha thứ của anh. Lúc tự ý bỏ đứa bé và rời xa anh, em biết sẽ làm anh tổn thương, nhưng em vẫn ôm tâm lí “ăn may”, nghĩ rằng đợi đến khi mình thành công trở về, có thể anh sẽ đồng ý tha thứ cho em. Lúc nào em cũng cho rằng chỉ cần nỗ lực thì nhất định sẽ có được sự tha thứ của anh. Nhưng em đã không đứng từ lập trường của anh để suy nghĩ. Năm ấy phải đối mặt với bao nhiêu áp lực mà anh vẫn không chịu từ bỏ. Vì tương lai của em, vì con của chúng ta, anh đã ôm rất nhiều hi vọng, nỗ lực hết mình. Vậy mà em lại đi phá hủy mọi hi vọng và sự cố gắng của anh...chỉ trong chớp mắt...Em nghĩ là mình đã làm cho anh tổn thương quá nặng nề. Dương Phàm...em xin lỗi!

Đôi môi Dương Phàm khẽ mấp máy nhưng không nói ra được lời nào.

Khả Nhi mắt ngân ngấn nước, khẽ thở dài, giọng nói như nghẹn lại: -Tối qua, em nhìn thấy anh và Thư Á dẫn con đi dạo, lúc ấy em mới thật sự nhận thức được rằng anh đã sớm loại bỏ em ra khỏi cuộc sống của mình. Lúc ấy tâm trạng của em rất đau đớn, nhưng ít nhất có vẻ anh rất hạnh phúc, đây đúng là một chuyện đáng mừng! Chúng ta đã không còn là những người của năm xưa nữa, mãi mãi không thể tìm lại tình yêu lúc ban đầu. Sau này, anh có cuộc sống riêng của anh, em sẽ không bao giờ đến làm phiền anh nữa. Còn bây giờ, em chỉ muốn nói với anh một câu cảm ơn. Cảm ơn anh đã mang đến cho em những ngày tháng tuổi xuân tươi đẹp và hạnh phúc. Anh mãi là hồi ức đẹp đẽ nhất trong cuộc đời em, là động lực lớn nhất cho em trong suốt những năm vừa rồi. Có lẽ cả đời này em sẽ mãi mãi không quên được anh, nhưng em sẽ cố gắng học cách đối diện với anh bằng một trái tim bình thản- Khả Nhi lặng lẽ nhìn Dương Phàm thật lâu thật lâu, dường như muốn khắc ghi hình bóng của anh vào sâu trong tim: -Tạm biệt anh, Dương Phàm!

Nói rồi Khả Nhi đứng dậy lặng lẽ đi ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, ánh mặt trời chói lọi. Nước mắt của Khả Nhi cứ thế tuôn rơi. Chu Chính Hạo đang đứng ở bên cạnh xe chờ đợi, nhìn có vẻ ung dung nhưng cảm giác căng thẳng khiến cho hai bàn tay anh nắm chặt lại. Nước mắt làm mờ đi mọi thứ trên đường đi của Khả Nhi. Cuối cùng, vì quá mệt mỏi và đau khổ, cô đã nép mình vào vòng tay ấm áp, dựa đầu vào vai anh nghẹn ngào: -Xin hãy cho em một lần cuối rơi lệ vì anh ấy!

Chu Chính Hạo khẽ ôm lấy Khả Nhi. Anh thở phào như vừa thoát chết: -Vừa nãy anh thật sự rất sợ em sẽ không quay lại!

Dương Phàm ngồi yên tại chỗ nhìn Khả Nhi ra đi, ánh mắt vô hồn, cơ thể chẳng chút sức lực.

Có tiếng bước chân vang lên từ sau lưng anh. Dương Phàm chẳng buồn ngoái đầu lại. Thư Á chăm chú nhìn Dương Phàm, khẽ thở dài: -Cậu cứ cố chấp như vậy có thấy vui hơn không?

Dương Phàm ngồi im lặng như không nghe thấy.

Thư Á tiếp tục: -Không chịu tha thứ có thể khiến cho cậu cảm thấy nhẹ nhõm hơn không?

-Thế cô thì sao?- Dương Phàm bực bội: -Sao không tự hỏi mình đi, tại sao cho đến giờ vẫn không chịu quay lại với người đàn ông đó?

-Anh ta không về tìm tôi. Nếu như anh ta chịu quay về tìm tôi, chỉ cần trong lòng tôi còn có anh ta, nhất định tôi sẽ bất chấp tất cả mà sà vào lòng anh ấy. Tôi sẽ không giống như cậu, cứ thích tự làm khó bản thân. Chẳng phải cứ làm theo trái tim sẽ vui hơn nhiều hay sao?

Lòng ngực của Dương Phàm phập phồng...

-Dương Phàm, điều quan trọng là bản thân cậu có còn yêu người ấy hay không, những thứ khác đều không quan trọng!

Dương Phàm đứng bật dậy, lao như tên bắn ra khỏi nhà.

Thư Á lẩm bẩm: -Hi vọng là mọi thứ vẫn còn kịp!

Đứng từ xa Dương Phàm đã nhìn thấy Khả Nhi đang khóc nức nở trong vòng tay dịu dàng của Chu Chính Hạo. Lúc ấy hai chân của anh chợt mềm nhũn, bước chân nặng nề không sao nhấc lên nổi. Anh đành giương mắt đứng nhìn cảnh tượng này.

Chu Chính Hạo cũng nhìn thấy Dương Phàm, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh và ánh mắt cương quyết không chịu nhường nhịn. Sau khi đáp trả Dương Phàm bằng ánh mắt cương quyết ấy, Chu Chính Hạo dìu Khả Nhi lên xe rồi khởi động xe và nhanh chóng biến mất trước mặt Dương Phàm.

Trong ánh mắt trời rạng rỡ, lần này...Khả Nhi đã thực sự tuột khỏi tay Dương Phàm...Anh đau đớn ấn chặt lồng ngực mình, nỗi đau cào xé khiến cho mọi thứ trước mặt anh như mơ hồ, nhưng anh không còn có thể gào khóc một trận đã đời như ngày xưa được nữa.

Cơn gió lạnh lạnh thổi qua...Khả Nhi ngồi trên bậc cửa sổ lắng nghe giai điệu buồn bã của bản nhạc quen thuộc “Mong ước lâu bền”.

45. Chương 23 Part 1

Chương 22: Đối diện bằng trái tim bình thản

Nửa cuối năm nay, Thừa Nghiệp đã đứng vững ở vị trí “đầu rồng” với tỉ lệ chiếm giữ thị trường vượt xa 5% so với tập đoàn Bắc Nhuệ. Bên cạnh đó, số cổ phần của Bắc Nhuệ mà Thừa Nghiệp có được đã tăng từ 13,5% lên đến 15%, khiến cho tập đoàn Bắc Nhuệ không thể không nhường một ghế cho tổng giám đốc Tần Khả Nhi của Thừa Nghiệp trong hội đồng quản trị.

Trong buổi họp hội đồng quản trị cuối năm, Dương Phàm và một số thành viên hội đồng quản trị đã chỉ ra những vấn đề còn tồn tại trong Bắc Nhuệ nhiều năm nay: cơ chế quản lý lạc hậu, cơ cấu tổ chức doanh nghiệp công kênh, nhân sự thừa thãi...đồng thời đề xuất cải cách thể chế và cải tiến sản phẩm máy móc. Những ý kiến đề xuất này đều gặp phải sự phản đối của các vị nguyên lão trong hội đồng quản trị. Tần Khả Nhi lạnh lùng chứng kiến cuộc tranh luận quyết liệt của hai phe.

Thông qua điều tra và đánh giá, Khả Nhi đã nắm rõ khả năng và đạo đức của từng thành viên hội đồng quản trị. Cuối cùng, ánh mắt của cô dừng lại ở chủ tịch hội đồng quản trị Hoa Hiên Vũ. Từ đầu đến cuối cuộc họp, ông luôn giữ thái độ im lặng, không hề lên tiếng ngăn cản sự tranh chấp của đôi bên, cũng chẳng hề đưa ra ý kiến của mình.

Phát hiện ánh mắt của Khả Nhi đang nhìn mình, ông khẽ gật đầu. Mặc dù tuổi tác đã cao nhưng Hoa Hiên Vũ vẫn còn rất phong độ và minh mẫn.

Khả Nhi gật đầu và lễ phép mỉm cười đáp lại.

Kế hoạch cải cách cuối cùng chưa được hội đồng quản trị thông qua. Sau khi hội nghị giải tán, Dương Phàm một mình ở lại trong phòng họp. Tập đoàn Bắc Nhuệ dựa vào ưu thế lớn mạnh và nguồn vốn hùng hậu đã chiếm vị thế “đầu rồng” hơn chục năm nay, do các doanh nghiệp cạnh tranh không có được những ưu thế này nên vị trí số một của Bắc Nhuệ mới vững chắc như bàn thạch, vì thế các cán bộ cấp cao của Bắc Nhuệ nảy sinh lòng kiêu ngạo, các nguyên lão của hội đồng quản trị ai nấy đều bảo thủ, cố chấp không chịu đổi mới. Vì vậy một khi có đối thủ hùng mạnh như tập đoàn Thừa Nghiệp xuất hiện, Bắc Nhuệ mới nhanh chóng thất bại, không có sức để đánh trả. Doanh nghiệp cần có một luồng gió cải cách mới mẻ, trong khi đó ông ngoại Dương Phàm lại nhân từ, mềm lòng, không nỡ rút dao chia về phía những người anh em đã cùng mình xây dựng sự nghiệp năm xưa.

Trầm ngâm hồi lâu, Dương Phàm đi về phía cửa kính. Dương Phàm bước đi chậm rãi, tiếng những bước chân nặng nề vang vọng trong căn phòng trống. Phòng họp nằm ở tầng thứ 26, đứng trước một tấm kính

lớn nhìn ra bên ngoài, hình ảnh từng ngôi nhà cao tầng ủa vào tầm mắt. Ở đây bây giờ đã không thể tìm thấy một mảnh đất trống và thoáng đãng, cũng không còn có được cảm giác nhẹ nhõm và thư thái. Giống như tâm trạng của anh lúc này, chìm đắm trong sự bế tắc, không sao tìm ra được một con đường đi mới cho Bác Nhuệ.

Mùi hương nước hoa nhẹ nhàng thoảng trong không khí, Dương Phàm biết là ai đang đến nhưng anh không hề ngoảnh đầu lại. Trong cuộc họp hội đồng, ghế ngồi của Tần Khả Nhi cách anh không xa. Mặc dù anh đã giữ chặt ánh mắt mình để không nhìn sang cô nhưng anh lại không thể ngăn nổi mùi hương thoảng thoảng bay ra từ người cô, nó khiến cho trái tim anh trở nên loạn nhịp. Đúng như cô đã từng nói, mỗi người đều đã thay đổi. Trong kí ức của anh, Khả Nhi trước đây không dùng nước hoa. Còn anh lúc nào cũng chỉ ôm mãi hình bóng của một Khả Nhi ngày xưa, chưa bao giờ thực sự tìm hiểu về một Tần Khả Nhi của ngày hôm nay.

Lặng lẽ đi đến bên cạnh Dương Phàm, Khả Nhi đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa kính: -Ngoài những công trình kiến trúc vẫn chỉ là những công trình kiến trúc...Ở góc độ này không thể nhìn thấy cảnh đẹp được đâu. Hay là đổi góc độ khác đi!

-Nếu như em muốn giúp anh thì cảm ơn em!- Dương Phàm lạnh nhạt: -Nhưng giúp được một lúc chứ không giúp được cả đời! Trước sau gì anh cũng phải học cách tự đổi mặt!

-Em chỉ là một người làm kinh doanh...- Khả Nhi nói: -Luôn tìm kiếm những thông tin có thể thu lợi cho mình!

Dương Phàm ngoảnh đầu sang nhìn Khả Nhi: khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, bộ quần áo sang trọng, cộng thêm với khuôn mặt xinh đẹp không tì vết, phong thái cao quý...Dương Phàm bất giác lại nhớ lại một cô gái đẹp thanh thoát của ngày xưa: -Em đã tìm kiếm được thông tin có thể thu lợi cho mình từ anh rồi sao?

-Lúc này trong cuộc họp, anh có đề cập đến vấn đề cải tiến máy móc. Anh có thể cho em xem sơ đồ thiết kế máy móc mới được không?

Dương Phàm kinh ngạc nhìn cô, không thốt ra lời.

-Em biết thế mạnh của anh là gì, trước đây...- Khả Nhi dừng lại một chút mới nói tiếp: -Trước đây lúc anh nhận chế tác các bản thiết kế điện tử, em thường nhìn thấy anh có cải tiến một số chi tiết trên bản thiết kế gốc. Sự nhạy cảm và hứng thú của anh trong vấn đề máy móc cũng giống như sự nhạy cảm và hứng thú của em trong vấn đề kinh doanh. Em không biết mấy năm nay sở thích của anh có thay đổi hay không, nhưng nếu như anh đã đưa ra phương án cải cách ở trong cuộc họp hội đồng quản trị, em nghĩ chắc chắn phải có thiết kế phác thảo ban đầu rồi.

Dương Phàm trầm ngâm: -Thật không ngờ đề xuất bị phản đối kịch liệt ở cuộc họp hội đồng quản trị lại được em, một đối thủ cạnh tranh coi trọng.

Khả Nhi cười đáp: -Dưới tiền đề thống nhất lợi ích, đối thủ cạnh tranh có thể trở thành bạn làm ăn bất kì lúc nào. Đây là một trong những định luật quan trọng trong giới kinh doanh.

Trong phòng làm việc của Dương Phàm, Khả Nhi tỉ mỉ quan sát các bản thiết kế máy móc mới rồi đưa ra ý kiến: -Em không phải là người trong ngành nên không hiểu rõ lắm. Em có thể mang về Thâm Quyển nhờ các kĩ sư chuyên nghiệp đánh giá một chút được không?- nhìn thấy Dương Phàm có vẻ ngần ngại, cô lập tức bổ sung thêm một câu: -Hoặc là đưa cho em một phần của bản thiết kế cũng được.

-Không cần đâu...- Dương Phàm lắc đầu- Em có thể mang toàn bộ bản thiết kế này đi. Ban này anh đang cân nhắc đến vấn đề khả thi của bản thiết kế mà thôi!

Khả Nhi có chút bất ngờ: -Anh tin em sao?

Dương Phàm khẽ nói: -Anh biết em là người thế nào mà!

Khả Nhi im lặng hồi lâu rồi nói: -Ba ngày sau em sẽ trả lời anh.

-Được!- Dương Phàm lịch sự tiễn Khả Nhi ra tận cầu thang máy, cánh cửa thang máy từ từ khép lại, nụ cười trên môi anh cũng từ từ biến mất. Sờ vào túi áo ngực không tìm thấy bao thuốc đâu, Dương Phàm sai

bước về văn phòng, lấy ra một bao thuốc lá từ trong ngăn bàn ra rồi châm một điếu. Khói thuốc giúp cho anh ổn định lại tâm trạng. Lặng lẽ đi đến trước cửa kính, Dương Phàm đưa mắt nhìn xuống bên dưới tìm kiếm...nhưng không thể tìm thấy bóng dáng của Khả Nhi.

Khả Nhi không rời khỏi công ty Bắc Nhuệ ngay. Trong đại sảnh ở tầng một, cô vô tình gặp Hoa Hiên Vũ. Nhận lời mời của ông, cô lại đi vào cầu thang cùng Hoa Hiên Vũ lên quán cà phê ở trên tầng thượng.

-Chỉ vì một sự sơ suất năm đó mà Hoa Chỉ Huyền đã đánh mất một viên dạ minh châu. Thật là đáng tiếc!- Hoa Hiên Vũ than thở: -Đáng tiếc nhất vẫn là Tiểu Phàm, mất cô, nó lúc nào cũng không vui!

Khả Nhi bưng cốc cà phê lên, nhấp một ngụm rồi khéo léo nhắc nhở: -Vợ của Dương Phàm rất xinh đẹp, cậu con trai của họ cũng rất đáng yêu!

-Có phải cô cảm thấy tôi nói như vậy là bất công cho vợ và con của Dương Phàm?

-Cho dù ngài là bậc trưởng bối, nhưng cũng nên tôn trọng sự lựa chọn của Dương Phàm. Dù sao thì người mà anh ấy chọn cũng sẽ là người cùng anh ấy sống đến trọn đời chứ không phải là người sống trọn đời cùng với người khác!

Hoa Hiên Vũ bật cười: -Mặc dù ta đã già nhưng vẫn chưa đến mức hồ đồ, mắt cũng vẫn chưa kém. Người mà Tiểu Phàm chọn hoàn toàn không phải là người cùng nó sống trọn đời. Lúc hai đứa nó ở bên cạnh nhau, ánh mắt chẳng bao giờ giao nhau. Một đôi vợ chồng chân chính, lại mới kết hôn, làm sao có thái độ như vậy được?

-Thế sao?- Khả Nhi lẩm bẩm, đầu óc có chút mông lung. Dương Phàm và Thư Á, một cặp xứng đôi vừa lứa như vậy, còn cả đứa bé xinh đẹp kia nữa...cho dù cô cứ cố gắng quên đi nhưng mỗi khi nhớ đến, trái tim cô lại như bị ai đó bóp nghẹt, hình ảnh một gia đình ba người cùng nhau đi dạo rất vui vẻ lại hiện lên trong tâm trí cô. Khả Nhi định thần lại, nhìn thẳng vào Hoa Hiên Vũ nói: -Cái gì mình không cần thì cũng đừng đẩy cho người khác! Tôi có nguyên tắc cư xử của mình: người đàn ông của người khác, tôi nhất quyết không động tới, bố của đứa trẻ khác, tôi quyết không tranh cướp. Cho dù có tốt đẹp đến mấy cũng đã không thuộc về bản thân, vì vậy không nên luyến tiếc. Những người đối xử tốt với bản thân là những người biết trân trọng bản thân!

-Sự việc đã đến nước này, nếu như ta có khuyên nhủ gì thêm nữa cũng chỉ là một sự coi thường đối với cô!- Hoa Hiên Vũ biết rằng mình nên chuyển chủ đề: -Tiểu Phàm từ nhỏ đã ham mê mấy thứ máy móc. Những đứa trẻ khác thích chơi đồ chơi còn nó thích tháo đồ chơi. Sau khi tháo ra xong lại lắp ráp lại. Từ những thứ nhỏ nhất như ô tô đồ chơi đến những thứ lớn hơn như xe địa hình, Tiểu Phàm chẳng tha cho một cái gì bao giờ! Ban đầu mẹ của nó hi vọng nó sẽ học chuyên ngành quản lý kinh doanh, tốt nhất là có thể ra nước ngoài học lấy cái bằng MBA rồi quay về tiếp quản sự nghiệp của ta, thế nhưng thằng bé cứ cô chấp đòi học chuyên ngành cơ khí cho bằng được.

-Thế còn ngài thì sao?-Đây là lần đầu tiên Khả Nhi nghe kể về những chuyện trước khi Dương Phàm vào đại học, thế nên cô cảm thấy rất hứng thú: -Ngài cũng phản đối anh ấy học chuyên ngành cơ khí phải không?

-Xét từ góc độ của sự ích kỷ, ta hi vọng có thể bồi dưỡng Tiểu Phàm trở thành người kế thừa của ta. Nhưng bất cứ việc gì, có hứng thú mới có thể làm tốt được. Nếu như Tiểu Phàm năm đó không thay đổi chỉ hướng thì có lẽ bây giờ nó đã là một kỹ sư cơ khí tài năng rồi!

Khả Nhi hiểu rõ hứng thú và chỉ hướng của Dương Phàm lúc đó. Chính bởi sự ra đi của cô đã khiến cho Dương Phàm thay đổi ước nguyện ban đầu, rời khỏi Bắc Kinh và gia nhập vào tập đoàn của gia đình. -Thực ra...- Khả Nhi cúi đầu nhìn xuống chất lỏng màu nâu sẫm ở trong cốc: -Anh ấy hiện giờ cũng rất xuất sắc!

-Cô nghĩ như vậy sao?- Hoa Hiên Vũ cười: -Cảnh tượng trong cuộc họp hội đồng quản trị cô đều đã nhìn thấy cả rồi đấy!

-Nếu như tôi không đoán sai thì ngài có vẻ tán thành ý kiến của anh ấy! Tại sao ngài không thể hiện thái độ?

-Tiểu Phàm từ nhỏ đến lớn làm việc gì cũng đều quá thuận lợi. Cho dù nó làm cái gì cũng có người trải sẵn đường cho nó. Đây không phải là chuyện hay, chính bởi vì vậy mà Tiểu Phàm luôn không có đủ quyết tâm để phát huy được khả năng thực sự của nó. Gặp phải vài trắc trở cũng là một điều có lợi cho Tiểu Phàm.

Sự nghiệp của Bác Nhuệ sớm muộn gì cũng giao vào tay nó. Nếu như hiện giờ nó không thể khắc phục được những khó khăn này bằng chính khả năng của mình thì làm sao có thể quản lí được cả tập đoàn Bác Nhuệ trong tương lai.- Hoa Hiên Vũ nhìn Khả Nhi: -Trừ khi nó nhận được sự hỗ trợ của cô!

-Rất tiếc vì đã để ngài phải thất vọng. Tự ý giúp đỡ trong khi Dương Phàm hoàn toàn không hề hay biết đối với anh ấy chỉ là một sự sỉ nhục!- Khả Nhi cầm bản thiết kế ở trên bàn lên: -Tôi nghĩ anh ấy thích mạo hiểm đầu tư trong điều kiện trao đổi bình đẳng hơn. Còn tôi cũng rất thích cục diện “đôi bên cùng chiến thắng”.

Ba ngày sau, Dương Phàm quả nhiên nhận được điện thoại của Khả Nhi. Anh lập tức lên máy bay bay thẳng đến Thâm Quyển. Trong phòng khách của công ty Thừa Nghiệp, Khả Nhi giới thiệu Dương Phàm với kĩ sư cơ khí James nổi tiếng của tổng công ty ở New York và Mạnh Đào, giáo sư kinh tế.

-Em đã giao một phần bản thiết kế của anh cho James xem rồi. Anh ấy nói là em đang mang đến một tin vui, thế nên đã đặc biệt bay từ New York đến đây. Dương Phàm, anh có đồng ý bàn bạc cụ thể các vấn đề về sơ đồ khung và sơ đồ cụ thể của bản thiết kế với James không?

Dương Phàm lịch sự đáp: -Đã nghe danh ông James từ lâu, có thể nhờ ông ấy chỉ giáo thật là một chuyện vinh hạnh đối với anh!- phản ứng của Dương Phàm có vẻ điềm đạm hơn Khả Nhi tưởng tượng rất nhiều.

Khả Nhi liền dịch những điều mà Dương Phàm nói sang tiếng Anh cho James nghe. Đối phương khiêm tốn đáp lại. Khả Nhi đang định dịch cho Dương Phàm nghe thì Dương Phàm đã quay sang nói chuyện với James bằng tiếng Anh rất lưu loát.

Khả Nhi đứng bên cạnh ngạc nhiên đến há hốc mồm. Lúc còn học đại học, tiếng Anh của Dương Phàm rất tồi. Ngoài câu “I love you” ra, anh chẳng thể nói được một câu tiếng Anh nào trọn vẹn. Khả Nhi lúc ấy thường nói đùa Dương Phàm đang học tiếng Anh chăm. Thế mà bây giờ, anh đang nói tiếng Anh bằng giọng rất chuẩn và rất thành thạo với người nước ngoài.

Mãi cho đến khi Mạnh Đào giơ tay lên khua khua trước mặt Khả Nhi: -Này này...bây giờ đang là lúc làm việc chứ không phải là lúc ngao du sơn hải đâu nhé!- lúc ấy Khả Nhi mới định thần lại, nhìn thấy Dương Phàm và James đang bàn luận sôi nổi về bản thiết kế. Hai người nói chuyện rất hợp khiến cho Mạnh Đào chẳng có cơ hội nói xen vào.

Mấy ngày sau, Dương Phàm tiếp nhận ý kiến của James, bắt tay vào cải tiến các bộ phận chi tiết của bản vẽ. Bộ phận mà James gọi là “điều ngạc nhiên” của bản vẽ cuối cùng cũng được hoàn thiện, chỉ cần đầu tư đến nơi đến chốn là có thể mang ra sử dụng bất cứ lúc nào.

Bên cạnh đó, Khả Nhi và Mạnh Đào tiến hành tính toán cụ thể hạng mục đầu tư này. Do tính hiện đại và hiệu quả cao, các sản phẩm mới một khi được tung ra thị trường sẽ có thể hoàn toàn thay thế các sản phẩm cũ. Mà trong tình hình độc chiếm tài nguyên, lợi nhuận sản phẩm phong phú, vốn đầu tư nhanh chóng được thu hồi, lợi nhuận đầu tư cao, hơn nữa thời gian tiếp diễn lại kéo dài. Tuy nhiên lợi nhuận cao luôn đi kèm với nguy cơ cao.

Khả Nhi đề nghị Thừa Nghiệp sẽ mua đứt quyền sử dụng của bên Dương Phàm để tự đầu tư và sản xuất, một mình hưởng lợi nhưng cũng đồng nghĩa với việc phải gánh vác nguy cơ một mình. Thế nhưng đề nghị này đã bị Dương Phàm từ chối.

-Anh hi vọng cả Bác Nhuệ và Thừa Nghiệp sẽ cùng đầu tư hạng mục này, cùng phân chia lợi nhuận và gánh vác nguy cơ- Dương Phàm nói: -Đối với Thừa Nghiệp mà nói thì áp lực không quá lớn. Còn đối với Bác Nhuệ, sau nhiều năm lạc hậu thì đây có thể là một bước đột phá mới cho sự phát triển sau này.

-Mọi thứ đều nằm trong dự tính của em..- Khả Nhi cười: -Anh quả nhiên không từ bỏ Bác Nhuệ!

-Đây là trách nhiệm của anh mà!

-Vậy thì anh định làm gì để thuyết phục các vị nguyên lão bảo thủ?

-Vì vậy mong em hãy ủng hộ anh!- Dương Phàm khẩn thiết: -Chỉ cần em tỏ rõ thái độ ủng hộ cải cách sản phẩm, anh sẽ có cách khiến cho bọn họ phải im miệng!

-Cứ để cho Bác Nhuệ giữ nguyên trạng thái hiện nay, không chịu nỗ lực cải tiến chẳng phải sẽ có lợi cho Thừa Nghiệp của em hơn sao?

-Anh tin là em lúc nào cũng nhìn vấn đề từ góc độ toàn diện và lâu dài chứ không phải là cái lợi ngắn ngủi trước mắt. Anh chắc chắn sẽ trở thành người kế thừa của Bác Nhuệ, chúng ta sẽ tiếp tục hợp tác lâu dài, cả hai cùng thắng hoặc cùng bại. Em thích cục diện nào hơn?

Khả Nhi nhìn Dương Phàm, Dương Phàm cũng nhìn cô. Cuối cùng Khả Nhi mỉm cười: -Lúc nào cần phối hợp anh hãy nói với em một tiếng!

Dương Phàm đưa tay ra trước mặt Khả Nhi, chân thành nói: -Cảm ơn!

Khả Nhi đưa tay ra khẽ bắt tay anh. Vỗ giống như trong kí ức của anh, bàn tay của cô hơi lạnh nhưng rất mềm mại. Anh thất thần nhìn cô, Khả Nhi vội vàng thu tay lại, quay đầu bước ra khỏi phòng. Anh không còn có thể nhìn thấy đôi mắt đen láy của cô được nữa.

Sau khi Dương Phàm trở về Thượng Hải, Hoa Hiên Vũ và Hoa Chỉ Huyền đã tuyên bố chuyển tất cả cổ phần của mình cho Dương Phàm. Dương Phàm lập tức triệu tập cuộc họp cổ đông với tư cách là người có cổ phần chiếm 1/3 tổng số cổ phần của tập đoàn. Trong hội nghị cổ đông, Khả Nhi bắt tay với Dương Phàm, hai người đã tận dụng ưu thế tuyệt đối để ra lệnh thực hiện phương án đầu tư mới. Tiếp theo đó, tập đoàn Bác Nhuệ tiếp tục tiến hành thay đổi các lãnh đạo cấp cao của công ty. Dương Phàm trở thành tổng giám đốc của Bác Nhuệ và nhanh chóng lựa chọn một lớp cán bộ, nhân viên ưu tú mới vào làm việc. Một loạt những cải cách mới trong thời gian ngắn đã khiến cho Bác Nhuệ như trút bỏ hẳn bộ quần áo cũ kĩ để xuất hiện trong một hình hài mới đầy khí thế.

Lễ kí hợp đồng giữa Thừa Nghiệp và Bác Nhuệ được tiến hành ở một thành phố trung gian là Bắc Kinh. Sau khi hợp đồng chính thức được kí kết sẽ có một bữa tiệc chúc mừng được tổ chức. Đối với những hoạt động mang tính xã giao này, Khả Nhi trước nay vốn không đủ kiên nhẫn để tham gia. Cũng may với thân phận hiện giờ, cô không cần thiết phải đi chào hỏi những người khác. Sau khi xã giao vài câu với chủ các doanh nghiệp khác, Khả Nhi liền trốn ra ngoài ban công.

Cánh cửa kính đã ngăn cách bên trong phòng với thế giới bên ngoài, tạo ra một khoảng không yên tĩnh bên ngoài ban công. Khả Nhi đưa mắt nhìn vào hội trường bên trong, Dương Phàm đang nói chuyện xã giao với một đám người. Mặc dù về mặt Dương Phàm rất tự nhiên nhưng Khả Nhi có thể nhìn ra sự chán nản hiện lên trong ánh mắt anh. Dương Phàm rất giỏi trong việc xã giao nhưng anh luôn không thích các hoạt động như thế này. Khả Nhi quay người lại nhìn ra vườn hoa bên ngoài, trên bầu trời là những ngôi sao lấp lánh, tiếng nhạc ồn ào bên trong len qua khe cửa vọng ra bên ngoài, cô nhớ lại lần đầu tiên mình tham gia vào một bữa tiệc. Quang cảnh hào nhoáng, đẹp như trong giấc mộng chỉ khiến cho cô nhận ra rằng một thế giới như vậy không thuộc về cô, phải biết thấy khó mà từ bỏ. Có lẽ từ khoảng khắc ấy, số phận đã sắp xếp cho cô và Dương Phàm mỗi người ở trong một thế giới khác nhau. Tuổi trẻ bông bột khiến cho hai người cố chấp nhất định không chịu buông tay, nhưng quanh quẩn một vòng rồi hai người cuối cùng vẫn trở về vị trí ban đầu.

-Sao lại trốn ở đây một mình thế này?- tiếng Dương Phàm vang lên phía sau Khả Nhi.

Khả Nhi mỉm cười nhưng không ngoảnh đầu lại: -Có thể một số tính cách của em là do bẩm sinh, thực ra em chẳng thích mấy kiểu tiệc tùng xã giao trong giới thượng lưu như thế này, cảm thấy ngồi ăn lẩu, uống bia với bọn Trương Vũ và Diệp Phi còn vui hơn!

Dương Phàm đến bên cạnh Khả Nhi, dựa người vào lan can. Kh

ả Nhi ngửi thấy mùi rượu phảng phất từ trên người anh. Không ai nói câu gì, chỉ lặng lẽ cảm nhận những cơn gió lạnh lạnh trong không gian. Hai người cứ trầm ngâm như vậy một lúc rất lâu. Cuối cùng, Dương Phàm đi ra khỏi ban công rồi quay lại rất nhanh, đưa cho Khả Nhi một cốc nước hoa quả còn mình thì cầm một cốc cocktail: -Anh mời em một li!

Khả Nhi nhìn Dương Phàm...

-Năm đó, sau khi em đi, anh đã đắm đầu vào học tất cả những sở trường của em: mời giáo viên tiếng Anh, quản lí kinh tế về dạy, lại còn học cách chịu khổ như thế nào...có lẽ là trong tiềm thức anh hi vọng là có thể

thắng được em, khiến cho em phải hối hận vì năm đó em đã rời bỏ anh- Dương Phàm cười chua xót: -Em thấy đấy, anh thật là ấu trĩ! Đến tận ngày hôm nay, anh không thể không thừa nhận khả năng của em hơn hẳn anh!

-Còn nhớ anh đã từng nói gì với em không?- Khả Nhi dịu dàng nhìn Dương Phàm: -Con người ai cũng có điểm mạnh riêng. Anh nên biết sở trường của mình nằm ở đâu.

-Đúng, anh biết, vì vậy anh càng nên nói một tiếng cảm ơn với em! Chính em đã giúp anh thực hiện giấc mơ của mình!- Dương Phàm nâng li lên: -Cảm ơn em, Khả Nhi!

Khả Nhi lại đặt li nước hoa quả trong tay xuống, lấy li cocktail trên tay Dương Phàm và uống cạn: -Nếu như anh đã mời rượu thì em nên uống rượu mới phải chứ!

Dương Phàm nhún vai, xòe bàn tay không của mình ra, cười lớn. Khả Nhi cũng bật cười vui vẻ. Dương Phàm từ từ thu lại nụ cười của mình, anh buồn bã nói: -Anh cũng muốn nói một câu xin lỗi em. Từ trước đến nay anh cứ mãi đắm chìm trong nỗi đau của mình, cho rằng em đã phụ lòng anh, phản bội anh khiến cho mọi nỗ lực của anh đổ sông đổ bể. Sau khi em ra đi, anh vừa đợi chờ em vừa tự nhủ với bản thân rằng anh hận em, sẽ không bao giờ tha thứ cho em. Lâu dần, trong lòng anh nảy sinh sự cố chấp, cố chấp không chịu tha thứ cho em nhưng không hiểu vì sao. Mãi cho đến hôm Thứ Á hỏi anh rằng không chịu tha thứ có khiến cho anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn không, lúc ấy anh mới phát hiện ra rằng bản thân mình chẳng vui vẻ chút nào. Thoát ra được khỏi nỗi đau quá khứ anh mới hiểu ra rằng thực ra em chưa bao giờ bỏ rơi anh, anh chưa bao giờ đứng trên lập trường của em để suy xét, quên mất những áp lực, đau đớn và cả những nỗ lực bao nhiêu năm trời của em. Khả Nhi, anh xin lỗi vì những tổn thương mà anh đã gây ra cho em!

Khả Nhi muốn mỉm cười với anh nhưng nỗi chua xót trong lòng khiến cho nụ cười của cô trở nên méo mó: -Thời gian gần đây anh khiến cho em cảm thấy rất bất ngờ. Trong thời gian ở nước ngoài, em lúc nào cũng nhớ về một Dương Phàm trước kia. Đến khi quay lại, cũng chỉ tự ý làm theo suy nghĩ của mình mà quên mất rằng chúng ta đã không còn như trước kia. Đáng lẽ ra em nên tìm hiểu anh nhiều hơn, tìm hiểu lại một Dương Phàm hoàn toàn mới. Nhưng kết quả là em cứ chìm đắm trong quá khứ mà không làm bất kì điều gì, chỉ cố chấp với những kí ức năm xưa. Xin lỗi anh, cũng là vì những tổn thương mà em đã gây ra cho anh!

Hai người nhìn nhau, nỗi nhớ nhung hiện lên trong đáy mắt. Trong cơn gió nhẹ nhẹ, không biết là tiếng của ai đang thoảng qua: -Tiếc là...- khi thoát ra được khỏi vòng xoáy của ân oán thì người ta mới phát hiện ra rằng mọi việc đều đã trở nên quá muộn.

Nội tâm giằng xé hồi lâu, Dương Phàm cuối cùng cũng lên tiếng: -Khả Nhi, anh và Thứ Á....thực ra bọn anh...

Tiếng chuông điện thoại đúng lúc ấy vang lên. Khả Nhi cầm điện thoại lên nhìn rồi lập tức mở máy ra nghe: -A lô, Chu Chính Hạo à!

-Ừ, em đang ở trong bữa tiệc...sắp đi được rồi...anh cứ ở bên ngoài đợi em nhé! Em chuẩn bị ra đây!- bỏ điện thoại xuống, Khả Nhi nhìn Dương Phàm: -Ban nãy anh đang nói gì nhỉ?

Dương Phàm không đáp mà hỏi Khả Nhi: -Chu Chính Hạo đến rồi à?

-Ừ, anh ấy đến đón em, đang đứng chờ ở bên ngoài!

-Không có việc gì nữa đâu...- Dương Phàm cười: -Nếu như đã không thích những nơi như thế này thì em nên về sớm nghỉ ngơi. Mau đi đi, đừng để Chu Chính Hạo phải chờ lâu!

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng của Khả Nhi ra khỏi ban công, đi qua vườn hoa rồi cuối cùng biến mất ở cổng lớn, đôi hàng mi của Dương Phàm khẽ sụp xuống.

46. Chương 23 Part 2

Từ đại sảnh đi ra, lúc đi qua vườn hoa, Khả Nhi ngoảnh đầu nhìn lại, trên ban công, một cái bóng cô đơn buồn bã đang nhìn theo cô. Bước chân của Khả Nhi chợt khựng lại giây lát...sau cùng cô cắn chặt môi rồi bước đi thật nhanh.

Giờ đang là lúc cuộc sống về đêm trở nên nhộn nhịp nhất. Trên đường phố, dòng xe cộ qua lại không ngớt. Khả Nhi mệt mỏi ngồi dựa lưng trên ghế đằng sau. Sự mệt mỏi khiến cho Khả Nhi không buồn nhắc cả những ngón tay lên nữa.

-Sao thế em?

Khả Nhi cố gắng mở mắt, nhìn Chu Chính Hạo trong chiếc gương chiếu hậu, mỉm cười áy náy: -Em mệt quá!

-Em ngủ một chút đi, khi nào về đến nhà anh sẽ gọi!

-Ừ!- Khả Nhi lấy tay che miệng ngáp một cái thật dài rồi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Nửa tiếng đồng hồ sau, chiếc xe dừng lại ở một căn biệt thự tuyệt đẹp. Đây là căn biệt thự mà bố mẹ Chu Chính Hạo đã mua để làm quà kết hôn cho hai người. Vì ngày làm đám cưới vẫn chưa định nên biệt thự cứ để không, thỉnh thoảng làm chỗ dừng chân cho Khả Nhi đến Bắc Kinh công tác.

Chu Chính Hạo đỗ xe rồi gọi Khả Nhi: -Khả Nhi, về đến nhà rồi!- không nghe thấy tiếng đáp, anh ngoảnh lại nhìn cô chăm chú. Khả Nhi thật sự đã mệt lả rồi nên mới ngủ say như vậy. Đôi môi cô chúm chím trông như một đứa trẻ. Nhưng có thể là do nằm ở ghế không được thoải mái nên lông mày Khả Nhi khẽ nhíu lại.

Chu Chính Hạo mỉm cười lắc đầu, xuống ngồi ở ghế sau xe cùng Khả Nhi. Anh không nỡ đánh thức cô dậy nên đành phải nhẹ nhàng ôm lấy cô, điều chỉnh tư thế nằm của Khả Nhi cho thoải mái để cô có thể ngủ ngon. Mặc dù là vợ chồng chưa cưới nhưng giữa hai người chưa bao giờ có cử chỉ thân mật. Một người làm việc ở Thâm Quyển, một người làm việc ở Bắc Kinh, thỉnh thoảng mới gặp mặt mà phần lớn là do anh bay sang Thâm Quyển thăm cô vào kì nghỉ cuối tuần hoặc là cô sang Bắc Kinh công tác, nhân tiện đến thăm hỏi bố mẹ anh. Đính hôn đã lâu như vậy rồi mà ngay cả một lần nắm tay đứng nghĩa Chu Chính Hạo cũng không có cơ hội thực hiện. Tối nay có thể coi là một cử chỉ tiếp xúc thân mật nhất của hai người rồi.

Chu Chính Hạo ôm chặt Khả Nhi, những ngón tay lướt nhẹ trên lông mày, xoa phẳng những nếp gấp giữa hai lông mày của cô. Bàn tay Chu Chính Hạo trượt nhẹ từ lông mày xuống má Khả Nhi, vuốt ve khuôn mặt mịn màng của cô rồi dừng lại trên khoe môi của cô.

Chu Chính Hạo nhìn chăm chăm vào những đầu ngón tay của mình đang đặt trên môi Khả Nhi, đôi mắt từ từ bị bao phủ bởi sương mù. Cho dù là về tâm lý hay sinh thì thì anh cũng vẫn là một người đàn ông bình thường, khao khát được có những cử chỉ ái ân với người con gái mà mình yêu thương sâu sắc. Nhưng lúc nào cô cũng rất khách sáo với anh, giữa hai người luôn có một khoảng cách nhất định khiến cho anh không thể tiến lại gần cô được. Bởi vì trong sâu thẳm trái tim cô vẫn còn hình bóng của một người, vì thế cứ mỗi lần gặp lại người ấy là nước mắt của cô sẽ tuôn rơi ngay cả trong giấc mộng.

Ánh mắt Chu Chính Hạo lại di chuyển lên khuôn mặt Khả Nhi. Bởi vì ngủ quá say nên hai má của cô ửng đỏ. Những ngón tay Chu Chính Hạo lại lần nữa vuốt ve khuôn mặt cô. Tại sao lại không thể? Anh đã yêu cô bao nhiêu năm rồi, tình yêu của anh dành cho cô đâu có ít hơn người ấy, tại sao lại không được? Chu Chính Hạo từ từ cúi đầu xuống, đặt môi mình lên đôi môi Khả Nhi, mơn man đôi môi căng mọng của cô. Sự ham muốn kìm nén trong lòng bao nhiêu năm nay tuôn trào như núi lửa, anh siết chặt Khả Nhi trong vòng tay, hôn cô cuồng nhiệt, đắm say. Anh muốn càng nhiều, càng nhiều hơn nữa...

Khả Nhi giật mình tỉnh giấc, mơ hồ mở to đôi mắt, ngẩng người nhìn Chu Chính Hạo rồi lập tức nhận thức được tình hình hiện tại, cô vội vàng vùng vẫy thoát khỏi vòng tay Chu Chính Hạo: -Chu Chính Hạo, anh dừng...- nhưng đôi môi Chu Chính Hạo cứ quăn chặt lấy môi cô, hơi thở gấp gáp của anh bao trùm lấy Khả Nhi, đôi bàn tay anh trượt xuống cổ áo, nắn bóp bầu ngực cô. Khả Nhi càng giãy giụa thì Chu Chính Hạo càng cuồng nhiệt.

Trong lúc cấp bách, Khả Nhi vội vàng với tay mở cửa xe, cả người cô ngã ngửa xuống đất. Hơi lạnh ở bên ngoài ủa vào trong khoang xe khiến cho ham muốn cuồng nhiệt của Chu Chính Hạo bị giảm đi không ít. Chu Chính Hạo ngồi ngậy người thở hồng hộc ở trong xe. Khả Nhi ngồi bệt dưới nền đất, hình như là do ngã đau quá nên đôi mắt cô như bị phủ sương mù, hai tay giữ chặt lấy cổ áo. Hai người nhìn nhau hồi lâu. Hơi thở của Chu Chính Hạo đã trở lại bình thường, anh đẩy cửa lao nhanh ra khỏi xe.

Chu Chính Hạo chặn một chiếc taxi rồi đi thẳng đến quán rượu thường ngày vẫn hay đến. Vẫn là thứ âm nhạc đình tai nhức óc, những cô gái ăn mặc hở hang uốn éo trên sàn nhảy, ánh đèn nhấp nháy huyền ảo. Chu Chính Hạo ngồi vào cái bàn quen thuộc theo quán tính, đột nhiên anh nhìn thấy Dương Phàm đang ngồi ngậy ra trước cốc bia lạnh trên bàn. Chu Chính Hạo đi đối diện với Dương Phàm rồi cầm cốc bia lên nốc cạn chẳng chút khách khí.

Dương Phàm chỉ kinh ngạc nhìn Chu Chính Hạo không nói gì, trong một môi trường như thế này không thích hợp cho việc nói chuyện.

-Cô ấy không yêu tôi!- uống ực một hơi hết nửa chai bia, Chu Chính Hạo thở hồng hộc, cười chua xót: -Nếu như hai người đã yêu nhau sâu sắc đến vậy, tại sao còn cho tôi hi vọng? Nếu như từ trước đến giờ không hề có hi vọng có lẽ giờ tôi đã không khó chịu đến thế này!

Dương Phàm cau mày, tất cả những gì Chu Chính Hạo vừa nói đã bị át đi bởi tiếng nhạc ầm ĩ. Nhìn dáng vẻ của Chu Chính Hạo, Dương Phàm lờ mờ đoán ra giữa Chu Chính Hạo và Khả Nhi có mâu thuẫn gì đó, hơn nữa mâu thuẫn ấy lại có liên quan đến anh. Trong hoàn cảnh này, Dương Phàm biết mình không thích hợp để làm người khuyên giải, hơn nữa tâm trạng của anh lúc này cũng không thể khuyên nhủ ai đó được, thế nên chỉ có thể ngồi im lặng mà thôi.

Hai hoàn cảnh, một tâm trạng...hai người im lặng ngồi uống rượu. Hồi lâu sau, Dương Phàm kéo tay Chu Chính Hạo lúc đó đã say mèm: -Thôi đủ rồi, chúng ta nên về thôi!

Chu Chính Hạo gạt tay Dương Phàm ra: -Cậu muốn đi thì đi đi! Mặc kệ tôi!- vừa nói Chu Chính Hạo vừa mở một chai nữa.

Dương Phàm lấy tay ấn chặt miệng chai, điên tiết gào lên: -Chu Chính Hạo, cậu đã đủ chưa hả?

Chu Chính Hạo lạnh lùng cười: -Cậu muốn quản lí tôi đấy à?

Dương Phàm ngậy người, cũng tình cảnh này, cũng những câu nói tương tự như thế này, chỉ có điều lần này hai người đã trao đổi vai diễn cho nhau.

Trong lúc bế tắc, một bàn tay trắng mịn giật lấy chai bia từ tay hai người: -Để đây cho em!

Dương Phàm và Chu Chính Hạo cùng lúc ngoảnh đầu sang nhìn Khả Nhi.

Khả Nhi lịch sự nói với Dương Phàm: -Dương Phàm, cảm ơn anh!- nói rồi cô dìu Chu Chính Hạo lảo đảo đứng dậy: -Về nhà thôi, em tìm anh lâu lắm rồi mới tìm được đến đây đây!

Giúp Khả Nhi dìu Chu Chính Hạo đã say mèm vào xe, Dương Phàm đứng bên ngoài nói vọng vào: -Hai người về trước đi, có gì cần giúp đỡ thì cứ gọi cho anh nhé!

Khả Nhi gật đầu nhìn Dương Phàm giẫy lất rồi lái xe phóng đi.

Nhìn theo chiếc xe đang khuất dần, Dương Phàm ngồi bệt xuống đất, hai tay ôm đầu chán nản. Thật ngốc, chính tay anh đã đẩy người mình yêu ra xa, giờ anh còn tư cách gì mà mong cô sẽ ngoảnh đầu lại nhìn anh?

Về đến biệt thự, Khả Nhi cố sức kéo Chu Chính Hạo ra khỏi xe, lảo đảo dìu anh vào phòng ngủ chính. Lấy tay lau qua mồ hôi trên trán, Khả Nhi cầm khăn mặt ướt lau mặt cho Chu Chính Hạo. Cô vừa quay người định đi thì Chu Chính Hạo đã nắm lấy cánh tay cô, giọng lè nhè nghe không rõ tiếng: -Đừng đi...Khả Nhi... Anh...khó chịu lắm!

-Khó chịu à? Khả Nhi cúi xuống nhìn anh lo lắng: -Anh khó chịu ở đâu? Có buồn nôn không? Hay là đau đầu?

Chu Chính Hạo kéo mạnh tay Khả Nhi khiến cho cô ngã nhào ra giường, Chu Chính Hạo lật người lại đè lên ngực cô: -Em có biết không, em có biết là trái tim anh đang rất khó chịu không? Khả Nhi, anh một lòng

một dạ với em, tại sao em không thể yêu anh thật lòng?- Chu Chính Hạo nhìn chăm chăm vào Khả Nhi, Khả Nhi nhận thấy nỗi đau đớn ghê gớm trong đôi mắt ấy. Cô vốn không định làm tổn thương một người luôn đối xử tốt với mình nhưng cuối cùng cô vẫn vô tình làm anh đau đớn. Cô mệt mỏi nhắm chặt mắt lại.

Một giọt nước mắt nóng hổi rơi lên mặt Khả Nhi: -Khả Nhi, chúng ta kết hôn đi!- đôi môi run rẩy của anh lướt nhẹ trên cổ Khả Nhi.

Khả Nhi nghiêng đầu sang một bên, mở to đôi mắt. Ánh trăng lác lác bên ngoài cửa sổ khiến cho cô chói mắt. Cô nhắm mắt lại, thật sự quá mệt mỏi, cảm giác đau đớn như có ai đồ vò nát trái tim, đầu óc cô như trở nên trống rỗng, hoàn toàn mất đi khả năng tư duy. Cô bám chặt tay vào vai Chu Chính Hạo...cô nghe thấy tiếng mình nói: -Vâng...

Theo ý của Khả Nhi, hôn lễ sẽ được tổ chức rất đơn giản, hai người sẽ đi đăng ký kết hôn trước rồi chọn một nơi nào đó để đi tuần trăng mật. Tuy nhiên, kế hoạch của hai người đã gặp phải sự phản đối của hai bên gia đình. Tần Tuyết Liên nói: -Tôi hi vọng con gái của tôi có thể đường hoàng gả vào gia đình người khác.

Mẹ Chu Chính Hạo nói: -Khó khăn lắm mới có được người con dâu như Khả Nhi, không thể không làm linh đình một bữa được!

Khả Nhi than trời: -Bây giờ này con lấy dâu ra thời gian mà chuẩn bị hôn lễ!- kế hoạch cải tiến máy móc mới được tiến hành ở Thanh Đảo, vạn sự khởi đầu nan, để đảm bảo có thể đưa sản phẩm ra thị trường vào đúng giai đoạn hoàng kim vào tháng năm, Dương Phàm đã đích thân chỉ đạo, liên tục tăng ca cùng các nhân viên cốt cán để đảm bảo tiến độ công việc. Thế thì một người phụ trách kế hoạch như Khả Nhi sao có thể bỏ mặc công việc để chuẩn bị hôn lễ cho mình được?

Hai bà mẹ đi đến nhất trí: -Chuyện này cứ giao cho hai mẹ là được rồi, chắc hai đứa cũng không bận đến mức chẳng có thời gian để dành ra một ngày tham gia hôn lễ đâu nhỉ!

Khả Nhi và Chu Chính Hạo ái ngại nhìn nhau. Chu Chính Hạo nói: -Cứ chọn ngày trước đã, những chuyện khác đành phải làm phiền hai mẹ rồi!

Nói thì nói vậy thôi chứ dù sao đây cũng là chuyện đại sự cả đời, Khả Nhi mặt mũi nào để cho phụ huynh phải lo lắng hết mà không hỏi han gì. Thế nên cô đành phải xoay như chong chóng giữa ba nơi: Bắc Kinh, Thâm Quyển và Thanh Đảo. Cũng may Chu Chính Hạo nhanh chóng tìm được một công ty chuyên tổ chức cưới hỏi trọn gói có kinh nghiệm làm giúp mọi việc, hai bà mẹ chỉ cần ra lệnh là xong hết. Lúc này Khả Nhi mới có thể yên tâm “đóng doanh” ở Thanh Đảo.

Ở trong chung cư của cơ sở sản xuất, Khả Nhi thường ăn đồ ăn nhanh, cứ mở mắt ra là làm việc, tối đến tan làm chỉ muốn ngủ luôn. Ban đầu cô còn nhớ gọi điện thoại về cho Chu Chính Hạo nhưng dần dần, cô bận tới tối tăm mặt mũi, không còn thời gian nghĩ tới việc khác nữa nên cũng quên luôn gọi điện cho Chu Chính Hạo. Mãi cho tới khi Chu Chính Hạo gọi điện thoại đến: -Có phải em định để cho người khác thay mình tham gia hôn lễ không hả?

Lúc ấy Khả Nhi mới nhớ ra ngày mai là ngày làm đám cưới của mình. Nhìn đồng giấy tờ chồng chất trên bàn, Khả Nhi bối rối nói: -Cái này...à cái đó...không đâu, ngày mai em sẽ lên chuyến bay sớm về Bắc Kinh...

-Sáng sớm mai?- giọng nói của Chu Chính Hạo thể hiện rõ sự tức giận: -Sao em không nói luôn là tối mai sẽ về Bắc Kinh đi?

-A lô...a lô...Chính Hạo?- đầu dây bên kia chỉ vọng lại tiếng tút tút. Ở bên nhau đã lâu như vậy, Chu Chính Hạo luôn đối xử rất dịu dàng với Khả Nhi, đây là lần đầu tiên anh nổi giận với cô. Khả Nhi vội vàng gọi lại nhưng Chu Chính Hạo đã tắt máy. Khả Nhi thở dài, ngoảnh đầu lại chợt nhìn thấy Dương Phàm đang chăm chú nhìn mình. Lúc này Chu Chính Hạo nói rất to, có lẽ Dương Phàm đã nghe thấy hết rồi. Khả Nhi cười bối rối.

Dương Phàm đột nhiên lên tiếng: -Em mau về phòng thu xếp đồ đạc đi!- nói rồi Dương Phàm với tay lấy áo khoác trên mắc, móc điện thoại trong túi ra rồi bảo: -Anh đi đặt vé máy bay cho em rồi lập tức đưa em ra sân bay. Có lẽ còn kịp chuyến bay sớm nhất đến Bắc Kinh.

-Nhưng mà...nhưng mà...- Khả Nhi do dự.

Dương Phàm cười dịu dàng: -Ở đây đã có anh lo rồi! Thời gian bận rộn nhất đã qua rồi, nếu như không có sự cố ngoài ý muốn xảy ra thì tạm thời công việc ở đây cứ để anh lo! Chỉ tiếc là anh không thể tham gia hôn lễ của em được, thậm chí cũng chẳng kịp mua tặng em một món quà cưới!

-Không, không cần đâu!- Khả Nhi vội vàng xua tay, nghĩ một lát rồi nói đùa: -Lần sau gặp mặt đưa cho em một cái phong bì là được! Cái này thực tế hơn đây!

-Ok!- Dương Phàm mặc áo khoác vào rồi đi ra ngoài: -Nhanh lên nhé! Anh ở dưới xe đợi em!

Dương Phàm vừa đi khuất là nụ cười trên môi Khả Nhi tắt ngấm. Cô cúi đầu, xòe đôi bàn tay đang đau nhức vì nắm quá chặt, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Đưa Khả Nhi ra tận cửa đăng kí, giương mắt nhìn Khả Nhi bước qua vạch phân cách, Dương Phàm đột ngột gọi: -Khả Nhi...

Khả Nhi dừng bước, đầu không ngoảnh lại: -Cám ơn anh! Mọi chuyện ở bên này nhờ cả vào anh!

-Đừng khách sáo, lần sau đến nhớ mang kẹo cưới đến cho anh nhé! Còn nữa, thay anh chúc mừng cho Chu Chính Hạo!

Khả Nhi gật đầu: -Vâng!- Khả Nhi vẫn không ngoảnh đầu lại, bước chân nặng nề đi xa dần.

Dương Phàm từ từ quay người lại, đi ngược hướng với Khả Nhi. Hai người từng yêu nhau say đắm cuối cùng cũng vẫn đi theo hai hướng ngược chiều nhau. Đứng ở quảng trường rộng rãi, Dương Phàm nhìn lên chiếc máy bay bay ngang bầu trời, ánh sáng mặt trời chói chang khiến mắt anh đau nhức. Dương Phàm nhắm chặt mắt lại, mấy năm trước cô ra đi không lời từ biệt, cho dù có đau lòng đến mấy anh vẫn biết rằng sẽ có một ngày cô quay trở lại. Nhưng hôm nay, chính tay anh tiễn cô ra đi, nhưng kể từ nay anh biết sẽ chẳng còn có thể chờ đợi cô được nữa. Cả đời...cả kiếp này...anh đã mãi mãi bỏ lỡ cô mất rồi!

Khả Nhi về đến Bắc Kinh vào khoảng quá trưa. Chu Chính Hạo mặt mày lạnh lùng vừa nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Khả Nhi liền cảm thấy xót xa: -Em đi tắm nước nóng một cái đi! Rồi ngủ một giấc cho đỡ mệt!

Khả Nhi há hốc miệng kinh ngạc: -Thế không có chuyện gì phải làm sao?

Chu Chính Hạo cúi đầu nói: -Đợi em tỉnh dậy sẽ đi thử áo cưới. Anh không muốn nhìn thấy một cô dâu mặt mày hốc hác. Em không để ý nhưng anh để ý, anh sợ người khác nói xấu sau lưng anh, trách anh hành hạ em đến nỗi người không ra ngoài, quỷ không ra quỷ!

Khả Nhi giật mình, tay sờ lên mặt, miệng lắp bắp: -Xấu xí đến thế sao? Chẳng qua là thức có vài đêm thôi mà! Giường...giường đâu?

Chu Chính Hạo đỡ khóc đỡ cười, quả nhiên con gái ai cũng thích xinh đẹp, ngay cả một Khả Nhi thông minh và tài ba cũng chẳng phải là ngoại lệ: -Thế rốt cuộc em có muốn ngủ một giấc không hả?

-Có...có chứ!- Khả Nhi vội vã gật đầu.

Gần đây đúng là mệt như cả người, tắm một cái thoải mái xong là Khả Nhi lăn ngay ra giường đánh một giấc ngon lành. Lúc Chu Chính Hạo bê sữa và bánh gato lên phòng cho Khả Nhi thì cô đã ngủ chễm chệ trên trời đất gì nữa rồi. Lặng lẽ ngồi xuống bên giường, Chu Chính Hạo chăm chú quan sát khuôn mặt thuần khiết của Khả Nhi, trái tim anh từ từ dịu xuống.

Thực ra Chu Chính Hạo không thực sự giận Khả Nhi, chỉ là trong lòng anh luôn lo lắng bất an. Mặc dù sau đêm đó, giữa hai người đã có quan hệ thân mật nhưng chỉ cần nghĩ đến việc cô ngày ngày ở bên cạnh Dương Phàm là Chu Chính Hạo lại thấp thỏm ăn không ngon ngủ không yên.

Thấp thỏm chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cô cũng chịu trở về bên cạnh anh. Chu Chính Hạo nằm xuống bên cạnh Khả Nhi, thò tay ra ôm quanh eo cô. Trong cơn mộng mị, cô chui gọn vào lòng anh theo bản năng. Ôm chặt lấy Khả Nhi, Chu Chính Hạo cảm thấy an tâm, thở phào nhẹ nhõm rồi chìm vào giấc ngủ.

Ánh nắng mặt trời lúc chiều tà len vào cửa sổ, phản chiếu lên khuôn mặt của hai người đang chìm trong giấc ngủ. Khả Nhi từ từ hé đôi mắt, nhất thời không biết được mình đang ở đâu. Một lồng ngực nóng hổi

áp sát vào lưng cô, gần gũi đến chẳng còn chút khoảng cách: -Khả Nhi...- giọng nói ngái ngủ của Chu Chính Hạo vang lên.

Ý thức dần dần trở lại với Khả Nhi. Cuối cùng thì Khả Nhi cũng nhớ ra là sáng nay mình vừa vội vội vàng vàng từ Thanh Đảo quay về Bắc Kinh để tham dự hôn lễ ngày mai, còn người đang nằm sát bên cạnh cô lúc này chính là người chồng tương lai sẽ cùng chung sống với cô suốt đời.

Sau khi đám cưới kết thúc, Khả Nhi lần lượt điện thoại cho công ty ở Thâm Quyển và cơ sở sản xuất ở Thanh Đảo để hỏi thăm tình hình. Biết được cả hai nơi vẫn hoạt động bình thường, Khả Nhi mới yên tâm đi nghỉ tuần trăng mật với Chu Chính Hạo. Nhưng cô cũng không dám đi xa, chỉ đi du lịch ở một khu thắng cảnh ở ngoại ô thành phố. Mặc dù vậy, kì nghỉ trăng mật này có thể coi là những ngày tháng thư thái nhất trong đời Khả Nhi. Chu Chính Hạo rất biết cách chăm sóc người khác, anh đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa khiến cho Khả Nhi hoàn toàn yên tâm nghỉ ngơi và vui chơi hết mình.

Khả Nhi nằm ườn trên bãi cỏ xanh mượt, ngửa mặt lên bầu trời trong xanh, khoan khoái reo lên: -Hóa ra được người khác chăm sóc là một điều hạnh phúc đến vậy!

Chu Chính Hạo đang nằm bên cạnh Khả Nhi nghe thấy vậy liền chống tay lên cằm, đưa tay lên vuốt ve những sợi tóc tơ mềm mại trên trán Khả Nhi: -Chỉ cần em đồng ý, anh sẽ chăm sóc em mọi lúc mọi nơi!

-Được thôi!- Khả Nhi cười hi hi: -Chính Hạo, sau này em sẽ bám chặt lấy anh!

-Thật sao?- Chu Chính Hạo vui sướng nhìn Khả Nhi.

-Giả đấy!- Khả Nhi bật cười khanh khách rồi lăn qua một bên.

Chu Chính Hạo giận dỗi nằm ngửa ra, dang hai tay trên bãi cỏ, đưa mắt nhìn lên những đám mây lơ lửng giữa bầu trời. Một lát sau, Chu Chính Hạo lên tiếng dò hỏi: -Khả Nhi, chúng ta không thể cứ mỗi người mỗi nơi như thế này được! Nhỡ sau này có con rồi phải làm thế nào?

Khả Nhi nhắm mắt lại, suy nghĩ hồi lâu mà không biết trả lời ra sao.

Chu Chính Hạo thất vọng thở dài, một bàn tay ấm áp đặt vào lòng bàn tay anh. Những ngón tay Chu Chính Hạo khẽ rung lên rồi nắm chặt lấy bàn tay ấy. Lần đầu tiên sự bất đồng giữa hai vợ chồng được lắng lẽ giải tỏa.

Tuy nhiên, sự vui vẻ của hai người không kéo dài được bao lâu. Hai ngày sau đó, hay tin chiếc máy đầu tiên mới sản xuất đã thất bại trong lần tiến hành chạy thử, Khả Nhi lập tức quyết định: -Tôi sẽ lập tức đến Thanh Đảo!- cúp điện thoại xuống Khả Nhi mới chợt để ý thấy sắc mặt của Chu Chính Hạo đang sa sầm. Cô rụt rè nói: -Chính Hạo...công ty đang xảy ra chút vấn đề. Anh xem chúng ta có nên....

-Chẳng phải em đã quyết định rồi sao?- Chu Chính Hạo lạnh lùng đáp: -Cần gì phải hỏi anh nữa?

Khả Nhi ngập ngừng: -Hay là anh ở đây nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa, đợi khi công trình hoàn tất chúng ta sẽ đi châu Âu nghỉ trăng mật bù có được không?

-Ồ...-Chu Chính Hạo nhếch mép cười: -hóa ra em vẫn còn nhớ là chúng ta đang đi nghỉ tuần trăng mật cơ đấy!

Khả Nhi cứng họng không nói được câu nào. Hồi lâu sau, cô mới khẽ nói: -Trước đây anh đã đồng ý sẽ ủng hộ công việc của em mà!

-Đúng thế, anh đã từng hứa như vậy- Chu Chính Hạo tức tối: -Vậy em nghĩ anh phải làm đến thế nào mới được coi là ủng hộ em?

Khả Nhi cúi đầu lặng thinh. Nói thế nào thì cũng vẫn là lỗi của cô, trước khi làm đám cưới thì mất tâm mất tích, suýt chút nữa thì quên cả ngày làm đám cưới. Giờ đến tuần trăng mật lại bỏ chồng lại để quay về, lúc nào có thể gặp lại ngay chính bản thân cô cũng không dám khẳng định.

Nhìn thấy Khả Nhi lúng túng không biết làm thế nào, Chu Chính Hạo bỗng nhiên cảm thấy mềm lòng. Anh thở dài, cố gắng dịu giọng nói với cô: -Khả Nhi, chúng ta hiện giờ đâu có thiếu tiền. Em không cần phải khổ cực như vậy!

-Không...- Khả Nhi ngắt lời: -Không liên quan đến vấn đề tiền nong...- đây là sự nghiệp của cô, là sự tôn nghiêm và mục đích tồn tại của cô.

Chu Chính Hạo nhìn Khả Nhi, quả thực không phải là vì tiền, anh gần như đã quên mất là Dương Phàm đang ở Thanh Đảo. Trầm ngâm hồi lâu, Chu Chính Hạo đành nói: -Em muốn đi thì cứ đi!- nói rồi Chu Chính Hạo đẩy cửa hầm hầm đi ra ngoài.

Khả Nhi ngậy người vài giây rồi vội vàng đuổi theo Chu Chính Hạo ra ngoài cửa. Sau lưng cô, tiếng chuông điện thoại lại lần nữa vang lên. Khả Nhi đành phải quay lại nghe điện thoại. Người bên kia đầu dây hết hoảng: -Tổng giám đốc...

Tình yêu là lãng mạn, hôn nhân là hiện thực. Nhìn lên dàn dây leo bám ở trên tường, Chu Chính Hạo đột nhiên nhớ đến câu này. Anh từng một lần nghe thấy ai đó nói đến, thế rồi giờ đây anh phải thàn thỏ điều này. Chính mình trải nghiệm mới thấy câu nói ấy quả nhiên có lí.

Khi tình yêu nồng nàn, người trong cuộc sẽ lí tưởng hóa mọi thứ. Anh vốn tưởng rằng mình có thể bỏ qua tất cả, có thể bao dung mọi việc cô làm. Nhưng khi tình yêu lãng mạn trở về với cuộc sống hôn nhân bình thường, anh mới phát hiện ra khoảng cách quá lớn giữa hiện thực và lí tưởng, mới bàng hoàng nhận ra rằng mình không thể bao dung như trong tưởng tượng. Ánh nắng mặt trời chiếu nghiêng vào cửa sổ phòng uống trà, Chu Chính Hạo đã ngồi ở đây lâu lắm rồi, anh khẽ búng điều thuốc trên tay cho tàn thuốc rơi ra, đầu óc mơ hồ, chán nản.

-Chu Chính Hạo...- một giọng nói dịu dàng vui mừng reo lên: -Chính Hạo, là anh sao?

Chu Chính Hạo ngược mắt nhìn, đứng trước mặt anh là một cô gái rất xinh đẹp, khuôn mặt khá quen thuộc nhưng nhất thời Chu Chính Hạo không nhớ nổi tên của cô. Vì phép lịch sự, anh gật đầu chào: -Chào em!

-Không ngờ có thể gặp được anh ở đây!- khuôn mặt cô gái ánh lên sự vui mừng, đôi mắt cô nhanh chóng dừng lại ở chiếc nhẫn trên tay anh, niềm vui của cô gái bỗng nhiên tắt ngấm, giọng nói trở nên buồn bã: -Ồ, anh lấy vợ rồi à?

47. Chương 23 Part 3

Cuối cùng thì Chu Chính Hạo cũng nhớ ra được cô gái này là ai. Cô ấy chính là một trong những người bạn gái trước đây của anh. Có một thời gian Chu Chính Hạo liên tục thay đổi bạn gái, cứ mười cô thì có đến chín cô anh chẳng nhớ nổi tên. Cố lật lại trí nhớ, Chu Chính Hạo nhớ ra cô gái này là một người sống rất “thoáng”, thích cuộc sống giàu sang, lí tưởng lớn nhất trong đời là trở thành một cô bé lọ lem, “câu” được một “con rùa vàng”.

Với tiền đề không làm tổn hại đến người khác, ai cũng có quyền lựa chọn cách sống của mình, Chu Chính Hạo không có ý phê phán cách sống của cô gái này. Nhưng trong giây phút này đây, anh chợt nhớ đến vợ mình, cô bé lọ lem từ trước đến giờ đều không phải là Tần Khả Nhi, cô không cần một anh chàng hoàng tử đến cứu giúp, bất cứ nơi đâu, bất kì lúc nào, cô cũng luôn lựa chọn con đường tự cứu bản thân để rồi sau đó có thể sánh ngang với hoàng tử. Với một tính cách độc lập và mạnh mẽ như vậy, đáng nhẽ anh phải sớm hiểu ra rằng mình không nên yêu cầu cô phải theo những tiêu chuẩn của một người đàn ông tầm thường.

Chu Chính Hạo dập tắt điều thuốc trong tay, đứng bật dậy trong ánh mắt hi vọng của cô gái, lịch sự gật đầu: -Đúng, tôi đã lấy vợ rồi! Tạm biệt!

Anh bước nhanh chân về phòng. Căn phòng trống rỗng, im ắng, trên mặt bàn là một tờ giấy được kẹp ở dưới cốc trà. Chu Chính Hạo cầm tờ giấy lên đọc: -Chính Hạo, công ty có việc gấp, em buộc phải về ngay. Em xin lỗi! Dự công việc kết thúc em sẽ về Bắc Kinh tìm anh!

Lúc Khả Nhi nhìn thấy Dương Phàm, anh đang bàn bạc với mấy kỹ sư cơ khí ở trong phòng. Hình như do quá vất vả nên anh gầy đi nhiều, thân hình vốn dĩ cao lớn nay có vẻ mỏng manh đi nhiều, đôi mắt thâm quầng, kết quả của việc thức đêm thường xuyên. Anh cầm bản vẽ lên tỉ mỉ quan sát, đôi lông mày nhíu lại.

Đột nhiên, Dương Phàm nhìn thấy Khả Nhi đang đứng ở ngoài cửa, nụ cười của cô rạng rỡ trong ánh nắng mặt trời ban chiều. Trái tim Dương Phàm bắt đầu loạn nhịp, đôi lông mày của anh từ từ giãn ra.

-Em...- Dương Phàm bước lên trước:-Sao lại đến đây?

Khả Nhi không giải thích nhiều, vội vàng đặt hành lý xuống và hỏi: -Tình hình thế nào rồi?

Dương Phàm ngoảnh đầu lại nhìn chiếc máy mới: -Đang tiến hành loại trừ sự cố lần thứ hai, nhưng vẫn chưa tìm được ra nguyên nhân sự cố.

Khả Nhi đưa mắt nhìn một lượt những kỹ sư đang có mặt ở đó, trên mặt ai cũng hiện lên vẻ mệt mỏi và căng thẳng. Cô lôi ở trong túi ra một xấp tài liệu: -Tôi đã đến lấy sơ đồ cấu tạo linh kiện và hướng dẫn sử dụng ở nơi cung cấp linh kiện, hôm nay mọi người tạm thời về nhà nghỉ ngơi đã, ngày mai chúng ta sẽ cùng tiến hành kiểm tra sự cố căn cứ theo các tài liệu này.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm rồi nhanh chóng giải tán. Dương Phàm xách hành lý cho Khả Nhi: -Ở đây không còn phòng trống nữa, để anh đưa em đến ở tạm trong một khách sạn gần đây nhé!

-Thôi cứ đến văn phòng trước đi!- Khả Nhi giơ tập tài liệu dày cộp trong tay lên: -Em có mang đến tài liệu gốc của đối tác bên Đức!

Dương Phàm dừng chân ngoảnh lại nhìn Khả Nhi. Mặc dù tài liệu của đối tác bên Đức là đáng tin cậy nhất nhưng toàn bộ tài liệu đều được viết bằng tiếng Đức, mà ở trong cơ sở sản xuất hiện nay, người tinh thông tiếng Đức chuyên ngành cơ khí chỉ có một mình Khả Nhi. Có lẽ cô vừa mới xuống máy bay, còn chưa kịp tắm rửa, vẻ mặt còn hiện rõ sự mệt mỏi. -Em cần nghỉ ngơi đã!- Dương Phàm nói.

-Anh cũng vậy mà!- Khả Nhi vỗ vỗ trán: -Đi thôi, số tài liệu này ngày mai còn phải đưa cho mọi người xem nữa đấy!

Phòng làm việc vẫn không khác trước là mấy, chỉ khác là ở góc phòng có kê thêm một chiếc giường đơn. Đây vốn là phòng làm việc chung của Dương Phàm và Khả Nhi, trong thời gian cô đi vắng, Dương Phàm đã hợp nhất phòng ngủ và văn phòng thành một để tiện.

Vì thời gian cấp bách, vừa bước vào phòng làm việc là Khả Nhi lập tức mở máy tính lên, rút ra tập tài liệu và bắt đầu dịch. Dương Phàm dùng bút chì đánh dấu vào những phần cần chú ý. Hai người phối hợp với nhau rất ăn ý, thậm chí không cần phải nói ra thành lời cũng hiểu được đối phương đang nghĩ gì, muốn làm gì.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong sự bận rộn đến tối mặt tối mũi của hai người. Đến khi cả hai cùng đói lả, ngẩng đầu lên khỏi đồng hồ tài liệu bề bộn thì đã là nửa đêm rồi, cả hai đã bỏ lỡ mất bữa ăn tối. Cơ sở sản xuất nằm ở khu vực ngoại ô heo hút, lúc này thì có tiền cũng chẳng kiếm được cái gì ăn. Dương Phàm lôi từ trong tủ ra mấy hộp mì tôm, thấy vậy Khả Nhi nhăn mặt: -Thường ngày anh vẫn ăn cái này à?

-Chỉ cần lấp đầy bụng là được mà!- Dương Phàm xé hộp mì ra, lần lượt bóc các gói gia vị đổ vào một cách thành thạo rồi đổ nước sôi vào.

Khả Nhi cảm thấy thật thú vị: -Lẽ nào đây chính là một Dương Phàm luôn cầu kì trong tất cả mọi việc mà em từng quen biết?

Dương Phàm bật cười: -Anh bây giờ biết tùy cơ ứng biến, không còn bảo thủ như trước nữa đâu!- nói rồi Dương Phàm bê một cốc mì nóng hôi hổi đặt trước mặt Khả Nhi: -Ăn đi, em cứ nghĩ như thế này đi: khi đói bụng có cái ăn đã là điều hạnh phúc rồi! Nghĩ được như vậy thì cho dù không thích cũng vẫn không thấy đồ ăn khó nuốt!

Quả thực lúc đói bụng con người chẳng buồn cân nhắc đến vấn đề ngon hay không ngon nữa. Hai người ngồi đối diện nhau, bê cốc mì nóng hôi hổi ăn sì sụp. Khả Nhi tranh phần dọn dẹp: -Anh nghỉ ngơi đi! Cứ ăn không ngồi rồi mãi em ngại lắm!

Dương Phàm không buồn khách sáo với Khả Nhi, để mặc cho cô thu dọn. Sau khi mang vứt túi rác đi, Khả Nhi trở lại phòng, thấy Dương Phàm đã ngủ quên trên ghế. Vì quá mệt mỏi, hơi thở của Dương Phàm có vẻ nặng nhọc. Khả Nhi lấy chăn nhẹ nhàng đắp lên người anh, suốt nhiều đêm không ngủ khiến cho đôi mắt anh thâm quầng, râu mọc lồm chồm, mái tóc hình như đã lâu lắm không chải nên có vẻ hơi rối, một vài lọn tóc lòa xòa trước trán anh. Lặng lẽ nhìn anh như thế này khiến cho Khả Nhi có cảm giác muốn rơi lệ. Bỗng nhiên trong đầu cô vang lên tiếng thở dài và giọng nói buồn bã: -Anh đương nhiên tin tưởng em!- Khả Nhi vội vã lắc đầu, gạt hết những suy nghĩ ủy mị ở trong đầu. Cô ngồi lại vị trí của mình.

Gỗ nốt câu dịch cuối cùng vào trong máy, Khả Nhi mệt mỏi nằm bò ra bàn rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Trong cơn mê, Khả Nhi cảm thấy mình được ai đó bế bổng lên rồi đặt lên chiếc giường êm ái. Mi mắt nặng trĩu khiến Khả Nhi không sao mở mắt ra được. Khả Nhi lẩm bẩm: -Chu Chính Hạo?

Một giọng nói dịu dàng đáp lại lời cô: -Anh đây!

Khả Nhi yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Ánh mặt trời chiếu rọi vào phòng, Khả Nhi vươn vai một cái, khẽ mở mắt ra rồi lại nhắm mắt vào. Đột nhiên, cô bật ngay dậy, đưa mắt nhìn khắp căn phòng. Vẫn là văn phòng làm việc, còn cô thì đang ngồi trên chiếc giường đơn của Dương Phàm, trên người đang đắp chiếc chăn đơn mà rõ ràng hôm qua cô đã đắp cho anh.

Trong phòng làm việc chỉ có máy tính xách tay của cô, những tài liệu tối qua còn chưa kịp sắp xếp đã biến đâu mất. Khả Nhi vội vàng nhảy xuống giường, lao nhanh ra cửa, suýt nữa thì va phải Dương Phàm đang mở cửa bước vào.

-Chào buổi sáng- Dương Phàm giơ bàn chải đánh răng cùng khăn mặt mới lên trước mặt Khả Nhi: -Anh đang định gọi em dậy!- Dương Phàm mặc một chiếc áo lông cừu màu trắng, tay áo xắn lên gọn gàng để hở ra cánh tay rắn chắc, hình như anh vừa làm vệ sinh cá nhân xong, râu đã được cạo sạch sẽ. So với hôm qua thì Dương Phàm của ngày hôm nay trông khỏe khoắn và tinh tươm hơn nhiều.

-Bây giờ là mấy giờ rồi?- Khả Nhi vội vàng hỏi.

-Còn sớm mà, không phải vội! Mọi người vừa mới đến, anh đã mang tài liệu cho họ xem rồi!- Dương Phàm đưa bàn chải và khăn mặt cho Khả Nhi: -Em đi đánh răng rửa mặt trước đi, ăn sáng xong chúng ta sẽ cùng đến xưởng kiểm tra!

Vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, Khả Nhi đã nhìn thấy bát mì bốc khói nghi ngút ở trên bàn. Khả Nhi xị mặt ra: -Em ghét mì ăn liền!

Dương Phàm vui vẻ đáp: -Anh cũng thế- nói rồi anh cầm đũa lên, vẻ mặt tinh nghịch: -Ghét nó thì phải tiêu diệt nó!

Hai người lại tiếp tục một ngày làm việc vô cùng bận rộn, số tài liệu mà Khả Nhi mang đến đã phát huy tác dụng. Đến chiều tối, cuối cùng thì họ cũng phát hiện ra được sự cố. Trong tiếng kêu ầm vang của chiếc máy, tất cả các hạng mục kiểm tra đều lần lượt thông qua, toàn bộ xưởng sản xuất vang vọng tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Dương Phàm lặng lẽ rời khỏi đám đông đang vui mừng hân hoan, bước chân vô tình ra đến tận cổng nhà máy. Đứng ở trên bậc thềm cao trước cổng, Dương Phàm đưa mắt nhìn ra xa, không nhớ rõ là đã bao lâu rồi mình không nhìn thấy cảnh tượng này. Ở phía cuối chân trời, mặt trời đỏ rực như ngọn lửa, những cánh chim vội vã bay về tổ. Khả Nhi chậm rãi đến bên cạnh anh, lặng lẽ ngắm nhìn những áng mây lững lờ trôi trên bầu trời.

-Trước đây ngắm hoàng hôn chỉ cảm thấy quang cảnh thật ảm đạm- Dương Phàm thốt lên: -Nhưng hôm nay là lần đầu tiên anh phát hiện ra rằng hóa ra cảnh hoàng hôn cũng có thể tráng lệ như vậy!

-Có phải có cảm giác như vừa trở về từ sa trường, nhìn bầu trời cứ đỏ rực như màu máu?

-Đúng vậy!

Trong ánh chiều tà, hai người nhìn nhau mỉm cười.

Ở cách đó không xa, Chu Chính Hạo đã nhìn thấy cảnh tượng này, nhớ lại nhiều năm trước đây, cũng là một cảnh tượng tuyệt đẹp như vậy ở trong một đêm trăng huyền ảo. Từ trước đến nay, anh thường nghĩ rằng giữa mình và Khả Nhi luôn thiếu một cái gì đó nhưng nghĩ mãi mà không hiểu đó là gì. Giờ thì Chu Chính Hạo cũng hiểu ra, giữa hai người bọn họ như có một hẹn ước ngầm, một thứ tình cảm sâu sắc không thể diễn đạt thành lời. Vì vậy nên trong bức tranh của Khả Nhi và Dương Phàm, anh chính là một người thừa duy nhất. Khi Khả Nhi ở bên cạnh anh, ánh mắt của cô ấy không bao giờ sáng long lanh được như vậy.

Chu Chính Hạo hồi hận vì đã đến đây, không biết mình có nên lặng lẽ bỏ đi hay không.

-Chính Hạo...- Khả Nhi đã nhìn thấy Chu Chính Hạo, cô chạy như bay đến trước mặt anh, hỏi liền một tràng: -Sao anh lại đến đây, đến lúc nào thế? Sao không gọi điện cho em?

Nhìn thấy nụ cười mừng rỡ trên khuôn mặt Khả Nhi, trong lòng Chu Chính Hạo cảm thấy có chút ấm áp. Anh đưa tay lên gạt những sợi tóc lòa xòa trước mặt cô ra rồi hỏi: -Anh đến từ tối qua nhưng xưởng sản xuất không cho người lạ vào, điện thoại của em lại tắt máy!

-Tắt máy? Đâu có, em có tắt máy đâu!- Khả Nhi vội vàng lấy máy từ trong túi ra, hóa ra là điện thoại của cô đã hết pin nên tự động tắt máy. Khả Nhi cười ngượng ngịu: -Hi hi, bận quá nên em không để ý! Giờ em dẫn anh đi đặt một phòng ở khách sạn nhé!

-Chuyện của công ty giải quyết đến đâu rồi? -Chu Chính Hạo nhìn về phía cổng nhà máy, Dương Phàm vẫy vẫy tay chào hỏi anh rồi nhanh chóng biến mất vào bên trong.

-Tạm thời không có vấn đề gì nghiêm trọng nữa, ở đây có Dương Phàm trông chừng là được rồi!- Khả Nhi tự nhiên ôm lấy cánh tay Chu Chính Hạo, lắc lắc: -Đi thôi anh!

Trong lòng Chu Chính Hạo dâng lên một niềm vui khó tả. Anh kéo tay Khả Nhi, đặt lên đó một nụ hôn, xột xa hỏi: -Chung cư của nhà máy chắc là tồi tàn lắm nhỉ, em ở có quen không?

Khả Nhi thản nhiên đáp: -Làm gì có thời gian mà ở chung cư, tối qua em ở luôn trong phòng làm việc đấy chứ!

-Thế còn Dương Phàm thì sao? Sao không bảo cậu ta thuê cho một một phòng khách sạn?

-Anh ấy chẳng phải cũng vui đầu trong phòng làm việc sao?

Chu Chính Hạo chợt khựng lại, Khả Nhi nhận ra là mình vừa nói hớ, vội vàng giải thích: - Chuyện không như anh nghĩ đâu, anh đừng hiểu nhầm!

Chu Chính Hạo nhìn Khả Nhi, bình thản đáp: -Anh chẳng nghĩ gì cả, cũng không hiểu nhầm!

Máy móc mới được đưa ra thị trường vào đầu tháng năm. Tất cả mọi thứ diễn ra đúng như Khả Nhi và Mạnh Đào đã dự đoán, các sản phẩm mới hoàn toàn thay thế các sản phẩm cũ. Lô hàng đầu tiên được đưa ra thị trường đã được người tiêu dùng tranh giành mua hết sạch. Thậm chí lô hàng thứ hai và thứ ba vẫn đang trong quá trình sản xuất cũng đã được đặt mua toàn bộ. Phản ứng của người tiêu dùng về sản phẩm mới cũng rất khả quan.

Để khuyến khích thanh thế cho sản phẩm mới và tạo nền tảng cho sự hợp tác lâu dài sau này, Bác Nhuệ và Thừa Nghiệp đã đồng tổ chức một bữa tiệc chúc mừng hoành tráng ở Thâm Quyến.

Chu Chính Hạo xem trên ti vi thấy Dương Phàm và Khả Nhi đang đứng trên bục chúc mừng. -Tôi sẽ không làm người phụ nữ ở sau lưng bất kì người đàn ông nào. Yêu một người là phải sánh ngang vai với anh ấy!- đây là điều mà Khả Nhi từng nói. Điều đáng mỉa mai đó là, người đàn ông mà cô ấy muốn sánh ngang vai lại không phải là người chồng của cô.

Đúng lúc ấy, Nghiêm Thiếu Bình gọi điện đến: -Đang làm gì thế?

Chu Chính Hạo thờ ơ đáp: -Xem ti vi!

-Không phải chứ?- Nghiêm Thiếu Bình kêu lên kinh ngạc: -Sao mới lấy vợ mà đã trở thành một ông nội trợ ngoan ngoãn thế hả? Hay là tại bà xã của cậu lợi hại quá khiến cho cậu thành đàn bà luôn rồi!- đầu dây

bên kia vọng lại tiếng cười âm ỉ. Không cần nghĩ Chu Chính Hạo cũng đoán ra được là đám bạn bè chó má thường ngày vẫn tùm năm tùm ba nhậu nhẹt.

-Qua đây đi...- Nghiêm Thiếu Bình lèo nhèo: -Mới có mấy em xinh như tiên từ trên trời rơi xuống, có chuyện vui anh em nào dám quên cậu! Mau đến đây đi, không gặp không về nhé!

Ném điện thoại xuống giường, Chu Chính Hạo hướng mắt lên màn hình tivi, Khả Nhi và Dương Phàm đang cụng li với nhau và từ từ uống cạn li trong tiếng vỗ tay vang dội của mọi người. Chu Chính Hạo khẽ nhếch môi cười nhạt, cầm điều khiển lên tắt tivi đi.

Tiệc chúc mừng diễn ra đến tận 12 giờ đêm. Với tư cách là chủ nhà, Khả Nhi đương nhiên không thể bỏ về giữa chừng như lần trước. Sau khi tiễn hết khách khứa ra về, Khả Nhi lê cái xác mệt rã rời trở về phòng tiệc. Trong phòng tiệc bày đầy hoa tươi, không khí trong phòng phảng phất mùi hoa dịu dịu, Khả Nhi hít một hơi thật sâu, tận hưởng mùi hương tự nhiên này.

-Mệt lắm à?- giọng nói trầm ấm của Dương Phàm vang lên sau lưng cô.

Khả Nhi ngoảnh đầu lại, thấy Dương Phàm đang nhìn cô lo lắng. Khả Nhi khẽ mỉm cười: -Tiệc tùng xã giao còn mệt hơn làm việc!

-Ừ!

Hai người không nói chuyện nữa mà chỉ ngồi trầm ngâm. Nhân viên phục vụ đánh xe của Khả Nhi đến trước cửa. Khả Nhi hỏi: -Trên đường em về nhà có đi qua khách sạn của anh, tiện đường nên chúng ta cùng đi chứ?

Dương Phàm không từ chối liền mở cửa xe cho Khả Nhi, lấy tay chặn nóc xe để Khả Nhi ngồi vào trong ghế lái rồi mới đi vòng lại và ngồi vào ghế bên cạnh.

Vừa khởi động xe thì Khả Nhi nhận được điện thoại. Cô nhìn vào màn hình...là mẹ cô đang gọi. Khả Nhi lập tức nghe máy.

-Khả Nhi...- Tần Tuyết Liên hốt hoảng: -Con mau vào bệnh viện nhân dân ngay!

-Bệnh viện?- Khả Nhi giật mình, sốt ruột hỏi: -Mẹ làm sao thế? Có phải khó chịu ở đâu không? Bác sĩ nói thế nào?

-Mẹ không sao, là Tương Vũ...- Tần Tuyết Liên thở dài: -Tương Vũ ngốc nghếch...nó cắt cổ tay tự tử con ạ! Vừa mới được đưa vào phòng cấp cứu, còn đang hôn mê. Cô chú Triệu gặp phải cú sốc này đã sụp đổ hoàn toàn. Còn cả Lập Lập nữa, nó mới có 4 tuổi...

Khả Nhi kinh hoàng: -Tương Vũ tự sát? Con đến ngay đây!- ném điện thoại xuống, Khả Nhi hốt hoảng khởi động xe, bàn tay run rẩy dữ dội, phải khởi động xe mấy lần mới được.

Dương Phàm nắm chặt lấy tay Khả Nhi: -Để anh lái xe cho. Em gọi điện cho mẹ hỏi cho rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khả Nhi nhìn Dương Phàm, anh gạt đầu chán an cô. Hai người nhanh chóng đổi chỗ ngồi cho nhau. Khả Nhi vội vàng gọi lại cho mẹ. Nghe mẹ kể lại, Khả Nhi đã hiểu ra phần nào sự việc: chiều nay, Tương Vũ đem Lập Lập đến gửi ở nhà bố mẹ, nói là có chuyện gấp cần phải giải quyết, nhờ bố mẹ trông giúp Lập Lập. Trương Cương nhận thấy sắc mặt của Tương Vũ không được tốt liền hỏi Tương Vũ có khó chịu ở đâu không. Tương Vũ rút nước mắt nhưng không nói điều gì, chỉ bảo Trương Cương chăm sóc Lập Lập, đợi cô giải quyết xong việc sẽ quay lại đón con. Nói rồi Tương Vũ vội vàng bỏ đi. Sau khi Tương Vũ đi, Trương Cương đến nhà Tần Tuyết Liên nói chuyện, hai người càng nghĩ càng thấy có gì bất thường liền quay sang hỏi Lập Lập. Lập Lập òa khóc nói là chiều nay trên đường đi học về, mẹ bị một cô nào đó chửi mắng giữa đường, còn nói với Lập Lập là bố không cần cậu bé nữa, bảo họ biến đi cho khuất mắt. Nghe xong chuyện, Trương Cương và Tần Tuyết Liên cảm thấy có điều chẳng lành, vội vàng đi tìm Tương Vũ. Tại nhà của vợ chồng Tương Vũ, cả hai phát hiện ra Tương Vũ đang hôn mê, nằm im lìm trong vũng máu.

Khả Nhi siết chặt chiếc điện thoại trong tay, các đốt ngón tay trắng bệch ra.

Dương Phàm lo lắng gọi: -Khả Nhi...

Khả Nhi thả tay ra, điện thoại rơi bộp xuống sàn xe. Cô nhìn chăm chăm vào hai bàn tay mình, nghiêng răng chữ: -Đồ khốn nạn! Dám làm tổn thương Tương Vũ đến mức đó! Tôi tuyệt đối không tha cho các người!

Dương Phàm khuyên nhủ: -Có thể chỉ là hiểu nhầm thôi. Em đừng nóng vội, đợi đến bệnh viện xem tình hình của bạn em thế nào đã!

-Không hề hiểu nhầm! Em hiểu rõ con người Tương Vũ, cô ấy là một cô gái cực kì cực kì tốt bụng, luôn đối xử tốt với mọi người xung quanh. Trừ phi tuyệt vọng đến cùng cực, nếu không cô ấy sẽ không bỏ lại bố mẹ và Lập Lập để đi vào con đường đó đâu!- Khả Nhi cảm thấy vô cùng khó chịu, nhất định phải nói cái gì đó để trấn áp sự lo lắng và sốt ruột trong lòng mình. Khả Nhi kể cho Dương Phàm nghe chuyện hai vợ chồng Tương Vũ: Tình yêu của Tương Vũ và chồng là Lâm Huy bắt đầu từ thời học đại học. Lâm Huy sinh ra ở nông thôn, hoàn cảnh gia đình nghèo khó. Sau khi tốt nghiệp, do không có điều kiện nên rất khó có cơ hội phát triển ở quê nhà, thế là anh ta liền đến Thâm Quyển để làm ăn. Tương Vũ có hoàn cảnh gia đình tương đối tốt, mà bản thân cô lại là một người rất xuất sắc. Sau khi tốt nghiệp cô đã trở thành giáo viên cho một trường điểm ở quê nhà. Ở quê có không ít những anh chàng có điều kiện lại đẹp trai theo đuổi. Trong hoàn cảnh như vậy, phần lớn các đôi tình nhân trong trường đại học đều tan đàn sẻ nghé, thế nhưng Tương Vũ là người trọng tình cảm. Vì tình yêu, cô sẵn sàng từ bỏ cuộc sống an nhàn và công việc ổn định ở quê nhà, cùng Lâm Huy đến Thâm Quyển chịu khổ.

Ban đầu Triệu Vĩnh Niên và Trương Cương kịch liệt phản đối cuộc tình của con gái. Họ không phải là vì ham danh lợi mà là không nỡ để con gái phải chịu khổ, hi vọng cô con gái duy nhất có thể ở bên cạnh mình và sống cuộc sống hạnh phúc, yên ổn. Nhưng Tương Vũ kiên quyết không nghe bố mẹ, thế nên hai người họ đành chấp nhận Lâm Huy. Lúc Lâm Huy lập nghiệp, Tương Vũ còn dồn toàn bộ tiền để dành của mình cho Lâm Huy làm ăn. Nói cách khác số tiền vốn đầu tiên cho hắn làm ăn xuất phát từ gia đình nhà vợ.

Trong quá trình lập nghiệp, Tương Vũ đã cùng Lâm Huy chịu đựng không ít khổ cực, nhất là trong thời kì đầu Lâm Huy mới xây dựng một công ty nhỏ, chỉ có khoản chi mà không có khoản thu. Tương Vũ bụng mang dạ chửa phơi nắng phơi sương kiếm tiền nuôi gia đình. Lâm Huy là một người thông minh, lại chịu được gian khổ, thế nên việc làm ăn nhanh chóng phát lên. Lúc Lập Lập tròn một tuổi, công ty của hắn đã có quy mô khá lớn, điều kiện kinh tế trong gia đình khá lên trông thấy. Theo yêu cầu của chồng, Tương Vũ bỏ nghề ở nhà chuyên tâm chăm sóc chồng con.

Bởi vì có một người vợ đảm đang, chăm sóc chu đáo cho chồng con từ miếng ăn đến giấc ngủ, sắp xếp mọi việc trong nhà ổn thỏa nên Lâm Huy mới có thể dốc toàn bộ tâm sức cho sự nghiệp. Mấy năm gần đây, Lâm Huy làm ăn càng ngày càng phát đạt, tiền kiếm được ngày càng nhiều.

Khả Nhi cười nhạt: -Quả nhiên đàn ông cứ có tiền là sinh hư. Xem ra cái định luật này hoàn toàn không sai đối với một kẻ như Lâm Huy.

Dương Phàm đột ngột thắng xe đánh kít một cái, im lìm nhìn Khả Nhi.

-Hơ...- Khả Nhi sực tỉnh: -Em không định nói anh, cái gì cũng có ngoại lệ mà!- Khả Nhi cẩn thận quan sát sắc mặt của Dương Phàm: -Anh sẽ không giận em chứ?

-Anh muốn nói với em là đã đến bệnh viện rồi- Dương Phàm cười ái ngại.

-Đến rồi á?- Khả Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên đã đến cổng bệnh viện nhân dân rồi. Không kịp nói gì với Dương Phàm, Khả Nhi lập tức đẩy cửa, lao như tên bắn vào trong bệnh viện.

Tương Vũ đã tỉnh lại sau cơn hôn mê, đang nằm bất động ở trên giường bệnh, mắt mở to nhìn lên trần nhà. Nhìn Tương Vũ lúc này, ngoài việc hít thở ra thì chẳng có biểu hiện gì của sự sống. Trương Cương đang nằm phục bên giường bệnh, khóc nức nở: -Tương Vũ ơi là Tương Vũ, con có nghe thấy mẹ nói gì không? Sao con không nhìn mẹ lấy một cái hả con?- Triệu Vĩnh Niên mặt mày xanh xao, sự lo lắng khiến cho ông già đi cả chục tuổi.

Lập Lập đang ngồi yên trong lòng Tần Tuyết Liên, khuôn mặt nhỏ bé vẫn còn lem nhem nước mắt. Thấy Khả Nhi bước vào, cậu bé đang hai tay ra, meo meo gọi: -Mẹ nuôi...

Khả Nhi bế Lập Lập lên, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cậu bé.

-Mẹ nuôi ơi...- Lập Lập phụng phịu: -Mẹ không chơi với con!

Khả Nhi khẽ dỗ dành Lập Lập: -Lập Lập ngoan nào, mẹ con đang mệt. Để mẹ nghỉ ngơi một lát sẽ dậy chơi với con nhé!

-Thật hả mẹ?- Lập Lập mở to đôi mắt ngây thơ.

-Thật!- Khả Nhi cười dịu dàng: -Bây giờ Lập Lập về nhà đi ngủ với bà ngoại, khi nào ngủ dậy sẽ đến đây tìm mẹ nhé!

Lập Lập ngoan ngoãn gật đầu.

Khả Nhi dặn dò mẹ: -Mẹ ơi, mẹ dẫn em Mai và bé Lập Lập về nhà nghỉ ngơi trước đi, cho trẻ con ở trong bệnh viện quá lâu không tốt đâu!

-Để cháu đưa mọi người về!- Dương Phàm vừa vào đến cửa.

-Cháu...cháu...- Khả Nhi kinh ngạc nhìn Dương Phàm không thốt lên lời.

Khả Nhi vỗ vai mẹ: -Mẹ cứ về trước đi, có gì để sau hãy nói!

Sau khi tiễn mẹ về, Khả Nhi dìu Trương Cương dậy: -Cháu đã thuê một căn phòng bên cạnh, cô chú hãy qua bên đó nghỉ ngơi một chút. Cô chú phải giữ gìn sức khỏe, cứ coi như là vì Lập Lập đi! Tạm thời Lập Lập phải nhờ cô chú chăm sóc, ở đây cứ để cho cháu!

Triệu Vĩnh Niên biết Khả Nhi trước nay làm việc dứt khoát và rất có chủ kiến. Bây giờ con gái ông đang chết cả cõi lòng, mọi người đều phải bó tay, biết đâu Khả Nhi sẽ có cách thay đổi tình hình. Ông liền gật đầu: -Làm phiền cháu rồi!- nói rồi ông dìu vợ sang phòng bên cạnh.

Trong phòng không còn ai khác, Khả Nhi ngồi xuống bên cạnh giường, khẽ nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Trương Vũ: -Trương Vũ, chúng ta từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, cậu thường nói tớ nhỏ hơn cậu một tuổi, phải gọi cậu là chị. Thực ra tớ luôn nghĩ cậu giống em gái của tớ hơn. Là do tớ không bảo vệ được cho cậu, để cho cậu phải chịu tổn thương! Tớ nhất định sẽ khiến cho họ phải gánh chịu hậu quả gấp trăm nghìn lần. Nhưng mà Trương Vũ, cậu lại tự làm tổn thương mình, cậu bảo tớ phải làm thế nào đây?

Trương Vũ vẫn chỉ im lìm dán mắt lên trần nhà, chẳng có chút phản ứng nào.

Khả Nhi thở dài: -Muốn chết có khó gì, nhưng cậu có nghĩ cho bố mẹ, có nghĩ đến Lập Lập không? Cậu đi rồi bảo họ phải làm sao?

Trương Vũ vẫn chẳng có phản ứng gì.

48. Chương 24 Part 1

Khả Nhi thấy sống mũi cay xè:-Trương Vũ, rốt cuộc cậu đang nghĩ cái gì?

-Có phải cô đang nghĩ: tại sao mình đối xử với anh ta tốt như vậy mà anh ta vẫn nhẫn tâm làm tổn thương mình? Rốt cuộc mình đã làm sai điều gì?- giọng nói của Dương Phàm khẽ vang lên.

Khả Nhi ngoảnh đầu lại, ngạc nhiên khi thấy Dương Phàm đang đứng ở bên ngoài cửa.

Dương Phàm tiếp tục: -Có muốn nghe cách nghĩ của tôi với cương vị của một người đàn ông không?

Cầm thấy bàn tay của Trương Vũ khẽ run lên, Khả Nhi liền ngoảnh đầu lại nhìn, phát hiện ra ánh mắt của Trương Vũ đang di chuyển về phía có tiếng nói phát ra.

-Mặc dù chúng ta lần đầu tiên gặp mặt nhưng tôi không lạ gì cô, thậm chí có thể nói là khá quen thuộc, Khả Nhi thường kể chuyện về cô cho tôi nghe- Dương Phàm đi đến bên giường bệnh: -Có thể nói như thế này, cô là người vợ lí tưởng mà phần lớn đàn ông đều muốn tìm kiếm: gia cảnh tốt, dung mạo xinh đẹp, dịu dàng đảm đang, thấu tình đạt lí... Điều quan trọng nhất là: cô không hề có một chút tham vọng nào cho bản thân, có thể từ bỏ tất cả vì gia đình, vì chồng con, cố gắng để gia đình được hạnh phúc. Đúng như

Khả Nhi từng nói, cô là một người phụ nữ tuyệt vời! Đáng tiếc là, không phải người đàn ông nào cũng biết trân trọng hạnh phúc. Cô sai là bởi vì cô đối xử với người đàn ông đó quá tốt, tốt đến mức không còn cái tôi, trở thành một vật sở hữu của anh ta. Tình yêu luôn đi kèm với sự tôn trọng, tôn trọng cô chưa chắc đã là yêu cô, nhưng nếu đối phương không tôn trọng cô thì chắc chắn sẽ không yêu cô. Ai lại đi tôn trọng một vật sở hữu của mình cơ chứ?

-Dương Phạm...- Khả Nhi tỏ vẻ không vui.

Dương Phạm không đếm xỉa đến điều đó, tiếp tục nói: -Cô nghĩ mà xem, bao nhiêu năm nay, có phải cô luôn coi niềm vui của chồng của con là của mình, luôn coi mong muốn của họ là của mình, lúc nào cũng chỉ xoay quanh chồng với con mà bỏ quên mất bản thân mình không?

Tương Vũ yếu ớt gật đầu.

-Giữa người với người phải có sự qua lại. Tình trạng của hai người là: cô luôn là người bỏ ra, còn đối phương luôn là kẻ được nhận. Lâu dần, anh ta coi những gì cô đã bỏ ra là điều đương nhiên, không cần phải hao tổn tâm tư và tình cảm cho cô nữa, bởi dù sao thì tâm nguyện của anh ta cũng là tâm nguyện của cô, cô chẳng khác gì một cái bóng của anh ta cả. Lúc không cần có thể coi như cô không tồn tại, còn khi cần đến thì cô lúc nào chẳng ở nguyên vị trí chờ đợi. Thế là anh ta bỏ tâm sức và tình cảm của mình vào thế giới muôn màu muôn vẻ bên ngoài, còn thế giới của cô chỉ có một người đàn ông duy nhất và một gia đình duy nhất đó thôi. Mất đi người đàn ông này, thế giới của cô hoàn toàn sụp đổ. Cô đối xử tốt với tất cả mọi người, chỉ ngược đãi duy nhất chính bản thân mình.

Nước mắt Tương Vũ rơi như mưa.

-Tương Vũ...- Khả Nhi ôm chặt lấy bạn: -Nếu như cậu đau lòng thì cứ khóc thật to đi!

Cuối cùng Tương Vũ cũng gục mặt lên vai Khả Nhi mà khóc, vừa khóc vừa nức nở. Nghe những gì mà Tương Vũ kể, khuôn mặt Khả Nhi như bị bao phủ bởi sương mù. Quả nhiên đúng như những gì mà cô dự đoán, sau khi có điều kiện về kinh tế, Lâm Huy bắt đầu học thói chơi bời chác tác, cặp kè với mấy người đàn bà ở bên ngoài.

Cuối năm ngoài, lúc Khả Nhi đi Mỹ dự hội nghị cổ đông, có một cô gái tên là Hồ Dung đã tìm Tương Vũ nói chuyện. Cô ta yêu cầu Tương Vũ biết thân biết phận nhường lại vị trí vợ Lâm Huy cho cô ta. Đau đớn, Tương Vũ đề nghị li hôn. Có thể lúc ấy vẫn còn chút tình cảm với vợ nên Lâm Huy lập tức cắt đứt quan hệ với Hồ Dung, ra sức van nài Tương Vũ hãy tha thứ cho hắn đồng thời thề sẽ không bao giờ làm những việc có lỗi với vợ con nữa. Vì cậu con trai mới được ba tuổi, Tương Vũ đã chọn cách nhượng bộ, kìm nén nỗi đau trong lòng và tiếp tục duy trì cái gia đình ấy.

Nào ngờ đàn ông ngoại tình như là có quán tính, chỉ chưa đầy nửa năm, lại một người đàn bà nữa tìm đến nhà đánh ghen. So với mẹ vợ hai của Trịnh Đại Vĩ trước đây, người đàn bà này đã sử dụng chiến thuật cao siêu hơn nhiều. Cô ta hết lời khen ngợi Tương Vũ xinh đẹp, thanh tao, Lập Lập thông minh, đáng yêu và tỏ ý không muốn phá hoại hạnh phúc của họ ở trước mặt Lâm Huy, chỉ cần trong lòng Lâm Huy có cô ta là cô ta đã mãn nguyện lắm rồi. Cô ta luôn mồm nói tình yêu là vô tội, chỉ là tình cảm không tự kiểm chế được...Nghe những lời mật ngọt ấy, cả trái tim Lâm Huy đã thuộc về cô ta. Sau lưng Lâm Huy, người đàn bà này lập tức trở mặt. Trên đường đón con về nhà, Tương Vũ bị cô ta chặn đường chửi bới, thóa mạ. Càng quá quắt hơn, cô ta dám nói với Lập Lập rằng: “Bố mày không cần mày nữa! Hai mẹ con mày mau cuốn xéo đi!”- thấy con trai bị tổn thương, Tương Vũ liền vung tay cho người đàn bà ấy một bạt tai.

Để Lập Lập không bị tổn thương nữa, Tương Vũ liền đưa con về nhà bà ngoại rồi hẹn Lâm Huy về nhà nói chuyện. Nào ngờ Lâm Huy còn dẫn theo cả người đàn bà này về nhà. Một bên là “người phụ nữ tội nghiệp” tay ôm bên má đỏ lựng, quỳ xuống dưới sàn khấn thiết van xin tha thứ, một bên là người vợ “đanh hanh, độc ác”...tình cảm của Lâm Huy đương nhiên nghiêng hẳn về phía “tình yêu chân chính” của mình. Lâm Huy to tiếng chửi mắng Tương Vũ độc ác, nhẫn tâm, lớn tiếng tuyên bố là hắn ta đã chán ngán cuộc hôn nhân này rồi, hắn ta muốn có tự do, muốn được giải thoát, nói xong liền dẫn người đàn bà đó bỏ đi. Tương Vũ nào ngờ một lần tha thứ đã đổi lại cho cô càng nhiều tổn thương và sỉ nhục hơn. Trong cơn tuyệt vọng đến cùng cực, cô đã nghĩ đến cách tự sát để giải thoát.

-Tình yêu chân chính, tự do, ha ha...- Khả Nhi cười nhạt: -được lắm, nếu như hần đã nói là cậu độc ác, tớ sẽ cho hần biết thế nào là độc ác thực sự!

Dương Phàm lắc đầu: -Bây giờ không phải là lúc nói đến những điều này!- Dương Phàm cúi đầu nhìn vào đôi mắt ngân ngấn nước của Tương Vũ: -Chết là hết, như vậy có thực sự là giải thoát? Cô có nghĩ đến con mình không? Cô chết đi, Lâm Huy sẽ là người giám hộ của đứa bé. Cô nghĩ người đàn bà ấy sẽ đối xử tốt với con mình sao? Còn bố mẹ cô nữa, vất vả nuôi dưỡng cô khôn lớn, chẳng nhẽ cô muốn họ không thể sống yên ổn những năm cuối đời hay sao? Người làm tổn thương cô không phải là bố mẹ hay con trai cô, thế mà cô lại khiến cho họ đau khổ, khiến cho kẻ thực sự làm cô tổn thương được như ý. Nên nói là cô ngốc hay là ích kỉ đây?

Ngoài cửa vọng vào tiếng khóc nức nở, là tiếng khóc xót xa của Triệu Vĩnh Niên và Trương Cương. Nhìn thấy bố mẹ đau đớn khóc than, nước mắt Tương Vũ lại trào ra: -Bố, mẹ...con sai rồi! Con xin lỗi!

Sau khi dìu vợ chồng Triệu Vĩnh Niên và Trương Cương vào phòng nghỉ, Khả Nhi liền quay lại phòng bệnh của Tương Vũ. Đứng ngoài cửa, cô nghe thấy Dương Phàm nói với Tương Vũ: -Đối với cuộc hôn nhân này, cô không cần vội vàng quyết định, cứ nghỉ ngơi cho hồi phục sức khỏe đã rồi bình tĩnh suy nghĩ cách giải quyết. Nói chung cho dù cô có lựa chọn thế nào thì chúng tôi đều tôn trọng và ủng hộ quyết định đó.

Tương Vũ hỏi: -Bao nhiêu năm nay có phải là tôi đã làm sai quá nhiều không?

-Chỉ ít cô nên hiểu rằng, trước tiên cô là một người tồn tại độc lập, sau đó cô mới là con gái, là vợ và mẹ của người khác. Cô cần phải có tư tưởng, tính cách độc lập, cần có không gian sống của riêng mình. Bất cứ thứ gì khi đã trở thành vật sở hữu sẽ mất đi hào quang của nó. Cô đừng để ánh hào quang của mình bị vùi lấp bởi bất kì ai!

-Tôi hi vọng bản thân mình có thể tài giỏi như Khả Nhi, nhưng tôi chẳng có khả năng ấy!

-Mỗi người đều có cách sống của riêng mình, con đường mà Khả Nhi đã đi chắc chắn không phù hợp với cô, cũng chưa chắc đã khiến cho cô cảm thấy vui vẻ, cô không cần thiết phải gò ép bản thân!- Dương Phàm cẩn thận đặt một cái gối kê dưới cánh tay đang truyền nước của Tương Vũ rồi nói tiếp: -Với điều kiện không có áp lực về kinh tế như hiện nay, cô có thể tìm một công việc mà mình yêu thích. Có như vậy cô mới có thể mở rộng tầm mắt, tâm trạng cũng trở nên cởi mở hơn. Có được các mối quan hệ xã hội và học thức độc lập, sau này cho dù không có người đàn ông ấy, mặc dù buồn rầu khó mà tránh khỏi nhưng cô chỉ mất đi một phần của cuộc sống chứ không phải là tất cả!

Tương Vũ trầm ngâm suy nghĩ. Hồi lâu sau, cô khẽ nói: -Dương Phàm, cảm ơn anh!

-Đừng khách sáo! Có rất nhiều thứ tôi học được từ Khả Nhi đấy!

-Lúc trước em cũng thường nghe Khả Nhi kể về anh. Anh rất thích cô ấy phải không?

-Đúng, anh rất thích Khả Nhi!- Dương Phàm thẳng thắn thừa nhận: -Lúc còn học đại học, anh đã bị tính cách quyết đoán của cô ấy thu hút. Về sau, bọn anh xa nhau sáu năm. Lúc gặp lại, cô ấy đã không còn là Khả Nhi lúc trước, anh cũng không còn là Dương Phàm của ngày xưa. Trải qua quá trình tiếp xúc, tìm hiểu lại, con người cô ấy vẫn khiến cho anh yêu thích. Xét từ góc độ truyền thống, cô ấy không phải là một người vợ lí tưởng, nhưng cô ấy là một Tần Khả Nhi có một không hai, một cá thể sống độc lập, ánh hào quang phát ra từ cô ấy luôn khiến cho anh không rời mắt được.

Tương Vũ ngậy người ra hồi lâu rồi buồn bã nói: -Đáng tiếc là....

Dương Phàm khẽ mỉm cười: -Anh sẽ không làm phiền cô ấy đâu, chỉ mong tình cảm lâu bền, dù xa cách cũng như gần bên nhau...Như thế này cũng rất tốt mà!

Lúc từ bệnh viện về nơi ở của Khả Nhi, ánh mặt trời đã le lói ở phía đông bầu trời, một đêm nữa sắp trôi qua. Lúc xuống xe, Khả Nhi nói với Dương Phàm: -Anh lái xe của em về khách sạn đi, chìa khóa cứ để ở quầy lễ tân, em sẽ bảo lái xe đến lấy!

-Ok!- Dương Phàm gật đầu.

Khả Nhi nhìn Dương Phàm, định nói gì đó nhưng lại thôi. Rồi đột nhiên cô bật cười: -Vốn định nói cảm ơn với anh nhưng lại thấy hình như là thừa!

Dương Phàm cười đáp:- Đúng là thừa thật! Em mau về phòng nghỉ ngơi đi, nếu như anh đoán không nhầm thì có lẽ em chỉ có thể ngủ một lát rồi sẽ sang chỗ mẹ thăm Lập Lập.

-Tạm biệt!- Khả Nhi xoay người đi vào nhà.

Nhìn thấy bóng dáng Khả Nhi khuất dần trên cầu thang, Dương Phàm mới quay trở lại xe. Đang định khởi động xe thì Dương Phàm vô tình nhìn thấy một cái túi xách ở trên ghế lái phụ, là túi xách của Khả Nhi. Dương Phàm vội vàng cầm chiếc túi xách và đuổi theo cô.

Khả Nhi không ở chung với mẹ là bởi vì Chu Chính Hạo thường đến Thâm Quyển thăm Khả Nhi, nếu ở chung với người lớn sẽ rất bất tiện. Sau khi kết hôn, Chu Chính Hạo đã mua một căn chung cư ở đây để hai vợ chồng cùng ở, nhưng phần lớn thời gian chỉ có mỗi mình Khả Nhi. Về đến cửa nhà, định lấy chìa khóa trong túi ra để mở cửa thì Khả Nhi mới nhớ ra túi xách của mình đã để quên trên xe. Cô vội vàng chạy ra thang máy, vừa hay cửa thang máy mở ra, Dương Phàm đã đứng ngay trước mặt Khả Nhi.

-Anh...- nhìn thấy chiếc túi xách trong tay Dương Phàm, Khả Nhi mừng rỡ: -Ôi, em đang định xuống dưới lấy nó!

Dương Phàm đưa túi xách cho Khả Nhi: -Anh thấy em mệt quá nên ngó ngẩn rồi!

Nhận lấy túi xách từ tay Dương Phàm, Khả Nhi không vội vàng về phòng ngay, Dương Phàm hiểu ra liền lùi lại vào thang máy: -Anh cũng mệt rồi, phải về ngủ bù mới được!- cánh cửa thang máy từ từ đóng lại trước mặt hai người.

Khả Nhi lặng lẽ nhìn vào những con số biến hóa trên thang máy: mười, chín, tám...số tầng giảm dần cho đến khi dừng lại ở con số một. Khả Nhi mở túi lấy chìa khóa ra.

Vừa vào phòng Khả Nhi đã nhìn thấy một bóng đen ở bên cửa kính, Khả Nhi hoảng hốt kêu lên thất thanh, bóng người giật mình ngoảnh lại: -Khả Nhi, là anh đây!

Trong ánh sáng mờ mờ, Khả Nhi loáng thoáng nhìn thấy khuôn mặt một người đàn ông. Vì quá quen thuộc nên cô lập tức nhận ra đó chính là Chu Chính Hạo: -Làm em sợ chết khiếp! Anh đến lúc nào thế? Sao không báo với em một tiếng?

-Vốn dĩ định tạo cho em một bất ngờ, nào ngờ lại làm em sợ chết khiếp!-trong phòng rất tối, biểu cảm trên khuôn mặt Chu Chính Hạo cũng rất mơ hồ.

Đến gần Chu Chính Hạo, Khả Nhi nhìn thấy đôi mắt anh đã thâm quầng: -Đợi em suốt đêm à?

Chu Chính Hạo không đáp lời, chỉ nhìn chăm chăm vào Khả Nhi, ánh mắt thật khó hiểu.

Chu Chính Hạo không đáp mà hỏi Khả Nhi bằng giọng thản nhiên: -Em có mệt không?

Thấy Chu Chính Hạo hỏi thế, Khả Nhi chợt nhận ra là mình buồn ngủ dữ dội. Cô ngáp dài một cái rồi nói: -Mệt, mệt chết đi được ấy chứ! Em đi tắm một cái rồi đánh một giấc đã! Có chuyện gì thì để em ngủ dậy hãy nói!- nói rồi Khả Nhi lấy quần áo và đi thẳng vào trong nhà tắm.

Chu Chính Hạo châm một điếu thuốc lên nhưng không hút mà lặng lẽ nhìn nó cháy thành tro. Tối hôm qua, Chu Chính Hạo vốn dĩ đã đến chỗ hẹn với Nghiêm Thiếu Bình, vui vẻ bốn cột với các cô gái xinh đẹp ở đó. Nhưng đột nhiên anh lại cảm thấy ghê tởm hành vi của mình. Khoảnh khắc ấy Chu Chính Hạo cảm thấy nhớ Khả Nhi đến phát điên lên, anh đã bất chấp sự cười nhạo của đám bạn, lập tức rời khỏi vũ trường, phi như bay ra sân bay và mua vé máy bay đến Thâm Quyển chuyển sớm nhất.

Trở về nơi được gọi là nhà này, mọi thứ vẫn lạnh lẽo và tĩnh lặng như trước. Anh đã chờ đợi suốt cả đêm, sau đó lại chứng kiến màn lưu luyến tiễn biệt bên ngoài cửa. Chu Chính Hạo hối hận vì đã đến đây. Có những chuyện nếu như không hay biết sẽ không bị tổn thương đến như vậy. Áo...àò...tiếng nước xối vọng ra từ nhà tắm, đẩy cửa phòng tắm ra, một làn hơi nước nghi ngút bao trùm, những đường cong trên cơ thể nuột nà của Khả Nhi lúc ẩn lúc hiện. Chu Chính Hạo vội vã ôm chầm lấy Khả Nhi.

Khả Nhi rất mệt mỏi nhưng lại không nỡ đẩy anh ra. Cô thực sự không còn hơi sức để đáp lại anh, chỉ im lặng chịu đựng mọi sự cuồng nhiệt từ Chu Chính Hạo. Bên tai cô vang lên tiếng thở hổn hển của anh. Sự điên cuồng, gấp gáp ấy cứ như thể anh đang cố gắng trút hết mọi áp lực từ lâu dồn nén trong lòng. Rất lâu

sau, hơi thở của Chu Chính Hạo đã trở lại bình thường, anh dồn hết sức lực ôm chặt lấy Khả Nhi, hai cơ thể trần trụi không một chút khoảng cách. Đột nhiên Chu Chính Hạo thả tay ra, hai chân Khả Nhi mềm nhũn ra, trượt ngã xuống nền đá hoa.

-Em không yêu anh!- khuôn mặt Chu Chính Hạo nhạt nhòa nước, trong làn hơi nước trắng xóa, đôi mắt Chu Chính Hạo hiện lên thật ảm đạm: -Tần Khả Nhi...em không yêu anh!- Chu Chính Hạo giật lấy một chiếc khăn tắm quấn quanh người rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Tia nước nóng không ngừng phun lên người khiến cho Khả Nhi cảm thấy bỏng rát. Cô bám vào tường từ từ đứng dậy, đắm mình trong làn nước để gột sạch dấu tích còn sót lại sau cuộc mây mưa.

Khả Nhi đi vào phòng ngủ, nhìn thấy Chu Chính Hạo đang nằm im trên giường, hơi thở đều đặn như đã ngủ say. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống giường, rõ ràng là Chu Chính Hạo đã hiểu nhầm cái gì đó, cô nên giải thích rõ ràng với anh nhưng chuyện này dù sao cũng là chuyện riêng của Tương Vũ. Khả Nhi do dự hồi lâu rồi chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, cô vội vàng mở cái tủ đầu giường, lấy ra một hộp thuốc. Cũng may còn sót lại một viên thuốc tránh thai cấp tốc duy nhất.

Lấy viên thuốc ra khỏi hộp, Khả Nhi nhẹ nhàng đi ra ngoài phòng khách rót nước. Vừa đưa viên thuốc lên miệng, Khả Nhi đột nhiên nhìn thấy ánh mắt phủ đầy sương mù của Chu Chính Hạo: -Tần Khả Nhi...em không yêu anh!- bàn tay cô khẽ run lên, viên thuốc nhỏ xíu rơi khỏi tay cô vào sọt rác dưới chân.

Trong phòng ngủ, Chu Chính Hạo cầm hộp thuốc trống không lên xem, mắt dán chặt vào ba chữ “thuốc tránh thai” in ở ngoài vỏ hộp. Những ngón tay của anh từ từ siết lại, hộp thuốc không bị vỡ nát trong tay anh, những cạnh giấy sắc nhọn đâm vào tay Chu Chính Hạo đau buốt. Nỗi đau ấy nhanh chóng lan vào tận trái tim Chu Chính Hạo.

Sau khi Tương Vũ ra viện, cô nhanh chóng gửi đơn li hôn ra tòa. Khả Nhi lập tức tìm cho Tương Vũ một luật sư giỏi, khiến cho Lâm Huy gần như trắng tay ra khỏi nhà. Đồng thời, dưới sự giới thiệu của Dương Phàm, Tương Vũ được nhận vào giảng dạy ở một trường dân lập quý tộc. Cô là người hiền hậu, xinh đẹp, lại đa tài nên rất được các học sinh và đồng sự yêu quý. Ra khỏi cái vòng nhỏ hẹp của gia đình, Tương Vũ mới phát hiện ra rằng thế giới bên ngoài thật là rộng lớn, muôn màu muôn vẻ. Cô dần dần thoát ra khỏi bóng đen của sự ám ảnh, trở nên hoạt bát và cởi mở hơn nhiều.

Câu chuyện đến đây đáng lí ra có thể đặt một dấu chấm hết với một cái kết thúc viên mãn, nhưng vở kịch vẫn tiếp diễn. Lâm Huy lại quay về, đóng vai một kẻ lầm đường biết quay đầu lại. Hóa ra “tình yêu chân chính” của Lâm Huy vừa hay tin hấn trắng tay đã lập tức trở mặt, đi theo một người đàn ông đẹp trai và lắm tài khác. Thế là người đàn bà ấy đá đít Lâm Huy ra khỏi cửa và cùng người người tình mới của mình chấp cánh bay xa. Đương nhiên người đàn bà ấy cũng chẳng có kết thúc tốt đẹp gì, những tưởng đã câu được “con rùa vàng”, nào ngờ đó chẳng qua chỉ là một thằng đàn ông tốt mã chuyên đi lừa tình, lừa tiền người khác. Sau khi lừa tình lừa tiền người đàn bà ấy, hắn đã cao chạy xa bay, bỏ mặc người tình của mình sống trong sự cười nhạo của người khác và từ đó chẳng còn dám mơ giấc mộng giàu sang.

Trải qua chuyện này, Lâm Huy mới tỉnh ngộ, hiểu ra rằng vợ cũ của mình mới là người vợ tốt nhất, thế nên hắn đã quay về vật nài van xin Tương Vũ tha thứ. Nhưng Tương Vũ nói: -Không phải là tôi chưa từng tha thứ cho anh, nhưng sự tha thứ của tôi chỉ đối lại sự tổn thương và nhục nhã lớn hơn mà thôi! Vì vậy, tôi vĩnh viễn không bao giờ cho anh cơ hội thứ ba làm tổn thương tôi đâu!

Thấy van xin không được, Lâm Huy lại giở chiêu bài “tình cha con”, ngày nào hắn cũng tới nhà trẻ để đón Lập Lập, định dùng Lập Lập để làm Tương Vũ mềm lòng. Tương Vũ không biết phải làm thế nào đành phải nhờ Khả Nhi ra mặt cảnh cáo: -Anh chán ngán hôn nhân, muốn có tự do, có tình yêu chân chính, Tương Vũ đã tác thành cho anh rồi. Giờ phiên anh hãy tránh xa họ ra một chút. Nếu như anh còn dám đến làm phiền hai mẹ con cô ấy, cẩn thận tôi cho người đánh gãy chân anh!

Lâm Huy tức quá hóa điên: -Tần Khả Nhi, cô có quyền gì mà cấm đoán tôi! Có giỏi thì về nhà quản lí chồng mình đi, cô tưởng chồng cô trong sạch lắm đấy! Đúng, trước đây là tôi có lỗi với Tương Vũ, nhưng so với tôi chồng cô chắc gì đã bằng!

Khả Nhi mặt mày biến sắc nhưng Tương Vũ vốn dĩ hiền lành lúc này cũng nổi cơn thịnh nộ, cô chỉ thẳng vào mặt Lâm Huy mà quát: -Anh đừng có ở đây mà cần bậy như chó điên nữa! Tôi sẽ không bao giờ chấp

nhận anh nữa đâu! Tôi nói cho anh biết, nhìn thấy anh là tôi đã thấy buồn nôn rồi! Cả đời này tôi thà ở góa chứ không bao giờ đồng ý quay lại với anh đâu! Anh đừng có mơ nữa!

Lâm Huy vội vàng chuồn thẳng. Tương Vũ nhìn thấy Khả Nhi đứng bần thần liền vội vàng kéo tay Khả Nhi: -Cậu không phải không tin chồng mình mà lại đi tin Lâm Huy đấy chứ?

Khả Nhi định thần lại, vỗ vai Tương Vũ: -Không đâu, giữa vợ chồng phải biết chung thủy và tin tưởng lẫn nhau. Cho dù người khác có nói gì đi chăng nữa thì ít nhất cũng nên hỏi anh ấy một câu. Nếu như anh ấy nói là anh ấy không làm chuyện gì có lỗi thì tớ sẽ tin anh ấy!

Nghe Khả Nhi nói vậy, Tương Vũ yên tâm hơn nhiều: -Thế thì tốt, tớ không hi vọng hai chị em mình lại gặp cùng một cảnh ngộ! Nói tóm lại, cậu nhất định phải hạnh phúc!

Khả Nhi nắm lấy tay Tương Vũ: -Chúng ta đều sẽ hạnh phúc! Điều này quyết định ở bản thân chúng ta chứ không phải ở bất kì người đàn ông nào cả!

Lúc nhận được điện thoại của Khả Nhi, Chu Chính Hạo đang ăn đồ ăn Pháp với Diệp Lệ Sa. Nghe Khả Nhi nói sẽ đến Bắc Kinh, Chu Chính Hạo phát hiện ra mình lại có thể bình thản đáp: -Được, chuyến bay lúc mấy giờ? Anh sẽ đến đón em!

Diệp Lệ Sa vẫn giữ nguyên nụ cười kiêu sa trên môi, vừa thư thái dùng bữa vừa lắng tai nghe trộm nội dung cuộc điện thoại của Chu Chính Hạo. Con gái đẹp nhất là vào lúc 18 đến 23 tuổi, năm nay Diệp Lệ Sa vừa tròn 23 tuổi, nếu như số phận không thể cho cô trở thành một minh tinh quốc tế, vậy thì phải nhân cơ hội còn sắc đẹp để câu kéo thành công một con rùa vàng. Người đàn ông ngồi trước mặt cô đây chính là một đối tượng lí tưởng: đẹp trai tuấn tú, phong độ phi phàm, cực kì hào phóng, điều quan trọng nhất là gia cảnh của anh vô cùng mỹ mãn, điểm không lí tưởng nhất là anh đã có vợ. Nhưng không sao, đây là một xã hội cạnh tranh, mạnh được yếu thua, người mới thay thế người cũ. Trong hôn nhân cũng như vậy.

Diệp Lệ Sa biết rõ ưu thế của mình: tuổi trẻ, xinh đẹp, dịu dàng, quan tâm, là một ngôi sao mới nổi trong làng giải trí, cô tự tin là mình có thể đánh bại Tần Khả Nhi mặc dù Khả Nhi không phải là một người phụ nữ tầm thường. Diệp Lệ Sa thường nhìn thấy tin tức và hình ảnh về Tần Khả Nhi ở trên đài báo, ti vi, ai nấy đều khen ngợi rằng Tần Khả Nhi là một tài năng trong giới kinh doanh với một trí tuệ thông minh và nhạy bén. Diệp Lệ Sa cười nhạt, trí tuệ làm cái gì, cũng đâu có giữ được trái tim chồng mình?

Chu Chính Hạo đặt điện thoại xuống nói: -Anh có việc gấp phải đi đây. Trong thời gian này đừng đến tìm anh!

-Ok!- Diệp Lệ Sa dịu dàng mỉm cười, không hỏi tại sao cũng không hỏi bao giờ gặp lại. Cô tự cho rằng tất cả đàn ông đều thích những cô gái không quá mạnh mẽ nhưng cũng không quá ủy mị, luôn tạo ra một khoảng cách nhất định, lúc gần lúc xa, thêm vào đó là sự dịu dàng, duy trì cảm giác thần bí...có như vậy mới có thể nắm bắt được trái tim đàn ông.

Sau khi thanh toán, Chu Chính Hạo đi thẳng không thèm ngoảnh đầu nhìn lại, dường như chẳng có chút lưu luyến nào cả. Diệp Lệ Sa không hổ danh là diễn viên, vào khoảng khắc cái bóng của Chu Chính Hạo hoàn toàn biến mất, nụ cười kiêu sa trên môi cô tắt lịm, ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ. Cô nhận ra được sự vui mừng để lộ ra trong ánh mắt của Chu Chính Hạo khi anh nhận được điện thoại. Mặc dù không muốn nhưng cô vẫn phải thừa nhận, Tần Khả Nhi thực sự rất xinh đẹp, nhất là khí chất cao quý tỏa ra từ con người cô luôn khiến cho người khác phải ngược nhìn.

Suy nghĩ hồi lâu, Diệp Lệ Sa nhắc máy gọi điện: -Giúp tôi điều tra xem vợ của Chu Chính Hạo thường đến những nơi nào!- thời đại này muốn mình được sống sung sướng thì phải tàn nhẫn với người khác một chút. Cô biết bản thân mình hiểu loại phụ nữ như Tần Khả Nhi: loại người tính cách mạnh mẽ và kiêu ngạo như Tần Khả Nhi không thể chấp nhận chuyện xấu xa này của chồng mình. Chỉ cần nghĩ cách để cho Tần Khả Nhi nhìn thấy Chu Chính Hạo ở bên cạnh cô, vậy thì chẳng cần phải làm gì thêm, Tần Khả Nhi chắc chắn sẽ chủ động rời bỏ Chu Chính Hạo.

49. Chương 24 Part 2

Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Khả Nhi, Chu Chính Hạo lại thấy trái tim mình đập rộn ràng. Nói là tình cảm nguội lạnh nhưng chỉ cần Khả Nhi thể hiện một chút dịu dàng với Chu Chính Hạo là anh đã vui mừng ra mặt.

Đón lấy hành lí từ tay Khả Nhi, Chu Chính Hạo dắt tay cô đi ra ngoài bãi đậu xe: -Lần này đến Bắc Kinh công tác mấy ngày hả em?

Khả Nhi cười hi hi: -Sao anh lại cho rằng em đến Bắc Kinh để công tác? Đặc biệt đến đây thăm anh không được à?

Chu Chính Hạo bật cười cho rằng Khả Nhi nói đùa. Vào trong xe, Chu Chính Hạo cẩn thận thắt dây an toàn cho Khả Nhi rồi bảo: -Có thời gian rảnh thì đi thăm bố mẹ với anh! Bố mẹ thường xuyên nhắc đến em đấy!

-Nên thế!- nói một cách công bằng thì bố mẹ chồng luôn đối xử với Khả Nhi rất tốt, thế nhưng cô lại không có nhiều thời gian đến thăm họ. Khả Nhi áy náy: -Lần này đi vội quá nên em chưa chuẩn bị quà cho bố mẹ. Hay là bây giờ tiện đường chúng mình đi mua quà rồi mai qua bên nhà thăm bố mẹ nhé!

Chu Chính Hạo nhìn Khả Nhi hoài nghi: -Em xác định là ngày mai có thời gian rồi à? Không bỏ chạy giữa đường đấy chứ?

Khả Nhi càng áy náy hơn, hình như uy tín của cô đã tổn hại nghiêm trọng rồi: -Chính Hạo, lần này em đến đây là để gặp anh thật mà!

Chu Chính Hạo bán tín bán nghi.

-Thời gian trước bận rộn tới mất tới mũi với đám máy móc mới, giờ dây chuyền sản xuất đã đi vào quỹ đạo, em được nghỉ bù một tháng đấy!

Cuối cùng thì Chu Chính Hạo cũng tin là Khả Nhi đến Bắc Kinh lần này thật sự là để gặp anh, trong lòng không dấu nổi niềm hạnh phúc: -Khó khăn lắm mới có kì nghỉ dài ngày như vậy, sao em không dẫn mẹ qua đây để vợ chồng mình dẫn mẹ đi thăm thú một vòng Bắc Kinh?

-Ban đầu em cũng định làm vậy, nhưng đúng lúc bố mẹ Tương Vũ định về quê một chuyến, Tương Vũ lại phải đi làm, mẹ sợ ô sin không chăm sóc tốt cho Lập Lập nên đã ở lại chăm sóc thằng bé rồi!- nhắc đến Lập Lập, Khả Nhi tỏ vẻ xót xa: - Anh cũng biết là Lập Lập bây giờ không còn bố nữa. Thế nên mọi người lại càng thương thằng bé hơn.

Chu Chính Hạo lạnh lùng: -Đấy là do cô bạn Tương Vũ của em tự chuốc lấy đấy chứ!

Khả Nhi kinh ngạc: -Sao anh lại nói như vậy?

-Đàn ông thỉnh thoảng mua vui ở bên ngoài là điều khó tránh, chỉ cần biết về nhà đúng giờ, chăm sóc vợ con là được rồi. Lâm Huy đâu có ý định bỏ rơi vợ con, Triệu Tương Vũ đâu cần phải so đo, tự chuốc lấy phiền phức như vậy?

-Anh nói cái quái gì vậy? -Khả Nhi kinh ngạc: -Người ngoại tình chẳng phải là Tương Vũ, người khiến cho hôn nhân tan vỡ cũng không phải là Tương Vũ, sao có thể đổ hết tội lỗi lên đầu cô ấy được? Dựa vào đâu mà bắt cô ấy phải nhận nhục? Lẽ nào người đàn ông ấy không có ý định bỏ rơi cô ấy thì cô ấy phải cảm ơn ân đức của hắn chắc?

-Thế li hôn thì hay lắm hay sao?- Chu Chính Hạo phản bác: -Em xem Lập Lập mới tí tuổi đầu đã không có bố, người khác có thương yêu nó đến mấy cũng không thể thay thế vị trí của người cha được. Nó giờ chưa hiểu chuyện, đợi đến khi lớn lên ai mà dám đảm bảo nó sẽ không hận mẹ mình?

Khả Nhi tức giận buột miệng: -Nếu như bố anh mua vui ở bên ngoài, anh có còn nói như vậy nữa không?

Khóe môi Chu Chính Hạo khẽ nhếch lên, nụ cười lạnh lùng như băng.

Khả Nhi bàng hoàng: -Hóa ra bố anh cũng...

-Mẹ anh sẽ không biết đâu!

Khả Nhi gật đầu cười nhạt: -Anh đúng là con trai ngoan của bố anh!

-Không chỉ có bố anh, bố của Dương Phàm cũng vậy, cả xã hội này đều như vậy, cứ coi đó như là bỏ tiền ra mua vui đi!- Chu Chính Hạo lạnh lùng: -Có rất nhiều chuyện chỉ cần đối phương không biết sẽ không gây ra sự tổn thương. Anh không muốn mẹ đau lòng!

-Dừng xe!- giọng Khả Nhi danh thép.

Chu Chính Hạo giật mình đạp vào phanh xe.

Xe vừa đỗ lại, Khả Nhi liền đẩy ra khỏi xe, lăm lè bỏ đi về hướng ngược lại.

Chu Chính Hạo vội vàng đuối theo kéo tay Khả Nhi lại, dịu giọng nói: -Khó khăn lắm mới có cơ hội gặp mặt, chuyện của người khác chúng ta xen vào làm gì?

Trải qua một trận cãi cọ, Khả Nhi chẳng còn tâm trí nào mà đi mua hàng được nữa. Cả hai đi thẳng về nhà. Khả Nhi tắm một cái để gột sạch bụi bặm rồi đứng bên cửa sổ chải đầu, để cho cơn gió thổi mái đầu nghịch mái tóc cô. Thân hình Khả Nhi rất đẹp, mặc dù cô mặc một chiếc váy ngủ cũng không gây ảnh hưởng đến vẻ gợi cảm của cô. Cơn gió nhẹ thổi qua làm bay bay gấu váy mềm mại của Khả Nhi, chiếc váy dính sát vào da thịt cô khiến cho những đường cong hiện rõ thật quyến rũ.

Chu Chính Hạo nhìn thấy cảnh tượng này bỗng thấy trong lòng rạo rực. Anh nhẹ nhàng đến bên cạnh, ôm quanh eo cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên bờ vai trắng ngần của Khả Nhi.

Khả Nhi đẩy anh ra: -Chúng ta phải nói chuyện một chút đã!

Chu Chính Hạo cau mày không vui.

Khả Nhi nghiêm nghị: -Không cần biết xã hội hiện nay như thế nào, em chỉ biết là chung thủy là nền tảng của hôn nhân. Nếu như có một ngày anh chán ghét cuộc hôn nhân này thì cứ thẳng thắn nói ra với em, chúng ta sẽ chia tay êm đềm, sau này anh muốn làm gì cũng không liên quan đến em. Nhưng chỉ cần chúng ta còn quan hệ vợ chồng thì bắt buộc phải chung thủy với đối phương. Mấy chuyện lăng nhăng hay bỏ tiền mua vui tuyệt đối không thể được!

-Được rồi- Chu Chính Hạo cúi đầu: -Em nói đủ chưa hả?

-Chu Chính Hạo- Khả Nhi dịu giọng: -Em có thai rồi!

Chu Chính Hạo quay ngoắt đầu lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn Khả Nhi.

-Trước đây anh nói không sai, chúng ta không thể cứ sống xa nhau như thế này được, nhất là bây giờ đã có con rồi. Cũng may là tổng công ty em dự định sẽ chuyển đến Bắc Kinh, sau này chúng ta không phải sống xa nhau nữa rồi!

Chu Chính Hạo không nói không rằng, mặt mày chẳng chút biểu cảm.

Nhận thấy Chu Chính Hạo có vẻ khác thường, trong lòng Khả Nhi cảm thấy có chút bất an, cô đưa tay lên ôm chặt lấy bụng mình: -Trẻ con không yêu cầu chúng ta sinh ra nó, nhưng nếu chúng ta đã tạo ra nó rồi thì phải có trách nhiệm với nó. Đúng như anh đã nói, người khác có thể nào cũng không thể thay thế vai trò của người làm cha được. Vì vậy trước khi sinh đứa trẻ ra, em cần phải xác định được chúng ta có thể cho nó một gia đình hạnh phúc hay không!

-Không thể được!- Chu Chính Hạo gầm lên.

Khả Nhi bàng hoàng: -Anh có ý gì vậy?

-Anh không muốn đứa bé ấy!- khuôn mặt Chu Chính Hạo sa sầm: -Em mau mau bỏ nó đi!

Khả Nhi không thể tin được những lời này lại được nói ra từ miệng của Chu Chính Hạo: -Tại sao?

Chu Chính Hạo cười nhạt: -Trong lòng em hiểu rõ hơn ai hết!

-Em không hiểu, anh làm ơn nói cho em rõ có được không?

-Tần Khả Nhi...cô đừng có ép người quá đáng!- Chu Chính Hạo phần nộ đẩy cửa lao ra ngoài.

Khả Nhi đứng ngây như phỗng, đầu óc trống rỗng. Một lát sau, cô nhẹ nhàng xoa xoa bụng mình: -Con có duyên với mẹ, cả hai lần đều đầu thai làm con của mẹ. Không sao, người khác không cần con nhưng mẹ vẫn cần con!- Khả Nhi mệt mỏi ngồi thu lu trên ghế, úp mặt vào hai lòng bàn tay. Những giọt nước nóng hổi từ từ thấm ướt bàn tay cô, đã lâu lắm rồi Khả Nhi không rơi lệ.

Chu Chính Hạo đi cả đêm không về nhà, Khả Nhi cũng chẳng buồn gọi điện hỏi han. Mang thai khiến cho cô rất thèm ngủ. Khả Nhi ngủ mê man một mạch đến tận trưa. Một hồi chuông điện thoại reo vang đánh thức cô, là điện thoại của Thư Á. Sau lần nói chuyện trước, hai người cảm thấy rất hợp nhau thế nên cũng thường xuyên liên lạc.

Tiểu Hân rất được ông nội của Dương Phàm yêu mến, sau khi Thư Á và Dương Phàm kết thúc quan hệ vợ chồng trên danh nghĩa, bố mẹ Dương Phàm liền nhận Thư Á làm con gái nuôi. Mặc dù họ không thích có một người con dâu như vậy nhưng có thêm một cô con gái nuôi chẳng phải là một chuyện không thể chấp nhận được. Lần này Khả Nhi đến Bắc Kinh cũng đúng vào lúc Thư Á dẫn Tiểu Hân đến thăm ông nội Dương Phàm, hai người đã hẹn gặp nhau nói chuyện.

Khả Nhi đến bách hóa theo lời hẹn của Thư Á. Đến nơi, cô nhìn thấy Thư Á đang chọn mua vòng ngọc trước quầy bán đồ trang sức.

-Đây là chiếc vòng ngọc trắng cao cấp.- Thư Á cầm chiếc vòng lên tỉ mỉ quan sát dưới ánh sáng: -Đẹp lắm, không có chút tạp chất nào! Tôi lấy cái này!

Nhìn thấy Thư Á có vẻ rất sành sỏi, Khả Nhi tò mò hỏi: -Sao, chị đã từng nghiên cứu về vòng ngọc rồi à?

Thư Á gật đầu: - Nhà chị trước đây từng chế tác vòng ngọc, ngọc thật thường có tác dụng an thần, rất thích hợp cho người già. Cái vòng này chị mua để biếu bà nội Dương Phàm. Em có muốn chị chọn giúp một cái không?

Khả Nhi chợt nghĩ đến mẹ chồng, cho dù giữa cô và Chu Chính Hạo có mâu thuẫn gì thì mẹ chồng vẫn là người từ trước đến giờ luôn đối xử tốt với cô. Hơn nữa sau khi nghe nói bố chồng cô ngoại tình, Khả Nhi lại càng cảm thấy đồng cảm với mẹ chồng hơn. Nếu như đã đến Bắc Kinh rồi thì chẳng có lý do gì không đi thăm mẹ chồng. Nghĩ vậy Khả Nhi bèn nói: -Vậy thì chị giúp em chọn một cái để em tặng cho mẹ chồng!

-Ok!- nói rồi Thư Á cúi xuống quan sát hết một lượt những chiếc vòng ngọc ở trong tủ kính rồi chỉ tay vào ba cái trong số đó: -Tôi muốn xem ba cái này!

Thư Á lần lượt giơ những chiếc vòng ngọc ra ánh sáng và tỉ mỉ quan sát, còn luôn miệng giải thích cho Khả Nhi: -Ngọc đẹp nhất là ngọc trắng; bên trong có sắc đỏ như máu gọi là hồng ngọc, loại này tương đối hiếm. Còn cả cái này...- đột nhiên Thư Á im bặt, kinh ngạc nhìn về phía sau lưng Khả Nhi.

Nhìn theo ánh mắt của Thư Á, Khả Nhi ngoảnh đầu nhìn, bên cạnh quầy trang sức là một nam một nữ đang lựa chọn dây chuyền, hành vi có vẻ rất thân mật. Mặc dù chỉ nhìn sơ qua nhưng Khả Nhi vẫn nhận ngay ra đó chính là Chu Chính Hạo.

Diệp Lệ Sa chọn lấy một chiếc dây chuyền, đặt lên cổ ước thử, mỉm cười hạnh phúc hỏi Chu Chính Hạo: -Chính Hạo, đẹp không anh?

Chu Chính Hạo thờ ơ liếc qua rồi ậm ừ: -Đẹp!- nói rồi Chu Chính Hạo lại móc điện thoại ra nhìn, không có cuộc gọi đến. Đúng lúc trong lòng Chu Chính Hạo đang cảm thấy vô cùng chán ngán thì điện thoại đổ chuông. Chu Chính Hạo dán mắt vào màn hình, cứ mong mãi Khả Nhi gọi điện đến, nhưng đến khi cô ấy gọi điện thật anh lại lúng túng không biết làm thế nào.

-Điện thoại của ai thế? -Diệp Lệ Sa đứng bên cạnh lên tiếng hỏi, ghé mắt nhìn vào màn hình: -Không muốn nghe thì tắt máy đi!

Chu Chính Hạo lạnh lùng lườm Diệp Lệ Sa, ngón tay ấn vào phím nghe.

Khả Nhi bình tĩnh hỏi: -Anh đang ở đâu?

Chu Chính Hạo ngập ngừng một lát rồi nói: -Đang ở công ty, giải quyết một số vấn đề.

-Có nhớ những gì em nói với anh không? Nếu như có một ngày anh chán ngán cuộc hôn nhân này, có thể nói thẳng với em, chúng ta sẽ chia tay êm đềm...

Chu Chính Hạo tức điên lên: -Rất cuộc cô muốn thế nào?

-Câu này đáng ra nên là em hỏi anh mới phải!- giọng nói của Khả Nhi lạnh lùng vang lên bên cạnh.

Chu Chính Hạo cứng đờ người ra, hồi lâu sau mới từ từ ngoảnh đầu lại. Ở cách đó không xa, Khả Nhi đang siết chặt chiếc điện thoại trong tay, lạnh lùng nhìn anh. Trong giây phút đó, Chu Chính Hạo lúng túng không biết phải làm thế nào. Diệp Lệ Sa như con thỏ sợ hãi núp ra sau lưng Chu Chính Hạo, rụt rè thò đầu ra nhìn Khả Nhi.

Khả Nhi không thèm nhìn Diệp Lệ Sa, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào mắt Chu Chính Hạo: -Em cần một lời giải thích. Chúng ta có thể tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện cho rõ ràng!- nói dứt lời Khả Nhi liền sải bước ra ngoài.

-Khả Nhi...- Chu Chính Hạo đuổi theo: -Anh...- vừa hay lúc đó nhìn thấy Dương Phàm bước vào từ cửa chính, câu nói của Chu Chính Hạo lập tức nghẹn lại. Anh bật cười lạnh lùng: -Thế chẳng phải rất tuyệt sao? Cô chơi của cô, tôi chơi của tôi! Chẳng ai động chạm đến ai cả!

-Anh nói cái gì?- Khả Nhi quay ngoắt lại nhìn Chu Chính Hạo, những ngón tay cô run lên vì tức giận.

Ánh mắt lạnh lùng hướng về phía cửa, Chu Chính Hạo nhếch mép cười: -Tôi đang định hỏi đứa con trong bụng cô nên gọi ai là bố?

-Hóa ra...- lồng ngực Khả Nhi phập phồng: -Đây chính là nguyên nhân anh không muốn có đứa con này?

-Cô muốn bắt tôi đi đổ vỏ ốc phải không? Tặng cho tôi một cái sừng to tướng ở trên đầu, tôi đã cố nhẫn nhịn, lại còn muốn tôi phải làm bố cho đứa con hoang của cô à? Cô không cảm thấy là cô quá quắt quá hay sao? Lẽ nào tôi còn phải giả vờ thích thú nuôi dưỡng đứa con hoang....

-Khốn nạn!- Khả Nhi không kìm chế được cơn giận dữ, vung tay lên định tát Chu Chính Hạo.

Chu Chính Hạo đưa tay chặn lại cái tát ấy theo bản năng, Khả Nhi lao đảo lùi về phía sau mấy bước. Trong sự hỗn loạn, có người ngáng chân Khả Nhi khiến cho cô ngã ngửa ra sau, móng đập mạnh xuống đất. Một cơn đau dữ dội từ trong bụng ập đến.

-Khả Nhi...- Chu Chính Hạo vội vàng đưa tay ra định kéo Khả Nhi dậy.

-Đừng động vào tôi!- giọng Khả Nhi sắc lạnh, cô lê người về phía sau tránh bàn tay của Chu Chính Hạo. Dương Phàm thấy vậy vội vã chạy đến ôm Khả Nhi vào lòng.

Chu Chính Hạo mặt mày xám ngoét, bàn tay đưa ra cứng đờ lại trong không gian.

Cơn đau ở bụng ngày càng dữ dội, máu chảy ra thành dòng trên chân Khả Nhi, chiếc váy màu sáng đã bị nhuộm thành từng mảng màu đỏ.

Thư Á kinh hãi kêu lên, vội vàng nhấc số gọi cấp cứu.

-Khả Nhi...- Chu Chính Hạo hoang mang, bước đến gần Khả Nhi.

-Đừng chạm vào tôi!- Khả Nhi yếu ớt nói, khuôn mặt hồng hào đã trở nên trắng bệch, đôi mắt lạnh tanh nhìn Chu Chính Hạo.

Cuống quýt gọi cấp cứu xong, Thư Á quay sang nói: -Xe cấp cứu sẽ đến ngay bây giờ! Khả Nhi, em...em phải cố gắng cầm cự!

Nhìn đôi môi trắng bệch của Khả Nhi:-Không kịp mất!-Dương Phàm bế bổng Khả Nhi lên rồi lao nhanh ra cửa.

Chu Chính Hạo lao đảo đuổi theo, hai chân nặng như chì không sao cất bước được. Khuôn mặt trắng bệch và đôi mắt lạnh lùng của Khả Nhi cứ luẩn quẩn trong đầu Chu Chính Hạo:-Đừng động vào tôi, đừng động vào tôi...- cuối cùng thì cô ấy cũng đã chán ghét anh rồi!

-Chính Hạo!- Diệp Lệ Sa kéo tay áo Chu Chính Hạo, khẽ gọi: -Có cần đến bệnh viện không?

Chu Chính Hạo ngoảnh đầu lại nhìn Diệp Lệ Sa bằng ánh mắt lạnh lùng và thê lương. Con đàn bà đê tiện này, nếu như không phải vì sai lầm của anh, dựa vào chút khôn vặt của mình làm sao cô ta có thể làm hại Khả Nhi như vậy được.

Diệp Lệ Sa chột dạ, vẻ mặt hoảng sợ: -Chính Hạo?

-Cho dù không có cô ấy thì cũng không phải là cô!- Chu Chính Hạo một mắt nhìn đi chỗ khác: -Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa!

-Chính Hạo?- Diệp Lệ Sa nức nở: -Em một lòng một dạ với anh, lẽ nào em không thể bằng một góc của vợ anh hay sao?

-Không bằng! Trong lòng tôi, ngay cả một sợi tóc của cô ấy cô cũng không bằng!

Tĩnh lại trong bệnh viện, câu đầu tiên của Khả Nhi là: -Đứa bé mất rồi ư?

Dương Phàm khéo léo đáp: -Em còn trẻ, phải dưỡng sức trước đã!

Khả Nhi từ từ ngoảnh đầu sang một bên, nước mắt khê trào ra khóe mắt. Cô khê nói: -Đừng để cho mẹ em biết!

-Ừ!-Dương Phàm kéo chăn đắp lên người Khả Nhi: -Em nghỉ ngơi đi!

Nghe thấy có tiếng mở cửa, Chu Chính Hạo vội vàng ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy Dương Phàm đi ra khỏi phòng bệnh.

Cẩn thận khép cánh cửa lại, Dương Phàm đi thẳng đến trước mặt Chu Chính Hạo: -Cho dù cậu có tin hay không tôi vẫn thấy phải nói rõ ràng với cậu. Kể từ sau khi hai người xác định quan hệ, chúng tôi luôn giữ khoảng cách với nhau, giữa chúng tôi hoàn toàn trong sạch. Nếu như cậu nhất định cho rằng giữa chúng tôi có quan hệ mờ ám, vậy thì cậu đã quá coi thường tôi và cũng là sỉ nhục cô ấy!- nói dứt lời, Dương Phàm lạnh lùng bỏ đi.

Đứng tần ngần hồi lâu ngoài cửa, Chu Chính Hạo nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh. Bên trong im phăng phắc không một tiếng động. Anh khê rón chân đến bên giường bệnh, phát hiện ra là Khả Nhi vẫn chưa ngủ, hai mắt mở to nhìn đăm đăm lên trần nhà.

Chu Chính Hạo đứng bên giường bệnh nhìn Khả Nhi mà không nói lên lời. Sự việc đã đến nước này, ngay cả tư cách đề cầu xin Khả Nhi tha thứ anh cũng chẳng có. Từ trước đến nay anh luôn hiểu rõ tính cách của Khả Nhi, lại cũng biết rõ phẩm chất đạo đức của Dương Phàm, thế mà chỉ vì ghen tuông đã khiến cho anh mất đi lí trí, tự tay giết chết một sinh mệnh nhỏ bé mà mình đã mong đợi từ lâu, lại còn tự tay hủy hoại hạnh phúc của chính mình.

-Anh đi đi!- Khả Nhi một mắt nhắm mắt lại: -Đơn li hôn tôi đã bảo luật sư gửi cho anh rồi!

Chu Chính Hạo đứng im như phỗng, hồi lâu sau mới cất được lời: -Không còn cơ hội cứu vãn nữa hay sao?

Khả Nhi hỏi vặn lại: -Anh nói xem?

Sau đó, cả căn phòng chỉ còn lại sự im ắng.

Ở bên ngoài cổng bệnh viện, Dương Phàm đang chất vấn người đứng đối diện: -Tất cả mọi việc là do cô sắp xếp phải không?

Thư Á thẳng thắn thừa nhận: -Biết ngay là không thể giấu cậu được mà! Thực ra tôi đâu có làm gì, chẳng qua chỉ là giúp Khả Nhi sớm nhận ra hành vi xấu xa của Chu Chính Hạo. Cho dù hôm nay không xảy ra chuyện này thì sau đó ai dám chắc sẽ không có những chuyện tương tự xảy ra. Diệp Lệ Sa không phải là một đứa con gái dễ đối phó, sự việc bị vạch trần càng sớm thì càng ít gây tổn thương cho Khả Nhi.

-Có thể cô có ý tốt, nhưng cô có quyền gì quyết định thay Khả Nhi? -Dương Phàm lạnh lùng: -Cũng giống như lúc này cô có ý muốn giúp cho tôi nhưng tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ chấp nhận sự giúp đỡ của cô!

Thư Á áy náy khê nói: -Xin lỗi cậu!

Dương Phàm hạ giọng: -Người cô nên xin lỗi không phải là tôi, mà là Khả Nhi!

Khả Nhi và Chu Chính Hạo nhanh chóng làm thủ tục li hôn mà không làm kinh động đến cha mẹ hai bên. Ra khỏi tòa án, Chu Chính Hạo hỏi Khả Nhi: -Sau này chúng ta còn có thể là bạn không?

Khả Nhi liếc nhìn Chu Chính Hạo, bình thản hỏi: -Anh cảm thấy có cần thiết không?

Chu Chính Hạo ngẩng người nhìn Khả Nhi, một lát sau mới cất tiếng: -Diệp Lệ Sa bị công ty quản lí sa thải rồi, con đường nghệ thuật của cô ta sau này coi như chấm dứt hoàn toàn!

-Có ơn thì báo ơn, có oán phải báo oán, anh nên hiểu rõ từ trước đến nay tôi luôn là người như vậy. Hôm đó chính Diệp Lệ Sa đã ngáng chân tôi. Có gan ăn cắp phải có gan chịu đòn!- Khả Nhi cười nhạt: -Tôi rất tiếc, li hôn với anh không phải là để tác thành hạnh phúc cho anh. Cái gì cũng đều có thể tha thứ, duy nhất chỉ có chuyện ngoại tình là không được. Nếu như anh yêu cô ta, vậy thì xin lỗi nhé, đó chính là điều bất hạnh của anh!

-Em nghĩ rằng anh yêu cô ta sao? -Chu Chính Hạo cười nhạt: -Em thật sự không biết hay là không muốn biết? Ngần này tuổi đầu rồi, người anh thực lòng yêu chỉ có duy nhất một mình em. Có thể cả đời này anh sẽ không thực lòng yêu bất kì một ai khác cả!

Bỗng nhiên hai mắt cay xè, Khả Nhi chưa xót ngoảnh mặt đi chỗ khác, giọng nói như nghẹn ngào: -Tại sao anh không tự hỏi bản thân, người mà anh yêu rốt cuộc là Tần Khả Nhi trong cuộc sống hiện tại hay là Tần Khả Nhi đã bị thần hóa trong lí tưởng của anh?

-Vậy...em thì sao?-Chu Chính Hạo xót xa: -Từ trước đến nay em đã từng thật lòng yêu anh chưa?

-Có, kể từ thời khắc trở thành vợ của anh, tôi đã coi anh là người quan trọng nhất trong cuộc đời mình!

Gió thu cuộn bay những chiếc lá vàng trên mặt đất, hai người lặng lẽ quay người bỏ đi. Trong không gian ngập tràn lá vàng rơi, hai bóng người ngày càng xa nhau hơn, không một ai nói lời tạm biệt.

Cuối năm, tổng công ty Thừa Nghiệp chính thức chuyển đến Bắc Kinh. Lần thay đổi địa điểm công tác này không chỉ mang lại lợi ích của công ty mà còn có nhiều ý nghĩa khác với Khả Nhi. Thành phố Bắc Kinh rất lớn, khả năng chạm mặt giữa Khả Nhi và Chu Chính Hạo gần như bằng không. Các mối quan hệ kinh doanh không lớn, vì vậy Khả Nhi đã vô tình gặp bố của Chu Chính Hạo trong một buổi tiệc, lúc đó tay ông đang quàng vai một cô gái trẻ tuổi. Ngại ngần trong giây lát, ông gật đầu mỉm cười với Khả Nhi, Khả Nhi lịch sự mỉm cười đáp lễ. Khả Nhi cười nhạt tự nhủ: nếu như xã hội đã đòi hỏi đến như vậy, tại sao người nhắm mắt cho qua, chờ đợi người kia quay lại cứ phải là phụ nữ? Đàn ông thần nhiên ngoại tình một phần là do phẩm chất đạo đức, một phần khác chẳng phải là do sự dung túng của chính người phụ nữ hay sao? Khả Nhi đặt li rượu xuống, ngẩng đầu nhìn cái đèn chùm mỹ lệ ở trên trần nhà. Giả sử nếu như mỗi người đàn ông trong xã hội này đều bị xã hội tha hóa như vậy, Khả Nhi thà chọn con đường cô độc cả đời.

50. Chương 24 Part 3 (end)

Chuẩn bị đến Tết, Khả Nhi nghe Tổng Giám nói rằng tòa nhà văn phòng cũ kĩ ở đại học Z, nơi trước đây cô từng làm việc, nơi chứa đựng những kí ức tươi đẹp của cô...chẳng bao lâu nữa sẽ bị dỡ bỏ. Trong lòng Khả Nhi khó tránh được sự nuối tiếc, thế nên cô quyết định sẽ đi thăm lại nơi đó.

Hôm nay tuyết rơi rất dày, Khả Nhi không tự lái xe mà ra bến bắt xe buýt rồi xuống tàu điện ngầm. Bởi vì là một ngày tuyết rơi dày nên người ra ngoài rất ít, tàu điện ngầm vắng tanh. Khả Nhi ngồi dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại để cảm nhận rõ hơn sự chuyển động của bản thân. Đường như khi đi qua đường hầm, tàu điện ngầm đang đưa cô quay trở lại với những năm tháng tuổi thanh xuân tươi đẹp.

Tòa nhà văn phòng đã lâu năm lắm rồi, Khả Nhi có thể nghe thấy tiếng bước chân mình vọng lại ở trong tòa nhà ấy, trong không khí phảng phất mùi ẩm mốc và bụi bặm. Đi lên tầng hai, cô kinh ngạc phát hiện

ra căn phòng trước đây từng là văn phòng của cô không khóa cửa. Cô khẽ đẩy một bên cánh cửa. Cánh cửa cũ kĩ phát ra tiếng “Kẹt...” rồi từ từ hé mở.

Trong một ngày tuyết rơi dày đặc, trời đất âm u, căn phòng chìm trong sự tối tăm, thân hình cao lớn của Dương Phàm đang đứng trước bức tranh đã phủ đầy bụi bặm. Nghe thấy có tiếng động, anh liền ngoảnh đầu lại, bất gặp ánh mắt của Khả Nhi. Hai người ngạc nhiên nhìn nhau.

Một cánh cửa sổ bị gió thổi mở ra, phát ra tiếng cọt kẹt rất to. Hai người đang đứng lặng nhìn nhau bỗng giật mình bừng tỉnh, cơn gió lạnh buốt tràn vào trong phòng. Dương Phàm vội vàng đi đến chỗ cửa sổ, cẩn thận đóng cửa lại.

Khả Nhi bước vào căn phòng trống không cũ kĩ, đưa mắt quan sát khắp nơi. Tất cả đồ đạc trong văn phòng đều đã được thanh lí, chỉ còn lại dấu vết của thời gian in trên mỗi bức tường.

-Anh nghe nói chỗ này sắp bị dỡ bỏ...- Dương Phàm lên tiếng: -Thế nên anh đến xem sao!

-Em cũng vậy!- Khả Nhi hướng mắt ra ngoài cửa sổ, nhớ lại lúc trước mỗi lần học hành mệt mỏi, cô thường thích ngồi bên cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài và những người qua lại. Cô đã quan sát đủ sự biến đổi quang cảnh của cả bốn mùa, những dòng người qua lại. Thế mà giờ đây, trước mắt cô chỉ còn lại một mảng trắng tinh khiết, con đường không một bóng người, tuyết đã phủ kín lối đi, giăng đầy trên những cành cây xơ xác.

Trong phòng chẳng có chút hơi ấm nào cả, những bước tường gạch không thể ngăn được cái lạnh cắt da cắt thịt. Đứng lặng yên hồi lâu, Khả Nhi chột rùng mình.

Dương Phàm lên tiếng: -Đi thôi!

Hai người lần lượt ra khỏi văn phòng, bên ngoài tuyết rơi dữ dội. Dương Phàm liếc nhìn Khả Nhi: -Em sang cái đình bên kia tránh tuyết một chút, anh đi tìm cái ô rồi sẽ quay lại ngay!- dứt lời Dương Phàm lấy tay che đầu và chạy ra ngoài trời tuyết.

Trên mặt đất tuyết đã phủ một lớp dày khiến cho Dương Phàm không thể đi nhanh được. Anh phải đi từng bước, từng bước một, mỗi bước chân của anh đều để lại dấu ấn trên tuyết.

Khả Nhi đứng dưới mái đình, lắng nghe tiếng gió rít bên tai. Đột nhiên cô cảm thấy chán ghét sự cô độc như thế này. Tuyết vẫn chưa xóa hết dấu chân Dương Phàm. Khả Nhi liền dẫm lên dấu chân của anh để đi về phía trước. Đến ngã ba, dấu chân của anh đã hoàn toàn biến mất. Nhìn hai con đường dài hun hút trước mặt, Khả Nhi bỗng cảm thấy hoang mang, không biết nên tiếp tục tìm kiếm dấu chân của Dương Phàm hay tự lựa chọn con đường của mình?

Một cái ô che trên đầu cô, giọng nói ấm áp của Dương Phàm vang lên bên tai: -Trước đây em bắt anh chờ đến sáu năm, giờ anh chỉ bảo em chờ một lúc mà em cũng không chịu à?

Khả Nhi cười như mếu: -Anh đâu có đứng yên ở chỗ cũ đợi em!

-Đúng vậy, vì vậy anh đã bỏ lỡ mất em!- Dương Phàm thở dài: -Cũng may là lần này anh đã đuổi kịp rồi. Có lẽ anh hơi vội vàng, nên để em có thời gian điều chỉnh lại tâm lí đã. Chỉ có điều hai ta đã đi quá nhiều đường vòng, vì vậy anh không muốn lại lần nữa tuột mất em. Thời gian không thể nào quay trở lại, những gì mà mình đã làm cũng không thể hối hận. Chính vì đã trải qua quá nhiều chuyện mà anh càng hiểu rằng mình phải biết trân trọng. Khả Nhi...xin em hãy cho anh một cơ hội nữa! Từ bây giờ, hãy để anh cùng em đi hết cuộc đời!

Một bông tuyết nhỏ tan dần trên mi của Khả Nhi, hàng mi dài khẽ rung rinh.

-Nếu như em chưa chuẩn bị tâm lí thì không cần trả lời anh ngay đâu. Nhưng ít nhất...- Dương Phàm tháo găng tay ra rồi đưa tay ra trước mặt Khả Nhi: -Hãy để anh dẫn em đi hết đoạn đường đầy tuyết này!

Khả Nhi nhìn bàn tay mình, thật thà hỏi: -Có cần cởi găng tay không?

Dương Phàm bật cười, còn nhớ trước đây tay Khả Nhi cứ đến mùa đông là lại lạnh như đá, cho dù găng tay có dày đến mấy cũng không thể ủ ấm đôi tay cô được. Anh thường kéo tay cô đặt vào trong ngực áo mình, từ từ ủ ấm đôi bàn tay bé nhỏ ấy:-Giờ tay em còn lạnh không?

Khả Nhi cúi đầu nghĩ ngợi một lát rồi tháo găng tay ra, đặt tay mình vào trong lòng bàn tay Dương Phạm: -Anh thử thì biết ngay!- tay Khả Nhi quả nhiên vẫn lạnh y như lúc trước. Anh siết thật chặt bàn tay nhỏ bé ấy, truyền hơi ấm từ lòng bàn tay mình sang cho cô.

Trên con đường phủ đầy tuyết trắng, hai bóng người tay trong tay lặng lẽ khuất dần nơi cuối đường....

_____ THE END _____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-uoc-lau-ben>